

Giới thiệu Y Phi Quyền Khuynh Thiên Hạ

Tên Khác: Princess Medical Doctor

Editor: Emily_Ton

Nàng là vị hôn thê của thái tử nhưng ngày trước đại hôn lại bị ban cho hai chân bị phế, té liệt nằm trên giường của vị Vương gia được mệnh danh là chiến thần....

Ngày đêm động phòng, tần lang lại đè lên thân thể vốn đang té liệt của nàng mà nói: "Ngươi muốn bốn vương giết ngươi hay là đem độc chết ngươi?"

Lâm Sơ Cửu nhận thân là bác sĩ ngoại khoa nổi tiếng, từ sau khi thành danh chưa từng có người dám uy hiếp qua. Cái xoay người nhẹ nhàng làm cho nàng chiếm thế chủ động, để nam nhân kia xuống dưới: "Ngươi nói, muốn ta phế đi hai chân của ngươi hay là phế đi chân thứ ba của ngươi đây?"

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Quyền Khuynh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Ép gả, một bàn tay tát chết

"Bang!"

Một bàn tay nặng nề tát lên mặt nàng, *Lâm Sơ Cửu*(林初九) phát hiện, chính mình cư nhiên bị đánh bay ra ngoài.....

Nàng đây là có bao nhiêu yếu nhược?

Mặt bên trái bóng rập vì đau, toàn thân đau nhức không ngừng, đôi mắt cũng không mở ra được, trong miệng nồng đậm mùi máu tươi, làm *Lâm Sơ Cửu* nhàu mày.....

Cho dù chức nghiệp của nàng là *bác sĩ khoa ngoại (bác sĩ phẫu thuật)*, nhưng nàng thực rất chán ghét mùi máu tươi, đặc biệt là máu này còn nằm ở miệng nàng!

"Phi!" một tiếng, phan màu loảng trong miệng ra ngoài. *Lâm Sơ Cửu* có gắng mở mắt ra, đang muốn vênh vào mà nhìn người của cục tình báo CIA của nước M mắng một tiếng. Kết quả, vừa nhắm đầu lại phát hiện.....

Một đôi nam nữ ăn mặc cổ trang đang đứng trước mặt mình, từ trên cao nhìn xuống nàng.

Nếu không phải nhìn đến ánh mắt nam nhân kia lơ lửng một mặt chán ghét, nàng sẽ cho rằng chính mình đang ở trong bảo tàng tượng sáp.

Lâm Sơ Cửu còn chưa kịp hiểu rõ tình huống, đã nghe được thanh âm tức muốn học máu của nam nhân kia: "Nghệ thuật, thánh chỉ đã hạ, bất luận kẻ nào cũng không thay đổi được. Cho dù là đã chết, thi cốt người cũng sẽ bị nâng lên tiến vào vương phủ. Mấy ngày nay người tốt nhất thành thật nghe lời, bằng không chịu khổ vẫn là chính người."

Có ý tứ gì?

Thánh chỉ? Vương phủ?

Lâm Sơ Cửu hoàn toàn ngốc.

Ta không phải là đang yểm hộ đồng bạn của *Cửu* cục rồi đi, vì thế nên thân phận bị đưa ra ngoài ánh sáng, bị cục tình báo nước M bắt sao? Như thế nào lại biến thành gả chồng?

Mắt nhìn xuống phía dưới đảo qua, nàng thấy được tay của chính mình, trắng bạch như bị bệnh, càng làm cho nàng thêm hổ đỏ.

Ta không phải có màu da lúa mạch sao? Như thế nào.....

Lúc này, nam nhân tiếp tục nói, chờ lâu không có được câu trả lời của *Lâm Sơ Cửu*, tức tới truy vấn một câu: "Nghệ thuật, người có nghe hay không?"

Lâm Sơ Cửu còn đang suy nghĩ vội vàng theo bản năng "Àn" một tiếng.

"Hừ, người tốt nhất an phận một chút cho ta, đừng bức vì phụ đem người trời lại." Nam nhân tự xưng là phụ thân *Lâm Sơ Cửu*, nghĩ khi cuối cùng nhu hòa thêm mấy phần.

Lúc này nữ nhân bên cạnh, ôn nhu nói: "Lão gia, người yên tâm, *Sơ Cửu* là đứa bé ngoan, nàng sẽ không lại nháo sự."

"Tốt nhất là thế, chỉ mong nàng có thể hiểu chuyện một chút." Nam nhân hừ lạnh một tiếng, nghĩ khi lộ ra bất mãn với *Lâm Sơ Cửu*.

Lâm Sơ Cửu lúc này đầu óc vẫn mơ màng màng.

Một cái tát vừa rồi đánh đến quá nặng, nàng không chỉ có đau mặt, còn đau cả đầu, thân thể lại nặng nề suy yếu, *Lâm Sơ Cửu* chỉ có thể nỗ lực tập trung hết tinh thần nhìn về phía hai người đang nói chuyện này.....

Kết quả vừa nhìn thấy rõ ràng hai người kia, đầu óc *Lâm Sơ Cửu*, tự động biến ra một tia tin tức. Nàng nhận biết được đôi nam nữ này, là phụ thân cùng mẹ kế của nàng, còn nàng?

Là nữ nhi của tá tướng Đông Văn Quốc?

Ách? Đây là cái thân phận gì?

Lâm Sơ Cửu tròn tròn đôi mắt, hoàn toàn chết lặng quỳ rạp trên mặt đất.....

Mà đôi nam nữ kia, thấy *Lâm Sơ Cửu* không còn sức lực nữa sắp chết, cảnh cáo một câu, không màng đến *Lâm Sơ Cửu* còn đang quỳ rạp trên mặt đất, trực tiếp đóng cửa chạy lấy người.....

"Trông chừng đại tiểu thư, nếu đại tiểu thư có gì bất trắc, ta sẽ hỏi tội các người."

Lâm Sơ Cửu nghe thấy thanh âm cảnh cáo của phụ thân nàng, ngay sau đó lại là mẹ kế nặng nề, nghĩ khi ôn như "Các người nhất định phải hầu hạ đại tiểu thư thật tốt, nếu nàng muốn cái gì, thiếu cái gì, thì qua chỗ ta mà lấy."

Thật đúng là nữ nhân đạo đức giả!

Lâm Sơ Cửu đầu óc đã dần dần thanh tỉnh. Tuy rằng nàng vẫn đang quỳ rạp trên mặt đất không thể động dậy, nhưng điều này cũng không gây trở ngại để nàng sắp xếp lại hiện trạng của bản thân.....

Nàng là *Lâm Sơ Cửu*. Trên bề mặt, nàng là bác sĩ phẫu thuật Trung Hoa nổi danh của nước M. Trên thực tế lại còn là nhân viên công tác tại *Cửu* cục của quốc gia Z. Công việc của nàng rất đơn giản, không cần đi đánh cắp tình báo gì đó, chỉ cần lợi dụng thân phận, yểm hộ nhân viên đặc thù của quốc gia Z hoạt động ở quốc gia M.

Công tác này, *Lâm Sơ Cửu* vẫn luôn làm rất tốt, bảo hộ một lượng lớn nhân viên tình báo của nước Z. Chính là.....

-o-

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Quyền Khuynh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Bị đưa ra ánh sáng, vận mệnh thật bi ai

Tuần trước, nàng lên trốn đi.

Sáu nhân viên tình báo nước Z, muốn lấy được một phần tài liệu tối mật về nghiên cứu y tế của quốc gia M. Khi nàng đang yểm trợ đối phương rồi đi, bị quốc gia M phát hiện, kết quả.....

Thân phận của nàng bị đưa ra ánh sáng!

Cái này không quan trọng, quan trọng nhất chính là.....

Nàng lúc ấy không biết tại sao, cư nhiên hy sinh vì nghĩa, hy sinh chính mình, yểm hộ sáu nhân viên tình báo CIA của quốc gia Z rồi đi, kết quả.....

Nàng bị bắt!

Vốn tưởng rằng phải đối mặt với CIA của quốc gia M, đảm đảm công thủ đoạn tàn khốc kia. Không nghĩ tới trọn mắt tình lại, nàng cư nhiên trở thành nữ nhi của tá tướng Đông Văn Quốc, lại là đại tiểu thư con vợ cả.

Đây không phải chứng tỏ rằng, nàng nguyên lai đã hi sinh vì tổ quốc?

Ách, không có đáp án.

Nhưng cũng may, nàng vốn là một cô nhí, nếu đúng thật là đã chết cũng sẽ không có người nhà lo lắng. Chỉ đáng tiếc nàng vừa mới trả hết khoản vay cho căn biệt thự nhỏ của nàng.

Hiện tại thân phận này của nàng là gì?

Ài. *Lâm Sơ Cửu* thực bất đắc dĩ bởi vì nàng có được tin tức rất giới hạn, chỉ có thể từ trong trí nhớ của nguyên chủ, biết được nguyên chủ và nàng cùng tên, là nữ nhi tá tướng Đông Văn quốc.

Kỳ thật xuất thân của mẹ nguyên chủ rất tốt, là đích trưởng nữ của phủ Trần Quốc Công.

Đáng tiếc thời điểm nguyên chủ mới ba tuổi đã mất, nàng đổi mẹ ruột cơ hồ không có ấn tượng.

Sau đó, cha nàng cưới muội muội của mẹ nàng, cũng chính là thứ nữ do vợ kế sinh ra của phủ Trấn Quốc Công.

Đường đường là thứ nữ của phủ Trấn Quốc Công, cam lòng làm vợ kế mà gì cho tự phụ, tự nhiên là bởi vì tình yêu. Bất quá, còn có một cái lý do đường hoàng, đó chính là vì cháu cố, nữ nhi thân tỷ lưu lại, cũng chính là nguyên chủ này đây.

Vì thế có một người đi chiếu cố nàng như vậy. Trong mắt người khác thì thấy đây là phúc khí của nguyên chủ, nhưng vấn đề là.....

Mẹ kế này chiếu cố nguyên chủ, đem chiếu cố thành một đại tiểu thư kiểu căng cái gì cũng đều không hiểu không nói, lại không hề chiếu cố đến việc hôn nhân của nguyên chủ khi nó bị hủy bỏ.

Nguyên bản mẹ của nguyên chủ khi còn sống, đã định một mối hôn nhân tốt cho nguyên chủ.

Có bao nhiêu hảo? Tương lai là thái tử phi nga, chỉ chờ khi nguyên chủ đủ tuổi cặp kẻ liền có thể thành thân, nhưng hiện tại.....

Việc hôn nhân này đã được chuyển qua cho muội muội nàng do di mẫu sinh ra, bởi vì tất cả mọi người cho rằng, nguyên chủ thô鄙, kiểu căng tùy hứng, không thích hợp đảm đương vị trí thái tử phi.

"Hài tử không có mẹ thật đáng thương, bị người sát hại cũng không biết, thật đúng là cho rằng mẹ kế này là người tốt?" Sau khi tiêu hóa ký ức này đó, Lâm Sơ Cửu nhận không được tức đầu thờ dài.....

Không thể không nói, di nàng thật tình là một nhân vật tốt, đem dung túng nguyên chủ đến nỗi không biết trời cao đất rộng, mặc kệ nguyên chủ gây cái họa gì, nàng đều thu thập giúp nguyên chủ chùi dơ, cuối cùng càng làm cho nguyên chủ nghĩ rằng, thiên hạ này có di nàng là đối tốt với nàng nhất.

"Thật là cô nương ngốc, bị sát hại đơn giản như vậy cũng không biết. Nếu ta đã thay thế người sống sót, như vậy..... Những người đó thiếu nợ người, ta đều sẽ thay người đòi lại hết, người hãy an giấc ngàn thu rồi đi đi, ta sẽ thay người hào hào mà sống tốt."

Lâm Sơ Cửu gian nan từ trên mặt đất bò lên, lau máu trên khoe miệng, đem máu loãng trong miệng phun ra, lao đảo hướng bên cạnh cái bàn đi đến.....

Giờ phút này, ký ức của nàng không còn hỗn loạn, lộn xộn, đứt quãng nữa. Rất nhiều sự tình đều chưa rõ ràng, một số cũng chỉ là những vụn vặt linh tinh bên ngoài.

Bất quá cái này không quan trọng, việc cấp bách là trước lấy một ít nước, rửa hết máu loãng trong miệng nàng, còn có rửa một chút trên mặt, miễn cho ngày mai này sưng giống đầu heo, vậy thì thật không tốt.

"Tê....." Lâm Sơ Cửu chạm chạm vào vết sưng trên mặt trái, kêu lên một cái, *thực buồn bực nha!*

Tra cha()* xuống tay cũng thật tàn nhẫn, đây là hận không thể đánh chết nàng sao? Đây là tiết tấu giữa cha dè và khuê nữ sao?

()Tra cha: 渣爹: ý nói người cha không ra gì.*

Lâm Sơ Cửu tự rót cho mình một chén nước, đem ấm trà xuống thật mạnh, để phát tiết sự bất mãn của mình.....

Mặc cho ai vira tình lại, bị người đánh một cái tát, đều sẽ không cao hứng, càng không cần.....

Đừng chứ?

Lúc này đây nàng còn nhớ rõ, cái tra cha kia của nàng nói, "gì?"

Thái tử không phải cùng muội muội nàng thành đôi rồi sao? Vậy, nàng phải gì cho ai?

Nàng giống như nghe không rõ, trong trí nhớ của nguyên chủ tựa hồ cũng không có một vụ này.....

Bạn đang đọc truyện *1 Phi Quyền Khuyết Thiên Hạ* được tải miễn phí tại [miễn phí tại wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Tình yêu chân thật, muội muội bạch liên hoa

Gã chồng, đối với Lâm Sơ Cửu mà nói, tuyệt đối là một vấn đề rất nghiêm túc.

Đời trước Lâm Sơ Cửu đã sống đến năm 26 tuổi, dừng nói gã chồng kết hôn, ngay cả tình yêu cũng chưa từng trải qua.....

Đùng hieu lăm, Lâm Sơ Cửu cũng không phải là người theo chủ nghĩa độc thân, điều kiện không hề kém, nàng chưa từng trải qua bị kịch của mối tình đầu, đó là bởi vì nàng quá bận.

Lần tình nàng có chỉ số thông minh cao, năng lực học tập tốt. Trong 5 năm ngắn ngủn, nàng đã nắm trong tay giấy phép y sư của nước M quí thật là việc không dễ dàng gì.

Đời trước của nàng, toàn bộ thời gian đều dùng cho việc học tập và công tác. Làm gì còn thời gian để yêu đương...

Đương nhiên, với thân phận bí mật của nàng, nàng cũng không có khả năng yêu đương. Tuy rằng không thiếu người theo đuổi, nhưng người quốc gia M nàng tin không được, Cừu cực cũng sẽ không cho phép.

Tối thôi.....

Cái này không quan trọng, quan trọng là "gã" trong miệng tra cha, là gã cho ai?

Lâm Sơ Cửu đỡ cái bồn ngồi xuống. Nàng lo lắng vừa quỵ đầu liền nằm đến trên mặt đất có một dải lụa trắng, còn có một cái ghế đá nằm lẩn trên mặt đất.

"Đây là cái tiết tấu gì vậy?" Lâm Sơ Cửu về mặt mũi mặt, thái tử trong trí nhớ nguyên chủ tìm kiếm nguyên nhân. Nhưng vào lúc này, ngoài cửa vang lên một trận tiếng bước chân, rất nhanh cửa mở ra.....

Một đôi nam nữ!

Xác thực mà nói, hẳn là một đôi nam nữ vàng trời, đâm ánh mặt trời vào núi mà đi đến, theo bọn họ tiến vào, trong phòng một mảnh kim quang lấp lánh.....

Kim quang này thật không phải chói mắt như ánh mặt trời!

Lâm Sơ Cửu cúi tay ở trước mắt chắn một chút cho đến khi cửa đóng, Lâm Sơ Cửu mới có thể nhìn thấy bình thường.

Gia hỏa tốt! Đây là đem vàng toàn rải trên người hay sao?

Dắt vàng từ đầu đến chân sớm đã lỗi thời được không!

Lâm Sơ Cửu hỏi quẹt miệng nghĩ đến vài tình từ.

Màu vàng hơi đỏ? Vàng nhạt?

Đôi nam nữ này yêu cái màu này bao nhiêu nha!

Từ từ..... Không đúng, đây là thời cổ đại.

Nam tử có thể mặc màu vàng, cũng chỉ có Thái Tử điện hạ Đông Văn quốc, *Tiêu Thiên Thụy* (萧天瑞).

Đoán được thân phận đối phương, Lâm Sơ Cửu liếc mắt một cái cẩn thận đánh giá bọn họ.....

Khí vũ hiển ngang, thân hình cao lớn, khuôn mặt tuấn mỹ, làn da trắng nõn, toàn thân đều tản ra khí chất cao quý, nơi nào cũng đều lộ ra *cao nhân nhất đẳng ưu việt(*)*.....

() Cao nhân nhất đẳng ưu việt (高人一等的优越): ý nói người vượt trội hơn người.*

Đến nỗi người kia bên cạnh Thái Tử điện hạ, làn da trắng nõn, khuôn mặt xinh đẹp động lòng người, Lâm Sơ Cửu không cần nghĩ cũng biết, khẳng định là muội muội Lâm Uyên Đình của di mẫu nàng.

Nhìn hai người này cũng hiểu được, tra cha kinh thường nàng bao nhiêu. Nói không chừng tra cha của nàng đã sớm cùng di tổ tông đóng, chỉ chờ *nuơng(mẹ)* nàng vừa chết liền đem người cưới về. Nếu không thì làm sao giải thích khi người đi nhò kia của nàng đến năm 18 tuổi, cũng không chịu gì chồng?

"Tỷ tỷ....." Khi Lâm Sơ Cửu đang suy nghĩ về thân phận của hai người này, Lâm Uyên Đình sợ hãi tiến lên, ở trước mặt Lâm Sơ Cửu nhẹ gọi một tiếng. Thấy Lâm Sơ Cửu nhìn về phía nàng, về mặt quan tâm nói "Tỷ tỷ, mặt người không sao chứ? Có đau hay không? Muốn ta thổi thổi cho người hay không, nương nói nếu thổi thổi thì sẽ không đau."

Nhìn xem, đây đúng là một muội muội tốt. Với điều kiện là nếu nàng ta không đoạt đi vị hôn phu của nguyên chủ.

"Tỷ tỷ, sao người không thêm đề ý tôi ta?" Tiểu cô nương Lâm Uyên Đình, nhìn thấy tỷ tỷ ngốc nghếch của mình không để ý nàng, hốc mắt lập tức liền đỏ, một bộ đáng rất ủy khuất. Không đợi Lâm Sơ Cửu mở miệng, liền tự động nhận tội "Tỷ tỷ, người còn giận ta phải không? Ô ô ô..... Thực xin lỗi, tỷ tỷ, thực xin lỗi, nhưng ta thật sự không phải cố ý, ta, ta....."

Những lời nói đứt quãng, nước mắt như hạt châu một viên một viên rơi xuống, bộ dáng nhơ nhò kia muốn nói có bao nhiêu đáng thương liền có bấy nhiêu. Nếu ai nhìn thấy những hạt mưa như ngọc ấy, đều sẽ cảm thấy rất thương tâm

Lâm Sơ Cửu đang thương thức vô kịch rất tốt này thì Thái Tử điện hạ khí vũ hiển ngang ở phía sau, tôn quý vô cùng đã tiến lên, một tay ôm Lâm Uyên Đình vào trong ngực: "Uyển Đình đừng khóc, người không làm gì sai, người không cần phải xin lỗi cái nữ nhân ác độc này."

"Điện hạ....." Lâm Uyên Đình kêu lên một tiếng ngơ ngáo trên mặt, lăm Lâm Sơ Cửu thiếu chút nữa thì nôn ra, nhưng là.....

Thái tử tựa hồ rất thích thời điểm này, dau lòng an ủi nói: "Uyển Đình, người đừng khóc, nếu người còn khóc thì trái tim của bản cung sẽ tan vỡ mất. Uyển Đình, người chính là quý lương thiện, chúng ta là thật sự yêu nhau, người mới không cần phải xin lỗi nữ nhân này. Người phải nhớ kỹ ngay cả mẫu hậu cũng đồng ý với hôn sự của chúng ta."

"Điện hạ người thật tốt." nước mắt của Lâm Uyên Đình rốt cuộc ngừng lại.....

Này hai người có nhầm lẫn hay không nha?

Rõ ràng là hồn nhân của nàng bị tước đoạt, vì sao còn nằng nằng là ác độc, bọn họ có cần phải trơ trẽn như thế hay không?

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Quyền Khuyết Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Khiêu khích, hối hận sống ở trên đời này

Lâm Sơ Cửu vốn là bị đánh đến đau cả đầu óc, nhìn thấy đôi nam nữ này, diễn cảnh ăn ái ở trước mặt nàng không coi ai ra gì, thiếu chút nữa đã muốn nôn ra. Vốn tưởng rằng đôi nam nữ này diễn xong sẽ đi, kết quả Lâm Uyên Đình hoàn toàn không hề có ý tứ muốn rời đi.....

Lâm Uyên Đình ở trong lồng ngực Thái tử khốc nĩa ngứa, mới "kính nga" nhận ra hành động của bọn họ vốn không hợp lễ nghĩa, a một tiếng, vội vàng đẩy Thái tử ra, sau đó.....

Nàng ta hành động giống như một học sinh tiểu học phạm lỗi, cầu nủ đứng trước mặt Lâm Sơ Cửu, sợ hãi giải thích nói "Tỷ tỷ, ngại, ngại ngại vạ lần dừng nóng gần nữa, ta cùng Thái tử có cảm tình sâu sắc, ngăn không được lễ nghĩa, nhưng không phải như người nghĩ đâu."

Lâm Sơ Cửu yên lặng nhìn trời *Nàng nghĩ cái gì?* Nàng nghĩ chỉ muốn hai người diễn cảnh ăn ái này, nhanh chóng dứt đi, đừng phiền tới nàng, đầu óc nàng chính là đang loạn.....

"Uyên Đình, người không cần cùng nàng giải thích, chúng ta yêu nhau sâu sắc và làm theo bản năng, thân bất do lý, cảm lòng không đầu....." Thái tử là nam nhân rất lớn, một tay đem Lâm Uyên Đình kéo ra phía sau, sợ nàng úy khuất nên ngữ khí rất ôn nhu.

Nhưng khi hắn đối mặt với Lâm Sơ Cửu thì khuôn mặt trở nên âm dâm "Lâm Sơ Cửu, ngại nghe bốn cung nói, nề mặt Uyên Đình, bốn cung không sẽ không so đo người thất lễ. Uyên Đình đã sắp trở thành thái tử phi của bốn cung, người nếu còn dám khi dễ Uyên Đình, bốn cung sẽ khiến người phải hối hận vì đã sống ở trên đời này."

Thái tử khi độ bất phạm, uy nghiêm từ hoàng gia hun đúc ra tới càng làm cho người ta sợ hãi, nếu không phải Lâm Sơ Cửu kiên thức rộng rãi, thật đúng là sẽ bị dọa rồi.....

Lâm Sơ Cửu cúi đầu, đầu đi lệnh Bộ trong mắt, nhẹ nhàng mà lên tiếng: "Àn."

Hiện tại thân thể nàng rất yếu đuối, cũng chưa rõ ràng hết mọi tình huống, không thích hợp cùng đôi nam nữ này cứng đối cứng. Việc cấp bách, là đem người đuổi đi.....

Như vậy đã nghe lời sao?

Thái tử kinh ngạc nhìn Lâm Sơ Cửu, hẳn rất ngạc nhiên khi thấy Lâm Sơ Cửu an tĩnh như vậy. Lâm Uyên Đình cũng rất kinh ngạc, bất quá nàng che dấu rất tốt, chỉ là mắt to ngập nước, kẻo lên mề hoặc cùng bắt an.....

Lâm Sơ Cửu nhìn thấy Thái tử xuất đầu vì nàng, không phải nên nhào lên vừa đánh vừa mắng hay sao?

Hôm nay sao lại nghe lời như vậy? Như vậy..... Thái Tử điện hạ làm sao mà thấy được, tiết mục tỷ tỷ ác độc khi dễ nàng đây?

Bất quá, sau khi nhìn thấy vết thương trên mặt Lâm Sơ Cửu, Lâm Uyên Đình nhìn bạch, Lâm Sơ Cửu khẳng định là bị đánh nên sợ hãi, cũng biết cha căn bản sẽ không giúp nàng.

Nghĩ đến đây, về mặt Lâm Uyên Đình trở nên đặc ý, đương nhiên nàng sẽ không ngốc đến mức, biểu hiện ra ngoài ở trước mặt Thái tử.

Lâm Uyên Đình rũ mắt, đứng phía sau Thái tử, một bộ dáng bộ úy khuất như cũ.....

Thái tử không nhìn thấy sự khác thường của nàng, chỉ nhìn chăm chăm Lâm Sơ Cửu một lúc thật lâu, sau khi xác định Lâm Sơ Cửu đứng thật là nghe lời, Thái tử cũng nhẹ nhàng thở ra, ngữ khí có vài phần hòa hoãn "Lâm Sơ Cửu, ngại chịu nghe lời là tốt nhất, thành chi đã hạ xuống, hôn sự của người cũng không thể thay đổi, cho dù người không muốn, nhất thiết cũng phải gả cho tử thúc của bốn cung, về sau..... Người chính là tử hoàng thân của bốn cung, đứng ở quân lấy bốn cung nữa, có khó khăn gì thì hãy kêu tử thúc."

Thái tử từ một bộ dáng lên giọng giáo huấn, nhưng không đầu được về đặc ý.....

Lâm Sơ Cửu thì lại trực tiếp tròn tròn mắt?

Cái gì? Nguyên lai người mà nàng phải gả chính là tử vương thúc của Thái tử!

Lâm Sơ Cửu liếc mắt nhìn tâm lịa trắng trên mặt đất một cái.....

Làm cái gì a? Người mà nguyên chủ đòi chết đòi sống không chịu gả, lại là tử vương thúc của Thái tử, chẳng lẽ tử vương thúc này.....

Từ từ! Nếu nàng phải gả cho tử thúc của Thái tử, đó chính là trưởng bối tương lai của Thái tử a, Thái tử cư nhiên còn dám giáo huấn nàng?

Ta sẽ đi.....

Thái tử là cái thái gì?

Lâm Sơ Cửu ngừng đầu, hung hăng mà trừng Thái tử, miệng khó mà nói nên lời, chỉ có thể dùng ánh mắt biểu đạt: *Ta là trưởng bối của người, người có biết phép tắc hay không?*

Đáng tiếc, Lâm Sơ Cửu khi thế không đủ, nhưng xứng với khuôn mặt nửa đầu heo của nàng, đúng là một chút hiệu quả cũng không có, Thái tử hoàn toàn không hề có chút minh bạch về ý tứ của nàng.

Không chỉ có thế, sau khi nhìn thấy khuôn mặt nửa đầu heo của Lâm Sơ Cửu, trong mắt Thái tử hiện lên một mặt chán ghét.....

Nhưng rất nhanh, chán ghét ấy lại bị đặc ý thay thế, Thái tử lấy giọng mềm mại an ủi nói "Tốt, Sơ Cửu..... thời gian không còn sớm, ngại hãy nghỉ ngơi tốt tốt, ba ngày sau, chính là ngày đại hôn của người cùng tử thúc, ngại ngoan ngoãn đừng lại nháo sự, chỗ làm tử thúc ta bất miễn."

Khẩu khí giáo huấn kia, đương nhiên rất mềm lười, làm Lâm Sơ Cửu không thể không tức giận.....

Thái Tử điện hạ, người thật sự là đang nói chuyện cùng tử thẩm tương lai của người hay sao?

Nếu không phải nêu nói chuyện, thì khuôn mặt sẽ bị đau, Lâm Sơ Cửu tuyệt đối sẽ không chỉ tròn trắng mắt nhìn.

Sau khi Lâm Sơ Cửu biết rõ chân tướng sự tình, rất quyết đoán đẩy tiễn khách, nhưng.....

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Quyền Khuyết Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Diễn kịch, phải gả cho người tề liệt trên giường

Lâm Uyên Đình căn bản không cam lòng như vậy mà rời đi, chính nàng mang Thái tử tới, cũng không phải là để vãn an Lâm Sơ Cửu, Lâm Sơ Cửu là cái thái gì, mà đáng để nàng tự mình tới xem?

Lâm Sơ Cửu sẽ không thật sự cho rằng, gả cho Tiểu Vương gia chính là bay lên đầu đây chứ?

Lâm Sơ Cửu thậm chí cũng không quan tâm đến việc lấy một tấm gương chiếu chiếu, nhìn xem bộ dáng như quý gia của nàng, sẽ có người thích quý mới lạ.

Lâm Sơ Cửu đứng dậy tiễn khách, Thái tử cũng không muốn lại nhìn gương mặt đầu heo của Lâm Sơ Cửu kia nữa, kéo Lâm Uyên Đình muốn đi. Không ngờ Lâm Uyên Đình buông lỏng tay Thái tử ra, "*phịch*" một tiếng quý gối trước mặt Lâm Sơ Cửu.....

"Uyên Đình?" Thái tử hoảng sợ, muốn nâng Lâm Uyên Đình dậy, lại bị Lâm Uyên Đình cự tuyệt: "Điện hạ, người đừng động vào ta, đây là do ta thiếu tỷ tỷ."

Lâm Uyên Đình mừng bộ dáng ẹp dụ cầu toàn, làm cho Thái tử không nhận được cảm thấy rất đau lòng, sau một lúc lâu cũng không khuyên nhủ được Lâm Uyên Đình, liền hung tợn trừng mắt tới đầu sỏ gậy ra tội là Lâm Sơ Cửu, nhưng lại thấy.....

Lâm Sơ Cửu không biết từ khi nào, đã lui người đi rất xa. Hiện tại đang chống hai tay nơi cấm, tỷ trên bàn trang điểm nhìn Lâm Uyên Đình. Tuy rằng má trái vẫn sưng đỏ như cũ, chỉ là biểu tình nhìn như thế nào, cũng đều thấy lộ ra sự hài hước.

Lâm Sơ Cửu không để ý tới đánh giá của Thái tử, hai tay chống cằm, tay trên cao nhìn xuống đánh giá Lâm Uyên Đình: *Ngay cả Lâm Uyên Đình cũng là một đóa ngụy bạch liên, thật đúng là đang nghĩ nàng cũng ngốc như nguyên chủ hay sao, muốn chơi đùa cùng nàng?*

Muốn quý? Vậy có quý cho đủ đi, muốn lại bêu danh nàng, vẫn là nên tìm rửa ngu đi, có lẽ ở trong mộng sẽ có khả năng.

Lâm Uyên Đình một quý này, căn bản không có quý trước mặt Lâm Sơ Cửu, làm hại Thái tử lời trách cứ đến miệng cũng nói không nên lời, còn Lâm Uyên Đình?

Nàng cũng rất sống sót này dựng lên, bất quá phản ứng rất mau, lập tức đổi vị trí, tuy không phải là quý gối dưới chân Lâm Sơ Cửu, nhưng cũng là hướng về phía nàng quý xuống.

"Tỷ tỷ, ta biết người trong lòng không vui, ta biết trong lòng người oán ta, người trách ta, đánh ta, nằng ta đều có thể, nhưng ta thật sự không thể nhường Thái tử cho người, ta cùng Thái Tử điện hạ là tình yêu chân thật, ta không thể không có hắn." Khi Lâm Uyên Đình nói lời này, không quên tâm tình mà liếc mắt nhìn Thái tử một cái, làm cho tim Thái tử càng thêm đau: "Uyên Đình....."

"Điện hạ," Lâm Uyên Đình nhẹ nhàng gọi một câu, ánh mắt thâm tình của hai người nhìn nhau cực nóng, tựa như muốn hòa tan cùng nhau.

Nôn..... Lâm Sơ Cửu thiếu chút nữa liền phun ra, nếu không phải trên mặt vô cùng đau đớn, nàng thật muốn cười lạnh ba tiếng.

Yêu muội của người nha!

Mẹ con các người tất cả đều là tình yêu chân thật, vậy nguyên chủ cùng mẫu thân nguyên chủ thì tính là cái gì?

Các người yêu là việc của các người, nhưng có thể có một chút đạo đức hay không? Có thể có một chút trách nhiệm hay không?

Đoạt trượng phu của người khác, đoạt vị hôn phu của người khác, cái này gọi là tình yêu chân thật?

Bởi họ tình yêu chân thật như vậy, tình yêu chân thật cũng sẽ phát khốc!

Lâm Sơ Cửu lại lần nữa tròn trắng mắt, thật tình muốn cầm lấy một cây chổi rồi đuổi người đi, đôi nam nữ này vẫn luôn ở đây làm cái quái gì chứ? Có thể nhanh cứ đi hay không?

Nàng thật tình đối với loại người lớn lên theo kiểu *nhân mô cấu dạng**, lại thêm ác cảm với Thái tử đại đột hết thuốc chữa, nàng còn vội vàng đi tìm hiệu kỷ ức của nguyên chủ, để hiểu biết về người mà sau ba ngày sẽ phải gả là người như thế nào, không có thời gian nhìn xem đôi nam nữ này diễn kịch.....

**Nhân mô cấu dạng (人模狗样): Mặt chó thân người hay thân chó mặt người, dùng để chỉ những người trông rất lịch sự nghiêm túc nhưng thật ra đang âm mưu suy tính gì đó.*

Đáng tiếc, Thái tử cùng Lâm Uyên Đình không nghe được tiếng lòng Lâm Sơ Cửu, hai người thăm tình nhìn nhau nửa ngày, Lâm Uyên Đình lại lần nữa cự tuyệt ý tốt của Thái tử muốn đỡ nàng lên, tiếp tục ý định đối với Lâm Sơ Cửu

"Tỷ tỷ, ta biết, người không muốn gả cho Tiểu Vương tề liệt trên giường, nhưng đó là do thánh thượng từ hôn, thánh mệnh không thể trái, người không muốn gả cũng phải gả. Muội muội cầu xin người..... Cầu người đừng lại đùa giỡn với sinh mệnh của mình, cha cùng nương nghe tin người thất cổ tự sát đã rất sợ hãi, chỉ sợ người không hiểu tốt xấu, nên cha mới tát người một cái, đó cũng là yêu thương và quan tâm người mà thôi."

"Tỷ tỷ, ta biết người ủy khuất, người khổ sở....."

Lâm Uyên Đình còn ở nơi đó bảnh bảnh nói một hồi rất lâu, nhưng.....

Lâm Sơ Cửu đều không nghe được, trong đầu nàng chỉ nghĩ đến một việc: Nàng phải gả cho người tề liệt nằm trên giường?

Ông trời, đây là đang chơi nàng sao?

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Quyền Khuyết Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Tìm đánh, lúc này mới gọi là khi dễ

Đột nhiên tình lại người phải gả, thật sự làm người rất khó chịu. Hiện tại biết được người phải gả cho, lại chính là thúc thúc của vị hôn phu lúc trước, còn nằm tề liệt ở trên giường. Lâm Sơ Cửu rất muốn hai mắt nhắm lại rồi mở ra một cái, đã trở về đối mặt với nhân viên tình báo quốc gia M.....

Vòng kết nối quá lộn xộn không phải sao?

Cố tình Lâm Uyên Đình ngay bịch lên kìa, còn nghiền diện kịch với nàng.

Nhưng vào lúc này, Lâm Uyên Đình nửa ngày cũng không thấy Lâm Sơ Cửu có phản ứng gì, đầu gối đang quỳ lại đau, dứt khoát trực tiếp đứng lên, đi đến bên người Lâm Sơ Cửu, lôi kéo quần áo Lâm Sơ Cửu, nhút nhát sợ sệt nói: "Tỷ tỷ, người không sao chứ? Ngươi, ngươi ngàn vạn lần nên nghĩ thông suốt."

Ngoài miệng thì nói như vậy, nhưng trong ánh mắt của Lâm Uyên Đình lại phát ra ánh sáng ác độc, tiết lộ tiếng lòng của nàng ta: *Lâm Sơ Cửu, người tới nhất vĩnh viễn đừng nghĩ thông suốt, cứ tiếp tục muốn chết muốn sống, làm cho mọi người đều biết, còn chưa vào cửa đã chọc cho Tiểu Vương gia bất mãn.....*

Lâm Sơ Cửu đã chịu đựng đủ nữ nhân này, nhìn nàng ta làm ra bộ dáng lôi kéo chính tay áo mình thì cảm thấy ghê tởm, nàng chán ghét rút tay áo về, tức giận nói "Đừng chạm vào ta!"

Nếu có thể, nàng rất muốn hét lớn một tiếng "biến", nhưng lý trí nhắc nhở nàng lúc này vẫn nên kiềm chế xuống.

Nhưng..... Nàng vẫn không kiên nhẫn muốn kéo tay áo của mình lại, cần sức lực lớn bao nhiêu?

Cố tình Lâm Uyên Đình cư nhiên xoay tròn một cái 180 độ, hoa hoa lệ lệ tề lìn trên đất không nói, còn không quên dùng thanh âm tràn ngập đau đớn kêu thảm một câu: "Ái nha, đau quá nha."

"Uyen Đình....." Mắt thấy Lâm Uyên Đình bị bắt "nặng" như thế, Thái Tử điện hạ vội vàng tiến lên, đỡ Lâm Uyên Đình dậy, sau đó quan tâm kiểm tra trên người Lâm Uyên Đình, xem có bị thương hay không: "Uyen Đình, bị ngã có đau không? Có bị thương chỗ nào hay không?"

Lâm Uyên Đình rúc vào trong lồng ngực Thái tử, ôn nhu lắc đầu, trong mắt nước mắt bắt đầu rơi: "Điện hạ, ta, ta không có việc gì, ta không đau....." Nàng mặc dù nói như vậy, nhưng trên mặt lại là biểu tình miễn cưỡng, nhìn vào trong mắt Thái tử, lại là lửa gạt nàng đang nhận đau.

Nhất thời, Thái tử nói gần, hân quý đầu tiết Lâm Sơ Cửu: "Lâm Sơ Cửu, ngươi thật to gan, làm trò trước mặt bốn cung, dám khi dễ Uyen Đình, ngươi chán sống rồi sao?"

Thái tử về mặt hung dữ, nhìn qua rất dọa người, nếu như lúc trước Lâm Sơ Cửu không biết rõ sự tình, cũng lầm tưởng làm người cảm không để ý tới, nhưng hiện tại nàng đã biết mình bị thiết kế, phải gả cho một người bệnh nằm tề liệt trên giường, mà ngay bịch hoa muội muội vẫn còn diễn kịch không để nàng yên, trong lòng nàng cũng có một chút bốc hỏa!

"Thái Tử điện hạ, con mắt nào của ngươi nhìn đến ta khi dễ nàng? Rõ ràng là chính nàng xoay vòng tự ngã, cũng ta có quan hệ gì đâu?"

Mẹ kiếp, Thái tử thật là ghê gớm đúng không? Ngươi nha còn chưa phải là hoàng đế đâu, chờ đến khi làm hoàng đế rồi hãy kiêu ngạo đi.

"Ngươi? Cường từ đoạt lý*!" Thái tử mắt thấy Lâm Sơ Cửu có vẻ bất kính, tức giận đỏ mặt, chỉ vào mũi Lâm Sơ Cửu, một bộ dáng muốn đem người làm thịt.

**Cường từ đoạt lý: không có lý nói thành có lý.*

Nhưng Lâm Sơ Cửu đang bốc hỏa nên cần bản không đem hân đề vào mắt.

Không phải nói ba ngày sau nàng phải gả hay sao? Nàng tin tưởng, trước khi nàng chưa gả ra ngoài, tuyệt đối không có người nào dám động vào nàng.

Nàng muốn chết, có ai sẵn sàng để nữ nhi nhà mình, gả cho một nam nhân tề liệt trên giường hay không? Cho dù người nọ là Vương gia thì như thế nào?

"Cường từ đoạt lý?" Liếc mắt đánh giá Lâm Uyên Đình một cái, Lâm Sơ Cửu cười lạnh một tiếng, đi đến trước mặt Lâm Uyên Đình, lôi kéo khéo miệng bị thương, một chữ một chữ đối với Thái tử nói: "Thái Tử điện hạ, ta đây lên để người nhìn cho mình bịch, cái gì gọi là khi dễ."

Bang.....

Một cái tát vang dội vang lên.

Lâm Sơ Cửu nhận cú Thái tử cùng Lâm Uyên Đình hoàn toàn không có phòng bị, vung bàn tay tát lên mặt Lâm Uyên Đình.

Một cái tát này, Lâm Sơ Cửu đã dùng hết sức lực, đánh đến tận nhũn lại vang dội, tuy rằng tay đã đánh đến tê rần, nhưng nàng lại rất cao hứng.....

Hà giận a!

"A....." Lâm Uyên Đình không hề phòng bị, vừa vặn bị đánh, bụm mặt ngăn ra: "Ngươi, ngươi đánh ta?"

Lâm Uyên Đình quả thực không thể tin được, Lâm Sơ Cửu tuy rằng bị nương nàng sùng đến vô pháp vô thiên, nhưng lại chưa từng đánh qua nàng.

"Lâm Sơ Cửu, ngươi vì sao phải làm trò trước mặt bốn cung đánh Uyen Đình?" Thái tử giọng tàn nhẫn, hân cần bản không nghĩ đến, Lâm Sơ Cửu lại có lá gan lớn như vậy.....

"Điện hạ, người lại sai rồi, ta đây không phải là đánh Lâm Uyên Đình, ta đây chỉ là muốn người nhìn cho mình bịch cái gì gọi là khi dễ, miễn cho điện hạ lại bôi nhọ ta." Lâm Sơ Cửu âm thầm lắc lắc tay tề đại của mình, kéo kéo khóe miệng, nói mơ hồ không rõ.....

Không có biện pháp, mặt nàng còn đau.

Bất quá, có thể đánh ngay bịch lên này một cái tát, trong lòng nàng cảm thấy thoải mái hơn.

Cha nọ con đến*, ta cha đánh nàng một cái tát, nàng lên đòi lại từ trên giường đóa ngay bịch lên hoa này, bằng không thật đúng là cho rằng Lâm Sơ Cửu nàng là người dễ bị khi dễ.....

**Phụ nọ nữ thường: nghĩa là cha nọ con đến.*

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Quyền Khuyết Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Nhanh lên, thách người đánh trả

Ta chỉ là để người nhìn cho mình bịch cái gì gọi là khi dễ, miễn cho điện hạ lại bôi nhọ ta?

Nghe nói như thế, Thái tử tức giận đến nỗi toàn thân đều đang run rẩy, đây quả thực chính là gáo biện.

"Lâm Sơ Cửu, ngươi, ngươi, ngươi thật to gan." Thái Tử điện hạ giờ tay định đánh, nhưng.....

Lâm Sơ Cửu không có nửa điểm sợ hãi, ngược lại đem mặt bên trái đã bị đánh sưng đưa lên, "Đánh nha, đem mặt ta đánh hồng rồi, ba ngày sau ta sẽ đại náo hôn lễ, đem khuôn mặt này lộ ra cho khách khứa xem, nói Thái tử khinh thường Tiểu Vương gia, cho rằng tàn phế nên xứng với xấu nữ, cho nên đem ta mặt đánh hồng rồi. Đến lúc đó nhìn xem mọi người nghĩ như thế nào về Thái Tử điện hạ ngài?"

"Ngươi, ngươi dám uy hiếp bốn cung?"

Thái tử thuận buồm xuôi gió xuôi dòng, là đích trường tử trong cung, vừa sinh ra vị trí đã được củng cố đến nỗi không thể lay động. Người bên người hẳn từ trước tới nay đều là nịnh hót, ngay cả hoàng thượng cũng rất hiếm khi nói nặng lời đối với hắn, nhưng không thể tưởng được nữ nhân điều ngoa này cũng dám uy hiếp hắn?

Thái tử lúc này tra gần càng tăng, cảm thấy Lâm Sơ Cửu quả thực không thể tha thứ nổi, nhưng cố tình hắn thật đúng là không dám!

Bởi vì nữ nhân Lâm Sơ Cửu này cần bản là đã bị điện, nếu như thật đúng như nàng nói, vậy hẳn.....

"Điện hạ nếu lại bôi nhọ ta, ta đây không phải là uy hiếp, chỉ là báo tâm nói trước một tiếng cho điện hạ, miễn cho điện hạ hồ đồ mà phạm lỗi. Đường nhiên, điện hạ cũng có thể nghĩ lại thử xem, mặt ta dù sao cũng ở chỗ này, điện hạ muốn đánh thì nhanh nhanh động thủ, muốn ta lui về phía sau nửa bước, ta đã không gọi là Lâm Sơ Cửu." Lâm Sơ Cửu chỉ vào chính mặt trái của mình, ánh mắt tràn đầy sự không kiên nhẫn.

Tay Thái tử đang dừng ở giữa không trung, đánh cũng không được, không đánh cũng không xong, một khuôn mặt đỏ bừng.....

Lâm Uyên Đình sau khi bị đánh, vẫn luôn che lại mặt bên trái của mình, ở trong lòng ngực Thái tử rót hạt đậu vàng, nằng dương nhiên hy vọng Thái tử đánh Lâm Sơ Cửu, nhưng tình hình lúc này lại biến thành như vậy, Lâm Uyên Đình minh bạch, nếu lại tiếp tục nhào, tựa hồ cũng không phải là việc tốt, chỉ có thể cắn răng nhịn xuống.

"Điện, điện hạ....." Lâm Uyên Đình gian nan mới miệng, Lâm Sơ Cửu tuy rằng khi lực yếu, nhưng một cái tát kia cũng đánh cho mặt Lâm Uyên Đình sưng lên, lời vừa nói ra lập tức vô cùng đau đớn.

"Uyển Đình người làm sao vậy?!" Thái tử nghe tiếng lập tức thu tay lại, ngực lại quay sang quan tâm đến Lâm Uyên Đình, động tác rất nhanh, cũng không biết là thật sự quá để ý đến nữ nhân này, hay là có cái bậc thang nên nhanh chóng chạy xuống.

Lâm Uyên Đình nung rung tức đầu, có nên đau đớn mới miệng, "Điện hạ, tỷ tỷ chỉ là tâm tình không tốt, đừng..... đừng so đo." Nặng ghét mùi vị của máu, bất quá lúc này cũng chỉ có thể như thế, cũng may, Lâm Sơ Cửu không nể mặt mũi Thái tử như vậy, nằng tin tưởng Thái tử sẽ càng thêm phiền chán, đây cũng coi như một hồi báo nhỏ nhỏ.

"Người nha..... thật sự là quá thiện lương, đáng tiếc có vài người không biết cảm kích, nếu không phải là người, Lâm Sơ Cửu nằng cả đời này cũng già không được." Thái tử lại lần nữa dùng đôi mắt trắng trợn, trừng mắt liếc nhìn Lâm Sơ Cửu một cái.

Lâm Sơ Cửu lại nhàu hai mắt lại, nhìn về phía Lâm Uyên Đình.....

Được lắm a! Nguyên lai, nguyên chủ phải già cho Tiểu Vương tàn phế, đều là công lao của người, tốt, rất tốt.....

Nằng cắn răng xuống, thay nguyên chủ ghi nhớ hận này.

Lâm Uyên Đình bị ánh mắt Lâm Sơ Cửu làm cho hoảng sợ, vội vàng cúi đầu không dám nhìn thẳng, lời kéo vạt áo của Thái tử nói: "Điện hạ, mặt ta đau quá, chúng ta đi tìm đại phu trước được không?"

"Được, được được..... Bỏn cung lập tức sai người truyền thái y."

Thái tử lập tức theo cái bậc thang này, đỡ Lâm Uyên Đình đi ra ngoài.....

Đương nhiên, trước khi đi, Thái tử không quên hung tợn trừng mắt liếc Lâm Sơ Cửu một cái, một cái liếc mắt kia đáng đáng sát khí!

Lâm Sơ Cửu mới chột cũng không để bụng, trước khi Thái tử cùng Lâm Uyên Đình sắp đi ra ngoài, kiêu ngạo nói một câu: "Nhớ rõ sai hạ nhân đưa cho ta khối băng cùng được tiêu sưng, bằng không ba ngày sau đại hôn....."

Lời này, ý vị mười phần uy hiếp.

Thái tử bước chân dừng một lát, thiếu chút nữa đã muốn quay trở lại, hảo hảo giáo huấn Lâm Sơ Cửu một hồi, nhưng bị Lâm Uyên Đình kéo lại: "Điện hạ, ta đau....."

Thái tử lập tức bỏ qua Lâm Sơ Cửu, đối với hạ nhân hô to: "Người đâu, không thấy nhị tiểu thư bị thương hay sao? Còn không mau đi truyền thái y."

"Vâng, vâng, vâng....." Hạ nhân hẳn là vội vàng, một đám vội vàng chạy ra bên ngoài, sợ nhìn thấy tiểu thư kim tôn ngọc quý, bị một cái tát mà hủy dung, đến nỗi Lâm Sơ Cửu thương thế nặng hơn, có ai nhớ được?

Bạn đang đọc truyện *Phi Quyền Khuyết Thiên Hạ* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Đói chết, đây là muốn hại chết người

Thái tử cùng Lâm Uyên Đình đi rồi, cửa phòng Lâm Sơ Cửu một lần nữa bị đóng lại, lại còn bị khóa từ bên ngoài, phòng ngừa Lâm Sơ Cửu đi ra ngoài.

Lâm Sơ Cửu lúc này cắn bản không thêm để ý có thể đi ra ngoài hay không, rốt cuộc nằng vừa đến một cái nơi xa lạ, trên người còn có thương tích, trước lúc chưa rõ ràng mọi chuyện, nằng cắn bản sẽ không chạy lung tung, để tránh phát sinh ngoài ý muốn.

Nhưng nếu đem nhốt nằng trong phòng, vì cái gì mà đến ăn, uống cũng không đưa tới cho nằng?

Nước sạch, khối băng cùng được tiêu sưng thế nhưng đưa vào, có điều mấy thứ này không thể ăn nha, nằng đối với vài vật này, không thể no bụng!

Lâm Sơ Cửu rất buồn bực, mặc kệ nằng cùng người bên ngoài nói như thế nào, người trông coi nằng cũng không hề hé răng, cũng không đưa cho nằng cái gì để ăn, hoàn toàn xem nằng như không tồn tại.

Nhóm người này là muốn để nằng đói đến không còn sức mà chết hay sao? Nhưng nằng hiện tại một chút cũng không muốn chết, có thể không cần người đãi "phạm nhân" như vậy hay không?

Sau khi nói vài lần không có kết quả, Lâm Sơ Cửu quyết định từ bỏ: "Các người thật tàn nhẫn!"

Người ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu!

Sau khi Lâm Sơ Cửu cắn răng xử lý tốt phần mặt bên trái bị thương của chính mình, quyết định bỏ vào trong chân lùm ỏ, nếu dám người kia không cho nằng ăn, nằng đánh phải ngài thật tốt, ngu n rồi mới có sức lực để chiến đấu, không phải sao?

Có lẽ nằng thật sự là rất mệt, thể xác và tinh thần đều mệt, người ngồi vào trên giường không bao lâu liền ngủ, thẳng đến buổi sáng ngày hôm sau mới tỉnh lại.

Sờ sờ một bên trái, phát hiện hiệu quả của băng phu cùng được tiêu sưng không tồi, ít nhất mặt trái của hàng không còn đau nữa, chỉ là bụng lại trống không kêu lên thảm thê.....

"Thật là đói nha!"

Lâm Sơ Cửu cũng không biết nguyên chủ đã bao lâu rồi không có ăn cái gì, dù sao từ sau khi nằng tiếp nhận thân thể này đến giờ đều đã qua mười mấy giờ, ngoại trừ nước thì thứ gì cũng chưa có ăn, nằng đã đói đến nỗi có chút cảm giác hoa mắt.

"Thật sự không cho ta ăn sao? Đây là muốn đói chết ta sao? Ta không phải đã đồng ý già hay sao?" Lâm Sơ Cửu không còn sức lực hỗ to một tiếng, ngã vào đầu giường, tiếp tục sửa sang lại kỷ ức của nguyên chủ.....

Bởi vì Thái tử cùng bạch lեն hoa muộn muộn nhào một hồi, nằng lại nghĩ tới một hồi, ít nhất biết người mà nằng sắp phải già là ai.....

Từ vương thức trong miệng Thái tử, là đệ đệ của đương kim thánh thượng, được tiến hoàng thân phong Tiểu Vương. Ba tháng trước, hẳn vẫn rất tuấn đạt vô song, phong tư hơn người, là chiến thần Vương gia uy danh hiển hách bách chiến bách thắng của Đông Văn, càng là người thứ nhất sắp đánh sấu vào Vô Thần cao thủ của hoàng thất Đông Văn.

Nếu như ba tháng trước, dựa vào thân phận và diện mạo của Lâm Sơ Cửu, thì như thế nào cũng già không nổi tới Tiểu Vương phủ, thậm chí ngay cả một cái liếc mắt của Tiểu Vương gia cũng không có, còn sẽ bị người khinh bỉ, nói nằng là cóc mà đòi ăn thịt thiên nga.....

Đương nhiên, nằng là con cóc, Tiểu Vương gia là thịt thiên nga.

Nhưng vị Vương gia này thực sự xui xẻo, trước khi đánh sấu vào Vô Thần thì gặp phải ám toán, một thân vô công bị phế không nói, nửa người dưới cũng trực tiếp bị mất đi trí giác, té liệt trên giường.....

Thảm quá đi? Đương như còn thảm hại hơn, đó chính là hẳn không còn có vô công lại không thể hành tẩu, vị thế bình quân trong tay Tiểu Vương gia, rất nhanh đã bị hoàng thượng danh chính ngôn thuận tước đi, nhưng đối với bên ngoài hoàng thượng lại tuyên bố rằng Tiểu Vương tài đức sáng suốt, chỉ động đậy liền.

"Tài đức sáng suốt? Gặp phải cường đạo cho dù là không tài đức sáng suốt, thì cũng sẽ là tài đức sáng suốt mới phen đi?" Lâm Sơ Cửu trào phúng cười.....

Nằng tuy rằng không có rất đầu óc chính trị lớn, nhưng so với nguyên chủ vẫn tốt hơn, cái kia bị mẹ kế yêu chiều đến độ, tốt đẹp giống như đại tiểu thư bao cô, cái gì cũng đều không hiểu.

Vị Tiểu Vương gia kia xảy ra chuyện, muốn nói không có bất tích của hoàng thượng. Lâm Sơ Cửu nữa điểm cũng không tin.

"Già cho một triệu phu như vậy, thật đúng là xui xẻo a." Lâm Sơ Cửu thở dài, bất quá nghĩ lại tương tượng nhiều cũng vô dụng, đành buông xuống.

Nằng tuy rằng không phải người cường thế gì, hơn nữa cũng không phải là nữ tử không dựa vào nam nhân thì như nước không sóng nổi, vị Tiểu Vương kia nếu là người không tệ lắm, Lâm Sơ Cửu cũng không ngại cùng hắn chấp và qua.

Đi sao nằng không có người thích, cũng không hiểu thích là cái gì, cũng lắm thì chiều có người nọ cá dơi, hai người nằng đỡ lẫn nhau, rồi xa tranh đấu cũng tốt.

Đời trước nằng sống quá vất vả, mỗi một ngày thân kinh đều căng chặt, sợ thân phận của mình bị người phát hiện. Kiếp này nếu có thể bình đẳng sống qua ngày, đó là điều không có gì có thể tốt hơn, nhưng.....

Rất nhanh Lâm Sơ Cửu liền phát hiện, đời này của nằng muốn sống bình đẳng, tựa hồ cũng là một loại hy vọng xa vời. Bởi vì, phát hiện ra nằng cu nhân đem cả nghiên cứu y học mới nhất của quốc gia M đến đây, lại còn có ở thời điểm nằng không biết, đã khởi động.

"Quá là không khoa học!"

Đám mặt đất!

Lâm Sơ Cửu cắn bản không biết, sáu nhân viên tinh báo kia, từ khi nào thì đem trộm hệ thống y học phóng đến trên người nằng, nằng rõ ràng đã tiễn người đi, những người đó đem hệ thống y học phóng lên trên người nằng làm gì?

Đây thực sự là không an toàn được không?

Ồ ồ ồ, Lâm Sơ Cửu muốn khóc. Lâm đại phu ở quốc gia M cũng không tồi, hơn nữa nằng có thân phận đặc thù, nằng hiểu biết nhiều hơn so với người khác.

Hệ thống y học này của quốc gia M rất cường đại, sau khi bắt đầu khởi động, chính là một khu nhà công nghệ cao, giống như một bệnh viện nhỏ xách tay, sẽ dựa vào tình huống của người bệnh, cung cấp đầy đủ được liệu.

Nói cách khác, hệ thống này chính là một gác mờ trở thành sự thật đối với các bác sỹ. Bên trong chứa đựng đầy đủ y được cùng thiết bị. Còn có phòng điều trị tiên tiến và không gian lưu trữ, đây tuyệt đối là một phát minh vĩ đại, nhưng hệ thống này có tính cường chế bắt buộc!

Một khi hệ thống khởi động thì cả đời không cách gì giải trừ. Còn có một điểm quan trọng nhất, đó chính là hệ thống sẽ cường chế yêu cầu chủ nhân trị liệu cho người bệnh, giống như một giám sát viên của nhân viên y tế.

Cho nên, Lâm Sơ Cửu mới chột cũng không có ham muốn cái hệ thống Y Sinh này, nhưng có tình dưới tình huống nằng không hay biết gì, hệ thống Y Sinh đã khởi động, hiện tại nằng thành chủ nhân của hệ thống Y Sinh.

Bất quá, nói là chủ nhân, thực tế cùng người hầu không sai biệt lắm, bởi vì hệ thống Y Sinh phát hiện người bệnh, muốn nằng trị ai nằng phải trị, không trị?

Vậy chờ nhận trừng phạt đi!

Quả thực chính là lẽ rồi đây mặt.....

Bất quá, có được hệ thống Y Sinh cũng không phải là không có lợi, ít nhất thương thể trên mặt năng lực không cần phải lo lắng, hệ thống Y Sinh tìm được người bệnh thứ nhất, chính là nàng.

Sau khi hệ thống Y Sinh phát hiện người bệnh, lập tức đem tin tức biểu hiện ra với nàng, ngoại trừ một trái bị thương bên ngoài, thân thể suy yếu bên ngoài, trong thân thể nàng cư nhiên còn có độc được trường kỳ miễn tính?

Độc được miễn tính?

Lâm Sơ Cửu cả kinh, lập tức từ trên giường bắn lên, nhìn thấy kết quả từ hệ thống Y Sinh biểu hiện ra tới, Lâm Sơ Cửu tức giận như muốn giết người. "Đây chính là mưu sát?"

Cho dù Lâm Sơ Cửu đã quen với sống chết, giờ khắc này cũng nhịn không được sợ hãi. Kết quả kiểm tra của hệ thống Y Sinh, nói rằng độc được miễn tính trong cơ thể nàng là trí mạng. Thân thể của nàng luôn suy yếu như vậy, chính là có quan hệ cùng độc được miễn tính trong cơ thể.

Hơn nữa hiện tại độc được đã tích lũy đến gần mức phát, không quá ba tháng, toàn thân nàng đều sẽ bị độc tố ăn mòn, đến lúc đó thuốc và kim châm cứu đều vô dụng.

"Thật là quá ác độc, khó trách nguyên chủ lại chết!"

Có thể hạ độc miễn tính cho nguyên chủ, Lâm Sơ Cửu không cần nghĩ cũng biết, tám chín phần mười chính là mẹ kế đi nhờ kia. Trừ bỏ nàng ta thì còn ai có thể hàng năm hạ độc nguyên chủ đây?

Lâm phu này thật sự là đáng sợ, lúc này, Lâm Sơ Cửu có chút may mắn, nàng chỉ còn ba ngày là có thể rời đi.

Hồ..... May mắn nàng còn có hệ thống Y Sinh này, may mắn nàng còn có thể cứu chữa!

Lâm Sơ Cửu thở phào một hơi thật dài, đối với hệ thống Y Sinh cũng không có bài xích như vậy.

Nàng đã học về khoa ngoại Tây y, nếu không có sản phẩm hệ thống Y Sinh nghịch thiên công nghệ cao ở đây, chờ nàng phát hiện chính mình trúng độc, phỏng chừng không có cách để cứu đi!

Sự tình liên quan đến sống chết của chính mình, Lâm Sơ Cửu vẫn là rất đề ý, lập tức liền dùng thần chú nhân, lấy được sự đồng ý của hệ thống Y Sinh, yêu cầu hệ thống đưa được đến cho nàng.

Bởi vì là độc miễn tính, thuốc tây không có khả năng giải độc lập tức, chỉ có thể chậm rãi điều dưỡng, hệ thống đã chuẩn bị được dùng trong một tháng cho nàng, sau này sẽ tùy theo lượng độc tố đã giảm bớt, mà điều chỉnh liều thuốc hoặc là đổi được vật mới.

Lâm Sơ Cửu đối với tính hoá này của hệ thống rất vừa lòng, lấy được một ngày, trước tiên đem xử lý tốt thương thể bên ngoài của mình, sau đó mới tự mình truyền dịch.

Ngoài trừ được giải độc, nàng cần thiết phải bổ sung đường glucose cùng dịch dinh dưỡng. Bằng không hai ngày sau, nàng căn bản sẽ không có sức lực để hoàn thành hôn lễ.

Tốt thôi, có hệ thống Y Sinh ở đây, Lâm Sơ Cửu đối với tương phu chưa gả tề liệt trên giường kia, cũng không có bài xích như vậy.

Hệ thống Y Sinh hẳn là có thể cứu đi?

Thời gian ba ngày tuy rằng không dài, nhưng cũng đủ để Lâm Sơ Cửu quen thuộc với hệ thống Y Sinh, còn thương thể trên mặt?

Một cái tát kia bị đánh quá nặng, cho dù có hệ thống Y Sinh cung cấp được, thời gian ba ngày cũng chỉ có thể tiêu sưng, làm nhạt vết bầm, muốn một chút cũng nhàn không ra, đó là không có khả năng.

Ba ngày này, hạ nhân Lâm phu cũng không hoàn toàn mặc kệ Lâm Sơ Cửu, ít nhất mỗi ngày sẽ đưa đến cho Lâm Sơ Cửu, một chén gọi là cháo loãng không thể loãng hơn, để Lâm Sơ Cửu không đói chết, nhưng cũng tuyệt đối không có sức lực xuống giường.

May mà Lâm Sơ Cửu còn có thể cung cấp dịch dinh dưỡng cho chính mình, bằng không mạng nhỏ này của nàng, thật đúng là sẽ bị mẹ kế mặt ngoài hiền lương, kỳ thật rất ác độc kia làm cho lụn lụi.

Nhưng tuy là như thế, Lâm Sơ Cửu cũng đối đến khó chịu nha!

Dạ dày truyền đến đau đớn run rẩy, không phải truyền dịch là có thể giải quyết. Lâm Sơ Cửu thế nàng chưa từng đến tàn nhẫn như vậy, ngay cả năm đó ở cô nhi viện cũng không có thảm như vậy.

Ở cô nhi viện nàng chỉ là ăn không tốt lắm, nhưng ăn no vẫn là không có vấn đề.

Nếu như chỉ đói ba ngày, Lâm Sơ Cửu còn có thể lý giải ta cha và mẹ kế, là vì phòng ngừa nàng chạy trốn hoặc là tìm chết, cố ý bỏ đói nàng. Nhưng để nàng bụng đói ba ngày, sau đó dâng lên một bản huấn yến đầy dầu mỡ cho nàng, hương thơm ngào ngạt là có ý tứ gì?

"Đại tiểu thư, đây là phu nhân có ý chuẩn bị cho ngươi, sợ ngươi đói quá mức, đối với thân thể không tốt." Bà tử đưa đồ ăn, cười nịnh một cái, hoàn toàn nhìn không ra chút ác ý nào.

Nếu như là nguyên chủ nhà đầu bếp kia, khẳng định đã bị lừa, nói không chừng còn vừa ăn vừa nói, mẹ kế ác độc kia là người tốt. Nhưng Lâm Sơ Cửu lại biết, cho người đang đói tàn nhẫn ăn toàn là huấn yến, đây tuyệt đối là muốn mạng của nàng, càng không cần tính đến bản thân nàng không khác gì đã bị độc miễn tính hủy đi.

Thật đúng là mẹ kế và muội muội tốt, dùng hết tâm cơ đem nàng gả cho một nam nam nhân tề liệt trên giường không tính, còn muốn trong ngày thành hôn của nàng khiến nàng xấu mặt mới thỏa mãn hay sao?

Quả nhiên, hai mẹ con đủ âm hiểm.

Mùi thật ở trong phòng tràn ngập, kích thích làm nước miếng Lâm Sơ Cửu chảy ròng, chính là, không thể ăn, tuyệt đối không thể ăn!

Nàng chỉ cần ăn một lần, bảo đảm dạ dày đêm nay liền sẽ bãi công, nói không chừng ngày mai đang trong hôn lễ, nàng sẽ bị tiêu chảy, kéo theo mùi hôi huân thiên.....

Đến lúc đó, tuy rằng làm người Lâm phu bối rối, nhưng người thăm nhất chỉ có nàng!

Mẹ kế rất tốt nha!

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Quyển Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook-Full\(cham\)Net](http://Ebook-Full(cham)Net).

Chương 9: Đại não, trúng độc được miễn tính

Lâm Sơ Cửu nằm ở trên giường, cổ nén xuống dọc vụng ăn cơm, ngừng đầu nhìn Bào bà tử và tiểu nha hoàng đang đứng cạnh bàn, không ngoài ý muốn, nhìn thấy trong mắt của nàng là ý cười trào phúng cùng đắc ý.

Lâm Sơ Cửu yên lặng trợn trắng mắt, nuốt nuốt nước miếng, suy yếu nói: "Các người lui ra đi, ta sẽ tự mình ăn."

Mẹ kiếp, thật sự muốn đem một bản đồ ăn này, hắt văng toàn bộ ra ngoài, không có mùi hương thì nàng sẽ không bị kích thích đi?

Nhưng hạ nhân lại vẫn không nhúc nhích, trầm mặt nói: "Đại tiểu thư, phu nhân muốn nô tỳ hầu hạ ngươi, đại tiểu thư ngoại thân thể yếu đuối, nô tỳ hầu hạ ngươi rời giường."

Ý tứ trong lời này, chính là nói mẹ kế tốt kia của nàng, muốn người nhìn chăm chăm đến khi nàng ăn xong?

Nữ nhân ngoan độc mà lại cần thận, quả nhiên một hai đều phải đẩy nàng vào chỗ chết.

Lâm Sơ Cửu tuyệt đối bội phục nữ nhân này, nhưng?

Cho rằng nàng cùng nguyên chủ giống nhau, sẽ chấp nhận người ăn bái, tùy tiện để người nói vài câu, liền ngây ngốc xem đôi phương như là thần nhân, để đối phương nhào nặn sao?

"Cút đi!" Lâm Sơ Cửu là đối quá mức, nhưng sức lực ném đồ vật vẫn có, Lâm Sơ Cửu từ trên giường với lấy gối sứ, hướng Bào bà tử kia ném tới.

"Bang," Lâm Sơ Cửu ném rất chính xác, gối sứ trúng ngay giữa ót của đối phương, máu tươi hồng trào ra bên ngoài, hình ảnh máu me đầy bạo lực.

"A," Bào bà tử hét lên một tiếng, *hầm* một tiếng té ngã trên mặt đất, hai tiểu nha hoàn phía sau nàng thấy thế, sắc mặt trắng nhợt, nhưng không dám tiến lên.

"Đừng để ta nói lại lần thứ hai, kéo Bào già trên mặt đất kia cút hết ra ngoài cho ta!"

Lâm Sơ Cửu tuy rằng không có đồ vật trên tay, nhưng ba ngày nay không ăn cơm, sắc mặt trắng bệch rất khó coi, làm ra bộ dạng hung hăng vẫn rất dọa người, hai nha hoàn chân mềm nhũn, nửa đồ nửa kéo đem Bào bà tử mang theo đi ra ngoài, để lại Lâm Sơ Cửu, còn có một bản đồ ăn thơm ngào ngạt.

Đồ ăn trên bàn tàn ra mùi hương mê người, người bình thường khẳng định không chế không được đã nhào lên đi, đáng tiếc Lâm Sơ Cửu không phải là người bình thường.

Lâm Sơ Cửu là một người có tính tự chủ rất mạnh mẽ, nàng có thể được Cửu cực tuyển dụng, tất nhiên là có chỗ hơn người. Mà Lâm Sơ Cửu có thể khiến cho Cửu cực nhìn trúng, chính là nàng rất kiên nghị và ăn nhằn.

Sức mạnh ý chí của Lâm Sơ Cửu rất mạnh mẽ, hơn nữa lập trường kiên định, không dễ dàng dao động. Từ việc nàng hy sinh chính mình, bảo vệ sáu vị nhân viên tình báo không quen biết rời khỏi quốc gia M là biết. Mặc dù bình thường Lâm Sơ Cửu có hơi nhất gan, nhưng thời khắc mấu chốt lại có tính thần không biết sợ.

Ba ngày không ăn cơm, đối mặt với một bản đồ ăn thơm ngào ngạt không có người nào là không muốn ăn. Lâm Sơ Cửu cũng muốn ăn, nhưng tưởng tượng đến những đồ ăn trên bàn đối với chính mình là trạm hại mà không một lợi, Lâm Sơ Cửu liền mất đi dục vọng ăn cơm, cho dù quá đói, quá muốn chết, nàng cũng có thể kiên định bất động.

Sau khi đuổi toàn bộ hạ nhân rời khỏi đây, Lâm Sơ Cửu xúc chân lên, đem toàn bộ được phẩm trên giường thả vào hệ thống Y Sinh, liên tục kiểm tra để đảm bảo không có bỏ sót cái gì, sau đó mới xuống giường.

Nhìn đến một bản tàn đấy nỡ vì do đầu bếp tí mị nấu nướng, Lâm Sơ Cửu cười không ra tiếng, không hề do dự nhắc chân bản ở bên cạnh, hất lên trên một cái, *"loảng xoảng"* một tiếng, toàn bộ đồ ăn trên bàn đều rơi rớt vương vãi trên mặt đất, không có một đồ ăn nào may mắn thoát khỏi.

"Phanh," cửa phòng mở ra, nhà hoàn trùng cơ nghệ được thanh âm thứ vật vào, nhìn thấy bố đang trong phòng, kêu to: "Đại tiểu thư, ngoại đang làm gì?"

Lâm Sơ Cửu không đề ý đến của nàng, mà là ngay ngắn nhìn thức ăn trên mặt đất, trong mắt hiện lên một mặt hận ý: *Nàng không muốn nhào sụ, nhưng có một số người chính là bức nàng không thể không nhào!*

Những thức ăn kia sau khi rơi xuống đất, hệ thống Y Sinh đột nhiên phát ra cảnh báo, nói phát hiện vật có chất độc, bắt quá hàm lượng cực thấp, sẽ không mất mạng.

Cũng chính là bởi vì hàm lượng cực thấp, cho nên hệ thống Y Sinh lúc trước không thể phát hiện ra, cho đến khi nàng đem đồ ăn hất xuống, hệ thống Y Sinh mới phát hiện được đồ vật chứa độc tố có số lượng quá lớn, mới khẩn cấp nhắc nhở.

Hừ, Lâm Sơ Cửu cười lạnh một tiếng, *nếu Lâm phu nhân muốn chơi, vậy hãy chơi một phen thật lớn.*

Lâm Sơ Cửu thu hồi trào phúng trên mặt, mặt không có biểu tình gì nhìn về phía hai nha hoàn nơi cửa, một chữ một chữ nói: "Ta muốn gặp Lâm tướng!"

"Đại, đại tiểu thư, người, người nói cái gì?" Sắc mặt nha hoàn biến đổi, về mặt thất thố nhìn về phía Lâm Sơ Cửu.

Đại tiểu thư gọi lão gia là gì?

"Các người không có nghe lầm, ta nói ta muốn gặp Lâm tướng!" Ngày mai đã phải già chồng, nàng còn sợ cái gì? Sơ về sau không có người nhà mẹ đẻ chống lưng?

Kia quả thực chính là năm mơ, cho dù nàng không làm loạn, lại ngoan ngoãn nghe lời, cái nhà mẹ đẻ này cũng không đáng tin cậy.

"Đại, đại tiểu thư, llo, llo già hén....." Nha hoàn chân tay kông cưỡng, nhưng kiên định không chịu di chuyển chân mình.

Lâm Sơ Cửu đã sớm đoán được, nha hoàn trông có năng tất nhiên là người của mẹ kế, Lâm Sơ Cửu một chút lo lắng cũng không có, chậm rãi mở miệng: "Nói cho Lâm phu nhân, nếu trong ngày thành hôn, Tiêu Vương gia phát hiện, thế tử tương lai của hân bị người hạ dược thì sẽ như thế nào?"

Độc dược mẫn tính ở trong cơ thể nàng, hệ thống Ý Sinh có thể kiểm tra ra, đại phu khác khẳng định cũng có thể kiểm tra ra, thái y trong hoàng cung không phải ăn chay, chỉ là bọn hân không dễ dàng dám nói ra sự thật.

"Đại, đại tiểu thư, người nói cái gì? Chẳng ta không hiểu." Nha hoàn đúng thật không biết được, mà Lâm Sơ Cửu cũng không có ý làm đối phương khó xử, "Các người không cần biết, chỉ cần đem những lời này nói cho phu nhân. Mười lăm phút, ta chỉ chờ 15 phút, 15 phút sau nếu Lâm phu nhân không tới gặp ta, tự gánh lấy hậu quả."

Lâm Sơ Cửu lời ghê ra dựa, đối diện với cửa ngồi xuống "Đứng rồi, lấy cho ta hai chén cháo, chỉ cần cháo gạo trắng, cái gì khác cũng không cần."

Hai nha hoàn hai mặt nhìn nhau, không biết nên đi hay không, Lâm Sơ Cửu cũng không thúc giục, nhìn thoáng qua đồng hồ cát tính giờ, nhìn nhặt mở miệng: "Các người tốt nhất ước lượng một chút, các người có gánh vác nổi hậu quả làm hỏng chuyện tốt của phu nhân không?"

"Điều này, này....." Nha hoàn vội về mặt khó xử, nhìn bộ dáng lời thế son sắt của Lâm Sơ Cửu, hai nha hoàn thật sợ sợ xạy ra chuyện, nhìn nhau, một nha hoàn đậm đậm chân, vội vàng chạy ra đi tìm Lâm phu nhân.

Nhìn thân ảnh nha hoàn dần dần biến mất, khốc niệm Lâm Sơ Cửu ngấm một mặt cười nhàn nhạt, lưỡi biếng dựa vào ghế trên, chờ mẹ kế nàng tiến vào.

Tương lai còn dài, nàng nguyên bản không nghĩ sẽ làm loạn ngay lúc này, nhưng nữ nhân kia không chịu buông tha nàng, một khi đã như vậy, vậy cũng nàng ta chơi một phen thật tốt đi.

Dám tính kể Lâm Sơ Cửu nàng?

Nàng sẽ làm nữ nhân kia hối hận, lúc trước không hoàn toàn giết chết nàng, muốn có cái danh "mẹ kế hiền hậu" là sự tình ngu xuẩn cỡ nào a.

Lâm phu nhân nghe nha hoàn nói xong, có một khắc đầu óc hoàn toàn trống rỗng, căn bản là không thể nghĩ.

Việc hạ dược được mẫn tính với Lâm Sơ Cửu, ngoại trừ chính nàng, không có người thứ hai biết đến, Lâm Sơ Cửu làm sao mà biết?

Bất quá, Lâm phu nhân dù có lòng dạ, cho dù chỉ có hạ nhân ở đây, nàng vẫn làm như vô tình nói một câu "Sơ Cửu hài tử kia nói bậy gì đó? Muốn gặp ta thì sai hạ nhân nói một tiếng là được, làm rồi loạn lung tung lên để làm gì, đây không phải là làm mất mặt Lâm gia chúng ta hay sao."

Lâm phu nhân lúc đầu thờ dãi, ưu nhã đứng dậy, không vội không vội nói "Ta đi xem sao, hài tử kia thật là, cũng là người sắp phải thành hôn rồi, còn hồ nháo như vậy."

Cho dù bên người nàng chỉ có hạ nhân, Lâm phu nhân cũng có thói quen diễn kịch, mặc kệ là người trước hay người sau, nàng đều không để lộ ra sơ hở.

Lâm phu nhân mang theo nha hoàn, muốn vắn dáng về hướng sân của Lâm Sơ Cửu đi đến, bước chân không nhanh không chậm, vừa đứng trong vòng 15 phút, xuất hiện ở trước mặt Lâm Sơ Cửu.

"Sơ Cửu, đây là làm sao vậy? Có phải hạ nhân không tinh tâm hay không? Nói cho mẫu thân, mẫu thân giúp người hết giận." Lâm phu nhân về mặt thân thiết nhìn về phía Lâm Sơ Cửu, một bộ dáng từ mẫu.

Lâm Sơ Cửu không hề rắng, cũng không đứng dậy, cười như không cười mà nhìn Lâm phu nhân.

Diễn, để xem người diễn tới khi nào!

Lâm phu nhân cũng không giận, ý bảo nha hoàn đem ghế dựa tới, ngồi ở bên cạnh người Lâm Sơ Cửu, về mặt quan tâm nói: "Sơ Cửu làm sao vậy? Không vui? Có phải giận mẫu thân mấy ngày nay không tới thăm người hay không? Sơ Cửu, người cũng biết, ngày mai là đại hôn của người, mấy ngày nay mẫu thân vẫn luôn vội vàng chuẩn bị của hồi môn cho người, thật sự là không còn dư thời gian để tới, còn đang tính buổi tối sẽ cùng lão gia tới thăm người, không nghĩ tới người lại nghĩ đến mẫu thân trước."

Lâm phu nhân về mặt hòa khí, trong mắt từ ái không chút nào căm thù, không để ý tới ánh mắt lạnh đậm của Lâm Sơ Cửu.

Đấy thật là một nữ nhân đáng sợ!

Lâm Sơ Cửu không thể không thừa nhận, ngay bịch lên mũi mũi kia của nàng, không thể nào thừa hưởng được một phần ba tài năng của vị phu nhân này.

Lâm phu nhân chuyển ánh mắt, nhìn đến đồ ăn trên đất, khẽ thờ dãi nói: "Sơ Cửu, người ném đồ ăn, có phải đồ đồ ăn không hợp khẩu vị người hay không? Tất cả đều là đồ ăn người yêu thích nhất, mẫu thân vốn định, để người ở nhà mẹ đẻ ăn một bữa cơm cuối cùng cho vừa lòng, không nghĩ tới hạ nhân cư nhiên lại làm không tốt?"

Lâm phu nhân một mở miệng, liền đem trách nhiệm đẩy hết trên người hạ nhân, nháy mắt phủ bỏ sạch sẽ.

"Sơ Cửu, hài tử tốt.... Người muốn ăn cái gì hãy nói với mẫu thân, mẫu thân này lập tức sai người chuẩn bị." Mặc kệ Lâm Sơ Cửu lĩnh đạm như thế nào, Lâm phu nhân đều duy trì tươi cười khéo léo.

Lâm Sơ Cửu biết, âm thầm đối với vị phu nhân này là vô dụng.

"Phu nhân....." Lâm Sơ Cửu mở miệng, nhưng nằng một khi mở miệng. Lâm phu nhân lại hoảng sợ, thậm chí cướp lời mà nói: "Sơ Cửu, người làm sao vậy? Có phải mẫu thân có chỗ nào làm không tốt hay không, làm người không vui?"

Nguyên chủ cũng mẹ kế thực sự rất thân, nguyên chủ đều luôn gọi là nương, giống như mẹ ruột?

Nguyên chủ ở trong bụng được của mẹ kế, đã sớm đã quên mất chính mình còn có mẹ ruột. Đáng tiếc Lâm Sơ Cửu không phải nguyên chủ, kiếp trước nàng đã sống hơn 20 năm, cũng chưa từng gọi ai là mẹ ruột, Lâm phu nhân muốn làm nương nàng? Kiếp sau đều không có khả năng.

Lâm Sơ Cửu kéo môi, lạnh lùng nói "Phu nhân làm được rất tốt, thật sự là quá tốt."

Trái tim Lâm phu nhân lập bộp như ngừng lại, khuôn mặt luôn bảo dưỡng rất tốt, hơi có phản ứng đỏ, mắt tự nhiên nói "Sơ Cửu, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Người vì sao lại nói chuyện cùng mẫu thân như vậy?"

Chẳng lẽ đồ ngọc này, thật sự phát hiện bị nàng hạ dược?

Lâm phu nhân âm thầm xiết chặt khăn trong tay, trong lòng hiện lên một mặt bất an, nhưng rất nhanh liền trấn định lại *chỉ dựa vào đồ ngu xuẩn này, sao có thể phát hiện được việc mình làm, Lâm Sơ Cửu nhất định là đang tự lừa mình dối người.*

Nghĩ như vậy, Lâm phu nhân lại an tâm, bất quá ánh mắt nhìn Lâm Sơ Cửu, mang theo một tia kinh ngạc. Không phải là nàng kinh thường Lâm Sơ Cửu, thật sự là Lâm Sơ Cửu cũng tỷ tỷ ngu xuẩn kia của nàng rất giống nhau, dễ dàng tin người giống nhau.

Năm đó, nàng chỉ là một tiểu cô nương, cũng có thể thân không biết, quý không hay giết chết đích tỷ, hiện tại giết chết Lâm Sơ Cửu một cái tiểu nữ hài như vậy, còn không phải dễ như bóp chết một con con kiến hay sao.

Bạn đang đọc truyện *1 Phi Quyền Khuyết Thiên Hạ* được tải miễn phí tại [miễn phí tại wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](#).

Chương 10: Ngả bài, người nghĩ muốn cái gì

Editor: Emily Ton

Lâm phu nhân chưa từng nghiêm túc với Lâm Sơ Cửu, nàng căn bản sẽ không để phòng Lâm Sơ Cửu, tâm sự của nàng tuy không đến mức được viết trên toàn bộ khuôn mặt, nhưng trong mắt lại hiện ra một ỉ.....

Khinh miệt, khinh thường, hận ý, sát ý.....

Hết thảy đều không thoát khỏi ánh mắt Lâm Sơ Cửu: *Ài, vị mẹ kế này, hận đối với nguyên chủ thật đúng là không phải giống nhau, hạ dược được mẫn tính còn ngại không đủ.*

Lâm Sơ Cửu thờ dãi trong lòng, nói, "Phu nhân, trước mặt người sáng mắt không nổi tiếng lòng, mấy năm nay người cho ta ăn cái gì, người cho ta bằng ngày ăn thêm vài cái lật vặt gì, người so với ta phải rõ ràng hơn, ta nghĩ người hẳn là không muốn để những người khác biết?"

"Sơ Cửu, người đang nói cái gì? Mẫu thân nghe không hiểu." Lâm phu nhân thu hồi suy nghĩ, về mặt khó hiểu nhìn về phía Lâm Sơ Cửu, trên mặt không có một tia so hớ, đương nhiên, ánh mắt cũng không toát ra nửa điểm bất đồng.

Đấy mới là cao thủ diễn kịch chân chính, nhưng Lâm Sơ Cửu không có ý thường thức vô diễn của nàng. "Phu nhân muốn diễn kịch, ta không có ý kiến. Bất quá hiện tại ta không có hứng thú, bởi mẹ con người diễn cái tiết mục tâm tình gì. Ta ngày mai sẽ phải xuất giá, trong mười mấy năm qua ta cũng chịu đủ rồi, hôm nay ta nghĩ làm như thế nào, thì sẽ làm như thế ấy....."

Lâm Sơ Cửu lời ngoài, đều ám chỉ lúc trước nàng đã bồi Lâm phu nhân diễn kịch, mà nàng không phải là người ngu ngốc như trong tưởng tượng của Lâm phu nhân như vậy.

Lâm phu nhân không muốn tin, nhưng nhìn thấy con người trong treo sắc bên của Lâm Sơ Cửu, không biết vì sao, trong đầu không nhận được sự hãi, trong đầu không nhận được sự hãi, trong đầu không tự chủ được bỗng hiện lên lời nói của đích tỷ nàng trước khi chết đã nói với nàng: "Muội muội, tỷ tỷ cầu nhân nghĩa có nhân nghĩa, quay lại cũng không oán giận."

Lâm phu nhân có cảm giác, tỷ tỷ nàng vẫn luôn biết sự việc nàng đã âm thầm làm, nhưng có tình không nói, nhìn nàng giống như một vài hệ nhụy nhột nói đó, hiện tại Lâm Sơ Cửu cũng cho nàng cảm giác giống như thế.....

Lâm phu nhân phát hiện, đối mặt với Lâm Sơ Cửu, nàng bỗng nhiên thấy sợ hãi!

Không, sẽ không, nàng sao có thể hoá trang.....

Lâm phu nhân ưỡn ngực, há mồm muốn biện giải, căn bản Khả Lâm Sơ Cửu không cho nàng cơ hội này: "Phu nhân, ngày mai ta phải xuất giá, không biết của hồi môn của ta người đã chuẩn bị tốt chưa?"

Của hồi môn là tài sản riêng của nữ tử, tương lai già cho tương phu, là một Vương gia tàn phế lại bị hoàng thượng để phòng, trên tay có tiền bạc mới để hành sự.

"Cái gì, của hồi môn?" Lâm phu nhân hoàn toàn bị Lâm Sơ Cửu làm cho ngốc: *Nàng rồi cuộc là có ý từ gì? Nàng rồi cuộc là biết bao nhiêu?*

"Đứng rồi, phu nhân, danh sách của hồi môn của ta đâu? Ta còn chưa nhìn thấy đâu." Lâm Sơ Cửu cúi tay, về một vò tội, nhưng ánh mắt ngầm nhìn về phía tàn canh, ý vị mười phần uy hiếp.

Lần này, Lâm phu nhân cố gắng tự an ủi bản thân, đôi mắt trở nên tím tối vì không thể nào lừa dối được Lâm Sơ Cửu.....

Lâm Sơ Cửu biết, nàng vẫn luôn biết, nhưng tiện nhân này vẫn làm bộ làm tịch dụ dỗ nàng, lừa nàng!

Thật là đáng chết!

Móng tay Lâm phu nhân khảm vào bàn tay, nhưng nàng lại không có cảm giác đau, lúc này Lâm phu nhân vô cùng phần nộ, thân mình không ngừng run rẩy.

Nàng cư nhiên bị người chơi nhiều năm như vậy, mấy năm nay nàng vẫn luôn xem Lâm Sơ Cửu như một ngọc tử, kết quả từ đầu tới cuối nàng mới là ngọc tử.

Nghĩ đến Lâm Sơ Cửu mấy năm nay, có khả năng ở trong bóng tối chế cười nàng, Lâm phu nhân hận không thể xé xác Lâm Sơ Cửu, nhưng.....

Hiện tại nàng không thể làm gì, nàng chỉ có thể tro mắt mà nhìn Lâm Sơ Cửu đắc ý ngồi ở chỗ kia, lấy tư thái người thắng cuộc mà trào phúng nàng.

Thật đáng hận nha!

Hai mắt Lâm phu nhân đỏ bừng, Lâm Sơ Cửu nữa đêm cũng không thêm để ý, cuối cùng tìm nói: "Phu nhân, đứng nhìn ta như vậy, ngày mai ta đã phải xuất giá, nếu như hôm nay xảy ra chuyện gì, người làm sao giải thích cùng hoàng thượng đây? Lâm sao giải thích cùng Tiêu Vương? Lại làm sao mà tiếp tục hiển thế lương mẫu của ngài à?"

Bộ đáng thuẫn lương kia, muốn nói có bao nhiêu vô tội liền có bấy nhiêu vô tội.

"So, Sơ Cửu." Lâm phu nhân đề nên ý muốn giết người trong lòng xuống, nghiêm rắng nghiêm lợi nói: "Người nghĩ muốn cái gì?"

Hiện tại nàng không thể giết Lâm Sơ Cửu, trước tiên chỉ có thể trước trấn an người, về sau lại nghĩ cách!

Nghĩ muốn cái gì?

Đây thật đáng là một vấn đề khó khăn.....

Lâm Sơ Cửu thật đúng là không hề nghĩ tới, chính mình muốn cái gì, nàng đem sự tình nói ra, chỉ là muốn cảnh cáo vị mẹ kế một chút, miễn cho vị di này, không có việc gì thì đừng sử dụng chiêu thuật. Bất quá.....

Hiện tại nhân gia đã chú động nói ra, Lâm Sơ Cửu không ngại kiểm một ít tiền của phu nhân.

Xin hãy tha thứ cho nàng cả đời đều là một thường dân nhỏ, vẫn luôn là một người đơn giản, ngoại trừ tiền thật đúng là không có gì có thể khiến cho nàng có cảm giác an toàn.

Lâm Sơ Cửu tin rằng, của hồi môn Lâm phu nhân cho nàng sẽ không ít, nhưng của hồi môn là của hồi môn, vốn riêng là vốn riêng, Lâm Sơ Cửu không ngại có thêm một chút vốn riêng nữa.

Nhìn khăn trong tay Lâm phu nhân, đều đã xoắn thành đoàn, Lâm Sơ Cửu vùi lòng mờ mịt: "Phu nhân, phụ thân làm quan nhiều năm như vậy, ta tin rằng gia sản của gia đình khá tốt, phu nhân lại cho ta thêm một chút vốn riêng thì như thế nào?"

"Người muốn nhiều hơn?" Lâm phu nhân thờ phào nhẹ nhõm, có thể sử dụng bạc để giải quyết vấn đề, đều không thành vấn đề.

Bao nhiêu?

Lâm Sơ Cửu lại không biết gia sản Lâm gia có bao nhiêu, nàng làm sao biết muốn bao nhiêu, mới có thể làm Lâm phu nhân đau mình.

Đám phán là một kỹ năng kỹ thuật, Lâm Sơ Cửu tuy rằng không hiểu về đám phán, nhưng ở hiện đại mưa dầm thấm đất nên ít nhiều cũng biết một chút.

Lâm Sơ Cửu không hề rằng, mà là cao thâm khó đoán nhìn Lâm phu nhân, cười nhợt không cười nói: "Vậy muốn xem thành ý của phu nhân, như phu nhân biết đến, ta luôn luôn ngu ngốc, có một số việc thường không nhớ rõ."

Bạc nhiều, nàng cũng quên nhiều!

Gương mặt Lâm phu nhân hơi giật giật, thờ sâu nói: "Năm mươi vạn lượng."

Toàn bộ của hồi môn của Lâm Sơ Cửu dù có thêm một chút, bất quá cũng chỉ là mười mấy vạn lượng, đó là nếu như giả cho thân vương, còn nếu giả cho người thường, cũng chỉ tầm bảy tám vạn lượng.

Có thể thấy được Lâm phu nhân tuyệt đối là đã hạ tiền xuống, Lâm Sơ Cửu cũng cảm thấy rất nhiều, nhưng loai đám phán về đồ vật này, người khác ra giá bao nhiêu người liền đồng ý, như vậy có vẻ là quá vội vàng.

Khóe môi Lâm Sơ Cửu ngậm một nụ cười, nhẹ nhàng lắc đầu: "Phu nhân đây là muốn tổng cổ ăn mày ư? Đường đường là mệnh của đích trưởng nữ tá tước, chỉ có giá trị năm mươi vạn lượng?"

"Vậy người muốn bao nhiêu?" Sơ Cửu, người hẳn là rất rõ ràng, phụ thân người cũng không có nhiều bạc, năm mươi vạn lượng này đều là tiền riêng của ta."

Lâm phu nhân tức giận muốn hộc máu, nhưng không thể không nhịn xuống.

Mệnh của đích trưởng nữ tá tước!

Lâm phu nhân hồi hận nha!

Trước đây nàng không nên hạ độc được nãn tính nha, nàng nên một lần giải quyết vĩnh viễn tiện nhân này, hiện tại sẽ không bị khinh bỉ như thế.

"Phu nhân, người đừng khinh ta không biết gì, ngay cả cho rằng ta cái gì cũng không biết. Tổ tiên phụ thân tuy không lưu lại gia sản gì, nhưng mấy năm nay trong nhà tuyệt đối không thiếu tiền bạc, phu nhân ném ra năm mươi vạn lượng, đây là muốn tổng cổ bà con nghèo đi hay sao?"

Nếu sớm biết rằng thân kim khó mua, Lâm Sơ Cửu mới mặc kệ Lâm phu nhân có bao nhiêu hối tiếc, có bao nhiêu cứu hận, nàng hiện tại chỉ nghĩ, muốn gỡ bao nhiêu bạc, mới có thể khiến vị phu nhân này đau lòng.

Nàng thực sự không phải muốn nhiều bạc như vậy, nàng tuy yếu tiền, cũng không phải là người có lòng tham không đáy, bất quá là nàng muốn mượn cơ hội nhỏ này trả thù một chút vị gì giống như thuẫn lương nhưng thật ra rất ngoan độc mà thôi.

"Vậy người rốt cuộc muốn bao nhiêu?" Lâm phu nhân lửa nóng bốc lên, *bà con nghèo?*

Nhà ai có bà con nghèo, phải dùng tới năm mươi vạn lượng để tổng cổ đi?

"Ấn....." Lâm Sơ Cửu ra vẻ suy nghĩ sâu xa, về mặt bất đắc dĩ mở miệng: "Năm mươi vạn lượng thì năm mươi vạn lượng đi."

Lâm phu nhân còn chưa kịp cao hứng, đã nghe thấy Lâm Sơ Cửu chuyện giọng: "Bất quá là năm mươi vạn lượng hoàng kim, mà không phải là bạc trắng!"

"Cái gì?"

Lâm phu nhân kích động trực tiếp đứng lên, "Năm mươi vạn lượng hoàng kim, người sao không đi đoạt lấy, toàn bộ Lâm phủ bất quá cũng chỉ có năm mươi vạn lượng hoàng kim." Lâm phu nhân không còn giữ nổi cơn giận của mình, khuôn mặt chuyển thành màu tím đỏ, phần nộ trong mắt loé lên hoa lửa.....

Nếu không phải ngày mai Lâm Sơ Cửu phải xuất giá, nàng nhất định sẽ lập tức giết chết Lâm Sơ Cửu!

Muốn giết chết một tiểu cô nương ở hậu viện lặng yên không một tiếng động, so với bóp chết một con kiến còn dễ dàng hơn.

Lâm Sơ Cửu nắm được nhược điểm của nàng thì sao, nàng ta có thể ra khỏi đại môn Lâm phủ hay sao?

Không rời được Lâm phủ, Lâm Sơ Cửu cho dù có dao nhỏ cũng không dùng được. Nhưng cổ tính.....

Lâm Sơ Cửu đã chọn một thời cơ tốt nhất, ngay trước ngày đại hôn một ngày, nếu như Lâm Sơ Cửu có gì bất trắc, cho dù Tiêu Vương gia mặc kệ, hoàng gia cũng sẽ không mặc kệ, vạn nhất điều tra ra thì nàng liền thảm.

Lâm Sơ Cửu, quả nhiên đủ âm hiểm, có thể nhẫn cho tới hôm nay, thật không phải là một nhân vật đơn giản.

Lâm phu nhân tức giận đến nỗi thờ hèn hèn, hoàn toàn không hề chú ý tới, mình đã nói một lời về điều gì đó.....

Lâm phu nhân không chú ý tới, nhưng không có nghĩa Lâm Sơ Cửu sẽ không chú ý tới, nghe được lời nói của Lâm phu nhân, khóe môi Lâm Sơ Cửu khẽ nhếch, cười giống như tiểu hồ ly: "Phu nhân, năm mươi vạn lượng hoàng kim mà nói là quá nhiều, vậy hai mươi lăm vạn lượng là được. Là đích trưởng nữ Lâm gia, muốn nửa cái Lâm phủ cũng không phải là quá đáng đi?"

"Sơ Cửu, sau người còn có muội muội cùng đệ đệ." Lâm phu nhân tức giận đến nỗi thiếu chút nữa là hộc máu.....

Nửa cái Lâm phủ?

Lâm Sơ Cửu là cái thứ gì, nàng ta có cái tư cách gì mà muốn nửa cái Lâm phủ?

"Nương ta chỉ sinh ra nổi mình ta." Nói cách khác, nàng không thừa nhận những đệ đệ muội muội kia.

Lâm phu nhân lại hạ thủ thật sâu một hồi, há miệng thở dốc, nhưng vẫn cứng rắn, đem lời nói đến nặng nề trở về, hít sâu vài lần, mới nói: "Sơ Cửu, hai ngày trước người đã thương Uyên Đình, Thái tử vì chuyện này vẫn không cao hứng, hoàng hậu nương nương cũng rất bất mãn."

Đây là giao dịch, nếu Lâm Sơ Cửu lui một bước, Lâm phu nhân sẽ giúp Lâm Sơ Cửu đối đầu với Thái tử và hoàng hậu.

Nhưng, nàng cần sao?

Lâm Sơ Cửu không tỏ ý kiến, cười, "Mẫu thân, trưởng tỷ như mẹ, ta giáo huấn muội muội nhà mình, cùng Thái tử và hoàng hậu có quan hệ gì đâu? Thái tử và hoàng hậu còn quản không đến tiểu viện của Lâm gia, đương nhiên cũng quản không nổi hậu viện của Tiêu Vương phủ."

Nàng cùng hoàng hậu sắp trở thành chị em đầu, trở thành thím của Thái tử, hoàng hậu và Thái tử cho dù muốn giáo huấn nàng, cũng không thể lấy cái này làm cớ.....

"Sự tình của Uyên Đình, đều do mẫu thân là ta quản giáo, Sơ Cửu người đừng nên đi quá xa." Trưởng tỷ như mẹ, đó là khi mẫu thân không còn, mẫu thân vắng vẫn còn ở đây!

"Phu nhân ngày thường chiếu cố ta nhiều như vậy, ta đương nhiên thay đại phu nhân giáo huấn một hồi, cũng không có gì ghê gớm." Lâm Sơ Cửu xoa xoa móng tay của mình, nhẹ nhàng thổi chúng, như thể Lâm phu nhân không ở trước mặt.

Ba ngày chưa từng nũa mặt cái đầu, nhưng đôi tay Lâm Sơ Cửu lại không hề dính chút đồ bẩn nào, khiến Lâm phu nhân không thể không nghĩ: *trong Tá tước phủ này, còn có người của Lâm Sơ Cửu hay không?*

Nếu như không có, Lâm Sơ Cửu bị nằng bỏ dối ba ngày, sao vẫn có thể tung tăng nhây nhót?

Lâm phu nhân rũ mắt xuống, trong lòng không thể không tính toán.....

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Quyển Khuyết Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Ác mộng, Âm Dạ Vương Giả

Lâm Sơ Cửu biết Lâm phu nhân không muốn bỏ cuộc, nhưng hôm nay Lâm phu nhân không thể không đáp ứng. Lâm Sơ Cửu nằng tiếp nhận một thân mình rách nát như vậy, cần phải có một chút bồi thường.

Lâm Sơ Cửu ngẩng đầu, cười như không cười nhìn Lâm phu nhân, "Phu nhân, thời gian của ta có hạn. Hai mươi lăm vạn lượng hoàng kim, người muốn cho thì hãy cho, nếu người không đáp ứng, người biết tính ta....."

Câu nói kế tiếp, Lâm Sơ Cửu không nói, nhưng trong lời nói ẩn chứa uy hiếp, Lâm phu nhân lại nghe rất rõ ràng: *Thời gian có hạn, còn không phải là nói với nàng, nếu không cho bạc ngày mai sẽ đại náo hôn lễ, tất cả mọi người sẽ không được dễ dàng.*

Tên tuổi của Lâm Sơ Cửu đã bị hủy hoại, nằng không hề để ý đến nó nữa, nhưng Lâm phu nhân thì khác. Ở trong kinh thành, nằng ta được biết đến như là một người từ ái, hiền thể lương mẫu, nữ nhi thân sinh còn phải gả cho Thái tử, nằng ta tuyệt không cho phép Lâm Sơ Cửu hủy đi thanh danh của mình.

Lâm phu nhân không có lựa chọn nào khác, đành phải nhận mệnh hỏi một câu: "Cầm bạc, *xoá bỏ toàn bộ*?"

**Nguyên văn: 一笔勾消 (Nhất bút câu tiêu) Nghĩa: xoá bỏ toàn bộ. (Dịch: @EmilyTon)*

Bất quá là vật ngoài thân, nằng không thiếu. Lâm Sơ Cửu muốn lấy mạng, cũng phải nhìn nằng ta có mạng hoa hay không, một bút hôm nay sớm muộn gì nằng cũng sẽ đòi lại từ trên người Lâm Sơ Cửu.

"Xoá bỏ đi vâng." Lâm Sơ Cửu đứng dậy, nhìn thẳng vào mắt Lâm phu nhân, nhợt nhạt cười: "Phu nhân, ngày mai trước hừng đông, ta muốn nhìn thấy ngân phiếu!"

"Ngày mai, chuyện này không có khả năng....." Lâm phu nhân vốn định kéo Lâm Sơ Cửu xuống cho đến chết, khiến Lâm Sơ Cửu mất mạng trở về. Rất cuộc tính tình Tiểu Vương không tốt, thủ đoạn tàn nhẫn là rõ như ban ngày.

"Đó là chuyện của người." Lâm Sơ Cửu đứng dậy tiễn khách: "Phu nhân, đi thông thì không tiền..... Đứng rồi, lúc ra cửa, nhớ nhắc nhở nha hoàn một chút, cháo của ta khi nào thì bưng lên? Đường nhiên, cũng nhắc nhở phu nhân một câu, nếu lại không cho ta ăn, có khả năng ta sẽ thêm một chút tâm năm vạn lượng hoàng kim với người nga!"

Lâm Sơ Cửu nói xong, xoay người đi vào nội đường, để lại Lâm phu nhân ngập trong oán hận đứng tại chỗ.

Hai mươi lăm vạn lượng hoàng kim, đổi thành bạc trắng đủ chính là 250 vạn lượng, đây tuyệt đối là một con số thần vĩ, liên tính một tờ ngân phiếu một vạn lượng, cũng có 250 tờ.....

Trong một đêm, Lâm phu nhân căn bản nào không ra được nhiều bạc như vậy, đạo không ra được nhiều ngân phiếu như vậy, cho nên toàn bộ buổi tối của nằng, đều vì 250 vạn lượng bạc này mà phát sầu!

Bất quá, đây đúng là điều mà Lâm Sơ Cửu muốn!

Chỉ có khiến cho Lâm phu nhân bận rộn, không có thời gian tính kế nằng, nằng mới có thể bình an vượt qua một ngày cuối cùng ở Lâm gia, còn ngày mai.....

Lâm Sơ Cửu không phải là người theo chủ nghĩa bị quan, sự tình ngày mai còn chưa phát sinh, hiện tại nằng có nghĩ nhiều cũng vô dụng. Nằng không biết Tiểu Vương gia là loại người như thế nào, cũng không biết Tiểu Vương gia tàn phế lợi hại đến đâu, hết thảy đều chờ nằng đi qua đó lại nói đi.

Dù sao, cho dù Tiểu Vương gia là người tàn bạo, nhưng vẫn là một đại nam nhân, hẳn chắc sẽ không giống như Lâm phu nhân, nghĩ mọi cách độc chết nằng chứ?

Lâm Sơ Cửu vòng vằng tin tưởng, chỉ cần sống thì sẽ có hi vọng.

Buổi tối, Lâm Sơ Cửu dùng một chén cháo gạo trắng, tuy nằng còn muốn ăn, nhưng nằng biết người đối tàn nhẫn không nên ăn quá nhiều, cho nên cố gắng khác chế ăn uống của mình. Sau khi nghỉ ngơi một lát, lập tức sai hạ nhân chuẩn bị nước, nằng muốn tắm gội.

Trở thành đại tiểu thư Tà tướng gia suốt ba ngày, cuộc sống của Lâm Sơ Cửu đều quá bí hiểm, hiện tại rõ rệt cuộc có thể xoay người, cho dù nói gì thì nói nằng cũng muốn hưởng thụ một chút, giống như một tiểu thư giàu có ở cổ đại ngâm mình trong bồn tắm đầy hoa.

Tuy nhiên, khi nằng bước vào bồn tắm, Lâm Sơ Cửu mới phát hiện bồn tắm tuy lớn, nhưng cũng không phải là một bồn tắm thoải mái, cũng không thoải mái như bồn tắm mát xa nhà nằng (ở hiện đại). Đường nhiên, đây là bởi vì nằng cực tuyệt tàn hoàn hảo hạ, không hưởng thụ có nhân công mát xa.

Không phải Lâm Sơ Cửu không nghĩ tới việc sử dụng nha hoàn để hưởng thụ, thật sự là nằng sợ bị nha hoàn hạ độc thủ. Trên đầu Lâm phủ đều đã bị Lâm phu nhân nắm giữ trong tay, nha hoàn bên người nằng cũng là người của Lâm phu nhân.

Vì sự an toàn, Lâm Sơ Cửu không muốn để bất luận kẻ nào chạm vào nằng.

Sau khi tắm xong, không cần phải lo lắng Lâm phu nhân sẽ nhân cơ hội hạ độc thủ đối với nằng, sau khi Lâm Sơ Cửu ăn được từ hệ thống Y Sinh, liền yên tâm đi ngủ.

Cho dù ngày mai phải đối mặt với một cuộc sống hoàn toàn mới, nhưng hôm nay nói ra được những lời ác khí, Lâm Sơ Cửu cảm thấy tâm tình rất tốt, không ảnh hưởng tới giấc ngủ chút nào, ngã trên giường không lâu, Lâm Sơ Cửu đã ngủ rồi.

Một đêm này, Lâm Sơ Cửu ăn ngủ, nhưng lại có hai người bởi vì nằng, mà suốt đêm không tài nào đi vào giấc ngủ. Trong đó một người tự nhiên là Lâm phu nhân đang gặm tiền nơi nơi, mà một người còn lại khác là.....

.....Người dịch: @EmilyTon.....

Trong thư phòng của một toà nhà lớn ở kinh thành, một nam tử đang ngồi trên se lưn, nửa khuôn mặt ẩn trong bóng tối, nửa khuôn mặt kia lộ ra dưới ánh nến. Khuôn mặt mờ nhạt không rõ ràng, vô có lăm lăm tăng thêm cảm giác thần bí.

Một nửa khuôn mặt ẩn trong bóng tối không thấy rõ lắm, chỉ ẩn ẩn cảm giác được, người nam nhân này rất ngay thẳng mà nửa khuôn mặt lộ diện dưới ánh nến, rợ rõ như ngọc bích, mang theo nị lực nói không nên lời.....

Trần rợng, con người sâu thẳm mà yên tĩnh, mũi cao thẳng, môi mỏng đỏ nhạt, không một chỗ không tinh xảo, kết hợp bên nhau, càng là có lực hấp dẫn chết người!

Tuy rằng nam tử đang ngồi trên se lưn, nhưng không hề giấu nửa phần khí thế, chỉ cần ngồi nơi đó, đã có uy áp bức người, quanh thân như có một tầng ánh sáng lạnh băng bao phủ, làm người không dám nhìn thẳng.....

Người nam nhân này, là âm dạ vương giả! (暗夜の王者: Vua của bóng đêm)

Dưới ánh nến, có một *hắc y nhân* (người mặc đồ đen) đang cúi dưới chân nam nhân, người nọ rõ ràng đang quý gỏi nơi đó, nhưng lại có cảm giác như không tồn tại, thậm chí ngay cả hô hấp cũng đều không thể nghe thấy.

Hắc y nhân nín thở, vẫn không dám nhúc nhích quý gỏi dưới chân nam nhân, cho đến khi nam nhân gõ nhẹ lên tay vịn, hắc y nhân mới mở miệng: "Chú tử, Lâm Sơ Cửu ba ngày trước đối chết đòi sống không chịu gả, bị Tà tướng nhốt ở phòng trong, ba ngày qua mỗi ngày chỉ có một chén cháo loãng."

"Ba ngày sau, cũng chính là chạng vạng hôm nay, Lâm Sơ Cửu xuất hiện với tinh thần rất phấn chấn, cảm giác hoàn toàn không có một tia suy yếu, hơn nữa mượn cơ hội làm khó dễ đối với Lâm phu nhân, chỉ trích Lâm phu nhân hạ độc được mẫn tinh ám hạ nằng, xáo trá từ trong tay Lâm phu nhân kiếm được 25 vạn lượng hoàng kim."

Âm vệ nghĩ đến chứng kiến một màn chạng vạng kỳ, trong lòng âm thầm khen: Vị Lâm có nưong kìa thật đáng là có thể đáng kịch, lúc trước giả ngây giả dại, nguyên lai chính là vì ngày hôm nay, nếu không phải tận mắt nhìn thấy, khẳng định sẽ bị lừa bởi lời đồn đãi, thật sự đem Lâm Sơ Cửu trở thành bao cỏ.

Tốt thôi, trước đây chính hẳn đem Lâm Sơ Cửu trở thành bao cỏ, cho nên giờ mới thua tại trên tay nằng.

Nam tử ngồi ở ghế trên, đôi mắt hơi rũ xuống, môi mỏng mím chặt, bộ mặt lạnh lùng, đến giờ cũng chưa từng động một chút, nghe thuộc hạ báo cáo, nam nhân cũng không nói lời gì.....

Tay phải đặt ở chắc ngực nằm trên ngón tay cái bên trái, chậm rãi xoay từng vòng từng vòng. Động tác nhìn qua như là không có ý thức, nhưng là do nam tử làm ra, lại khiến người có một loại cảm giác áp bức, làm trái tim người căng thẳng.

Tỉ tách, tỉ tách.....

Mồ hôi trên trán nhỏ giọt, rơi xuống trên mặt đất, bắn tung toé, trông giống như hoa máu.....

Mồ hôi càng ngày càng nhiều, rất nhanh trước mặt đã ướt một mình, nhưng hắc y nhân cúi trên mặt đất, lại không dám vơn tay lau đi.

Khí nam nhân dừng lại động tác quay vòng chắc chắn, không khí trong phòng tựa hồ như dừng lại. Hắc y nhân âm thầm nuốt nước miếng một cái, trên đỉnh đầu truyền đến giọng nói trầm thấp sâu lắng của nam nhân: "Ba ngày trước, chuyện gì đã xảy ra?"

Giọng nói của người nam nhân rất trầm và rất nhẹ, ngọt dịu không nhanh không chậm, nhưng sẽ không có người ngờ nhận, người này là một người ôn hòa.....

Hắc y nhân càng cúi thấp đầu: "Thỉnh chú tử trách phạt."

"Bỏn vương muốn biết, ba ngày trước đã xảy ra chuyện gì?" Giọng nói của nam nhân không thay đổi, không nhận ra là đang vui vẻ hay đang tức giận.

Bỏn vương?

Không sai, người nam nhân này chính là người trong đồn đãi, cụ thể chiến thần tề liệt trên giường, hiện tại chính là Tiểu Vương -- Tiểu Thiên Diệu (萧天耀).

Tiểu Thiên Diệu tay phải chống đầu, đôi mắt hơi rũ xuống, chờ hắc y nhân trả lời.

Hắc y nhân không dám đầu điểm, đem sự tình phát sinh ba ngày trước, một năm một mười mười tám báo, chưa xong lại cẩn thận bồi thêm một câu: "Chú tử, thuộc hạ dám thề với trời, lúc ấy thật sự đã đánh trúng Lâm Sơ Cửu. Khi Lâm Sơ Cửu té ngã trên đất, thời gian ước chừng khoảng hai nén hương chưa từng nhúc nhích, thậm chí ngay cả hô hấp cũng không còn. Nhưng sau đó không hiểu thế nào, Lâm tướng đến, Lâm Sơ Cửu đột nhiên đứng lên."

Nói đến sự tình ba ngày trước, hắc y nhân có vẻ muốn chảy nước mắt. Ba ngày trước, hẳn phụ nợ mệnh đi ám sát Lâm Sơ Cửu, rõ ràng là đã đắc thủ, nhưng không nghĩ đến người cư nhiên không chết, điều này đối với hẳn mà nói quá thực chính là si nhục.

Mà sự si nhục này, trong một khoảng thời gian ngắn sợ là không có cơ hội rửa sạch.

"Phải không....." Tiểu Thiên Diệu nhẹ nhàng mở miệng, nghe không ra là hẳn tin hay không tin, hắc y nhân càng thêm khẩn trương, mồ hôi trên trán càng ngày càng nhiều, đến nỗi sau lưng càng không cần phải nói, đã sớm ướt mồ hôi.

"Thuộc hạ không dám lừa gạt chú tử." Hắc y nhân trong lòng thấp thỏm, giọng điệu lại rất kiên định. Hẳn rất tin tưởng vào thân thủ của mình, vấn đề tuyệt đối là nằm ở trên người Lâm Sơ Cửu.

Tiểu Thiên Diệu ngược mặt, đôi mắt quét một vòng trên người hắc y nhân, hắc y nhân lập tức khấn trương lại chờ mong. Tiểu Thiên Diệu nói lời trùng phập hần: "Đi lỉnh mui rồi!"

Mui rồi..... Ít nhất sẽ phải nằm trên giường nửa tháng, bất quá đây đã là hình phạt nhẹ nhất, rồi cuộc lần này mặc kệ hần nói như thế nào đều là thất trách nghiêm trọng.

Hắc y nhân không dám nhiều lời, lập tức dập đầu cáo lui.

Vừa ra khỏi cửa, hắc y nhân nhẹ nhàng thờ ra, giờ tay xoa xoa mồ hôi trên trán, phát hiện tay áo của mình cũng ướt mồ hôi, hắc y nhân cười khổ một tiếng, đi nhanh về phía trước, không dám dừng lại.

Phòng trong, Tiểu Thiên Diệu tiếp tục xoay từng vòng từng vòng chắc hẳn trên tay, đôi môi hồng nhạt khẽ mở, "Lâm Sơ Cửu? Bỏn vương nhớ kỹ người."

Thanh âm rất nhẹ, giống như nỉ non, nếu không cẩn thận, căn bản là nghe không rõ ràng lắm.

.....

Cùng thời khắc đó, Lâm Sơ Cửu đang ngủ ngon lành, đột nhiên bừng tỉnh, cả người bắn lên từ trên giường, hai tay che ngực lại, thờ dốc từng ngậm, dưới ánh trăng, có thể nhìn thấy nàng có chút kinh hoàng, sắc mặt trắng bệch, còn ánh mắt có chút hoảng loạn bất lực.

Lâm Sơ Cửu cảm thấy sợ hãi.

"Hô, hô....." Lâm Sơ Cửu hít vào thở ra thêm vài lần, vỗ vỗ ngực, lại nhéo nhéo chính mình, mới xác định vừa rồi chỉ là bị ác mộng.

"May mắn chỉ là ác mộng, may mắn không bị rơi vào trong tay của cục tình báo CIA nước M, bằng không thì thật thảm."

Lâm Sơ Cửu dựa đầu vào giường, nghĩ đến tình thế trong mộng, nhịn không được ôm chặt chính mình. Âm thầm nghĩ nàng thật may mắn đã bước vào thế giới này, mà không phải bị quốc gia M bắt đi, tiếp nhận nghiêm hình bức cung của bọn họ.

So với rơi vào trong tay của cơ quan tình báo CIA, nguy hiểm hiện tại của nàng chỉ là chuyện nhỏ, không đáng kể chút nào.

Hiện tại, ít nhất nàng vẫn có thể phản kích, có khả năng sống sót. Nếu rơi vào trong tay của cục tình báo CIA nước M, nàng chắc chắn sẽ chết.....

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Quyền Khuyết Thiên Hạ* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Đại hôn, tiêu vương tự mình đón dâu?

Lâm Sơ Cửu rất vừa lòng với cuộc sống mới, đặc biệt là sáng sớm ngày hôm sau, nhìn đến hai quả trứng trên mặt của Lâm phu nhân, rõ ràng hận đến nỗi muốn giết chết nàng, nhưng lại không thể mà đành phải cố căng lên khuôn mặt tươi cười, trên tay cầm một cái hộp đi tới gặp nàng, Lâm Sơ Cửu lại càng vừa lòng.

"Phu nhân!" Lâm Sơ Cửu lúm đồng tiền như hoa, tươi cười rạng rỡ.

Cho dù tối hôm qua gặp ác mộng, cũng không ảnh hưởng đến giấc ngủ như heo của Lâm Sơ Cửu.

"Sơ Cửu hôm nay thật xinh đẹp." Lâm phu nhân ngồi cười nhìn trong không cười. Nàng cũng muốn già trang, nhưng tưởng tượng đến tối hôm qua nàng phải nhò và bao nhiêu người, mới gom được hai trăm vạn lượng ngân phiếu này, Lâm phu nhân già trang cũng không nổi.

Nàng không phải đau lòng vì bạc, nàng không thiếu bạc. Cho dù phải đưa cho Lâm Sơ Cửu nhiều bạc như vậy, cũng sẽ không ảnh hưởng gì đến sinh hoạt trong Lâm phủ.

Nàng hận, hận chính mình bị Lâm Sơ Cửu chơi đến xoay quanh, hận chính mình bị Lâm Sơ Cửu uy hiếp, hận chính mình không thể làm gì Lâm Sơ Cửu.

"Phu nhân khách lễ, đa tạ phu nhân hạ lễ." Lâm Sơ Cửu một thân hồng trang, xinh đẹp hào phóng, xứng đáng với lời ca ngợi của Lâm phu nhân.

Lâm phu nhân chỉ có thể cắn môi, theo lý nàng là mẫu thân, hần là vẫn luôn bồi ở bên cạnh Lâm Sơ Cửu, nhưng Lâm phu nhân thật sự không muốn nhìn đến khuôn mặt Lâm Sơ Cửu. Mỗi khi nhìn đến khuôn mặt tươi cười của Lâm Sơ Cửu, Lâm phu nhân liền có một loại xúc động muốn giết người. Sau khi đem hộp ngân phiếu đưa cho Lâm Sơ Cửu, Lâm phu nhân tùy tiện tìm một lý do, rồi khỏi căn phòng.

Lâm Sơ Cửu không thêm đề ý, cũng chưa tiếc mặt nhìn chiếc hộp một cái, chỉ tùy tay ném về phía trên bàn trang điểm. Sau khi Lâm phu nhân nhìn thấy, lại không tránh được tức giận một hồi, nhưng cố tình nàng không thể nói được một câu, chỉ có thể mung theo bực tức rời đi.

Châu mẫu không coi trọng nhân gia, vì thế hạ nhân Lâm phủ cũng không để ý nhiều đến Lâm Sơ Cửu, hi phòng vốn nên náo nhiệt, nhưng lại không có mấy người ở đó.

Cũng may, không bao lâu sau thì những phu nhân khác cũng tiến đến chúc mừng, rồi tới các tiểu thư, chỉ là những phu nhân cùng tiểu thư này, tất cả đều là Lâm phu nhân mời đến, không mấy người quen thuộc với Lâm Sơ Cửu.

Đám phu nhân cùng tiểu thư rất già trẻ, sau khi nói vài câu chúc mừng, không có người nào quan tâm đến phản ứng của Lâm Sơ Cửu, một đám chỉ vây quanh Lâm Uyên Đình nói chuyện.

Hôn sự của Lâm Uyên Đình cùng Thái tử, tuy rằng chưa công khai rõ ràng, nhưng người có mặt đều rất minh bạch, vì thế những người này sao có thể không tranh thủ nịnh bợ thái tử phi tương lai, mà đi lấy lòng một kẻ chủ định sẽ vô quyền vô thế, chỉ có danh hào Vương phi?

Nếu đối lại là nguyên chủ, khẳng định sẽ lại náo lớn, phát tiết hết sự bất mãn của mình, tuy nhiên Lâm Sơ Cửu không phải là dạng người này. Trong từ điển nhân sinh của Lâm Sơ Cửu, không có mấy chữ khốc nháo.

Thực tế đã dạy nàng, khốc nháo là vô dụng, đối mặt với khó khăn rằng chỉ có thể dựa vào chính mình!

Hơn nữa, không có người quấy rầy chính là hợp ý Lâm Sơ Cửu, mọi người còn đang bận rộn thể hiện sự ủng hộ của mình đối với Lâm phu nhân và Lâm Uyên Đình, Lâm Sơ Cửu lợi dụng điều này, lấy cái hộp của Lâm phu nhân, bỏ vào hệ thống Y Sinh.

Về vấn đề xem xét cùng đếm số?

Điều này.....

Lâm Sơ Cửu tin tưởng, Lâm phu nhân sẽ không gian lận trong loại sự tình này, điều đối Lâm phu nhân cũng không có chỗ nào tốt.

Thu xong ngân phiếu, Lâm Sơ Cửu ngồi ở trên hi giường (giường cưới), an tâm chờ già.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, hạ nhân Lâm phủ rất bận rộn, hết thảy đều dần xếp xong xuôi, chỉ chờ tân lang tới cửa.

Chính là, mắt thấy giờ lành đã tới, nhưng không thấy tân lang, thậm chí ngay cả đội ngũ đón dâu cũng đều chưa nhìn thấy.

Chẳng lẽ đã xảy ra chuyện?

Khách quan thấy thế, lập tức nghĩ được mùi vị không bình thường, tốp năm tốp ba tụ ở bên nhau, châu đầu ghé tai lặng lẽ nói "Sao lại thế này, Tiêu Vương gia không muốn cưới sao?"

"Đây chính là do thánh thượng tử hôn, chẳng lẽ Tiêu Vương gia muốn kháng chỉ sao?"

"Tiêu Vương gia bất mãn với cục hôn sự này?"

"Nghe nói tân nương tử, trước kia sống chết không chịu gì."

"Tân nương tử, trước đây dường như cũng không minh bạch với Thái tử, Tiêu Vương gia khẳng định là không muốn lấy."

.....

Các tân khách khe khẽ nói nhỏ, thanh âm càng lúc càng lớn, tựa hồ không có cổ kị.

Trong mắt Lâm phu nhân hiện lên một mặt cười vui sướng khi người gặp họa, nhưng trên mặt lại không biểu hiện ra ngoài, mà chỉ giả bộ nôn nóng, không ngừng sai hạ nhân đi xem, các phu nhân khác cũng tiến lên an ủi.

Khi Lâm tướng tới, liền nhìn đến một màn này: Hi đường to như vậy tựa như một cái chợ bán thức ăn, Lâm phu nhân hoàn toàn không có ý tứ đi xử lý, mặc kệ khách nhân đàm tiếu về Lâm phủ cùng Tiêu Vương phủ.

Lâm tướng lý về mặt không vui, có thể tưởng tượng đến tin tức lúc trước thu được, hẳn biết vị phu nhân này, ăn lỗ nặng trên tay Lâm Sơ Cửu, khiến trong lòng Lâm tướng bất mãn thêm ba phần.

Chung quy, trong lòng thế tử này chỉ nghĩ đến chính mình, Lâm tướng an ủi mình như thế.

"Khụ khụ....." Lâm tướng ho nhẹ một tiếng, đi vào hi đường.

Những người đang nói nhỏ, lập tức cảm niệm, đồng thời không quên nhắc nhở người bên cạnh: "Mau đứng nói nữa, Lâm tướng tới."

"Tướng gia."

"Tả tướng đại nhân."

Lâm tướng một đường đi tới, không ngừng có người vắn an. Lâm tướng một đường cười nhạt đáp lại, trên mặt treo nụ cười như nhả, hoàn toàn không có chút nào là phẫn nộ hay thô bạo với Lâm Sơ Cửu.

"Lão già....." Lâm phu nhân sớm đã thu lại cảm xúc, chậm rãi tiến lên, Lâm tướng cho nàng một ánh mắt trấn an, đối với các vị khách khứa nói: "Các vị không cần nóng vội, Tiêu Vương gia vừa mới phái người truyền tin tức đến, hẳn muốn đích thân tới đón tân nương, bởi vì thân thể không khỏe, trì hoãn một ít thời gian trên đường, Tiêu Vương gia đã chọn lại giờ lành, thỉnh các vị chờ một lát."

"Cái gì? Tiêu Vương gia tự mình đón dâu?"

Lời này của Lâm tướng, lập tức giống như một tảng đá rơi xuống một hồ tĩnh lặng, mọi người đều không thể bình tĩnh.

Từ ba tháng trước, Tiêu Vương gia xảy ra chuyện, sau khi được thái y chẩn bệnh sẽ bị tề liệt cả đôi, Tiêu Vương gia không hề hiện thân trước mặt người khác, thậm chí khi Hoàng Thượng thu hồi binh quyền của Tiêu Vương gia, cũng không thấy Tiêu Vương gia ra mặt.

Bên ngoài đều tương truyền rằng, Tiêu Vương gia vì không còn mặt mũi để gặp người, vì thế cả đôi này đều sẽ không hiện thân trước mặt người khác.

Đối với điểm này, mọi người đều có thể hiểu một cách sâu sắc. Phải biết rằng, Tiêu Vương gia cũng không phải là người thường, trước kia khi bản khố bị tề liệt, hẳn chính là chiến thần bách chiến bách thắng của Đông Văn quốc, là chiến thần Vương gia được Hoàng Thượng thân phong.

Tiểu Vương gia một thân vô công xuất thân nhập hóa, chỉ kém một bước là tới Vô Thần.

Tiểu Vương gia anh minh thần vô, ở trên chiến trường giết địch vô số.

Tiểu Vương gia phong hoa vô song, tuấn mỹ không giống phàm nhân.....

Tiểu Vương gia.....

Tóm lại, Tiểu Vương gia trước kia không bị tể liệt, trong mắt bá tánh và thậm chí quan viên Đông Vãn, đó chính là thần, là vị thần cao tại thượng không thể khinh nhờn.

Bá tánh Đông Vãn có khả thể không biết đến hoàng đế, nhưng không người không biết đến chiến thần Tiểu Vương gia.

Một nhân vật như vậy, hoàn toàn xứng đáng với thiên chi kiêu tử, là đứa con yêu quý của trời cao, nhưng một nhân vật như vậy, lại trùng phải ám toán của tiểu nhân, cả đời chỉ có thể tể liệt trên giường.

Không biết có bao nhiêu người tể hận ở Đông Vãn quốc, nhưng cho dù tể hận nhiều cũng không thay đổi được sự thật.

Đối với việc Tiểu Vương gia không xuất hiện trước mặt người khác, mọi người đều có thể lý giải, đừng nói Tiểu Vương gia, nếu chính bọn họ gặp phải sự tình như vậy, cũng sẽ không nguyện ý hiện thân trước mặt người khác.

Tương phản thật lớn, cần bản làm người không cách nào tiếp thu, chủ yếu chính là, kiểu ngạo như Tiểu Vương gia, sao có thể mang một bộ dáng tàn phế, xuất hiện trước mặt người khác, nhận lấy sự đồng tình của người khác đây?

Nhưng hôm nay, Tiểu Vương gia cư nhiên ở cuối Lâm Sơ Cửu, mà muốn lấy bộ dáng tàn phế, xuất hiện trước mặt người khác, điều này quả thực là làm người không thể nào lý giải nổi.

Tiểu Vương gia, hẳn rồi cuộc là coi trọng Lâm Sơ Cửu bao nhiêu?

Vấn đề này chỉ có thể tự mình đi hỏi Tiểu Vương gia. Từ bỏ bản thân Tiểu Vương gia, chỉ sợ không ai có thể biết, Tiểu Vương gia đi chuyển này là có ý tứ gì?

Trong hi phòng, các cô nương nhận được tin tức, một đám hăm mộ đối Lâm Sơ Cửu nói "Sơ Cửu, người thật sự là quá hạnh phúc."

"Đúng vậy, đúng vậy, Tiểu Vương gia đối với người thật tốt."

"Thật quá hăm mộ như!"

Một đám tiểu cô nương vây quanh Lâm Sơ Cửu, riu rít nói không ngừng, tất cả lời trong lời ngoài đều là hăm mộ, không ai có chút đồ kỵ, bởi vì các nàng đều rõ ràng tình huống của Tiểu Vương gia, Lâm Sơ Cửu không đáng để ghen ghét.

Chẳng qua là ngày đại hi, không ai sẽ ở trong thời điểm này, nói điều gì khiến người không vui, chỉ có một thiếu nữ đơn thuần vô trí, đúng ngay lúc này mang về mặt tiếc hận nói "Nếu như Tiểu Vương gia không xảy ra chuyện, thì thật là tốt, tỷ tỷ chính là nữ nhân hạnh phúc nhất Đông Vãn quốc. Thật là đáng tiếc nha, Tiểu Vương gia hẳn cũng không biết thế nào....."

Không sai, thiếu nữ ngây thơ vô trí, suy nghĩ vì tỷ tỷ, chính là muội muội của Lâm Sơ Cửu do đi mẫu sinh ra - Lâm Uyển Đình, mà lời nàng vừa nói đã có rất nhiều người cùng nghe, không khí trong hi phòng chợt biến đổi, mọi người mới vừa trong hăm mộ quay sang tiếc hận.

"Ài....."

"Ài....."

Tất cả các thanh âm đều biến thành tiếng thờ dài, người không hiểu rõ còn tưởng rằng đây là lĩnh đường. Bất cứ một cô nương nào cũng khẳng định sẽ nổi bão, nhưng không phải là Lâm Sơ Cửu. Đương nhiên cho dù tấn nương từ không nổi bão, cũng sẽ có mẫu thân cùng người nhà ra mặt giúp, còn Lâm Sơ Cửu thì sao?

Lâm phủ sẽ có ai ra mặt giúp nàng?

Ngay cả hi nương cũng cảm thấy không ổn, nhưng đối mặt với các phu nhân, các tiểu thư khuê các, hi nương cũng không dám nhiều lời, chỉ có thể mang về mặt sầu khổ mà nhìn, nhìn xem hi phòng hồng diễm không có một chút không khí vui mừng nào.

Hi nương vốn tưởng rằng Lâm Sơ Cửu sẽ tức giận, lại không nghĩ rằng Lâm Sơ Cửu dường như không nghe thấy gì, ngồi ngay ngắn ở trên hi giường, an an tĩnh tĩnh không hề có thanh âm gì.

Lâm Uyển Đình ở nơi đó chăm ngồi nửa ngày, trong miệng thì nói suy nghĩ cho Lâm Sơ Cửu, nhưng mỗi một câu đều đầu điếm đầu nhỏ, đâm tới trái tim Lâm Sơ Cửu.

Mục tiêu của Lâm Uyển Đình rất rõ ràng, cũng giống như trong đi vắng, muốn bức Lâm Sơ Cửu náo sự, khiến Lâm Sơ Cửu mất mặt trước các phu nhân, tiểu thư toàn thành, khiến Tiểu Vương gia chán ghét Lâm Sơ Cửu, nhưng..

Hiện tại Lâm Sơ Cửu, cần bản không phải là người mà Lâm Uyển Đình có thể chăm ngồi, Lâm Uyển Đình nói nửa ngày, Lâm Sơ Cửu vẫn không dao động nửa厘 cũ, cần bản không hề có dấu hiệu tức giận, không chỉ có như thế, Lâm Uyển Đình bởi vì nói quá nhiều, thể cho nên.....

"Được rồi, đừng nói nữa." Giọng già đại tiểu thư, vừa nói vừa kéo tiểu muội muội của mình rời khỏi Lâm Uyển Đình.

"Tam tỷ tỷ, mau đến xem tấn nương tử." Tiểu thư Tô gia, kéo tỷ tỷ bên người Lâm Uyển Đình rời đi.

"Như thế, tới chỗ này với nương." Phu nhân Thượng thư gọi nữ nhi rời khỏi.

Rất nhanh, người bên người Lâm Uyển Đình từ từ giám bớt, chờ đến khi Lâm Uyển Đình phát hiện ra, đã muộn!

Nhiều lời thì sai nhiều, Lâm Uyển Đình có thể già trang bản bạc liên hoa nhưng năm như vậy, đó là bởi vì cô nguyên chủ phụ trợ, cô nguyên chủ phối hợp, hiện tại Lâm Sơ Cửu không hề hề rãnh, khiến bộ mặt thật của Lâm Uyển Đình liên lộ ra tới.

Rất cuộc đám nữ nhân hậu viện, không phải ai cũng ngu ngốc, lời Lâm Uyển Đình nói có vẻ như không có gì, nhưng cần thận nghĩ lại một hồi liền sẽ phát hiện, những lời Lâm Uyển Đình nói đều là đang châm chọc người khác, hãy nhìn xem những gì muội muội tốt đang làm, đó chính là một câu chuyện khác.

Lâm Uyển Đình tuyệt đối không phải là một người ôn hòa thiện lương gì, về sau nha, khi nhắc đến muội muội (nữ nhi) nhà mình thì cảnh giác một chút, dường giống như đại tiểu thư Lâm gia, bị người bản còn muốn giúp một chút bạc.

"Không tìm đường chết thì sẽ không phải chết." Lâm Sơ Cửu ngồi trên hi giường, phẫn kích nhìn xem náo nhiệt, mà Lâm phủ cũng thật sự rất là náo nhiệt.....

Gã sai vật hồ lên một câu: Tân lang tới, tân lang tới!

Tiểu Vương gia bỏ qua giờ lành, rồi cuộc trước khi mới trời lặn cũng chạy tới Lâm phủ, khách khứa muốn nhìn thấy "phong thái" của Tiểu Vương gia, một đám duỗi dài cổ qua, muốn nhìn Tiểu Vương gia tàn phế hiện tại, còn có uy phong lẫm lẫm hay không, nhưng.....

Bạn đang đọc truyện *Phi Quyền Khuyết Thiên Hạ* được tải miễn phí tại [miễn phí tại wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chăm\)Net](#).

Chương 13: Bái đường, hôn lễ một người

Mọi người tìm nửa ngày, đều không thể nhìn đến thân ảnh Tiểu Vương gia, chỉ nhìn thấy đỉnh đầu đen nhánh của một cỗ hi kệu đi trước.

Cỗ kệu kìa toàn thân đen nhánh, người thường có lẽ không nhìn ra được đó là cái gì, nhưng người có chút nhãn lực đều biết, đỉnh hắc kệu rất không bình thường.

"Vương gia ngồi trong cỗ kệu màu đen?"

Có người lớn mật suy đoán, nhưng ngay sau đó lại phủ định, *nếu như Vương gia ngồi cỗ kệu rồi đây, sao có thể làm giờ lành?*

Nhưng hiện thực chính là như vậy, đại kệu đen nhánh tìm người không yên ổn dừng lại trước cửa Lâm phủ, mình kệu thật đầy chật lại ánh mắt nhìn trộm của mọi người, không người có thể khẳng định rồi cuộc là ai đang ngồi bên trong kệu, thẳng đến khi người trong kệu mở miệng: "Bổn vương tới đón tấn nương!"

Mọi người lúc này mới xác định, Tiểu Vương gia thật sự là ngồi cỗ kệu tới, hơn nữa xem tư thế này, Tiểu Vương gia cần bản không tính toán sẽ ra ngoài.

Đây cũng kệu là tự mình nghềnh thú?

Mọi người hai mặt nhìn nhau, nhưng một chữ đều nhảy không ra, một đám người nhìn ta, ta nhìn người, cười xấu hổ.

Mọi người tuy rằng khó tránh khỏi chửi thầm, nhưng Tiểu Vương gia có thể tự mình tới đây, điều này đã cho Lâm gia mặt mũi rất lớn, cho nên chỉ tiết nhỏ như vậy còn ai sẽ lại bắt bẻ đây, rồi cuộc Tiểu Vương gia hẳn là tình huống đặc thù a.

Mọi người không cách nào thấy "phong thái" Tiểu Vương gia không tránh khỏi thất vọng, nhưng không một người dám hề rằng đặc biệt là sau khi nhìn đến hộ vệ hai bên sườn đại kệu màu đen, càng sợ tới mức không dám phát ra tiếng, một đám có người lại, chỉ sợ bị những binh lính đẳng đẳng sát khí khi nhìn chăm chăm.

Nhà ai nghênh đón tấn nương mà mang một đám binh lính đẳng đẳng sát khí tới cần quấy?

Đây là cướp tấn nương hay là đón dâu?

Không ai thực sự đồng ý với hành động của Tiểu Vương gia, nhưng cũng không ai dám tiến lên "trừng ngừa nói thẳng", ngay cả phụ thân tấn nương Lâm tướng đại nhân, cũng là cung cung kính kính tiến lên, không dám biểu hiện ra nửa phần bất mãn.

Tiểu Vương gia mang theo một đội thân binh đến, vui mừng nào nhất trong Lâm phủ nhưy mất an tĩnh lại, ngoại trừ thanh âm hi la, kèn xô na, không có nửa câu thanh âm nói chuyện hay ăn uống với nhau.

Có mấy khách nhân thấy không khí lúng túng, nghĩ thầm muốn mở miệng điều tiết bầu không khí một chút, nhưng nhìn đến những người Tiểu Vương gia mang tới, mở miệng nửa ngày cuối cùng vẫn là thành thành thật thật ngậm lại.

Vì sao?

Bởi vì Tiểu Vương gia mang hộ vệ đến, cũng không phải là kẻ hoa!

Những người này lớn lớn bé bé đều đã từng trải qua hàng trăm trận chiến, là những hán tử máu me từ trên chiến trường chém giết xuống dưới, một thân tràn ngập sát khí, còn có vết dao sẹo bắt mắt từ thanh kiếm hiển lộ bên ngoài, lập tức khiến cho những quyền thần tôn quý ở kinh thành, hoàng thân quốc thích nhìn đến không tránh khỏi tâm lạnh thấu xương.

Thử hỏi có ai lúc này có lý gan nói nhiều?

Có nhóm người này chán bải, quá trình nghềnh thú phi từ trở nên đơn giản -- giọng nói Tiểu Vương gia vừa ra, thần binh hần liền vọt vào Lâm phủ, đem tân nương nâng tiến hi kiệu.

Đứng vậy, là nàng!

Theo lẽ, lúc này nên là đệ đệ Lâm Sở Cửu đưa nàng ra cửa, nhưng người Tiểu Vương gia không quan tâm đến nghỉ thức xã giao, trực tiếp dùng nhuyễn kiệu nâng tân nương đi ra ngoài.

Lâm Sở Cửu là không thêm để ý những điều đó, mà người Lâm gia càng không cần phải nói.

Lâm phu nhân ước gì Lâm Sở Cửu trở thành trò cười, sao có thể sẽ ra mặt ngăn cản?

Lâm tướng thật ra cũng bất mãn, nhưng hẳn nhìn đến thần binh Tiểu Vương gia, cho dù hẳn có bao nhiêu bất mãn cũng chỉ có thể nuốt xuống, tro mắt mà nhìn Tiểu Vương gia giống như thổ phỉ đem tân nương đi, thậm chí ngay cả một câu đùa chưa từng nhắc tới.

Có nghềnh thú tân nương như vậy sao?

Mọi người đều có điểm ngốc tại chỗ, chẳng đến khi đội ngũ nghềnh thú đều ra khỏi phủ xa trăm mét, trên dưới Lâm phủ mới hồi thần lại, bắt đầu bắn pháo hoa!

Tiếng pháo đánh đùng đùng vang lên sau người, khiến cho đội ngũ an ninh đón dâu vui mừng thêm vài phần.

Lâm Sở Cửu ngồi ở trong hi kiệu, nhận không được gọi lên một mặt cười nhai: Kịch bản này thật là hoang đường, hôn lễ nặng nề giống như lễ tang, cũng chỉ có Lâm Sở Cửu mới có thể tiếp thu, đôi thành nữ nhân khác không chừng đòi chết đòi sống.

Tiểu Vương gia, đây là người ra oai phủ đầu với ta sao?

Lâm Sở Cửu ta sẽ tiếp nhận, để xem người còn có chiêu gì nữa, nhất nhất đừng hết ra đi!

Đội ngũ đón dâu càng ngày càng xa Lâm phủ, cũng càng ngày càng an tĩnh, trừ bỏ tiếng bước chân đều nhịp bên ngoài, không nghe được nửa điểm âm thanh vui mừng, nếu không phải hi kiệu có chút bất mát, chỉ sợ không người nhận ra đây là có người đang đón dâu.

"Đây là nhà ai thành thân, như thế nào giống đi đưa ma vậy?"

Có lẽ là thần binh của Tiểu Vương gia quá nghiêm túc, mọi người nhìn thấy không thể không nói thầm, càng có người nói so với đám ma còn muốn quanh què hơn.

Đứng tức, Lâm Sở Cửu không nghe được lời bọn họ nói, bằng không năng khẳng định sẽ cười bọn họ a, nàng một thần tướng độc mẫn tính cùng Tiểu Vương gia, một người suốt đời tàn phế trong vô vọng, thật sự có vài phần hương vị của đám ma nhá.

Lúc Lâm Sở Cửu còn đang miễn man suy nghĩ, cỗ kiệu đã được nâng vào Tiểu Vương phủ, lẽ ra lúc này tân lang nên tới đá kiệu môn, nhưng đáng vẻ کیا của Tiểu Vương gia, người trông cậy vào hẳn đang chân nào đá kiệu môn?

Dù sao Lâm Sở Cửu dù là nửa điểm cũng không trông cậy vào, cho nên cũng chưa từng thất vọng.

Trong tiếng pháo hoa, Lâm Sở Cửu được hi nương nâng hạ kiệu, từng bước một đi vào Tiểu Vương phủ.

Thấp thóm bất an? Khẩn trương chờ mong?

Những tâm tình đó Lâm Sở Cửu đều không có, nàng hiện tại chỉ nghĩ nhanh chóng trở về phòng, đem một thân mũ phượng nặng trĩu trên đầu tháo xuống, nhưng..... đó là hy vọng xa vời!

Tuy nói buổi hôn lễ này thực không nào nhiệt, nhưng trình tự lại không thể thiếu.

Lâm Sở Cửu tiến vào Tiểu Vương phủ, liền có người trong cung tiến lên, hướng dẫn Lâm Sở Cửu ẩn theo quy củ hoàn thành hôn lễ.

Lâm Sở Cửu luôn luôn ý thức được thực tế, sẽ không có yêu cầu đối đãi đặc thù trong tình huống này, tuy rằng thần thể có chút ăn không tiêu, không khí hôn lễ cũng thực nặng nề, nhưng Lâm Sở Cửu vẫn gắng gượng giống như người không có việc gì, nhất nhất hoàn thành các động tác ma ma yêu cầu.

Cả hôn lễ cũng người khác không có gì khác nhau, nếu muốn nói có cái gì không giống nhau, đó chính là toàn bộ quá trình chỉ có tân nương từ, ngay cả cái bóng của tân lang đều không nhìn thấy.

Tại thời điểm này, người khác đều kín đáo phê bình, ngay cả ma ma trong cung cũng lo lắng Lâm Sở Cửu sẽ không cao hứng, nhưng Lâm Sở Cửu từ đầu tới cuối đều không có một tiếng phát ra từ cổ họng, thậm chí cũng không cảm thấy ủy khuất khi bãi đường một người.

Không để bụng cho nên liền không sao cả.

Lâm Sở Cửu năng cân bản đường như không đem trò khôi hài này xem như là một hồi hôn lễ.

Sau khi ti nghỉ lên tiếng "Kết thúc buổi lễ, đưa vào động phòng", chỉ cảm thấy nặng nề nhàng thờ ra, bước chân cũng nhẹ nhàng không ít.

Cuối cùng có vút hết vương bận trong đầu, cuối cùng có thể lấy xuống mũ phượng nặng chết người, ài, cổ ta.

Trở lại tân phòng, sau khi đợi cho người ngoài nhất nhất đều rời khỏi đây, Lâm Sở Cửu không chút nghĩ ngợi liền vén hi khăn lên.

Nàng mệt chết.

"Cô nương, không được nha, không được nha." Hi nương hoảng sợ, vội vàng tiến lên ngăn động tác của Lâm Sở Cửu, nhưng Lâm Sở Cửu sẽ nghe bà ta sao?

"Cảm ơn." Một ánh mắt lạnh lùng đảo qua, hi nương sợ tới mức liên tục lui về phía sau, không dám mở miệng nói thêm, chỉ mang vẻ mặt rối rắm nhìn Lâm Sở Cửu, muốn nói lại thôi.

Ánh mắt của hi nương hiện lên sự không tán đồng, Lâm Sở Cửu lại đem mũ phượng gỡ xuống, đặt ở trên bàn, tóc dài đen nhánh theo đà tràn xuống, Lâm Sở Cửu dùng ngón tay chụm dọc theo tóc dài, vừa lỏng cười.

Cô nàng rốt cuộc được giải phóng.

Lúc này hi nương rốt cuộc nhận không được, mở miệng nói: "Cô nương....."

Nhưng bà ta mới vừa mở miệng, đã bị Lâm Sở Cửu đánh gãy: "Nhớ kỹ thân phận của mình, chuyện của ta không tới phiên người khoa tay múa chân."

Hi nương nghẹn lời, vội vàng khỏi lui ra cửa, mà nhà hoàn đi theo Lâm Sở Cửu, do Lâm phu nhân chỉ định, những người này nơi nào sẽ quán sống chết của Lâm Sở Cửu, một đám già vò củi đầu như không tồn tại.

Lâm Sở Cửu không có chút ấn tượng tốt đẹp gì đối với những người này, không cần dựa theo nguyên tắc, trực tiếp sai những người này đi chuẩn bị nước ấm: "Ta muốn tắm gội, đưa nước ấm tới."

Nha hoàn của hồi môn vẫn không nhích nhích, đứng yên bất động, nha hoàn mặc váy dài màu hồng đào không nóng không lạnh nở miệng: "Cô nương, người vẫn nên nhẫn nại, đây là Tiểu Vương phủ." *Muốn các nàng đi múc nước, cũng phải nhìn xem chính mình có đủ tư cách hay không!*

Nha hoàn cũng dám oai phủ đầu với nàng?

Lâm Sở Cửu nhướng lông mày lên, lững lờ cười: *Lâm phu nhân thật đáng là không sợ chết!*

Lâm Sở Cửu không để bụng buổi hôn lễ này, càng không để bụng Tiểu Vương gia có coi trọng nàng hay không, nhưng cả ngày đã lẩn lén, nàng thực sự là rất mệt mỏi.

Mà người mệt mỏi, tâm tình khẳng định không bao giờ đoán trước được, hành vi lúc này của bốn nha hoàn của hồi môn, không thể nghĩ ngờ là tìm đường chết.

Tiểu Vương gia thân phận tôn quý, nếu xem nàng là sự xấu hổ của bản thân thì nàng cũng chỉ có thể chịu đựng, nhưng mấy tiểu nha hoàn này là thứ gì?

Lâm Sở Cửu không cười vì giận, ống tay áo phất một cái, liền ngồi xuống, cười như không cười nhìn bốn nha hoàn kia.....

Vừa mới bắt đầu, bốn nha hoàn của hồi môn còn có thể chế trụ, nhưng thời gian lâu hơn thì bấp chần bồng nhiên nản lén, nha hoàn mặc váy hồng đào mới vừa nói chuyện sau một lúc lâu do dự, tiến lên nói: "Cô nương nếu không có phản phó gì khác, thỉnh sớm chút mang vào mũ phượng, để tránh nếu Vương gia tiến vào nhìn đến dung nhan của cô nương không hoàn chỉnh, còn tưởng rằng Lâm gia chúng ta không có giáo dưỡng."

"Lớn mặt." Lâm Sở Cửu đáp bàn một cái, gầm lên: "Lời này ngoại cũng có thể nói?"

Lời này không phải một nha hoàn nhỏ nhỏ có thể nói ra, nhưng có tình nhân già vẫn nói, còn đúng lý hợp tình. Có thể thấy được Lâm phu nhân đã an bài nha hoàn của hồi môn cho Lâm Sở Cửu, thật tình không phải là đen đủi cạn dầu.

Thấy Lâm Sở Cửu tức giận, nha hoàn kia tuy rằng ngăn ra một chút, nhưng vẫn như cũ không chịu thua: "Cô nương, trước khi rời nhà phu nhân đã giao đãi với nô tỳ, cô nương nếu làm gì không phải, nô tỳ có thể thay đại phu nhân quán giáo. Mặt khác, phu nhân nói tuổi cô nương còn nhỏ không hiểu chuyện, sự tình trong phủ cô nương chưa từng quán qua, ngày sau nô tỳ sẽ giúp cô nương quán."

Nghe một chút, quyền lợi của nha hoàn này còn muốn lớn hơn so với Lâm Sở Cửu. Lâm phu nhân không chỉ muốn quán Lâm Sở Cửu ở Lâm phủ, còn muốn quán Lâm Sở Cửu ở nơi này.

"Phu nhân thật là có dụng tâm a." Lâm Sở Cửu nhận không được tức đầu, nhìn ánh mắt nha hoàn mang theo ba phần đồng tình, ba phần trào phúng.

Nha hoàn này không phải là một kẻ ngu xuẩn, nhưng tâm tư quá kín, nàng ta không hiểu tôn ti mà người hiện đại đều minh bạch, cái gì gọi là chủ, cái gì gọi là tớ. Nha hoàn cư nhiên vọng tưởng dám lên trên đầu nàng, đây là nói nàng ta rất ngấy thx, hay là nói nàng ta không biết tự trọng sức mình?

Nha hoàn kia còn tưởng rằng Lâm Sở Cửu biết sợ, hành lễ, ngoan ngoãn nói: "Nếu cô nương đã minh bạch dụng tâm của phu nhân rồi thì tốt. Canh giờ cũng không còn sớm, cô nương vẫn nên ngồi lại trên hi giường."

"Ha ha....." Lâm Sở Cửu nhận không được bật cười, thật sự đứng dậy, chỉ là nàng cũng không phải đi đến phía hi giường, mà là đi về phía nha hoàn kia.

"Cô, cô nương, người muốn làm gì?" Trong lòng nha hoàn bỗng thấy bất an, nhưng vẫn quật cường không chịu lui về phía sau, con người lập lnh lễ quang, đứng nói nha hoàn này kín lén không xuất sắc, bề ngoài so với Lâm Sở Cửu còn muốn tốt hơn vài phần.

Khó trách là gan lớn như vậy.

Lâm Sở Cửu nhận không được cười.....

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Quyển Khuyết Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 14: Thích khách, không phải xui xẻo như vậy chứ?

Người xinh đẹp, cho dù là nam hay nữ đều luôn có nhiều cơ hội hơn so với người khác và cũng sẽ kiểu càng hơn so với người bình thường một chút.

Lâm Sơ Cửu mất đẹp hơi lâu, ý cười lấp đầy đôi mắt. Nàng tuyệt đối rất hòa khí thân thiết, tuy nhiên nha hoàn không biết là do chợt dạ hay là như thế nào, cảm thấy bất an nên rụt vế phía sau, nói lắp một câu: "Cô, cô nương....."

"Còn nhớ rõ ta là cô nương thì tốt." Lâm Sơ Cửu nhàn nhạt gật lời đối phương đang nói, đuổi tay nắm hàm dưới của nàng ta.

"Ồ..... đầu, thì, buồng tay." Nha hoàn kia ăn đầu, thực sự không phân biệt thứ bậc đánh lại Lâm Sơ Cửu. Hi nương cũng ba nha hoàn khác giống như là không nhìn thấy gì, ăn ý cúi đầu, chờ đợi thiên kim đại tiểu thư Lâm Sơ Cửu sống trong nhung lụa bị bỏ rơi. Vì vậy bọn họ không muốn.....

"Bốp," tiếng bàn tay thanh thúy vang lên. Mọi người ngừng đầu nhìn lại, chỉ thấy nha hoàn đã kiêu khích Lâm Sơ Cửu đang bụm mặt ngà gác trên mặt đất.

"Cô, cô nương....." Hi nương cũng ba nha hoàn hoảng sợ nhìn về phía Lâm Sơ Cửu. Khi nhìn thấy ánh mắt sắc bén của Lâm Sơ Cửu, tất cả đều vội vàng cúi đầu không dám nhìn lâu hơn.

Lâm Sơ Cửu vừa lòng gật đầu: "Đi múc nước, đứng để ta phải nói đến lần thứ ba."

Ba nha hoàn đang muốn đi thì nghe thấy nha hoàn vừa bị đánh nói: "Phu, phu nhân sẽ không bỏ qua cho người."

"Người cho rằng ta sẽ sợ?" Lâm Sơ Cửu buồn cười nói, tiến lên dùng đũa gậy dẽ ở trên ngón đối phương: "Bất quá là có vài phần tư sắc, thật sự cho rằng người có thể đạp đến trên đầu của ta?"

"Người, không thể....." Nha hoàn bị đánh sợ Lâm Sơ Cửu làm hỏng khuôn mặt xinh đẹp của mình, nằng ta liên tục lui về phía sau và hướng về phía một góc.

Lâm Sơ Cửu cần bản khinh thường so do cùng một nha hoàn nhỏ nhai, quét ánh mắt về phía ba nha hoàn còn lại. Ba người kia không dám nói không, vội vàng.....

.....*Edit & Dịch: Emily Ton*.....

Tiểu Thiên Diệu vốn không có ý định bước vào động phòng, nhưng sau khi nghe hạ nhân tới báo rằng Lâm Sơ Cửu đã rất phối hợp, một người hoàn thành hôn lễ khiến Tiểu Thiên Diệu cực kỳ kinh ngạc, lúc này mới để hạ nhân đẩy hẳn lại đây, không nghĩ lại nhìn thấy trò hay vừa mới xảy ra.

Lâm Sơ Cửu là một nữ nhân trong ngoài bất đồng, không ngờ lại chính là quân cờ để hoàng thượng nhệch nhàn hân.

"Mở cửa."

Trước khi ba nha hoàn bước ra ngoài, Tiểu Thiên Diệu đã sai người mở cửa trước một bước.

"Kêu kẹ?" một tiếng, cửa hi phòng bị người mở ra. Lâm Sơ Cửu theo phản xạ nhìn ra bên ngoài. Ánh mắt đầu tiên nhìn đến không phải là thị vệ cao lớn uy vũ, mà là hắc y nam tử đang ngồi trên xe lăn.

Trong khoảnh khắc đó, Lâm Sơ Cửu nhìn đến người ngồi. Nàng không thu mắt trở về, trong đầu không tự chủ hiện lên một đoạn thơ nàng từng đọc qua: Tích thạch như ngọc, liệt từng như thủy, lang điểm độc tuyệt, thế vô kỷ nhật*.

** Câu thơ trích từ bài Bạch Thạch Lang Khích. Tạm hiểu: Đá cũng có thể tích lũy thành ngọc, hàng ngàn xanh biếc đáng thẳng phò ra về xanh tươi, chàng sao tuyệt thế, thế gian không có người thứ hai. (St.)*

Nói thật, Lâm Sơ Cửu nàng vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy, hẳn lớn lên đẹp như vậy, không hề có dấu hiệu của một người nam nhân.

Hắn lớn lên với khuôn mặt rất đẹp, mày đen như mực, mắt như sao trời, thậm chí mũi cũng rất đẹp, thực sự rất tinh tế.

Nhưng mặc kệ nhìn như thế nào, đều sẽ không có người nhắm mắt nhìn với nữ tử, bởi vì trên người nam nhân này có sự lạnh lùng và cao ngạo riêng biệt. Hơi thờ ơ quý, so với diện mạo của hắn càng không thể nào bỏ qua!

Có lẽ khi thế của người nam nhân này quá dọa người, Lâm Sơ Cửu thừa nhận trong lòng mình có chút sợ hãi, nhưng nằng rất rõ ràng, lúc này nằng không thể khiếp đảm, bởi vì người nam nhân này chính là chiến thần—— Tiểu Vương gia!

"Vương gia!" Lâm Sơ Cửu khẽ mở mắt và gọi nhẹ một tiếng, giống như bắt quỷ vì sự xuất hiện của hắn, nhưng, ngay sau đó nằng hơi cúi thấp đầu.

"Vương..... Vương gia?" Hi nương và nha hoàn nghe được lời Lâm Sơ Cửu nói, sắc mặt nhợt nhạt, hai chân mềm nhũn, *phải phải* một tiếng lập tức quý xuống, nhưng ngại với sát khí trên người nam nhân nên không dám tùy tiện mở miệng, cuộn tròn cơ rúm lại như quai bóng và không ngừng run rẩy.

Các nằng dám thích thức Lâm Sơ Cửu nhưng lại không dám đối với Tiểu Thiên Diệu, bởi vì các nằng rất rõ ràng, Tiểu Thiên Diệu là ác ma giết người không chớp mắt!

Tiểu Thiên Diệu nhìn cũng không nhận một cái, ánh mắt dừng ở trên người Lâm Sơ Cửu. Hi phục đó thắm khiến nằng sáng đẹp động lòng người, hơi cúi thấp đầu nhưng lại ra ngạo khí trong nội tâm của nằng, mà lúc này nha hoàn phủ phục trên mặt đất ngay bên cạnh chân nằng, như một phép so sánh, quý khí trên người Lâm Sơ Cửu không hiện mà ra.

Không thể nghĩ ngờ, nằng rất đẹp, nhưng nữ nhân như vậy không phải là sở thích của Tiểu Thiên Diệu!

Không, phải nói rằng mặc kệ Lâm Sơ Cửu là người như thế nào, Tiểu Thiên Diệu hẳn đều chán ghét. Bởi vì một nữ nhân bị hoàng đế dùng để nhệch nhàn hân, sao hắn có thể thích?

Tuy nhiên, hẳn vốn tưởng rằng hôm nay liên tiếp bị đá kích sẽ chọc giận Lâm Sơ Cửu, không nghĩ tới nữ nhân này căn bản không để việc hân chậm trễ và vắng vẻ nằng vào mắt, thậm chí còn có tinh thần ở chỗ này gây hấn nha hoàn.

Khóc mắt hẳn quét về phía nha hoàn và hi nương đang quý trên mặt đất, trong mắt Tiểu Thiên Diệu hiện lên một tia chán ghét, mở mồm nói: "Kéo ra ngoài."

"Vâng." Thân binh phía sau một trái một phải, gần như đồng thời lập tức bước vào hi phòng. Lâm Sơ Cửu nhủ mảy lại, nhưng không cử động.

Hai thân binh dường như không thèm nhìn đến nằng, trực tiếp vòng qua người nằng, tùm nha hoàn té ngã trên đất lén. Nha hoàn kia đầu tiên là cá kinh, sau đó thét lên: "Vương gia, Vương gia tha mạng, là cô nương, cô nương....."

"Quái ôn."

Tiểu Thiên Diệu lạnh lùng mở miệng. Thân binh không chút thương tiếc lời kéo nha hoàn xinh đẹp, giống như đang kéo bao bố, ném người ra ngoài từ cửa sổ.

Phốc một tiếng, nha hoàn xinh đẹp rơi xuống đất nhưng ngay cả một tiếng cũng không hề thoát ra khỏi cơ họng. Điều này không chỉ khiến cho hi nương và nha hoàn đang quý trên mặt đất hoảng sợ, mà ngay cả Lâm Sơ Cửu cũng rất kinh ngạc.

Vị Tiểu Vương gia này, thật đáng là không thương lương tiếc ngọc một chút nào a.

Thương lương tiếc ngọc?

Hy vọng xa vời với một kẻ giết người không chớp mắt. Nam nhân giết sạch mười vạn tù binh mà không hề mất, có thể sẽ thương lương tiếc ngọc? Đây quả thực là đang nằm mơ.

Sau khi nha hoàn ngã trên mặt đất bị ném ra ngoài, Tiểu Thiên Diệu lạnh lùng phán một từ "lên", khiến cho hi nương và ba nha hoàn còn lại sợ tới mức vấp ngã mà chạy ra ngoài.

Sau khi thân binh nằng xe lăn của Tiểu Thiên Diệu tiến vào hi phòng, không cần Tiểu Thiên Diệu ra lệnh, lập tức lui ra ngoài, trước khi đi còn không quên đóng cửa lại.

Trong hi phòng, chỉ còn lại hai người Lâm Sơ Cửu và Tiểu Thiên Diệu. Hai người một đứng, một ngồi, theo lý hẳn là Lâm Sơ Cửu chiếm thế thượng phong, nhưng khí thế của Lâm Sơ Cửu vẫn kém rất xa Tiểu Thiên Diệu. Dưới sự áp chế gắt gao của Tiểu Thiên Diệu, nằng căn bản không có chút ưu thế nào từ việc nhìn xuống từ trên cao.

Hai người vẫn im lặng, không ai nói gì. Trong phòng chỉ có hi được đang chảy ngẫu nhiên phát ra thanh âm "bộp bộp". Bầu không khí khiến người khó thở.

Lâm Sơ Cửu chau mày, có chút không nhìn ra được ý tứ của Tiểu Thiên Diệu. Nàng còn đang do dự có nên mở miệng hay không, đã nghe Tiểu Thiên Diệu mở miệng nói: "Ngồi."

Một chữ, nhưng giọng điệu mạnh mẽ và bá đạo khiến người không dám cự tuyệt, ít nhất Lâm Sơ Cửu cũng không dám.

Lâm Sơ Cửu âm thầm hít vào một hơi, ngay thẳng ngồi trước mặt Tiểu Thiên Diệu. Sau khi đón nhận tầm mắt của Tiểu Thiên Diệu, Lâm Sơ Cửu không tự chủ được ngồi thẳng lưng lên.

Khi thế khi đứng đã thua nhân gia, ngồi xuống thì càng không cần phải nói. Lâm Sơ Cửu có một loại cảm giác bị người đè nặng, tay chân đều không biết nên để như thế nào.

"Nghe nói," Tiểu Thiên Diệu phớt lờ cử chỉ cứng đờ của Lâm Sơ Cửu, chậm rãi mở miệng: "Người không muốn gả cho bốn vương, thậm chí không tiếc tìm chết?"

Tốc độ nói của Tiểu Thiên Diệu rất chậm, giống như đang vô tình mà nhệch, nhưng lại khiến cho Lâm Sơ Cửu cảm thấy ớn lạnh sau lưng.

Đây là tôi muốn tính số với nằng a!

Lâm Sơ Cửu lập tức tức tức đầu: "Tuyệt đối không có việc này."

Nói giỡn! Lúc này, nói gì đi nữa nằng cũng không thể thừa nhận.

Cho dù nam nhân là người rộng lượng, nhưng khi nghe được tin thế tử tương lai của mình thì chết mà không chịu gì, đều sẽ không vui.

"Phải không?" Tiểu Thiên Diệu nhẹ gõ tay vịn, vẫn không thể nhìn ra hi nữ. Lâm Sơ Cửu lại vô có cơ cảm giác nguy hiểm nên vội vàng giải thích: "Ta tuyệt không có tâm tìm chết, ba ngày trước nhào một hồi, bất quá là vì muốn của hồi môn nhiều hơn một chút."

Rốt cuộc, hồi môn đó sẽ là tiền nằng của nằng trong tương lai.

"A....." Tiểu Thiên Diệu lên tiếng, ngược mắt liếc nhìn Lâm Sơ Cửu một cái, sau đó thờ ơ thu hồi ánh mắt.

Đây là có ý gì?

Lâm Sơ Cửu khó hiểu, đang muốn tỏ vẻ có nên cống hiến một nửa của hồi môn của mình hay không, để chứng minh mình không nói dối. Nàng đột nhiên nghe thấy một âm thanh trên nóc nhà, giấy tiếp theo, ngồi từ trên mái nhà rơi xuống mang theo một người toàn thân đen như mực ngã xuống mặt đất.

Dọa?

Tình huống đột ngột xảy ra khiến Lâm Sơ Cửu sững sờ. Người ngã trên mặt đất cũng có vẻ mặt kinh ngạc, dường như không ngờ rằng mình đạp một chân lên người thì lập tức ngã xuống như vậy.

"Có thích khách, mau....." báo hộ Vương gia. "Thị vệ ngoài phòng lúc này lớn tiếng hô hét. Lâm Sơ Cửu nhìn thanh kiếm sáng chói trong tay người nọ mà nói không nên lời.

Thích khách? Không phải xui xẻo như vậy chứ?

Lâm Sơ Cửu nhanh chóng nhàn về phía Tiểu Thiên Diệu, chỉ thấy một Tiểu Thiên Diệu vẫn lạnh như sương, ngón tay có chút cứng đờ, trừ lần đó ra thì không có thêm bất cứ biểu tình dư thừa nào.

Bang..... của hi phòng bị đã văng ra. Vọt vào không phải là thân binh của Thiên Diệu, ngược lại là một thích khách hắc y che mặt. Trường kiếm trong tay hắn chỉ thẳng vào Tiểu Thiên Diệu, "Cầu Vương gia, chịu chết đi."

Thích khách che mặt gần ngay trước mắt, mà thân binh của Tiểu Thiên Diệu lại bị những thích khách khác ngoài phòng cuốn lấy. Trong hi phòng, đối kháng cùng với thích khách chỉ có hai người Lâm Sơ Cửu và Tiểu Thiên Diệu.

Ngay khi Tiểu Thiên Diệu nghe thấy âm thanh, xe lăn liền xoay tay chỗ một cái, đối diện cửa. Khi người nọ từ rơi xuống thì trên nóc nhà, trên tay hắn đã không biết khi nào thì nhiều thêm một thanh trường kiếm.

Khi thích khách đe dọa, kiếm cách Tiểu Thiên Diệu chỉ có nửa thế, hờ hấp của Lâm Sơ Cửu cũng lòi, nằng còn đang nghĩ ngợi làm thế nào để giúp Tiểu Thiên Diệu, đã thấy xe lăn của Tiểu Thiên Diệu lui ra sau và vùng kiếm chém.

"*Cheng*" một tiếng, Tiểu Thiên Diệu chặn lại một đòn trư mạng của thích khách, đồng thời đẩy về phía trước, bức thích khách phải lui mấy bước. Nhưng không đợi Tiểu Thiên Diệu thở dốc, thích khách ngã xuống lúc trước đã tấn công từ phía bên trái. Dưới sự phản xạ của ánh nền, thanh kiếm trong tay tấn ra ánh sáng màu lam, hắn là đã được ngắm qua chặt độc.

Tiểu Thiên Diệu phản ứng cực nhanh, chỉ một lần ấn vào trên tay vịn xe lăn, Lâm Sơ Cửu đã nhìn thấy hắn xoay qua một hướng, tránh khỏi công kích của một thích khách khác.

Hai người đánh nhau ba chiêu, thích khách không chiếm được lợi thế nào, ngược lại bị một kiếm của Tiểu Thiên Diệu rạch phá cánh tay. Tuy nhiên, tại thời điểm này, thích khách kìa lại không rút lui mà tiến lên đối đầu với hắn lần nữa.

Hai đối một, cực diện quả thật bất lợi cho Tiểu Thiên Diệu. Lâm Sơ Cửu từ nhận bản thân chỉ có công phu mèo quào, cho dù lo lắng cũng không dám tiến lên chịu chết.

Cũng may, Tiểu Thiên Diệu rất cứng rắn, mặc dù hành động không tiện do ngồi ở trên xe lăn, nhưng hai tên thích khách liên thủ cũng không chiếm được lợi thế nào trên tay Tiểu Thiên Diệu.

Lâm Sơ Cửu thấy thế thì thoảng an tâm. Thực ra cũng không phải nằng lo lắng nhiều cho Tiểu Thiên Diệu, mà là nếu như Tiểu Thiên Diệu chết, những thích khách này khẳng định sẽ không bỏ qua nằng.

Về tình về lý, lý này nằng đều phải cầu nguyện Tiểu Thiên Diệu có thể thắng, ít nhất Tiểu Thiên Diệu thắng, nằng còn có khả năng giữ được mạng sống.

Nhân lúc không người chú ý, sau khi Lâm Sơ Cửu thoắt lui đến mảnh đất an toàn, vội vàng cõ hết hi phục vương bận trên người, đồng thời tiện tay tìm kiếm vũ khí.

Lúc này tự bảo vệ mình là rất quan trọng. Lâm Sơ Cửu có thể khẳng định, nếu nằng bị thích khách bắt, hoặc là thích khách muốn giết nằng, Tiểu Thiên Diệu khẳng định sẽ không cứu nằng.

Trước đó, Tiểu Thiên Diệu bỏ qua giờ lành, sử dụng một chiếc hắc kiếm lớn để nghiền thủ nằng, lúc sau lại ném nằng một người ở trên hõn lể, liền biết nam nhân này thực sự chán ghét nằng, căn bản không muốn cưới nằng.

Việc này Lâm Sơ Cửu cũng có thể lý giải, nếu nằng là Tiểu Thiên Diệu, cũng sẽ bất mãn.

Phải biết rằng, Lâm Sơ Cửu vốn là vị hôn thê của vị Thái tử. Tuy nói rằng việc này không được công bố ra ngoài, nhưng người trong hoàng thất đều biết. Hiện tại Thái tử coi trọng nữ nhân khác, hoàng thượng liền đem nữ nhân mà Thái tử không cần nữa, ban cho Tiểu Thiên Diệu.

Việc này nhìn thế nào, đều giống như là hoàng thượng đang nhục nhả Tiểu Thiên Diệu. Trên thực tế, nếu như Tiểu Thiên Diệu không bị tàn phế, hoàng thượng tuyệt đối sẽ không dám chỉ hôn lung tung cho Tiểu Thiên Diệu, càng không cần phải chọn nữ nhân mà Thái tử không cần cho hắn.

Đương nhiên, cử chỉ này của hoàng thượng ngoại trừ nhục nhả Tiểu Thiên Diệu, còn có cảnh cáo Tiểu Thiên Diệu nhiều hơn. Đồng thời cũng là để người trong thiên hạ thấy rõ ràng, chiến thần Tiểu Vương gia uy danh hiển hách tay cầm trọng binh, hiện tại chính là lao khổ không có móng vuốt, tùy ý hoàng đế dẫn dắt!

Dưới tình huống như vậy, Tiểu Thiên Diệu nếu như chờ mong buổi hôn lễ này, cõi lòng đầy nhiệt huyết nghiền thủ Lâm Sơ Cửu mới gọi là kỳ quái.

Lâm Sơ Cửu cảm thấy Tiểu Thiên Diệu không ăn thăm ha độc thì giết chết nằng, đã tính là không tồi rồi. Nằng căn bản không có hy vọng xa vời, rằng Tiểu Thiên Diệu sẽ đối xử tốt với nằng. Rốt cuộc, sự tồn tại của nằng thời thời khắc khắc đều sẽ nhắc nhở Tiểu Thiên Diệu, hoàng thượng đang nhục nhả hắn.

Lâm Sơ Cửu nghĩ như thế nào đều cảm thấy mình rất bị thảm. Nằng tiếp nhận một cơ thể trùng độc không nói, còn bị cuốn vào một đồng sự việc bị phá vỡ. Tuy rằng những việc này đều không phải do nằng tự nguyện, nhưng nằng cũng không thể tránh khỏi.

Ấi..... Lâm Sơ Cửu thở dài, nắm chặt hi khăn trên tay, sau đó trốn ở góc phòng bất động, yên tĩnh chờ thân binh Tiểu Vương phủ đánh thích khách ra ngoài. Tuy nhiên, lý tưởng thì đầy to lớn, nhưng hiện thực lại đầy bi thương.

Mỗi thân binh Tiểu Vương phủ đều là lão binh có kinh nghiệm sa trường không tồi, nhưng những thích khách này cũng không phải là đến để cạn dầu. Đặc biệt là có rất nhiều thích khách mang kiếm có tám độc trong tay, thân binh Tiểu Thiên Diệu căn bản không chiếm được ưu thế.

Tuy rằng, thích khách bên ngoài đến bảy giờ vẫn không thể công phá được phòng thủ của những thân binh để tiến vào hi phòng, nhưng thân binh cũng không dễ dàng đánh đuổi thích khách.

Với số lượng thích khách khá nhiều và vũ khí có độc nên bọn họ thực sự bất lợi. Sau một thời gian, các thân binh của Tiểu Thiên Diệu bắt đầu ngã xuống từng người một, áp lực tức tức tăng lên, nguy hiểm cũng nhiều hơn.

Đánh tiếp như vậy cũng không phải là biện pháp!

Lâm Sơ Cửu cho dù ngu ngốc cũng lập tức minh bạch, nếu không có viện binh tới, người Tiểu Vương phủ khẳng định không thể chịu được lâu, nhưng..... *viện binh?*

Lâm Sơ Cửu chỉ muốn nói: *Ha ha.....*

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Quyên Khuyết Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 15: Bị thương, bắt người

Muốn chờ mong viện binh tới, đó tuyệt đối là một giấc mơ.....

Trên trăm tên thích khách có thể lên vào kinh thành, có thể lặng yên không một tiếng động lên vào Tiểu Vương phủ, điều này không phải đã giải thích được vấn đề sao?

Nghĩ đến những người đã xử lý hôn lễ, tất cả đều do hoàng thượng phái tới, trong nháy mắt Lâm Sơ Cửu đã nhận ra!

Nhân dáng về tàn phế của Tiểu Thiên Diệu, vẫn không thể loại bỏ được sự dè phòng của người nào đó, chỉ có Tiểu Thiên Diệu chết đi, người nào đó mới có thể an tâm thoải mái.

Nếu nằng và Tiểu Thiên Diệu chưa gần vào cùng nhau, Lâm Sơ Cửu tò vè nằng nhất định sẽ tấn công cách nhỏ cõ tận gốc đối với Tiểu Thiên Diệu.

Nam nhân như Tiểu Thiên Diệu thật sự là quý nguy hiểm. Hiện tại thậm chí đang ngồi trên xe lăn, hi thể của hắn cũng không hề suy giảm chút nào. Nam nhân như vậy, hoặc là không đối địch với hắn, nếu như đã đối địch với hắn, nhất định phải trừ khử hắn thật sạch sẽ. Nếu không, ngoại sẽ không thể sống hạnh phúc trong suốt quãng đời còn lại.

Nhưng, hiển nhiên hiện tại hai người bọn họ đã cõt vào cùng nhau, hi vọng duy nhất của Lâm Sơ Cửu, chính là nhất định phải giữ lại Tiểu Thiên Diệu!

Theo thời gian trôi qua, cuộc chiến càng ngày càng kịch liệt, trên mặt đất đã ngã xuống không ít người. Thích khách hắc y nhiều, thân binh của Tiểu Thiên Diệu cũng không ít, thậm chí còn có hai thích khách chết trong hi phòng.

Đáng mừng chính là, mục tiêu của những thích khách này là Tiểu Thiên Diệu, căn bản không để Lâm Sơ Cửu vào mắt, cho nên tạm thời nằng vẫn còn an toàn.

Vì thế, Lâm Sơ Cửu tạm thời an toàn, theo bản năng nhìn xem tình cảnh của Tiểu Thiên Diệu, lại phát hiện người này giống như không có một chút ý muốn đối kháng.

Lúc trước, nằng nhìn thấy Tiểu Thiên Diệu ứng phó với hai thích khách, tuy chiếm thế thượng phong, nhưng không cách nào đánh gục bọn họ. Nằng còn lo lắng hiện tại Tiểu Thiên Diệu phải đối mặt với bốn thích khách sẽ bị bỏ tay bó chân. Tuy nhiên, cả bốn tên thích khách liên thủ lại, Tiểu Thiên Diệu vẫn có thể nhẹ nhàng ứng đối như cũ, khiến cho đối phương không thể nào tiếp cận.

Không phải trước khi bị người ám toán, vô công của hắn chỉ dư lại một hai thành thôi sao?

Trong mắt Lâm Sơ Cửu không hề che giấu chút sợ, kinh ngạc lẫn cảm thán: *Một người đã bị phế đã mĩa người dưới, đối mặt với hai thích khách cấp đình, cộng thêm hai thích khách bình thường, nhưng v ẫn có thể nhẹ nhàng ứng đối. Lâm Sơ Cửu chỉ nghĩ rằng, người nam nhân này không hề đơn giản. Nếu nằng là địch nhân của Tiểu Thiên Diệu, nếu không hoàn toàn giết chết được Tiểu Thiên Diệu, khẳng định nằng sẽ ngủ không yên.*

"Hy vọng chúng ta không cần trở thành....." Lâm Sơ Cửu đang lăm bắm tự nói, nhưng lời nói còn chưa nói xong, trong đầu liền vang lên âm thanh "*ding ding ding*" liên tiếp, âm thanh kia còn muốn phiền phức hơn so với đồng hồ báo thức.

"Có người bệnh trong thương cần được cứu trị, thỉnh Lâm y sư lập tức tiến hành trị liệu."

Đây là lần đầu tiên kể từ khi tự trị liệu cho chính mình, Hệ thống Y Sinh nhắc nhở muốn Lâm Sơ Cửu đi làm nhiệm vụ. Thậm chí Hệ thống Y Sinh dựa vào đầu để sàng lọc và lựa chọn người bệnh, nói thật ngay cả bản thân Lâm Sơ Cửu cũng không biết. Dù sao thì khi nhận được nhắc nhở của hệ thống, nằng phải làm việc.

"Lúc này nếu đi trị bệnh cứu người, là muốn ta đi tìm chết hay sao?" Lâm Sơ Cửu muốn khóc, nằng có thể cự tuyệt sao?

Nằng không bao giờ nghĩ đến mình sẽ liêu chết như một anh hùng, những người này cũng không phải sẽ không động thủ với nằng bởi vì nằng là đại phu, ngược lại, hai đám người này đều có khả năng sẽ lấy tánh mạng nằng.

Đối với thích khách mà nói, nằng là tấn nương của Tiểu Thiên Diệu, cần phải phải giết nằng. Đối với Tiểu Thiên Diệu và thân binh mà nói, nằng bất quá là người vừa mới vào Vương phủ, nói không chừng những thích khách này là do nằng đưa tới, giết nằng cũng sẽ không có bất cứ áp lực nào.

Nhưng, Hệ thống Y Sinh căn bản không cho Lâm Sơ Cửu khả năng cự tuyệt. Hệ thống Y Sinh nhắc nhở Lâm Sơ Cửu, nằng còn có thời gian 2 phút để chuẩn bị. Hai phút sau nếu Lâm Sơ Cửu không ra tay trị liệu, sẽ tiếp nhận sự trừng phạt của Hệ thống Y Sinh.

Trừng phạt rất đơn giản, chính là để Lâm Sơ Cửu hưởng thụ cơn đau kịch liệt giống như khi sinh nở, cho đến khi Lâm Sơ Cửu lựa chọn trị liệu bệnh nhân mới thôi.

Hệ thống Y Sinh chính là hệ thống cường chế bác sĩ cứu người, điều này không thể chối nào. Hơn nữa đối với Hệ thống Y Sinh chỉ có người bệnh và người không bị bệnh, không phân biệt địch và ta.

"Bấy người." Lâm Sơ Cửu rơi lệ đầy mặt, không nhận được liên mạng.

Cũng may, hệ thống bấy người này có một chỗ tốt. Sau khi cứu trị đủ số người mà hệ thống đã chỉ định, có thể đối một ít đồ vật, thậm chí còn có quyền từ chối trị liệu. Tuy nhiên, hiện tại Lâm Sơ Cửu còn chưa tới đạt tới cấp bậc kia.

Một điểm khi hệ thống giải thích về phần thưởng cho Lâm Sơ Cửu, nằng liền lạng lẽ xem xét trong khi đang tránh ở phía sau giường. Phát hiện nằng chỉ cần trị liệu mười người trở lên, sẽ có thể đối được một ít được vật có lực sát thương nhỏ dùng để tự bảo vệ mình.

Đây là một thứ rồi, nằng liều mạng!

Lâm Sơ Cửu nhanh chóng xem xét hệ thống thuốc được, phần trọng ước chừng có 48 người, thuốc giải độc, thuốc nước tiêu độc, thuốc chống viêm, thuốc nhỏ giọt dùng để tiêm vào tĩnh mạch và các loại thuốc viên khác cần để điều trị cho bệnh nhân. Lâm Sơ Cửu căn bản không dám lấy hết ra ngoài. Nếu nằng lấy mấy thứ này ra, làm thế nào để giải thích với bọn họ?

Hệ thống..... bầy người!

Lâm Sơ Cửu nghiền răng, chỉ chọn một số được tề (thuốc đã được điều chế) thông thường, nước sát trùng, phần cầm máu, dụng cụ khâu và băng vải. Sau đó, giống như một con chuột nhỏ, kéo rương đựng của hồi môn lại, ném hết toàn bộ quần áo bên trong ra ngoài, sau đó bỏ hết được tề vào đó.

Khấp thiên hạ, để cứu người mà phải lên kút như vậy, cũng chỉ có một mình Lâm Sơ Cửu.

Lâm Sơ Cửu vừa mừng rỡ, vừa cẩn thận xem xét bốn phía, chỉ sợ bị người phát hiện.

Sau khi ngay trang xong mọi thứ, Lâm Sơ Cửu nhẹ nhàng thở ra, cầm một lượng thuốc trị thương cho khoảng 10 người, liền đi ra ngoài.

Thích khách nhìn thấy nằng, nhưng không thêm quan tâm đến nằng. Đối với bọn họ, muốn lấy tính mạng của Lâm Sơ Cửu, chỉ cần gõ tay lên. Nếu như Lâm Sơ Cửu chạy ra khỏi Tiêu Vương phủ, cũng chỉ bị giết nhanh hơn.

Bên ngoài đã sớm mai phục mấy trăm cung tiễn, chủ dù là vào hay ra, chỉ cần có người xuất hiện ở trong phạm vi tầm bắn, đều sẽ bị cung tiễn bắn thành tổ ong vô vè.

Tiểu Thiên Diệu cũng nhìn thấy Lâm Sơ Cửu, nhưng hắn càng không quan đến nằng. Tuy rằng Tiểu Thiên Diệu phát hiện sự khác lạ của Lâm Sơ Cửu, nhưng đúng là hắn không thêm để ý sống chết của Lâm Sơ Cửu, nhưng.....

Nếu Lâm Sơ Cửu muốn lên lút trốn đi, còn cầm theo một đồng đồ rồi loạn lung tung làm gì?

Nhưng rất nhanh, dù là Tiểu Thiên Diệu hay là thích khách đều phát hiện ra, bọn họ sai rồi. Lâm Sơ Cửu cần bản không phải muốn chạy trốn, mà là đi băng bó miệng vết thương cho người bị thương.

Lâm Sơ Cửu biết y thuật?

Khóe mắt loé lên ánh sáng, quét qua người Lâm Sơ Cửu, bôi được, băng bó, con người bình tĩnh lạnh như nước của Tiểu Thiên Diệu, nhanh chóng lóe lên một sự khó hiểu.

Nhưng Tiểu Thiên Diệu cũng không có quá nhiều thời gian để chú ý đến Lâm Sơ Cửu. Hai thích khách lúc trước vọt vào hi phòng đều là cao thủ, sau đó lại úa vào thêm hai người, Tiểu Thiên Diệu đánh phải tập trung toàn lực chú ý, để tránh khỏi bị thích khách ám toán. Phải biết rằng, kiếm trong tay đám thích khách đều đã ngâm qua độc.

Thần binh Tiểu Thiên Diệu bị thương từng người một. Tuy rằng thích khách không độc vào từ cổ họng, nhưng nếu người bị chém mất dao, rất nhanh sẽ mất đi sức chiến đấu.

Khi Lâm Sơ Cửu cứu trị, liền chọn những người vào mới bị thương, thương thế không nặng lắm. Dưới ảnh hưởng của độc tố, những thần binh không thể chiến đấu tiếp. Sau khi những người này được cứu trị xong, không bao lâu sau đã có thể khôi phục sức chiến đấu.

Khi những thần binh này nhìn thấy Lâm Sơ Cửu, mỗi người bọn họ đều cảm thấy xấu hổ, nằng thành kiếm trước mặt để ngăn cản Lâm Sơ Cửu tới gần. *Lâm Sơ Cửu là người nào?*

Tuy rằng hiện tại nằng hơi yếu một chút, nhưng nằng thật sự không phải là một thủ yếu dưới vô dụng. Nếu thật sự phải động thủ, nằng sẽ đánh không lại những thần binh này, nhưng nếu như bọn họ đã bị trúng độc thì quả thật là khó nói.

"Keng." Lâm Sơ Cửu nhắc chân lên đã bay vô khí trong tay đối phương, khuôn mặt lạnh lùng răn dạy: "Đã trúng độc rồi mà còn lộn xộn, ngại mệnh quá dài hay sao? Nếu không muốn chết thì hãy ngoan ngoãn nằm yên cho ta."

Lâm Sơ Cửu biết bản thân mình không có loại bá khí như Tiểu Thiên Diệu, nhưng nếu kéo dài khuôn mặt xuống dưới, vẫn thực sự có thể hù dọa người, có nhiều người bệnh đều rất sợ nằng.

Tuy nhiên, thần binh của Tiểu Thiên Diệu vẫn luôn có thói quen nhìn thấy mặt lạnh của Tiểu Thiên Diệu. Bọn họ cần bản không sợ Lâm Sơ Cửu. Bọn họ chỉ nghĩ hành vi của Lâm Sơ Cửu thật là ngu xuẩn. *Nữ nhân này điên rồi đi? Nằng cho rằng mình là ai?*

Bạn đang đọc truyện *! Phi Quyền Khuyết Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Liều mạng, không thể không lau mắt mà nhìn

Lâm Sơ Cửu mặc kệ những người này nghĩ gì, chỉ cần bọn họ ngoan ngoãn phối hợp để nằng trị liệu là được. Trong khi thần binh của Tiểu Thiên Diệu còn đang hết sức thất thần, Lâm Sơ Cửu đã lưu lại đám xuống một kim.

"A, đầu....." Phán ứng đầu tiên của thần binh chính là giãy giụa, nhưng khi Lâm Sơ Cửu phản ứng nhanh hơn, dưới tay ấn ở trên vai đối phương. "Tin tưởng ta, ta sẽ không hại ngươi."

Không biết là giọng nói của Lâm Sơ Cửu có lực thuyết phục, hay là thần binh bởi vì trúng độc mà không còn lực nhúc nhích. Dù sao, thần binh đã từ bỏ giãy giụa, để mặc Lâm Sơ Cửu tiêm vào.

"Thả lỏng, cơ bắp quá cứng, nó sẽ phá vỡ kim châm." Lâm Sơ Cửu được một chút lại muốn tiến một bước nói.

Việc đã đến nước này, nếu kháng cự cũng vô dụng, còn không bằng ngoan ngoãn phối hợp. Thần thể thần binh thả lỏng và phối hợp để Lâm Sơ Cửu trị liệu. Lâm Sơ Cửu cũng nở nụ cười tán dương hắn.

Tuổi cười thoáng qua của Lâm Sơ Cửu, khiến thần binh kia cho rằng mình bị hoa mắt, dùng sức chớp chớp mắt, lại nhìn Lâm Sơ Cửu, nhưng khuôn mặt nằng đã trở nên rất nghiêm túc, dùng nói cười mà ngay cả một sắc mặt tốt cũng đều không có.

Khẳng định là bị hoa mắt.

Lâm Sơ Cửu đều hết lòng tập trung đến công việc của mình, cần bản không có tâm tư quán đến suy nghĩ người khác. Sau khi tiêm thuốc giải độc, Lâm Sơ Cửu bắt đầu rửa sạch dư độc giúp thần binh, băng bó lại miệng vết thương.

Lâm Sơ Cửu từng nghe ở phòng cấp cứu một năm, cho nên rất thuần thục đối với việc xử lý miệng vết thương. Tuy rằng dư độc có hơi phiền toái một chút, nhưng cũng chỉ tốn nhiều hơn một phút đồng hồ mà thôi.

Trước sau không vượt qua thời gian một nén hương, nằng đã xử lý tốt một người bị thương, hệ thống Y Sinh cũng trao cho nằng một chút giá trị thành tích.

Chỉ cần 10 điểm, chỉ cần tích lũy đến giá trị thành tích là 10 điểm, Lâm Sơ Cửu có thể đổi một túi thuốc bột mà được có hiệu quả rất mạnh liệt dùng để phòng thân. Hướng về phía mục tiêu này, nhiệt tình của nằng tăng thêm mười phần.

Bởi vì nằng thực sự cần đến túi thuốc bột kia, dùng để giải quyết ngay cơ trước mắt ở Tiêu Vương phủ.....

Nếu không có gì xảy ra ngoài ý muốn, trong khoảng thời gian ngắn, nằng cần bản không có biện pháp chạy thoát khỏi tay người nam nhân Tiểu Thiên Diệu.

Vì vậy, để có thể lưu lại lâu hơn một chút ở Tiêu Vương phủ, Lâm Sơ Cửu chỉ có thể nỗ lực tạo ra ấn tượng tốt, khiến Tiểu Thiên Diệu nhìn thấy tác dụng của nằng. Như vậy, ngay cả khi hắn chán ghét nằng cũng dùng lấy mạng của nằng, hoặc là đẩy nằng ra ngoài chịu chết.

Trường hợp thứ nhất thành công, những thần binh bị thương phía sau phi thường phối hợp. Thậm chí không cần Lâm Sơ Cửu mở miệng, thần binh vừa mới được thanh trừ độc, liền tới giúp nằng thuyết phục đồng bạn, kéo đồng bạn bị thương tới an mình đất an toàn, để nằng thuận tiện trị liệu.

Có sự phối hợp của những người này, quá trình trị liệu sẽ tiếp rất thuận lợi. Tuy nhiên, bởi vì một số thần binh có thương thế nghiêm trọng hơn, Lâm Sơ Cửu phải dành nhiều thời gian hơn, thời gian dành ra gần ba mươi phút, rốt cuộc nằng cũng đạt được 10 điểm giá trị thành tích.

Nghe thấy hệ thống nhắc nhở, có 10 điểm giá trị thành tích, trong mắt Lâm Sơ Cửu loe lên một tia ánh sáng. Nằng đang muốn đi lấy phần thưởng, nhưng thật không may, một thần binh bị đám quạ bụng đã được đưa đến trước mặt Lâm Sơ Cửu.

"Lâm cô nương, cầu xin người xem giúp Tào Lâm, hắn, hắn có phải muốn chết hay không....." Thần Binh đỡ người bị thương ở bụng, ruột đã tràn ra ngoài, về mặt hiện lên lo lắng.

"Đừng nóng vội, để ta nhìn xem." Lâm Sơ Cửu tiến lên và kiểm tra vết thương của Tào Lâm, lại xem xét đồng tử và nhịp tim Tào Lâm, sắc mặt nằng trở nên tốt hơn: "Không nguy hiểm đến tính mệnh, các người không cần lo lắng."

"Lâm cô nương, người nói là sự thật chứ? Ruột Tào Lâm đều đã ra ngoài." Thần binh đưa Tào Lâm tới lau mặt một phen, thần sắc có vài phần lo âu.

"Không chết được, ta sẽ nhét trở lại cho hắn." Lâm Sơ Cửu nói rất chắc chắn, khiến mọi người vốn đang bất an dần dần trở nên yên tâm.

Tuy rằng phương pháp băng bó vết thương của Lâm Sơ Cửu cho bọn hắn rất là kỳ quái, nhưng hiện tại cũng không thể nghĩ nhiều như vậy, chỉ cần có hiệu quả, có thể cứu mệnh là được.

Mặc dù Lâm Sơ Cửu vội và muốn đổi thuốc bột tự bào vè mình, nhưng cũng không dám để đó mặc kệ Tào Lâm. Trước tiên, nằng cần phải tiêm được tề giải độc cho Tào Lâm. Quay đầu lại nhìn về phía dụng cụ của mình, phát hiện được mà nằng lấy ra cần bản đã không dùng, nằng không quay về không được.

"Các người, ai yểm hộ ta một chút, ta về phòng lấy được." Lâm Sơ Cửu chỉ chỉ những thần binh đang đánh nhau kịch liệt với đám thích khách, lại chỉ chỉ về phía hi phòng.

"Lâm cô nương, người đi được ở đâu? Ta đi vào và lấy giúp người." Hân tử đưa Tào Lâm tới, đánh giá sẽ rất khó khăn nếu đưa Lâm Sơ Cửu đi vào, quyết định tự mình mạo hiểm.

"Ta mang đến quá nhiều được, người không biết lấy cái gì, hơn nữa ngoài trừ được, ta còn muốn lấy những thứ khác." Lâm Sơ Cửu một lòng muốn đổi lấy thuốc bột kia ra ngoài, giải quyết tốt ngay cơ trước mắt.....

Tiểu Thiên Diệu cảm thấy bất mãn với hôn sự này, lại chán ghét nằng. Vì vậy, lần này nằng thật sự muốn cho hắn thấy sự hữu dụng của nằng, sau đó có thể cho nằng một con đường sống, đúng không?

"Được, Lâm cô nương, người để ý một chút, ta sẽ yểm hộ người đi vào." Thần binh đưa Tào Lâm tới, cẩn thận gác đầu. Bọn họ không biết Lâm Sơ Cửu có phải người tốt hay không, nhưng Lâm Sơ Cửu cứu nhiều huynh đệ bọn họ như vậy cũng không phải là giả, bọn họ coi như đánh cuộc một phen.

Nếu thua, liền giết Lâm Sơ Cửu và chôn cùng với huynh đệ hắn, nghĩ chắc chủ tử cũng sẽ không nói gì.

"Ta rất nhanh sẽ quay lại, các người đứng đi động hẳn, hẳn tạm thời không ngại đến sinh mệnh." Lâm Sơ Cửu dậm đó một câu, lập tức đứng dậy chạy về phía hi phòng.

.....*Edit & Dịch: Emily Ton.....*

Trong hi phòng, bốn gã thích khách đang công vây Tiểu Thiên Diệu, đã có vài phần nóng vội. Một người trong đó nhìn thấy Lâm Sơ Cửu tiến vào, nghĩ đến hành động cứu người vừa rồi của Lâm Sơ Cửu, lập tức muốn bắt Lâm Sơ Cửu để làm con tin, nhìn xem có thể uy hiếp được Tiểu Thiên Diệu hay không.....

Đương nhiên, nếu không uy hiếp được Tiểu Thiên Diệu cũng không quan hệ gì, cùng lắm thì giết chết Lâm Sơ Cửu.

Nhóm thích khách phối hợp ăn ý, người nọ vừa nhắc mắt, ba người khác lập tức nhìn bạch tâm từ của hắn. Ba người đồng thời ra tay tấn công Tiểu Thiên Diệu, để tạo cơ hội cho tên thích khách kia.

Lâm Sơ Cửu vừa tiến đến, lập tức nhìn thấy sát thủ chạy về phía nằng, dưới tay ra muốn bắt lấy nằng.

"Hắn điên." Sắc mặt Lâm Sơ Cửu đại biến, liền tục lui về phía sau, thần mình khó khăn đã tránh đi công kích của đối phương, nhưng rất nhanh đối phương lại ra tay lần nữa.

Tuy rằng Lâm Sơ Cửu không biết vô công, nhưng cũng từng âm thầm tập nấy chiêu thuật để phòng thân. Mặc dù thể lực thần thể này không lớn, nhưng cũng may vào đủ linh hoạt, vì thế nằng có thể dùng động tác linh hoạt mà tránh đi một vài lần công kích.

Tiểu Thiên Diệu có hết sức đánh đối phương thôi lui, nhanh chóng quét ánh mắt về phía Lâm Sơ Cửu mới cải, những thấy Lâm Sơ Cửu có chút cứng như bình hoa, lập tức lau mắt nhìn nằng, khá gần là như thế, nhưng Tiểu Thiên Diệu hoàn toàn không tính sẽ ra tay cứu Lâm Sơ Cửu.

Thần binh ngoài phòng nhìn thấy Lâm Sơ Cửu đang bị quần quanh, thật ra rất muốn ra tay, cũng không phải bọn họ lo lắng nhiều cho Lâm Sơ Cửu, mà là Tào Lâm còn đang chờ Lâm Sơ Cửu đến cứu. Chỉ là, chính bọn hắn cũng đang bị thích khách bên ngoài cuốn lấy thần minh không thể thoát ra, có tâm nhưng cũng vô lực.

Trốn tránh bên trái bên phải, bất quá sau mấy chiêu, Lâm Sơ Cửu trở nên chật vật hoảng loạn, hơi thở chập lự. Lâm Sơ Cửu biết bản thân mình không căng được bao lâu nữa, mà lúc này cũng không có người nào sẽ tới cứu nàng, nàng chỉ có thể dựa vào chính mình.

Ngay cả khi nàng cứu thần binh Tiểu Thiên Diệu, Lâm Sơ Cửu cũng không có hy vọng xa vời rằng Tiểu Thiên Diệu hoặc là thần binh hẳn sẽ tới cứu mình. Mặc kệ là ở Lâm phủ hay là Tiêu Vương phủ, nàng đều chỉ có một người, muốn sống sót nhất định phải dựa vào chính mình.

Tuy nhiên cũng đối cứng, nàng cân bản không phải là đối thủ của thích khách, dựa vào sự chênh lệch giữa nàng và thích khách, không quá ba chiêu nàng lập tức sẽ bị thích khách bắt lấy, mà một khi nàng bị bắt đi, không thể nghỉ ngơi hẳn là phải chết!

Vì để sống sót, Lâm Sơ Cửu không thể không chiến đấu một phen.....

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Quyên Khuyết Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Nhận sai, công kích không khác biệt

Edit & Dịch: Emily Ton.

Lâm Sơ Cửu rất rõ ràng, lúc này sẽ không có người nào đến cứu nàng, nàng chỉ có thể dựa vào chính mình!

Khi thích khách hắc y lại xông lên lần nữa, Lâm Sơ Cửu không hề tránh né, mà là nghiêng thân mình đi, lẹ ra vai trái.

Đương nhiên không bỏ qua cơ hội, thích khách hắc y nhìn thấy sơ hở của Lâm Sơ Cửu, không cần suy nghĩ lập tức đuổi tay để bắt.

Rừng rúc.....

Lâm Sơ Cửu nghe thấy âm thanh xương cốt bị lệch khớp. Lâm Sơ Cửu đau đớn xuyên tim khiến sắc mặt biến đổi, không tránh khỏi không tự chủ được kêu đau một tiếng, trong lòng lại càng nung to: *Thật sự rất đau!*

Nhưng chủ đề là như vậy, Lâm Sơ Cửu cũng không hề di chuyển, mặc dù tên thích khách lại để vai trái của nàng. Thay vào đó, Lâm Sơ Cửu nhanh chóng truy cập vào hệ thống Y Sinh, dùng giá trị thành tích 10 điểm của mình vừa mới tích lũy được, đổi thành thuốc bột tự bảo vệ tính mạng do hệ thống cung cấp.

Được hiệu của thuốc bột này rất mạnh, khi đối hệ thống liền nhắc nhở nàng: Một bọc nhỏ, có thể hạ gục một trăm đầu voi.

Lâm Sơ Cửu lấy được thuốc bột, thích khách hắc y trước người cũng đã nắm được nàng, chế trụ cô nàng: "Không muốn chết thì dừng động đây!"

"A....." Lâm Sơ Cửu không thể nhắc người lên để thở, hô hấp cứng lại, khuôn mặt đã chuyển sang màu tím đỏ.

Thích khách hắc y cân bản không xem xét tình trạng của nàng, kéo Lâm Sơ Cửu đi về phía Tiểu Thiên Diệu: "Tiêu Vương gia, tân nương tử của người đang ở trên tay ta, người....."

Thích khách hắc y còn chưa nói hết lời, đã thấy một mảnh bột phấn màu trắng được ném về phía mặt mình: "Không tốt."

Thích khách hắc y kêu to một câu, lập tức buồm Lâm Sơ Cửu ra, ngừng thở và liên tục lui về phía sau, tuy nhiên.....

Chặt!

Lâm Sơ Cửu đã rai một phần ba lượng bột vào hắc, thích khách hắc y khó khăn lắm mới lui được ba bước, sau đó ngã quỵ trên mặt đất.

"Bịch" một tiếng, không chỉ có Tiểu Thiên Diệu, ngay cả ba thích khách khác trong hi phòng cũng cá kinh. Ba người nhanh chóng trao đổi một ánh mắt, quyết định để hai người có võ công cao cuốn lấy Tiểu Thiên Diệu, một người khác quay đi giết Lâm Sơ Cửu.

"Ta đang lôi kéo cứu lộn sao?" Lâm Sơ Cửu bất chấp đau đớn trên vai, nhanh chóng lui về phía sau.

Thích khách vừa rơi vì không phòng bị nên mới bị mất mưu, hiện tại nàng cũng không dám cam đoan, tùy tay rai một chút thuốc bột có thể sẽ phóng trúng người, hơn nữa nàng cũng không có nhiều thuốc bột để lãng phí như vậy.

Vết thương trên vai khiến Lâm Sơ Cửu đau đến nỗi nghiêng rặng. Mỗi một bước đi của Lâm Sơ Cửu đều đau thấu tim. Tuy nhiên, dù cũng không phải là điều khiến Lâm Sơ Cửu đau đầu, điều khiến Lâm Sơ Cửu đau đầu chính là, thích khách đang ngăn chặn đường đi ra ngoài của nàng, nàng chỉ có thể lui về phía bên trong, nhưng bên trong.....

Chỉ có một chiếc giường cùng với một bức tường, nàng có thể thối lui đến đâu?

Loảng xoảng..... Lâm Sơ Cửu va vào cái bàn phía sau, cái bàn lạng lay một chút, những chén rượu trên mặt bàn đánh vào cùng nhau, bình rượu đánh vào bình rượu, Lâm Sơ Cửu dùng ống tay áo vờ nhẹ khiến chúng rơi trên mặt đất. Mùi hương của rượu tán ra, khi ngửi được mùi rượu, trước mắt Lâm Sơ Cửu sáng ngời. Rượu mạnh có thể đốt cháy, rượu gạo bồi dưỡng định không phải là rượu mạnh, không chắc có thể bốc cháy, nhưng.....

Nàng có cồn!

Trời không tuyệt đường người!

Lâm Sơ Cửu cũng không quan tâm có người chú ý tới nàng hay không, lấy một lọ cồn "ra khỏi không khí mỏng", chạy về phía ngọn đuốc long phượng hi đang cháy.

Xoẹt..... Một tiếng, cồn tiếp xúc với ngọn lửa. Ngọn lửa nhảy mất bùng lên, Lâm Sơ Cửu chỉ cảm thấy một luồng nhiệt nóng đập ngay vào mặt, dường như có thể đốt cháy người.

Lâm Sơ Cửu cũng không dám dừng lại lâu, tùy tay nắm một vốc thuốc bột, ném vào phía trên ngọn lửa.

Được hiệu của nó được đều giống nhau, sau khi bị đốt thì hiệu quả càng rõ ràng hơn. Lâm Sơ Cửu cảm thấy có một đoàn khói mờ ập vào trước mặt, may mà nàng đã che miệng mũi lại trước một bước, ngừng hô hấp lại, mới không hút mê được vào trong phế quản.

Thích khách hắc y phòng bị Lâm Sơ Cửu rai mê được, nhưng lại không nghĩ đến Lâm Sơ Cửu sẽ dùng biện pháp thiêu đốt, chỉ hít một hơi, liền cảm giác trước mắt tối sầm, vốn định muốn cố giữ lâu hơn một chút, nhưng.....

"Bịch....." Phía sau bị đánh một gậy, thích khách hắc y rất cuộc không chịu đựng nổi, lúc lr một chút liền ngã quỵ trên mặt đất.

Người đánh một gậy phía sau tất nhiên là Lâm Sơ Cửu, thành công giải quyết ngay hiểm, nhưng Lâm Sơ Cửu cũng không dám đi về phía trước để tìm đường chết, mà là tiếp tục giống như một con chuột nhỏ, kín đáo trốn ở góc phòng, từ trong hệ thống Y Sinh lấy ra nước thuốc giải được của mê được.

Một chiếc bình nhỏ nước thuốc màu xanh biếc, chỉ cần đưa vào mũi ngửi một cái là được.

Lâm Sơ Cửu ngهن nửa ngày không dám thở ra, cả khuôn mặt đã nhanh chóng chuyển sang màu tím, ngay khi lấy được nước thuốc và không nói gì, kết quả.....

Hương vị cay độc gay mũi, thiếu chút khiến Lâm Sơ Cửu bị sặc chết.

"Đây là nước ột cay sao?" Mũi Lâm Sơ Cửu đỏ bừng, nước mũi nước mũi tràn ra.

Cũng may hương vị tuy rằng khó ngửi một chút, nhưng hiệu quả lại thật sự tốt, ít nhất Lâm Sơ Cửu có thể hô hấp bình thường, không cần lo lắng bị gục xuống bởi mê được của chính mình.

Sau khi thành công giải trừ nguy hiểm cho mình, Lâm Sơ Cửu lập tức lấy ra các dụng cụ và được vật cần thiết để trị liệu cho Tào Lâm, tìm một cái rượu trang sức để cái trang, đổ hết toàn bộ trang bên trong ra ngoài, tạm thời dùng nó làm hòm thuốc.

Cái rượu cũng không nhỏ, một lúc đã tràn đầy. Lâm Sơ Cửu ước tính sau khi trị liệu xong cho Tào Lâm, có thể sẽ thừa lại một chút.

Tuy rằng hệ thống Y Sinh thực sự hỗ trợ người, nhưng mục đích căn bản của nó vẫn là cứu người, vì vậy mỗi lần đều cung cấp đầy đủ số lượng được, Lâm Sơ Cửu cũng không cần phải lo lắng sẽ dùng không đủ.

Vai trái bị thương do thích khách nắm lấy, hiện tại vẫn còn rất đau, cân bản không thể nào xách vật nặng. Lâm Sơ Cửu chỉ có thể dùng một tay xách hòm thuốc lên. Khi nàng vừa mới xách hòm thuốc lên, đang chuẩn bị đi ra ngoài, lại nhìn thấy.....

Tiêu Vương Tiểu Thiên Diệu, *hắn... hắn... hắn.....*

"Là ta hoa mắt sao?"

Lâm Sơ Cửu tròn tròn mắt, Tiểu Thiên Diệu được các thái y chuẩn đoán tàn phế, thật sự đứng lên!

Thế giới này thật là huyền huyền!

"Nguyên lai, hai chân người không bị phế." Thích khách hắc y đã bị sốc, cũng không thua kém Lâm Sơ Cửu.

"Nếu đã biết, vậy lưu mạng lại." Sắc mặt Tiểu Thiên Diệu không đổi, thay đổi cách tấn công, trường kiếm đã tới gần trước mặt hai tên thích khách.

Võ công của hai tên thích khách không yếu, có thể xem là hai kẻ có thực lực mạnh nhất trong đám thích khách, nhưng bọn họ vừa mới hút vào không ít mê được. Mặc dù có thể dùng nội lực chống cự một hồi, nhưng thực lực đã suy giảm rất nhiều. Lâm Sơ Cửu còn chưa hoàn hồn, Tiểu Thiên Diệu đã giải quyết xong bọn họ.

Kiểm thật là nhanh!

Lâm Sơ Cửu không hiểu gì về vũ khí lạnh, nhưng nàng biết Tiểu Thiên Diệu rất lợi hại, chỉ là nàng không thấy vui chút nào, bởi vì.....

Nàng dường như đã biết quá nhiều, nếu hiện tại chạy có kịp không?

Lâm Sơ Cửu muốn khóc, kén lùi lui về phía sau để trốn, nhưng đã không còn kịp!

Ngoài phòng, thích khách lần thần binh đều chịu ảnh hưởng của mê được, thế lực dần dần thần thể nào chống đỡ, tất cả đều ngã xuống đất. Tiểu Thiên Diệu nhìn thoáng qua nhưng không tính sẽ đi ra ngoài, mà là xoay người đi về phía Lâm Sơ Cửu.

Lấy trường kiếm đâm máu chỉ về phía Lâm Sơ Cửu, Tiểu Thiên Diệu bước đi rất chậm. Bàn đầu, khoảng cách hai người chỉ tầm ba năm bước chân, mũi kiếm đã để ở giữa trán Lâm Sơ Cửu, chỉ cần nhẹ nhàng dùng sức một cái, Tiểu Thiên Diệu đã có thể lấy tính mạng Lâm Sơ Cửu.

"Lâm Sơ Cửu, người nói bốn Vương nên làm gì với người bảy giờ?" Mối mong của Tiểu Thiên Diệu khẽ mờ, con người sâu thẳm không hề có một tia độ ẩm, quanh thân tản ra sát khí lạnh băng. Lâm Sơ Cửu nuốt nước miếng một cái, rất phối hợp giờ hai tay lên: "Vương gia, có chuyện gì chúng ta có thể từ từ nói."

Người nam nhân này thật sự muốn giết nàng!

"Biết bí mật của bốn vương, người chỉ có một kết cục." Tiểu Thiên Diệu thừa nhận, hiện tại hắn cảm thấy thực sự rất hứng thú với Lâm Sơ Cửu, tuy nhiên.....

Trước đây, khi sự tình hôm nay chưa xảy ra, Lâm Sơ Cửu còn có thể sống lâu thêm vài ngày, hiện tại hắn cần phải giết người diệt khẩu!

Tiểu Thiên Diệu cần bản không cho Lâm Sơ Cửu cơ hội nói chuyện, cổ tay vừa động, không chút do dự đâm kiếm vào giữa trán Lâm Sơ Cửu, "Lâm Sơ Cửu, kiếp sau đầu thai thì sáng mắt hơn một chút."

Kiểm khí sắc bên ập vào trước mặt, sắc mặt Lâm Sơ Cửu trắng bệch, không thể lui.....

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Quyên Khuyết Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chiếm)Net**.

Chương 18: Áp lực, tìm đường sống.....

Edit & Dịch: Emily Ton.

Một kiếm của Tiểu Thiên Diệu tuy rằng không dùng hết toàn lực, nhưng đối thường nhân mà nói, tốc độ của kiếm là cực kỳ nhanh. Hắn không cho rằng Lâm Sơ Cửu có bản lĩnh tránh thoát một kiếm này của hắn, nhưng hiện thực lại là..... hắn đã đánh gục thấp Lâm Sơ Cửu!

Trong nháy mắt khi mũi kiếm đâm vào giữa trán Lâm Sơ Cửu, nàng đột nhiên quay lưng lại, hạ eo xuống một cái, cong lưng chín mươi độ, một kiếm của Tiểu Thiên Diệu đâm vào không khí.

Mà điều này còn chưa khiến cho Tiểu Thiên Diệu khiếp sợ, khiến cho Tiểu Thiên Diệu khiếp sợ chính là, eo của Lâm Sơ Cửu mềm mại đến trình độ đáng kinh ngạc.

Lâm Sơ Cửu uốn cong eo một cách dễ dàng, lập tức đứng lên và đánh về phía hắn.

Hơn nữa, không biết từ khi nào tay phải của Lâm Sơ Cửu đã nắm một thanh đao nhỏ, thanh đao kia vừa lúc để ở trước ngực hắn, chỉ cần thực về phía trước một cái, hắn lập tức sẽ bị mất mạng. Dương nhiên, lúc này kiếm của hắn cũng đã đặt ở trên cổ Lâm Sơ Cửu.

"Vương gia, người đã bắt cần." Tay phải Lâm Sơ Cửu nắm đao, chỉ có khoảng cách một quyền với Tiểu Thiên Diệu, chỉ cần nhẹ nhàng hít thở một hơi là có thể ngửi được mùi linh hương trên người Tiểu Thiên Diệu.

"Bốn Vương đã xem thường người." Tiểu Thiên Diệu lạnh lùng mở miệng, con người sâu thẳm càng thêm bình tĩnh, không có một chút thay đổi cảm xúc.

Hắn không phải đã bắt cần, mà là hiện tại hắn quá yếu. Tuy rằng hắn không chịu ảnh hưởng của mê dược, nhưng trải qua một hồi ác chiến, lại buộc phải đứng dậy, hắn chỉ mạnh hơn so người thường một chút.

Hắn đã thấy động tác của Lâm Sơ Cửu, nhưng vì thân thể quá yếu nên không thể ứng đối đúng lúc, mới khiến Lâm Sơ Cửu có cơ hội rê mạt này.

Tiểu Thiên Diệu hơi dừng lực một chút, để mũi kiếm ở trên cổ Lâm Sơ Cửu, rất nhanh liền chảy ra một vệt máu, nàng nhàu mày: "Vương gia, có thể dời thanh kiếm một chút hay không."

Càng bằng một chút được không, nàng vẫn chưa hề thương tổn bản.

"Tay bốn Vương hơi run, cầm kiếm không vững." Tiểu Thiên Diệu rũ mắt xuống, nhìn lướt qua tay nắm đao của Lâm Sơ Cửu.

Lâm Sơ Cửu nắm đao rất chắc, không giống một nữ nhân chút nào.

"Vương gia, vì đâu này không buồn cười chút nào." Lâm Sơ Cửu trợn trắng mắt: "Vương gia hắn là minh bạch, ta không có ác ý, hãy thả ta....."

Một chữ cuối cùng, bị gián đoạn bởi một mũi tên phá không lao đến.....

"Tạch, tạch, tạch!"

Ba mũi tên dài liên tiếp, cắt qua không khí, với tốc nhanh như sét đánh, phóng tới Tiểu Thiên Diệu và Lâm Sơ Cửu.

"Đáng chết!"

Lúc này Tiểu Thiên Diệu và Lâm Sơ Cửu cũng bất chấp sự uy hiếp của đối phương. Tiểu Thiên Diệu phản ứng rất nhanh, tên dài vừa mới bắn ra, trường kiếm trong tay hắn lập tức vung lên.

"Keng" một tiếng, trường kiếm chém ra, đánh gãy mũi tên bắn về phía Tiểu Thiên Diệu. Mà Lâm Sơ Cửu chỉ chậm hơn hắn một bước, đao phẫu thuật để ở ngực Tiểu Thiên Diệu, cũng vung ra một cái và gạt mũi tên bay ra ngoài.

Dao phẫu thuật đánh ra giữa không trung, đẹp như chiếc cối xay gió, "cách," một tiếng, vừa lúc đánh trúng mũi tên thứ hai. Tuy nhiên.....

Còn có mũi tên thứ ba!

Mũi tên thứ ba cũng nối đuôi bay tới, căn bản không cho Tiểu Thiên Diệu và Lâm Sơ Cửu thời gian thở dốc, nếu như Tiểu Thiên Diệu vẫn mạnh mẽ như cũ, chỉ cần một cái phát tay, là có thể đánh rơi mũi tên thứ ba, nhưng thân thủ hắn hiện tại.....

Chỉ có thể né tránh!

Khi mũi tên thứ ba tới gần, Tiểu Thiên Diệu cúi đầu nhìn thoáng qua Lâm Sơ Cửu, không biết vì sao, tay đột nhiên nhanh hơn đầu một bước. Khi hắn còn chưa kịp suy nghĩ cẩn thận, tay phải đã tự động ôm ở trên eo Lâm Sơ Cửu, nhẹ nhàng nhẩy đến nơi an toàn.

"Bịch....." Một tiếng, hai người đồng thời ngã trên giường lớn màu đỏ, nhân tiện lén một vòng.

"A....."

Bị ngã xuống rất mạnh, vai trái bị thương trực tiếp bị đánh vào trên ván giường, Lâm Sơ Cửu đau đến nỗi la lên một tiếng, sắc mặt hoàn toàn không còn chút máu, trán ứa ra mồ hôi lạnh. Nhưng, không đợi nàng có phản ứng lại, người đã bị Tiểu Thiên Diệu để ở dưới thân.

"Lâm Sơ Cửu, bốn vương cho người lựa chọn con đường thứ hai. Người nói, bốn vương nên giết người diệt khẩu, hay là nên độc chết người?" Tiểu Thiên Diệu bóp chặt cổ Lâm Sơ Cửu, giọng nói mang theo ý lạnh tận xương.

Lâm Sơ Cửu không chút nghĩ ngợi người nam nhân này thật sự sẽ giết nàng, lẽ ra nàng nên cố gắng khuyên bảo, giải thích lợi hại với Tiểu Thiên Diệu, cầu xin Tiểu Thiên Diệu buông tha nàng, nhưng.....

Lâm Sơ Cửu nói gọn!

Nàng thật sự đã nói gọn!

Khi nàng trở thành bác sỹ phẫu thuật nổi tiếng của quốc gia M, nhất là sau khi thành danh, nàng chưa từng bị người uy hiếp qua như thế, càng chưa từng có uất ức qua như vậy.

Nàng liên tục nhượng bộ, lần nữa biểu hiện ra thành ý của mình, nhưng nam nhân này vẫn không chịu buông tha nàng, vẫn muốn lấy tính mạng nàng như cũ, nàng còn nên làm gì?

Lâm Sơ Cửu không nói gọn, coi như nàng là bánh bao mềm, muốn chén ẹp như thế nào thì chén ẹp như thế hay sao?

Tiểu Thiên Diệu, hôm nay bốn cổ vương sẽ khiến cho người nhìn thấy rõ ràng, kết cục của việc coi thường nữ nhân!

Lâm Sơ Cửu cảm tức nhìn Tiểu Thiên Diệu, tay phải nhắm ngay huyết vị sau lưng Tiểu Thiên Diệu, xác định Tiểu Thiên Diệu không có phòng bị với nàng. Lâm Sơ Cửu không chút do dự kéo hẳn xuống, "Tiểu Vương gia, người lại bắt cần!"

"Ngô....." Sắc mặt Tiểu Thiên Diệu biến đổi, muốn tăng thêm lực đạo để bóp Lâm Sơ Cửu, nhưng.....

Hắn căn bản không thể dùng lực!

"Lâm Sơ Cửu!" Tài năng của nàng ẩn giấu thật sâu, người của hắn cư nhiên không thể tra ra được chút nào về nàng.

"Tiểu Vương gia, ta....." Lâm Sơ Cửu xoay người một cái, để Tiểu Thiên Diệu ở dưới thân, đủ phải để ở giữa háng của Tiểu Thiên Diệu, học giọng điệu của Tiểu Thiên Diệu, thấp giọng nói "Người nói là ta nên phế hoàn toàn hai chân của người, hay là nên phế đi chân thứ ba của người?"

"Người sẽ không dám!" Tiểu Thiên Diệu mang vẻ mặt chắc chắn. Tuy rằng bị Lâm Sơ Cửu ám toán, nhưng trên mặt lại không hề có nửa điểm kinh hoàng, giống như người bị Lâm Sơ Cửu uy hiếp không phải là hắn.

Bộ dạng bình tĩnh này thật đúng là khiến người phải nghiến răng nghiến lợi, bởi vì.....

Nàng đúng thật là không dám!

Nếu phế Tiểu Thiên Diệu, hoặc là giết Tiểu Thiên Diệu, sau đó nàng phải đi tiếp theo? Nàng phải chạy trốn tới nơi đâu?

Địch phương quý quái như Lâm gia, nàng không thể quay về, cho dù có thể quay về, nàng sẽ chỉ từ chối tìm chết. Với bộ dạng "minh mại" của nàng, phòng chừng vừa ra khỏi thành lập tức sẽ bị người theo dõi, đến lúc đó chết như thế nào đều không thể nói trước.

Nghĩ tới nghĩ lui, ở thế giới hoàn toàn xa lạ này, cũng chỉ có Tiểu Vương phải là tương đối an toàn đối với nàng.

Tương tự như vậy, kira gần của Lâm Sơ Cửu đã tiêu tan ba phần.

Ài, người ở dưới mũi hiên, không thể không cứu đầu.

Lâm Sơ Cửu không còn sức lực ghé vào trên người Tiểu Thiên Diệu, ủy khuất nói "Tiểu Vương gia, nếu như người đã biết ta không dám giết người, vậy cũng nên biết ta không hề có ác ý đối với người và toàn bộ Vương phủ, cũng không phải là quân cờ của Thái tử và Lâm tướng."

"Ta biết người bắt nắn đối cục học hốn sự này, nhưng cục hốn sự này cũng không phải do ta cưỡng cầu. Hoàng Thượng chỉ hốn nên ta cũng không có lựa chọn khác. Hiện tại hai người chúng ta đều bị cột vào cùng nhau, cũng coi như chúng ta là người cùng thuyền. Nếu người xảy ra chuyện gì thì ta khẳng định cũng sống không được, ta tuyệt đối là người thứ nhất không hy vọng người sẽ xảy ra chuyện gì."

Lâm Sơ Cửu vừa nói, vừa chú ý tới biểu tình của Tiểu Thiên Diệu, nhưng khuôn mặt Tiểu Thiên Diệu luôn luôn không có biểu tình gì, thậm chí bị Lâm Sơ Cửu để ở dưới thân, cũng không hề có phản ứng, khiến Lâm Sơ Cửu căn bản không thể đoán được Tiểu Thiên Diệu đang nghĩ thế nào.....

Nhìn chăm chăm vào Tiểu Thiên Diệu nửa ngày, sắc mặt Tiểu Thiên Diệu vẫn không thay đổi như cũ, trước sau vẫn là khuôn mặt chết người. Lâm Sơ Cửu chỉ có thể căng da đầu và tiếp tục nói "Tiểu Vương gia, chúng ta đã thành thân, hiện tại ta là thê tử của người, mặc kệ phát sinh chuyện gì, ta khẳng định sẽ đứng ở phía bên người, hơn nữa tuyệt đối sẽ không bán đứng người, người có thể cho ta một con đường sống hay không?"

Nói xong lời nói cuối cùng, Lâm Sơ Cửu đều cảm thấy bản thân mình thật sự là quá đáng thương.....

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Quyển Khuyết Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 19: Tin tưởng, không còn đường sống

Edit & Dịch: Emily Ton.

Tuy rằng sau khi trở thành thiên kim Lâm phủ, nàng không cần đối mặt với nghiêm hình khảo vấn. Nhưng, Lâm Sơ Cửu lại phát hiện bản thân mình thời thời khắc khắc đều có nguy hiểm tới tính mạng. Nàng vốn tưởng rằng nhảy ra khỏi Lâm phủ sẽ thực sự an toàn, nhưng kết quả thì sao?

Tiểu Vương phủ càng nguy hiểm hơn so với Lâm phủ!

Vốn tưởng rằng Tiểu Vương gia tàn phế, kỹ năng y thuật của nàng sẽ có chỗ hữu dụng, nhưng thực tế thì sao?

Nàng cư nhiên không biết vì sao xui xẻo phát hiện ra bí mật của Tiểu Thiên Diệu, đây quả thực chính là tìm chết!

Lâm Sơ Cửu khóc không ra nước mắt, nửa ngày không có được câu trả lời của Tiểu Thiên Diệu, Lâm Sơ Cửu rầu rĩ thúc giục một câu: "Tiểu Vương gia, người có thể trả lời chắc chắn được không?"

Nếu không cho nàng cơ hội để sống, nàng cũng có thể thành cái đệm lưng. Nàng, Lâm Sơ Cửu luôn luôn không thích bị thua, cá trong áo vẫn tốt hơn cá chết.

"Cho người câu trả lời chắc chắn? Người muốn bốn Vương chắc chắn cho người điều gì?" Tiểu Thiên Diệu đây là lần đầu tiên gần gũi với nữ nhân như vậy, phát hiện Lâm Sơ Cửu tựa hồ không giống như những nữ nhân khác, hẳn không cảm thấy chán ghét, hẳn dường như không bài xích gần gũi với Lâm Sơ Cửu.

Hơn nữa, gần gũi đánh giá Lâm Sơ Cửu, Tiểu Thiên Diệu cảm thấy nữ nhân này tựa hồ lớn lên thực sự không tệ, đặc biệt là cặp mắt sáng ngời, rõ ràng trong sáng, nhấp nháy tựa như có thể nói.

Lâm Sơ Cửu, lớn lên không tệ.

Lâm Sơ Cửu hoàn toàn không biết Tiểu Thiên Diệu đang suy nghĩ gì, chỉ trời thôi: "Tiểu Vương gia, người có thể cho ta một đường sống hay không? Ta thể với trời, ta tuyệt đối sẽ không bán đứng người."

"Một lời thể mà thôi, người cho rằng bốn Vương sẽ tin?" Tiểu Thiên Diệu thả lỏng thần mình, nằm thẳng ở trên giường, không có một chút nóng nảy.

"Ta nói đầu là lời nói thật, ta không thể cũng không dám phản bội người. Người cũng biết cha ta là người nào, hẳn tuyệt đối không đáng tin cậy. Ta đặc tội Lâm phủ nhân, muội muội tương lai sẽ là thái tử phi kia nhất định sẽ không bỏ qua ta. Người là chỗ dựa lớn nhất của ta, ta so bất luận kẻ nào đều hy vọng Vương gia người càng ngày càng tốt." Lâm Sơ Cửu nói lời nửa thật nửa giả, tuy rằng nàng cần sự giúp đỡ của Tiểu Thiên Diệu, nhưng cho tới bây giờ nàng vẫn không nghĩ sẽ dựa vào Tiểu Thiên Diệu.

"Phải không?" Tiểu Thiên Diệu nhàu lông mày, ngay khi Lâm Sơ Cửu cho rằng Tiểu Thiên Diệu sẽ buông mình ra, nhưng Tiểu Thiên Diệu lại không để tâm nói: "Người không phản bội bốn Vương, bốn Vương không thể giết người sao?"

Đây tuyệt đối không phải câu hỏi, đây là lời chất vấn!

"Không phải như vậy....." Lâm Sơ Cửu mở miệng, nhưng lời nói còn chưa nói xong đã bị Tiểu Thiên Diệu ngắt lời: "Nếu không phải như vậy, bốn Vương hà tất lưu lại mạng nhỏ của người, vừa lúc hôm nay hỗn loạn lớn như vậy, nói người chết ở trong tay thích khách, người nghĩ có được hay không?"

Mấy chữ cuối cùng nói cực mềm mại nhẹ nhàng, nhưng Lâm Sơ Cửu nghe thấy lại khiến lòng to dựng đứng, giống như bị gió mạnh thổi qua.

"Vương gia, điều này thật sự không buồn cười chút nào." Lâm Sơ Cửu gần như muốn khóc, người nam nhân này thật đúng là đầu muối không thể ăn.

"Không buồn cười? Bốn Vương chưa bao giờ nói dối, bốn Vương không thể nghĩ ra được lý do lưu người một mạng, không cần người sống, bốn Vương lưu người lại thì có gì để dùng?" Tiểu Thiên Diệu nói với tốc độ rất chậm, vẻ mặt nghiêm túc, khiến người không tự chủ được chú ý tới lời hắn nói, vì thế nên đã xem nhẹ thứ khác.

Lâm Sơ Cửu đang nằm trên người Tiểu Thiên Diệu, cách Tiểu Thiên Diệu rất gần, nhưng nàng không hề phát hiện ra, tay Tiểu Thiên Diệu đang động. Lâm Sơ Cửu lúc này chỉ nghĩ, muốn làm thế nào mới có thể khiến Tiểu Thiên Diệu đánh mất ý niệm giết nàng.

Lâm Sơ Cửu vội vàng nói: "Vương gia, ta tuyệt đối không phải người vô dụng, ta biết y thuật. Người có một thân binh bị người chém chỗ bụng, ruột đều đã lòi ra, nhưng ta có thể cứu hắn. Người lưu ta lại, ta có thể trở thành đại phu của Vương phủ, ta sẽ không ăn không uống miễn phí."

Sự thật không phải như thế, nàng vẫn còn có bạc, năm trăm vạn lượng! Thật khủng khiếp khi cảm thấy có tiền mà không thể tiêu!

"Hơn nữa, không phải Vương gia người cũng cần có một thê tử hay sao? Nếu như ta chết rồi, không chừng Hoàng Thượng lại ban cho người một nữ nhân khác. Sống cùng với một nữ nhân xa lạ, không bằng hai ta chấp và, nói như thế nào chúng ta cũng xem như đã biết nhau." Lý do Lâm Sơ Cửu vừa tự mình nói ra, khiến nàng ồ ồ một phen.

Quả nhiên, người bị buộc đến tuyệt cảnh, cái gì cũng đều có thể nói ra.

"Vương gia, người muốn say sệt một chút, chừa cho ta một đường sống hay không?" Lâm Sơ Cửu liên tục nói những lời đáng thương, ngay cả khi đối diện với đôi mắt đen nhánh lạnh băng của Tiểu Thiên Diệu, cũng không hề né tránh.

Trong mắt Tiểu Thiên Diệu hiện lên một tia tán thưởng, trong nháy mắt như vậy, Tiểu Thiên Diệu đã muốn thả nàng ra.

Có lẽ hẳn tiếp xúc với nữ tử quá ít, tóm lại hẳn thật sự chưa từng gặp qua nữ nhân như Lâm Sơ Cửu, có dịp dăng có mệnh mề, có gan có mưu, quan trọng nhất là thông minh thức thời, nhìn thấy rõ thế cục.

Nếu người trước mặt hẳn không phải là một nữ tử, hẳn rất vui lòng mới chào một thuộc hạ như vậy, nhưng cố tình Lâm Sơ Cửu không chỉ là nữ tử, trên danh nghĩa còn là thê tử của hắn.

Đáng tiếc!

Đôi mắt Tiểu Thiên Diệu nhẹ chớp, chậm rãi mở miệng: "Lâm Sơ Cửu, người nói nếu bốn Vương thủ tiết ba năm sau khi thê tử chết đi, người ngoài có thể tán thưởng bốn Vương trọng tình trọng nghĩa hay không?"

"Vương gia, làm trò thảo luận sau lưng trước mặt ta, thật sự tốt như vậy sao?" Lâm Sơ Cửu mở lớn hai mắt, gần như muốn bật khóc, vô lực nhìn trên đầu giường.

Nàng thật sự muốn quý xuống với Tiểu Thiên Diệu, người nam nhân này rốt cuộc có biết hay không, sinh tử của hắn hiện tại đang bị nàng khống chế!

Tuy rằng, nàng không dám giết hắn, nhưng..... có thể dùng kiểu ngao như vậy hay không, vạn nhất nàng bị chọc giận, không màng hậu quả ra tay tàn nhẫn, Tiểu Thiên Diệu chỉ có thể đi theo Diêm La Vương cáo trạng.

Lâm Sơ Cửu thở dài nặng nề, "Vương gia, người xác định người không chịu buông tha ta, ta sẽ không giết người?"

Lâm Sơ Cửu rất muốn biết Tiểu Thiên Diệu lấy tin từ đâu ra?

Khuôn mặt tuấn mỹ? Thần phận cao quý?

Nam nhân có khuôn mặt tuấn mỹ, thần phận cao quý quá nhiều, Tiểu Thiên Diệu dựa vào đâu mà cho rằng, khi sinh mệnh đang bị uy hiếp, Lâm Sơ Cửu nàng sẽ trở thành hoa si mà buông tha cho hắn?

"Không, bốn Vương tin rằng người nhất định có thể hạ thủ, nhưng....." Tiểu Thiên Diệu nói tới đây đột nhiên dừng lại, Lâm Sơ Cửu kinh ngạc nhìn về phía hắn, "Nhưng cái gì?"

"Nhưng....." Tiểu Thiên Diệu cau mày, lờn lờn cười: "Người không có cơ hội này!"

Tiểu Thiên Diệu xoay người một cái, một lần nữa để ở trên người Lâm Sơ Cửu, tốc độ cực nhanh khiến Lâm Sơ Cửu căn bản không kịp phản ứng.

Lâm Sơ Cửu chỉ cảm thấy trước mặt tối sầm, khi mở mắt ra lần nữa, nàng đã bị Tiểu Thiên Diệu đè ở dưới thân, Lâm Sơ Cửu không dám tin nói: "Người... sao người có thể không có việc gì?"

Một chiều kia của nàng đã được một danh thủ quốc gia chỉ dạy, thời khắc nẫu chốt tuyệt đối có thể dùng để bảo toàn tính mạng, sao có thể thất thủ?

"Bốn Vương vì sao phải có việc gì? Chấn đất thăng tấp, vừa lúc ngăn chặn hai chân của Lâm Sơ Cửu, tay trái chế trụ hai tay Lâm Sơ Cửu, tay phải thì vuốt ve qua lại trên má Lâm Sơ Cửu, nhưng không hề có một chút ám áp nào.

Tuy rằng Tiểu Thiên Diệu xuất thân tôn quý, nhưng hắn cũng không phải người sống trong nhung lụa, long bàn tay và ngón tay đều có những vết chai thật dày. Bàn tay to thô ráp sờ ở trên mặt, cọ trên gương mặt khiến nàng cảm thấy đau nhức, từng chút từng chút một..... thông thả, nhẹ nhàng vuốt ve, khiến Lâm Sơ Cửu bắt đầu nổi mặt thăn da gà: *Vì sao, nàng có một loại cảm giác đang bị một tên sát nhân biến thái vuốt ve!*

"Vương gia, chuyện gì cũng từ từ, người giết ta chỉ khiến bản tay người." Hai tay đều bị ngăn chặn, cho dù Lâm Sơ Cửu có bản lĩnh thông thiên cũng không thể thoát ra.

Nàng thừa nhận nàng có chút hối hận, vừa rồi nàng nên giết người rồi chạy trốn!

"Gặp gió thì nên điều khiển bánh lái con thuyền, tiểu nhân cũng biết!" Tiểu Thiên Diệu khinh thường nói.

Lâm Sơ Cửu muốn khóc.....

Nàng thật sự không muốn thấy gió để điều khiển bánh lái con thuyền, nhưng nàng càng không muốn chết.

"Ta không thể không chết hay sao?" Lâm Sơ Cửu bắt đầu dỗi, mi mắt gục xuống, một bộ dạng nhận mệnh đáng thương, nhưng trên thực tế, nàng đang tìm tìm phương pháp thoát thân.

Lâm Sơ Cửu nàng không bao giờ nhận mệnh, trừ phi thật sự không còn hơi thở, bằng không chưa đến một khắc cuối cùng, nàng đều sẽ không từ bỏ.

"Ăn....." Tiểu Thiên Diệu nhẹ nhàng đáp một tiếng, tay phải di chuyển đến cổ Lâm Sơ Cửu, nhưng vẫn chậm chạp không động thủ, cả người giống như ngưng lại.....

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Quyển Khuyết Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook-Full\(cham\)Net](http://Ebook-Full(cham)Net).

Chương 20: Tạo ấn tượng tốt, xem như ta xui xẻo

Đi? Tiểu Thiên Diệu trịnh tả?

Lâm Sơ Cữu phát hiện không đúng, mí mắt vừa nhúc, lập tức nhìn thấy bộ dáng cổ gồng chịu đựng thống khổ của Tiểu Thiên Diệu.

"Người làm sao vậy?" Lâm Sơ Cữu thử hỏi một câu, nó lập áp xuống sự vui mừng như điên xuống ở trong lòng. *Tiểu Thiên Diệu đã xảy ra chuyện, nàng đã có đường sống!*

"Đừng, vui, mừng, quá, sớm!" Tiểu Thiên Diệu giống như đã biết được Lâm Sơ Cữu đang suy nghĩ điều gì, một chữ một chữ từ kẽ răng bay ra: "Bổn Vương muốn giết ngươi, để như trò bần tay."

Sắc mặt Tiểu Thiên Diệu trắng bệch, cắn chặt hàm răng, nhìn ra được lúc này hẳn đang thừa nhận bị người tra tấn.

Lâm Sơ Cữu thậm chí có thể cảm giác được, bàn tay Tiểu Thiên Diệu đặt ở trên cổ nàng đang run rẩy, hai chân cũng mất đi lực đạo lúc trước. Điều khiến Lâm Sơ Cữu cảm thấy kỳ lạ chính là, Tiểu Thiên Diệu rõ ràng có chút gì đó không thích hợp, nhưng hệ thống chữa bệnh vì sao không có một chút phản ứng nào cả?

Hay là hệ thống bị hỏng rồi?

Nếu những kỹ sư của viện nghiên cứu biết được suy nghĩ của Lâm Sơ Cữu, nhất định sẽ phát khóc. Mặc dù thống đang trong giai đoạn thí nghiệm, rất nhiều chỉ số và trình độ đều không ổn định, nhưng tuyệt đối không hề bị hư hỏng!

Hệ thống Y Sinh dựa trên một tín hiệu cấp cứu duy ý sự lựa chọn người bệnh, nhưng nó không phát ra tín hiệu cấp cứu đối với Tiểu Thiên Diệu. Điều này có nghĩa là hệ thống cần bản không cường chế Lâm Sơ Cữu phải trị liệu cho Tiểu Thiên Diệu.

Đương nhiên, nếu như Lâm Sơ Cữu chủ động trị liệu cho Tiểu Thiên Diệu, hệ thống xác định sau đó cũng sẽ án theo yêu cầu của Lâm Sơ Cữu, đưa ra được vật cần thiết.

Sắc mặt Tiểu Thiên Diệu càng ngày càng khó coi, trên trán tỉnh tế che kín mồ hôi, gần xanh nổi lên trên mu bàn tay, đặc biệt là chỗ hai đùi, dường như đang đón nhận sự tra tấn rất lớn. Nhưng cho dù như thế, người nam nhân này cũng không hề hừ một tiếng.

Trong khoảnh khắc đó, Lâm Sơ Cữu hoài nghi nam nhân này có phải là người hay không?

"Ngươi... ngươi có khỏe không?" Lâm Sơ Cữu đã quen nhìn đủ loại người bệnh, nhưng đây là lần đầu tiên nhìn thấy người bệnh như Tiểu Thiên Diệu.

Rõ ràng là bị ốm đau tra tấn đến nửa chết nửa sống, nhưng không hề biểu lộ ra ngoài. Không phải ra vẻ kiêu ngạo và quật cường, mà là một loại thói quen, thói quen tự mình chống cự.

Tại thời điểm này, Lâm Sơ Cữu nhìn thấy được bản thân mình ở trên người Tiểu Thiên Diệu. Nàng là cô nhi không có thân nhân, cho dù bị thương hay gặp phải vấn đề gian nan, nàng đều chỉ có thể tự mình chống cự, không phải là mạnh mẽ mà là thói quen.

Không có người để dựa vào, yếu đuối cho ai xem?

"Không chết được." Tiểu Thiên Diệu nghẹn ngào cầu nài một câu. Hẳn chỉ một hơi thật sâu và khôi phục lại, xoay người và buồng lỏng kiểm chế đối với Lâm Sơ Cữu: "Ngươi có thể lìn."

"Ngươi... ngươi không giết ta?" Đột nhiên có được sự sống mà mình mong muốn, Lâm Sơ Cữu đại ra một lát, hoàn toàn không thể tin được những lời mình vừa mới nghe.

"Muốn chết?" Ngay cả khi hẳn đang đau đớn, hẳn vẫn thừa lực giết chết Lâm Sơ Cữu. Nếu nàng muốn chết, hẳn hoàn toàn có thể thành toàn cho nàng!

"Không có người nào lại muốn chết, hiện tại ta sẽ đi." Lâm Sơ Cữu phản ứng cực nhanh, che lại vai trái đã bị thương, lập tức bỏ ra khỏi giường, nhưng nàng không hề rời đi.

Nhìn Tiểu Thiên Diệu cực lực chịu đựng thống khổ, Lâm Sơ Cữu đứng ở mép giường, do dự. *Cứu hay là không cứu?*

"Như thế nào? Còn không đi?" Có lẽ cảm giác rất đau đớn, tiếng nói của Tiểu Thiên Diệu giống như vọng lại từ thế quán, trầm thấp và nghẹn ngào.

"Tiểu Vương gia, chấn thương trên chân ngươi có phải không tốt hay không?" Lâm Sơ Cữu thật cẩn thận hỏi. Nếu không phải gặp lúc Tiểu Thiên Diệu phát bệnh, nàng khẳng định cũng sẽ bị lừa, bởi vì Hệ thống Y Sinh không báo động cho nàng.

Có vẻ như, nàng không thể quá dựa dẫm vào Hệ thống Y Sinh, thứ đó kia dường như không đáng tin cậy lắm.

"Như thế thì sao?" Tiểu Thiên Diệu không hề dấu diếm, điều này cũng không có gì cần phải dấu diếm, Lâm Sơ Cữu cũng đã biết đủ.

"Nếu hiện tại ngươi không đi, vậy thì vĩnh viễn đừng nghĩ rời khỏi Tiểu Vương phủ." Sau đó sẽ bị người nâng đi ra ngoài.

Đây là trực tiếp uy hiếp, Lâm Sơ Cữu vốn muốn tiến lên chấn bệnh cho Tiểu Thiên Diệu, vừa nghe thấy lời hẳn nói lại vội vàng thu hồi chân lại. "Vương gia, ngài có thể dừng tiếp tục uy hiếp ta hay không, ta rất nhút gan."

Chẳng trách Hoàng thượng luôn muốn giết Tiểu Thiên Diệu, người này thật sự quá cuồng ngạo.

"Lám." Tiểu Thiên Diệu không nói nhiều lời, chỉ nhắm mắt lại, bắt đầu điều tức.

Ba tháng trước hẳn bị người đánh lén, một thân công lực đều bị tiêu tán hết. Thái y chẩn bệnh nói hẳn sẽ tề liệt cả đôi, và hẳn cũng xác thật giống như lời thái y đã nói, không thể nào đứng dậy.

Vừa rồi, số đi hẳn có thể đứng lên, bất quá là buộc phải dùng rất cả nội lực đã tu luyện được trong khoảng thời gian này mà thôi. Hiện tại nội lực đã bị tiêu hao hết, chấn thương trên chân lại tăng thêm lần nữa, hai chân hoàn toàn không chịu nổi khổng chế, chỉ giống như cục bột, sử dụng một chút lực cũng không được, càng đừng nói tới từng động đau nhức.

Tiểu Thiên Diệu sau khi rỗng xong, lập tức không để ý tới sự hiện diện của Lâm Sơ Cữu thêm nữa. Lâm Sơ Cữu là nữ tử thông minh hiếm thấy mà hẳn từng gặp, hẳn đang khẳng định Lâm Sơ Cữu ở ngay lúc này, không dám ham độc thủ với hẳn.

Tiểu Thiên Diệu thực cực nội lực, hy vọng có thể mượn chút nội lực còn sót lại trong cơ thể, cố gắng giảm bớt đau đớn chỗ hai chân, đáng tiếc hiệu quả cực nhỏ.

Trong mắt Tiểu Thiên Diệu hiện lên một ánh sáng lạnh, khuôn mặt vô cảm nhìn lên nóc giường. *Tiểu Thiên Diệu hẳn cư nhiên rơi xuống tình trạng này, nghĩ đến thật đáng là buồn cười!*

Lâm Sơ Cữu không muốn cứu Tiểu Thiên Diệu, một chút cũng không muốn, nhưng nàng không thể rời đi. Nếu rời khỏi Tiểu Vương phủ, nàng có thể đi nơi nào?

Quan trọng nhất chính là, người mà Hệ thống Y Sinh yêu cầu nàng cứu trị, nàng còn chưa chữa trị xong. Nàng cần bản không thể rời đi được!

Lâm Sơ Cữu lúc mắt nhìn Tiểu Thiên Diệu một cái, lắc mình trốn ở phía sau giường, tiếp tục giống như một con chuột nhỏ, kén kít lấy thuốc ra từ Hệ thống Y Sinh, sau đó đặt hết tất cả vào trong hòm thuốc nhỏ.

Lâm Sơ Cữu không chuẩn bệnh cho Tiểu Thiên Diệu, không biết Tiểu Thiên Diệu rốt cuộc là bị bệnh gì, nhưng nhìn Tiểu Thiên Diệu đau đớn như vậy, nàng lập tức lấy ra một ít được có hiệu quả giảm đau.

Ngoại trừ lấy được cho Tiểu Thiên Diệu ra, Lâm Sơ Cữu còn nhìn thấy nắn lại xương cốt sai vị trí của mình cho thẳng. Đáng ra vai trái của nàng phải băng bó cố định, nhưng lúc này nàng có thể tìm ai băng bó cố định giúp nàng?

Rằng rắc..... nắn thẳng lại xương cốt đã sai vị cũng rất đau, và tàn nhẫn nhất vẫn là, Lâm Sơ Cữu tự khiến mình đau đớn, nếu như lực đạo không đủ sẽ còn đau hơn, điều này thật sự giống như tự ngược. Không hề Lâm Sơ Cữu là người tàn nhẫn, tàn nhẫn đối với bản thân mình, rõ ràng đau đến nổi mồ hôi đều run rẩy, nhưng nàng không hề nương tay chút nào, ấn xuống.

Nằm ở trên giường, yên lặng chịu đựng đau đớn kịch liệt, Tiểu Thiên Diệu hẳn nhiên nghe thấy âm thanh kia, không tự chủ được nghiêng đầu nhìn lại, đáng tiếc đã bị thanh gổ cản trở. Tiểu Thiên Diệu ngoại trừ biết rằng Lâm Sơ Cữu vẫn chưa rời đi, hẳn không thể nhìn thấy gì khác.

Lâm Sơ Cữu, thật sự là một nữ nhân khiến người nhìn không thấu.

Tiểu Thiên Diệu thu hồi ánh mắt không quan tâm tới Lâm Sơ Cữu, nhưng Lâm Sơ Cữu lại đột nhiên xuất hiện ở trước mắt hẳn lần nữa.

"Viên được này có hiệu quả giảm đau." Lâm Sơ Cữu bỏ lên giường, nửa quỳ ở trước mặt Tiểu Thiên Diệu, sợ Tiểu Thiên Diệu không tin, tự mình nuốt trước một viên: "Ta ăn cho ngươi xem, không có độc."

Hiệu quả của thuốc giảm đau cực tốt, nhưng không biết có tác dụng gì đối với Tiểu Thiên Diệu hay không. Mề được không có tác dụng gì đối nam nhân này, ai biết nam nhân này có phải trời sinh ra đã có thể chất kháng được hay không.

"Được cũng có thể ăn bậy?" Tiểu Thiên Diệu cần bản không hoài nghi Lâm Sơ Cữu. Nếu Lâm Sơ Cữu thật sự muốn giết hẳn, không cần phải dùng tới độc được.

"Vai trái ta bị thương, đau đớn không chịu được, vừa lúc cũng muốn ăn." Lâm Sơ Cữu lấy hai viên được đưa tới bên miệng Tiểu Thiên Diệu: "Nuốt đi, ta nói rồi, ta sẽ không hại ngươi!"

Hy vọng lúc này đây có thể tạo được ấn tượng tốt, để Tiểu Thiên Diệu từ bỏ việc giết chết nàng.

"Vị sao không đi? Ngươi sẽ không sợ bổn Vương giết ngươi sao?" Tiểu Thiên Diệu nhìn thoáng qua viên thuốc, nhưng vẫn không nuốt vào, chỉ hỏi Lâm Sơ Cữu.

Lâm Sơ Cữu cười khổ một tiếng. "Ta tin tưởng Vương gia sẽ không muốn làm một tiểu nhân, nếu đã nói buồng tha ta, khẳng định sẽ không lấy mạng ta nữa."

Tiểu Thiên Diệu thật sự muốn giết nàng, nàng rời khỏi Tiểu Vương phủ là có thể chạy trốn hay sao? Hơn nữa, vừa ra khỏi Tiểu Vương phủ, nói không chừng nàng sẽ lập tức bị người đuổi giết.

So với việc đi ra ngoài và bị người đuổi giết, không bằng nàng đánh cuộc một phen. Nàng không tin Tiểu Thiên Diệu đã có ý chí sắt đá, sau khi nàng đã làm nhiều việc như vậy, còn muốn lấy tính mạng nàng?

Nếu như vậy vẫn không được, vậy xem như Lâm Sơ Cữu nằng nài xẻo, gặp phải một nam nhân vô tâm.....

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Quyền Khuyết Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chăm\)Net](http://EbookFull(chăm)Net).

Chương 21: Gian tế, Lâm Sơ Cữu ngớ ngẩn

Edit: Emily Ton.

Tiểu Thiên Diệu không hề chớp mắt nhìn Lâm Sơ Cữu, muốn nhìn ra âm mưu tính kế từ trong mắt nàng, nhưng hẳn không thể nhìn thấy.

Hai mắt Lâm Sơ Cữu rất trong trẻo, hoàn toàn ngay thẳng, cần bản không có sự giả hoạt bất an khi tính kế người, chân thành giống như trẻ nhỏ.

Tiểu Thiên Diệu tự nhận bản thân mình biết vô số người, và người có thể tránh được đôi mắt của hắn không nhiều. Nếu hiện tại tất cả những gì Lâm Sơ Cửu đang làm, đều chỉ là ngày trang vì muốn có được sự tín nhiệm của hắn, vậy hẳn chỉ có thể nói Lâm Sơ Cửu đã quá thành công, ngay cả hắn cũng bị lừa gạt.

Lâm Sơ Cửu đang đánh cuộc, Tiểu Thiên Diệu cũng đang đánh cuộc.....

Hà mỉm, ngậm lấy viên dược trên tay Lâm Sơ Cửu, Tiểu Thiên Diệu nói "Bổn vương sẽ tin người một lần."

Trước khi Lâm Sơ Cửu vẫn chưa phân biệt hắn, hẳn sẽ không động tới năng.

Đầu lưỡi chạm vào đầu ngón tay, cảm giác tê rần khiến trái tim nàng đập tăng tốc. Lâm Sơ Cửu cả kinh, bên tai ửng đỏ, vội vàng thu hồi tay lại, có chút không tự chủ nói "Người... người ngồi trước. Ta... ta đi xem những người khác."

Nói xong, nhanh chóng bỏ xuống giường, đột ngột như phía sau có mãnh thú truy đuổi. Nhìn thấy Lâm Sơ Cửu như vậy, trong mắt Tiểu Thiên Diệu hiện lên một nụ cười. *Cho dù thông minh mấy thì cũng chỉ là một thiếu nữ vừa mới cập kê!*

Thước giảm đau không có hiệu nghiệm nhanh chóng, nhưng Tiểu Thiên Diệu lại có cảm giác đau đớn chỗ hai chân dường như giảm đi rất nhiều. Tiểu Thiên Diệu chậm rãi nhắm mắt lại, không tiếp tục thúc giục nội lực, mà là chậm rãi điều tức.

Khi hơi thở dần dần ổn định, cảm giác bên ngoài cũng càng thêm nhanh nhẹn. Hẳn phát hiện ra Lâm Sơ Cửu không hề nghỉ ngơi một bên, mà là chạy ra ngoài cứu trợ người bị thương.

Lâm Sơ Cửu, thật đúng là một nữ nhân kỳ lạ.

Xuất phát từ sự tò mò và phòng bị, Tiểu Thiên Diệu ngồi dậy, dựa lưng vào giường, nhìn về phía ngoài phòng.....

Có lẽ vì thương thế trên vai trái khá nghiêm trọng, động tác của Lâm Sơ Cửu có chút vụng về. Nhưng ngay cả như vậy, tay nàng vẫn rất ổn định, giống như thương thế không hề ảnh hưởng tới nàng chút nào.

Tào Lâm, một trong những thân binh của hắn, trên bụng đã bị đâm một dao, lời ruột ra, nhưng lúc này miệng vết thương trên bụng hắn, đã được Lâm Sơ Cửu khâu lại, giống như vá áo, mờ ra khâu lại, chỉ lưu lại một vết sẹo xấu xí.

Lúc trước Tiểu Thiên Diệu đã nhận thấy Lâm Sơ Cửu trị liệu cho thân binh của hắn, chẳng qua lúc ấy hắn vội vàng ứng phó với thích khách, chỉ có thể quét mắt tức qua một cái. Nhưng hiện tại, hắn có thể chậm rãi nhìn xem.....

Lâm Sơ Cửu thực sự rất nghiêm túc, mỗi một thân binh ngã xuống trên mặt đất, nàng đều sẽ tự mình lật qua xem một lần, trên người có thương tích thì lập tức rửa sạch, tra được, khâu lại, băng bó, sau đó nhỏ một chút thuốc nước vào trong mũi người nọ.

Nước thuốc kia, Tiểu Thiên Diệu suy đoán chắc hẳn là dùng để giải mê dược, bởi vì có những thân binh không bị thương. Lâm Sơ Cửu cũng nhỏ một giọt nước thuốc.

Lâm Sơ Cửu cứu trợ cho từng người một, không hề thiếu kiên nhẫn. Tiểu Thiên Diệu rõ ràng nhìn ra thế lực của Lâm Sơ Cửu đã không thể nào chống đỡ được nữa, nhưng nữ nhân kia vẫn không hề dừng lại, vẫn kiên kư đi ở trong đám người, như thể nếu không chữa hết mọi người, nàng tuyệt đối sẽ không từ bỏ.

Thật là ngốc, nhưng Tiểu Thiên Diệu không hề cười nhạo nàng.

Bởi vì nàng ngốc thật sự rất đáng yêu!

Lúc này, Lâm Sơ Cửu cũng không biết Tiểu Thiên Diệu đang suy nghĩ gì, nàng vẫn đang hết sức chăm chú cứu trị.

Tay trái của nàng đã không còn sức, nhưng nàng vẫn phải kiên trì. Hệ thống Y Sinh muốn rằng cứu trị 48 người vẫn còn chưa đủ, nàng cần phải cứu trị đủ số người mà Hệ thống Y Sinh đã chỉ định, nếu không.....

Nàng sẽ ngã xuống, cũng sẽ bị đau đến nổi bất tỉnh.

Ba mươi hai!

Ba mươi ba!

.....

Bốn mươi!

Lâm Sơ Cửu kéo cơ thể đã kiệt sức của mình, lướt qua tất cả đám thân binh của Tiểu Thiên Diệu một lần, chỉ thấy có bốn mươi người bị thương, nhưng nàng cần thêm tám người nữa.

Không còn cách nào khác, Lâm Sơ Cửu đành phải xuống tay với thích khách.

Bác sĩ không nên chọn bệnh nhân để chữa trị!

Không thể phân biệt địch ta!

Lâm Sơ Cửu nháy mắt cảm thấy bản thân mình thật vĩ đại, nàng quả thực là mô hình để đạt giải Nobel về hoà bình.

Lâm Sơ Cửu ghen ghét trong lòng, nhưng không thể không tuân thủ quy tắc của hệ thống, ngoan ngoãn trị liệu cho thích khách.

"Nữ nhân kia đang làm gì vậy? Đôi mắt nàng bị mù rồi sao?" Tiểu Thiên Diệu một lần nữa cho rằng chính mình hoa mắt, nhưng hân chớp mắt một chút, vẫn cứ nhìn thấy Lâm Sơ Cửu đang băng bó miệng vết thương cho thích khách khác y.

Ngay lúc này, thân binh của Tiểu Thiên Diệu cũng bắt đầu thanh tỉnh lại.....

Những thân binh này đều là tâm phúc của Tiểu Thiên Diệu, ngay khi bọn họ tỉnh lại việc đầu tiên không phải là chú ý đến sự an toàn của mình, mà là tìm kiếm Tiểu Thiên Diệu.

"Vương gia." Thân binh đầu tiên tỉnh dậy lập tức té ngã chạy vào hi phòng, nhìn thấy Tiểu Thiên Diệu đang dựa vào đầu giường, bình yên vô sự, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra.

"Bổn vương không sao, rửa sạch hiện trường." Tiểu Thiên Diệu không ngờ lại nhìn thấy Lâm Sơ Cửu chẳng phân biệt địch ta. Thật đúng là nữ nhân ngớ ngẩn.

Trị liệu cho địch nhân?

Lâm Sơ Cửu thật sự là ngu ngốc cực điểm.

"Vâng."

Thân binh Tiểu Thiên Diệu tuyệt đối phục tùng mệnh lệnh của Tiểu Thiên Diệu, lập tức đi ra bên ngoài thức tỉnh những thân binh khác, để bọn họ cùng giúp đỡ những đồng bọn đã bị trọng thương, sau đó trở toàn bộ thích khách lại.

Những thân binh bị thương, đều đã được Lâm Sơ Cửu băng bó, chỉ có Tào Lâm thương thế nặng nhất. Lâm Sơ Cửu sơ bộ họ xuống tay không phân nặng nhẹ, sẽ khiến Tào Lâm bị thương tổn lần nữa, lập tức lên tiếng nhắc nhở một câu: "Tào Lâm bị thương ở trên bụng, các người cần thận một chút, đừng đụng tới vết thương trên người hắn."

"Lâm....." Lúc này thân binh Tiểu Thiên Diệu mới chú ý tới Lâm Sơ Cửu đang làm gì.

Nhóm thân binh trực tiếp tròn tròn mắt, cho rằng Lâm Sơ Cửu không nhận thấy rõ đối tượng mình đang trị liệu, có lòng tốt nhắc nhở một câu, "Lâm cô nương, người nọ là thích khách."

"Ta biết." Nàng cũng không còn sự lựa chọn nào khác, đây là người thứ 47, chỉ còn một người nữa mà thôi.

"Lâm cô nương đã biết còn băng bó miệng vết thương cho hắn?" Thân binh không hiểu vì sao: *Lâm cô nương này là gian tế, hay là ngớ ngẩn?*

Nếu như nàng là gian tế, vậy làm gian tế thế này cũng quá thất bại, đâm làm trở cứu trị thích khách trước mặt bọn họ, đây không phải đang tìm chết thì là gì?

Trong lòng Lâm Sơ Cửu buồn bực, nhưng trên mặt vẫn không thể biểu hiện ra ngoài, chỉ có thể hien ngang lần lượt nói "Ta là đại phu, ở trong mắt ta chỉ có người bệnh."

Lời này nói cực kỳ có phong thái thánh nhân, nếu như trước mặt có một đồng học giả thanh cao, Lâm Sơ Cửu vừa nói như vậy, nhất định sẽ nhận được rất nhiều lời ca ngợi. Nhưng, ở trong mắt những hán tử đầm máu sa trường, loại hành vi này của Lâm Sơ Cửu chính là ngu xuẩn.

Chờ lành cho địch nhân, sau đó để địch nhân đến giết chết mình. Đầu óc của Lâm cô nương không có vấn đề gì, đúng không?

Mọi người nhìn xem Lâm Sơ Cửu giống như nhìn ngốc tử. Lâm Sơ Cửu vẫn yên lặng nuốt nước mắt, giả bộ không nhìn thấy gì, chữa trị xong cho người thứ 47, sau đó tiếp tục trị liệu cho người bệnh thứ 48.

Rất cuộc cũng đến một người cuối cùng!

"Lâm cô nương, những người này chính là thích khách, người trị khỏi cho bọn họ, bọn họ không chỉ sẽ không cảm kích người, ngược lại sẽ giết người." Thân binh Tiểu Thiên Diệu thật sự không thể tiếp tục nhìn, tiến lên ngăn cản.

Lâm Sơ Cửu bắt đầu đi dừng động tác trên tay lại, ngừng đầu nói "Y già có tình yêu của cha mẹ, một người bệnh cuối cùng, người để ta hoàn thành việc khâu lại miệng vết thương của hắn. Đối với việc các người muốn xử lý hắn như thế nào, ta mặc kệ."

Lâm Sơ Cửu thừa nhận bản thân mình không phải là người lương thiện, nhưng nàng không thể không cứu người.

"Lâm cô nương, sao cô nương phải làm như vậy? Trên người cô nương vẫn đang có thương tích." Đôi mắt thân binh kia sắc bén, nhìn thấy sự bất tiện trên tay trái của Lâm Sơ Cửu.

Lâm Sơ Cửu cười khổ một tiếng: "Ta cũng không còn cách nào khác, nhìn thấy có người bị thương mà không trị liệu, lương tâm ta thật sự bất an." Hệ thống không chịu buông tha nàng, nàng có thể làm gì?

"Cô nương... người này thật sự quái lạ." Thân binh lắc đầu, ngưng ngừng thu hồi tay.

Mặc dù Tiểu Thiên Diệu ở trong phòng, nhưng những đối thoại giữa Lâm Sơ Cửu và thân binh kia, hẳn lại nghe thấy rất rành mạch. Hắn thừa nhận lý do của nàng rất đầy đủ, nhưng hẳn luôn cảm thấy không đúng.....

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Quyền Khuyết Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 22: Sơ ý, trước tiên phải lừa gạt mình

Edit: Emily Ton.

Mặc dù Tiểu Thiên Diệu không thân với Lâm Sơ Cửu, nhưng dựa vào thời gian ở chung ngắn ngủi vừa rồi, Tiểu Thiên Diệu có thể khẳng định, Lâm Sơ Cửu không phải là nữ tử lương thiện gì.

Những hành động của Lâm Sơ Cửu rất đáng để suy ngẫm sâu xa.

Hơn nữa, những được vừa rồi Lâm Sơ Cửu lấy ra, lai lịch cũng rất hiếm lạ. Tiểu Thiên Diệu tự nhận kiến thức của mình không hề tầm thường, nhưng chưa từng gặp qua những thứ Lâm Sơ Cửu đã dùng.

Chẳng lẽ Lâm Sơ Cửu là người nơi đó?

Tiểu Thiên Diệu mang về một sự tự, hai mắt không hề chớp mắt nhìn về phía Lâm Sơ Cửu, thấy Lâm Sơ Cửu sau khi băng bó xong cho một tên thích khách, lia đảo đứng dậy, đi tới một người bị thương khác.

Không biết do năng đi quá vội vàng, hay là thân thể quá yếu, Lâm Sơ Cửu không thể chống đỡ được nữa, hết lên một tiếng và té ngã xuống mặt đất.....

Bịch.....

Lâm Sơ Cửu thẳng tắp ngã xuống, theo lý thì khi bị ngã xuống như vậy, dù Lâm Sơ Cửu không chảy máu cũng sẽ ăn đau.

Nhưng không biết là do vận khí của nàng quá tốt, hay là vận khí của người làm đệm lưng cho nàng quá tốt. Ngay khi Lâm Sơ Cửu ngã xuống, vừa lúc trên người một tên thích khách. Có người lóit thoạt cho nàng, cú ngã này đủ nặng cũng không xảy ra sự gì lớn.

"Thú vị." Khoẻ mời Tiểu Thiên Diệu khẽ nhếch, khi hắn nhìn thấy thân binh của mình tiến lên, đồ Lâm Sơ Cửu "hôn mê" bất tỉnh dỗi đi, Tiểu Thiên Diệu thờ ơ mở miệng: "Đưa người vào trong."

"Vâng." Thân binh không dám hoài nghi mệnh lệnh của Tiểu Thiên Diệu, cẩn thận nâng Lâm Sơ Cửu đi vào phòng mới.

Lúc Lâm Sơ Cửu nghe thấy mệnh lệnh của Tiểu Thiên Diệu, nàng liền biết mình đang ở trong tình trạng tồi tệ. Tiểu Thiên Diệu yêu nghiệt bao nhiêu, Lâm Sơ Cửu đều đã được biết. Nàng giả bộ bất tỉnh nhân sự, Tiểu Thiên Diệu nhất định có thể nhìn ra.

Lâm sao bày giờ? Lâm sao bày giờ?

Nàng thật vất vả mới thoát khỏi sự trừng phạt của hệ thống, sẽ không tiếp tục rơi xuống trong tay của Tiểu Thiên Diệu, đúng không?

Nếu như Tiểu Thiên Diệu biết nàng giả bộ bất tỉnh, nàng muốn tìm lý do nào đó để giải thích, một giấy trước, nàng danh chính ngôn thuận cứu người của hắn, nháy mắt vì sao lại cứu những thích khách kia?

Không phải nên tự mình ngắt xù hay sao?

Lâm Sơ Cửu càng nghĩ càng cảm thấy mình thật sự nên khiển bản thân ngắt đi. Vì vậy, khi thân binh đặt nàng ở trên giường, vừa lúc che đi tầm mắt của Tiểu Thiên Diệu, Lâm Sơ Cửu giả bộ lo lắng lén vào phía trong, sau đó.....

Lấy một chút thuốc bột, quyết tâm nuốt xuống!

Đại phu chủ động ăn mẽ được, Lâm Sơ Cửu dám khẳng định, nàng tuyệt đối là người đầu tiên trong lịch sử.

Nàng thật sự đúng là tự tìm đường chết!

Lâm Sơ Cửu trực tiếp nuốt thuốc, hiệu quả đến rất nhanh, nàng lập tức có cảm giác đầu óc nặng nề, ý thức cũng không rõ ràng lắm, nỗ lực mờ to mất, mới có thể nhìn thấy Tiểu Thiên Diệu đang nhích lại gần. Tuy nhiên, với tất cả nỗ lực còn lại, Lâm Sơ Cửu rất khó có thể nhìn rõ hắn, nàng cũng không còn ý thức nữa, thành công "choáng váng".

"Thật sự mới đến nỗi hôn mê?" Tiểu Thiên Diệu tiến lên, xem xét hơi thở của Lâm Sơ Cửu, đúng thật là Lâm Sơ Cửu đã hôn mê bất tỉnh.

Có thể nói vận khí của Lâm Sơ Cửu khá tốt, nỗ lực của Tiểu Thiên Diệu hiện tại còn lại không nhiều, nhưng bằng vào bản lĩnh của hắn, cho dù Lâm Sơ Cửu cách xa trăm mét, hắn cũng có thể cảm giác được Lâm Sơ Cửu có phải đang giả bộ bất tỉnh hay không, càng đừng nói tới những động tác nhỏ của Lâm Sơ Cửu khi ở trên giường.

Lâm Sơ Cửu thật sự hôn mê, Tiểu Thiên Diệu tất nhiên sẽ không tiếp tục khó xử nàng.

Cho dù nói như thế nào, Lâm Sơ Cửu cũng đã lập một công lao lớn, nếu không phải có Lâm Sơ Cửu ra tay, chỉ sợ thân binh trên tay hắn đã thiệt hại không ít.

Đương nhiên, Tiểu Thiên Diệu cũng sẽ không tính toán bộ công lao ở trên đầu Lâm Sơ Cửu. Phải biết rằng, nếu không phải vì Lâm Sơ Cửu đột nhiên rai ra mẽ được, toàn bộ thân binh của hắn cũng sẽ không ngã xuống đất.

Dưới tác dụng của thuốc giảm đau, sau khi hai chân không quá đau đớn, Tiểu Thiên Diệu sai thuộc hạ đẩy ghế dựa tới, ngồi ở trên xe lăn, để hạ nhân đẩy hắn ra ngoài.

Căn phòng mới này chính là chuẩn bị để Lâm Sơ Cửu tới sống, sân của Tiểu Thiên Diệu không ở nơi này. Tiểu Thiên Diệu sống tại Hạo Thiên viện, cách phòng này rất xa.

Thích khách bên ngoài phòng và những vết máu rất nhanh đã bị thanh trừ sạch sẽ, nhóm thân binh cấp tốc rời đi. Trong hi phòng chỉ còn lại Lâm Sơ Cửu, còn có bốn nha hoàn của hồi môn của Lâm Sơ Cửu, nhưng từ đầu tới cuối đều không có người chú ý tới bọn họ.

Nhóm thân binh là một đám người đã lớn tuổi, vì vậy không thể lưu người chăm sóc cho Lâm Sơ Cửu, chỉ để lại hai người có thương thế nhẹ thủ ở bên ngoài viện, tránh cho phát sinh sự tình gì nguy hiểm.

Tiểu Thiên Diệu trở lại Hạo Thiên viện, không lập tức triệu tập thân tín nghị sự, ngược lại tắm gội sạch sẽ thay quần áo trước, sau đó mới thông thả đi tới thư phòng.

Tiểu Thiên Diệu không thể chấp nhận được một chút do bản thân người. Rốt cuộc, hàng năm đều chém giết ở trên chiến trường, quanh thân luôn nồng đậm mùi máu tươi. Mặc dù ngửi lâu rồi cũng thành thói quen, nhưng thói quen không có nghĩa là yêu thích. Tiểu Thiên Diệu thật sự rất chán ghét mùi máu tươi.

Trong thư phòng, có hai nam tử tuổi trẻ đang đợi, một người mặc áo xanh, một người mặc hắc y.

Nam tử áo xanh nhìn lịch sự tao nhã, nét mặt tinh xảo, một mặt lý lẽ và vẻ thanh nhã quý phái, cử chỉ giao tay nhấc chân cũng quý khí mười phần, vừa nhìn thấy đã biết xuất thân không tồi, là đại công tử do nhà phú quý dưỡng ra.

Hắc y nam tử có khuôn mặt tuấn lãng, mày rậm mắt to, góc cạnh rõ ràng, làn da mịn màng khỏe mạnh. Nhưng với sự thẳng thắn hiện trên khuôn mặt, có thể khiến người nhìn ra, hắn là một nam tử quanh năm bốn ba bên ngoài.

Xe lăn của Tiểu Thiên Diệu cách thư phòng khoảng mấy chục bước xa, hắc y nam tử đã phát hiện ra. Hắc y nam tử vừa động, nam tử áo xanh cũng lập tức có phản ứng. Hai người giống như đã hẹn nhau, cùng đồng thời nhìn về phía ngoài cửa, yên tĩnh chờ nam tử giống như thiên thần tiến vào.

Không khiến hai người chờ lâu, cửa mở ra, xe lăn của Tiểu Thiên Diệu xuất hiện ở trong tầm mắt hai người.

"Vương gia." Nam tử áo xanh và hắc y nam tử đồng thời mở miệng, nhìn thấy sắc mặt một mòi tái nhợt của Tiểu Thiên Diệu, hắc y nam tử há miệng ra rồi lại khép lại, nam tử áo xanh không có cổ kị này, nhăn mày lại, "Người đã động thì."

Đây là câu khẳng định mà không phải là đang dò hỏi.

Tiểu Thiên Diệu không trả lời, thay vào đó, để thuộc hạ đẩy xe lăn đi tới, đợi đến khi tới gần hai người ở trong thư phòng, Tiểu Thiên Diệu mới nói: "Đã dọn sạch người bên ngoài rồi sao?"

"Một tên đã chạy thoát." Hắc y nam tử mở miệng trả lời, giọng điệu không được tốt lắm.

Thất thủ, không vui là điều hết sức bình thường.

Tiểu Thiên Diệu nhướng mày hỏi: "Chu Tử đã chạy?"

Hắc y nam tử gật gật đầu, "Trước khi rời đi hắn đã bắn ra ba mũi tên, không biết có khiến ngài bị thương hay không?"

Ba mũi tên là tuyệt kỹ của Chu Tử, bắn ra không trật một phát, mặc dù mỗi mũi tên không đến mức trí mạng lấy máu, nhưng ba mũi tên luôn có một mũi có thể lấy máu.

"Không." Khi ba mũi tên một trước một sau bay vụt về phía hắn, Tiểu Thiên Diệu đã đoán ra được kẻ ra tay chính là Chu Tử. Nhưng.....

"Người nào đã thỉnh Chu Tử ra tay?" Tiểu Thiên Diệu hỏi.

Chu Tử là sát thủ khét tiếng lưu lạc tứ quốc, có tiền lập tức giết người, nhưng hắn luôn luôn không tham dự vào tranh đấu của hoàng thất, sẽ không tiếp những vụ do hoàng gia đưa ra. Người có thể khiến Chu Tử ra tay, khẳng định không phải là đương kim hoàng thượng.

"Không biết, không thể tra ra được. Lúc trước chúng ta cũng không nhận được tin tức, Chu Tử đã lui tới Đồng Văn." Nam tử áo xanh cúi đầu, có chút tức giận nói.

Trên tay hắn nắm giữ mạng lưới tình báo của Tiểu Vương phủ, nhưng ngay cả đối thủ trí mạng hắn đều không thể tìm hiểu được, thật sự là quá thất trách. Cũng may, lần này Tiểu Thiên Diệu không xảy ra chuyện gì, nếu không hắn tuyệt đối không thể nào tha thứ cho bản thân mình.

Tiểu Thiên Diệu cũng biết loại sự tình thế này, không lên quan tới đối phương. Hắn không chỉ không truy cứu trách nhiệm của nam tử áo xanh, ngược lại an ủi một tiếng: "Việc này không phải lỗi tại ngoài, có người âm thầm che giấu tung tích Chu Tử, không phải chúng ta muốn tra là có thể tra ra được. Sự tình xảy ra đêm nay, cũng là do chúng ta sơ ý."

Nếu không phải nhờ những thứ kỳ lạ của Lâm Sơ Cửu, đêm nay hắn nhất định không thể nguyên vẹn thoát ra.....

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Quyển Khuyết Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook-Full.Net.

Chương 23: Tay tàn nhẫn, địch nhân khó chơi

Edit: Emily Ton.

Nói đến sự tình đêm nay, sắc mặt nam tử áo xanh và hắc y nam tử đều rất xấu hổ.....

"Sự tình đêm nay đều do ta sai, trộm kể điều hổ ly son của bọn họ." Hắc y nam tử cúi đầu, sắc mặt đỏ bừng.

Hắn là một người đầy kiêu ngạo tự tin, muốn hắn thừa nhận sai lầm, thật sự không hề dễ dàng. Nhưng sự thật bày ra ở trước mặt, không cho phép hắc y nam tử phủ nhận.

Tiểu Thiên Diệu nhìn hắn một cái, không trách cứ gì, ngược lại đối sang đề tài khác, "Mặc Thân Y có an toàn không?"

"Mặc Thân Y và Mặc cổ nương đều không sao. Ta đã an bài bọn họ ở Hoán Khê tiểu uyển." Hắc y nam tử vừa nói xong, nam tử áo xanh liền nhủ máy nói: "Luru Bạch, người biết bản thân mình đang làm gì sao? Hoán Khê tiểu uyển chính là biệt viện riêng của Thiên Diệu, sao ngươi có thể an bài Mặc Thân Y và Mặc cổ nương ở....."

"Ta đương nhiên biết ta đang làm gì, Mặc Thân Y và Mặc cổ nương là khách quý, an bài bọn họ ở Hoán Khê tiểu uyển mới an toàn." Hắc y nam tử chính là Luru Bạch, không cho rằng điều này có gì sai, nhưng hắn vẫn trợn mắt nhìn Thiên Diệu một cái.

Mặc dù Tiểu Thiên Diệu có chút bất mãn, nhưng không biểu lộ ra ngoài, chỉ bảo Luru Bạch điều người bảo vệ tốt Mặc Thân Y và Mặc cổ nương.

"Vương gia yên tâm, ta đã để ám vệ ám thăm báo hộ cha con Mặc Thân Y." Luru Bạch kín đáo nhẹ nhàng thở ra một hơi, hắn vẫn luôn tin tưởng vào sự an bài của mình.

Vai trò của ám vệ là bảo hộ và giám sát. Rất cuộc, cha con Mặc Thân Y đối bọn họ mà nói, vẫn xem như người xa lạ, không thể không phòng bị.

"Ừ." Sắc mặt Tiểu Thiên Diệu tốt hơn vài phần, ánh mắt dừng lại ở trên người nam tử áo xanh.

Nam tử áo xanh lại tức thu liễm hơi thở, tiến lên nói: "Trong ngoài đều đã sạch sẽ, tổng cộng có 102 thích khách, trong phủ có 8 gian tế. Những người này đều không có bất luận dấu hiệu gì trên người, miệng đóng rất kín, không thể hỏi ra cái gì. Thích khách giống như từ sĩ, mặc kệ dùng hình như thế nào đều không tra ra được. Bên ngoài có 300 cung tiễn thủ vệ, ngoại trừ Chu Tử đào tẩu ra, toàn bộ đều đã bị bắt. Tất cả mũi tên, cung và nỏ do bọn họ sử dụng, đều giống với đồ trong quân doanh."

"Thật sự là một sự trợ giúp rất lớn." Tiểu Thiên Diệu hừ nhẹ, ngón tay vô ý thức gõ lên trên tay vịn.

Cạch... cạch..... cạch.....

Trong khoảnh khắc, giống như đang gõ vào trong trái tim người, không khí phòng trong cũng có chút trở nên nguy hiểm. Luru Bạch và nam tử áo xanh không thể không cảm thấy hơi thở trở nên nặng nề hơn.

Bọn họ quen biết với Tiểu Thiên Diệu từ nhỏ, mặc dù làm việc cho Tiểu Thiên Diệu, nhưng không giống thuộc hạ mà càng giống như là bằng hữu. Nhưng dù vậy, khi bọn họ đối mặt với uy áp của Tiểu Thiên Diệu, cũng chỉ có thể cúi đầu xưng thần.

Tiểu Thiên Diệu nhẹ gõ trên tay vịn, đôi mắt hơi rheo lại, không người nào có thể biết hắn đang suy nghĩ gì, cũng không có người nào dám mở miệng quấy rầy. Thật lâu sau đó, hắn mới dừng lại, ngừng đầu nói: "Luru Bạch, người hãy báo hộ Mặc Thân Y, Mặc Thân Y có yêu cầu gì, hãy tận lực thỏa mãn."

"Được." Luru Bạch nhẹ giọng đồng ý, sau khi biết chắc rằng Tiểu Thiên Diệu không có phản phô khác, hắn đi ra ngoài trước một bước.

Phòng trong chỉ còn lại nam tử áo xanh và Tiểu Thiên Diệu. Tiểu Thiên Diệu trầm mặc một lát, chậm rãi mở miệng: "Tô Trà....." Hắn chỉ gọi tên đối phương, nhưng không nói gì hơn.

"Vương gia, có chuyện gì vậy?" Nam tử áo xanh, cũng chính là Tô Trà chủ động hỏi.

"Àn." Tiểu Thiên Diệu không dấu diếm Tô Trà, "Bổn vương đã gặp phải một người rất kỳ lạ."

"Người kỳ lạ?" Tô Trà khó hiểu. Trong ngoài Tiểu Vương phủ đều giống như thùng sắt, hôm nay sau khi rửa sạch một lần, càng không thể có bất kỳ người kỳ lạ nào xuất hiện, chẳng lẽ là.....

Tô Trà mở to hai mắt nhìn về phía Tiểu Thiên Diệu. Tiểu Thiên Diệu nhẹ nhàng gật đầu, đưa ra hồi đáp tích cực: "Lâm Sơ Cửu, Vương phủ mà Hoàng thượng ban cho bổn vương."

"Lâm Sơ Cửu? Có chuyện gì với nàng sao?" Tô Trà mừng vẻ mặt khó hiểu nhìn về phía Tiểu Thiên Diệu.

Với những lời đồn về Lâm Sơ Cửu, Tô Trà biết đến rất nhiều, cũng từng đích thân gặp qua Lâm gia đại tiểu thư kiều ngạo ương ngạnh, Tô Trà không cho rằng Lâm Sơ Cửu có điều gì đặc biệt.

Tiểu Thiên Diệu không phải là một người nói nhiều, nhưng hắn nói Lâm Sơ Cửu thực sự quá kỳ lạ, không chỉ không giống với trong lời đồn một chút nào, thậm chí đều không hề giống với những tin tức mà bọn họ tra ra được, vì thế.....

Tiểu Thiên Diệu kể hết tất cả mọi cử động của Lâm Sơ Cửu buổi tối hôm nay cho Tô Trà nghe, đương nhiên Tiểu Thiên Diệu tuyệt đối sẽ không kể lại việc chính mình bị Lâm Sơ Cửu đè ép.

Sự tình mất mặt như vậy, bản thân hắn biết là đủ.

"Lâm Sơ Cửu này thật đúng là kỳ lạ, Lâm phủ thất sự nguy hiểm như vậy hay sao? Bức năng đến nỗi không thể không che dấu bản chất thật sự của mình?" Loại sự tình như đối hồ, Tô Trà thật sự không thể tưởng tượng ra, đây là nguyên nhân duy nhất hắn có thể nghĩ đến.

"Nàng đã bị trúng độc." Tiểu Thiên Diệu nhủ máy, Tô Trà mừng vẻ mặt khó hiểu: "Nhưng nàng biết y thuật, sao có thể trúng độc?"

"Vị thế nên mới kỳ lạ." Bên môi Tiểu Thiên Diệu tràn ra một tia cười lạnh, Tô Trà biết hắn không vui, vội vàng nói: "Muốn sai người nhìn chăm chăm nàng hay không?"

"Bổn vương sẽ tự mình nhìn chăm chăm nàng ấy." Hắn cũng muốn nhìn xem một chút, trên người Lâm Sơ Cửu còn có bí mật gì?

"Vậy người tự mình đi ý, nếu như nàng có dụng tâm kín đáo, người ngàn vạn không thể tiếp tục nương tay." Tô Trà nhìn thì giống như người ám áp, nhưng thật ra hắn lại là người ngoan tuyệt quyết đoán. Hắn luôn muốn đem hết thảy nguy hiểm, đều bóp chết khi còn ở trong nôi.

"Àn." Chỉ một Lâm Sơ Cửu, Tiểu Thiên Diệu không thêm đề ở trong mắt, nếu như Lâm Sơ Cửu không có hai lòng, dường như như sừng vật bên người cũng tốt.

Tô Trà nhẹ nhàng gật đầu, không nói thêm về chuyện này nữa, ngược lại nói tới chính sự, "Những người đó nên xử lý thế nào?"

"Giết! Thích khách đưa tới Đại Lý Tự; cung thủ thì đưa tới Xu Mật Viện; gian tế đưa tới giám sát viện. Sáng mai đưa đi, bổn vương muốn toàn bộ người kinh thành đều biết, tối hôm qua một cuộc đã xảy ra chuyện gì."

Tiểu Thiên Diệu xử lý rất sạch sẽ lưu loát. Tô Trà vừa nhìn đã biết, Tiểu Thiên Diệu cân bản không hề nghĩ tới, sẽ thu được tin tức hữu dụng gì từ trong miệng những người đó.

Nhưng.....

"Làm như vậy, Hoàng thượng có thể sẽ bất mãn hay không?" Tô Trà mừng vẻ mặt lo lắng, hắn biết rằng Hoàng thượng là người tàn nhẫn bao nhiêu. Tiểu Thiên Diệu đánh vào mặt Hoàng thượng như vậy, Hoàng Thượng vui mừng mới lạ.

"Bất mãn?" Tiểu Thiên Diệu cười lạnh, "Hắn khi nào từng vừa lòng đối bổn vương? Miễn là bổn vương không chết, bổn vương làm bất cứ điều gì hắn đều sẽ không vui."

Thoải nhượ?

Hắn đã từng thoải lui, nếu không phải hắn uỷ quyền, Hoàng thượng sao có thể dằn nắm lấy binh quyền của hắn?

Cho dù hắn tàn phế thì như thế nào?

Chỉ cần Tiểu Thiên Diệu hắn không buông tay, Hoàng thượng cũng chỉ đành thở dài mà thôi.

Vì lợi ích của huynh đệ hắn, vì thế hắn đã không mặt mũi theo đuổi đến cùng âm mưu ám toán của Hoàng thượng. Binh quyền hắn đã giao ra rồi, nhưng kết quả thì sao?

Hoàng huynh tốt của hắn được một tác lại muốn tiến một bước, không chỉ gửi một nữ nhân lộn xộn tới nhọc nhằn hắn, hiện tại còn dám sử dụng cả thích khách.....

Muốn mạng của Tiểu Thiên Diệu hắn, cũng phải nhìn xem hắn ta có năng lực کیا hay không!

Sát ý chợt loé lên trong mắt Tiểu Thiên Diệu, nhưng dù vậy vẫn khiến toàn thân Tô Trà phát lạnh, yên lặng thở dài trong lòng.....

Thật sự là hóa hỏa trên người, thật ra Thiên Diệu không có dã tâm. Nếu như hắn có dã tâm, ngồi vị hoàng đế kia, đương nhiên thích thượng cân bản không thể ngồi nổi. Nhưng, Hoàng thượng lại có tình phòng bị Thiên Diệu lần nữa.

Phòng bị cũng không sao, hoàng đế nào cũng sẽ đều không thích huynh đệ cầm binh quyền trong tay. Nhưng Hoàng thượng ngàn vạn không nên xuống tay tàn nhẫn như vậy. Hay đợi cuộc sống của Thiên Diệu. Nếu như Thiên Diệu không phản kích, vậy thì hắn không phải là Tiểu Thiên Diệu.....

Bạn đang đọc truyện *Phi Quyền Khuyết Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 24: Cầm lạnh, chết cũng không có người biết

Edit: Emily Ton.

Khi Lâm Sơ Cửu tỉnh lại, phát hiện bản thân mình đang nằm ở trên hi giường, trên người vẫn đang mặc quần áo dính máu, ngay cả chân cũng đều không có. Toàn bộ thân mình lạnh lẽo, người còn chưa ngồi dậy, nước mũi đã chảy xuống không thể không chết.

Lâm Sơ Cửu thật ra rất muốn oán giận, tuy nhiên nàng nghĩ rằng Tiểu Thiên Diệu giết nàng đã là rất tốt, nàng còn muốn hy vọng xa vời gì nữa?

Làm người không thể quá tham lam, có thể lưu lại một cái mạng nhỏ, Lâm Sơ Cửu đã rất vừa lòng. Đối với cuộc sống sau này là tốt hay xấu, nàng không lo lắng chút nào.

Những ngày tháng trời qua, nàng sẽ từ từ mưu tính. Năng tin tưởng rằng, hết thảy đều sẽ càng ngày càng trở nên tốt đẹp hơn.

Xoa xoa cánh tay đau nhức, Lâm Sơ Cửu lắc đầu với tình cảnh hiện tại của mình, nhưng rất nhanh đã lấy lại tinh thần. Nàng đang muốn đứng dậy, đi ra ngoài hỏi xem lúc này đã là lúc nào, lập tức nghe thấy tiếng kêu tích tích tích từ hệ thống Y Sinh.....

Ấm thanh này, Lâm Sơ Cửu đã rất quen thuộc. Đây là đang nhắc nhở nàng rằng: *có người bệnh*. Tuy nhiên, lúc này đây không phải muốn Lâm Sơ Cửu đi cứu người, mà là nhắc nhở Lâm Sơ Cửu, chính nàng đã bị cầm lạnh.

Lâm Sơ Cửu thật sự muốn trợn trắng mắt: *Bệnh trạng rõ ràng như vậy, nàng cần tới hệ thống Y Sinh nhắc nhở hay sao?*

Quả thực là khinh thường sự chuyên nghiệp của nàng.

Đầu có chút nặng nề, Lâm Sơ Cửu không muốn đi chuyển quá nhiều, nhưng nghĩ đến thân mình yếu ớt của nguyên chủ này, nàng vẫn nên tự chăm cho mình, đồng thời nuốt vào hai viên thuốc.

Ngồi lại một lúc lâu, tình thần đã khôi phục một chút, Lâm Sơ Cửu mở băng vải trên vai trái ra, một lần nữa tra được và băng bó lại. Vết thương trên vai trái cũng không nặng lắm, nhưng trong khoảng thời gian gần sẽ không thể dùng sức, tự bản thân mình chú ý thêm một chút là ổn.

Sau khi tự mình băng bó vết thương, Lâm Sơ Cửu suy nghĩ đi ra ngoài tìm người, muốn hỏi làm thế nào để mình có thể ăn uống. Nàng cũng không biết bản thân mình đã ngi trong bao lâu, dù sao sau khi tỉnh lại nàng cảm thấy rất đói.

Trong hi phòng là một mình hờn độn, tất cả các nương đều bị đào ngược, quần áo tăn loạn. Lúc trước như thế nào, hiện tại vẫn như thế ấy, nhưng.....

Được mà Lâm Sơ Cửu đặt ở trong nương đã biến mất, còn có thi thể của thích khách cũng đều biến mất.

Đối với những loại dược đó, Lâm Sơ Cửu không để ở trong lòng, được mà nâng đã lấy ra ngoài, cũng chỉ là thuốc bột dùng để cầm máu, băng vái và nước sát trùng. Mấy thứ này chỉ cần muốn có, nàng đều có thể sử dụng những vật của thời đại này, tạo ra chúng, sẽ không khiến cho người khác hoài nghi.

Nàng mở cửa ra, bên ngoài rất sạch sẽ, giống như trận chiến khốc liệt trước đó chưa từng phát sinh. Nàng hít sâu một hơi, vẫn có thể ngửi được mùi hương của hỗn hợp bùn đất.

Lâm Sơ Cửu quét mắt liếc một cái, phát hiện viện này thật sự không lớn, quan trọng là viện này trống rỗng, sàn to như vậy ngoại trừ có ra đều không có gì cả. Nhìn qua rất thoải mái, cũng khiến người thư thái.

Nói thật, Lâm Sơ Cửu không thích cây, hoa, hoặc là những loại như núi giả ở bên ngoài viện. Mấy thứ này không chỉ che mắt tầm mắt, còn thuận tiện cho kẻ cắp trốn tránh.

Nàng chỉ thích như thế này, vừa mở cửa ra là có thể nhìn thấy tường vôi sáng viên.

Nàng bước xuống bậc thang, dẫm lên con đường mòn rải đá xanh. Lâm Sơ Cửu đi tới bên ngoài viện, sân lớn nhìn rất thoải mái, nhưng đi từ trong phòng tới của lại phải đi một lúc khá lâu. Trước đây Lâm Sơ Cửu rất thích đi bộ, tuy nhiên thân thể mình mai này không thể chịu nổi. Hiện tại, vào môn đi được vài bước, Lâm Sơ Cửu đã cảm thấy một mồ hôi đổ, và trên con đường cũng không có một vệt nào có thể chống đỡ, hại nàng muốn đỡ vật nào đó để nghỉ ngơi một chút cũng đều không được.

Đúng thật là hổ người!

Giờ thôi qua, Lâm Sơ Cửu hít hơi, nước mũi lại muốn rơi xuống. Nàng muốn tìm chiếc khăn, nhưng vừa cúi đầu nhìn, mới phát hiện bản thân mình vẫn đang mặc quần áo nhuộm máu đi ra khỏi cửa.

"Có nên trở về thay quần áo hay không?" Lâm Sơ Cửu rồi rẩm, quay đầu nhìn lại con đường mình đã đi qua hai phần ba, khẽ cắn môi, vẫn quyết định đi về phía trước.

Quay lại? Nàng nhất định không còn sức lực để tiếp tục đi ra ngoài.

Ở nơi xa, âm ệ "bảo hộ" Lâm Sơ Cửu, nhìn thấy Lâm Sơ Cửu ngã ngốc đứng tại chỗ, có chút khó hiểu không biết nàng muốn làm gì, nhưng khi nhìn thấy cách đó không xa có người đang đi tới, âm ệ lúc này mới nhẹ nhàng thờ ra.

Lâm Sơ Cửu tiếp tục đi ra ngoài, mắt thấy chỉ cách cửa có vài chục bước, cửa viện đột nhiên mở ra. Lâm Sơ Cửu vội vàng dừng lại, chỉ thấy một Bào già thân hình gầy nhỏ, diện mạo nghiêm túc, mang theo bốn tiểu nha hoàn rũ mắt đi đến.

Khi Bào già nhìn thấy Lâm Sơ Cửu đang đứng ở nơi đó, trên mặt không biểu hiện ra bất luận kinh ngạc nào, thông dong hành lễ: "Nô tãi Tào Thạch, là đại quân gia vương phủ, gặp qua Vương phi."

Vương phi?

Lâm Sơ Cửu nghe thấy xưng hô này, trên mặt lộ ra một nụ cười nông cạn: *Có vẻ như, thân phận bên ngoài của nàng vẫn được thừa nhận.*

Nghe đến cũng đúng, nàng đi nói như thế nào cũng là Tiểu Vương phi do Hoàng thượng ban chỉ. Chỉ cần nàng không chết, danh phận Tiểu Vương phi này chính là nàng.

Lâm Sơ Cửu không hề có chút khiếp nhược, chậm rãi giọng tay: "Miễn lễ."

Mặc dù trí nhớ của nguyên chủ không đáng tin cậy, nhưng lễ nghi học được lại rất tốt, đương nhiên đây cũng không phải là công lao của nguyên chủ, mà là công lao của bà ngoại nguyên chủ.

Bà ngoại nguyên chủ rất yêu nguyên chủ, không muốn nguyên chủ thất lễ, vì thế có ý hình vãi Bào ma ma, nghiêm khắc huấn luyện nguyên chủ lễ nghi cung đình, còn có đạo cư xử giữa người với người. Đáng tiếc, nguyên chủ có thể ra tay, cũng chỉ có lễ nghi.

Tào quân gia không hề khách khí, lập tức đứng thẳng, chỉ vào bốn thị nữ phía sau và nói "Vương phi, đây là thị nữ mà Vương gia bảo nô tãi đưa tới. Sau này các nàng sẽ hầu hạ cuộc sống hàng ngày của Vương phi."

Hầu hạ sẽ cùng tồn tại với giám thị, Lâm Sơ Cửu tỏ vẻ hiểu rõ, vui vẻ tiếp nhận "Thay ta cảm ơn Vương gia, Vương gia thật quá chu đáo."

Nàng không sợ có người giám thị, nàng chỉ sợ không có người hầu hạ.

Không phải nàng không muốn tự mình động thủ, thật sự trong thời đại này, chuyện gì cũng không thuận tiện, ví dụ như tắm rửa. Nếu không có người múc nước cho nàng, nàng một mình muốn nấu nước, múc nước, phỏng chừng cả ngày cũng dùng nghĩ tới tắm rửa.

Còn có giặt quần áo gì đó, Lâm Sơ Cửu càng thêm rối rắm

Ở thời đại này không có máy giặt, không có bột giặt, nàng thật sự không thể mỗi ngày múc nước và giặt quần áo, càng không cần đề cập tới trên người nàng mặc phần lớn đều là tơ lụa tốt nhất. Loại nguyên liệu này thật thật sự rất khó giặt, không có người có kinh nghiệm xử lý giúp nàng, nàng thật sự sẽ khóc.

Tào quân gia không nghĩ tới, Lâm Sơ Cửu lại nói chuyện tốt như vậy, kinh ngạc nhìn nàng một cái, vừa lúc đó điện viên con người lịnh lệnh của Lâm Sơ Cửu. Tào quân gia vội vàng cúi đầu, không dám nhìn tiếp.

"Vương phi, Vương gia muốn nô tãi hỏi ngài, ngài muốn xử lý nha hoàn như thế nào?" Dựa vào trực giác làm họ nhân, Tào quân gia cảm thấy Vương phi này có thể khiến Vương gia, cố ý sai người tới đây hầu hạ tuyệt đối không hề đơn giản. Lão vẫn nên ít chọc tới nàng.

"Tình cả thị tỷ đều đưa hết về Lâm phủ. Cứ nói rằng Tiểu Vương phi không cần hạ nhân ăn cây cỏ, rào cây sung, càng không cần hạ nhân xử lý những sự tình không được quyền." Lâm Sơ Cửu không khách khí chút nào, một hơi tiễn toàn bộ những người Lâm phủ nhân gửi tới.

Lâm phu nhân an bài rất nhiều người cho Lâm Sơ Cửu, ngoại trừ bốn đại nha hoàn quyền rũ ra, còn có vài thị tỷ, những người này vốn nên là thân tín sau khi Lâm Sơ Cửu đến Tiểu Vương phủ, nhưng.....

Khế ước bán mình của những người này, toàn bộ đều ở trong tay Lâm phu nhân, nếu như những người này không hợp tâm ý, Lâm Sơ Cửu cũng không có quyền bán đi. So với đường người của Lâm phu nhân, nàng thì rằng không cần một kẻ nào hết.

Tào quân gia dường như không nghĩ tới, Lâm Sơ Cửu ngay sau ngày tân hôn, lập tức xé rách mặt cùng nhà mẹ đẻ. Vì thế, Bào có lòng tốt kiến nghị nói: "Vương phi có muốn gặp những người đó trước hay không?"

Nếu vẫn thấy hợp ý thì có thể lưu lại. Nếu không, một nữ tử từ yêu nhược như Lâm Sơ Cửu, bên người tất cả đều là người Tiểu Vương phủ, không có ai là người nhà, nếu bị nhốt ở hậu viện cho dù đã chết một hai năm, cũng sẽ không có người ngoài nào có thể biết được.....

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Quyên Khuyết Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 25: Không có con, không bằng phế vật

Tào quân gia là người tử tế, nhưng Bào lại không biết tình cảnh thật sự của Lâm Sơ Cửu.....

Đối Lâm Sơ Cửu, hạ nhân của Tiểu Vương phủ cũng tốt, hạ nhân của Lâm gia cũng được, đều không có gì khác nhau. Hạ nhân hai phủ này đều sẽ không xem Lâm Sơ Cửu giống như chủ tử. Xét cho cùng, nếu chủ tử bọn họ ra lệnh, bọn họ đều sẽ không chút do dự xuống tay giết chết Lâm Sơ Cửu.

Hiện tại, Lâm Sơ Cửu đã quyết định ôm chặt đuôi của Tiểu Thiên Diệu, sao hẳn có thể khiến nàng thuận lợi mọi bề. Hơn nữa, việc này cũng không phải nàng muốn thuận lợi mọi bề là được, nàng đã xé rách mặt với Lâm phu nhân, lại lừa Lâm phu nhân một số bạc lớn, Lâm phu nhân tuyệt đối sẽ không bỏ qua nàng.

So với lưu lại hạ nhân của Lâm phủ, có thể sẽ khiến Tiểu Thiên Diệu hoài nghi nàng, nàng thì rằng tuyệt tình mới chết. Dù sao, Thái tử là con rể tương lai của người cha không ra gì của nàng, tuyệt đối sẽ không đứng ở bên nàng. Nói không chừng còn muốn nàng tự hy sinh mình, làm nội ứng cho Thái tử, muốn giết chết Tiểu Thiên Diệu.

Thay vì khiến những người trong Tiểu Vương phủ bối rối, không bằng tiền hạ thủ vì cường, để người khác nhìn thấy được rằng, mẹ kế Lâm phu nhân này của nàng, ác độc với đích trưởng nữ là nàng bao nhiêu.

Lâm Sơ Cửu cư tuyệt ý tốt của Tào quân gia, bảo Tào quân gia tiễn toàn bộ mọi người rời đi. Đương nhiên, khi đưa trở về, nhất định phải phô trương thành thế thật lớn, khiến cho mọi người nào nhiệt trong kinh thành đều biết được, phu nhân Lâm gia an bài hạ nhân cho đích trưởng nữ làm của hồi môn, nhưng không chịu đưa kẻ ước bán mình cho đích trưởng nữ, muốn đuổi tay đến cả Tiểu Vương phủ.

Tào quân gia nghe xong những lời Lâm Sơ Cửu nói, sắc mặt hiện lên một sự xuất sắc!

Tào quân gia đã rất lớn tuổi, Bào thật đáng là chưa từng gặp qua, có nương nhà ai lại đầu nhà mẹ đẻ của mình như vậy. Lâm có nương này quả nhiên không hề bình thường.

Nếu Lâm Sơ Cửu đã nói như vậy, Tào quân gia cũng không tiếp tục khuyên nhủ. Lúc trước Bào khuyên một câu đã là có tâm tư riêng, bởi vì tới hôm qua Lâm Sơ Cửu cứu Tào Lâm, chính là con của Bào.

Có qua có lại, mặc dù Tào quân gia không nói ra lời cảm tạ, nhưng cũng ngầm giúp Lâm Sơ Cửu chọn lựa chọn bốn nha hoàn, để các nàng tận tâm hầu hạ Lâm Sơ Cửu.

Lâm Sơ Cửu không biết một vụ này, nhưng khi nhìn thấy bốn nha hoàn đều cụp mí rí mắt, thu dọn căn phòng, múc nước, mang tới một số đồ ăn đều làm rất thỏa đáng, không nhận được nói ở trong lòng: *So với Lâm phu nhân, thủ đoạn của Tiểu Thiên Diệu thật sự cao hơn rất nhiều, từ bọn nha hoàn đều có thể nhìn ra được.*

Nếu như Lâm phu nhân đưa nha hoàn cho nàng, có thể tuân theo quy củ làm tốt mọi việc, Lâm Sơ Cửu sẽ không thể tra ra. Nàng thật ra không yêu cầu quá cao đối nha hoàn, nàng không cần nha hoàn sẵn lòng chết vì nàng, xem nàng giống như chủ nhân, hay là ân nhân, hoặc là tỷ muội. Nàng chỉ cần nha hoàn an phận một chút, có thể đảm bảo được chất lượng sinh hoạt của nàng, không liên lụy tới nàng là được. Đối với những mặt khác?

Chỉ cần không quá phận, muốn bỏ lên giường của Tiểu Thiên Diệu hay làm gì đi nữa, nàng đều có thể tiếp nhận.

Cuối cùng Lâm Sơ Cửu có thể ngấm mình trong bồn tắm, tiếp đó nàng ăn no nghỉ ngơi một lát, sau đó uống một chén canh gừng nóng. Trái qua một phen lăn lộn, tinh thần Lâm Sơ Cửu đã khá hơn nhiều, sắc mặt cũng bắt đầu hồng hào hơn.

Đấy mới là cuộc sống của một con người!

Mặc dù trên vai trái bị thương, nhưng đối Lâm Sơ Cửu mà nói, từ khi đi vào thế giới này đến nay, có thể xem như ngày hôm nay là thư thái nhất.....

Cuộc sống của Lâm Sơ Cửu trôi qua một cách thư thái, nhưng Tiểu Thiên Diệu lại không tốt đẹp như nàng. Mặc dù Tiểu Vương phủ tuyên bố với bên ngoài, Tiểu Vương gia và Tiểu Vương phi đã bị kinh hãi, muốn đóng cửa tình đường. Tuy nhiên mấy ngày nay, Tiểu Thiên Diệu tuyệt đối không hề có thời gian tình đường.....

.....*Edit & Dịch: Emily Ton*.....

Sáng sớm hôm nay, từng xe thi thể được kéo ra ngoài từ Tiểu Vương phủ. Đại Lý Tự, Giám Sát Viện và Xu Mật Sử, toàn bộ công lớn đều là thi thể, tất cả đều được bày biện gọn gàng ở trước đại môn.

Ngoại trừ thi thể, còn có mũ tên và nỏ. Mặc dù phía trên không có bất luận dấu hiệu gì, nhưng người có mắt đều có thể nhìn ra được, mấy thứ này đều là từ quân đội, cho dù không phải xuất ra từ phía quân đội, cũng không phải người thường có thể lấy ra được.

Phải biết rằng, ở Đông Văn quốc, không cho phép bất luận kẻ nào tăng tòng, chế tạo vũ khí. Hơn nữa, toàn bộ tài liệu và vũ khí đều do triều đình quản chế, người bình thường căn bản không có được chúng.

Cùng với thi thể, cung tiễn đã được đưa đến, còn có đơn kiện của Tiểu Vương phủ. Tiểu Vương phủ cáo trạng với Xu Mật Sử, Giám Sát Viện, Cầm Môn Đề Đốc, Thuận Thiên Phủ, thủ lĩnh cầm vệ quân của kinh đô, tổng quân thái giám phủ Nội Vụ.

Tóm lại, bất cứ ai có thể liên quan tới những thi thể kia, Tiểu Vương phủ đều không buông tha kẻ nào. Trên đơn kiện dài 38 trang, trong đó có 30 trang viết tên bị cáo cùng với chức quan đi kèm.

Tiểu Vương phủ cáo trạng bọn họ bỏ rơi nhiệm vụ, cáo trạng bọn họ cấu kết với thích khách, cáo trạng bọn họ tàng trữ vũ khí riêng, cáo trạng bọn họ xem thường pháp kỷ, mưu sát thân vương đương triều.

Mười tám tội trạng, mỗi một tội trạng, đều đủ để diệt tam tộc những người này, và Tiểu Vương phủ đã liên tiếp viết 18 đầu trọng tội vào trong đó.

Nhân chứng, vật chứng cùng với đơn kiện, đều được đưa tới quan phủ. Sau khi người Tiểu Vương phủ làm xong những việc trên, lập tức không cần nhiều lời, chỉ nói bọn họ tin tưởng vào triều đình, triều đình chắc chắn sẽ đưa ra được câu trả lời thỏa đáng cho Tiểu Vương gia, sẽ không làm tổn thương trái tim tàn tật của công thần vì đã bảo hộ đất nước.

Chiều này của Tiểu Thiên Diệu cực kỳ tàn nhẫn. Không chỉ đặt mình ở vị trí đạo đức cao nhất, còn sẽ rách khuôn mặt giả tạo của Hoàng thượng ngay trước mặt mọi người, mang những sự tình hân là nên xử lý ở trong bóng tối, đặt toàn bộ ra bên ngoài. Vì vậy, cho dù Hoàng thượng không muốn có hành động nào cũng đều không được.

.....

"Lão Tử, người đủ tàn nhẫn!" Hoàng thượng tức giận đến nỗi quát toàn bộ tấu chương và đơn kiện rơi xuống mặt đất. Nhưng cho dù như vậy hẳn vẫn không thể giải hận, vì vậy nắm lấy nghiên mực trên bàn, ném tới người đang quỳ gối trước mặt: "Lân!"

Bốp..... Người nó bị đập đến nỗi đầu rơi máu chảy, nhưng cổ họng không dám rên một tiếng, ôm đầu nhanh chóng chạy ra ngoài. Từ trên quan phục của hắn ta, có thể nhìn ra đó là một vó tướng, cũng chính là thống lĩnh cấm quân bị Tiểu Thiên Diệu cáo trạng.

Tại kinh thành, chỉ trong một đêm, với số lượng thích khách lên vào ám sát Tiểu Vương gia, thống lĩnh cấm quân này của hắn ta chỉ sợ sẽ phải kết thúc.

"Hoàng thượng bắt gien." Thái giám tâm phúc của Hoàng thượng, thật cẩn thận tiến lên, "Hoàng thượng, hiện tại Tiểu Vương chỉ là một phế vật, cả đời đều không thể đứng dậy, cũng sẽ không thể có con nối dõi. Hoàng thượng, ngài thật sự không cần phải tức giận với một phế vật."

Thái giám tâm phúc của hoàng thượng cố ý nhấn mạnh hai chữ "phế vật". Hẳn biết, hai chữ này Hoàng thượng thích nghe nhất. Hoàng thượng thường ngầm gọi Tiểu Thiên Diệu là phế vật, đại thần chấp mệnh ngửa hoàng thượng, trong tối cũng như ngoài sáng, đều gọi Tiểu Thiên Diệu là Vương gia phế vật.

Quả nhiên, sau khi Hoàng thượng nghe được lời này, sắc mặt liền tốt hơn một chút, nhưng vẫn chưa hết giận, "Đúng là một đám vô dụng, ngay cả phế vật cũng không giải quyết được, quai thực là không bằng phế vật"

"Hoàng thượng, xin ngài bớt giận. Lần này, xác thật là ý của vạ vị đại nhân. Rốt cuộc, không ai nghĩ tới, Tiểu Vương ngoại trừ những thân binh trên tay, còn ngầm có một thế lực mạnh như vậy. Mặc dù lần này tổn thất một ít người, nhưng tốt xấu chúng ta cũng tra ra được con át chủ bài của Tiểu Vương. Lần sau....." Thái giám tâm phúc cuối hắc hắc một tiếng, "Lần sau, Tiểu Vương sẽ không có vận khí tốt như vậy."

"Người nói qui không xác....." Hoàng thượng nghe những lời này, sắc mặt cuối cùng cũng bình tĩnh trở lại, khốc mới thậm chí còn nổi lên một nụ cười, "Có thể bức ra con át chủ bài của hắn, cũng không uống công trăm hy sinh nhiều người như vậy. Tiếp theo, trăm tất phải lấy tính mạng của hắn."

"Hoàng thượng anh minh." Thái giám tâm phúc rít cả ở ánh mắt, lập tức đặt tấu chương và đơn kiện của Tiểu Vương phủ ở trước mặt hoàng thượng, chờ hoàng thượng phê duyệt.....

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Quyên Khuyết Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Trêu chọc, không phải người một nhà không vào một cửa...

Hoàng thượng đang nổi giận lôi đình ở trong ngự thư phòng, Tiểu Thiên Diệu rất nhanh cũng biết được tin, trong mắt hiện lên một tia cười lạnh, nhưng không nói câu nào.

Trong lòng Tô Trà yên lặng thấp lên một ngọn nến cho Hoàng thượng. Hoàng thượng thật sự là quá ngày thơ, Thiên Diệu mười ba tuổi đã đầu nhập quân đội, chinh chiến sa trường mười lăm năm, sao có thể chỉ có một con át chủ bài như vậy.

Hoàng thượng tự cho rằng mình đã bức được con át chủ bài của Thiên Diệu ra ngoài, nhưng trên thực tế, đây bất quá chỉ là một góc của tảng băng mà thôi. Một ngày nào đó, Hoàng thượng sẽ phải tự trả giá cho tất cả những gì mình đã gây ra với Thiên Diệu.

Tô Trà thu hồi sự đồng cảm của mình đối Hoàng thượng, tiếp tục báo cáo tình huống bên ngoài với Tiểu Thiên Diệu, chờ đến khi hắn nói xong, vừa lúc đã đến giữa trưa. Tiểu Thiên Diệu giữ Tô Trà lại dùng cơm, nhưng hai người còn chưa kịp đi, Tào quân gia đã bước tới.

Tào quân gia nhìn thấy Tô Trà cũng đang ở đó, do dự nhìn về phía Tiểu Thiên Diệu, không biết nên nói hay không?

Tô Trà đang muốn tìm lý do ra ngoài trước, Tiểu Thiên Diệu đã thờ ơ mở miệng: "Tô Trà không phải người ngoài, nói đi."

Điều này khiến Tô Trà không tiện rồi đi, đành phải ngoan ngoãn đứng ở nơi đó, âm thầm cầu nguyện Tào quân gia đừng nói sự tình quá bí ẩn, hẳn là người rất tự biết mình, luôn luôn không thích biết quá nhiều thứ.

Chau từ mở miệng. Tào quân gia lập tức không có kỳ nữa, cung kính lập lại những lời Lâm Sơ Cửu nói lại một lần, "Thành Vương gia định đoạt."

Mặc dù là sự tình Lâm gia, nhưng liên quan tới một mũi Tiểu Vương phủ, cũng không phải Lâm Sơ Cửu muốn làm gì thì làm.

Tiểu Thiên Diệu không chút nghĩ ngợi nói: "Theo ý ngài nói mà làm"

Khuôn mặt lạnh lùng của Tiểu Thiên Diệu dụ lại mọi phản, Tào quân gia nhìn chằm chằm xuống sàn nhà nên không nhìn thấy, nhưng Tô Trà lại nhìn ra được.

Tào quân gia vừa rồi đi, Tô Trà đã mở miệng cười trừu ghẹo một câu "Không phải người một nhà không đi vào một cửa, các người quả thật đúng là phu thê." Điều thích và mặt trước mặt mọi người.

Tiểu Thiên Diệu tức mặt nhìn Tô Trà một cái, không nói gì. Tô Trà nhún vai, tiến lên đẩy xe lăn giúp Tiểu Thiên Diệu, làm bộ mình chưa từng nói điều gì.

.....Edit: Emily Ton....

Sau khi Lâm Sơ Cửu giao phó sự tình Lâm gia cho Tào quân gia, lập tức hoàn toàn buông xuống việc này. Ăn xong, Lâm Sơ Cửu lên ngai một lát, lúc này mới hoàn toàn dưỡng đủ tinh thần.

Dưỡng đủ tinh thần, Lâm Sơ Cửu lập tức có tâm tình tìm hiểu tình cảnh hiện tại của mình.

"Các người tên gọi là gì?" Lâm Sơ Cửu nhìn bốn nha hoàn từ sắc bình thường, trong lòng hiểu được bốn nha hoàn này tuyệt đối không phải là tiểu thấp dự phòng.

Bốn nha hoàn cùng nhìn người nói: "Thành Vương phi ban danh."

Ban danh?

Lâm Sơ Cửu từng sửng sốt một chút, từ trong trí nhớ của nguyên chủ hiểu được, thường thì họ nhìn bên người sẽ do chủ nhân ban danh. Lâm Sơ Cửu vẫn luôn không thích khác người, dựa theo nguyên tắc nhập gia tùy tục. Lâm Sơ Cửu suy nghĩ một lúc, sau đó chỉ từ trái qua phải, "Trần Châu, Mã Nào, San Hô, Phi Thủy."

Lâm Sơ Cửu thừa nhận bản thân mình không có tài đặt tên, nhưng chi cần dễ nhớ là được. Dù sao bốn nha hoàn này cũng không hoàn toàn là của nàng, chẳng qua nàng chỉ mượn của Tiểu Vương phủ để dùng mà thôi.

"Nô tỳ tạ Vương phi ban danh." Bốn nha hoàn bên người Lâm Sơ Cửu, đã chính thức có tên.

Sau khi Lâm Sơ Cửu ban danh, lập tức bắt đầu tìm hỏi một số việc nhỏ. Bốn nha hoàn vốn nghĩ rằng Lâm Sơ Cửu sẽ hỏi thăm sự tình Tiểu Vương phủ, các nàng đã chuẩn bị sẵn sàng, tuyệt đối sẽ không để Lâm Sơ Cửu nghe được những tin tức có ích, kết quả.....

Lâm Sơ Cửu chỉ hỏi hiện tại là giờ nào? Những thân binh lúc trước bị thương hiện tại ra sao? Nàng có thể đi xem hay không?

Tiểu Vương phủ có quy củ gì?

Nếu nàng có cơ hội hãy hỏi Tiểu Vương gia một chút, nàng có thể ra khỏi sân này hay không?

Ngoại trừ những điều ấy ra, Lâm Sơ Cửu không hề hỏi bất cứ sự tình nào có liên quan tới Tiểu Vương phủ, cũng không hề hỏi thăm việc riêng của Tiểu Thiên Diệu. Điều này khiến cho bốn nha hoàn rất khó hiểu.

Phải biết rằng Lâm Sơ Cửu chính là Hoàng thượng ban cho, Tiểu Thiên Diệu đã dùng tám kiểu lén lút vào cửa Vương phủ. Nữ chủ nhân Tiểu Vương phủ, theo lý thì nàng có quyền quản hết toàn bộ sự tình trong Tiểu Vương phủ, nhưng.....

Lâm Sơ Cửu lại xem mình giống như người ngoài, hoặc là người thuyết khách thì đúng hơn.

Mặc dù bốn nha hoàn khó hiểu, nhưng trên mặt đều không biểu lộ ra ngoài. Người có thể được Tiểu Thiên Diệu cố ý đưa cho Lâm Sơ Cửu, tuyệt đối không phải là nha hoàn bình thường.

Bốn nha hoàn đều trả lời tất cả các vấn đề Lâm Sơ Cửu muốn biết. Lâm Sơ Cửu không hỏi thêm các nàng nữa hơn. Đối với việc có thể đi thăm thân binh bị thương hay không, điều này không phải bốn nha hoàn có thể làm chủ.

"Vương phi, việc này cần phải xin chỉ thị Vương gia, nếu Vương phi muốn đi thăm hộ vệ bị thương, nô tỳ sẽ lập tức đi bẩm báo cho quân gia biết." Trần Châu là nha hoàn đứng đầu trong bốn người, hành sự rất trầm ổn chu toàn. Cho dù không xem Lâm Sơ Cửu là Vương phi, Trần Châu cũng không dám chậm trễ.

Lâm Sơ Cửu có trách nhiệm theo dõi người bệnh do mình trị liệu, nhưng nàng cũng không phải là người lương thiện, nàng sẽ không đi tìm Tiểu Thiên Diệu để hỏi một việc nhỏ như vậy.

"Không cần, các người để tâm một chút, nếu như những hộ vệ bị thương có ai càng ngày càng nghiêm trọng, các người nói cho ta một tiếng là được." Tiểu Vương phủ không thiếu đại phu, mặc dù nghèo mà nàng học chính là Tây y, thời đại trước của nàng cũng rất thịnh hành Tây y, nhưng nàng hiểu rất rõ ràng. Trung y cũng rất hữu ích, nàng không coi khinh bất luận kẻ nào, cũng sẽ không vì bản thân mình có chút y thuật mà trở nên đặc biệt.

Trên thực tế, nếu không có Hệ thống Y Sinh cung cấp thuốc tây cho nàng, kiến thức y học của nàng trong thời đại này, chưa chắc có thể phát huy tác dụng.

Trần Châu nghe thấy Lâm Sơ Cửu nói vậy, trên mặt mặc dù không hiện lên biểu tình gì, nhưng trong lòng thì lại lau mắt mà nhìn đối Lâm Sơ Cửu.

Một Vương phi có thể nhìn thấy rõ thế cục, biết được điều gì có thể làm, điều gì không thể, mới có thể sống sót lâu dài ở Tiểu Vương phủ.

.....

Sau khi Tào quân gia bẩm báo với Tiểu Thiên Diệu, sợ thuộc hạ người không làm xong sự tình sai báo, vì thế lập quyết định tự mình đưa hạ nhân Lâm phủ trở về.

Nhìn thấy một đám hạ nhân Lâm gia đều rất tự cao tự đại, hoàn toàn không để Lâm Sơ Cửu vào mắt, Tào quân gia rốt cuộc hiểu được, vì sao Lâm Sơ Cửu không muốn gặp những người này.

Đừng nói là Lâm Sơ Cửu, chính Bào cũng cảm thấy tức giận.

"Đại tiểu thư đâu? Nàng vì sao vẫn chưa tới gặp chúng ta?"

"Người là người đại tiểu thư phải tới? Hôm qua chúng ta bận rộn một ngày, hôm nay rất mệt mỏi, người nói với đại tiểu thư một tiếng, hôm khác chúng ta sẽ tới bài kiến đại tiểu thư."

.....

Một đám vênh vào tay đắc, người không biết còn tưởng rằng bọn họ mới là chủ tử. Tào quân gia nhìn đám người này, không ngăn được cười lạnh: Lâm phủ làm tốt lắm, đưa một đám họ nhân như vậy tới. Đây là muốn nhào cho Tiểu Vương phủ bọn họ tới khi trời lật mới vào lòng sao?

"Người đầu." Dạng chi từ thế nào, sẽ có dạng thế hạ như thế ấy. Tào quân gia tuyệt đối không phải là một người nhân từ nương tay, những họ nhân Lâm phủ lần này đã đi phải vào sất.

"Trời hết đám điều nò này cho ta." Tào quân gia lạnh giọng hạ lệnh. Họ nhân Lâm gia lúc này mới hoảng loạn, một đám đầy mặt khó hiểu, vừa sốc vừa sợ hãi, nhưng vẫn có gan lớn tiếng, trực tiếp chỉ vào mũi Tào quân gia và mắng: "Người nghĩ người là ai, dám trối lèo từ? Lão tử chính là của hồi môn của Vương phủ, người đưa Vương phủ tới gặp ta."

Bốp..... Tào quân gia dùng một tay tát điều nò trước mặt, lạnh mặt nói: "Thật to gan, muốn Vương phủ tới gặp người, người nghĩ mình là ai?"

"Người... người là ai?" Nhìn thấy Tào quân gia bỗng hoá thành một kẻ bất nạt kẻ yếu, cứng rắn như thế, bọn họ lập tức mềm xuống.

"Hừ..... ta là quân gia Tiểu Vương phủ, phụng lệnh Vương phủ đưa các người trở về Lâm gia." Tào quân gia không muốn nhiều lời cùng đám người này, trực tiếp sai người Tiểu Vương phủ, trối hết đám người Lâm phủ.

Phản kháng? Toàn bộ đều bị đánh tới khi không còn sức phản kháng mới thôi.....

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Quyền Khuyết Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Nước cờ trong tối, cần phải vĩnh viễn trở thành phế nhân

Edit: Emily Ton.

Tào quân gia lĩnh ngộ sâu sắc ý của Lâm Sơ Cửu, đương cao thanh thế đưa người đến Lâm gia, chỉ kém khai chuông đánh trống.

Tào quân gia nhìn thấy đức hạnh của họ nhân Lâm gia, biết Lâm Sơ Cửu không nghĩ sẽ lưu lại một mũi của Lâm gia, đương nhiên sẽ không cố kỵ mặt mũi của Lâm gia. Lâm tướng là quan rất lớn, nhưng Tiểu Vương phủ vẫn không đến mức để một Tà tướng vào trong mắt.

Tiểu Vương phủ ngay cả mặt Hoàng thượng còn dám đánh, sợ gì một Tà tướng phủ nhỏ?

Sau khi Tào quân gia sai người đi thông báo với Lâm gia, cũng không đi vào trong phủ, mà chỉ ném người ở cổng lớn, nhìn thấy bốn phía có không ít người đến xem náo nhiệt. Tào quân gia đứng ở chỗ cao, lớn tiếng nói nguyên nhân đưa họ nhân Tiểu Vương phủ tới: "Ta đã lớn tuổi như vậy, chưa từng gặp nhà ai chọn thị tỷ cho cô nương, không đưa khiêu vũ khổ ước bán mình cho cô nương. Càng chưa từng thấy qua, thị tỷ nhà ai lại muốn chịu tự mình tới gặp."

"Hôm qua, Vương gia và Vương phủ nhà ta đại hôn, nhưng gặp phải thích khách. Vương gia và Vương phủ đều đã bị thương. Vương phủ sai tiểu nhân đi đàn xếp những thị tỷ này, kết quả những thị tỷ này lại là hết thuốc Vương phủ tự mình tới gặp bọn họ."

"Gia quý của Lâm tướng thật sự quá lớn, Vương phủ chúng ta kính trọng phu nhân kế (mẹ kế), nhưng phu nhân kế cũng không thể xoa nắn Vương phủ chúng ta như vậy, đưa họ nhân tới cho Vương phủ, nhưng lại tóm khế ước bán mình ở trong tay."

"Vương phủ nương nưng nhà chúng ta là người có hiểu, biết Lâm tướng gia không thể thiếu được những họ nhân này, lập tức tự mình làm chủ, tặng bọn họ trở về, miễn cho phu nhân kế không có họ nhân để dùng"

Giọng nói của Tào quân gia rất lớn, lời nói tuy nhàn nhàn từng từ lại rất rõ ràng, mọi người ở đây đều nghe rất rành mạch. Sau khi người Lâm phủ nhận được tin tức và đi ra, Tào quân gia đã nói xong những lời cần nói.

Nhìn thấy quân gia Lâm gia, Tào quân gia hoàn toàn không cho đối phương cơ hội nói chuyện, hai tay ôm quyền nói: "Người đã đưa đến, Vương gia và Vương phủ nhà ta đều đang bị thương, người Vương phủ không tiện rời đi, ta sẽ không ở lại lâu thêm."

Hoàn toàn không cho quân gia Lâm gia cơ hội mở miệng, Tào quân gia giờ tay lên, mang theo họ nhân Tiểu Vương phủ rời đi.

"Tào quân gia, Tào quân gia, chờ đã. Đây chỉ là hiểu lầm. Là hiểu lầm....." Quân gia Lâm phủ vội vàng đuổi theo, nhưng tất cả người Tiểu Vương phủ đều được huấn luyện rất tốt. Vì thế, họ nhân bình thường cũng có thần thủ mệnh mẽ hơn người, làm sao người Lâm phủ có thể đuổi theo.

Bên ngoài Lâm phủ, một loạt họ nhân đang quý, cộng thêm một đồng người đến xem náo nhiệt, Lâm quân gia u sầu muốn chết, nhất thời thật sự không biết nên làm như thế nào cho phải.

Tiếp tục để những người này quý gố bên ngoài, thật sự là mất mặt xấu hổ; nhưng mừng những người này vào trong phủ, lập tức chứng tỏ Lâm gia đã nhận lại những người này, nếu muốn đưa trở về sẽ khó khăn hơn!

Đây không phải khiến người khó xử hay sao?

Lâm gia có chấp nhận hay không, Tiểu Thiên Diệu và Lâm Sơ Cửu không thêm đề ý một chút nào. Cho dù là Tiểu Thiên Diệu hay là Lâm Sơ Cửu, đều không muốn có hành động thần thiện với Lâm gia.

Biết được sự tình đã được làm thỏa đáng, tâm trí Lâm Sơ Cửu rất tốt, còn luôn nhắc với Tào quân gia, nếu như Lâm phủ lại mang người và khế ước bán mình tới nữa, kiên quyết không thể nhận, và nếu người Lâm gia tìm tới cửa, cứ nói thẳng năng đang bị thương, không thể gặp khách!

Lâm Sơ Cửu vẫn luôn đợi Lâm gia phải người tới cửa, kết quả tới nửa ngày đều không có một chút động tĩnh. Kể cả việc đưa người Lâm gia trở về, thậm chí họ cũng không thêm phải người tới cửa giải thích một câu.

Có vẻ như Lâm phu nhân không phải là người kiểu ngạo bành thường!

Tuy nhiên, việc Lâm Sơ Cửu hiện tại phải làm, không phải suy xét Lâm phu nhân đang suy nghĩ gì. Hiện tại nàng phải làm chính là, ứng phó với thái y do Hoàng thượng phái tới.

Đêm tân hôn, Tiểu Vương và Tiểu Vương phủ gặp thích khách tấn công, hai người đều bị thương, sau khi Hoàng thượng nhận được tin tức cực kỳ tức giận, lệnh cho Đại Lý Tự và Hình Bộ nghiêm túc điều tra án này, tuyệt đối không buông tha bất luận người nào là chủ mưu. Đối với đơn kiện do Tiểu Vương gia trình lên, Hoàng thượng dường như không nhìn thấy, im bất không hề nhắc tới việc này.

Trừ việc đó ra, Hoàng thượng còn hạ thánh chỉ, phải ba vị thị tỷ có y thuật tốt nhất trong Thái Y Viện tới Tiểu Vương phủ, trị liệu cho Tiểu Vương và Lâm Sơ Cửu.

Nhưng trong lòng tất cả mọi người đều hiểu rõ, những thái y này mang danh nghĩa là tới trị liệu, trên thực tế lại tới để xác định, Tiểu Thiên Diệu và Lâm Sơ Cửu rốt cuộc có phải thật sự bị thương hay không.

Cũng may, Lâm Sơ Cửu xác thật là bị thương, hơn nữa năng chính là đại phu, chỉ cần hồi động tay chân một chút, lập tức có thể khiến mạch đập của mình trở nên suy yếu, kết quả thái y chẩn bệnh tất nhiên là không sao.

Và Tiểu Thiên Diệu?

Mặc dù hẳn không có vết thương bên ngoài, nhưng trước đó từng mệnh mẽ thúc đẩy nội lực và ứng chiến với thích khách, sau đó lại không thể điều tức đầy đủ, thân thể càng thêm trầm trọng, thậm chí còn tệ hơn so với lúc trước.

Các thái y tới chẩn bệnh, về mặt hoàn toàn trầm trọng. Tẩn Viện Chính của Thái Y Viện nghiêm túc nói: "Thương thế của Vương gia đã nặng thêm, sau này chi sự càng thêm khó khăn." Ánh mắt dừng lại ở trên hai chân Tiểu Thiên Diệu, mang theo một sự thống cảm không dễ phát hiện.

Đã thương lại càng thêm thương, Tiểu Vương gia thật sự đã bị phế.

Tẩn Viện Chính nói một câu, bầu không khí trong Tiểu Vương phủ càng thêm âm đạm, không có một chút sức sống. Nhưng Tiểu Thiên Diệu vẫn không có biểu tình gì, giống như người không thể nhức nhích không phải là hân.

Tẩn Viện Chính còn phải về cung phục mệnh, không thể ở lại lâu. Sau khi giao phó vài câu, lập tức viết ra phương thuốc và giao cho Tào quân gia, để Tào quân gia sai người đi bốc thuốc.

Tào quân gia lập tức sai người đi bốc thuốc, nhưng thuốc này Tiểu Thiên Diệu có uống hay không, không phải là chuyện thái y có thể quản.

.....

Tẩn Viện ngay lập tức quay về cung, đối mặt với những câu hỏi của Hoàng thượng. Hẳn không hề dấu diếm cũng không phóng đại bệnh tình, theo đúng sự thật bẩm báo kết quả do mình chẩn bệnh.

"Hoàng thượng, mặc dù Tiểu Vương gia không bị thương, nhưng tới hôm qua hẳn buộc phải vào công, nội thương nặng thêm. Thương thế dưới người tăng thêm, gân mạch hai chân có xu thế hóa rút. Tiểu Vương phủ chỉ vì quá kính sợ, vai trái bị thương, nhưng không có gì trở ngại"

So với Lâm Sơ Cửu, Hoàng thượng càng quan tâm tới Tiểu Thiên Diệu hơn, "Về thế, hai chân của hẳn không thể có khả năng khởi phục lại, đúng không?"

"Hồi Hoàng thượng, theo như họ quan chẩn bệnh, cuộc đời này của Tiểu Vương gia không còn có khả năng có thể đứng lên. Trong Văn Quốc không người nào có thể trị được cho Tiểu Vương gia. Nhưng hạ quan không dám đảm bảo, trên thế gian này có thể ngoại cao nhân với y thuật cao siêu hay không." Tẩn Viện Chính nói chuyện rất có chừng mực, cần phải để lại cho mình đường sống. Rốt cuộc, thân họ to lớn, điều kỳ diệu không phải là không có.

Hoàng thượng nghe những lời này thì sắc mặt hơi trầm xuống, sau khi suy tư một lát, nói: "Trước đó có thêm được cho hẳn, không có tác dụng gì sao?" Hoàng thượng sợ đi không màng tới tình hình đệ, khẳng khái phải đuổi tận giết tuyệt, chính là sợ Tiểu Thiên Diệu sẽ gặp được kỳ ngộ nào đó, một ngày nào đó lại có thể đứng lên.

"Hoàng thượng, Tiểu Vương gia đã không dùng lại được mà thân đã khai." Tẩn Viện cúi đầu, không dám nhìn thẳng Hoàng thượng."

Tẩn Viện Chính là người do Hoàng thượng phái đi, Tiểu Vương gia tin Tẩn Viện Chính mới lạ.

"Hắn vẫn cần thận như vậy." Hoàng thượng lắc đầu, không tức giận thêm, nhìn thái y quý gố trước bàn, thân mình không ngừng run rẩy, Hoàng thượng không có ý định khiến người thêm khó xử, bảo thái y lui ra.

Cũng may, hẳn còn có một bước có khác, Tiểu Thiên Diệu cần phải vĩnh viễn trở thành phế nhân, nếu không hẳn không thể nào an tâm!

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Quyền Khuyết Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 28: Hồi môn, cắt đứt toàn bộ đường lui

Edit: Emily Ton.

Vụ ám sát Tiểu Vương trong đêm đại hôn, tuyệt đối là sự kiện lớn nhất kinh thành, nhưng.....

Sự tình Tiểu Vương đưa thích khách đến Đại Lý Tự, Giám Sát Viện và Xu Mật Sử, lại khiến Hoàng thượng nói gì trước mặt mọi người, nhưng các đại thần quyền quý đều là những người có thâm niên, cho dù bọn họ có một trăm lá gan, cũng không dám

nghị luận về việc này.

Chuyện này giống như quân áo mặc trên người hoàng đế, trong lòng những đại thần quyền quý đều hiểu rõ, vì vậy tất cả đều giả bộ hồ đồ, không hề đề cập tới một câu, thật sự giống như chuyện này chưa từng phát sinh. Nhưng ngược lại, sự tình Tào quân giả đưa trả hạ nhân Lâm gia, đã dẫn tới đám luận của tất cả mọi người.

"Việc Lâm phu nhân làm thật sự rất ngu xuẩn, cho rằng Tiểu Vương hồ đồ như vậy sao? Bà ta thật đúng là cho rằng Tiểu Vương cũng giống như nữ nhi mà tỷ tỷ bà ta tru lại kia, những gì bà ta nói đều đúng?"

"Cái gì mà người krong thiện nhất tính thành, cái gì mà muốn châm chọc nữ nhi của thân tỷ tỷ, không tiếc giả làm vớ kề, thì ra đều là giả. Không ngờ bà ta tàn nhẫn như vậy, lần cuối cùng còn sẽ rách lìn da mặt nhân của nàng."

"Lâm phu nhân còn tưởng rằng Tiểu Vương cũng không có não giống như đại tiểu thư kia. Ta muốn nhìn xem, lần này bà ta sẽ kết thúc thế nào."

Sự tình phát sinh như vậy, giống như bỏ đá xuống giếng, bọn họ nghĩ sao nói vậy, nhưng cũng có người cẩn thận dùng đầu óc tự hỏi.

"Lâm phu nhân vì sao sẽ làm việc ngu xuẩn như vậy? Đây không giống tác phong của Lâm phu nhân. Gần đây năm, Lâm phu nhân làm việc đều rất kín kẽ, trước giờ đều tỏ vẻ chăm sóc rất tốt cho nữ nhi của phu nhân trước, không người nào có thể nói xấu bà ta một câu."

"Có lẽ là do lo lắng khi đại tiểu thư Lâm gia giả vào vương phủ, bà ta không thể quản chế được, vì thế muốn xuống tay trả hạ nhân nói đó."

"Ai biết được rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, điều này thật sự rất khó hiểu. Tiểu Vương phải đưa người đến Lâm gia, trước mặt mọi người đánh vào mặt Lâm gia, nhưng Lâm phu nhân lại không thể làm gì."

.....

Mọi người có đủ các loại suy đoán, có đủ các loại cách nhìn, nhưng có thể khẳng định chính là, tất cả mọi người đều đang đợi hành động của Lâm phu nhân. Và tại thời điểm này, Lâm phu nhân còn đang lo ngại thích với Lâm tướng.

"Lão gia, nhiều năm như vậy, ta làm người thế nào ngài còn không hiểu hay sao? Ta không thích Sơ Cửu, nhưng sẽ không động tay động chân với việc nhỏ như vậy. Ta lưu khế ước bán mình của thị tỷ lại, không phải rõ ràng là lưu lại nhược điểm cho người ta nắm hay sao?" Lâm phu nhân hai mắt ửng đỏ, nước mắt chảy quanh hồc mắt, bộ dáng như muốn ngã xuống.

Lâm phu nhân luôn xinh đẹp như vậy, cũng chọc vào trái tim người, Lâm tướng không nện được ôm người vào trong lòng ngực, "Phu nhân đừng thương tâm, tâm tính của hải tử Sơ Cửu có hơi kỳ lạ, khiến phu nhân phải chịu ủy khuất."

Lâm phu nhân thừa cơ rúc vào trong lòng ngực Lâm tướng, vội khẩu nói "Lão gia nói gì cũng được, chúng ta đều là người một nhà, ta chịu chịu ủy khuất tính làm gì, nhưng quan trọng chính là việc này chúng ta phải làm sao bây giờ? Việc này đã nháo đến nỗi ồn ào huyên náo, vô số người đang nhìn chăm chăm, cho dù Lâm gia chẳng ta làm như thế nào cũng đều sẽ sai."

Nói tới đây, Lâm phu nhân nghẹn ngào một tiếng, nước mắt trong mắt rơi cuộc rơi xuống, nhưng không để Lâm tướng nhìn thấy, mà chỉ chôn mặt ở trong lòng ngực Lâm tướng, bà vai run rẩy.....

"Phu nhân đừng hồ sơ, ngày mai ta sẽ tới Tiểu Vương phủ, mặc dù Tiểu Vương là thân vương, nhưng không thể tùy ý vu khống mệnh quan triều đình." Lâm tướng chắc chắn tin rằng, việc này là do Lâm Sơ Cửu bịa đặt, cố ý gây sự.

Nếu tiếp tục nói về chuyện này, Lâm phu nhân đành đặt là đang chịu ủy khuất, bởi vì bà ta thật sự không hề lưu lại những khế ước bán mình của đám thị tỷ đó, nhưng khế ước bán mình cũng không nằm trong tay Lâm Sơ Cửu. Toàn bộ khế ước bán mình hiện tại đang ở Lâm phủ, trong phòng của Lâm Uyên Đình.

Đối với việc những khế ước bán mình làm thế nào lọt vào trong tay Lâm Uyên Đình, chính bản thân Lâm Uyên Đình cũng không hiểu được, vì thế điều này đã khiến Lâm phu nhân nhất định sẽ bị ăn mất.

Lâm phu nhân sợ Lâm tướng sẽ não loạn với Tiểu Vương, vội vàng kéo kéo quần áo Lâm tướng, "Lão gia, đây là một việc rất mờ hồ, khế ước bán mình của hạ nhân bất quá chỉ là mấy tờ giấy mỏng, nếu như Sơ Cửu đã đốt chúng thì chúng ta cũng không biết được, đến lúc đó Sơ Cửu một mực khẳng khẳng mình không hề nắm khế ước bán mình, chúng ta cũng không thể tới Tiểu Vương phủ lục soát"

Lâm phu nhân đã đốt khế ước bán mình, trên tay Lâm Sơ Cửu không có, Lâm phủ cũng không có.

Lâm tướng nhàu mày, nặng nề gật đầu, "Phu nhân nói có lý, nhưng chuyện này Lâm gia chúng ta không thể chấp nhận được." Nếu chấp nhận, bọn họ còn có mặt mũi sao? Chuyện này đã nháo lớn như vậy, đã không đơn giản là vấn đề mặt mũi của một mình Lâm phu nhân.

Lâm phu nhân vừa lau nước mắt, vừa cười khổ nói: "Tiểu Vương đã nhao sự tình lớn như thế, việc này chúng ta không nhận thì có thể như thế nào? Chẳng lẽ nói Tiểu Vương sai?"

Những lời của Lâm phu nhân đều đang ám chỉ, hết thảy đều do Tiểu Vương dùng uy quyền để áp người khác.

Sắc mặt Lâm tướng quai nhiên càng thêm khó coi, nhưng vẫn kiên trì muốn tới Tiểu Vương phủ để thảo luận về vấn đề này: "Thôi, coi như ta thiếu nợ nghiệp chương kia, hiện tại hãy bán hết những hạ nhân đó đi thật xa, đưa bạc bán được tới Tiểu Vương phủ, sau đó nói rằng Tiểu Vương không thích những hạ nhân đó, đã bán lại cho Lâm gia ta."

Những lời này cuối cùng vẫn ám chỉ với người khác rằng, Lâm gia không hề sai, chỉ là do Tiểu Vương giả vờ có giấy rồi.

Lâm phu nhân âm thầm nghĩ ngợi một lúc, cảm thấy biện pháp này không tồi, lập tức đáp ứng, xoay người sai quân gia Lâm phủ đi làm, chỉ chờ Lâm Sơ Cửu và Tiểu Vương hỏi mơn, sẽ nói rõ việc này ngay trước công kin. Tuy nhiên.....

Tiểu Vương và Lâm Sơ Cửu còn chưa tiến cung tạ ơn, trong người đều có thương tích, sao có thể sẽ quay về hỏi mơn?

Đừng nói đã xảy ra sự tình thích khách, ngay cả khi không có sự tình thích khách, Tiểu Vương cũng không có khả năng hỏi mơn cùng với Lâm Sơ Cửu.

Vì vậy, sáng ngày hôm đó, Tào quân giả đã tới tìm Lâm Sơ Cửu, cung kính nói "Vương phủ, lễ hỏi mơn đã chuẩn bị xong, nhưng thân thể Vương gia không khoẻ, không thể hỏi mơn cùng với Vương phủ." Nói cách khác, Lâm Sơ Cửu sẽ phải hỏi mơn một mình.

"Không sao." Lâm Sơ Cửu không quan tâm nói "Thương thế của ta cũng chưa khỏi hẳn, thái y đã căn dặn ta phải nằm trên giường tĩnh dưỡng. Tào quân giả phái người đi tới Lâm phủ nói một tiếng, cứ nói ta và Vương gia đang có thương tích trong người, không thể nào hỏi mơn. Chuyện hỏi mơn sau này hãy tính."

"Điều này....." Tào quân giả nhìn Lâm Sơ Cửu, lờo vừa mới trở về từ Lâm phủ, sắc mặt có chút bối rối.

Vương phủ, thời điểm nói dối cũng thành ngại chú ý một chút, nhìn sắc mặt hồng hào của ngài, không giống như cần phải nằm trên giường tĩnh dưỡng.

"Tào quân giả cứ yên tâm nói nói, cha ta và Lâm phu nhân sẽ hiểu. Rốt cuộc ta và Vương gia còn chưa tiến cung tạ ơn đâu." Lâm Sơ Cửu tiếp nhận chiếc khăn tay, thoáng lau mồ hôi trên trán, sau đó ý bảo Tào quân giả lui xuống.

Tào quân giả không còn lựa chọn nào khác, đành phải đi về phía Tiểu Vương để bẩm báo việc này, để Tiểu Thiên Diệu tự mình quyết định. Tiểu Thiên Diệu sau khi nghe xong, giờ tay nói "Tùy nàng"

Nếu Lâm Sơ Cửu đã muốn đoạn tuyệt sạch sẽ với Lâm phủ, cho dù là thật hay giả, hẳn đều sẽ thành toại!

"Vâng." Mặc dù trong lòng Tào quân giả vẫn có nghi hoặc, nhưng chủ tử nói như thế nào hầu đều sẽ phải làm đúng như thế.

Tào quân giả ra lệnh cho hạ nhân cắt hết lễ vật vào trong nhà kho, sau đó lại thông cáo người đi tới Lâm phủ thông báo một tiếng, miễn cho người Lâm phủ đợi lâu. Thật vất vả mới xử lý xong tất cả việc vặt, lờo đang chuẩn bị uống một ngụm trà nghỉ ngơi, một thân binh Tiểu Vương phủ đã vội vàng tới báo: "Tào quân giả, không hay, Tào Lâm hẳn đã xảy ra chuyện....."

Cái gì?

Tào quân giả nháy lên sợ hãi, tách tay trong tay với môi bung lên, thoáng một tiếng, rớt xuống mặt đất. Tào quân giả cũng không có tâm tình quản nó, về mặt nôn nóng hỏi: "Tào Lâm, có chuyện gì xảy ra với nó?"

Tào lâm là nhi tử duy nhất của Tào quân giả.

Bạn đang đọc truyện *Phi Quyền Khuyết Thiên Hạ* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chăm\)Net](#).

Chương 29: Cầu cứu, cuối cùng có thể đuổi tay ra

Thân vệ nhìn thấy bộ dáng Tào quân giả kinh hoàng bất lực, mặc dù không đành lòng, nhưng không dám dấn dẫm, về mặt tâm trọng nói: "Tào quân giả, Tào Lâm bị thương nặng nhất, mặc dù băng bó đúng lúc, nhưng từ sau khi bị thương vẫn luôn sốt cao không ngừng, đại phu đã nghĩ mọi cách cũng không cách nào khiến Tào Lâm hạ sốt. Hiện tại, mệnh vật thương của Tào Lâm đã thời, đại phu nói nên chuẩn bị hậu sự."

"Chuẩn... chuẩn bị hậu sự?" Tào quân giả lao đảo lui về phía sau mấy bước, chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm. Bùn mặt tiếng ngất quỵ trên mặt đất, khiến cho thân vệ sợ hãi, vội vàng gọi người lãnh lên người Tào quân giả, sau đó lại ấn huyết nhân trung. Sau khi lần lộn một lúc lâu, hẳn mới thức tỉnh được Tào quân giả.

"Tào quân giả, hiện tại người không thể xảy ra chuyện, Tào Lâm còn chờ người....." Muốn gặp người một lần cuối cùng.

Những lời còn lại thân vệ không dám nói ra, nhưng Tào quân giả ỉ nhiều cũng hiểu được một chút, Tào quân giả túm chặt cánh tay thân vệ, nói từng chữ từng chữ một: "Mạng ta đi gặp Tào Lâm"

Sau khi Tào quân giả tỉnh lại, cả người giống như đã già thêm mấy chục tuổi, không phát hiện ra móng tay đã đâm nhập vào cánh tay họ vệ.

Họ vệ kia là anh em tốt với Tào Lâm, luôn xem Tào quân giả như thân nhân của mình, hiện tại cũng không so đo việc nhỏ thế này, vội vàng nâng Tào quân giả đi gặp Tào Lâm.

Sức khỏe Tào quân giả rất tốt, ngày thường đi đường còn muộn mau hơn so với người trẻ tuổi, nhưng lúc này bước đi tập tễnh, nếu không có ai nâng cần bán không thể đi chuyển được.

Tào Lâm và những người bị thương khác, đều được an bài ở một tiểu viện độc lập phía Tây, khi thủ vệ nhìn thấy Tào quân giả đi tới thì lập tức cho qua, chỉ vào căn phòng mà Tào Lâm đang ở trong đó.

Tào Lâm bị thương nặng nhất, vì thế được đặt gần cửa nhất, cũng nằm trong một gian lớn nhất. Lúc này đại phu đang ở trong phòng hẳn, trong phòng còn có hai gã sai vật chuyên môn chăm sóc Tào Lâm.

Nhìn thấy Tào quân giả đi tới, hai gã sai vật đó còn nín, về mặt bất an tiến lên, nhưng trong mắt Tào quân giả chỉ có Tào Lâm nằm ở trên giường vẫn không nhúc nhích, cần bán nhìn không thấy người nào khác.

Nhìn Tào Lâm nằm ở trên giường, vẫn không nhúc nhích, Tào quân giả ngấm ngấm nước mắt, nghẹn ngào hỏi: "Ngô đại phu, nhi tử ta... nhi tử ta, hẳn thế nào rồi? Thật sự không cứu được sao?"

"Ài..... Tào Lâm bị thương thật sự quá nặng, ta bất lực." Ngô đại phu là lão nhân của vương phủ, vì thế khi nói chuyện không cần lòng vòng quanh co.

Nước mắt trong mắt Tào quân giả rốt cuộc không thể khống chế được nữa, lao đảo mấy bước, cho đến khi đụng vào bàn ghế mới dừng lại, "Tay sao có thể như vậy, không phải nói mệnh vết thương đã được khâu lại, sẽ không việc gì nữa hay sao?"

"Vấn sẽ không có việc gì, nhưng đêm qua Tào Lâm đột nhiên nóng lên, mệnh vết thương sưng đỏ sinh mủ, ta nghĩ mọi cách cũng không cách nào khiến hẳn hạ sốt." Đại phu xốc chân lên, chỉ vào bụng Tào Lâm, "Vết thương chuyển biến xấu quá nhanh, hơn nữa sốt cao không ngừng, ta không thể làm bất cứ điều gì được nữa."

"Đại phu, cầu xin người, cầu xin người hãy cứu nhi tử ta." Ta không thể cứ như vậy mất đi nhi tử!

Tào quân gia vẫn luôn trầm ổn và chú ý tới thể diện, hai chân mềm nhũn lập tức quý gối trước mặt Ngô đại phu. Ngô đại phu hoảng sợ, vội vàng nâng người dậy, "Tào quân gia người mau đứng lên, người không cần phải như vậy với ta, nếu như ta có biện pháp khẳng định sẽ cứu hân, sao có thể chờ tới khi người cầu."

"Nói như vậy, ta cũng chỉ có thể tro mắt nhìn con ta chết?" Tào quân gia ngầy ngắc ngơ ngác, trông mắt vẫn không nhúc nhích, cả người thật sự giống như mất hồn, trong lòng đau xót.

Trong lòng Ngô đại phu cũng không dễ chịu, nhưng y thuật của hân có hạn, thật sự không có khả năng cứu trị Tào Lâm. Nhìn bỏ đáng Tào quân gia thất hồn lạc phách, trong lòng Ngô đại phu không đành lòng, cắn răng nói: "Nếu mời được Tàn Viện Chính, Tào Lâm có lẽ còn có thể cứu chữa. Lúc ấy Vương gia bị thương nặng như vậy, cũng may nhờ có Tàn Viện Chính, mới bảo vệ được chân Vương gia."

"Tàn Viện Chính?" Đột mất Tào quân gia vừa chuyển, nhưng rất nhanh đã trở nên cứng cáp, "Tàn Viện Chính chi xem bệnh cho Hoàng thượng." Trừ phi Hoàng thượng mở miệng, nếu không ai cũng không thể mời được Tàn Viện Chính ra tay.

"Ài....." Ngô đại phu thở dài, không nói chuyện nữa. Tào quân gia khóc rống thành tiếng, nhưng không dám đi cầu Tiêu Thiên Diệu, chỉ cầu Ngô đại phu ngầm nghĩ biện pháp, cứu lấy Tào Lâm.....

Ngô đại phu đã dùng hết mọi biện pháp, miễn cưỡng bảo vệ tính mạng của Tào Lâm, nhưng vẫn không thể khiến cho Tào Lâm hạ sốt.

"Nếu còn tiếp tục thế này, cho dù Tào Lâm có khỏe lại, cũng sẽ bị ảnh hưởng tới đầu óc." Ngô đại phu đứng sự thật nói với Tào quân gia.

Hai ngày nay Tào quân gia vẫn luôn quanh quẩn bên người Tào Lâm, nhìn nhừ từ mình càng ngày càng suy yếu, trái tim Tào quân gia giống như dao cắt. Sau khi Ngô đại phu nói ra lời này, Tào quân gia bất lực nhắm mắt lại.

"Ta... ta đi cầu Vương gia!"

Biết rõ mở miệng sẽ chỉ khiến Vương gia khó xử, nhưng Tào quân gia không có cách nào từ bỏ cơ hội duy nhất có thể cứu Tào Lâm. Nếu không mở miệng, Bao sẽ hối hận cả đời.

Tào quân gia sửa sang lại quần áo, sau đó dùng nước lạnh rửa mặt, khiến mình nhìn qua có chút tỉnh thần hơn một chút.

Khi Tiêu Thiên Diệu nghe thấy Tào quân gia có chuyện quan trọng cần kiến, hân nhủu lòng mảy lại, tức mắt nhủu về phía Tô Trà, dùng ánh mắt muốn hỏi đã xảy ra chuyện gì?

Hai ngày này, cho dù là Tiêu Thiên Diệu hay là Tô Trà cũng đều rất bận. Hoàng thượng đang có suy nghĩ ám thầm muốn che lấp sự kiện ám sát, xử lý qua loa, nhưng Tiêu Thiên Diệu lại không đồng ý.

Chai nưu sau màn rớt cuộc là người nào, nhất thì không thể điều tra ra hoàn toàn, nhưng sự niềm nghĩ trên người Hoàng thượng chắc chắn chắc không thoát, cho dù không có chứng cứ xác thật, Tiêu Thiên Diệu cũng muốn Hoàng thượng phải trả giá cho dù đại giới!

Mấy ngày nay, Tiêu Thiên Diệu vẫn luôn đánh có cùng với Hoàng thượng, trước mắt xem ra hiệu quả rất không tồi, ít nhất Xu Mật Sử, Đại Lý Tự, Giám Sát Viện đã loạn thành một đoàn, thống lĩnh cấm vệ quân đã bị hạ gục.

Đương nhiên, đây chỉ mới bắt đầu, không phải kết thúc. Tiêu Thiên Diệu trước kia vẫn luôn đặt tâm tư ở trên chiến trường, chú ý rất ít về sự tình trong triều, càng sẽ không mượn sức của quan viên triều đình. Nhưng trải qua chuyện này, Tiêu Thiên Diệu đã chuẩn bị sắp xếp người của mình ản vào trong triều.

Tiêu Thiên Diệu gần đây bận rộn đến nỗi ngay cả thời gian chọn mặt cũng đều không có, Tô Trà so với hân còn muốn thám hơn. Hết thời hành động trong sáng ngoài trời, sau khi Tiêu Thiên Diệu đưa ra kế hoạch, Tô Trà đều đi chấp hành, Tô Trà làm gì còn có tinh lực để chú ý tới sự tình trong Tiêu Vương phủ.

"Có lẽ có liên quan tới Vương phi của người." Tô Trà kn một suy đoán, nhưng lại đột lấy sự khinh thường của Tiêu Thiên Diệu, "Người hãy về nghỉ ngơi, đầu óc thanh tỉnh lại tốt."

"Tuân mệnh!" Tô Trà mặt mày vui vẻ, xoay người bay nhanh ra ngoài, chỉ sợ Tiêu Thiên Diệu đối ý, cướp đoạt thời gian nghỉ ngơi ngắn ngủi của hân...

Tiêu Thiên Diệu xoa xoa ấn đường đau nhức, dựa vào sau ghế, chờ Tào quân gia tiến vào.

Mặc dù Tào quân gia đã cố gắng bình tĩnh, nhưng vẫn không giấu được sự bị thương già nua. Tiêu Thiên Diệu hơi nhủu tuần mi, mơ hồ đoán được điều gì đó.

Quả nhiên, Tào quân gia vừa tiến đến, lập tức quý gối trước mặt Tiêu Thiên Diệu, "Vương gia, nô tài kn mặt, cầu ngài hãy cứu Tào Lâm."

"Có chuyện gì xảy ra với Tào Lâm?" Tiêu Thiên Diệu không trả lời, hỏi ngược lại.

Những lời Ngô đại phu đã nói, Tào quân gia chọn trọng điểm thuật lại một lần, khi nói xong lời cuối cùng thì trực tiếp phủ phục trên mặt đất, không dám ngừng lên.

"Vương gia, Ngô đại phu nói người có thể cứu Tào Lâm chỉ có Tàn Viện Chính. Nô tài... nô tài thật sự không còn cách nào....." Tào quân gia khóc không thành tiếng, khóc đến mức phải thở hắt hên, thực sự đáng thương, nhưng.....

Tiêu Thiên Diệu nhủu mày, "Tàn Viện Chính, người này....." Không dễ mới!

Tàn Viện Chính luôn luôn chỉ xem bệnh cho hoàng đế và tông thân hoàng thất, sẽ không xem bệnh cho người thường. Hơn nữa, trong khoảng thời gian này, hân đối nghịch với Hoàng thượng, Hoàng thượng nhất định sẽ không cho Tàn Viện Chính trị liệu cho thuộc hạ của hân.....

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Quyền Khuyết Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 30: Cô nương đang chơi chúng ta sao?

Tào quân gia hiểu ý trong lời của Tiêu Thiên Diệu, mặc dù trong lòng khổ sở vì không thể cứu nhừ tử nhà mình, nhưng Bao cũng hiểu đây không phải do Tiêu Vương máu lạnh, mà chỉ vì Tàn Viện Chính thật sự không dễ mới, đặc biệt là hiện tại.....

Mâu thuẫn giữa Tiêu Vương phủ và Hoàng thượng đã viết lên trên mặt, Hoàng thượng sao sẽ cho phép thái y chuyên trách của hân, tới Tiêu Vương phủ trị liệu cho một hộ vệ nhỏ nho? Đây không phải là đánh vào mặt Hoàng thượng hay sao?

Không cần Tiêu Thiên Diệu nói rõ, Tào quân gia đã chủ động nói: "Là nô tài hồ đồ, còn thỉnh Vương gia thứ tội." Lão cô ý định từ bỏ.

Mặc dù Tiêu Thiên Diệu giết người như ru, nhưng đối xử với những người thân cận bên người vẫn luôn rất tốt, những năm gần đây Tào quân gia đều luôn thận trọng phục vụ hân, Tiêu Thiên Diệu cũng không muốn Bao mất đi tuổi già của mình.

Nghe đến biểu hiện của tãn nương Lâm Sơ Cửu đêm đó, Tiêu Thiên Diệu suy tư một lát rồi nói: "Đi tìm Lâm Sơ Cửu!"

"Vương? Vương phi?" Tào quân gia kinh ngạc ngừng đầu, Vương phi mặc dù biết y thuật, nhưng nằng là một nữ tử, sao có thể so sánh lợi hại với Ngô đại phu?

"Nói cho nằng biết, nếu trị không xong thì quay lại Lâm gia!" Tiêu Thiên Diệu không giải thích nghi hoặc của Tào quân gia, chỉ lạnh lùng nói.

Tào quân gia chấn động, muốn nói gì đó, nhưng đột diện với con người lạnh băng của Tiêu Thiên Diệu, Tào quân gia vừa há nửa miệng ra lập tức vội vàng khép lại, cúi đầu trước Tiêu Thiên Diệu sau đó lập tức lui xuống.

Tào quân gia sốt ruột cứu nhừ tử, không dám trì hoãn, vội vàng đi tới hậu viện tìm Lâm Sơ Cửu.

Lâm Sơ Cửu kn trước bị cảm lạnh, mấy ngày nay vẫn luôn ở phòng trong dưỡng bệnh, thật vất vả hôm nay đã đỡ hơn được một chút, vì thế đi tản bộ trên thảm cỏ bên ngoài. Nằng còn chưa đi được hai vòng đã nhìn thấy Tào quân gia vội vã đi tới.

Tào quân gia bước đi vừa nhanh vừa vội, căn bản không nhìn thấy Lâm Sơ Cửu cách đó không xa, vẫn căn tìm một nhà hoàn để hỏi nằng đang ở chỗ nào.

Tào quân gia vội vàng xoay người, bước nhanh đi về phía Lâm Sơ Cửu, không đợi Lâm Sơ Cửu mở miệng, lập tức bịch một tiếng quý gối trước mặt Lâm Sơ Cửu, "Vương phi nương nương."

"Tào quân gia đang làm gì vậy? Mau đứng lên." Lâm Sơ Cửu vội vàng nâng lão lên, nhưng Tào quân gia thật sự muốn quý, Lâm Sơ Cửu căn bản không đỡ dậy được.

"Cầu Vương phi nương nương cứu mạng." Tào quân gia đập đầu thật mạnh, cũng may hiện tại đang ở bùn đất trên cỏ, nếu không một lỵ này của Tào quân gia, tám chín phần mười sẽ nhìn thấy máu.

"Cứu mạng? Có ai xảy ra chuyện gì sao?" Lâm Sơ Cửu nhủu mày lại, nhìn về phía Trần Châu bên cạnh. Trần Châu vội vàng lắc đầu, tỏ vẻ không biết.

Lâm Sơ Cửu không thích hỏi thăm tin tức về Tiêu Vương phủ, vì vậy mấy người nhà hoàn các nằng, cũng sẽ không hỏi nhiều về sự tình ở bên ngoài viện. Sự tình Tiêu Vương phủ, trừ phi là đại sự mọi người đều biết, nếu không các nằng và Lâm Sơ Cửu đều không hề biết đến.

"Vâng, Tào Lâm là nhừ tử của ta. Chính là thị vệ đã bị đâm vào bụng buổi tối hôm đó, Vương phi nương nương ngài đã khâu bụng lại."

Tào quân gia vừa nói như vậy, Lâm Sơ Cửu lập tức có ấn tượng. Rất cuộc, buổi tối ngày đó có Tào Lâm là bị thương nặng nhất, "Hân thế nào? Miệng vết thương bị nhiễm trùng? Sốt cao không ngừng?"

"Đứng đúng đứng." Tào quân gia liền tục gạt đầu giống như gà ăn thóc, "Đại phu nói nếu Tào Lâm tiếp tục như thế, cho dù không chết cũng sẽ trở thành người tử."

"Sốt cao bao nhiêu ngày rồi?" Khuôn mặt Lâm Sơ Cửu ngưng trọng, lị vẻ lo lắng.

Tào Lâm bị thương năm ngày trước, Tào Lâm sẽ không sốt suốt cả năm ngày chứ?

"Bốn ngày, ước chừng đã sốt cao bốn ngày, đại phu thật sự không có cách nào. Nô tài cũng bắt đắc dĩ, vì vậy mới tới cầu Vương phi nương nương. Thành Vương phi nương nương hãy cứu con ta." Tào quân gia nói nói, nước mắt bắt đầu trào xuống.

Lâm Sơ Cửu vừa nghe như vậy, lập tức nhíu gợn, "Sao sốt cao nhiều ngày như thế, người mới đến tìm ta?" Sốt cao bốn ngày, cũng thật sẽ sốt người thành người tử.

"Nô... nô tài....." Tào quân gia "hồ" nửa ngày cũng không thể nói ra một từ hữu dụng, Bao có thể nói Bao không tin một cô nương như Lâm Sơ Cửu, có thể biết y thuật hay sao?

Lão cô thể nói, nếu không phải Tiêu Vương mở miệng, Bao căn bản sẽ không nghĩ tới người như Lâm Sơ Cửu hay sao?

Sự tồn tại của Lâm Sơ Cửu ở Tiêu Vương phủ thật sự quá quái, thấp đến nỗi nếu rời khỏi sân này, sẽ không có người nào biết đến sự tồn tại của nằng.

"Dù sao, việc này cũng không trách người." Trong lòng Lâm Sơ Cửu hiểu rõ, người Tiêu Vương phủ căn bản không ai tin nhiệm nằng, cũng không tin vào y thuật của nằng, cho dù nằng đó nằng đã bằng bó giúp nhiều tân binh như vậy.

Nô không quan trọng tới mức khiến nằng phải tức giận, lúc ấy nằng ra tay cứu người cũng là vì Hệ thống Y Sinh, nằng không cần sự cảm kích từ người bị thương.

"Cứu người quan trọng, người ở chỗ này chờ ta, ta đi lấy hòm thuốc." Lâm Sơ Cửu không nhiều lời vô nghĩa với Tào quân gia, nhấc lên váy lên đi vào trong nhà.....

Sau khi vào phòng lập tức sai bốn nhà hoàn đi ra ngoài, sau đó mở Hệ thống Y Sinh ra, lấy ra tất cả thuốc hạ sốt cần dùng từ bên trong hệ thống, thuốc trị thương và một số loại dược vật.

Đây là lần đầu tiên Lâm Sơ Cửu chủ động cứu người, không phải lệnh cưỡng chế từ Hệ thống Y Sinh, Lâm Sơ Cửu chỉ có thể lấy được một số dược vật thường dùng, nhưng chừng này cũng đã đủ dùng.

Nàng đặt tất cả dược và dụng cụ vào trong hòm thuốc đã chuẩn bị trước đó, cũng chuẩn bị găng tay, khẩu trang, mặt nạ và áo choàng của bác sỹ. Sau khi kiểm tra một lần nữa và xác định không để sót thứ gì, Lâm Sơ Cửu lúc này mới thay đổi một thân quần áo sạch sẽ, sau đó mang theo hòm thuốc đi ra ngoài.

"Nô tài sẽ giúp ngài mang hòm thuốc." Tào quán gia lập tức tiến lên, tiếp nhận hòm thuốc trong tay Lâm Sơ Cửu.

Hòm thuốc thực sự không hề nhẹ, thân mình Lâm Sơ Cửu yếu nhược, nhấc nó đúng thật phải cố hết sức. Vì vậy nàng không cự tuyệt ý tốt của Tào quán gia, để lại Trần Châu và Mã Nãi trông nhà. Lâm Sơ Cửu mang theo San Hô, Phi Thủy đi cùng.....

Dưới sự dẫn dắt của Tào quán gia, Lâm Sơ Cửu vội vàng đi tới Tây viện, một bước tiến vào nơi Tào Lâm đường bệnh. Ngõ đại phu lập tức nhủ mày, "Tào quán gia, sao người lại tìm mấy cô nương tới đây?" Không phải đi cầu Vương gia mời Tàn Viện Chính hay sao?

"Ngõ đại phu, vì này chính là....." Tào quán gia vừa muốn giới thiệu thân phận Lâm Sơ Cửu, đã bị Lâm Sơ Cửu ngắt lời: "Ta là đại phu, Tào quán gia để ta tới nhìn xem thương thế Tào Lâm."

"Người là đại phu?" Ngõ đại phu mừng vẻ mặt hoài nghi, cần bàn không tin Lâm Sơ Cửu là đại phu, chần ở trước mặt Lâm Sơ Cửu, không cho nàng tiến lên.....

"Có thể phiền người nhường đường một chút?" Lâm Sơ Cửu khách khí mở miệng, nhưng Ngõ đại phu cần bàn không để ý tới nàng, bắt mìn nói với Tào quán gia: "Thương thế của Tào Lâm không thể chậm trễ, sao người để cô nương này qua đây. Đây không phải phiền phiền hay sao?"

"Không, không....." Tào quán gia đang muốn giải thích, Lâm Sơ Cửu lại đột nhiên xoay người, chỉ vào cái bàn một bên, nói: "Tào quán gia, đem hòm thuốc để lên bàn."

"Vâng, Vâng." Tào quán gia thấy Lâm Sơ Cửu làm ngay không sợ, trong lòng mờ hồ cảm thấy nhĩ từ nhà mình đã được cứu, bất giác làm theo mệnh lệnh của Lâm Sơ Cửu.

Sao lại thế này? Ngõ đại phu vẻ mặt kỳ quái, thoáng đôi bước chân, không còn phòng bị giống lúc trước, chỉ dùng ánh mắt tìm tòi dò hỏi Tào quán gia. Đây rốt cuộc là người nào?

Cô nương này thật đúng là đại phu sao? Hần chưa từng nghe nói, Đông Văn có nữ đại phu nổi danh nào cả.

Lúc này, Tào quán gia một lòng quan tâm tình huống nhĩ từ nhà mình, cần bàn không chú ý tới ánh mắt của Ngõ đại phu. Ngõ đại phu không còn lựa chọn nào khác, đành phải tiến lên một bước. Khi hắn nhìn thấy đồ vật trong hòm thuốc của Lâm Sơ Cửu, không nhận được nhủ mày hỏi: "Những cái này là gì?"

Đây là hòm thuốc?

Hần làm nghề y hơn ba mươi năm, chưa từng gặp qua hòm thuốc như vậy, cô nương này đang chơi bọn họ, đúng không?

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Quyển Khuyết Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Sư môn, đổ thẳng nước vào

Đừng nói Ngõ đại phu, ngay cả Tào quán gia cũng mang vẻ mặt thất thốn, nhưng lão không dám hỏi, hiện tại Ngõ đại phu vừa mở miệng, thật sự rất hợp với tâm ý của Tào quán gia.....

Ngõ đại phu và Tào quán gia dùng ánh mắt chờ mong nhìn Lâm Sơ Cửu, chờ Lâm Sơ Cửu trả lời.

Khi Lâm Sơ Cửu lấy hòm thuốc ra, nàng cũng biết sẽ dẫn tới sự chú ý của mọi người, nhưng nàng không giải thích quá nhiều, chỉ nói một câu: "Sư phụ ta để lại cho ta." Có gì không hiểu, tìm sư phụ trong truyền thuyết của nàng mà hỏi.

"Sư phụ?" Vẻ mặt Tào quán gia kinh ngạc, Ngõ đại phu không biết thân phận Lâm Sơ Cửu, nhưng Tào quán gia lại biết, lão chưa từng nghe nói qua, đại tiểu thư Lâm gia có sư phụ nào cả.

"Không phải Tào quán gia sẽ cho rằng, thiên phú của ta không giống với tài năng vốn có, có thể không có thầy dạy cũng hiểu đây chứ?" Lâm Sơ Cửu nhủ như tự giễu mình nhủ như vui đùa nói, khiến Tào quán gia không dám nhiều lời, liên tục lắc đầu.

Giải thích xong sự tình hòm thuốc, Lâm Sơ Cửu cũng không nhiều lời, mặc áo khoác màu trắng ở trên người, lại dùng một chiếc mũ bao lấy đầu tóc mình lên, tay di chuyển lưu loát, vừa nhìn đã biết đây không phải là lần đầu tiên nàng làm như vậy.

Thời điểm khi Lâm Sơ Cửu làm những việc đó, cho dù là Ngõ đại phu hay là hai nhà hoàn San Hô Phi Thủy, đều mờ to hai mắt nhìn nàng, trong mắt tràn đầy nghi hoặc, nhưng.....

Lâm Sơ Cửu hoàn toàn không có ý giải thích, nhanh chóng thay quần áo, đeo khẩu trang lên, lấy các loại dược cần thiết ra khỏi hòm thuốc, đặt ở trên khay. Khi nàng xoay người lại thì gặp Ngõ đại phu chần ở trước mặt, Lâm Sơ Cửu vui lòng hỏi: "Có thể nhường đường một chút hay không?"

Lần này, Ngõ đại phu không tiếp tục ngăn cản, ngoan ngoãn nhường đường.

Hần cũng muốn nhìn xem, cô nương trẻ tuổi này có thể lợi hại bao nhiêu.

Toàn thân Tào Lâm đỏ bừng, cực kỳ nóng, đôi môi nứt nẻ đã chuyển sang màu trắng, Lâm Sơ Cửu không cần Hệ thống Y Sinh nhắc nhở, cũng biết Tào Lâm bị mất nước nghiêm trọng, thậm chí có thể nguy hiểm tới tính mạng.

Lâm Sơ Cửu cậy mệnh Tào Lâm, cho hắn uống một viên thuốc hạ sốt liều cao, để Tào Tâm có thể nhanh chóng hạ sốt.

Tào quán gia nhìn thấy những gì Lâm Sơ Cửu làm nhưng không dám nói gì cả. Trong lòng có một chút an tâm, mặc dù nghi ngờ hành động của Lâm Sơ Cửu, nhưng vẫn không mở miệng dò hỏi, sợ sẽ quấy rầy tới Lâm Sơ Cửu cứu người.

Nhưng Ngõ đại phu lại khác, hắn là đại phu, nhìn thấy Lâm Sơ Cửu tùy tiện cho Tào Lâm ăn dược, nhủ chặt lồng mày, mở miệng hỏi: "Cô nương, người cho Tào Lâm ăn gì vậy?"

"Viên dược hạ sốt." Lâm Sơ Cửu đáp mà không quay đầu lại, sợ Ngõ đại phu hỏi nhiều, tiếp tục bồi thêm một câu, "Bỉ dược sư môn."

Bốn chữ này, khiến những câu hỏi của Ngõ đại phu vừa ra khỏi miệng đã nghẹn trở về.

Tào Lâm ngoại trừ sốt cao, còn bị mất nước, cần phải lập tức bổ sung nước, vốn dĩ truyền dịch là tốt nhất, Hệ thống Y Sinh của Lâm Sơ Chấn cũng có đường glucose, tuy nhiên.....

Nhiều đôi mắt đang nhìn như vậy, Lâm Sơ Cửu thật sự không dám truyền cho Tào Lâm, cái này nàng không có cách nào giải thích.

"Đi lấy muối và nước sôi để nguội tới đây." Lâm Sơ Chấn chỉ có thể dùng biện pháp nguyên thủy nhất, cung cấp nước cho Tào Lâm.

"Được, ta sẽ lập tức đi ngay." Tào quán gia xoay người đi ra ngoài, nhưng bị San Hô ngăn cản, "Tào quán gia, để ta đi được rồi, ta sẽ đi thật nhanh."

Nói xong lập tức nhanh chóng chạy ra ngoài.

Lâm Sơ Cửu vừa lòng gật đầu, lấy thuốc chống viêm ra khỏi hòm thuốc, nhưng khi nhìn thấy kim tiêm một bên, tay đang đuổi ra lập tức dừng lại.

Chờ thời điểm không có ai hằng tiện vào, nàng không muốn mình trở thành yêu ma quỷ quái bị người thiếu chủ. Hơn nữa thất phu vô tội, hoài bích có tội, có quá nhiều đồ vật người khác không biết, không phải là chuyện tốt gì.

Lâm Sơ Cửu chỉ lấy thuốc chống viêm, dùng cùng một thứ pháp để Tào Lâm ăn vào.

Thuốc hạ sốt và thuốc chống viêm đều không có tác dụng nhanh như vậy, San Hô cũng không quay trở về quá sớm. Lâm Sơ Cửu mừng bao tay lên, mở túi giải phẫu ngoại thương mới mà nàng sẽ dùng, ngồi xuống ở mép giường, chuẩn bị rửa sạch miệng vết thương cho Tào Lâm.

"Đây là?" Ngõ đại phu một lần nữa mở miệng dò hỏi.

Lúc này Lâm Sơ Cửu không trả lời, nàng chỉ bắt mắt nhìn về phía Ngõ đại phu, "Làm phiền bước hai bước qua bên cạnh đi, người đang chần hết ánh sáng."

Lâm Sơ Cửu vốn đã ngồi ngược sáng, Ngõ đại phu chần như vậy, nàng không thể nhìn thấy rõ, đứng nói đến chuyện rửa sạch miệng vết thương.

Ách..... sắc mặt Ngõ đại phu biến đổi, nhưng vẫn ngoan ngoãn lui về phía sau, Tào quán gia và Phi Thủy không cần Lâm Sơ Cửu nói, cũng đã thành thật thôi lui.

Khôn mặt Lâm Sơ Cửu lạnh lùng, thực sự rất dọa người.....

Vì vết thương trên bụng, mấy ngày nay Tào Lâm đều phải tra dược, Ngõ đại phu đã sai hạ nhân đóng mặc áo ngoài cho hắn, điều này thuận tiện hơn với Lâm Sơ Cửu.

Lâm Sơ Cửu trực tiếp dùng kéo, cắt đi mảnh băng vải ở vàng có mùi thối, đặt qua một góc.....

Không có băng vải che lấp, miệng vết thương chảy mủ đỏ lập tức hiện ra trước mặt mọi người, sắc mặt Phi Thủy biến đổi, thiếu chút nữa đã phun ra, Lâm Sơ Cửu vẫn không có bất luận biểu tình gì, dùng thuốc khử trùng rửa sạch sạch sẽ miệng vết thương, phơi bày khoảng thịt chết đã biến thành màu trắng.

Đôi mắt Tào quán gia run rẩy, nước mắt chảy quanh ở hốc mắt, nhưng cố hết sức nhịn xuống, không dám khước thành tiếng.

Lâm Sơ Cửu ngừng đầu nhìn thoáng qua, cũng không an ủi Tào quán gia, cảm thấy kéo nhỏ đúng trong y tế, cắt nữa cơ bắp đã hoại tử, đồng thời cắt hết chỉ thối trên miệng vết thương.

Ngõ đại phu biết thế đã bị hoại tử lưu lại nhĩ miệng vết thương là không tốt, nhưng hàng động của Lâm Sơ Cửu lại mở miệng vết thương đã vát và khâu lại ra. Ngõ đại phu không thể không lên tiếng ngăn cản: "Cô nương, làm như vậy....."

Ngõ đại phu còn chưa nói xong đã bị Lâm Sơ Cửu ngắt lời, "Miệng vết thương của Tào lâm là do ta khâu lại, ta rõ ràng hơn người." Bên trong miệng vết thương đều đã bị thối rữa, nếu không cắt hết thật thối ra, dù bên ngoài có đẹp để thế nào cũng không thể lành lại được.

Ngõ đại phu không vui, nhưng người nhà người bệnh không hề rằng, hắn cũng không tiện nói thêm, chỉ liều mạng nhủ mắt với Tào quán gia, để Tào quán gia nói ra, nhưng.....

Lâm Sơ Cửu là hy vọng cuối cùng của Tào quán gia. Vì vậy, ngay cả khi Tào quán gia không thể lý giải được phương pháp trị liệu của Lâm Sơ Cửu, cũng không dám lên tiếng gián đoạn, chỉ sợ chọc giận Lâm Sơ Cửu, Lâm Sơ Cửu sẽ không cứu trị.

Tào quán gia không quan tâm phương pháp của Lâm Sơ Cửu kỳ lạ bao nhiêu, Báo chí cầu cho Tào Lâm không có việc gì.

Không có người nào hỏi, Lâm Sơ Cửu tất nhiên sẽ không nhiều chuyện giải thích. Sau khi Lâm Sơ Cửu cắt hết chỉ thối và rửa sạch sẽ miệng vết thương, nàng cẩn thận mở miệng vết thương ra.

Bên ngoài miệng vết thương, hiện ra một ít hồng, mủ và máu trộn lẫn với nhau, nhìn qua cực kỳ dị tợn đáng sợ. Phi Thủy không dám nhìn nữa, Tào quán gia và Ngõ đại phu nhìn xem đến nỗi da đầu đều ngứa ran, chỉ có Lâm Sơ Cửu là người duy nhất không bị ảnh hưởng gì.

Sau khi mở miệng vết thương ra, Lâm Sơ Cửu có thể cắt hết thịt thối bên trong ra ngoài. Lúc này, San Hô đi lấy muối tinh và nước sôi để nguội cũng đã trở lại. Lúc San Hô vừa tiến lên, nhìn thấy miệng vết thương trên bụng Tào Lâm, sợ tới mức thiếu chút nữa đã làm rơi nước trong tay, may mắn Phi Thủy đã phản ứng kịp nên tiếp được.

"Nô tỳ đáng chết." San Hô vội vàng thành tội, Lâm Sơ Cửu không quản tới nằng, ý bảo Phi Thủy đặt nước lên bàn.

Lâm Sơ Cửu tạm dừng động tác, lau sạch máu và mù trên tay, tháo bao tay ra, vứt bao tay và băng vải đi.

Cuối cùng, Lâm Sơ Cửu trộn lẫn muối và nước sôi để nguội theo tỷ lệ nhất định, lấy ra một cái phễu từ trong hòm thuốc, nhét nó vào miệng Tào Lâm, sau đó bắt đầu rót nước muối vào cho hắn.

Có thể cho hắn uống nước bằng cách này?

Trong vài ngày qua, bọn họ đã cố gắng cho Tào Lâm uống nước, nhưng rót như thế nào cũng không thể vào....

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Quyển Khuyết Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Nghiêm túc, viên thuốc cứu mạng

Ngộ đại phu nhìn chăm chăm Lâm Sơ Cửu không chớp mắt, nhìn nước muối trong tay Lâm Sơ Cửu, theo "cái phễu" rót nhập vào trong miệng Tào Lâm, không hề chảy ra ngoài một giọt, miệng của Ngộ đại phu há thành hình chữ o, thật lâu cũng không thể khép lại.....

Trước đó hắn cũng dùng một cái phễu và rót nước vào cho Tào Tâm, nhưng Tào Tâm cắn bản không thể nuốt vào, toàn bộ nước đều bị nhổ ra ngoài.

Vị cô nương này cũng quái lợi hại, như thế nào nằng có thể làm được điều đó?

Hai mắt Ngộ đại phu tỏa ánh sáng nhìn Lâm Sơ Cửu, nếu không phải biết rằng hiện tại Tào Lâm vẫn chưa thoát khỏi nguy hiểm, hẳn khẳng định sẽ tiến lên tìm hỏi một phen.

Trên thực tế, không phải Lâm Sơ Cửu quái lợi hại, chẳng qua là vật trên tay nằng dùng rất tốt, một đầu khác của "cái phễu" trực tiếp để ở chỗ cổ họng. Lâm Sơ Cửu cắn bản không lo lắng Tào Lâm sẽ nhổ nước ra ngoài.

Lâm Sơ Cửu cũng không dám rót nhiều, sau khi cho Tào Lâm uống hai chén nước, Lâm Sơ Cửu liền thu tay lại.

Uống nước xong, sắc mặt và môi Tào Lâm đều tốt hơn rất nhiều, Lâm Sơ Cửu sờ sờ trán hắn, vẫn rất nóng, dường như thuốc hạ sốt liều cao vẫn chưa có tác dụng.....

Tuy nhiên, việc này không thể gấp được, trước khi thuốc hạ sốt có công hiệu, nằng có thể giúp Tào Lâm rửa sạch sẽ miệng vết thương của hắn trước.

Lâm Sơ Cửu không biết chính xác đại phu đã chăm sóc như thế nào, dù sao miệng vết thương của Tào Lâm hư thối cực kỳ nghiêm trọng, nếu không phải lúc trước nằng đã xử lý rất tốt, ruột Tào Lâm có thể cũng đã thối rữa.

Nếu như ở hiện đại, nhìn thấy miệng vết thương như vậy, Lâm Sơ Cửu khẳng định sẽ tức giận nằng chửi người, chỉ trích đại phu và người nhà không có trách nhiệm, nhưng hiện tại thì sao?

Lâm Sơ Cửu không thể nói gì, nằng chỉ có thể yên lặng rửa sạch miệng vết thương, tận lực cứu chữa.

Lâm Sơ Cửu từ đầu tới cuối không hề hề rằng mệt mỏi, sau khi thay một bộ bao tay sạch sẽ khác, tiếp tục rửa sạch thật thối trên miệng vết thương cho Tào Lâm.

Lâm Sơ Cửu rửa đầu làm việc, hoàn toàn bỏ qua mọi người trong phòng, từng chút một lấy thời thời trong ngoài miệng vết thương ra ngoài, đặt ở trên mâm đã được chuẩn bị trước đó.

Xác thịt đã thối cùng với máu đỏ xen lẫn mù vàng giống như bùn lầy, từng lần từng chút một. Lúc vừa mới bắt đầu, đám người Tào quân gia vẫn không cảm thấy gì, chờ đến khi thịt thối xếp thành một đồng, mọi người lập tức cảm thấy hết sức ghê tởm, da đầu tê dại.

Làm sạch thịt thối trong miệng vết thương, là một quá trình cực kỳ tỉ mỉ, Lâm Sơ Cửu cắn bản không dám phân tâm, vẫn luôn rửa đầu làm việc, vài trái mơ hồ đau đớn nhưng không dám dừng tay, cho đến khi toàn bộ thịt thối đều bị xóa sạch, Lâm Sơ Cửu mới nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Cuối cùng, mọi thứ đã xong!

Lâm Sơ Cửu đứng dậy, hơi quơ quơ cánh tay đau nhức của mình, sau khi nghỉ ngơi lập tức bắt đầu bồi dưỡng cho Tào Lâm.

Tào quân gia vốn định lui dưỡng khi Lâm Sơ Cửu nghỉ ngơi, tiến lên muốn tìm hỏi tình huống, nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của Lâm Sơ Cửu, Tào quân gia lại không dám mở miệng, vừa tiến lên lại ngoan ngoãn lui xuống.

Lâm Sơ Cửu cũng không có thời quen với mọi cấu trúc được một nửa, lập tức nói với người nhà bệnh nhân về tình trạng bệnh tình. Vì vậy, Lâm Sơ Cửu chỉ liếc mắt nhìn Tào quân một cái, sau đó tiếp tục công việc của mình.

Tào Lâm vẫn bị thương nặng, miệng vết thương đã bị nhiễm trùng, sau khi đã rửa sạch chỉ có thể tra được và băng bó, chờ miệng vết thương chậm rãi khép lại, không thể khâu lại lần nữa.

Tra được cho Tào Lâm xong, Lâm Sơ Cửu quấn băng vải ở trên miệng vết thương. Lâm Sơ Cửu cố ý quấn thêm nhiều vòng thành mấy tầng băng vải, chỉ sợ miệng vết thương sẽ vỡ ra lần nữa.

Khi quấn băng vải, Lâm Sơ Cửu để Ngộ đại phu và Tào quân gia tiến lên hỗ trợ, thoáng nâng Tào Lâm dậy, nằng có thể thuận tiện quấn băng vải quanh eo hắn.

Khi Lâm Sơ Cửu bắt tay vào trị liệu, Ngộ đại phu và Tào quân gia vẫn luôn cao ngạo lạnh lùng, không tin vào kỹ năng y thuật của Lâm Sơ Cửu. Hiện tại, khi Lâm Sơ Cửu mở miệng muốn bọn họ hỗ trợ, hai người vội vàng tiến lên phía trước, thái độ ăn cấn khác hẳn lúc trước.

Sau khi đã quấn xong băng vải, Lâm Sơ Cửu dọn dẹp một chút, khi nằng đang chuẩn bị kiểm tra xem Tào Lâm có hạ sốt hay không, lập tức nghe được tiếng hô vui mừng của Ngộ đại phu "Hạ sốt, hạ sốt, Tào quân gia, nhà tử người không còn sốt nữa."

Mấy ngày nay Ngộ đại phu đã nghĩ mọi cách, đều không thể khiến Tào Lâm hạ sốt, hiện tại Lâm Sơ Cửu vừa ra tay, chưa đến nửa canh giờ Tào Lâm đã hạ sốt, Ngộ đại phu vừa vui mừng nhưng đồng thời cũng có vài phần mất mát.

Y thuật của hắn, quả nhiên là không được!

"Thật sự, thật sự hạ sốt?" Tào quân gia sống sờ tại chỗ, không thể tin nổi những gì mình vừa nghe thấy, đến khi Ngộ đại phu khẳng định mấy lần, Tào quân gia mới tin đây là thật sự.

"Con ta được cứu rồi, con ta được cứu rồi!" Tào quân gia bắt đầu chảy nước mắt, xoay người chuẩn bị quý xuống trước mặt Lâm Sơ Cửu, nhưng bị Lâm Sơ Cửu nói một câu ngăn lại.

Lâm Sơ Cửu nói: "Đừng vui mừng quá sớm, sốt chỉ tạm thời lui đi, cần phải xem tình huống đêm nay. Đêm nay là kỳ nguy hiểm, nếu như chịu đựng được qua đêm nay mới là chân chính không có việc gì."

Những lời này của Lâm Sơ Cửu giống như một cuộc nhào dứ, xói mòn nỗi kiên nhẫn toàn Tào quân gia lạnh băng, trong lòng vừa mới bốc cháy lên hy vọng nháy mắt tan biến. Tào quân gia run môi hỏi: "Vương... Vương phi, con ta sẽ xảy ra chuyện gì?"

"Vương phi? Ngươi... ngươi là Vương phi?" Ngộ đại phu lớn tiếng hỏi, nhìn Tào quân gia, lại nhìn Lâm Sơ Cửu.

Tào quân gia cắn bản không có tâm tư để ý tới Ngộ đại phu, Lâm Sơ Cửu chỉ trừng mắt nhìn hắn một cái, sau đó nói với Tào quân gia: "Thương thế quá nghiêm trọng, ta cũng không dám bảo đảm hắn có thể chịu đựng được hay không. Hơn nữa, hắn sốt một thời gian khá lâu, đầu óc có bị hỏng hay không, phải đợi hắn tỉnh lại mới biết được."

Việc thiếu trang thiết bị, thiếu dụng cụ, có được cũng không dám lấy ra dùng. Lâm Sơ Cửu thực sự đã cố hết sức.

"Vậy... vậy phải làm sao bây giờ?" Liên tiếp gấp đá kích, Tào quân gia chỉ có hoang mang lo sợ, hoàn toàn không biết nên làm thế nào cho phải.

Lâm Sơ Cửu thực sự có thể hiểu được tâm tình của Tào quân gia, liếc mắt nhìn Tào Lâm một cái, nói "Thương thế của Tào Lâm đã tạm thời ổn định, chiều nay người hãy ở bên hắn, cách mỗi một canh (2h) giờ cho hắn uống nước một lần, nếu như lại bị nóng lên, người lập tức đi tìm ta. Buổi tối là kỳ nguy hiểm, vì vậy tôi nay ta sẽ qua trông chừng hắn. Hiện tại ta phải đi về nghỉ ngơi"

Kiếp trước, khi Lâm Sơ Cửu còn làm việc ở trong bệnh viện, từng có thời quen phải trực ban đêm hoặc là làm việc liên tục mười mấy giờ, nhưng rõ ràng hiện tại nằng không thể chịu đựng nổi, độc tố trong cơ thể nằng vẫn chưa bài trừ hết, nằng càng yếu hơn so với người bình thường.

"Nó tài đã biết, nó tài ọn Vương phi nương nương cứu mạng." Tào quân gia lấy lại tinh thần, lập tức quý trên mặt đất, dập đầu ba cái với Lâm Sơ Cửu, Lâm Sơ Cửu muốn ngăn cản cũng đều không kịp.....

Sau khi nhìn Tào quân gia dậy, Lâm Sơ Cửu giao được của Tào Lâm cho Tào quân gia, để Tào quân gia dứt cho Tào Lâm ăn buổi chiều. Tào quân gia cẩn thận nhận lấy, Ngộ đại phu muốn liếc mắt nhìn một cái đều không thể nhìn được.

Tiến Lâm Sơ Cửu rời đi, theo sự phân phó của Lâm Sơ Cửu, Tào quân gia xử lý xong máu đen và băng vải, lập tức đi gặp Tiểu Thiên Diệu, báo cáo toàn bộ quá trình trị liệu của Lâm Sơ Cửu đối với Tào Lâm, đồng thời trình lên viên thuốc mà Lâm Sơ Cửu đưa cho Tào Lâm.

"Vương gia, đây là được Vương phi cho Tào Lâm ăn." Tào quân gia thật cẩn thận đưa ba viên thuốc viên tới trước mặt Tiểu Thiên Diệu. Tiểu Thiên Diệu cảm lên một mình, sau khi nhìn kỹ một lúc lâu, ngửi ngửi mùi vị, liên tục xác định hẳn چرا từng nhìn thấy viên thuốc thế này trước đây.

Trả lại viên thuốc cho Tào quân gia, Tiểu Thiên Diệu mở miệng nói "Sau này nếu vẫn còn nữa, hãy lưu lại một mình." Hẳn muốn cho người đi điều tra xem, những viên thuốc của Lâm Sơ Cửu rốt cuộc đã được tạo ra như thế nào.

"Nó tài tuân lệnh." Tào quân gia vội vàng gặt đầu, đồng thời cẩn thận cất viên thuốc, chỉ sợ không cẩn thận sẽ rớt.

Đây chính là viên thuốc cứu mạng Tào Lâm!

Tào quân gia đi rồi, Tiểu Thiên Diệu cũng không bắt đầu công việc của mình. Thay vào đó, hắn giống như suy tư điều gì, nhìn về phía phương xa, ngón tay nhẹ nhàng gõ gõ theo tiết tấu ở trên tay việc Lâm Sơ Cửu, người rốt cuộc là người nào?

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Quyển Khuyết Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Triệu kiến, phải vào cung tạ ơn

Phải biết rằng Lâm Sơ Cửu đều đã rất cẩn thận, nếu nằng biết Tiểu Vương đang nghĩ những gì, nhất định nằng sẽ khóc.....

Sau khi trở lại sân của mình, Lâm Sơ Cửu phớt lờ ánh mắt sùng bái của San Hồ và Phi Thủy, một nơi ngồi xuống ghế trên, sai hai người đi múc nước cho nằng, nằng muốn tắm gội.

"Vâng, Vương phi." San Hồ và Phi Thủy càng nghe lời nằng hơn so với trước kia, sự tôn kính và sùng bái xuất phát từ đáy lòng, thiếu chút nữa lúc mù đi nhất Trần Châu và Mã Nào.

Có chuyện gì với hai người này vậy? Vừa đi ra ngoài một chuyến dường như đã thay đổi thành người khác?

Trần Châu và Mã Nào liếc mắt nhìn nhau, hai người đều mang vẻ mặt khó hiểu, khi quay đầu lại vẫn thấy Lâm Sơ Cửu ngồi như một người bình thường, hai người nhìn nhau cười khì, vờ như không nhìn thấy gì.

Vị Vương phi này của các nằng, từ trước tới nay đều không tự xem mình là Vương phi, ở trước mặt các nằng cũng không hề che dấu chút nào, và bọn họ cũng không biết đây là thực hay ảo.

Nếu như Vương gia hỏi tới, các nàng nên trả lời như thế nào?

Ách..... suy nghĩ quá nhiều, các nàng sao đã quên, không chỉ Vương phi không tự xem mình là Vương phi, ngay cả Vương gia cũng không xem Vương phi là Vương phi của mình.

Lâm Sơ Cửu không biết trong lòng mấy nhà hoàn này đang suy nghĩ gì, đương nhiên cho dù nàng biết cũng sẽ không để trong lòng. Xét cho cùng, giống như Trần Châu, Mã Mào suy nghĩ như vậy, Lâm Sơ Cửu chưa từng xem mình là Tiểu Vương phi.

Đổi nàng mà nói, Tiểu Vương phi hiện tại là nơi ở tạm thời, là nơi che chở an toàn cho nàng, nếu nàng không có năng lực đặc biệt nào, hoặc Tiểu Thiên Diệu nhìn nàng không vừa mắt, nàng khẳng định sẽ phải rời đi.

Tắm gội xong, Lâm Sơ Cửu dùng cơm trưa, nghỉ ngơi khoảng mười lăm phút cho tiêu cơm, nàng liền chuẩn bị ngủ, tỉnh dưỡng tinh thần để ứng phó những việc có thể xảy ra đêm nay, nhưng.....

Lý tướng thì rất tốt đẹp, nhưng hiện thực lại rất khắc nghiệt. Lâm Sơ Cửu chưa ngủ được một canh giờ, đã bị Trần Châu đánh thức, nguyên nhân là vì Tiểu Thiên Diệu muốn gặp nàng.

Hiện tại nàng đang ở nhờ tại Tiểu Vương phủ, Tiểu Thiên Diệu bao an bao ở, nàng không cần phải trả tiền thuê nhà. Bấy giờ chủ nhà triệu kiến, nàng đương nhiên cần phải hoá tề tiến đến.

Trần Châu muốn Lâm Sơ Cửu ăn diện lộng lẫy, nhưng đã bị Lâm Sơ Cửu cự tuyệt, "Ngày thường như thế nào thì cứ như thế ấy." Mười lăm tuổi, độ tuổi thanh xuân tươi đẹp, cho dù không trang điểm cũng là nụ hoa xinh đẹp.

Trần Châu không lay chuyển được Lâm Sơ Cửu, chỉ có thể trang điểm một lớp son phấn hơi mỏng cho Lâm Sơ Cửu, để nàng nhìn qua có tinh thần và tinh tế hơn một chút.

Lâm Sơ Cửu lần này không cự tuyệt, thần thể nàng bị độc được mần tính gây tổn hại, sắc mặt hơi kém một chút.

Lâm Sơ Cửu mang theo Trần Châu, Mã Nào, tiếp diện đi vào Lạc viện của Tiểu Thiên Diệu, sau khi chờ thông báo, chỉ có một mình Lâm Sơ Cửu có thể đi vào.

Trong phòng, tường nhà đều được sơn màu tối, ngoại trừ màu sắc của bàn ghế, không có màu sắc khác, nặng nề khiến người khó thở.

Tiểu Thiên Diệu một thân hắc y, ngồi ở phía sau bàn, Lâm Sơ Cửu vừa tiến đến, lập tức cảm thấy có một lực lượng cường đại áp vào trước mặt, ép tới nỗi nàng không thể thở nổi.

Lâm Sơ Cửu đứng trước chân lại, sắc mặt nhợt nhạt trở nên trắng bệch, ngay cả son phấn cũng không thể che giấu, trán thấm mồ hôi, có thể so sánh với quý gấm phơi nắng bên ngoài trời nắng tháng bảy.

"Vương... Vương gia." Lâm Sơ Cửu khó khăn phun ra hai chữ, ngừng có ý cầu khẩn, nhưng.....

Tiểu Thiên Diệu người này chưa bao giờ biết thương hương tiếc ngọc, không chỉ không thu hồi uy áp, ngược lại càng ngày càng mạnh, Lâm Sơ Cửu cảm giác lực phủ ngũ tạng của mình cuộn tròn, vô cùng đau đớn.

Đại hiệp, xin hãy cứu mạng!

Trắng sùi, cầuבודהtha.

Lâm Sơ Cửu hò hét ở trong lòng, nhưng hò hét không tiếng động của nàng không thể truyền đến lỗ tai Tiểu Thiên Diệu. Lâm Sơ Cửu chỉ cảm thấy lực phủ ngũ tạng dường như đều sai vị trí, cổ họng có cảm giác tanh ngọt, nhưng muốn cưỡng chế lại như thế nào cũng không thể áp xuống.

Môi khẽ nhếch, máu tràn ra nơi khoe miệng, tách tách tách rơi xuống đất, bắn ra thành từng đóa hoa đỏ nở rộ.

Lâm Sơ Cửu nặng nề gờ tay lên, có hết sức lau sạch vết máu nơi khoe miệng, sợ bản thân mình sẽ không thể tiếp tục đứng vững, Lâm Sơ Cửu đánh phải mở miệng lần nữa, "Vương gia, người tìm ta....."

Mỗi một chữ, đều giống như nói từ trong tim, đau đến nỗi mặt mũi Lâm Sơ Cửu đều nhăn nhó.

Cũng may, Tiểu Thiên Diệu không nghĩ sẽ lấy mạng Lâm Sơ Cửu, nhìn thấy khoe miệng Lâm Sơ Cửu có vết máu tràn ra, Tiểu Thiên Diệu rút cuộc thu hồi uy áp.

"Ngồi." Một từ từ nặng nề buông xuống, khiến người không dám cự tuyệt.

Lâm Sơ Cửu thở hắt ra, vội tìm một vị cách xa Tiểu Thiên Diệu nhất ngồi xuống.

Người nam nhân này quả thực là tự tìm đường chết, bản thân mình đang có thương tích nhưng còn cố tình phát ra uy áp ép nàng. Đây là bản đang muốn chết sao? Nhưng nếu nam nhân này muốn chết, nàng lại không muốn chết cùng hắn chút nào, vì thế.....

Vị mạng nhỏ của mình, nàng cần phải cách xa Tiểu Thiên Diệu.

Bầu không khí trong phòng khôi phục lại bình thường, mặc dù vẫn rất nặng nề, ngưng trọng, nhưng vẫn tốt hơn lúc trước rất nhiều. Lâm Sơ Cửu âm thầm điều chỉnh hô hấp, thật vất vả mới ổn định lại hơi thở. Khi nàng đang muốn hỏi Tiểu Thiên Diệu tìm nàng có chuyện gì lần nữa, đã nghe thấy Tiểu Thiên Diệu mở miệng nói "Sự phụ của ngươi là ai?"

Vấn đề này, lúc trước Lâm Sơ Cửu đã từng suy nghĩ tới nhiều khả năng, nàng cũng không hề nghĩ sẽ mượn tên người nào đó để mở rộng câu chuyện của mình. "Hỏi Vương gia, ta cũng không biết sự phụ ta tên gì, mỗi lần gặp sự phụ đều trong bộ dạng khát cái, mỗi lần sự phụ đều tới dạy ta vào buổi tối, sau đó ném cho ta một quyển sách để ta tự mình học tập. Sau đó, mười ngày nửa tháng sẽ tới khảo sát ta một lần, chờ khi ta học xong lại thu hồi cuốn sách."

Vì thế, đừng tìm từ để hỏi chứng cứ, từ không thể lấy ra để chứng minh cho người.

"Phải không?" Câu cuối vang lên, mơ hồ có một chút hoa lệ, nhưng điều này cũng nói rõ rằng Tiểu Thiên Diệu không tin.

Lâm Sơ Cửu cố đầu không nói gì. Không tin? Nếu không tin thì ngại cứ đi điều tra, có bản lĩnh có thể tra ra, tỷ đây sẽ mạng họ của ngươi!

Khụ khụ, Lâm Sơ Cửu đã quên, ngày khoảng khắc nàng gả cho Tiểu Thiên Diệu, nàng đã mang họ của trượng phu, trong những trường hợp chính thức nàng sẽ không có tên, sẽ được gọi là Tiểu thị.

Tiểu Thiên Diệu cũng không tiếp tục ép hỏi, ngón tay nhẹ nhàng gõ trên tay vịn sen lặc, cách cách cách, thật sự giống như đang gõ vào vào trong trái tim người, nặng nề khiến người không dám hé răng.

Lâm Sơ Cửu rất muốn chạy tới chết, nhưng nàng không dám!

Ngay khi Lâm Sơ Cửu cho rằng, Tiểu Thiên Diệu sẽ vẫn luôn tiếp tục gõ như vậy, gõ đến khi nàng mất hết tinh thần. Nhưng Tiểu Thiên Diệu đột nhiên buông tha nàng, mở miệng nói "Thương thế của Tào Lâm người có nắm chắc sẽ cứu trị được?"

"Vốn có bảy phần chắc chắn, hiện tại chỉ có năm phần." Lâm Sơ Cửu rõ mặt đáp.

"Hử?" Tiểu Thiên Diệu bất mãn lên tiếng, rõ ràng không nói câu nào, nhưng Lâm Sơ Cửu cũng biết bản đang muốn hỏi vì sao, vì thế Lâm Sơ Cửu "thành thật" đáp: "Vương gia, ta đang bị thương."

Trong khi nói chuyện, không quên ho một tiếng. Một tiếng ho này vừa lúc ho ra máu!

Lâm Sơ Cửu đứng sự thật chứng minh, nàng không hề nói dối, Tiểu Thiên Diệu là cao thủ, áp lực của hắn quá mạnh, hắn phát ra uy áp thật sự không phải người bình thường có thể thừa nhận, Lâm Sơ Cửu vừa rồi thật sự có thể cảm nhận được sát khí.

"Yếu đuối." Tiểu Thiên Diệu bình ngạo đánh giá, Lâm Sơ Cửu thiếu chút nữa lại học máu lần nữa.

Tiểu Thiên Diệu cho rằng nàng là da dày thịt béo, thần tình của Bô lĩnh dày dặn hay sao?

Nàng chính là một cô nương nhút gan, thần mình còn không tốt lắm!

"Bổn vương lệnh cho người, nhất định phải trị khỏi thương thế cho Tào Lâm, nếu không trị khỏi....." Tiểu Thiên Diệu nói tới đây thì dừng một chút, Lâm Sơ Cửu vội ngẩng đầu lên, vẻ mặt thấp thòm nhìn Tiểu Thiên Diệu. Không phải là muốn mạng nàng đấy chứ?

Thương thế của Tào Lâm không phải do nàng gây ra!

Không khiến Lâm Sơ Cửu thất vọng, Tiểu Thiên Diệu không mang theo cảm tình nói: "Trị không được, người không cần phải sống. Tiểu Vương phi không lưu người vô dụng. Nếu người muốn lưu lại, trước hết hãy chứng minh bản thân mình hữu dụng."

Lâm Sơ Cửu đã biết người nam nhân này vô tình, còn vô cớ gây rối, bất đắc dĩ đứng dậy nói: "Ta hiểu được." Nàng không có lựa chọn nào khác, ai bảo nàng không có nhà mẹ đẻ đáng tin cậy, không có người sẽ xuất đầu giúp nàng, chỉ có thể nhận lấy sự khi dễ của tên hôn dâm này.

"Rất tốt, người có thể lưu!" Tiểu Thiên Diệu vừa lòng bởi sự dũng mãnh của Lâm Sơ Cửu.

Lâm Sơ Cửu không muốn nghe nữa thêm một khắc, chuyển hướng rồi đi, nhưng chân phải vừa mới bước ra khỏi ngạch cửa, đã bị Tiểu Thiên Diệu gọi lại, "Chờ một chút."

Thần mình Lâm Sơ Cửu dừng lại, quay đầu nhìn về phía Tiểu Thiên Diệu. Nàng đang muốn hỏi có chuyện gì, đã nghe thấy Tiểu Thiên Diệu nói "Ba ngày sau, tiến cung tạ ơn."

Còn tưởng là sự tình gì lớn, thì ra là tiến cung tạ ơn. Lâm Sơ Cửu âm nệ nhằng thờ ra. Nàng tin tưởng Tiểu Thiên Diệu sẽ không mặc kệ để người trong cung khi dễ nàng, rốt cuộc khi dễ nàng chính là đánh vào mặt Tiểu Vương hân, nhưng.....

Lâm Sơ Cửu vui mừng quá sớm, câu tiếp theo của Tiểu Thiên Diệu chính là: "Người đi một mình!"

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Quyền Khuyết Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: Ngây thơ, giám sát Lâm Sơ Cửu

"Người đi một mình!"

"Người đi một mình!"

Những lời của Tiểu Thiên Diệu cứ lặp đi lặp lại trong tâm trí của Lâm Sơ Cửu, Lâm Sơ Cửu không biết mình đã trở lại sẵn như thế nào, cũng không biết Trần Châu, Mã Nào đang nói gì ở bên tai nàng, nàng biết.....

Nàng quá muốn cắn chết Tiểu Thiên Diệu!

Hôn dâm! Đắc tội với Hoàng thượng nên bản thân mình không dám tiến cung, để một nữ tử yếu nhược như nàng đi một mình, đây là nam nhân sao?

Lâm Sơ Cửu thật sự muốn nghiền nát hắn, nhưng đây là Tiểu Vương phủ, chỉ cần nàng nói một câu không tốt về Tiểu Thiên Diệu, ngay lập tức sẽ truyền tới lỗ tai Tiểu Thiên Diệu, người xấu sẽ chính là nàng. Vì thế.....

Nàng chỉ có thể ôm chân buồn đầu ngơ ngẩn.

"Trời tối, gọi ta đây." Đây là một câu mà Lâm Sơ Cửu ném lại cho bốn nhà hoàn. Bốn nhà hoàn hai mặt nhìn nhau, hoàn toàn không hiểu có chuyện gì với Vương phi nhà các nàng.

"Chúng ta phải làm gì với tú nương và thợ thủ công trang sức bên ngoài bây giờ?" Trần Châu, Mã Nào buông tay, hai người đồng thời liếc mắt nhìn Lâm Sơ Cửu một cái, nhưng Lâm Sơ Cửu vẫn kiên quyết quay mặt rời đi.

Các nàng chưa từng gặp qua nữ nhân giống như Vương phi các nàng như vậy, Vương gia sai người mang trang phục cho Vương phi, còn đòi làm trang sức, Vương phi không những không vui, ngược lại giống như trời sập xuống, quả thực là —— kỳ bà.

Phi Tháiý suy nghĩ một lúc, mở miệng nói: "Đuổi đi đi, bảo bọn họ ngày mai lại đến."

"Người có chắc ngày mai Vương phi không cần ngủ chứ? Vương phi đã nói, đêm nay muốn trông Tào Lâm cả đêm." San Hồ nói những lời này, Trần Châu và Mã Nào cũng đành bất lực.

"Thôi, chúng ta đi chọn một số đồ hộp với màu sắc và phong cách của Vương phi trước, sau đó Vương phi chỉ cần chọn từ trong đó ra, như thế sẽ tiết kiệm được một chút thời gian." Trần Châu là nhà hoàn đứng đầu trong số bọn họ, nàng có hiểu biết về thói quen của Lâm Sơ Cửu nhiều hơn một chút.

Vương phi nhà các nàng rất luoi, hơn nữa rất hay sự phiền toái. Đương nhiên, Trần Châu sợ đi nói như vậy, chính là vì Lâm Sơ Cửu sẽ thật sự không bận tâm tới nó.

Bốn nhà hoàn phân ra từng người hành động, chờ đến khi Lâm Sơ Cửu tỉnh dậy, bốn nhà hoàn đã an bài thỏa đáng, vì chiều theo sự yêu thích của Lâm Sơ Cửu, cũng chọn ra một số phụ kiện bắt mắt.

Khi Lâm Sơ Cửu đứng lên, nhà hoàn thấy nàng đã khôi phục như lúc ban đầu, không còn mơ hồ giống lúc trước nữa, lập tức quyết định mời nàng đi chọn quần áo và trang sức.

"Chọn quần áo và trang sức làm gì?" Lâm Sơ Cửu không phải kẻ ngốc cũng không phải cố ý dễ quên, nàng thật sự không biết vì sao.

Nàng đã có rất nhiều quần áo!

"Vương phi, ngài phải vào cung tạ ơn, đến đó cần phải có quần áo thích hợp." Trần Châu cho rằng Lâm Sơ Cửu đang giả ngốc, có chút bất lực nói.

Trên thực tế, Trần Châu thật sự không hiểu biết gì về Lâm Sơ Cửu. Lâm Sơ Cửu nàng mới không thêm giả ngốc, nàng đã nhận mệnh phải đi.

Chuyện bị người lựa chọn, không có tư cách ngấy thơ, cho dù nàng nguyện ý hay không, nàng đều phải cặng da đầu mà đi.

"Không phải ta đã có quần áo hay sao? Làm gì mang tới hơn mười rương quần áo, không có quần áo có thể tiện dụng?" Lâm Sơ Cửu vẫn có tư tưởng thuần túy của người thường, không muốn lãng phí.

"Vương phi, những quần áo đó của ngài rất đẹp, nhưng không hợp với khí chất của ngài." Nguyên liệu quần áo của bồi môn Lâm gia rất tốt, nhưng kiểu dáng và màu sắc, hoa văn quả thực quá bình thường, nếu mặc vào và đứng ở bên người Vương gia cao quý lạnh lùng, hoàn toàn sẽ bị trở thành nử tử phong trần.

Trần Châu uyển chuyển giải thích, trong khi nói chuyện còn cẩn thận dè dặt nhìn Lâm Sơ Cửu, chỉ sợ Lâm Sơ Cửu tức giận. Kết quả.....

Lâm Sơ Cửu căn bản không thêm đề ý, ngược lại chế nhạo một câu, "Lâm phu nhân quả nhiên là có bản lĩnh, xuống tay từ chỗ nhỏ nhất."

Vương phi, những lời này trong lòng hiểu là được, không thể nói ra, nếu như bị người khác nghe thấy sẽ cho rằng ngài bất lịch!

Trần Châu âm thầm nói với mình, hai mắt trống rỗng, giả bộ mình cũng không biết gì.

Lâm Sơ Cửu không có ý gây khó xử với một tiểu nha hoàn, nàng tay lên nói: "Quần áo trang sức gì đó người xem rồi làm, chọn vài đồ thích hợp, chỉ cần không khiến cho Tiểu Vương phủ mất mặt là được."

"Vâng." Trần Châu nhẹ giọng vâng lời.

Lúc này, Phi Tháiý và San Hồ đã mang đồ ăn tới, Lâm Sơ Cửu rửa mặt, đi tới phòng khách, một mình ngồi ở trên bàn cơm. Nàng nhìn một bàn có tám món ăn khác nhau, có ăn một chút mà không biết mùi vị thế nào.

Lo lắng cho thương thế của Tào Lâm, Lâm Sơ Cửu miễn cưỡng ăn nửa bát cơm, sau đó buông bát đĩa xuống, bốn nhà hoàn cũng không nói gì thêm. Lâm Sơ Cửu đợi một lát cho tiêu cơm, lúc này mới mang theo San Hồ và Phi Tháiý xách hòm thuốc đi tới Tây viện.

.....Edit: Emiy Ton.....

Tây viện.

Tào quân gia và Ngô đại phu vẫn luôn ở đó, hai người trông Tào Lâm cả một buổi chiều, ngay cả cơm cũng đều không ăn. Vừa nhìn thấy Lâm Sơ Cửu đi tới, Ngô đại phu và Tào quân gia đồng thời tiến lên, "Vương phi"

Hai người cực kỳ cung kính, Ngô đại phu dường như còn mừng theo một chút sùng bái. Lâm Sơ Cửu kinh ngạc nhìn hăm một cái, sau đó tâm mất rồi xuống trên người Tào Lâm, lập tức hiểu ra.

"Tào Lâm đã hạ sốt?"

Ánh mắt Ngô đại phu sáng lên, liên tục gật đầu, "Tào Lâm đã hạ sốt khoảng một canh giờ (2h) trước, còn có thể tự mình uống chút nước. Vương phi ý thuật cao minh, bảo hù vạn phần bội phục. Trong lòng bảo hù còn có vài nghi vấn, muốn thỉnh Vương phi ngài chỉ giáo, chẳng biết có được hay không?"

"Được," Lâm Sơ Cửu sáng khoái đồng ý. Ngô đại phu đang muốn hỏi tiếp, Lâm Sơ Cửu đã nhanh hơn một bước ngắt lời, "Nhưng không phải hiện tại, bây giờ không còn sớm nữa, Ngô đại phu và Tào quân gia đi ăn cơm trước đi, nơi này đã có ta chăm sóc."

Tào quân gia không có việc gì, nhưng Ngô đại phu vẫn không tha, "Nhưng... nhưng....."

"Ngô đại phu cơm nước xong hãy đến." Nàng còn phải cho Tào Lâm ăn được, tiêm, không có thời gian để nói chuyện phiếm với Ngô đại phu.

Sống chết của Tào Lâm, liên quan tới sống chết của nàng, nàng thực sự không dám lơ là.

Mặc dù Ngô đại phu không muốn buông tha nhưng cũng không dám nói gì, lập tức đi ra ngoài cùng với Tào quân gia. Sau đó, Lâm Sơ Cửu lại lệnh cho Phi Tháiý và San Hồ, một người đi lấy nước ấm, một người đi lấy muối tinh.

Người đầu đã đuổi đi hết, Lâm Sơ Cửu mới truy cập vào Hệ thống Y Sinh, lấy ra thuốc chống viêm và bình nước muối.

Tiếp vào tình mạch sẽ có tác dụng nhanh hơn, lúc trước Lâm Sơ Cửu không thể làm vì sợ quá lỳ liễu sẽ dẫn tới người chú ý, nhưng hiện tại Tiểu Thiên Diệu dùng mạng nhỏ của nàng uy hiếp, nàng không có lựa chọn nào khác.

Sau khi tiêm thuốc vào trong bình nước muối, nàng cẩn thận treo ở chỗ kín đáo trên xa nhà, Lâm Sơ Cửu gần ống tiêm vào để truyền nước muối, điều chỉnh tốc độ phù hợp và không cần phải quan tâm tới nữa. Hiện tại chỉ chờ thời gian vừa đủ, đổi thuốc là được.

Khi hai nhà hoàn tiến vào, nhìn thấy Lâm Sơ Cửu đang ngồi chỗ cửa sổ, trên tay cầm một quyển sách, giống như đang đọc rất nghiêm túc.

"Vương phi?" Nhà hoàn thứ gọi một câu, Lâm Sơ Cửu lờ mờ vừa mới phát hiện ra các nàng đã tới, "Quay lại rồi sao?."

Lâm Sơ Cửu buông sách xuống, đứng dậy đi đến bên bàn, lấy thuốc viên đã chuẩn bị từ trước, cùng với nước muối ấm, tiếp đó đi tới trước mặt Tào Lâm, sau đó.....

Nàng cầm Tào Lâm, nhét viên thuốc và rót nước vào miệng hắn. Lần này, có chút thô bạo hơn ban ngày một chút, vài đầu tay của nàng còn xuất hiện rất rõ dưới cằm Tào Lâm.

Một lọ nước thuốc đã được truyền xong, Ngô đại phu và Tào quân gia cũng đã trở lại, theo bọn họ cùng tới, còn có ân vệ đang nấp trong chỗ tối. Bọn họ phụng mệnh giám sát Lâm Sơ Cửu.

Tiểu Thiên Diệu biết Lâm Sơ Cửu sự chết, nhưng hắn không tin Lâm Sơ Cửu, bởi vì Lâm Sơ Cửu quá khác thường. Hắn càng tiếp xúc với nàng càng cảm thấy nàng có bí mật, và khi một người trên lưng đeo quá nhiều bí mật, tuyệt đối là người nguy hiểm. Ví dụ như hắn!

Không biết rõ bí mật trên người Lâm Sơ Cửu, Tiểu Thiên Diệu không thể nào toàn tâm tin tưởng nàng!

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Quyển Khuyết Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 35: Cầu tình, tin tưởng nàng một lần

Lâm Sơ Cửu không biết có người đang theo dõi nàng, nhưng có Ngô đại phu và Tào quân gia ở đây nàng cũng sẽ không làm sằng bậy. Nàng đã ăn đầu bình được, chỉ chờ truyền dịch kết thúc, tìm một cơ hội thả hồi bình được là được.

Tào quân gia lo lắng cho sự an nguy của Tào Lâm, vừa tiến đến lập tức tìm hiểu tình huống của Tào Lâm, sau khi biết được Tào Lâm đã ổn, Tào quân gia mới thở phào nhẹ nhõm.

Lão thật ra vẫn luôn muốn lưu lại bên người Tào Lâm, nhưng Bảo là quân gia Tiểu Vương phủ, phần lớn sự tình trong phủ còn đang chờ Bảo đi an bài, Bảo không thể tiếp tục lưu lại, chỉ có miễn cưỡng rời đi.

Mặc dù Ngô đại phu cũng có không ít người bệnh cần được chăm sóc, nhưng hiện tại không vội, vì thế Ngô đại phu lấy ghế dựa ngồi ở đối diện Lâm Sơ Cửu, rất có tư thế muốn thấp nền tâm sự suốt đêm cùng nàng.

Có thể trở thành tiến sỹ học ở quốc gia M, có lẽ thực tiễn lâm sàng Lâm Sơ Cửu không hơn Ngô đại phu, nhưng về lý luận y học tuyệt đối vững chắc, cho dù nói chuyện với Ngô đại phu ba ngày ba đêm cũng không thành vấn đề.

Ngô đại phu và Lâm Sơ Cửu nói rất hứng khởi, điều này chỉ khổ cho hai nhà hoàn Phi Tháiý và San Hồ, các nàng căn bản nghe không hiểu Lâm Sơ Cửu và Ngô đại phu đang nói những gì.

Lâm Sơ Cửu vừa lúc tung ra một lý luận, Ngô đại phu lẩm vào trong trầm tư, Lâm Sơ Cửu mượn cơ hội này, bảo hai người Phi Tháiý và San Hồ thay phiên đi ngủ, nếu không cả đêm sẽ không thể trụ nổi.

Phi Tháiý, San Hồ thật ra vẫn muốn kiên trì, nhưng các nàng ban ngày không ngủ, đêm nay thật sự chịu đựng không nổi, đành phải cáo tội một tiếng, thay phiên nhau trở về nghỉ ngơi.

"Người cũng đứng vững, ngồi đi, thức cả đêm có thể sẽ ra mụng người, có việc gì ta sẽ gọi người." Lâm Sơ Cửu chỉ một ghế nhỏ trong góc, ý bảo San Hồ qua đó ngồi.

San Hồ cảm tạ một tiếng, rất cuộc nàng có thể hỗ trợ đôi chân của mình.

Người đầu đã đuổi đi rồi, Lâm Sơ Cửu đi tới trước giường bệnh, giả bộ kiểm tra Tào Lâm, dùng thân mình ngăn trở tầm mắt phía sau người, rút kim cho Tào Lâm, đồng thời giấu bình nước muối trống không vào trong Hệ thống Y Sinh.

Ngô đại phu và San Hồ không chú ý tới, âm vệ bên ngoài thật ra vẫn nhìn chăm chăm vào Lâm Sơ Cửu, nhưng Lâm Sơ Cửu đưa lưng về phía hắn, hắn căn bản nhìn không thấy Lâm Sơ Cửu đang làm gì, chỉ thấy sau khi Lâm Sơ Cửu đứng ở trước giường Tào Lâm một lúc lâu, xoay người lấy ra một cái ống trong suốt từ trong hòm thuốc, lắc lắc tay và nhét vào miệng Tào Lâm.

Sau thời gian một nén hương, Lâm Sơ Cửu lấy cái ống trong suốt kia ra, nhìn thoáng qua dưới ánh nến, nói một câu: "Sốt nhẹ, không có vấn đề gì lớn."

"Lại sốt sao?" Ngõ đại phu nghe thấy Lâm Sơ Cửu nói vậy, đột nhiên đứng dậy, lo lắng tiến lên.

"Hiện tượng bình thường." Lâm Sơ Cửu trấn an một tiếng, Ngõ đại phu lúc này mới yên lòng, hai người lại ngồi trở lại, tiếp tục cuộc nói chuyện dở dang.

Lâm Sơ Cửu đã ngủ cả buổi chiều, mặc dù ngủ không ngon, nhưng buổi tối cũng không còn buồn ngủ nữa. Ngõ đại phu lại khác, ban ngày hẳn đã ngủ người ở đây một ngày, đến nửa đêm Ngõ đại phu đã không còn chịu đựng nổi.

Tinh thần đầy đủ, nhưng thân thể ăn không tiêu.

Ngõ đại phu còn muốn có gắng chút nữa, nhưng Lâm Sơ Cửu khuyên bảo nên nên rời đi, "Là đại phu sao có thể không chăm sóc thân thể mình, ta vẫn ở Tiêu Vương phủ, sau này còn có rất nhiều cơ hội."

Ngõ đại phu ngẫm lại cũng đúng, Vương phi hóa đồng và đề nói chuyện, sau này còn có rất nhiều cơ hội thỉnh giáo, vì thế không còn kiên trì nữa, cáo từ rời đi.

Ngõ đại phu rời đi không lâu, Tào quân gia đã tới. Cho dù đã quá mệt mỏi, nhưng Tào quân gia vẫn kháng kháng không muốn đi nghỉ, Lâm Sơ Cửu tự biết khuyên bảo cũng vô dụng, đơn giản không nói câu nào.

Bệnh tình của Tào Lâm đã chuyển biến tốt hơn, không cần đại phu phải trông chừng nữa. Lâm Sơ Cửu bảo Tào quân gia qua hai canh giờ thì đánh thức nàng, sau đó mang theo San Hô qua phòng bên cạnh nghỉ ngơi.

Lâm Sơ Cửu đi nghỉ, ăn vệ lập tức quay về phục mệnh, nhưng....

Lâm Sơ Cửu cả đêm cũng không làm bất luận chuyện gì khác người, ăn vệ cần bản không có gì để báo cáo, đánh phải nói hết sự tình phát sinh buổi tối. Nhưng đối với việc nhắc lại toàn bộ nội dung cuộc nói chuyện giữa Lâm Sơ Cửu và Ngõ đại phu?

Thực xin lỗi, ăn vệ thật sự không thể nhớ được.

Sau khi Tiêu Thiên Diệu nghe xong, ngón tay chỉ gõ nhẹ ở trên tay vịn, ngay sau đó hỏi "Tô Trà, việc này người thấy thế nào?"

Tô Trà ngồi một bên cực kỳ không có cảm giác tồn tại, nhẹ giọng mờ mịt: "Lâm Sơ Cửu thật sự có biết y thuật, có lẽ năng không hề lừa gạt chúng ta."

"Mấy năm nay, năng luôn nói giả vờ?" Tiêu Thiên Diệu nhu mày lại, dường như không thể tin được, bản thân mình đã bị một nữ nhân chơi. Lâm Sơ Cửu giả vờ nhiều năm như vậy, hẳn cũng không thể phát hiện ra, tâm cơ của nữ nhân này quả là quá sâu.

"Nguyên nhân cái chết của mẹ ruột Lâm Sơ Cửu rất khả nghi, hậu viện Lâm gia cũng không thanh bình giống như bên ngoài nhìn thấy như vậy, có lẽ Lâm Sơ Cửu có nỗi khổ bất đắc dĩ." Tô Trà có ấn tượng rất tốt về Lâm Sơ Cửu.

Sự tình phát sinh đêm tân hôn ngày đó, Tô Trà biết rất rõ ràng. Đối với thời khắc mấu chốt, năng có thể ra tay giết người của Tiêu Thiên Diệu hoặc đơn giản không cần quan tâm tới bọn họ, tuy nhiên năng đã không làm vậy. Kể từ đó, Tô Trà liền có ấn tượng tốt đối năng.

Tô Trà cẩn thận đánh giá thân sắc Tiêu Thiên Diệu, thấy Tiêu Thiên Diệu không hề tức giận, vì thế thử nói "Thiên Diệu, nề tình năng đã cứu người một lần, có thể cho năng một cơ hội hay không?"

"Bồn vương đã nói, chỉ cần năng không phản bội, bồn vương sẽ không giết năng." Tiêu Thiên Diệu tự nhận mặc dù bản thân mình không phải là quân tử, nhưng vẫn là người giữ lời hứa.

"Vậy chuyện tiền cung?" Ánh mắt Tô Trà sáng lên, còi lòng đầy hy vọng nói.

Sắc mặt Tiêu Thiên Diệu trầm xuống, "Tô Trà, người được một tác lại muốn tiền một thước."

"Khụ khụ, người cứ xem như ta chưa nói gì cả." Tô Trà lập tức cảm miệng, không dám tiếp tục nhiều lời.

Lưu Bạch và Tô Trà làm việc với nhau đã nhiều năm nay, hai người cũng rất ân ý, Lưu Bạch lập tức mở miệng: "Thiên Diệu, Mặc Thần Y đã chuẩn bị xong, hẳn nói bất cứ lúc nào đều có thể trị liệu cho người, nhưng không biết người muốn chọn trị liệu ở đâu?"

"Cứ trị ở Tiêu Vương phủ." Người của Tiêu Thiên Diệu đã dành rất nhiều tâm huyết để tìm ra Mặc Thần Y, nếu như Mặc Thần Y không có cách nào trị được chân hán, hẳn chỉ có thể đi tới những nước khác để tìm thầy trị bệnh.

"Mặc Thần Y nói, muốn tìm nơi an tĩnh, để bề dưỡng thương." Lưu Bạch nói lại lần nữa, hiển nhiên là không tán đồng việc trị liệu ở Tiêu Vương phủ.

"Tiêu Vương phủ là an toàn nhất." Trải qua sự kiện thích khách vừa rồi, sự phòng thủ của Tiêu Vương phủ đã tăng mạnh gấp đôi, trong ngoài đều thanh lọc một lần, tuy không dám bảo đảm một trăm phần trăm sạch sẽ, nhưng sân của Tiêu Thiên Diệu, gần tể tuyệt đối không thể tiến vào.

Lưu Bạch ngẫm lại cũng đúng, nơi yên tĩnh không an toàn, vậy sẽ không yên tĩnh nữa, "Được rồi, ta sẽ an bài mọi thứ."

"Ân." Tiêu Thiên Diệu lên tiếng, sau khi nói thêm vài câu, liền cho Lưu Bạch và Tô Trà lui ra.

Trên người Lưu Bạch có việc muốn làm, vội vàng trở về, Tô Trà vẫn lảng vảng một chút, Tiêu Thiên Diệu bắt mắt như mày, "Có chuyện thì mau nói, đừng giống như đàn bà."

Tô Trà gần như bị ghen, nhưng không dám dây dưa với Tiêu Thiên Diệu, chỉ có thể hờn dỗi một mình, "Mặc Thần Y thật sự có thể tin tưởng sao? Ta luôn cảm thấy hắn động ý quá dễ dàng."

Tô Trà hằng năm đều giao tiếp với đủ loại kiểu người, biết bao nhân giống như Mặc Thần Y khó chơi bao nhiêu, nhưng lần này Lưu Bạch lại dễ dàng mời được Mặc Thần Y, khiến cho Tô Trà có một chút bất an.

"Bồn vương đều đã có an bài." Tiêu Thiên Diệu không nói tin, nhưng cũng không nói không tin. Tô Trà biết trong lòng Tiêu Thiên Diệu đều đã có tính toán, không cần phải nhiều lời thêm nữa, yên lặng lui ra. Trước khi rời đi còn nhắc nhở Tiêu Thiên Diệu sớm nghỉ ngơi một chút.

"Ân." Tiêu Thiên Diệu lên tiếng, nhưng không đi nghỉ theo như lời Tô Trà, mà lẳng lặng ngồi ở trong phòng, tay phải chống đầu, không biết đang suy nghĩ điều gì.....

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Quyên Khuyết Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 36: Tới cửa, lừa chết Lâm Sơ Cửu

Thực suốt một đêm, cách mỗi hai canh giờ phải kiểm tra Tào Lâm một lần, Tào Lâm rốt cuộc đã chịu đựng qua được kỳ ngày hiểm, không bị sốt lại, nhưng người vẫn chưa tỉnh.

"Người hiện tại đã không sao, chỉ cần tiếp tục chăm sóc, hai ngày này có thể hẳn sẽ tỉnh lại." Lâm Sơ Cửu kiểm tra xong, tự tin nói ra những lời tích cực.

Hai mẹ Tào quân gia hôm lại mặt đều che kín to mũi, cả người già nua tiêu tụy, nhưng lúc này vẻ mặt vui mừng, chấp hai tay thì lễ, làm đại lễ với Lâm Sơ Cửu, "Đa tạ ân cứu mạng của Vương phi, ân tình của Vương phi cả đời nô tài cũng quên không được. Sau này Vương phi có bất luận điều gì cần sai báo, nô tài dù chết muôn lần đều không từ chối."

Đây là đang tỏ lòng trung thành sao?

Nếu là người thường, Lâm Sơ Cửu sẽ rất vui, nhưng Tào quân gia là quân gia của Tiêu Vương phủ, sao năng dám vui!

Vạn nhất Tiêu Thiên Diệu cho rằng, năng có dụng tâm kín đáo, thu mua hạ nhân Tiêu Vương phủ, năng liền thêm.

Lâm Sơ Cửu vội nói: "Tào quân gia đừng cảm tạ ta, muốn tạ hãy tạ Vương gia, là Vương gia muốn ta tới đây trị liệu cho Tào Lâm, Vương gia còn cảnh cáo ta, nếu ta trị không được Tào Lâm thì không cần sống."

Lâm Sơ Cửu không hề kể công chút nào, đây hết toàn bộ công lao đến trên người Tiêu Thiên Diệu. Tào quân gia vừa nghe thấy quả nhiên cảm động đến nỗi lão lệ tung hoành, đặc biệt là khi nghe thấy Tiêu Thiên Diệu dùng mạng Lâm Sơ Cửu để uy hiếp năng, càng khốc thành tiếng.

"Tào Lâm có tài đức gì, được Vương gia coi trọng như thế, mạng của Tào Lâm sao có thể so sánh với Vương phi. Vương phi nương nung, nuôi nấng vạn đúng để ở trong lòng. Vương gia vài ngày nay tâm tình không tốt." Tào quân gia vừa vui mừng lại vừa lo lắng.

Vui mừng vì Vương gia coi trọng phụ tử bọn họ, lo lắng vì sợ Lâm Sơ Cửu không vui.

Ba mươi năm ở Hà Đông, ba năm ở Hà Tây. Ai có thể đảm bảo chuyện gì sẽ xảy ra nếu Lâm Sơ Cửu không xoay người một ngày? Đừng quên rằng Lâm Sơ Cửu chính là người thánh thượng ban cho Tiêu Vương phủ, là nữ chủ nhân của toà vương phủ này.

"Vương gia nói vậy, cũng chỉ muốn ta giúp Tào Lâm khỏe lại." Lâm Sơ Cửu cũng không tức giận, thu dọn xong một thứ, sau đó nói: "Tào quân gia, ta phải quay về nghỉ ngơi, buổi chiều sẽ đến xem Tào Lâm. Nếu có chuyện gì xảy ra với Tào Lâm, người phải người tới nói cho ta một tiếng."

"Vâng, vâng." Tào quân gia không ngừng vội đáp, tự mình tiễn Lâm Sơ Cửu ra ngoài, khi tới cửa lại không nhận được hỏi một câu, "Vương phi, sau khi Tào Lâm tỉnh lại, có phải có thể vẫn giống như trước hay không?"

"Điều này ta không dám đảm bảo, Tào Lâm sốt lâu như vậy, hết thảy phải đợi hẳn tỉnh lại rồi nói." Lâm Sơ Cửu có thể chắc chắn cứu mạng Tào Lâm, nhưng thật sự không dám đảm bảo Tào Lâm có thể bị sốt đến nỗi biến ngược hay không.

Tâm tình vui sướng của Tào quân gia phải nhạt mất một nửa, nhưng vẫn rất cảm kích Lâm Sơ Cửu.

Chỉ cần người còn sống, cái gì cũng tốt.

Tiến Lâm Sơ Cửu rời đi, Tào quân gia xoay người đi gặp Tiêu Thiên Diệu, báo cáo tất cả những lời mà Lâm Sơ Cửu đã nói với Tiêu Thiên Diệu thiên, không dám dấu diếm nửa câu.

"Thật ra rất thông minh." Sau khi Tiêu Thiên Diệu nghe xong, khó có được một câu tán thưởng, ngay sau đó báo cho Tào quân gia, những lời này không được để người khác biết được, nếu người khác biết được, sẽ khinh thường Lâm Sơ Cửu.

Hắn uy hiếp Lâm Sơ Cửu chỉ sợ năng không dốc toàn lực, không phải thật sự dùng mạng Lâm Sơ Cửu để đổi lấy mạng Tào Lâm.

Một người là hộ vệ, một người là Tiêu Vương phi. Bọn họ vừa sinh ra, sinh mệnh đã khác nhau.

Trong lòng Tào quân gia biết rõ điều đó, tất nhiên không dám nhận thật, liền tục dạ vâng.

.....Edit: Emily Ton.....

Khi Lâm Sơ Cửu trở lại tiểu viện, Trần Châu, Mã Nào đã chuẩn bị xong nước ấm và thức ăn, Lâm Sơ Cửu ngấm mình tắm nước ấm, tẩy đi một thân mệt mỏi, sau đó ăn đồ ăn ngon, trong lúc nhất thời không buồn ngủ nữa.

Lâm Sơ Cửu để San Hô và Phi Thủy nghỉ ngơi một ngày, sau đó cùng với Trần Châu, Mã Nào, lật hết tất cả những thứ hồi nỏn của nàng ra.

Nàng thật sự muốn nhìn xem, Lâm phu nhân rốt cuộc có năng những thứ gì, đã khiến cho bốn nhà đầu kia hoài nghi phẩm vị của nàng.

Mở hết mười mấy cái rương. Lâm Sơ Cửu phát hiện ra rằng, Lâm phu nhân thật sự rất biết cách chọn, tất cả quần áo, trang sức đều là loại tốt nhất, tuy nhiên.....

Hoặc là hoa học loe loe, hoặc vô cùng già lão, hơn nữa quần áo và trang sức rất khó tìm được nguyên bộ. Lâm phu nhân đã thật khó khăn khi gom đủ những vật kỷ ba như thế, so với chuẩn bị của hồi môn bình thường còn muốn vất vả hơn.

Lâm Sơ Cửu càng xem càng bất lực. Trần Châu, Mã Nào không dám để câu nào thoát khỏi cổ họng, chỉ sợ Lâm Sơ Cửu không vui.

"Thôi, không xem nữa, nếu tiếp tục xem cũng vậy." Lâm Sơ Cửu thờ ơ đóng rương gỗ lại, nói với Trần Châu, Mã Nào: "Những trang sức này đều được khám phá quý và vàng tốt nhất, chỉ là hình thức quá khó coi, các người nhìn xem có thể lấy ra và sửa lại chúng hay không? Đối với quần áo?"

Lâm Sơ Cửu nhìn trời.....

Tất cả đều dựa theo đáng người của nàng mảy may, cũng chỉ là một đồng vãi vụn bị hủy, đoán chừng không có cách nào dùng được.

"Quần áo các người có thể làm bất cứ điều gì mình muốn. Nếu có thể tháo gỡ đồ thù trên đó, hoặc làm thành những vật nhỏ đều tùy các người, ta từ bỏ." Mặc dù thời hiện đại có thể kết hợp, nhưng nàng thật sự không thích ăn mặc hoa hoè bệ vệ, nàng cũng không phải là cây thông Noel di động.

"Nô tỳ đã hiểu." Trần Châu, Mã Nào vội vàng đồng ý, hiện tại mới biết các nàng đã hiểu lầm Lâm Sơ Cửu. Không phải Lâm Sơ Cửu không có ánh mắt, mà là.....

Sự chuẩn bị của Lâm phu nhân, khiến nàng thật sự tỉnh mắt cũng không thể phát huy.

Quần áo trang sức gần như toàn đồ phế, đồ cổ tranh chữ còn được, mấy thứ này Lâm phu nhân không động tay động chân, tuy nhiên.....

Ngoài những thứ đó ra, của hồi môn còn có thôn trang và ruộng tốt. Nhưng, Lâm phu nhân lại kira Lâm Sơ Cửu lần nữa. Bên ngoài nhìn vào cực kỳ đẹp mắt, bởi vì Lâm phu nhân đã chuẩn bị cho Lâm Sơ Cửu, tất cả đều là đồng ruộng màu mỡ nhất Giang Nam.

Kinh thành có rất nhiều nhà đặt mua đồng ruộng Giang Nam, vì đất ở đây thường được bán với giá rất rẻ, chúng được sử dụng như một phần của hồi môn khi cô nương nhà họ xuất giá.

Núi thì cao và hoang đế thì xa, một cô nương phải xử lý chúng như thế nào? Ngân dạm đề đi tới cửa hàng và ruộng tốt?

Cho dù đồng ruộng thôn trang gần đầm bên ngoài, nếu tìm được một người đáng tin cậy trông giữ, vẫn có thể trông giữ được. Tuy nhiên, khi Lâm Sơ Cửu đối chiếu với bản đồ, lập tức phát hiện ra ruộng đất mà Lâm phu nhân chuẩn bị cho nàng, tất cả đều nằm ở đường hạ lưu sông, chỉ cần một trận lũ sẽ lập tức ngập hết.

Loại tàn phá thế này cho dù điền trang có thu hoạch tốt, người bình thường cũng sẽ không dễ dàng mua nó, rốt cuộc không ai dám đảm bảo được, khi nào lũ lụt sẽ xảy ra.

Lâm Sơ Cửu bất lực muốn nói, vung kẻ đất trên tay, "Tìm người bán giúp ta, không cần câu nệ được bao nhiêu bạc."

Sau một trận kiểm kê, Lâm Sơ Cửu đã không còn nói chuyện nữa. Trần Châu, Mã Nào cũng mừng vẻ mặt đồng tình, đồng thời ở trong lòng cũng ghi hận Lâm phu nhân.

Lâm phu nhân thật to gan, ngay cả Vương phi các nàng cũng dám tính kế, thật sự khi dễ người Tiểu Vương phi bọn họ.

Không được, chuyện này nhất định phải nói với Vương gia, để Vương gia có thể nhìn ra được bản sắc của người Lâm gia một chút, đừng tưởng rằng Vương phi không có người chống lưng!

Trong lòng hai nha hoàn âm thầm quyết định, nhưng không đợi các nàng hành động, bên Lâm gia đã có động tác.

Lâm tướng sau khi biết hết hạ nhân dùng làm của hồi môn mà Tiểu Vương phi đưa trả trở về, lấy bạc bán được đưa tới Tiểu Vương phi, cũng nói là bọn họ không tốt, không thể lựa chọn được hạ nhân hợp ý Tiểu Vương và Lâm Sơ Cửu. Tiểu Vương và Lâm Sơ Cửu không hài lòng với hạ nhân của hồi môn Lâm gia, Lâm gia lập tức bán hết toàn bộ, bạc bán mình đều đưa hết cho Lâm Sơ Cửu, để Lâm Sơ Cửu cầm bạc, đi mua hạ nhân hợp ý nàng và Tiểu Vương.

Lâm gia ôm hết sai lầm đến trên người mình, nhưng lời trong lời ngoài lại ám chỉ Tiểu Vương dung túng, không coi ai ra gì, không chấp nhận được hạ nhân Lâm gia, ngay sau ngày đại hôn đã tiễn đi toàn bộ hạ nhân Lâm gia, hoàn toàn không để Lâm gia và Lâm Sơ Cửu vào trong mắt.

Đối với chuyện kẻ ước bán mình, Lâm gia im bặt không hề nhắc tới.

Tin tức truyền tới tai Lâm Sơ Cửu, Lâm Sơ Cửu nháy mắt dựng đứng lông tóc. Lâm gia đắc tội với Tiểu Thiên Diệu tự tìm đường chết nàng cũng mặc kệ, nhưng không thể kéo theo nàng, nàng không nghĩ tới chuyện đắc tội với Tiểu Thiên Diệu dù chỉ một chút.....

Bạn đang đọc truyện *1 Phi Quyển Khuyết Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 37: Vả mặt, dấn bổ cáo bên cạnh hoàng bang

Sau khi Tiểu Vương phi cho điệu trả lại hạ nhân của hồi môn Lâm gia, Lâm gia lập tức giống trống khua chiêng bán hạ nhân và đưa bạc tới cửa, điều này nói rõ ra rằng, Lâm gia muốn lên đài đấu võ với Tiểu Vương phi.

Lâm tướng là người trung thành với hoàng đế, thuộc về phe Thái tử, mặc dù quan hệ với Tiểu Vương là cha vợ con rể, những vẫn là đối thủ một mất một còn. Nếu như Tiểu Vương phi nhện xuống lần này, Tiểu Vương sẽ xấu đi trong mắt người ngoài, ngay cả một con chó thuộc hạ của Hoàng thượng cũng sợ.

Nếu nói muốn phản kích lại, nhưng.....

Tiểu Thiên Diệu cần bản không để loại sự tình này vào trong mắt, xoay người gửi Tào quân gia tới ném qua cho Lâm Sơ Cửu, bảo Lâm Sơ Cửu tự mình xử lý. Điều này muốn nói rõ rằng Sự tình Lâm gia bốn vương không nhúng tay vào, Vương phi muốn làm như thế nào bốn vương đều tán đồng.

Sự tình lại đẩy đến trên đầu Lâm Sơ Cửu, Lâm Sơ Cửu tức giận đến nỗi bật lên lời nói "Tiểu Thiên Diệu, người là hôn oán, rõ ràng cố ý gây khó dễ cho ta, còn nói đường hoàng như thế."

"Khụ khụ....." Tào quân gia ho nhẹ một tiếng, nhắc nhở Lâm Sơ Cửu nhỏ tiếng một chút, nếu để Vương gia nghe được sẽ không tốt.

Vương gia nhà bọn họ, luôn luôn không coi ai ra gì, khinh thường so đo với những kẻ tiểu nhân, nhưng một khi Vương gia nhà bọn họ nhớ thương, cho dù là sự tình của tiểu nhân, Vương gia nhà bọn họ cũng sẽ nhớ kỹ.

Vương gia nhà bọn họ, nội tâm chỉ lớn hơn một chút so với lỗ kinh!

Lâm Sơ Cửu tự biết mình lời lẽ, ngoan ngoãn ngầm miệng lại không nói gì nữa, nhưng nàng không nói cũng không được, Tào quân gia còn đang chờ nàng quyết định.

"Vương phi, việc này chúng ta phải làm sao bây giờ? Người của Lâm tướng ở ngay bên ngoài, bạc này chúng ta nhận cũng không được, không nhận cũng không xong. Nhận chính là chúng ta thừa nhận chính mình đuối lý, nếu không nhận bọn họ cũng không chịu đi. Mặc dù không có người nào dám vây quanh bên ngoài Tiểu Vương phi để xem náo nhiệt, nhưng nếu vẫn luôn tiếp tục giằng co như vậy cũng không phải là biện pháp."

"Nhật, vị sao không nhận, hạ nhân cũng là một phần của hồi môn của ta, bọn họ bán đi thì bạc đó vốn dĩ chính là của ta." Sắc mặt Lâm Sơ Cửu hơi ngưng trọng lại, mơ hồ toát ra một tia sát khí. Trong lòng Tào quân gia hoảng sợ, vội vàng gật đầu không dám nhìn nàng.

Lão có thể khẳng định, Vương phi nhà bọn họ thật sự không phải là người bình thường, sau này Bào cần phải cẩn thận hơn, tuyệt đối không thể bôi vôi vào Vương gia không coi trọng mà bỏ bê Vương phi.

"Lâm gia mang bao nhiêu bạc tới?" Khoé miệng Lâm Sơ Cửu nhếch lên, lộ ra một nụ cười lạnh.

Tào quân gia không tự chủ được, đứng thẳng thân mình, cung kính nói: "Một ngàn lượng."

"Hừ, Lâm gia thật là hào phóng, thật sự đã bán nhân sao?" Mặc dù Lâm Sơ Cửu không hiểu biết về giá cả thị trường, nhưng cũng biết những hạ nhân đó bán đi sẽ không đến một ngàn lượng bạc.

"Vâng, thật sự đã bán, mặc dù không thể bán theo mức giá đó theo luật, nhưng người mua có quen biết với Lâm phu nhân." Tào quân gia vừa nói đến đây, mọi thứ đã trở nên rõ ràng.

Lâm phu nhân từ tay trái bán qua cho tay phải, vậy thì người vẫn ở trên tay bà ta.

"Lâm phu nhân quả nhiên rất tử tế, mất một ngàn lượng để mua một đám hạ nhân Tiểu Vương phi không cần." Lâm Sơ Cửu mừng vẻ mặt trào phúng, sau khi trầm ngâm một lát, hỏi: "Nếu như ở trên hoàng bang địa phương, ta muốn dấn một thứ có được hay không?"

"A?" Tào quân gia không biết Lâm Sơ Cửu vị sao đột nhiên đưa đề tài tới trên hoàng bang, sững sờ một chút mới nói: "Nếu như đó là chuyện quan trọng, có thể tìm quan phủ để viết và đăng lên, không thể dấn ở trên hoàng bang địa phương, nhưng nếu dấn ở bên cạnh thì có thể."

"Có thể dấn lên là được, tôi quan phủ viết một bản bổ cáo, nội dung chính là: Hạ nhân Lâm gia quý giá, bốn hạ nhân có thể bán được một ngàn lượng bạc, Tiểu Vương phi nghèo khổ không nói hạ nhân cao quý như vậy. Mặc dù Lâm gia đã bán hạ nhân hồi môn của ta, nhưng kẻ ước bán mình cũng không nằm ở trên tay ta, bọn họ không thuộc về người Tiểu Vương phi, bạc bán bọn họ Tiểu Vương phi không thể nhận lấy. Vì Lâm gia vẫn khẳng khẳng muốn đưa bạc tới cửa, chúng ta không nhận sẽ không chịu đi, vì vậy Tiểu Vương phi chúng ta sẽ có nhận lấy, giúp bọn họ dùng bạc đúng chỗ."

Lâm Sơ Cửu gõ nhẹ ngón tay lên mặt bàn, nhìn thấy Tào quân gia mừng vẻ mặt khiếp sợ, háng giọng cười nói: "Đương nhiên, thời điểm viết không thể nói trắng ra như vậy, người báo họ trau chuốt lại một chút, nhưng đừng quá khó hiểu. Nếu không, bá tánh bình thường không hiểu được sẽ không còn thú vị nữa, chúng ta muốn viết ra những điều mà bá tánh bình thường cũng có thể nghe hiểu được."

"Nô tỳ đã hiểu rõ." Tào quân gia gật đầu thật mạnh, cúi đầu không dám nhìn Lâm Sơ Cửu.

Lão chưa từng gặp qua nữ nhĩ xuất giá chơi lại nhà nọ đề giống như Lâm Sơ Cửu như vậy, đương nhiên Bào cũng chưa từng gặp qua, phụ thân chơi nữ nhĩ giống như Lâm tướng như vậy.

"Nhưng, dùng bạc đúng chỗ, là chỗ nào?" Tào quân gia rất muốn đi, tuy nhiên không thể không hỏi một câu.

Một ngàn lượng nói nhiều không nhiều, nói ít không ít, không thể dùng đúng nơi thích hợp, ngược lại sẽ rước lấy một thân tanh tưởi.

"Nơi nên dùng còn không phải là: lấy của dân, để dân dùng hay sao?" Lâm Sơ Cửu vừa mới nói xong, Tào quân gia lập tức tròn tròn mắt: Lấy của dân, nên để dân dùng? Có thể như vậy được sao? Đây không phải muốn nói rõ Lâm tướng tham tiền hay sao?

Lâm Sơ Cửu không quan tâm tới Tào quân gia, nếu Tiểu Thiên Diệu đã giao việc này cho nàng làm, vậy nàng muốn làm sao thì cứ làm thế ấy.

"Mặc dù kinh thành quyền quý, quan lớn khắp nơi, nhưng người nghèo khổ cũng có không ít, chúng ta hãy giúp Lâm gia làm việc thiện một lần. Sau khi xong việc, Bào hãy lấy một ngàn lượng bạc Lâm gia đưa tới, đổi hết toàn bộ thành đồng xu, sau đó đi tới phố nghèo có tiếng trong kinh thành và rải tiền xu, đối với việc cụ thể phải làm như thế nào, không cần ta phải nói nữa đúng không?"

Cái gì cũng phải để chủ từ nói hết, vậy dùng thủ hạ để làm gì?

Tào quân gia rất muốn Lâm Sơ Cửu nói kỹ càng tí nì hơn một chút, tuy nhiên Bào nhìn thấy Lâm Sơ Cửu rõ ràng đang cười, trong mắt lại không có một chút ý cười, vì thế Bào không dám nói thêm một câu.

Đối với cha đẻ còn có thể ra tay tàn nhẫn như vậy, Bào chỉ là một quân gia thì tính là gì?

Tào quân gia vội vàng vỗ ngực, Bào nhất định sẽ làm tốt sự tình này, nhất định sẽ khiến cho phần lớn người trong kinh thành đều biết, hạ nhân Lâm gia quá cao quý, và Lâm gia có bao nhiêu tiền.

"Tào quân gia rất có tiền đồ." Lâm Sơ Cửu tán thưởng một tiếng.

Tào quân gia vội vàng nói không dám. Sau khi xác định Lâm Sơ Cửu không có phản phò nào khác, Tào quân gia lúc này mới rời đi, nhưng Bào không dám thực hiện kế hoạch của Lâm Sơ Cửu ngay lập tức.

Cách làm của Lâm Sơ Cứu thật sự rất giống như tiểu hài từ câu kinh, Tào quân gia không dám làm xằng bậy, trước hết bảo cần trung cầu sự đồng ý của Vương gia.

Tào quân gia vốn tưởng rằng, với tính cách nghiêm khắc của Tiểu Vương, sẽ lên tiếng răn dạy Vương phi hồ nháo, nhưng không nghĩ Vương gia nhà bọn họ lại cười một tiếng, còn nói củ làm như vậy.

"Vương gia đã bị trúng tai rồi sao? Vì sao lại hồ nháo thế cùng Vương phi?" Tào quân gia ra khỏi sân, phát ngốc nhìn ánh nắng mặt trời trên đỉnh đầu. Thật lâu sau đó mới lúc lúc đầu, chuẩn bị sắp xếp người để hoàn thành nhiệm vụ Lâm Sơ Cứu giao phó.

Một ngàn lượng bạc đổi thành đồng xu, vậy phải cần bao nhiêu cái gỗ?

Tào quân gia ngừng nghĩ liền thấy đau đầu, nhưng Vương phi đã giao phó, sao bảo có thể không làm.

Tào quân gia thờ dài, bước chân nhàn nhon, vừa mới đi được vài bước đã nghe thấy có người gọi bảo phía sau, "Tào quân gia, Tào quân gia, ngại dừng bước....."

Tào quân gia quay đầu lại, lập tức nhìn thấy một hạ nhân mặc áo xám thờ hồn hồn chạy tới, lập tức không vút Đây là Tiểu Vương phi, chạy loạn gọi bậy còn có quy củ hay không?!

Tào quân gia đang muốn mở miệng răn dạy, hạ nhân áo xám đã chạy tới trước mặt bảo, về mặt vui mừng nói: "Tào quân gia, đại hi. Tào Lâm đại ca đã tỉnh, Ngõ đại phu nói Tào Lâm đại ca không sao, đầu óc vẫn tốt, không sốt đến nổi hồ đồ."

"Cái gì?" Lần này đổi thành Tào quân gia hồ to, "Người nói Tào Lâm đã tỉnh? Thật sự tỉnh? Vẫn ổn? Không có gì xảy ra?"

"Vâng vâng, chính Ngõ đại phu đã nói như vậy, Tào Lâm đại ca vẫn tốt, đã ngồi dậy được rồi." Về mặt hạ nhân áo xám rất phấn khởi, giống như người bệnh chính là đại ca hẳn vậy.

"Tốt thật tốt, đây là tin tức tốt." Tào quân gia quá vui mừng, không phân biệt phương hướng, tiện tay ném một thoi bạc cho hạ nhân kia, "Đây là tạ ơn người đã báo tin cho ta."

Nói xong, cất bước nhanh chóng chạy về sân vườn phía Tây, vừa chạy vừa nghĩ Lão nhất định phải hoàn thành tốt nhiệm vụ Vương phi giao phó, nhất định phải khiến Vương phi vui mừng, để báo đáp ân tình nặng đạ cứu Tào Lâm!

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Quyền Khuyết Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Tiến cung, khẳng định không chết được

Tào Lâm tỉnh lại, người không bị sốt đến nổi phát ngốc, chỉ cần đường thượng trên người thật tốt, dừng để xảy ra tình trạng sung đó và thối rữa như lúc trước, sẽ không có vấn đề gì.

Tào Lâm không sao, tự đẩy lồng Tào quân gia rất cảm kích Lâm Sơ Cứu, đối sự tình Lâm Sơ Cứu đã giao phó càng thêm tận tâm tận lực, cố gắng hoàn thành nó thật hoàn hảo, nhất định phải khiến Lâm Sơ Cứu vừa lòng.

Tài quân gia dân bỏ cáo, khua chiêng gõ trống phấn phát đồng xu, khiến cho chuyện này trở nên ồn ã. Chi trong vòng một ngày đã truyền khắp nơi, mọi người đều biết. Sáng sớm hôm sau lâm triều, Ngự Sử lập tức buộc tội Lâm tướng tham ô, buộc tội Lâm tướng mua đất bán đất.

Mấy hạ nhân nhà bọn họ nhận lượng bạc?

Đám hạ nhân nhà người được bạc vâng hay là nạm bạc?

Lâm đại nhân bị Ngự Sử mắng đến nổi máu chó phun đầu, cố gắng hết sức giải thích rằng, hạ nhân không bán được nhiều bạc như vậy. Hắn sợ đi đưa cho Tiểu Vương phủ một ngàn lượng bạc, là vì sợ nếu ít bạc thì Tiểu Vương không chọn được hạ nhân hợp ý, vì thế tự hắn lên trợ cấp thêm một chút.

Lâm tướng biết cách nghiền ngẫm trái tim hoảng sợ, hẳn biết hoàng đế sẽ không quan tâm tới Lâm Sơ Cứu, mà sẽ chỉ để ý tới Tiểu Thiên Diệu. Vì thế, sự tình bán hạ nhân của hồi môn, Lâm tướng khi triều thượng đều không hề nhắc tới Lâm Sơ Cứu, chỉ đề cập tới Tiểu Thiên Diệu.

Ngự Sử mắng Lâm tướng. Lâm tướng lập tức khóc kóc kể lễ hẳn cũng không còn cách nào khác. Thân phận con rể cao hơn hẳn, cho dù con rể nói gì, làm gì hẳn đều chỉ có thể chịu đựng, hẳn chỉ nghĩ làm sao để Tiểu Vương vừa lòng, cần bản không biết sự tình sẽ biến thành dạng này.

Đối với chuyện tham ô nhận hối lộ, cũng là oan uổng hẳn. Hẳn làm quan hai mươi mấy năm, ngày cả khi bổng lộc thấp, nhưng một ngàn lượng bạc vẫn có.

Ngự Sử cũng nói, hẳn giải thích với bọn họ cũng đều vô dụng, hiện tại toàn bộ kinh thành đã tách đều biết hạ nhân Lâm gia quý giá, một hạ có nhân giá trị mấy trăm lượng bạc, vậy nếu bọn họ bán nữ nhi thì được mấy lượng bạc?

Lâm tướng nghe được những lời này, suýt nữa phun ra một ngụm máu, hẳn không dám tranh cãi, lập tức quý xuống tay hiện trường, đáp đầu bạch bạch, nói thẳng ra rằng tất cả đều là hắn sai, hẳn không nghĩ tới Tiểu Vương gia sẽ làm như vậy, nếu sớm biết như thế hẳn tuyệt đối sẽ không mung bạc tới Tiểu Vương phi.

Đứng vậy, sớm biết rằng Tiểu Vương gia sẽ trực tiếp xé rách mặt với Lâm phủ, hẳn thà rằng ăn buồn mất kiện, để người chỉ vào mũi mắng một hồi, cũng sẽ không mung bạc tới Tiểu Vương phi, ý đồ đánh vào mặt Tiểu Vương để mua vui cho Hoàng đế.

Kết quả, đánh không tới mặt Tiểu Vương, chính mình lại rước lấy một thân tinh tuột.

Mặc dù hằng năm Tiểu Thiên Diệu đều mang binh ở bên ngoài, nhưng không có nghĩa ở triều đình sẽ không có người nói chuyện giúp Tiểu Thiên Diệu. Sau khi Lâm tướng vừa nói hết sức vô si, lập tức có người nhìn không thuận mắt tiến lên, chỉ vào mũi Lâm tướng mắng:

"Đưa hạ nhân hồi môn của kẻ nữ nhi tới cho Tiểu Vương phi, nhưng lại giữ khế ước bán mình tại Lâm phủ, Lâm gia các người còn muốn nói lý? Bán hạ nhân của hồi môn xong, quay đầu lại lấy bạc đánh vào mặt con rể, Lâm gia các người còn muốn nói lý? Lâm gia các người vô si đến nước này, còn nói người khác đã làm sai? Lão phu thật sự hoài nghi, Lâm tướng ngồi rồi cuộc đã lên làm Tể tướng như thế nào."

Người nói chuyện là bảo thần đầu bạc họ Chu tên Chính, nguyên bảo hai triều, công chính ngay thẳng có tiếng, ngày cả Hoàng thượng cũng phải nể mặt bảo ba phần.

Lâm tướng không nghĩ tới, Chu đại nhân vốn luôn nằm ở phe trung lập, sẽ ra mặt nói chuyện giúp Tiểu Thiên Diệu, còn nói hẳn thậm tệ như thế, lập tức sắc mặt hắn trở nên không tốt, chột xanh chột trắng xấu hổ với mọi người.

Mấy quan viên thấy Lâm tướng như vậy, lập tức bắt đầu tiến lên giải thích giúp cho Lâm tướng, nói rằng hết thảy đều là hiểu lầm văn vấn. Lâm phu nhân xuất từ đại gia tộc, sao có thể sẽ lừa nữ nhi chuyện khế ước bán mình của hạ nhân hồi môn? Trong đó chắc chắn có ẩn tình, Chu đại nhân đứng bị người lừa bịp.

Sau khi Chu đại nhân nghe xong thì chỉ hừ lạnh, những lời bảo đã nói đều không cần phải nhiều lời thêm nữa, thành thật lui về chỗ cũ.

Phía dưới, các quan viên ồn ào nhón nháo, rõ ràng chỉ là một chút việc nhà, nhưng những người này tiếp tục nhắc tới chính trị. Hoàng thượng nhìn một đoàn người tranh cãi phía dưới, trong mắt hiện lên sự lạnh lùng.

Hắn không sợ triều thần cãi nhau, hẳn chỉ lo lắng những người này không cãi, hẳn thật muốn nhìn xem, có bao nhiêu người đứng về phía Tiểu Thiên Diệu.

Vì vậy, cả một buổi sáng lâm triều, không hề nói tới chính sự nào, chỉ cãi nhau về cuộc xung đột giữa Lâm gia và Tiểu Vương phi, không thể phân được ai đúng ai sai.

Nhưng quan thanh kiêm khó quan việc nhà, việc này cũng có lý của nó, sao có thể dễ dàng phân biệt như vậy. Cũng may, Hoàng thượng cũng không nghĩ tới việc gần đoạn việc này, đợi cho hai bên bắt đầu tranh cãi ồn ào, Hoàng thượng mới quyết định trừng phạt mỗi bên, phạt Lâm tướng đóng cửa ăn năn nửa tháng, phạt Tiểu Thiên Diệu một tháng bổng lộc.

Sau khi Tiểu Thiên Diệu nhận được tin tức này, ngày cả lòng nà đều không nặng lên một chút.

Bổng lộc thân vương không thấp, nhưng nếu hẳn muốn dựa vào bổng lộc để sống, hẳn cần bản không mười nói người vương phi. Phạt bổng lộc là việc nhỏ, khiến hẳn mất mặt mới là chuyện để nói.

Sau khi nhận được tin tức, Tiểu Thiên Diệu gọi Lâm Sơ Cứu tới, nhưng lúc này Tiểu Thiên Diệu không dùng uy áp để đe dọa Lâm Sơ Cứu, chỉ nói chuyện Hoàng thượng xử phạt cho nàng biết.

Sau khi nói xong, Tiểu Thiên Diệu nhìn Lâm Sơ Cứu, nói: "Hối hận sao?"

Ngày mai chính là ngày Lâm Sơ Cứu tiến cung tạ ơn, Lâm Sơ Cứu khiến Lâm phủ mất hết thể diện, Thái tử vì muốn mỹ nhân vui, chắc chắn sẽ tìm Lâm Sơ Cứu phen toán.

"Không hối hận." Lâm Sơ Cứu không chút do dự đáp lại.

Nàng không làm gì, Hoàng thượng, Hoàng hậu cũng sẽ không gây khó dễ nàng, ai bảo nàng là Tiểu Vương phi, ai bảo nàng đã gi cho nam nhân là cày gãi trong lòng Hoàng thượng.

"Không hối hận thì tốt, việc ngày mai tự người biết mà làm, đừng để bản vương có lý do bẻ gậy hai tay người." Tiểu Thiên Diệu đây là muốn nói cho Lâm Sơ Cứu biết, mặc kệ ngày mai Lâm Sơ Cứu xảy ra chuyện gì ở trong cung, hẳn đều sẽ không ra mặt giúp Lâm Sơ Cứu. Nhưng nếu Lâm Sơ Cứu khiến Tiểu Vương phủ mất mặt, hẳn nhất định sẽ không bỏ qua cho Lâm Sơ Cứu.

Lâm Sơ Cứu sớm đã biết Tiểu Thiên Diệu sẽ không giúp nàng, cũng không tỏ ra thất vọng, nhưng nàng vẫn muốn hỏi một chút: "Bị người khi dễ, ta có thể đánh trả hay không?"

"Người tiến cung, chính là đại diện cho thể diện của bản vương." Nói cách khác, Lâm Sơ Cứu làm bất luận điều gì cũng không thể khiến hẳn mất mặt, đối với việc Lâm Sơ Cứu phải làm như thế nào, đó chính là việc của Lâm Sơ Cứu.

Tuy nhiên, Lâm Sơ Cứu nghe vào là tai, đó chính là: Ai khi dễ nàng, nàng có thể khi dễ trở về, không thể bỏ qua thanh danh của Tiểu Vương phi, hậu quả Tiểu Thiên Diệu sẽ gánh vác hết.

Lâm Sơ Cứu gật đầu, tỏ vẻ chính mình đã hiểu.

"Ra ngoài đi." Tiểu Thiên Diệu không muốn nghĩ nhiều, hẳn tin tưởng Lâm Sơ Cứu là người thông minh, cũng là người quý tính mạng mình.

Lâm Sơ Cứu đi ra ngoài, mạnh mẽ thờ thối ra một hồi, nếu không phải trước mặt người khác, nàng phải giữ hình tượng Vương phi, Lâm Sơ Cứu thật sự muốn giao to vào tiếng để phát tiết bất mãn trong lòng.

Tiểu Thiên Diệu thật sự quá khiến người chán ghét, muốn ngửa chạy nhưng lại không cho ngửa ăn có. Không cho phép nàng khiến Tiểu Vương phủ mất mặt, nhưng lại không chịu trợ giúp nàng, thật sự nghĩ nàng là thần hay sao?!

Hơn nữa, ngày cả thần cũng có thời điểm thất thủ. Hoàng cung là địa bàn của người khác, mặc dù thân phận nàng cao quý, nhưng không phải là tối cao, sau khi tiến cung không biết sẽ bị khi dễ như thế nào.

Lâm Sơ Cứu mang theo vẻ mặt buồn bực trở lại sân của mình, nàng phải hiện ra nổi giận rắng đi gặp Tiểu Thiên Diệu, sau khi trở về sẽ sinh hỏa đối, nàng và Tiểu Thiên Diệu tuyệt đối có bất tự tương khác.

Bỏn nhon hoàn nhàn thấy sắc mặt Lâm Sơ Cứu không tốt, trong lúc nhất thời cũng không biết nên ăn ừ như thế nào, chỉ có thể lấy quần áo và trang sức đưa tới cho Lâm Sơ Cứu, hy vọng Lâm Sơ Cứu nhìn thấy quần áo và trang sức đẹp, có thể vui vẻ một chút.

Không có nữ nhân nào không thích quần áo và trang sức đẹp, Lâm Sơ Cứu cũng vậy, nhưng nghĩ tới phải đối mặt với những vấn đề có khả năng xảy ra khi tiến cung ngày mai, Lâm Sơ Cứu lập tức cảm thấy đau đầu.....

Tuy nhiên, điều duy nhất đáng ăn mừng chính là, nàng không chết được, bởi vì nàng là Tiểu Vương phi!

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Quyền Khuyết Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Gây khó dễ, vui vẻ tiền cung

Lâm Sơ Cửu không phải là thần, sự tình sẽ không thay đổi theo ý của nàng, cho dù nàng không vui bao nhiêu, đều không thể thay đổi được sự thật nàng sẽ phải tiền cung một mình.

Ngày hôm sau, trời còn chưa sáng, Lâm Sơ Cửu đã bị kéo đi trang điểm chải chuốt. Lâm Sơ Cửu biết tiền cung không phải là việc nhỏ, nàng không thể trang điểm quá thất lễ, cho dù không kiên nhẫn cũng cố gắng phối hợp với bốn tỷ nữ, mặc các nàng vẽ tranh lên mặt của mình, mặc các nàng thay từng tầng tăng lớp lớp trang phục trên người.

Sau khi bốn tỷ nữ hoàn thành trang điểm, nàng đã biến thành một mỹ nhân đoan trang, cao quý ưu nhã. Ngay cả Lâm Sơ Cửu cũng không thể không tán thưởng một tiếng: Đẹp!

Nguyên chủ lớn lên rất đẹp, làn da trắng nõn, thân hình thon dài, pháp phồng quần rũ. Mặc dù khuôn mặt không đẹp nhưng khí chất đoan chính, không có một chút hao nháo, vừa nhìn thấy chính là diện mạo cung phi nương nương.

Lâm Sơ Cửu vẫn luôn biết nguyên chủ vốn xuất thân không tệ, chỉ là mẹ kế tốt đẹp kia của nàng, ngày thường chuẩn bị quần áo cho nàng, không phải màu sắc phức tạp thì là kẻ loét công khai, khác với muội muội kế bạch liên hoa kia của nàng, chỉ mặc trang phục đơn giản đồng màu.

Vì thế, những bộ quần áo đều không thích hợp với nàng, mặc ở trên người che hết ưu điểm của nàng, khuyết điểm phóng to, cũng đúng chung một chỗ với muội kế trang điểm thoải đáng, diện mạo xuất sắc của nàng ngược lại sẽ trở thành vật phụ trợ.

"Vương phi thật xinh đẹp." Trần Châu, Mã Nào không nhịn được khen.

Ngày thường mặc dù Lâm Sơ Cửu chỉ mặc đơn giản khéo léo, nhưng rất cuộc vẫn hơi tùy ý, dù khá đẹp nhưng không có khí thế long lý.

Hiện tại Lâm Sơ Cửu, mới chân chính có bộ dáng khí thế của Tiểu Vương phi.

"Xinh đẹp là tốt." Sau khi Lâm Sơ Cửu cẩn thận kiểm tra mình qua gương đồng, xác định chính mình mình điểm động lòng người, khí sắc rất tốt, vừa lòng gật gật đầu.

Nàng hôm nay tiền cung là để tạ ơn, cần phải vui vẻ. Cho dù người trong cung nghĩ như thế nào, hôm nay nàng đều phải khiến người trong cung biết, nàng Lâm Sơ Cửu gả vào Tiểu Vương phi rất hạnh phúc, sống rất tốt.

Vì để hoàn toàn đã kích đối thủ, Lâm Sơ Cửu không chi trang điểm xinh đẹp, ra tay còn rất bạo phóng, tiền tay đưa cho Phi Thuý một hộp đồng châu, để sau khi tiền cung thì thường cho bọn hạ nhân.

Trên tay Lâm Sơ Cửu đều là từng viên đồng châu lớn mượt mà, là mẹ kế tốt của nàng bận tâm lựa chọn mua cho nàng, tuy nhiên lại được khám ở trên trang sức không hợp, Lâm Sơ Cửu sai người hủy đi, hôm nay mừng vào cung và thường cho cung nữ, thái giám.

Lâm Sơ Cửu chính là một người chết vì sĩ diện như vậy, ngay cả khi nàng ở Tiểu Vương phi nghèo túng tới mức nào, dù Tiểu Thiên Diệu đối xử với nàng không tốt bao nhiêu, nàng đều sẽ không nói hay than phiền khổ não với người ngoài.

Ở bên ngoài, đặc biệt là ở trong cung, nàng sẽ cắt lức biểu hiện một mặt tốt nhất, để tất cả mọi người đều biết nàng vẫn rất tốt, rất hạnh phúc, Tiểu Vương rất coi trọng nàng.

Nàng không có nhà mẹ đẻ hỗ trợ, ở kinh thành nơi duy nhất nàng có thể dựa vào chính là Tiểu Thiên Diệu, chỉ có khiến cho đám người trong kinh thành biết Tiểu Vương rất coi trọng nàng, nàng mới sẽ không bị người coi khinh ở bên ngoài, nàng mới có thể mang theo giá trị mình là Tiểu Vương phi ở hoàng thành, khiến người không dám coi thường.

Mặc dù khóc lóc kể kể rồi lại có thể có được sự đồng tình, nhưng đồng tình có giá trị bao tiền? Hơn nữa khi đồng tình trôi qua thì còn lại gì?

Nghệ hạ nhân tới báo, xe ngựa đã chuẩn bị xong, ánh mắt Lâm Sơ Cửu nháy nháy rồi nên sắc bén, tay phải nhẹ nhàng, đỡ cánh tay Mã Nào, thanh lãnh kiêu ngạo nói: "Chúng ta đi."

Nguyên chủ đã học lễ nghi rất tốt, Lâm Sơ Cửu nhiệt độ chờ đợi tiền nghi, mặc dù không đến mức đáng vẻ muốn phượng nhưng lại ưu nhã khéo léo, khiến người không kiểm ra được sai lầm. Điều không đúng duy nhất chính là bầu không khí quanh nàng quá mạnh!

"Sao ta có cảm giác, Vương phi giống như đang đi trên chiến trường."

"Vương phi thật là dọa người, ta cũng không dám ngừng đầu nhìn."

Phi Thuý và San Hổ vỗ vỗ ngực, vội vàng đi theo.....

Tào quân gia đứng ở cửa, nhìn xe ngựa càng lúc càng xa, trong lòng vẫn còn sợ hãi. Khi Bào đối diện với Vương phi, Bào thật sự có một loại cảm giác gấp được Vương gia, thật là đáng sợ!

Tào quân gia đứng hồi lâu mới bình tĩnh lại, vội vàng đi tới sân của Tiểu Thiên Diệu, đứng sự thật bám bảo từng hành động và lời nói của Lâm Sơ Cửu. Tiểu Thiên Diệu liếm khí lý ra tươi cười, tán thưởng một câu: "Thật là thông minh." Nàng còn biết cáo mượn oai hùm.

Tào quân gia thấy tâm tình Tiểu Thiên Diệu rất tốt, lớn một nội một câu: "Vương gia yên tâm, Vương phi sẽ không để người bắt nạt, ở trong cung nhất định sẽ không việc gì."

Tươi cười trên mặt Tiểu Thiên Diệu lập tức nhạt dần, "Bỏ vương tử kia nào thì lo lắng cho nàng, nhiều chuyện!"

"Vàng, vàng, vàng, là nó tài nhiều chuyện." Tào quân gia liếm lời lập tức im tiếng, vội vàng lui ra ngoài. Sau khi rời khỏi sân của Tiểu Thiên Diệu, Bào mới dám nhỏ giọng oán giận: Còn nói không lo lắng, không lo lắng sao lại có ý phản phó hạ nhân, chuẩn bị quần áo và trang sức cho Vương phi?

Không lo lắng, sao lại có ý sai người tiền cung, nhân tín cho Thái phi?

Không lo lắng, sao lại có ý để Trần Châu, Mã Nào cùng tiền cung với Vương phi?

Rõ ràng là trong lòng lo lắng, còn có cái búuợng. Vương gia thật sự không đáng yêu chút nào.

Sau khi oán giận xong rồi, trong lòng Tào quân gia cảm thấy thoải mái hơn nhiều, lắc lư đi thăm Tào Lâm.

Vương phi là người tốt, đẹp người lại dễ nói chuyện, ngày thường thật sự hiền hoà, khi ra khỏi cửa xã giao cũng không mất mặt, lần này Hoàng thượng từ hôn thật sự đã ban thưởng đúng người.

Người tốt Lâm Sơ Cửu trong miệng Tào quân gia, lúc này đang đứng ở ngoài cửa cung, một khuôn mặt lạnh lùng, giáo huấn thị vệ chặn đường, "Thật to gan, xe giá của bốn vương phi ngoài cung dám cản?"

"Tiểu Vương phi thật tội, ti chức chỉ ăn theo quy củ làm việc." Tâm thị vệ canh gác cửa cung đồng thời quý gói bên xe ngựa của Lâm Sơ Cửu, mặc dù người đang quý xuống, nhưng khí thế mười phần, không hề để Lâm Sơ Cửu vào trong mắt chút nào.

"Quy củ? Bào bốn vương phi xuống xe ở bên ngoài cửa cung chính là quy củ, đây là quy củ gì? Các người học quy củ từ vị tướng quân nào?" Lâm Sơ Cửu thật sự cảm thấy phiền chán, còn chưa tiến vào cửa cung nàng đã bị ra oai phi đầu. Thứ gì? Thật sự xem nàng là bánh bao mềm, muốn nắn như thế nào thì nắn như thế ấy sao?

"Vương phi bớt giận, nô tỳ sẽ giáo huấn những tiểu binh không hiểu chuyện này." Mã Nào nhẹ giọng khuyên bảo, sợ Lâm Sơ Cửu thực sự tức giận, sẽ hành hung thị vệ giống như trước đây.

Khiến chủ tử không vui, cần bản không cần chủ tử tự mình ra tay, đã có hạ nhân các nàng ra tay.

Lâm Sơ Cửu nghiêng đầu liếc mắt nhìn Mã Nào một cái, cười không nói gì.

Thị vệ hoàng cung trên người đều có phẩm cấp, ngay cả Vương phi nâng đây còn không để ở trong mắt, sao sẽ để vào trong mắt một nha hoàn của Tiểu Vương phi.

Quả nhiên, thị vệ không cho Mã Nào mặt mũi, kháng kháng muốn Lâm Sơ Cửu phải xuống xe ở cửa cung và trực tiếp đi vào.

Xuống xe trước cửa cung không sai, nhưng đường đường yêu cầu Tiểu Vương phi tự mình đi vào cung?

Đùa sao?

Không hoàn thành được nhiệm vụ, Mã Nào mừng vẻ mặt xấu hổ hình tội, Lâm Sơ Cửu vội vẫy tay, cũng không để ở trong lòng. Khi mọi người ở đây cho rằng Lâm Sơ Cửu sẽ đưa ra thỏa hiệp, nhưng đột nhiên Lâm Sơ Cửu nâng váy lên, nhắc chân đá vào thị vệ trước mặt, "Một con chó trông cửa, cũng dám khố xử bốn vương phi, thật sự xem mình là thứ gì?"

Thị vệ dám bắt bẻ kia, bị Lâm Sơ Cửu đá đến nỗi ngã lộn ra, vừa kinh ngạc vừa tức giận, che ngực lại và phản hận nói: "Tiểu Vương phi, cho dù ngài là Vương phi cũng không thể đánh người lung tung, việc hôm nay ti chức nhất định phải có được lời giải thích rõ ràng."

"Giải thích? Được, bốn vương phi hôm nay sẽ đưa ra lời giải thích cho các người." Lâm Sơ Cửu trầm sắc mặt xuống. "Người tốt."

"Vương phi," Thị vệ Tiểu Vương phi tiến lên, cung kính hành lễ.

Lâm Sơ Cửu hoàn toàn làm lư, chỉ vào thị vệ đang bắt bẻ quý trên mặt đất tức giận nói: "Tám người bọn họ có ý đồ hành thích bốn vương phi, hãy trời người lại và đưa đến Đại Lý Tự. Đại Lý Tự không nhận thì đưa tới Giám Sát Viện, Giám Sát Viện không nhận thì đưa tới Xu Mật Viện, giống trông khua chiêng đưa người đi cho bốn vương phi. Trên đường đưa đi hãy nói, thị vệ hoàng cung muốn ám sát bốn vương phi."

Đùa sao Tiểu Thiên Diệu cũng từng làm ra sự tình như vậy, có thể thấy được Tiểu Thiên Diệu cũng không để Hoàng thượng vào trong mắt. Vậy, nàng cần gì phải sợ!

"Tiểu Vương phi, ngài không thể, không thể vu tội chúng ta." Sắc mặt tâm thị vệ đại biến, hoàn toàn không thể tưởng tượng được, Lâm Sơ Cửu sẽ vô si như vậy.

"Không thể? Các người là thứ gì? Dám can đảm nói không thể với bốn vương phi? Bốn vương phi vu tội các người cái gì? Bốn vương phi nói các người hành thích ta, cố gắng ám sát ta." Ở Tiểu Vương phi có tên hỗn đản Tiểu Thiên Diệu, nàng không thể đưa ra cái giá Vương phi, ra bên ngoài nàng còn sợ ai?

"Động thủ!" Lâm Sơ Cửu lui về phía sau một bước, thị vệ Tiểu Vương phi tiến lên chuẩn bị bắt lấy người. Nhưng vào đúng lúc này, Thái tử đã mang theo một đám người đi tới.....

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Quyên Quyên Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook-Full\(cham\)Net](http://Ebook-Full(cham)Net).

Chương 40: Chào hỏi, ta là trưởng bối của ngươi

Lâm Sơ Cửu từ xa nhìn thấy Thái tử đi tới, sự sợ tình có biến, vội vàng thúc giục thị vệ vương phi động tác mau lẹ một chút, tức tốc bắt lấy người.

Thị vệ Tiểu Vương phi cũng biết lợi hại, nhanh nhẹn tiến lên bắt lấy tâm tên thị vệ, nhưng tâm tên thị vệ vừa nhìn thấy Thái tử đang dẫn người lại đây, biết mình có thể được cứu, sao sẽ chịu ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ, một đám liều mạng tranh đấu.

Thị vệ Tiểu Vương phi là những người được huấn luyện từ trên chiến trường, bọn họ bắt lấy thích khách "ám sát" Vương phi là vấn đề. Nhưng đây là trước cửa hoàng cung, nếu giết phải người ở cửa hoàng cung, Hoàng thượng có thể sẽ lập tức phản tội phản loạn cho bọn họ.

Vì vậy, thị vệ Tiểu Vương phủ cũng đã tính toán tới khả năng này, xuống tay không quá nhanh, chỉ đảm bảo tàn nhẫn, chuẩn, để hai bên cùng nhau và chạm. Rất nhanh liền khiến cho Thái tử chú ý. Cách của cung khoảng hơn trăm mét, Thái tử đã cao giọng hét: "Dừng tay, dừng tay."

Khi nói chuyện, Thái tử lập tức sai hoạn quan tùy thân chạy tới phía trước mặt nước. Hoạn quan tiến lên cũng không hành lễ với Lâm Sơ Cửu, chỉ hét lên chói tai "dừng tay". Thị vệ Tiểu Vương phủ lắng lẽ nhìn về phía Lâm Sơ Cửu, thấy Lâm Sơ Cửu nhẹ nhàng gạt đầu mới lui qua một bên.

Hoạn quan nhìn thấy sự tình đã ổn định lại, vội vàng tìm vai thị vệ và hỏi đã xảy ra chuyện gì, nghe thấy thị vệ thú về thêm mắm thêm muối tràôi bôi, khuôn mặt hoạn quan lạnh lùng, nói với Lâm Sơ Cửu: "Thật to gan, trước cửa cung cũng dám nhạo sự, một đám không muốn sống nữa phải không?"

Khí thế kiêu ngạo, thái độ bừa bãi, chỉ thiếu không đánh Lâm Sơ Cửu nữa mà thôi.

Ngẩng đầu, nhìn Thái tử còn cách cửa cung khoảng chục mét, mới đó Lâm Sơ Cửu khẽ mở, "Và mồm"

Đúng khi để năng không hiểu quy cũ, ở Tiểu Vương phủ mấy ngày nay, năng chính đã bù lại kiến thức. Năng thân là vương phi nhất phẩm, quyền lợi to lớn của năng vượt quá trí tưởng tượng.

Thị vệ Tiểu Vương phủ vừa nghe liền biết muốn đánh ai, tiến lên áp chế hoạn quan. Hoạn quan tức giận đến nỗi sắp mất trật bệnh, "Người, người dám đánh ta? Người là thứ gì, thật sự dám đánh ta, người có biết ta là ai hay không, ta là....."

"Bỏn vương phi không muốn nghe, đánh cho ta." Lâm Sơ Cửu ngay cả ánh mắt cũng không cho hân. Thị vệ thấy Vương phi nhà mình cực kỳ tự tin, hơn nữa trước lúc ra khỏi cửa Vương gia đã phân phó qua, hết thảy nghe theo Vương phi, thị vệ còn có gì phải do dự nữa.

"Bốp bốp bốp....." Thị vệ nắm tay mười, liên tiếp vung bốn nắm bàn tay lên mặt hoạn quan, đánh đến nỗi đôi phương nước mắt nước mũi đầm đìa.

"Dừng tay, dừng tay..... Lâm Sơ Cửu người thật to gan, ngay cả người của ta cũng dám đánh, trong mắt người còn có vương pháp hay không?" Thái tử tiến lên, nổi giận đứng đứng nói.

Hắn không phải đau lòng hoạn quan bị đánh, hắn tức vì Lâm Sơ Cửu không nề mặt hân, dám đánh người của hân ở trước cửa cung, còn không phải là đang đánh vào mặt hân sao.

Lâm Sơ Cửu lạnh lùng liếc mắt nhìn Thái Tử một cái, mệnh lệnh nói: "Tiếp tục đánh!"

"Vâng." Thị vệ đánh đến nỗi đau tay, vì vậy đã thay đổi người khác tiếp tục đánh.

Bốp bốp bốp, tiếng bàn tay vang lên, hoạn quan liên tục xin tha, sắc mặt Thái tử vừa xanh vừa trắng, đuổi tay chỉ về phía Lâm Sơ Cửu và nói "Lâm Sơ Cửu, người được lắm, người rất được. Nhạo sự ở trước cửa cung, trước mặt mọi người đánh người của ta, hôm nay ta sẽ giáo huấn người, để người biết được vương pháp là gì."

"Bốp," Lâm Sơ Cửu giờ tay tát rơi bàn tay của Thái tử, phớt lơ con thịnh nộ của Thái tử, chăm chọc nói: "Quả nhiên là chỉ từ nào sẽ dạy ra dạng thủ hạ đó. Chó của Thái tử bắt đầu sủa loạn đối với bôn vương phi, Thái tử cũng giống như vậy."

"Người... người mắng ta là chó?" Đòi mắng Thái tử nháy mắt đó ngẫu, đang muốn gọi thị vệ tiến lên, nhưng lại bị Lâm Sơ Cửu ngắt lời.

"Thái tử, lỗi tai người có phải có vấn đề hay không? Bôn vương phi khi nào nói Thái Tử có quan hệ tới chó? Thái tử điện hạ, người đứng lên ăn lung tung. Hoàng thượng là rồng, Thái tử người là rồng con." Dù sao cũng vậy, đều không phải là người.

"Lâm Sơ Cửu, người dám can đảm mắng ta, người cũng biết nhục mạ hoàng tộc sẽ có tội gì sao?" Thái Tử vung ống tay áo, vồng bàn tay mới vừa bị Lâm Sơ Cửu đánh lại ra sau người, khí thế khiến người sợ hãi.

Lâm Sơ Cửu vẫn nín cười như cũ, "Thái tử, có phải người đã sốt nên hồ đồ rồi hay không? Bàn thân ta chính là một thành viên hoàng tộc, ta vì sao lại ngu ngốc tự nểng bàn thân mình?"

Không đợi Thái tử nói tiếp, Lâm Sơ Cửu đã nói "Thái tử, triều đại lập quốc bấy lâu làm gốc, Hoàng thượng chính là nhi tử có hiếu đệ nhất thiên hạ. Thái tử nhìn thấy bôn vương phi không những không hành lễ vãn an, ngược lại còn miệt một cái là Lâm Sơ Cửu, ngậm miệng một cái là Lâm Sơ Cửu. Ta đây là Tiểu Vương phi do thánh thượng tự mình hạ chỉ ban hôn, có phải không được Thái tử tán thành hay không?"

Thái Tử dường như không hiểu vì sao Lâm Sơ Cửu đột nhiên chuyển đề tài. Hắn đại n một lát, sau đó mới nói: "Lâm....."

Nhưng vừa mới mở miệng đã bị Lâm Sơ Cửu ngắt lời, Lâm Sơ Cửu dùng miệng lưỡi trường bối giáo huấn vãn bối, nói "Thái tử, người hẳn nên gọi ta là hoàng thám. Đừng quên, ta là trưởng bối của người." Cảm giác mình là trưởng bối thật sự rất sáng khoái, trước kia nguyên chủ luôn nhận được sủng ái, vẫn luôn chào hỏi Thái tử, hiện tại thì sao?

Lâm Sơ Cửu nhẹ nhàng phủi ống tay áo, cười nhàn không cười nhìn Thái tử, "Thái tử, người và người bên cạnh người, có phải nên thành an bôn vương phi hay không?"

Nghe tiếng đầu, mắt mắt dừng ở trên người hoạn quan bị đánh, Lâm Sơ Cửu không nổi dừng lại, thị vệ vẫn luôn đang đánh, hoạn quan bị đánh đến nỗi trên mặt đầy máu, ánh mắt trở nên dần dần không biết nên nhìn đi đâu.

Lâm Sơ Cửu rộng lượng nói dừng, "Được rồi, dù sao cũng là người Đồng Cung, nề mặt Thái tử một chút."

Lâm Sơ Cửu không nói còn tốt, vừa nói xong lại khiến Thái tử tức giận ngập trời. Năng đã đánh người đến nỗi người không giống người, quý không giống quý, không ngờ còn nói là nề mặt hân. Đây quả thực là.....

Cường đạo.

Thị vệ Tiểu Vương phủ nhận được mệnh lệnh lập tức lui ra. Hoạn quan bị đánh hoàn toàn sợ hãi. Cho dù trên mặt đau đớn không nhận được, ngay khi thị vệ buông lỏng tay ra, hân lập tức quý mọp xuống, hàm hồ nói "Thình an Tiểu Vương phi."

"Người của Thái tử quả nhiên có lễ, đứng lên đi." Lời này Lâm Sơ Cửu chính là nói với hoạn quan, nhưng ánh mắt lại dừng ở trên người Thái tử, ý trong đó cực kỳ rõ ràng.

Gương mặt tuấn tú của Thái Tử đó bùng, đôi tay nắm chặt thành quyền giấu ở trong ống tay áo, lưng thẳng rất, nhưng vẫn không chịu hành lễ với Lâm Sơ Cửu.

Lâm Sơ Cửu luôn luôn phải hành lễ với hân, quý trước mặt hân, muốn hân khom lưng vãn an Lâm Sơ Cửu, hân làm không được.

Lâm Sơ Cửu không thêm hề rầy, cứ như vậy lăng lẳng đứng ở nơi đó, rốt cuộc rất có thể hiểu mạng cũng với Thái Tử. Và lúc này, thị vệ thú về dường như bây giờ mới nghĩ đến, Lâm Sơ Cửu đã không còn là nữ nhi của Lâm tướng nữa, năng hiện tại là Tiểu Vương phi. Cho dù Tiểu Vương có vẻ không coi trọng năng, nhưng thân phận của năng đều nằm tại nơi đó, đánh vào mặt Lâm Sơ Cửu chính là đánh vào mặt Tiểu Vương.

"Ti chức tham kiến Vương phi, thiên tử thiên tử thiên thiên tuế. Ti chức mạo phạm Vương phi, còn thỉnh Vương phi thứ tội." Thị vệ không phải là Thái tử, thật sự có thể sẽ xảy ra chuyện, chỉ từ cũng sẽ không quân tới chết sống sau lưng bọn họ.

"Đứng lên đi." Lâm Sơ Cửu nhìn thấy chuyện biến tồi hơn nên từ liêm lại. Những người này có thể từ của thành ở hoàng cung, sau lưng chắc chắn có chút quan hệ. Ngay từ đầu có thể dùng thân phận mang đám "thích khách" này đi, nhưng hiện tại Thái Tử đang ở đây, rõ ràng mang đi hay không, năng không cần phải tiếp tục cố gắng.

Chiếm thượng phong là đủ rồi.

"Ta Vương phi không trách tội." Thị vệ vội vàng đứng dậy, cung kính cúi đầu qua hai bên. Lâm Sơ Cửu không để ý tới Thái tử, cười hỏi: "Bôn vương phi hiện tại có thể tiến cung sao?"

"Điều này....." Thị vệ nhìn về phía Thái tử, khuôn mặt Thái tử trở nên phức tạp, nhưng tốt xấu cũng biết nhượng nhe, có nên tức giận nói: "Lâm..... Hoàng thám muốn vào cung, tất nhiên không có người nào dám ngăn trở."

"Thái tử nói lời này sai rồi, bôn vương phi không phải muốn vào cung, mà là hoàng hậu nương nương triệu bôn vương phi tiến cung." Lâm Sơ Cửu nhận tiện chiếm được tiện nghi còn muốn làm ra vẻ thông minh. Thái tử còn muốn nói gì đó, nhưng Lâm Sơ Cửu đã không cho hân cơ hội, xoay người bước lên xe ngựa.....

Có đủ thân phận và sự tự tin, hoàng cung cũng không còn đáng sợ nữa!

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Quyền Khuyết Thiên Hạ* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Giả ngu, mẹ chồng nàng dâu thành chị em dâu

Lâm Sơ Cửu là một người mạnh mẽ, thị vệ canh cửa không dám gây khó khăn lần nữa, cần bản không ngăn được Lâm Sơ Cửu. Ngay cả Thái tử không chỉ không ra oai phủ đầu được với Lâm Sơ Cửu, ngược lại đã bị lỗ nặng trên tay Lâm Sơ Cửu.

Thái Tử tức giận đến nỗi cắn răng, nhưng nhìn xe ngựa càng lúc càng xa, Thái Tử chỉ có thể nhìn. Ai khiến hiện tại Lâm Sơ Cửu đã là Tiểu Vương phi, không phải là Lâm Sơ Cửu kia mặc kệ cho hân quát lớn cũng không phản kháng.

Sự tình Lâm Sơ Cửu ra oai ở cửa cung, rất nhanh thì thị vệ, thái giám truyền đi, người trong cung thấy thế cũng không dám tiếp tục gây khó khăn cho Lâm Sơ Cửu. Sau khi Lâm Sơ Cửu xuống xe ngựa, bọn họ lập tức nểng có kiểu tới, tránh để Lâm Sơ Cửu một mình.

Lê ra, hôm nay Tiểu Vương gia nên đi cùng Lâm Sơ Cửu tiến cung ta ơ, nhưng bởi vì thân thế Tiểu Vương gia không khoẻ nên không tới được, tuy nhiên trình tự vẫn không thể thiếu.

Lâm Sơ Cửu đầu tiên được cung nhân mang đi gặp Hoàng thượng. Hoàng thượng thật sự không gây khó xử cho Lâm Sơ Cửu, năng mới vừa quý xuống đã gọi năng đứng lên, sau đó chỉ hỏi sự tình phát sinh ở cửa cung.

Những lời nói trong ngoài của Hoàng thượng đều thể hiện sự thân thiết, khẩu khí nói chuyện với Lâm Sơ Cửu, giống như đang làm búp nước tử, từ đầu tới cuối đều luôn dẫn dắt Lâm Sơ Cửu, sau khi nói sự tình phát sinh ngoài cung chính là sự tình của Tiểu Thiên Diệu.

Lâm Sơ Cửu biết rằng điều này có liên quan tới thanh danh lịch trước của năng, Lâm gia đại tiểu thư điều ngoa, tùy hứng vô trí, lỗ năng, là người không có đại tâm kế, không giữ được lời trong lòng.

Nếu như năng là nguyên chủ trước kia, sợ rằng sẽ nói theo ý Hoàng thượng. Đáng tiếc, hiện tại Lâm Sơ Cửu không phải là nguyên chủ. Nếu Lâm Sơ Cửu thật sự vẫn ngu như cũ, Tiểu Thiên Diệu sẽ không để năng tiến cung một mình.

Rốt cuộc, hết thảy những gì Lâm Sơ Cửu làm ở trong cung, đều đại diện cho Tiểu Vương phủ, đại diện cho thể diện của Tiểu Vương phủ. Lâm Sơ Cửu phải làm và không nên làm, nên nói và không nên nói, cuối cùng người thu dọn cục diện rồi rắm này, nhất định vẫn là Tiểu Thiên Diệu.

Lâm Sơ Cửu sẽ không ngu ngốc như ý Hoàng thượng, càng không muốn để Hoàng thượng biết rằng khôn khéo. Vì thế, năng đơn giản giả ngây giả dại cáo trạng, nói rằng thị vệ trong cung gây khó dễ với năng, không cho năng tiến cung, còn nói Thái Tử vô lễ, nhìn thấy năng cũng không hành lễ, dám gọi cả tên lãn họ của năng, khiến năng bị hạ nhân Tiểu Vương phủ khinh thường.

Đáng thương, Trần Châu và Mã Nào lại bị trừng phạt!

Lâm Sơ Cửu nói một đồng, nhưng tất cả đều là người trong cung không tốt như thế nào, vẫn không hề nhắc tới sự tình Tiểu Vương phủ. Hoàng thượng cau mày, trong lúc nhất thời cũng phân không rõ Lâm Sơ Cửu thật sự ngu hay đang giả ngu.

Nếu như năng thật sự ngu, vì sao không nói theo sự ám chỉ của hân?

Nếu như năng giả ngu, vì sao có thể cáo trạng ở trước mặt hân, không biết rằng hân thực sự rất chán ghét bất luận sự tình gì có liên quan tới người Tiểu Vương phủ hay sao? Còn muốn trông cậy vào việc hân sẽ xuất đầu giúp Lâm Sơ Cửu, quả thực rất buồn cười.

Lâm Sơ Cửu dường như không nhìn thấy sự bất mãn và thiếu kiên nhẫn của Hoàng thượng, trong miệng vẫn luôn nói đủ loại không tốt trong cung, hoàn toàn không có ý dừng lại.

"Hoàng thượng, trước kia ta tiến cung đều không phiền tới nhai vậy, hiện tại vì sao khi ta tiến cung lại nhiều chuyện như thế? Hoàng thượng, người ban hôn cho ta chẳng lẽ không tốt hay sao? Thân phận Tiểu Vương phi không phải cao hơn so với đại tiểu thư Lâm gia hay sao? Vì sao thân phận ta càng cao, ngược lại thị vệ càng quàn càng nhiều?" Hoàng thượng. Thái tử ra khỏi cung cũng làm người như thế hay sao? Ta thấy Thái tử dường như có thể ra khỏi cung bất cứ lúc nào. Lúc trước còn nhìn thấy Thái tử ôm một muội ta ở Lâm gia, Hoàng thượng....."

Miệng Lâm Sơ Cửu vẫn luôn nói không hề dừng lại, sau khi oán giận trong cung xong thì oán giận Thái tử. Về mặt Hoàng thượng không kiên nhẫn nữa, "Được rồi, đã gặp trăm rồi, hiện tại các người đưa Tiểu Vương phi đi gặp Hoàng hậu."

Hoàng thượng thật sự không chịu nổi Lâm Sơ Cửu, càng không muốn lãng phí thời gian ở trên người một kẻ ngu ngốc. Tuy nhiên, nghĩ tới Lâm Sơ Cửu ngốc nghếch ngày thơ ấu là Tiểu Vương phi, tâm tình Hoàng thượng cũng tốt hơn rất nhiều.

Chỉ trong vòng ngắn ngủi vài ngày sau hôn lễ, nàng đã đặc biệt với nhà mẹ đẻ mình, hiện tại lại nhào với cả Thái Tử, có một thế tử ngu ngốc luôn đặc biệt với người như vậy, hoàng đế tốt của hắn hẳn là thật sự đang rất "hạnh phúc", nhất định sẽ cảm kích hoàng huynh tốt nghiệp của hắn.

Hoàng thượng đã đoán đúng một nửa, khi Tiểu Thiên Diệu biệt được tin Lâm Sơ Cửu trả lời Hoàng thượng như thế nào từ mật thám trong tay, Tiểu Thiên Diệu xác thật rất cảm kích vì Hoàng thượng đã ban cho hắn một thế tử có đầu óc.

"Bị một nữ nhân chơi mà cũng không biết. Ngay cả bản vương cũng không biết, hoàng đế người sao có thể biết." Khuôn mặt Tiểu Thiên Diệu hiện lên sự châm chọc, ngay sau đó lại hiện lên một nụ cười nhợt nhạt.

Lâm Sơ Cửu, xác thực là một nữ nhân thông minh, biết thế biết lui, đáng tiếc Hoàng thượng đã ban cho hắn làm Vương phi, nếu như nàng có thân phận khác, hẳn khẳng định sẽ nguyện ý dâng.

Sau khi giải ngũ giải đãi lại gả Hoàng thượng, Lâm Sơ Cửu được đưa tới Loan Phượng điện của Hoàng hậu. Lúc này, Hoàng hậu không gây khó xử cho Lâm Sơ Cửu, nàng đợi ở bên ngoài của điện một lát, đợi cung nữ bên người hoàng hậu là Văn Trúc đã tự mình tới đón.

Trước đây, Lâm Sơ Cửu là con dâu của Hoàng hậu, thường xuyên tiến cung thỉnh an Hoàng hậu, coi như cũng có quen biết với Văn Trúc. Trước kia Lâm Sơ Cửu cũng từng lấy lòng Văn Trúc, muốn nàng ấy nói tốt về mình ở trước mặt Hoàng hậu, đáng tiếc Văn Trúc không hề cảm kích, luôn lạnh nhạt với Lâm Sơ Cửu, thậm chí có chút khinh thường.

"Văn Trúc có cô." Lâm Sơ Cửu vẫn giống như trước đây, vui vẻ chào hỏi, Văn Trúc cũng giống như trước đây, vừa cung kính vừa xa cách hãnh lễ, "Nô tỳ thỉnh an Tiểu Vương phi, Hoàng hậu nương nương chờ Vương phi đã lâu. Vương phi, mời....."

Văn Trúc của cũ người, đưa Lâm Sơ Cửu đi về phía trong điện, lúc vào cửa còn chủ động vén màn giúp Lâm Sơ Cửu, đây đều là những đãi ngộ mà trước kia không có.

Lâm Sơ Cửu lặng lẽ cười, đương nhiên nàng ta không thể nhìn thấy. Lâm Sơ Cửu mang theo Trần Châu, đi vào trong điện.

Trong Loan Phượng điện, chỉ có Thái tử và Hoàng hậu. Hoàng hậu mặt thần đoan trang, trên đầu cắm trâm cửu vĩ phượng, trên mặt mang theo nụ cười nhạt đang ngồi ngay ngắn ở trên chủ vị. Mặc dù cách xa mấy chục mét, Lâm Sơ Cửu vẫn có thể cảm giác được sự uy áp của Hoàng hậu.

Thái tử đứng ở bên người Hoàng hậu, mặc dù thần thế thẳng đứng, nhưng dưới trướng Hoàng hậu, lại có vẻ giống như hạ nhân của Hoàng hậu, khiến Lâm Sơ Cửu bỗng cảm thấy hoài nghi, Thái tử thật sự là do Hoàng hậu thân sinh hay sao? Vì sao lại có sự khác biệt lớn như thế?

Tuy nhiên, đây không phải là vấn đề hiện tại Lâm Sơ Cửu muốn suy xét tới. Lâm Sơ Cửu rất mệt, chậm rãi tiến lên, trong không khí dường như có một mùi hương nhè nhẹ nhàng cho nàng biết, trước đó không lâu chắc hẳn đã có không ít nữ tử từ đây.

Nghe đến những người đó đến đây thỉnh an, nhân tiện chế giễu phỉ tằm đã bị hoàng hậu đuổi đi. Hiện tại nàng với hoàng hậu từ mẹ chồng nàng dâu biến thành chị em dâu cũng không phải sự tình đáng giải đề khoe.

Đứng yên ở trong điện, đối mặt với hoàng hậu và mặt vẫn luôn hiện đầy, tươi cười trên mặt Lâm Sơ Cửu cũng "chấn thành" hơn vài phần. Nàng duyên dáng hành lễ với hoàng hậu, sau đó cáo tội vì Tiểu Vương không thể đi cùng, cũng nói những lời giống như khi hành lễ với hoàng thượng, giống như một kịch bản đã được dựng sẵn.

Thời điểm này Tiểu Thiên Diệu cũng không hề hay biết, hẳn lại cố gắng thêm một cái nôi đen giúp Lâm Sơ Cửu.

"Sơ Cửu mau đứng lên, bản cung đã chờ người từ sáng sớm, thật sự mong người tới." Hoàng hậu cũng không thua thái tử chút nào, ngấm ngầm dùng khí thế uy áp Lâm Sơ Cửu, nhưng bề ngoài vẫn rất hoà nhã, người không biết còn tưởng rằng Hoàng hậu đối xử rất tốt với Lâm Sơ Cửu.

Lâm Sơ Cửu chỉ mỉm cười ngời xuống, không nói lời nào.

Sau khi nàng ngời xuống, cung nữ lập tức dâng trà, hoàng hậu vui mừng nói "Sơ Cửu mau nếm thử, đây là trà Văn Vụ người yêu thích nhất. Sáng sớm bản cung đã cho người chuẩn bị tốt, chỉ chờ người đến."

"Đa tạ nương nương." Lâm Sơ Cửu nâng chén trà lên, đang muốn làm ra vẻ uống một ngụm trà, Hệ thống Y Sinh lại đột nhiên phát ra tiếng cảnh báo.....

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Quyên Khuyết Thiên Hạ* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Quan hệ, có phải thân sinh hay không?

"Trong nước chứa độc tố không xác định được!"

Âm thanh lạnh băng không có cảm tình của Hệ thống Y Sinh vang lên trong óc, tay Lâm Sơ Cửu đang bung chén trà run lên, suýt nữa đã khiến nước trà đổ ra ngoài.

Có độc?

Chưa từng có khoản khác nào, nàng cảm thấy cảm an sự tồn tại của Hệ thống Y Sinh giống như lúc này. Lâm Sơ Cửu yên lặng cười, để che dấu sự thất thần của bản thân mình, Lâm Sơ Cửu vội vàng nhắm mắt, giả bộ đang ngửi hương trà.

"Trà ngon." Lâm Sơ Cửu ngoài miệng thì khen, trong lòng lại không ngừng quay cuồng giống như nước sôi, hơi ngưng đầu nhìn về phía Hoàng hậu và Thái tử cao cao tại thượng, phát hiện ra trên mặt hai người không có một chút bất thường nào cả, trong lúc nhất thời cũng không thể khẳng định, kẻ hại độc có phải là hai người bọn họ hay không.

Biết rõ có độc còn uống không phải là anh hùng, mà gọi là đồ ngu ngốc. Lâm Sơ Cửu gọi tay trái lên, dùng ống tay áo to rộng che khuất mặt mình, người khác nhìn thấy là nàng đang uống trà, nhưng chỉ có nàng biết, nàng đã dốc nước trà vào trong ống tay áo.

Nước trà nóng uớt sưng quần áo, khiến trong người hơi nóng. Lâm Sơ Cửu chỉ mỉm cười, đặt chén trà qua một bên.

Chờ khi nàng trở về, sẽ dùng Hệ thống Y Sinh kiểm nghiệm xem, độc trong chén trà này là độc gì.

Tất nhiên sẽ không có khả năng dùng độc khiến có họng chảy máu, muốn nàng chết ở trong cung. Tiểu Thiên Diệu tuyệt đối sẽ lật cà trời, không phải vì báo thù cho nàng, mà là mượn cơ hội đoạt quyền.

Buống chén trà xuống, Văn Trúc tiến lên để thêm cho Lâm Sơ Cửu nửa chén nước, nhưng lúc này Lâm Sơ Cửu không tiếp tục uống, chỉ lặng lẽ ngồi ở chỗ kia chờ Hoàng hậu mở miệng.

Không khiến Lâm Sơ Cửu phải chờ đợi lâu, Hoàng hậu buông chén trà lên nói "Sơ Cửu, chuyện ngoài cửa cung là như thế nào? Vừa rồi ta nghe Thái tử nói, ngoại và thị vệ đã xảy ra tranh chấp? Trước kia không phải ngoại vẫn thường tiến cung hay sao? Thị vệ trong cung đều biết ngoại, vì sao lại phát sinh tranh chấp như vậy?"

Trên mặt hoàng hậu có vẻ rất quan tâm, nhưng thật ra là đang nói Lâm Sơ Cửu giải đối, ý vào thân phận để gây rắc rối.

Không biết đó là thời gian hay có tình, thái độ của Hoàng hậu đối Lâm Sơ Cửu, vẫn là tương đối đối với văn bối, mở miệng liền mang theo ý vị giáo huấn.

Lâm Sơ Cửu là một người không có gì để mất, tươi cười nhìn về phía Hoàng hậu, gọi một tiếng "Hoàng tâu."

Hai chữ "Hoàng tâu" vừa ra, không chỉ Thái tử mà ngay cả Hoàng hậu cũng sững sốt một trận, lý trí nói cho nàng ta biết, Lâm Sơ Cửu là đệ muội của nàng ta. Nhưng ngoài năm trời qua như vậy, nàng ta đều đối đãi Lâm Sơ Cửu giống như văn bối, nhất thời thật sự không có cách nào tiếp thu khi Lâm Sơ Cửu đột nhiên biến thành ngang hàng với nàng ta. Tuy nhiên, cảm xúc của Hoàng hậu không lạ ra ngoài giống như Thái tử, Hoàng hậu chỉ ngăn ngự một lát liền hoàn hồn trở lại.

"Nghe được Sơ Cửu gọi bản cung một câu Hoàng tâu, bản cung thật sự rất vui. Mấy năm nay Thiên Diệu vẫn luôn một mình, bên người không có người tri kỷ chiều chuộng. Bây giờ có Sơ Cửu ngoại ở bên người Thiên Diệu, bản cung đã an tâm rồi." Giọng điệu đột nhiên biến đổi, trở thành quan tâm như chị em dâu.

"Đa tạ hoàng tâu quan tâm, sau khi trở về ta sẽ nói lại để Vương gia biết được rằng, hoàng tâu vẫn luôn nhớ thương, trong lòng Vương gia khẳng định sẽ rất vui." Lâm Sơ Cửu đứng lên, đi tới giữa điện hành lễ với Hoàng hậu.

"Hoàng tâu, về sự tình xảy ra ở ngoài cửa thành ta thực sự không muốn nhiều lời, dù sao cũng là người một nhà, sao ta có thể để bụng. Nhưng nếu hoàng tâu hỏi, sao ta dám không nói."

Rõ ràng, Lâm Sơ Cửu đang phản nạng về những bất bình của mình, đứng nói là Thái tử, ngay cả Hoàng hậu nghe thấy cũng trở nên buồn bực: Lâm Sơ Cửu từ khi nào thì có rationale đó rationale như vậy?

Chẳng lẽ, Tiểu Vương gia có thủ đoạn dạy dỗ người cao như vậy, ngay cả ngục tử cũng có thể dạy dỗ thành người nhanh nhẹn như vậy?

Lâm Sơ Cửu không quan tâm Hoàng hậu nghĩ như thế nào, tự lo cho mình nói "Hoàng tâu, xuất giá từng phụng Hiện tại, ta đã không phải đại tiểu thư Lâm gia. Ta là Tiểu Vương phi do Hoàng thượng tự mình chỉ hôn, mỗi tiếng nói và hành động của ta đều thể hiện mặt mũi thiên gia. Nếu như trước kia, thị vệ trong cung muốn đánh thị tòng của ta và không cho ta tiến vào, khẳng định ta sẽ không nhiều lời dù chỉ một câu. Nhưng hiện tại đã khác, ta là Tiểu Vương phi, lời nói việc làm đều chính là mặt mũi Vương phi, ta bị thị vệ ngăn cản không tính là gì, nhưng bởi vậy mà khiến Vương phi mất mặt."

Lâm Sơ Cửu không chỉ đẩy hết toàn bộ sai trái đến trên đầu thị vệ, còn nói "Hoàng tâu đều đã biết, ngày đại hôn của ta và Vương gia đã gặp phải thích khách, trong phủ thương vong vô số. Vương gia đến nay vẫn còn nằm ở trên giường. Nếu không có Vương gia bảo vệ cho ta, hôm nay ta cũng không thể nào tiến cung thỉnh an hoàng tâu. Trong khoảng thời gian này ta thật sự rất sợ, thị vệ ảo ao xông lên đã khiến ta tưởng rằng thích khách lại tới ám sát ta."

Lâm Sơ Cửu nói tới đây, không quên lấy khăn chấm chấm toàn bộ hốc mắt đỏ bừng, bộ dáng có vẻ không khóc.

Trên thực tế, Lâm Sơ Cửu bôi vôi khóc không ra, có thể khiến hốc mắt đỏ lên cũng đã rất ghê gớm rồi.

"Sơ Cửu....." Hoàng hậu vội vàng mở miệng, không muốn tiếp tục nghe Lâm Sơ Cửu nói tiếp. Nhưng Lâm Sơ Cửu vẫn vô như không nghe thấy, nức nở một tiếng, tiếp tục khóc kóc kể lể, "Hoàng tâu, thị vệ gây khó dễ cho ta cũng chẳng là gì, ai bảo Vương gia nhà ta bắt lặc không bình không quyền, thị vệ mặt chó nhìn người, không xem ta ở trong mắt là vì ta vô dụng. Nhưng Thái tử ngăn cản cũng không nên khinh thường ta như thế."

Hoàng hậu theo sát, càng đau đầu hơn một câu: "Thái tử đã làm gì vậy?"

"Mẫu hậu, người đừng nghe Lâm Sơ Cửu nói bậy, ta bất quá chỉ đi ra ngoài đón nàng, còn có thể làm gì?" Thái tử vội vàng giải thích. Lâm Sơ Cửu cũng không nóng nảy, đợi cho Thái tử nói xong, lúc này nàng mới nói: "Hoàng tâu, tâu cũng nghe thấy rồi đúng không? Thái tử không hề có chút tôn trọng nào đối với ta, mở miệng Lâm Sơ Cửu ngấm ngấm Lâm Sơ Cửu. Nếu như trước kia, ta khẳng định sẽ không nói gì. Thái tử thân phận tôn quý, muốn gọi ta như thế nào đều được. Nhưng hiện tại không giống trước, ta đã xuất giá, là Tiểu Vương phi, là hoàng thân của Thái tử. Tuy nhiên, Thái Tử ở cửa cung vẫn gọi ta cả tên lẫn họ."

Thái Tử vốn nghĩ rằng Lâm Sơ Cửu chỉ có cáo trạng bản bất kính, nhưng không ngờ Lâm Sơ Cửu đã chuyển chuyện, "Hoàng tâu, tôi cũng biết lúc trước ta không hiểu chuyện, mỗi ngày đều xoay quanh Thái tử, ồ ồ ao muốn gì cho Thái Tử. Người hiểu biết đều biết ta là tiểu hài tử không hiểu chuyện, người không biết còn tưởng rằng ta thực sự có gì đó với Thái tử. Ta vốn dĩ sau này sẽ ít tiếp xúc cùng với Thái tử hơn, tận lực tránh khỏi tin đồn, nhưng Thái tử ở cửa cung lại gọi thẳng tên ta, nếu điều này truyền tới tai Vương gia, cho dù ta có một ngàn cái miệng cũng không thể nói rõ ra được."

Hoàng hậu còn chưa nói gì, Thái tử đã vội vàng nói: "Ngoại nói bậy gì đó, ngoại cũng không nhìn xem ngoại có đức hạnh gì, sao ta có thể có quan hệ gì với ngoại?"

"Thái tử, ta là hoàng thân của ngoại, đây là thái độ ngoại nói chuyện với trưởng bối hay sao?" Lâm Sơ Cửu đứng ở trong điện, vẻ mặt bất mãn với tư thế không chịu để dáng bộ qua.

Hoàng hậu cảm thấy đau đầu, ấn ấn trên huyệt Thái Dương, giống như suy tư điều gì, sau đó tức mắt nhìn Lâm Sơ Cửu một cái và quay đầu nói với Thái tử: "Thái tử, xin lỗi hoàng thân ngoại đi, sau này không thể tiếp tục thô lỗ như thế."

"Mẫu hậu....." Thái tử không dám tin nhìn Hoàng hậu, hoàn toàn không thể tiếp nhận sự thật mình phải xin lỗi Lâm Sơ Cửu.

Hoàng hậu mất lạnh đạo qua một cái, giọng nói có vài phần nghiêm khắc, "Thái tử, bản cung nói ngoại cũng không nghe sao?"

Giong điệu này, đứng nói là Thái tử mà ngay cả Lâm Sơ Cửu cũng cảm thấy hoảng sợ. Lâm Sơ Cửu không nhận được ngữ: Không phải nói Hoàng hậu rất coi trọng Thái tử sao? Nhìn hai người mẫu tử này khi ở cùng nhau, vì sao không có một chút ấm áp, ngược lại giống như cấp trên đối với cấp dưới như vậy? Và hoàng hậu khôn khéo như vậy, vì sao lại dạy ra một Thái tử ngu xuẩn như thế? Hẳn thật sự là do Hoàng hậu thân sinh hay sao?

Lâm Sơ Cửu rũ mắt xuống, đầu đi suy nghĩ sâu xa trong mắt.....

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Quyên Khuyết Thiên Hạ* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Lưu lại dùng bữa, bí mật khắp nơi

Sự hiện diện của Hoàng hậu rất mạnh mẽ, Thái tử ở trước mặt Hoàng hậu căn bản không bày ra được giả trí mình là trữ quân (người thừa kế ngai vàng). Hoàng hậu trầm mặt xuống, Thái tử ngay lập tức không dám nhiều lời, ngoan ngoãn đi đến trước mặt Lâm Sơ Cửu, chấp hai tay thi lễ, "Hoàng thái hậu, ta nhất thời bị lỗi, thỉnh hoàng thái hậu thứ."

Nói xong, hần rút cuộc cúi lạy, mặc dù không khom lưng chín mươi độ, nhưng cũng không kém bao nhiêu.

Bất luận là động tác hay lời nói đều hoàn toàn khó khăn, người sáng suốt đều biết Thái tử không hề thật tình.

Lâm Sơ Cửu cũng không để ý tới việc Thái tử có thật tình hay không, nàng bắt quả chỉ đang thư, đồng thời cũng khiến Thái tử hiểu rằng, Lâm Sơ Cửu nàng không phải là Lâm Sơ Cửu ngày đó, nhận cái tát của Thái tử nơi hậu viện Lâm gia.

"Thái tử xin hãy mau đứng lên, Thái tử là trữ quân một nước, sao ta có thể dám đương nổi đại lễ của Thái tử." Lâm Sơ Cửu ngoài miệng nói không dám đương nổi, nhưng người vẫn đứng tại chỗ, tuy ý nhận lễ của Thái tử.

Thái tử tức giận đến nỗi khuôn mặt đỏ bừng, nhưng có tình hân không thể làm gì được Lâm Sơ Cửu. Sau khi thỉ lễ xong, Thái tử áp xuống lìa gần trong lòng, nói "Lâm..... Hoàng thái hậu, dường như thương thế trên người đã khỏi, không biết khi nào sẽ hồi phục? Uyển Đình mấy ngày nay vẫn luôn lo lắng cho người, nhưng ngại với Tiểu hoàng thúc, Uyển Đình cũng không dám tới của thăm người."

Lâm Sơ Cửu khẽ thở dài, ra vẻ khó xử nói "Thái tử, thương thế của Vương gia chưa lành, Vương gia hiện tại căn bản không thể ra khỏi cửa, nếu không ta cũng sẽ không tiến cung tạ ơn một mình. Tình huống của Vương gia như vậy, sao ta có thể nhẫn tâm để hần hỏi phủ cùng ta? Ta nghĩ phụ thân và mẫu thân nhất định có thể hiểu được." Chỉ bằng một chút thủ đoạn này mà Thái tử cũng muốn lừa nàng, nằm mơ đi.

"Hoàng thái hậu có thể một mình tiến cung tạ ơn, vì sao không thể một mình hỏi phủ?" Chẳng lẽ hoàng thái hậu không muốn hỏi phủ? Khỉ thế của Thái tử biến đổi, hăng hồ dọa người. Hoàng hậu lại giống như không nghe thấy gì, ngồi yên chỗ kia giống như pho tượng, mỉm cười nhìn Thái Tử và Lâm Sơ Cửu.

Hoàng hậu đã mặc kệ, Lâm Sơ Cửu cũng không cần kiêng kỵ tới mặt mũi Hoàng hậu, châm chọc nói "Chẳng lẽ Thái tử cho rằng, Lâm gia có thể so sánh với hoàng tộc hay sao?"

"Hoàng thái hậu, người đừng nói gần nói xa." Thái tử nhún vai, căn bản không dám trả lời kinh diện, Nhưng Lâm Sơ Cửu vẫn không buông tha hần, "Thái tử, người không hiểu cũng không sao, hãy đi hỏi thái phó của người một chút, bốn vương phi có phải dù không bị bệnh, vẫn nên tự kéo mình hỏi Lâm phủ một mình hay không?"

Lời này của Lâm Sơ Cửu không hề khách khí chút nào, chỉ thẳng vào sự vụng về của Thái tử. Sắc mặt Thái tử đại biến, há mồm lên nói "Người tốt!"

Lâm Sơ Cửu cười như không cười, ngay khi nàng đang chờ xem Thái tử định giải quyết thế nào, Hoàng hậu bỗng đột nhiên ho nhẹ một tiếng, "Khụ khụ....."

"Được rồi, Sơ Cửu, Thái tử cũng chỉ lo lắng cho người, đừng so đo với một hài tử như hần." Hoàng hậu tươi cười dịu dàng, không dung Lâm Sơ Cửu và Thái Tử nói không, sau đó tiếp tục nói "Sơ Cửu, Hoàng thượng ban thiện, chờ phòng bếp chuẩn bị xong hãy ở lại dùng bữa cùng với bốn cung, hiện tại hãy để Thái tử lập công chuộc tội, đưa người đi dạo Ngự Hoa Viên một lúc."

Hoàng hậu nói xong, lập tức đứng dậy rời đi, để lại Thái tử và Lâm Sơ Cửu đứng ở trong điện.

Hoàng hậu đã nói đến mức này, Lâm Sơ Cửu không đi dạo Ngự Hoa Viên cũng không được, không klu lại ăn cơm cũng không được.

"Hoàng thái hậu, thỉnh....." Thái tử nói gần đứng đứng, nhưng không dám làm trái ý Hoàng hậu.

Lâm Sơ Cửu không quan tâm, bên người nàng mang theo nha hoàn Tiểu Vương phi, không lo lắng Thái tử sẽ chơi xấu chút nào. Hai người một trước một sau đi tới Ngự Hoa Viên, và Thái tử cũng làm hết phận sự, ven đường giới thiệu cho Lâm Sơ Cửu rất nhiều loại hoa và các cảnh quan.

Lâm Sơ Cửu một đường chỉ lắng nghe mà không nói lại một câu nào với Thái tử. Hiện tại, nàng đang nghĩ lại ấn tượng của nguyên chủ đối với Thái tử, còn có Thái tử và Hoàng hậu.

Ở trong trí nhớ của nguyên chủ, Thái tử rất ôn hòa, ngay cả triều thần đều tán thưởng. Hoàng thượng cũng rất coi trọng Thái tử, Hoàng hậu cũng rất yêu quý Thái tử, nhưng.....

Qua vài lần tiếp xúc, Lâm Sơ Cửu không hề nhìn thấy trên người Thái tử thật sự có tài, ngược lại cảm thấy Thái tử này vô cùng ngu xuẩn. Liệu Hoàng hậu có thật sự yêu quý Thái tử?

Nếu thực sự yêu quý hần, vì sao không thể hiện ra?

Sự tình hoàng thất, quả thật rất khó hiểu!

Lâm Sơ Cửu hoàn toàn đắm chìm ở trong thế giới của mình, Thái tử nói một câu nàng cũng không hề nghe thấy. Thái tử nói nửa ngày cũng không có được lời đáp lại, lập tức bực mình, nhưng hiện tại Lâm Sơ Cửu chính là tướng bối của hần, cho dù hần bực mình cũng không thể nói lời cay độc với nàng.

Thái tử chưa từng bị người coi khinh như thế, nếu không thể bực phát tức giận, sao hần có thể tiếp tục đi tiếp?

Thái tử đang muốn cáo từ, nhưng vào lúc này một tiểu nam hài bảy tám tuổi mặc cẩm y, mang theo hai tiểu thái giám cũng lớn bằng nó, về mặt vui mừng nói "Thái tử ca ca, Sơ Cửu tỷ tỷ."

"Tư Mặc, sao đệ lại tới đây? Không đi tới thư phòng hay sao?" Thái tử lập tức tươi cười đầy mặt, quên mất việc phải rời đi.

"Thái tử ca ca, hôm nay đệ tới đây dùng cơm với mẫu hậu, vì thế được nghỉ học sớm." Tiểu nam hài về mặt ngoan ngoãn, đôi mắt mở lớn linh động dễ thương.

Lâm Sơ Cửu ngăn ra một lúc, lúc này mới nhớ lại tiểu nam hài trước mặt chính là Thất hoàng tử, tiểu nhi tử của Hoàng hậu, cực kỳ thông minh, được Hoàng hậu yêu thích nhất.

"Thất điện hạ." Lâm Sơ Cửu gọi một tiếng. Thất hoàng tử lập tức chú ý tới Lâm Sơ Cửu, "Sơ Cửu tỷ..... không đúng, hiện tại phải gọi là hoàng thái hậu. Hoàng thái hậu, người đã lâu không tiến cung thăm ta, ta còn tưởng rằng người đã quên ta rồi!"

Thất điện hạ thân thuộc lại kéo cánh tay Lâm Sơ Cửu, lần nữa ở bên người Lâm Sơ Cửu, bộ dáng ngây thơ đáng yêu, con người đen bóng trong sáng, cho dù là thật hay giả, đều khiến người không thể nào ngăn được không muốn đẩy ra.

"Thất điện hạ đáng yêu như vậy, sao ta có thể quên được." Lâm Sơ Cửu nghĩ đến nguyên chủ và Thất điện hạ luôn luôn không phân biệt lớn nhỏ, đều luôn gần gũi như vậy. Nàng cúi tay xoa xoa đỉnh đầu của Thất hoàng tử, đôi lông mày sự lên án đầy úy khuất của Thất hoàng tử, "Hoàng thái hậu, ta đã không phải là tiểu hài tử, người không thể tiếp tục xoa đầu ta đâu."

Mặc dù nói như vậy, nhưng Thất hoàng tử không hề chầy đi, vẫn tiếp tục bám vào bên người Lâm Sơ Cửu, lôi kéo Lâm Sơ Cửu đi về phía trước, "Hoàng thái hậu, Ngự Hoa Viên có gì đẹp đâu, mỗi ngày nhìn xem một chút cũng không có hứng, hai ngày trước ta có một con chim biết nói, ta dẫn người đi xem."

Thất hoàng tử không quan tâm lôi kéo Lâm Sơ Cửu, lập tức chạy về phía cung điện mình sống. Đối với Thái tử phía sau? Hai người đều xem như không nhìn thấy.

Thất hoàng tử giống như một hài tử nghịch ngợm, ngoại trừ đưa con chim biết nói ra, còn lấy ra một số đồ chơi, quần lấy Lâm Sơ Cửu cũng chơi với nó.

Ngày thơ, thẳng thắn, tự nhiên.....

Trên người Thất hoàng tử, có tính chất đặc biệt giống như bất cứ tiểu hài tử bình thường, nhưng chính vì như vậy nên Lâm Sơ Cửu mới cảm thấy kỳ lạ.

Trong hoàng cung, có tiểu hài tử bình thường hay sao?

Đương nhiên, cho dù trong lòng nghĩ như thế nào, Lâm Sơ Cửu đều sẽ không biểu lộ ra ngoài. Thất hoàng tử muốn chơi, nàng có thể chơi đến cùng, dù sao hôm nay nàng tiến cung chẳng khác gì đi tới chiến trường. Chơi tâm kê cùng với Hoàng hậu, so với chơi tâm kê cùng với Thất hoàng tử cũng không có bất luận khác biệt gì.

Lâm Sơ Cửu và Thất hoàng tử giống như hai kẻ điên vui đùa âm ỉ nửa ngày, cho đến khi cung nhân tới báo giờ cơm trưa đã đến. Hoàng thượng sẽ đến Loan Phụng điện cùng nhau dùng bữa, lúc này hai người mới ngừng lại được.

"Hoàng thái hậu, quần áo của ta đã bẩn, ta muốn đổi một bộ quần áo khác rồi đi, không thể để phụ hoàng nhìn thấy bộ dáng dơ bẩn của ta." Thất hoàng tử mang về mặt ghét bỏ, phải phải quần áo của mình.

"Đi thôi, ta cũng phải đi sửa sang lại một chút." Lâm Sơ Cửu phát phát bụi bặm trên quần áo, bình tĩnh cười nói.

Hai người xoay người, mang theo họ nhân tùy thân của từng người rời đi. Ngay khi hai người quay người lại, biểu tình trên mặt đều ngay lập tức thay đổi.

"Lúc quay về hãy nói với Vương gia một tiếng, để hần điều tra Thất hoàng tử." Sắc mặt Lâm Sơ Cửu ngưng trọng, trong mắt lộ ra suy nghĩ sâu xa.

"Hãy nói với mẫu hậu, Lâm Sơ Cửu còn khó xử lý hơn trước kia, có lẽ nàng ấy thật sự biết bí mật kia, gà nàng ấy cho Tiểu Vương thúc thật sự là quá thất sách." Khuôn mặt nhỏ của Thất hoàng tử trở nên âm trầm, không còn sáng lạn hồn nhiên như lúc trước nữa.

Trong hoàng cung, mỗi người dường như đều cầu giấu những bí mật rất lớn.....

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Quyên Khuyết Thiên Hạ* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44: Thăm dò, ngẫu nhiên gặp hoàng tử bị bệnh

Hoàng thượng ban thiện là một vinh dự, có ý nghĩa là thường thức độ ăn. Tuy nhiên, muốn hưởng thụ độ một vị trên bàn ăn quả thật gần như không có khả năng. Đương nhiên, đây cũng không phải nói tới tay nghề nấu nướng không tốt, ngược lại, tay nghề của ngự trù rất tốt. Nhưng, không khí ở trên bàn ăn nặng nề, cho dù đồ ăn ngon bao nhiêu cũng sẽ bị biến vị.

Lâm Sơ Cửu ngoại trừ hành lễ ra, ở trên bàn ăn không hề phát ra một tiếng động nào, phát huy hết mức tận cùng lễ nghi ở trên bàn ăn, không dám để người tìm ra sơ hở. Đợi cho đến khi Hoàng thượng buông bát đĩa xuống, Lâm Sơ Cửu cũng không quan tâm mình ăn có no hay không, lập tức cũng buông bát đĩa, sau đó súc miệng khi cung nữ bưng nước tới.

Hoàng thượng cũng biết bản thân mình không được hoan nghênh, sau khi ăn xong cũng không ở lại lâu, chỉ nói vài câu đã lập tức rời đi. Lâm Sơ Cửu vốn định cáo lui theo, nhưng Thái hoàng từ lại lôi kéo nàng trước một bước, muốn Lâm Sơ Cửu chơi cùng với nó.

Lâm Sơ Cửu nhủ này, nhưng Thái hoàng từ hoàn toàn không cho nàng cơ hội nói chuyện, trực tiếp quán tẩy Hoàng hậu, muốn Hoàng hậu đồng ý.

Hoàng hậu bất đắc dĩ tức tức đả, "Sơ Cửu, tiểu Thất ở trong cung, bên người không phải thái giám chính là cung nữ, không có người nào có thể chơi cùng nó. Hiếm khi có người tiến cung, vậy hãy đi chơi cùng nó đi. Đứa này này vẫn luôn chơi rất thân với người, cũng chỉ có người ở đây nó mới có thể chơi nhau như thế."

Hoàng hậu dịu dàng nhìn Thái hoàng từ lời kéo, lời chất vấn cao quý đoan trang, nhưng sự sùng nịch hiền hòa ở trên mặt vẫn không lờ được người. Đây mới là thái độ của mẫu thân đối với hài tử. Trong khi quan hệ giữa Hoàng hậu và Thái từ càng giống như người trên đối với người dưới.

Hoàng hậu đã nói tới mức như thế, Lâm Sơ Cửu cần bản không thể nói không, chỉ có thể tươi cười đồng ý.

Lâm Sơ Cửu vừa gật đầu đồng ý, Thái hoàng từ lập tức vui sướng nhẩy dựng lên, "Hoàng thất tốt nhất, ta thích hoàng thất nhất."

"Như thế nào? Hoàng thất người tôi thì lập tức quên mẫu hậu? Mẫu hậu đối với người không tốt?" Hoàng hậu ra vẻ ghen tỵ, Thái hoàng từ liền vội vàng quay qua dỗ Hoàng hậu. Tiểu hài tử mới bảy tuổi nhưng miệng giống như được lau qua mặt ngọt, khiến người không thể không thích.

Lâm Sơ Cửu vẫn tươi cười đứng tại chỗ, đợi đến khi Thái hoàng từ dỗ Hoàng hậu xong, nàng mới cùng Thái hoàng từ đi ra ngoài. Tuy nhiên, bọn họ không phải đi theo con đường phía trước, mà Thái hoàng từ đề nghị đi quanh quanh theo mấy con đường vòng ở trong cung.

"Hoàng thất, chúng ta vừa mới ăn no, đi bộ thêm một chút sẽ tốt cho tiêu hoá." Đây là lời Thái hoàng từ đã nói, Lâm Sơ Cửu không biết Thái hoàng từ đang muốn làm gì, chỉ gật đầu đồng ý.

Bình tới tướng chặn, nước tới đất ngăn (兵来将挡，水来土掩). Nàng không từ được Tiểu Thiên Diệu, nhưng sao nàng có thể sợ một tiểu hài tử như Thái hoàng từ.

Lâm Sơ Cửu mang theo bốn thị nữ, Thái hoàng từ mang theo hai thái giám, một đám người nghênh ngang đi ở trong cung. Thái hoàng từ một đường nhẩy nhót, cũng không cần cung nhân dẫn đường, lời kéo Lâm Sơ Cửu nhìn Đông xem Tây, cực kỳ vui sướng. Ngẫu nhiên gặp được vài phi tử hậu cung, nhưng vì phẩm cấp đều không cao, vì thế Lâm Sơ Cửu cũng không phải hành lễ đối với bọn họ.

Sau khi đi bộ một thời gian dài, bọn họ không gặp bất cứ người hay sự tình gì kỳ lạ. Lâm Sơ Cửu từng hoài nghi có lẽ bản thân mình đã suy nghĩ quá nhiều, Thái hoàng từ chỉ là một tiểu hài tử sao có thể có tâm cơ nặng nề như vậy. Nhưng khoảnh khắc tiếp theo, bọn họ đã gặp được Tam hoàng tử, người con đang đường thái giám đầy tới.

"Tam ca," Thái hoàng từ mừng vẻ mặt kinh ngạc, buông tay Lâm Sơ Cửu ra, lập tức chạy tới bên người Tam hoàng tử.

Tam hoàng tử, Tiểu Tử An, nhí từ của Chu Quý Phi, bị tàn tật bẩm sinh, hai chân không thể đi đứng, chỉ dựa vào bó đỡ được và y thuật tinh thông của thái y mới giữ được hai chân không bị héo rít, phát triển bình thường.

Bởi vì bị tật ở chân nên Tam hoàng tử quanh năm ở tại trong cung. Trước đây Lâm Sơ Cửu chưa từng gặp qua hắn, đây chính là lần đầu tiên. Và Lâm Sơ Cửu chỉ cần liếc mắt một cái đã nhận ra Tam hoàng tử, ngoại trừ việc hắn ngồi ở trên xe lăn, Tam hoàng tử còn có vẻ bề ngoài khiến người nhìn qua đều rất khó quên.

Nghệ đồn, Tam hoàng tử diện mạo tuấn mỹ vô song, tính tình âm ám đoan chính giống như tiên, khiến người chỉ cần liếc mắt một cái sẽ không thể nào quên được.

Những người từng gặp qua Tam hoàng tử đều nói, người quen biết Tam hoàng tử hay không, không quan trọng, chỉ cần người nhìn thấy hắn, lập tức sẽ biết đó chính là hắn. Bởi vì toàn bộ Đông Vãn rốt cuộc tìm không ra được nam tử thứ hai, phong lưu tuấn đạt giống như Tam hoàng tử.

Chỉ liếc mắt một cái, Lâm Sơ Cửu đã biết những đánh giá này không hề có chút khuếch đại chút nào. Khuôn mặt nam tử trước mặt giống như tranh vẽ, đẹp để hài hoà, lẳng lơng ngồi ở chỗ kia, khiến người có thể cảm nhận được thế nào là quân tử khiêm tốn, ôn nhuận như ngọc.

Mặc dù Lâm Sơ Cửu đã quen nhìn mỹ nam các kiểu, nhưng khoảnh khắc khi nhìn thấy Tam hoàng tử cũng có một chút hoảng thần trong chớp lát.

"Hoàng thất," Tiểu Tử An chủ động tiến lên vấn an, ánh mắt trong sáng, sạch sẽ không dính bụi trần, mới đẹp khỏe mạnh, cho dù đang ngồi ở trên xe lăn, cũng không thể nào che dấu được phong thái quân thần.

Nam nhân này, quả thực là địch nhân của tất cả nam nhân trong thiên hạ, mọi cử chỉ lời nói của hắn đều rất khéo léo tự nhiên, hoàn toàn không hề có ý trêu chọc người khác, khiến người cảm thấy có ấn tượng rất tốt về hắn.

Người bị hấp dẫn bởi trái tim mình, nhưng lại không biết rằng người khác đã khuyên đảo vì người.

Lâm Sơ Cửu thầm khen một tiếng, thu hồi ánh mắt đánh giá, khôi phục lại nụ cười thân thiện chân thành, "Tam điện hạ." Đối mặt với Tam hoàng tử, nàng cần bản không thể nào mừng theo ác ý, luông không khí quanh thân của hắn khiến người không tự chủ được cảm thấy bình thản hơn.

Nhìn thấy Tam hoàng tử, Lâm Sơ Cửu không thể không nghĩ tới Tiểu Thiên Diệu, cũng đều bị tàn tật hai chân, vì sao Tiểu Thiên Diệu vẫn luôn bá đạo như thế? Sao hắn không thể học tập giống như Tam hoàng tử như vậy?

Thái hoàng từ không hề hành động giống như tiểu hài tử ở trước mặt Tam hoàng tử, nó rất trầm ổn giống như một tiểu đại nhân, mỗi tiếng nói cử động hoàn toàn đều rất có lễ, rất có quý cụ.

Tam hoàng tử cũng không đối xử với Thái hoàng từ giống như tiểu hài tử, rất nghiêm túc nói chuyện với Thái hoàng từ, đồng thời không quên sự tồn tại của Lâm Sơ Cửu.

Chẳng qua, lúc này bọn họ đang ở giữa đường, thật sự không nên nói nhiều. Sau khi nói vài ba câu, Tiểu Tử An liền nói "Hoàng thất và Thái đế đang muốn đi đâu? Để ta dẫn đường cho các người, được không? Đi tiếp về phía trước chính là Thanh Hòa Điện, là góc Tây Bắc của hoàng cung, không còn đường nào có thể đi qua."

"Tam ca, ta và hoàng thất chỉ đi quanh quanh trong cung một chút, vô tình đi tới nơi này của ca. Hiện tại chúng ta đang chuẩn bị quay về thì gặp được ca." Thái hoàng từ cười giải thích một câu, trên mặt toàn là vẻ hồn nhiên ngây thơ, khiến người không thể sinh ra hoài nghi trong tim. Nhưng.....

Lâm Sơ Cửu không thể không tiếp tục suy nghĩ nhiều thêm một chút. Nàng có thể khẳng định Thái hoàng từ không phải vô tình đưa nàng tới nơi này, nhưng rốt cuộc Thái hoàng từ đang có ý gì?

Là muốn đề nàng gặp được Tam hoàng tử trong truyền thuyết, sau đó khiến nàng nhìn thấy được sự đối lập giữa Tam hoàng tử và Tiểu Thiên Diệu?

Có ấn trí như vậy hay không?

"Ta vừa lúc cũng muốn đi thỉnh an mẫu phi, ta sẽ đưa các người tới đó." Trong khi Tiểu Tử An nói chuyện, ánh mắt cũng dừng lại ở trên người Lâm Sơ Cửu, dường như đang dò hỏi ý kiến của Lâm Sơ Cửu. Nhưng khi Lâm Sơ Cửu còn chưa tỏ thái độ, Thái hoàng từ đã vỗ tay đồng ý, "Tốt, tốt. Tam ca, ca ca nên đi ra ngoài nhiều hơn một chút. Tam ca cũng thấy, hai chân Diệu hoàng thúc cũng không thể đi lại, nhưng Diệu hoàng thúc không hề giống như Tam ca người, mỗi ngày đều ngủ tại Thanh Hòa Điện, không đi ra ngoài. Hơn nữa, Diệu hoàng thúc cũng không nhận mệnh giống như ca. Ta nghe Thái từ ca ca nói, Diệu hoàng thúc đã mời danh y thiên hạ tới trị liệu cho thúc ấy, đến lúc đó nếu như danh y có thể trị được chân cho Diệu hoàng thúc, ta nhất định sẽ tới cầu Diệu hoàng thúc, để hoàng thúc phú danh y tới trị chân cho Tam ca ca. Đến lúc đó, Tam ca sẽ không bao giờ phải ngồi xe lăn nữa, có thể đi khắp thiên hạ."

Mặc dù Thái hoàng từ nói thẳng, nhưng trong lời nói khắp nơi đều để lộ ra sự nghi ngờ Tiểu Tử An. Đối với việc trong lòng nó có nghĩ như vậy hay không, người khác không thể nào biết được. Tuy nhiên.....

Lâm Sơ Cửu lại biết, Tiểu Tử An cũng không phải là người nhận mệnh giống như lời Thái hoàng từ vừa nói, bởi vì Hệ thống Y Sinh của nàng hoàn toàn không màng tới chủ nhân có nguyên ý hay không, liều mạng nhắc nhở nàng, có người bệnh cần phải được cứu trị. Và người bệnh này không ai khác, chính là Tiểu Tử An. Nhưng.....

Đang ở trong cung, muốn nàng ra tay như thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Quyền Khuyết Thiên Hạ* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](#).

Chương 45: Buồn rầu, Tam hoàng huynh hữu ích hơn

Hệ thống Y Sinh không ngừng phát ra tiếng cảnh báo, nhắc nhở Lâm Sơ Cửu có người bệnh cần được cứu trị. Khi Lâm Sơ Cửu vẫn do dự không có hành động gì, Hệ thống Y Sinh không hề có nhân tính, bắt đầu trực tiếp đếm ngược thời gian mười phút.

Sắc mặt Lâm Sơ Cửu đều đã thay đổi, điều này quả thực là đang mất mạng nàng!

"Hoàng thất, có chuyện gì vậy?" Mặc dù Tiểu Tử An vẫn luôn nói chuyện cùng với Thái hoàng từ, nhưng vẫn không hề vắng vẻ Lâm Sơ Cửu, ngay khi Lâm Sơ Cửu biến đổi sắc mặt hẳn cũng lập tức phát hiện ra.

Sự quan tâm xuất phát từ nội tâm được thể hiện qua đôi mắt chân thành, thật sự khiến người không thể không động lòng.

Một người như vậy, sao lại được sinh ra ở chốn hoàng cung?

Lâm Sơ Cửu âm thầm cảm thấy tức nổi, trên mặt vẫn mang bộ dáng cảm thấy không khỏe, nhẹ nhàng an vào trên bụng mình, nhủ thầm nói: "Có lẽ là đi quá nhanh, bụng có chút không khỏe."

"Hoàng thất đau bụng sao?" Thái hoàng từ lo lắng hỏi một câu, thấy Lâm Sơ Cửu gật đầu, nó hơi cau mày nói, "Nhất định là do ta vừa rồi đã lôi kéo hoàng thất đi đường quá nhanh, hoàng thất, thực xin lỗi, đều là ta không tốt, khiến hoàng thất khó chịu."

Thái hoàng từ ôm hết mọi sai lầm tới trên người mình, gấp đến nỗi xoay quanh, bộ dáng đáng thương nhìn Tiểu Tử An, giống như không biết nên làm gì mới tốt.

Tiểu Tử An nhủ này hay, dường như muốn tránh xa rắc rối. Nhưng, khi đối mặt với khuôn mặt tái nhợt của Lâm Sơ Cửu, cùng với sự nóng bỏng bất an của Thái hoàng tử, Tiểu Tử An vẫn mở miệng nói: "Hoàng thất vừa rồi đi quá nhanh, hiện tại tôi nhất nên nghỉ ngơi một chút, hay là tới Thanh Hòa Điện nghỉ ngơi một lát trước đi?" Tiểu Tử An sợ Lâm Sơ Cửu hiểu lầm, lại bồi thêm một câu: "Nơi này tương đối heo lành, Thanh Hòa Điện của ta là gần đây nhất."

"Đúng đúng đúng, hoàng thất không thể đi tiếp. Hoàng thất hãy nghe Tam ca tới Thanh Hòa Điện nghỉ ngơi trước, ta sẽ đi tìm thái y tới." Thái hoàng từ vội vội vàng vàng chạy ra bên ngoài, không màng tới tiểu thái giám phía sau kêu la.

A..... Lâm Sơ Cửu rù rù mắt, đầu đi sự lạnh lẽo trong đôi mắt của mình.

Thái hoàng từ rất tự nhiên, nhưng chính vì quá tự nhiên khiến người không thể không suy nghĩ nhiều thêm một chút.

Tuy nhiên, hành động đột nhiên chạy đi tìm thái y của Thái hoàng từ, vẫn thuận tiện cho Lâm Sơ Cửu. Lâm Sơ Cửu cũng không khách khí, thuận thể tiếp nhận lòng tốt của Tiểu Tử An, theo hắn đi tới Thanh Hòa Điện nghỉ ngơi.

Lâm Sơ Cửu lăm khách tới Thanh Hòa Điện nghỉ ngơi, Tiểu Tử An là chủ nhân đương nhiên phải đi cùng nàng, hẳn nghi ngờ người nói với thái giám bên cạnh: "Đi nói với mẫu phi một tiếng rằng tôi nay ta mới qua đó được."

"Đã làm phiền điện hạ." Lâm Sơ Cửu ra vẻ yếu đuối ngồi xuống, nâng chén trà ấm do cung nữ dâng lên, đưa tới miệng nhỏ uống một ngụm.

"Hoàng thất quá khách khí! Nếu Tử hoàng thúc biết, hoàng thất không thoải mái và đang ở gần Thanh Hòa Điện, ta không mời người tiến vào nghỉ ngơi, Tử hoàng thúc nhất định sẽ đánh mắng ta." Tiểu Tử An xác thực là một người nhẹ nhàng, khi mở miệng đều khiến người có cảm giác bớt xấu hổ hơn, lời nói trong ngoài đều rất thân thiện và cung kính đối với Lâm Sơ Cửu cùng với Tiểu Thiên Diệu.

Lâm Sơ Cửu cười một tiếng, buông chén trà xuống, khi nàng đang muốn tìm đề tài để hỏi về tật chân của Tiểu Tử An, Hệ thống Y Sinh lại không ngừng nhắc nhở Lâm Sơ Cửu, chỉ còn có ba phút!

Vốn định từ từ mới nói, trước tiên hàn huyên vài câu sau đó mới tự nhiên nhắc tới sự tình thương trên chân, hiện tại xem ra là không thể được.

Lâm Sơ Cửu nhủ này, khi đang nghỉ ngơi làm thế nào để mở miệng. Tiểu Tử An đã chủ động nói "Hoàng thất, người có khỏe hay không? Nơi này của ta có vẻ hơi xa, thái y có khả năng không tới đây nhanh như vậy, để ta sai hạ nhân xoa bụng cho người?"

"Không cần, ta không sao, nhưng....." Ánh mắt Lâm Sơ Cửu dừng ở trên hai chân của Tiểu Tử An, "Nhìn thấy điện hạ ta bỗng nghĩ tới Vương gia."

"Hoàng thất và hoàng thất tình cảm thật sâu đậm, Từ An thật sự rất hâm mộ," Tiểu Tử An không hề cảm thấy khó chịu, càng không cảm thấy buồn phiền khi Lâm Sơ Cửu nhìn chăm chăm vào chân bị tật của mình.

Hắn cũng bởi vì bị tàn tật nên hơi tự ti. Với hắn, hai chân không thể đi lại, so với người khác không có gì khác biệt.

Tình cảm sâu đậm? Lâm Sơ Cửu thật sự rất muốn cười, nhưng hiện tại nàng không chỉ không thể cười, mà còn phải giả bộ rất được Tiểu Thiên Diệu coi trọng. Nàng không chỉ muốn giả vờ ở trước mặt Tiểu Tử An, nàng còn muốn giả vờ ở trước mặt mọi người trong thiên hạ. Nếu không.....

Không có nhà mẹ đẻ chống lưng, nếu không được trọng phu coi trọng, nàng sẽ không có ngày nào sống tốt ở trong kinh thành.

Khuôn mặt Lâm Sơ Cửu dò ửng, cử đầu, giống như đang ngượng ngùng. Lúc này Tiểu Tử An mới nhận ra, mình nói lời này quá hơi thất lễ, nhất thời không dám mở miệng nói tiếp.

Hạ nhân cúi đầu đứng ở một bên, càng không dám lên tiếng. Trong lúc nhất thời, trong điện tĩnh lặng không có tiếng động.

Nếu có thể, Lâm Sơ Cửu thực sự hy vọng vẫn luôn an tĩnh như vậy cho đến khi Thất hoàng tử mang thái y tới đây. Tuy nhiên, điều đó là không thể được.

Đặc biệt là khi Hệ thống Y Sinh đang đếm ngược 60 giây cuối cùng cho nàng.

Lâm Sơ Cửu cần cần mỗi, chỉ có thể liều mạng.

"Tam điện hạ," Lâm Sơ Cửu ngừng đầu, vì mặt thấp thỏm nhìn Tiểu Tử An, "Ta có hiểu biết một chút y thuật, điện hạ có thể để ta nhìn xem chân bị tật của người được không? Ta..... ta không có ý gì khác, ngày thường Vương gia không cho người khác chạm vào, ta cũng không biết thương thế Vương gia như thế nào, vì thế ta muốn nhìn xem, sau đó..... nếu có thể giúp được chút gì đó."

Quái là một lý do rất hợp lý!

Lâm Sơ Cửu gần như muốn khóc, nhưng trong thời gian ngắn như vậy, nàng thật sự không thể nghĩ ra được từ nào tốt hơn để nói.

Vốn tưởng rằng nàng sẽ bị cự tuyệt, không ngờ Tiểu Tử An chỉ ngăn người gạt đầu, "Có thể."

"Thật sự có thể chứ?" Hai mắt Lâm Sơ Cửu tỏa ra ánh sáng, Hệ thống Y Sinh nhắc nhở nàng, chỉ còn hai mươi giây cuối cùng.

Ờng trời, nàng đã được cứu rồi, Tiểu Tử An là một người tốt.

Tiểu Tử An mỉm cười gạt đầu, "Chỉ cần hoàng thất không ngại, ta cũng không sao."

Tam hoàng tử rất xứng đáng được mọi người xem là người nhẹ nhàng và ân cần nhất, quả nhiên rất dễ nói chuyện.

Lâm Sơ Cửu không hề do dự, mất thấy chỉ còn lại mười giây cuối cùng, nàng vội vàng tiến lên, ngồi xổm trước mặt Tiểu Tử An, ân nhẹ chỗ căng chân của hắn.

Cơ bắp và xương cẳng chân đều không bị héo rút, tình trạng vẫn rất tốt, ngoại trừ không thể dùng sức, không hề khác so với cẳng chân của người bình thường. Điều này chứng tỏ rằng, cẳng chân của Tiểu Tử An không có vấn đề gì.

Sau đó, Lâm Sơ Cửu tiếp tục chạm vào đầu gối của Tiểu Tử An.....

Chân của Tiểu Tử An không có cảm giác, vì thế cũng không cảm thấy xấu hổ, hơn nữa Lâm Sơ Cửu không hề có một chút kinh nhon, Tiểu Tử An thật sự không cảm thấy phản cảm chút nào.

Lâm Sơ Cửu không biết, khi nàng chạm tay, biểu hiện trên mặt nàng lập tức trở nên căng thẳng, nghiêm túc giống như thần kinh đã mất cân đối, có thể so sánh với Tiểu Thiên Diệu.

Mấy tỷ nữ Trân Châu Mã Nào ban đầu còn cảm thấy Lâm Sơ Cửu dường đột, nhưng nghĩ tới tất cả những gì Lâm Sơ Cửu đã làm đều chỉ là vì Vương gia, bọn họ đột nhiên không thể không nghĩ: Vương phi khẳng định rất yêu Vương gia!

Sự tình Lâm Sơ Cửu ở Thanh Hòa Điện, chỉ được muốn xem xét hai chân của Tiểu Tử An, ngay lập tức đã được truyền tới tai Hoàng hậu và Thất hoàng tử trước tiên.

Khuôn mặt nhỏ của Thất hoàng tử nhàu lị, lần đầu bắt đầu nói: "Mẫu hậu, con đã nói Tam hoàng huynh hữu ích hơn. Tam hoàng huynh vừa nhẹ nhàng vừa ân cần, mặc dù cũng bị tàn tật nhưng vẫn có rất nhiều người thích. Nếu để Lâm Sơ Cửu giả cho Tam hoàng huynh, khẳng định nàng ấy sẽ toàn tâm toàn ý đối với Tam hoàng huynh. Nàng biết về bị mặt ấy cũng tốt. Nếu nàng thật sự biết về sự kiện kia, vì Tam hoàng huynh nàng ấy nhất định sẽ nói ra."

"Mẫu hậu cũng biết để nàng cưới Tam hoàng huynh sẽ tốt hơn, nhưng cần phải có sự đồng ý của phụ hoàng con. Tuy nhiên, phụ hoàng con lại ban Lâm Sơ Cửu cho Tử hoàng thúc." Hoàng hậu dựa vào trên ghế, tình thần cảm thấy không được tốt.

Thất hoàng tử oán hận đăm đăm một cái, "Khẳng định là do Chu Quý Phi, nữ nhân tình quái kia."

"Được rồi! Tiểu Thất, con cũng đừng cưỡng cầu nữa, mẫu hậu có thể sống đến bảy giờ đã rất mãn nguyện." Hoàng hậu vuốt ve đầu Thất hoàng tử, vì mặt từ ái.

"Mẫu hậu....." Hốc mắt Thất hoàng tử đỏ lên, nép mình bên người Hoàng hậu, con người đen bóng buồn rầu.....

Có một mẫu thân như thế, không có hai từ nào nguyện ý lớn lên!

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Quyên Khuyết Thiên Hạ* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Âm mưu, thiếu chút nữa đã cưới Lâm Sơ Cửu

Chân của Tiểu Tử An không hề héo rút, gần cổ cũng không có bất luận vấn đề gì, ngoại trừ không thể đi lại, chân hẳn không khác gì chân của người bình thường. Lâm Sơ Cửu hoàn toàn không thể đoán ra được, nguyên nhân vì sao hẳn không thể đi lại.

"Hoàng thất, có chuyện gì sai hay sao?" Tiểu Tử An thấy Lâm Sơ Cửu nhàu mày, không nhận được hỏi một câu.

"Không sao, ta chỉ cảm thấy chân của Tam điện hạ rất kỳ lạ." Hệ thống Y Sinh nhắc nhở đã chẩn bệnh xong, Lâm Sơ Cửu cũng thu hồi tay lại.

"Có phải không tìm ra nguyên nhân bệnh hay không? Nhưng không thể đi lại?" Tiểu Tử An nói ra nghi ngờ của Lâm Sơ Cửu.

Đấy cũng không phải là bí mật gì, Chu Quý Phi là sủng phi của Hoàng thượng, bởi vì hai chân của Tiểu Tử An đi đứng không tốt nên vô duyên với ngôi vị hoàng đế, nhưng hẳn vẫn được Hoàng thượng yêu thích.

Hoàng thượng đã nói rất nhiều danh y tới trị chân cho hắn, đáng tiếc cho dù đại phu nói danh bao nhiêu, thậm chí cả thần y cũng không thể nào chẩn trị được tật chân của hắn.

Chân hẳn không có vấn đề gì, nhưng lại không thể đi lại.

Lâm Sơ Cửu thấy Tiểu Tử An đã biết, nàng cũng không dấu diếm, nói thẳng: "Ta chưa từng gặp qua chứng bệnh như vậy, chân của người không hề bị thương." Nàng đã từng nghe tài khoa ngoại rất nhiều năm, từng gặp qua không ít người bệnh hai chân đi đứng không tốt. Nhưng cho tới bây giờ, nàng vẫn chưa từng gặp phải tình huống giống như Tiểu Tử An. Loại tình huống của Tiểu Tử An càng giống như là bệnh tâm lý.

Không thể chuẩn đoán và xác định được nguyên nhân của căn bệnh, nhưng lại không thể nào đi lại được. Không chỉ có nàng, ngay cả Hệ thống Y Sinh cũng không thể chuẩn đoán được nguyên nhân bệnh. Và Hệ thống Y Sinh đã liệt người bệnh Tiểu Tử An vào chứng bệnh nghi nan. Trong một khoảng thời gian ngắn không thể nào trị liệu được, vì thế hệ thống sẽ không trùng phạt nàng. Điều này khiến cho Lâm Sơ Cửu an tâm hơn, nếu không rằng thật sự sẽ khốc đến chết.

Tiểu Tử An rũ mắt, đầu đi thất vọng trong mắt, tức nuối nói: "Chứng bệnh của ta và Tử hoàng thúc không giống nhau, chỉ sợ không thể giúp gì được cho hoàng thân."

"A?" Lâm Sơ Cửu hơi sững sốt một chút, lúc này mới nhớ tới lý do lúc này mình nói, vội vàng xua tay nói: "Không sao, không sao. Là ta đường đột, ta có hiểu biết một chút y thuật. Mặc dù chứng bệnh của Tam điện hạ không có cách nào trị liệu, nhưng ta thật ra biết cách bảo vệ nó. Lúc ta quỳ lại sẽ sai người đưa chắt được tới cho điện hạ. Tam điện hạ hãy hồi thái y xem có đúng được hay không."

Hệ thống Y Sinh đã chuẩn bị một bộ đầu mítxa cho Tiểu Tử An, nhìn qua thì nó giống như một loại thuốc truyền thống của Trung Quốc. Lâm Sơ Cửu mỉm cười mượn hoa hiến Phật, nhưng nàng không biết Tiểu Tử An có dám dùng hay không.

"Đa tạ hoàng thất!" Tiểu Tử An không hề cự tuyệt, nhưng có thể dùng nó hay không cũng khó nói được.

Khi hai người nói chuyện, Thất hoàng tử đã mang theo thái y quay lại. Hốc mắt của Thất hoàng tử vẫn đỏ, trên mặt còn có nước mắt, nhìn qua cảm thấy rất đáng thương.

Tiểu Tử An là người có trái tim mềm yếu, mặc dù biết Thất hoàng tử là người không đơn thuần, nhưng cũng không đành lòng nhìn bộ dáng tiêu hài từ đáng thương của nó.

Khi thái y chuẩn trị cho Lâm Sơ Cửu, Tiểu Tử An gọi Thất hoàng tử tới bên người, lấy ra một chiếc khăn sạch đưa cho Thất hoàng tử, "Tử Mặc, đừng lo lắng, hoàng thất sẽ không sao."

Thất hoàng tử khẽ rên một tiếng, giống như một tiểu hài tử làm sai chuyện gì, không dám tiếp tục lớn tiếng nói chuyện.

Lâm Sơ Cửu vốn không sao, thái y khám cũng không được gì, chỉ có thể nói rằng sau khi Lâm Sơ Cửu ăn no, đi quá nhanh khiến bụng quần đau. Thái y đưa một viên thuốc khác tiêu để Lâm Sơ Cửu uống cùng với nước, sau đó nói nàng nghỉ ngơi một khắc (15ph) rồi hãy đi tiếp.

Hệ thống Y Sinh kiểm tra do lường, thấy viên thuốc không có bất luận vấn đề gì, vì không muốn khiến người hoài nghi, Lâm Sơ Cửu sáng khoai nuốt viên thuốc xuống. Chưa được một khắc sau nàng liền nói mình không sao, nhưng Tiểu Tử An và Thất hoàng tử vẫn không kháng muốn Lâm Sơ Cửu làm thế như lời thái y đã nói, dù thế nào cũng bắt Lâm Sơ Cửu nghỉ ngơi dù một khắc mới bằng lòng để nàng rời đi.

Sau một khắc, Tiểu Tử An tự mình đưa Lâm Sơ Cửu và Thất hoàng tử ra khỏi Thanh Hòa Điện. Thất hoàng tử không dám lôi kéo Lâm Sơ Cửu đi loạn, càng không dám yêu cầu Lâm Sơ Cửu chơi cùng với nó, an trí Lâm Sơ Cửu nghỉ trưa ở trong điện. Sau nửa canh giờ (1h) thì Tiểu Tử An đưa nàng tới thành an Hoàng hậu rồi tự mình đưa Lâm Sơ Cửu ra khỏi cung. Hoàng hậu cũng liên tục nhận lỗi, ngoài mặt tỏ vẻ hối lỗi khiến người không thể nhìn ra sơ hở.

Lâm Sơ Cửu mới đường đi ra bên ngoài thuận lợi, không gặp phải bất luận khó khăn nào. Trái tim treo cao của Lâm Sơ Cửu cuối cùng cũng được buông xuống. "Cửa ai hôm nay tạm thời đã qua, đối mặt với những người trong cung, cho dù khó xử cũng không thể quá trực tiếp."

Lâm Sơ Cửu ngồi ở trong xe ngựa, muốn nghỉ ngơi thoải mái một chút, nhưng làm thế nào cũng không thể nào tĩnh tâm nổi. Trong đầu nàng không ngừng nhớ tới căn bệnh của Tiểu Tử An, còn có chân trà bị hạ được kia.

Hệ thống Y Sinh không cưỡng chế Lâm Sơ Cửu lập tức trị liệu cho Tiểu Tử An, nhưng Lâm Sơ Cửu lại không dám từ bỏ như vậy, vạn nhất ngày nào đó Hệ thống Y Sinh lại muốn nâng trị liệu thì sao?

"Chân không có vấn đề gì, nhưng không thể nào đi lại, vì nguyên nhân gì?"

Lâm Sơ Cửu suy nghĩ hồi lâu cũng không thể nghĩ ra được ca bệnh tương tự, cuối cùng chỉ có thể suy đoán Tiểu Tử An không thể đi lại chỉ là do tâm lý.

Hệ thống Y Sinh được tập hợp tất cả các loại hình chẩn đoán bệnh rất lớn, nhưng lại không có cách nào do thám được nội tâm con người. Sự tình giống như có một cao thủ thời niên, kín đáo đánh vào trong não Tiểu Tử An, khiến hắn cho rằng chân mình không thể đi lại, vừa đi sẽ lập tức té ngã.

Điều này cũng không phải không có khả năng, nhưng.....

"Người nào có thể xuống tay ở trong hoàng cung?" Lâm Sơ Cửu càng nghĩ càng cảm thấy việc này rất phức tạp, cuối cùng đều là âm mưu quyền lực. Nàng sợ tới mức nhanh chóng thu hồi suy nghĩ, không dám suy nghĩ sâu hơn.

Hiện tại, bản thân nàng đã khó bảo toàn, nàng nào có bản lĩnh để quản tới sự tình và người trong cung. Hơn nữa, nàng và Tiểu Tử An cũng không thân thiết, nếu không phải Hệ thống Y Sinh cưỡng chế yêu cầu nàng trị liệu cho Tiểu Tử An, nàng tuyệt đối sẽ không chủ động ôm việc.

Trong khi Lâm Sơ Cửu đang suy nghĩ tới bệnh tình của Tiểu Tử An, Tiểu Tử An đã nói với Chu Quý Phi về Lâm Sơ Cửu, trong đó khiến cho Tiểu Tử An khó hiểu chính là, "Mẫu phi, người có từng nghe nói Tử hoàng thân biết y thuật hay không?"

"Lâm Sơ Cửu biết y thuật? Con nghe ai nói?" Chu Quý Phi nhướng mắt phượng lên, con người trong sáng như nước mùa thu tràn đầy kinh ngạc.

Chu Quý Phi là con của đế sư đương triều, là thanh mai trúc mã lớn lên cùng với Hoàng thượng, tình cảm sâu đậm, nếu không phải nhà mẹ đẻ của Hoàng hậu quá mạnh, cũng chưa chắc ai sẽ là Hoàng hậu Đồng Văn.

Có thể sinh ra Tiểu Tử An đẹp tựa như tiên, diện mạo Chu Quý Phi tất nhiên không hề tầm thường. Khuôn mặt Chu Quý Phi xinh đẹp tinh xảo, đôi mắt trong sáng, khí chất thanh cao, nhất cử nhất động đều ưu nhã thanh lệ, ngay cả Hoàng thượng cũng luôn khen ngợi Chu Quý Phi.

"Mẫu phi không biết hay sao?" Điều này khiến Tiểu Tử An càng thêm nghi hoặc, "Nếu như nàng ấy không biết y thuật, sao có thể khám ra được tật chân của con rất kỳ lạ?" Mặc dù chuyện này không phải là bí mật gì, nhưng cũng không phải là sự tình Chu Quý Phi nên biết.

"Nàng ấy đã xem qua chân của con?" Chu Quý Phi không thể hiểu được, chính xác thì Lâm Sơ Cửu muốn làm gì?

Không phải Lâm Sơ Cửu rất thích Thái Tử hay sao? Từ khi nào lại cảm thấy hứng thú với nhĩ tử của mình như thế? Hơn nữa với thân phận hiện tại của Lâm Sơ Cửu, cho dù nàng ấy thích nhĩ tử mình cũng không thể biểu hiện ra ngoài.

"Vâng, lúc trước nàng ấy và Thái đế đi tới gần Thanh Hóa Điện, có chút không thoải mái. Con gặp được nên đã mời nàng ấy tới Thanh Hóa Điện nghỉ ngơi một lát." Tiểu Tử An đơn giản kể về sự tình lúc trước một lần.

Sau khi Chu Quý Phi nghe xong, hết thờ dài, bắt đầu đi nói: "Tử An, con rõ ràng biết con người Thái đế không hề đơn giản, vì sao lại không biết trốn tránh một chút? Con không biết rằng nó đã tính kế con."

"Mẫu phi, nào có nghiêm trọng như vậy, hai chân của con đi đứng không tốt, đôi này vô duyên với người vị hoàng đế. Hơn nữa, con cũng không có suy nghĩ sẽ tranh đoạt vị trí kia. Con không ngại Thái đế, cho dù nó muốn tính kế cũng không tính tới trên đầu con." Tiểu Tử An nhẹ nhàng khuyên bảo, không hy vọng mẫu phi mình không vui chỉ vì chút việc nhỏ thế này.

"Ai nói nó không tính kế tới trên đầu con? Lúc trước nó đã thiết kế để con cưới Lâm Sơ Cửu, nếu không phải mẫu phi biết được, hiện tại con đã cưới nàng ấy." Chu Quý Phi hận không thể mài sắt thành thép nhìn Tiểu Tử An.

Nhà tử này của nàng được sinh ra ở trong hoàng cung, nơi người có thể bị ăn thịt ngay trong nháy mắt, vì sao vẫn đơn thuần như vậy, thật sự khiến người lo lắng.

"Mẫu phi, người vừa nói gì vậy? Con cưới Lâm..... không phải, là hoàng thất?" Tiểu Tử An sững sờ, bên tai đổ ừng, trong đầu bắt gặp hiện lên hình ảnh Lâm Sơ Cửu ngồi xổm xuống bên cạnh hắn, ấn hai chân hắn.....

Về mặt của nàng rất nghiêm túc. Khi Lâm Sơ Cửu nghiêm túc, dường như không hề cảm thấy chán ghét giống như trong những lời đồn đãi!

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Quyên Khuyết Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 47: Vô tử được, bị đùa giỡn

Edit: Emily Ton.

Lâm Sơ Cửu trở lại Tiểu Vương phủ cũng không vội vàng tắm rửa thay quần áo, thay vào đó nàng sai Trần Châu Mã Nào đi tìm Ngô đại phu.

Dù nàng hay Hệ thống Y Sinh đều không quen thuộc đối với độc cổ đại, nàng chỉ có thể tìm người hiểu việc. Và trước mắt, nàng chỉ quen biết một người, đó là Ngô đại phu của Tiểu Vương phủ.

"Không biết Vương phi triệu kiến, là vì có chuyện quan trọng hay sao?" Ngô đại phu một đường chạy chậm tới nơi, vừa thở hổn hển, vừa vội vàng chào hỏi Lâm Sơ Cửu.

Ngô đại phu tôn trọng Lâm Sơ Cửu, cũng không phải bởi vì thân phận Tiểu Vương phi của nàng, mà là vì trí thức và thái độ chuyên nghiệp của nàng.

Lâm Sơ Cửu cũng không khách khí, cởi áo khoác ngoài ra và đưa cho Ngô đại phu, "Ngô đại phu, giúp ta nhìn xem trên tay áo có dính vết nước kìa, rốt cuộc là thứ gì?"

"A?" Ngô đại phu mừng vẻ mặt khó hiểu, Lâm Sơ Cửu kiên nhẫn giải thích một câu, "Đây là lúc ta ở trong cung, hạ nhân dâng nước trà lên cho ta, ta phát hiện thấy màu sắc không đúng nên không uống, đổ chúng vào trong tay áo, ngài nhìn xem nước trà này có chứa thứ gì?"

"Điều này, điều này....." Ngô đại phu vừa nghe xong, hai mắt đều mở to, sự tình trong hoàng cung, ông thật sự có thể biết được sao?

"Ngô đại phu, ngài không cần quản những thứ khác, sau khi rời khỏi đây, ta cũng sẽ không nói bất cứ điều gì." Đơn giản chỉ bận rộn giúp nàng, nếu không phải Hệ thống Y Sinh không thể kiểm tra ra được, nàng cũng sẽ không phiền tới người khác.

Hệ thống Y Sinh không lưu trữ tư liệu về độc cổ đại, nhiều nhất chỉ có thể nhắc nhở nàng có độc hay không.

Ngô đại phu rất muốn cự tuyệt, nhưng tưởng tượng tới trí thức y học thâm hậu của Lâm Sơ Cửu, ông chỉ có thể cắn răng gật đầu, "Vây ta sẽ kiểm tra xem." Ngài đại phu biết rằng, nếu không giúp chút gì cho Vương phi, sao Vương phi sẽ xem ông giống như tâm phúc, dạy thêm y thuật cho ông? Ngô đại phu trước tên dùng ngón chân kiểm tra một lần, ngón chân không chuyển sang màu đen, vì thế ông lớn mật định một chút nơi tay rồi ném ném. Vừa mới ném một ném, Ngô đại phu lập tức nhủ mảy mai, "Vương phi, đây là Vô Tử được!", ngài có từng ném qua?" Hơn nữa là loại được có hiệu quả nhất, chỉ cần Lâm Sơ Cửu ném một chút, đời này đời sẽ không thể có hài tử. (*thuộc về sinh)

"Vô tử được?" Lâm Sơ Cửu nhàu mày, trong cung ai dám hạ vô tử được cho nàng?

Không đúng, trong cung rất nhiều người có thể sẽ hạ vô tử được cho nàng, bởi vì có quá nhiều người không muốn Tiểu Thiên Diệu có hài tử.

"Ta có thể khẳng định đây là vô tử được, nó thanh lâu thường rất hay dùng, được tính cực kỳ bá đạo, hơn nữa rất hại người." Khi Ngô đại phu nói những lời này, trên trán thấm ra một tầng mồ hôi mỏng.

Không phải là ông nhút gan, chuyện này liên quan tới con nối dõi của Tiểu Vương, thật sự rất nghiêm trọng.

"Ta đã biết, đa tạ Ngô đại phu." Lâm Sơ Cửu âm thầm cảm thấy mình may mắn vì có Hệ thống Y Sinh, nếu không hôm nay nàng khẳng định đã gặp độc thù.

Ai có thể nghĩ tới, tiền cung uống một chén trà, đã bị người hạ vô tử được, sau này sẽ ra sao?

Ha ha.....

Ngô đại phu không dám nói gì nữa, thấy Lâm Sơ Cửu không phản phó gì khác, Ngô đại phu vội vàng cáo lui, chỉ sợ ngay lâu sẽ nghe được những chuyện mình không nên nghe.

"Đệ phải người nói với Vương gia một tiếng." Lâm Sơ Cửu đau đầu xoa xoa huyệt Thái Dương, nàng có thể khẳng định người trong cung không phải đang nhắm vào nàng, mà là đang nhắm vào Tiểu Thiên Diệu. Bởi vì bọn họ không thể xuống tay đối Tiểu Thiên Diệu, vì thế nên mới xuống tay từ chỗ nàng.

Tốt nhất nên bắt đầu từ hạt giống.

"Vâng." Bốn người Phi Thủy Trần Châu hiểu rất rõ ràng, Lâm Sơ Cửu biết lui lịch các nàng, nhưng vẫn dám dùng các nàng, không hề sợ các nàng nói gì khác với Vương gia.

"Chuẩn bị nước ấm, ta muốn tắm gội." Ban ngày lần lộn ở trong cung, Lâm Sơ Cửu rất mệt mỏi, hiện tại thật sự muốn ngâm vào trong nước ấm, giảm bớt một chút mệt nhọc.

San Hô và Mã Nào xinh xắn vâng dạ một câu, sau đó lập tức lui xuống an bài, không lâu sau nước ấm đều đã chuẩn bị xong, Lâm Sơ Cửu cũng thu hồi những phiền lòng kìa lại, thanh thản ngâm mình vào trong nước ấm.

Sau khi ngâm mình xong, tinh thần và tâm tình nàng đều tốt hơn rất nhiều, Lâm Sơ Cửu đang muốn sai hạ nhân đưa chút đồ ăn vặt tới, Phi Thủy đã cẩn thận nói: "Vương phi, Vương gia cho mời."

Rõ ràng, trong khi nàng đang ngâm nước tắm, Phi Thủy đã nói hết sự tình trong cung với Tiểu Thiên Diệu, đó là lý do vì sao Tiểu Thiên Diệu muốn gặp nàng.

Lâm Sơ Cửu thờ dài, tâm tình tốt ngay lập tức biến mất, nàng không muốn gặp Tiểu Thiên Diệu chút nào, nhưng nàng không có lựa chọn nào khác.

Vẫn gặp ở trong thư phòng, khi Lâm Sơ Cửu bước vào, nàng đã sẵn sàng cho việc bị Tiểu Thiên Diệu cưỡng bức, nhưng không ngờ Tiểu Thiên Diệu không làm gì cả, ngược lại bảo nàng ngồi xuống một bên.

"Hả?" Tiểu Thiên Diệu trơng tà?

Lâm Sơ Cửu kinh ngạc ngẩng đầu, vừa lúc đụng phải mắt đen cao thâm khó đoán của Tiểu Thiên Diệu. Lâm Sơ Cửu kinh ngạc, vội vàng thu hồi ánh mắt, không dám nói một câu, thành thành thật thật cúi thấp đầu ngồi xuống, tư thế hoàn mỹ, như thể nàng đã được huấn luyện rất tốt.

Tiểu Vương gia gì đó, quá dọa người, nàng quả nhiên không thể xem hắn là người tốt.

Tiểu Thiên Diệu cười như không cười. Hắn không cho rằng, Lâm Sơ Cửu, người dám đánh thị vệ hoàng cung sẽ nhát gan đến nỗi không dám nhìn thẳng vào mắt hắn. Nữ nhân này nếu không phải đang giả vờ, đó chính là trong lòng có quỷ.

"Trong hoàng cung đều tốt đẹp cả chứ?" Tiểu Thiên Diệu thờ mở miệng, giống như tùy ý hỏi một câu, nhưng.....

Đánh chết Lâm Sơ Cửu cũng không tin, Tiểu Vương gia hỏi mà không có ý khác. Lâm Sơ Cửu không dám nói bậy, lăm lăm một câu: "Không phải ngài đều biết hết rồi sao?" Bên người nàng đi theo bốn tên giám sát, nàng làm gì Tiểu Thiên Diệu cũng không biết?

"Bốn vương muốn nghe nàng nói." Hai tay Tiểu Thiên Diệu đặt ở trên tay vịn xe lăn, dựa lưng phía sau, nhưng bầu không khí vẫn rất đáng đoán, khiến Lâm Sơ Cửu không dám buông lỏng đề phòng.

Có lẽ là tâm trạng đêm động phòng, Tiểu Thiên Diệu khẳng khẳng phải giết chết nàng đã khác quá sâu vào trong tâm trí. Mỗi khi Lâm Sơ Cửu nhìn thấy Tiểu Thiên Diệu, lập tức lo lắng hẳn lại đột nhiên "nghĩ quẩn trong lòng" muốn giết chết nàng.

Mặc dù vạn phần không vui, Lâm Sơ Cửu vẫn ngoan ngoãn lập lại một lần, thậm chí ngay cả chuyện xem chân cho Tam hoàng tử cũng nói. Và đây cũng là trọng điểm mà Tiểu Thiên Diệu muốn biết. Không đợi Lâm Sơ Cửu nói xong, Tiểu Thiên Diệu đã hỏi: "Vì sao muốn xem chân của Tam hoàng tử?" Hắn không tin trong những gì Lâm Sơ Cửu đã nói.

Vì chân của hắn? Lâm Sơ Cửu nói dối thật sự không biết đó mặt, cũng chẳng hề thờ dốt.

Lời nói dối bị vạch trần, Lâm Sơ Cửu cũng không có một chút xấu hổ, ngược lại nghĩ càng thẳng lưng, nhìn về phía Tiểu Thiên Diệu, đúng lý hợp tình nói: "Không phải ta đã nói là vì Vương gia hay sao? Vương gia cũng biết, ta có hiểu biết một chút y lý, ta chỉ muốn nhìn tận chân của Tam điện hạ một chút xem chuyện gì đã xảy ra. Nếu ta có thể trị được cho chân của Tam điện hạ, nói không chừng cũng có thể chữa được chân cho Vương gia. Đến lúc đó, Vương gia có thể đi lại bình thường, ta sẽ thật có phúc."

Nói dối đạt tới cảnh giới cao nhất, chính là biến giả thành thật. Từ giờ trở đi, nàng chính là vị chân của Tiểu Thiên Diệu, nên mới nghĩ tới thương thế trên chân của Tiểu Tử An.

"Phải không? Nàng có phúc gì? Bốn vương ngồi ở trên xe lăn, nàng có thể làm bất cứ điều gì nàng muốn, không phải nàng chưa từng thử qua hay sao?" Khóc mõi Tiểu Thiên Diệu giờ lên, lộ ra một nụ cười trào phúng.

"Ta biết Vương gia có thể đi lại, nhưng chân Vương gia thật sự bị thương, cũng không thể trong thời gian dài....." Lúc đầu, Lâm Sơ Cửu dường như nghe không hiểu thêm ý trong lời nói của Tiểu Thiên Diệu, nhưng khi nàng phản tích lại một lần nữa, nàng vừa mới nói được một nửa, lúc này mới hiểu được ý của Tiểu Thiên Diệu, trên mặt "bùng" một chút lập tức đỏ ửng.....

Nàng... nàng bị đùa giỡn?

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Quyển Khuyết Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: Tự mình kiểm tra, ăn vạ bên người chủ nhân

Nàng bị Tiểu Thiên Diệu đùa giỡn?

Lâm Sơ Cửu có thể khẳng định, những gì Tiểu Thiên Diệu vừa nói tuyệt đối có thật ý, nhưng đối diện với ánh mắt lạnh băng không có chút độ ấm của Tiểu Thiên Diệu, nàng lại cảm thấy bản thân mình đã suy nghĩ nhiều quá.

Nam nhân trước mặt này là ai? Là Tiểu Thiên Diệu đã dè nàng ở trên giường, hơn nữa chỉ nghĩ muốn lấy mạng của nàng, sao có thể đùa giỡn nàng?

Nàng kín đáo liếc mắt nhìn hân một cái, xác định Tiểu Thiên Diệu vẫn lạnh lùng và không có bất luận biểu tình gì. Lâm Sơ Cửu càng thêm khẳng định, tâm trí của nàng không thuần khiết nên đã hiểu sai, không phải là Tiểu Thiên Diệu có thâm ý khác.

Tự khiển mình đa tình gì đó, thật sự mất mặt!

"Khụ khụ....." Lâm Sơ Cửu ho nhẹ một tiếng, che dấu sự xấu hổ của mình, "Vương gia, nếu không có chuyện gì khác, ta có thể trở về hay không?" Thà nàng đi thôi, nàng thật sự không có mặt mũi ngốc thêm.

Nhưng Tiểu Thiên Diệu không nghe được tiếng lòng của nàng, cho dù nghe được Tiểu Thiên Diệu cũng sẽ không để Lâm Sơ Cửu được như ý nguyện.

"Lại đây." Tiểu Thiên Diệu hoàn toàn phớt lờ sự xấu hổ của Lâm Sơ Cửu, môi mím khẽ mở, không dung nàng nói cự tuyệt.

"A?" Lâm Sơ Cửu lại ngốc lần nữa. Nam nhân này đang muốn làm gì?

"Đừng để cho bốn vương lập lại lần thứ ba." Tiểu Thiên Diệu căn bản không tin Lâm Sơ Cửu giả ngốc, hân biết rõ nữ nhân trước mặt không hề mơ hồ chút nào.

Sống chết trước mắt, còn dám nặc cả với hân, Lâm Sơ Cửu là người đầu tiên, người như vậy sao có thể ngu xuẩn vô tri.

Người đã nói lần thứ hai rồi sao?

Lâm Sơ Cửu chờ thầm trong lòng, nhưng trên mặt lại không dám biểu lộ ra ngoài. Nàng giống như có đầu nhỏ ngoan ngoãn tiến lên, dừng lại cách Tiểu Thiên Diệu ba bước, "Vương gia, ngài gọi ta có việc gì không?" Không có việc gì thì đừng khi dễ người khác, nàng tự nhận gần đây nàng đã tận lực làm tốt vai trò Tiểu Vương phi, chưa từng gây phiền toái cho Tiểu Thiên Diệu, hôm nay tiền cung cũng không hề vứt mất mặt mũi của hân.

"Không phải muốn biết thương thế trên chân của bốn vương hay sao? Sau này đừng đi tìm Bào Tam, nếu muốn nhìn xem thì trực tiếp nói với bốn vương." Tiểu Thiên Diệu rũ mắt xuống, ánh mắt dừng ở trên hai chân mình, ý tứ cực kỳ rõ ràng.

Lâm Sơ Cửu sự ngại ngại, hoàn toàn không thể tin được những gì mình vừa nghe thấy, "Vương... Vương gia, ngài để ta chạm vào chân của ngài?" Nhưng nàng không muốn chạm vào chân hân một chút nào! Hệ thống Y Sinh cũng không yêu cầu nàng trị cho hân, nàng không muốn tìm chết.

"Ừ, sau này..... không cho phép chạm vào nam nhân khác, bất luận lý do gì cũng đều không được." Tiểu Thiên Diệu không phải hỏi ý kiến của Lâm Sơ Cửu, mà là cảnh cáo nàng.

Lâm Sơ Cửu vẫn chưa lấy lại được tinh thần, hoàn toàn không nghe Tiểu Thiên Diệu nói gì, chỉ ngây ngốc gật đầu, "Được."

Lúc trước, kinh nghiệm sau vài lần ở chung nói cho Lâm Sơ Cửu biết, Tiểu Thiên Diệu là một bạo quân độc tài, hân nói chỉ có thể nghe lệnh mà không thể phản bác, nếu không người chịu khổ sẽ chính là mình.

"Rất tốt," Tiểu Thiên Diệu vừa lòng gật gật đầu, chút buộc buộc trong lòng về chuyện này, bởi vì Lâm Sơ Cửu nghe lời mà biến mất vô tung vô ảnh, "Động thủ đi."

"Cái... cái gì?" Lâm Sơ Cửu vẫn đang ở trong trạng thái ngốc ngếch, nàng vẫn chưa tỉnh táo lại.

"Kiểm tra xem rốt cuộc tình trạng chân bốn vương là như thế nào." Tiểu Thiên Diệu hiểu khi có tâm trạng tốt, nói một tiếng.

"À, vâng." Lâm Sơ Cửu rốt cuộc hoàn hồn, vội vàng tiến lên một bước, ngồi xổm trước mặt Tiểu Thiên Diệu, ngay khoảnh khắc đối tay nàng nắm trên hai chân Tiểu Thiên Diệu, Lâm Sơ Cửu đã lập tức hoàn toàn bình tĩnh lại.

Mặt đẹp trở nên nghiêm túc, đôi mắt lạnh lùng, không hề có dấu hiệu làm cho có lệ, thật sự giống như thể giới này chỉ có một mình nàng và Tiểu Thiên Diệu.

Thần sắc nghiêm túc dọa người, nhưng lại hấp dẫn người như vậy, ánh mắt Tiểu Thiên Diệu dụ lại, không tự chủ được nhìn chăm chăm vào sườn mặt của Lâm Sơ Cửu.

Lâm Sơ Cửu thật ra lớn lên rất đẹp, hơn nữa nữ nhân này không hề sợ hân, trên người cũng không có mùi son phấn khiến hân chán ghét, hân..... không hề chán ghét nữ nhân này khi nàng tới gần hân.

Tiểu Thiên Diệu nhắm mắt lại, đầu đi cảm xúc phức tạp khó phân biệt trong mắt.

Mặc dù là người bệnh không phải do Hệ thống Y Sinh yêu cầu trị liệu, nhưng năng chẩn chính phải làm kiểm tra cho Tiểu Thiên Diệu, Lâm Sơ Cửu vẫn rất nghiêm túc, thậm chí khởi động cả Hệ thống Y Sinh.

Hệ thống Y Sinh sẽ cương chế Lâm Sơ Cửu trị liệu người bệnh, nhưng khi Lâm Sơ Cửu muốn chủ động trị liệu, không phát ra tín hiệu cầu cứu những người bệnh đó, Hệ thống Y Sinh vẫn duy trì thái độ khuyến khích. Trong quá trình Lâm Sơ Cửu kiểm tra cho Tiểu Thiên Diệu, Hệ thống Y Sinh cũng đưa ra kết luận.

Tiểu Thiên Diệu thật sự bị trúng độc, độc tố tập trung ở hai chân, gần cốt bị hao tổn nghiêm trọng, mạch máu bị tắc nghẽn, hai chân gần như đã bị phế, không bị cắt bỏ nhưng vẫn có thể sống sót, đây quả thực là một kỳ tích.

Hệ thống Y Sinh đưa ra phương án trị liệu, trước hết là tiêm vào thuốc giải độc để chậm rãi thanh trừ độc tố trong cơ thể Tiểu Thiên Diệu, tiếp đó là trị liệu hai chân, dợt cho gần cốt bị hao tổn chữa trị xong, sau đó mới loại trừ máu bầm, cuối cùng là quá trình khôi phục chức năng.

Quá trình khôi phục chức năng đoán chừng cần thời gian hai năm trở lên, mới có thể khiến hai chân Tiểu Thiên Diệu đi lại được. Đối với việc có thể đi lại giống như người bình thường hay không, còn cần phải phụ thuộc vào quá trình trị liệu và khả năng bình phục của người bệnh.

Nói cách khác, thương thế trên chân Tiểu Thiên Diệu có thể trị, nhưng sau khi trị liệu Tiểu Thiên Diệu không có khả năng giống như người chưa từng bị thương, hoặc ít hoặc nhiều đều sẽ chịu ảnh hưởng.

Điều này thật ra rất bình thường, rốt cuộc đại phu không phải là thần thánh, đại phu thường chỉ có thể xem bệnh mà không thể cứu mạng. Hơn nữa, không phải tất cả vết thương đều có thể chữa khỏi. Tình trạng giống như Tiểu Thiên Diệu, bác sĩ trước tiên sẽ kiến nghị người bệnh cắt chân để bảo toàn tính mạng. Nhưng người như Tiểu Thiên Diệu, đoán chừng thì rằng chết cũng sẽ không để hai chân mình bị cắt.

Kết quả kiểm tra của Lâm Sơ Cửu không chi tiết như Hệ thống Y Sinh, nhưng cũng không khác nhau bao nhiêu. Sau khi đơn giản nói ra nguyên nhân bệnh, Lâm Sơ Cửu thành thật nói: "Chân của ngài bị thương rất nặng, ít nhất cần hai năm trở lên mới có thể đi lại."

Lời này chính là nói, Lâm Sơ Cửu có thể trị.

Tiểu Thiên Diệu nhướng mày, trong mắt mang theo tìm tòi nghiêm cứu, "Y thuật của nàng tốt như vậy?" Thương thế trên chân hân đã được nhiều danh y xem qua, không có người nào dám nói có thể trị, thậm chí những người đó đều kiến nghị hân cắt hai chân đi.

Lúc ấy, hân trúng độc được trị mạng, lại gặp phải cao thủ Tây Vực, Nam Man và Bắc Lịch liền thủ vậy giết, vì để thoát mạng hân đã bức độc đến hai chân, sau đó lại mệnh mẽ vận công chiến đấu. Mặc dù cuối cùng vẫn sống, nhưng hai chân lại tạo thành thương tổn không thể vãn hồi. Đến nay vẫn không có đại phu nào dám mơ mộng nói, có thể đảm bảo trị được hai chân của hân.

Ngay cả Mặc Thần Y vãng danh khắp thiên hạ, cũng chỉ có thể nói thử một lần, hiệu quả như thế nào ông ta cũng không dám đảm bảo.

"Cũng không được tốt lắm, nhưng tương đối am hiểu về loại này." Lâm Sơ Cửu nương ngóng giải giải đầu, nếu không có Hệ thống Y Sinh ở đây, nàng cũng chỉ có thể giúp người làm sạch vết thương và băng bó lại, muốn trị hai chân cho Tiểu Thiên Diệu, đó quả thực là nằm mơ.

"Phải không?" Ánh mắt Tiểu Thiên Diệu lạnh lùng, hân biết Lâm Sơ Cửu không hề nói thật. Nhưng, hân tin tưởng sớm muộn gì cũng có một ngày, Lâm Sơ Cửu sẽ nói ra sự thật với hân. Những sự tình Tiểu Thiên Diệu hân muốn biết, Lâm Sơ Cửu có thể giấu được nhất thời nhưng không thể giấu được cả đời.

"Chân của Bào Tam thì như thế nào?" Có thể nhìn ra nguyên nhân bệnh của hân, khẳng định cũng có thể tra ra nguyên nhân bệnh của Tiểu Tử An.

"Tam diện hộ?" Nói tới chính sự, Lâm Sơ Cửu đã quên xấu hổ, cũng quên đứng dậy. Nửa ngồi xổm bên người Tiểu Thiên Diệu, giống như chú cún nhỏ làm nũng ăn vạ bên người chủ nhân.

Nhận thức này, khiến tâm tình Tiểu Thiên Diệu có trở tốt hơn vài phần.

"Chân Tam diện hộ rất kỳ lạ, ta kiểm tra qua cũng dám khẳng định chân ngài ấy không có vấn đề gì, nhưng hai chân lại không hề có lực, không thể đi lại."

Lâm Sơ Cửu hoàn toàn không biết, nàng đã biến thành con cún sủng vật ở trong mắt Tiểu Thiên Diệu. Nàng đang nghĩ tới trường hợp của Tiểu Tử An và không biết có nên nói ra hay không, nhưng.....

Nàng ăn cần nói ra, có thể khiến người hiểu lầm hay không?

Trong mắt người ngoài, nàng chính là người đã có trọng phụ, không có việc gì lại ăn cần với một nam nhân khác như vậy, thật sự tốt sao?

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Quyển Khuyết Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 49: Cẩn thận, ở bên hân đều không có chuyện tốt

Một nữ nhân đã thành thần, cho dù không có tình cảm với trọng phụ của mình, thậm chí hân còn muốn giết mình, nhưng vẫn không nên nhắc tới nam nhân khác ở trước mặt hân lần nữa. Lâm Sơ Cửu quyết định không nói nhiều về sự tình của Tiểu Tử An.

Kiểm tra xong chân của Tiểu Thiên Diệu, không nhận được hồi âm của Tiểu Thiên Diệu, Lâm Sơ Cửu liền biết Tiểu Thiên Diệu không hề tin nàng, sẽ không để nàng trị liệu cho hân.

Đù sao cũng nằm trong dự kiến của nàng, Lâm Sơ Cửu không cảm thấy bất ngờ chút nào, đứng dậy nói: "Vương gia, ta sẽ....."

Lời nàng còn chưa nói xong, nàng đã nghe thấy Tiểu Thiên Diệu hét to: "Cẩn thận!" Ngay sau đó hần tùm tấy cỏ áo và kéo nàng lại, khiến nàng lao vào một bước ngã xuống ở trên hai chân của Tiểu Thiên Diệu, sau đó.....

Xe lăn hoa lại xoay tròn một vòng, Lâm Sơ Cửu cũng theo đó dạo quanh một vòng. Nàng vừa xoay người lại, lập tức mơ hồ nghe được tiếng mũi tên nhọn xuyên qua không khí, phóng về phía bọn họ. Trong lúc đó, nàng và Tiểu Thiên Diệu đang xuyên qua những mũi tên nhọn.

"Phập phập phập!" Âm thanh vang lên, Lâm Sơ Cửu biết bản thân mình không hề nghe lầm, vừa rồi..... trong nháy mắt ngay chỗ nàng vừa đứng đầy kìa, có một số mũi tên nhọn phóng tới từ phía sau nàng. Nếu như Tiểu Thiên Diệu không kéo nàng qua, những mũi tên đó đã bắn ở trên người nàng.

Thật là đáng sợ!

Vì sao mỗi lần ở cùng với Tiểu Thiên Diệu đều không có chuyện gì tốt?

Khuôn mặt nhỏ của Lâm Sơ Cửu tái nhợt, hai chân nhũn ra, dựa vào trên đùi Tiểu Thiên Diệu không dám nhúc nhích.

Lúc này, bọn thị vệ đã nghe thấy động tĩnh, bắt đầu nhanh chóng vây quanh thư phòng. Lâm Sơ Cửu nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của thị vệ, nàng nghĩ rằng chắc đã bị mũi tên bắn trúng.

Cả người Lâm Sơ Cửu bắt đầu run rẩy, thân thể nhỏ nhoi của nàng, nếu như bị mũi tên bắn trúng đoán chừng sẽ không thể sống nổi.

"Đừng nhúc nhích." Tiểu Thiên Diệu cho rằng Lâm Sơ Cửu đang muốn đứng dậy, bèn tay thoáng dùng sức ở phía sau lưng nàng, "Ngay hiểm vẫn chưa được giải trừ."

Giống như để chứng minh Tiểu Thiên Diệu khôn ngoan thần thánh có nào, liệu sự như thần, giọng nói của hắn vừa nói rồi xuống, ngay lập tức có một mũi tên thoát khỏi tầng tầng lớp lớp thị vệ chặn lại, phóng về phía Tiểu Thiên Diệu.

"Tạch." Tiểu Thiên Diệu chụp lên tay vịn xe lăn, Lâm Sơ Cửu chỉ cảm thấy hai chân mình đã bị nâng lên, xoay một vòng tròn ở giữa không trung, mũi tên bắn tới lướt qua gương mặt nàng, mơ hồ còn có vài sợi tóc bị mũi tên bắn đứt.

Cuộc sống này, thật sự không thú vị chút nào!

Mặc dù Lâm Sơ Cửu không bị dọa đến mức mất nước tiểu, nhưng nàng thực sự sợ hãi, để tránh bản thân mình có thể bị thương, sau khi xe lăn rơi xuống, Lâm Sơ Cửu vẫn ôm chặt đùi Tiểu Thiên Diệu, ghé vào trên người hắn không chịu di chuyển.

Nàng chỉ là một người bình thường, thật sự không cách nào tận hưởng cuộc sống mưa bom bão đạn!

Động tĩnh bên ngoài càng lúc càng lớn, thị vệ càng ngày càng nhiều, sau một lúc đã không còn mũi tên nào bay vào, Lâm Sơ Cửu âm thầm nhẹ nhàng thở ra một hơi. Chắc hẳn bây giờ đã ổn rồi, đúng không?

Lâm Sơ Cửu đang nghĩ có phải có thể đứng dậy rồi hay không, lập tức nghe được giọng nói thiếu kiên nhẫn của Tiểu Thiên Diệu vang lên, "Còn không đứng dậy?"

"Ta sẽ đứng dậy ngay." Lâm Sơ Cửu không dám chần chừ, quyết đoán đứng dậy, nhưng.....

Mặc dù là gan nường lớn mấy cũng không cách nào không chế được phản ứng bản năng của thân thể, khoảnh khắc ngay khi nàng đứng dậy, hai chân mềm nhũn, một lần nữa rơi xuống. Hôn nữa, lần này thật trùng hợp, mặt nàng trực tiếp ngã vào đũng quần của Tiểu Thiên Diệu, ngay sau đó hăm räng vừa lúc vấp vào một vật nào đó đang dựng đứng lên.

"A....." Lâm Sơ Cửu hét lên một tiếng, đột nhiên đứng lên, loạng choạng vài bước và ngã ngồi xuống sàn, giờ hai tay lên, về mặt vô tội nói: "Ta... không phải ta cố ý."

Khuôn mặt Lâm Sơ Cửu không kiểm soát được, nóng lên. Nghề nghiệp của nàng nói cho nàng biết, phản ứng của Tiểu Thiên Diệu là bình thường, hẳn không có phản ứng kìa mới được xem là chuyện xấu, nhưng.....

Bị nàng biết được, còn cắn vào nó, thật sự là rất xấu hổ!

Lâm Sơ Cửu không hiểu, vì sao nàng lại gặp phải một đoạn tiểu thuyết ngôn tình cầu huyết như vậy? Quả thực không còn mặt mũi để gặp người nữa.

Vì vậy Lâm Sơ Cửu ngay lập tức cúi đầu, cần bản không dám nhìn Tiểu Thiên Diệu, chỉ sợ Tiểu Thiên Diệu hiểu lầm nàng đang cầu dẫn hắn.

Trời đất chứng giám, đây quả thật là ngoài ý muốn!

Mặt khác, Tiểu Thiên Diệu đang cố gắng lập lại trong lòng, bởi vì cứ chỉ bắt ngờ của Lâm Sơ Cửu lại khiến hắn bị kích thích. Khi nghe thấy lời cầu xin đáng thương của Lâm Sơ Cửu, Tiểu Thiên Diệu thậm chí không thêm bó thí cho nàng một cái ánh mắt.

Bình thường, mặc dù hắn không thể xưng là đầu óc thuần khiết, nhưng hiếm khi có cảm xúc dao động lớn, đến nay vẫn chưa có nữ nhân nào có thể đánh thức được ham muốn của hắn.

Lâm Sơ Cửu là người đầu tiên, cũng là một nữ nhân duy nhất kích thích được ham muốn của hắn. Hôn nữa Lâm Sơ Cửu còn chưa làm gì, chỉ mới ghé vào trên người hắn, hắn đã không thể khống chế được nhu cầu của mình.

Nhận thức này khiến tâm tình Tiểu Thiên Diệu thất sự không vui, hẳn chân ghét cảm xúc của bản thân mình bị ảnh hưởng bởi một nữ nhân, vì thế khi có thị vệ tiến vào báo cáo tình huống, hắn đen mặt quát: "Lần!"

"A..... được, ta sẽ lập tức ra ngoài." Lâm Sơ Cửu sử dụng cả tay và chân bỏ dậy, hoàn toàn không để ý tới hình tượng Tiểu Vương phi cao quý ưu nhã sẽ bị phá hủy.

Nhưng nàng vừa mới bước đi được vài bước, lập tức nghe được tiếng của bạo quân Tiểu đại nói: "Bổn vương bảo nàng đi ra ngoài lúc nào?"

"A? Không phải nói ta lần hay sao?" Lâm Sơ Cửu dừng bước chân lại, xoay người lại hỏi.

Tiểu Thiên Diệu không mở miệng nói tiếp, ánh mắt lạnh băng dừng ở trên người tên thị vệ vừa mới tiến vào, sắc mặt thị vệ biến đổi, "Thuộc hạ sẽ lập tức đi ra ngoài."

Thị vệ nói xong, xoay người đi ra ngoài, trước khi đi còn không quên đóng cửa lại.

"Lại đây." Hai tay Tiểu Thiên Diệu ấn ở trên tay vịn, thẳng lưng, giống như một mảnh hồ đang vẩn đục chờ phút đột biến, chuẩn bị sẵn sàng bất cứ lúc nào.

"Vương gia," Lâm Sơ Cửu bắt đầu đi tiến lên, thấy Tiểu Thiên Diệu đen mặt dọa người, chỉ nhìn nàng không nói lời nào. Đây lòng nàng cảm thấy bất an, lo lắng giải thích một câu, "Vụ ám sát vừa rồi, ta thật sự không biết chuyện gì, không liên quan gì tới ta."

Thật là xui xẻo, mỗi lần nàng ở bên Tiểu Thiên Diệu đều gặp phải thích khách. Nếu như nàng là Tiểu Thiên Diệu, nàng khẳng định cũng sẽ hoài nghi thích khách có quan hệ với nàng.

"Ừ." Tiểu Thiên Diệu đáp lại, không nói tin mà cũng không nói không tin Lâm Sơ Cửu. Hắn chỉ vào mũi tên trên tường, nói: "Lấy qua đây."

"Ồ" Lâm Sơ Cửu không hiểu ý của Tiểu Thiên Diệu. Lâm Sơ Cửu hành động theo nguyên tắc nói nhiều sai nhiều, nói ít sai ít, vì vậy nàng không hề mở miệng. Tiểu Thiên Diệu bảo nàng làm cái gì nàng sẽ làm cái đó, nhưng.....

Kể bản tên có sức lực kinh người, toàn bộ đầu mũi tên đều hoàn toàn cắm sâu vào tường, cho dù nàng là nữ nhân từ cũng không thể lấy ra. Nàng đã thử dùng cả hai tay vài lần đến nỗi sưng đỏ, mũi tên vẫn vững chắc khảm ở trên tường, không chút sụt mẻ.

"Vương gia, ta không đủ sức, có muốn gọi thị vệ tiến vào hay không?" Lâm Sơ Cửu mang vẻ mặt đau khổ gọi ý.

Tiểu Thiên Diệu không thể dùng nàng giống như một người nam nhân!

"Vô dụng." Tiểu Thiên Diệu khinh thường hừ mũi tiếng, thúc đẩy xe lăn về phía trước, cách Lâm Sơ Cửu khoảng chừng ba bước thì dừng lại, sau đó hắn nhẹ nhàng nhún ở trên tay vịn một cái, tự nhiên đứng lên, thật sự giống như hai chân chưa từng bị thương.

Bị trọng thương như vậy, hẳn thật sự còn có thể đứng lên, người nam nhân này quả thực giống như một vị thần!

Lâm Sơ Cửu mở lớn đôi mắt, giống như bị trúng tà, hoàn toàn không biết nên phải làm gì.

Tiểu Thiên Diệu đứng lên rất cao, Lâm Sơ Cửu nhìn thấy Tiểu Thiên Diệu ít nhất cao hơn nàng một cái đầu. Hôn nữa, kìa Tiểu Thiên Diệu đứng lên, nàng có cảm giác hần cực kỳ kỳ diệu đại. Mặc dù hắn không làm gì nhưng Lâm Sơ Cửu vẫn cảm giác được không khí ngột ngạt.

Tiểu Thiên Diệu cúi mũi cười lạnh, phớt lờ ánh mắt kinh ngạc của Lâm Sơ Cửu, chậm rãi đi tới trước mặt Lâm Sơ Cửu, giờ tay lên và rút mũi tên trên tường xuống, động tác rất nhẹ nhàng, thật giống như mũi tên này chỉ đang treo ở nơi đó.

"Vô dụng." Ngay khi Tiểu Thiên Diệu xoay người, nhẹ nhàng phun ta hai chữ ở bên tai Lâm Sơ Cửu. Lâm Sơ Cửu chấn động toàn thân, ngay sau đó nghiền răng nghiền lợi, hận không thể cắn một ngụm ở trên người Tiểu Thiên Diệu.

Tiểu Thiên Diệu dựa vào đầu mà nói nàng vô dụng, chẳng lẽ hắn không biết sức lực của nữ nhân không thể so sánh với nam nhân hay sao?

Nếu nàng quả thực có được bản lĩnh như Tiểu Thiên Diệu, nàng vẫn sẽ lưu lại Tiểu Vương phi để bị Tiểu Thiên Diệu khi dễ hay sao?

Nằm mơ đi!

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Quyền Khuyết Thiên Hạ* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](#).

Chương 50: Tiệm tay, muốn Vương phi vui vẻ

Bị người chỉ thẳng vào mũi và mắng vô dụng, thật sự là một điều đáng giận, nếu không mắng trở về thì thật đáng tức, nhưng.....

Đối diện với con người lạnh băng sâu thẳm của Tiểu Thiên Diệu, Lâm Sơ Cửu vừa mới bốc cháy lửa giận liền bị dập tắt, gục đầu xuống nói: "Vô dụng thì vô dụng đi." So với mặt mạng, nàng nhẫn nhịn vẫn tốt hơn.

Lâm Sơ Cửu cảm thấy cứ tiếp tục nhận xuống như vậy, một ngày nào đó nếu nàng không phải bùng phát ở trong trầm mặc, chính là bị biến thái ở trong trầm mặc.

"Thật vô dụng!" Tiểu Thiên Diệu vừa bước đi được vài bước, lại quay đầu lại nói một câu, giọng điệu chán ghét, thái độ khinh蔑 thật sự khiến người không tức giận không được.

Lâm Sơ Cửu nghiền răng nghiền lợi, "Ngươi..... đừng quá đáng!" Thật sự xem nàng giống như quí hồng ngọc, muốn nắn như thế nào thì nắn hay sao?

Nàng đã nhẫn nhịn Tiểu Thiên Diệu rất nhiều lần!

"Quá đáng? Bổn vương chính là quá đáng, người có thể làm gì?" Tiểu Thiên Diệu nhướng mắt lên, vẻ mặt khinh蔑, lập tức quay lại ngồi xuống trên xe lăn.

Không bị thần hình cao lớn của Tiểu Thiên Diệu chắn mất ánh sáng, trước mặt Lâm Sơ Cửu nháy mắt sáng lên, nàng cũng nhìn rõ sự khinh thường trong mắt của Tiểu Thiên Diệu.

Một cái liếc mắt kia, thật sự đắm sâu khiến Lâm Sơ Cửu cảm thấy bị tổn thương. Nàng thật sự không thiếu nợ Tiểu Thiên Diệu, không làm bất kỳ điều gì với Tiểu Thiên Diệu, càng không yêu cầu Tiểu Thiên Diệu điều gì. Vậy, vì sao ngày thường Tiểu Thiên Diệu luôn dùng ánh mắt nhìn nàng giống như rúc rỏn như thế?

Hắn không biết rằng, ngày cả một cô nhi ưu tú được đưa đến một vùng đất xa lạ, đều cực kỳ kiêng ngao tự ti hay sao?

Trong mắt Lâm Sơ Cửu rom rỏn nước mắt, nhất thời không thể không chế được cảm xúc của mình, gần đủ trùng mắt nhìn hân: Có quyền thế thì ghê gớm lắm sao? Bỏ đi được một thân xác hay sao? Đám kéo Hoàng thượng xuống ngựa, chọc nàng tức giận, cho dù nàng phải liều mạng cũng muốn đồng quy vu tận với Tiểu Thiên Diệu.

"Như thế nào? Dù can đảm sao?" Tiểu Thiên Diệu vượt mũi tên trong tay, ý vị mỉa mai uy hiếp.

Nếu là ngày thường, Lâm Sơ Cửu tất nhiên sẽ nhún xuống, nhưng hôm nay nàng thật sự đã chịu đủ rồi. Nàng làm sai điều gì mà những người này đều luôn cố uy hiếp và đe dọa nàng?

Hoàng thượng, Hoàng hậu..... Thái tử, về đến nhà còn có một tên Tiểu Thiên Diệu, nàng để khi dễ như vậy hay sao?

"Vương gia, ngài đừng quên, ta là Tiểu Vương phi do thánh thượng đích thân ban chỉ." Lâm Sơ Cửu lạnh mặt, nói từng chữ từng chữ một.

"Thì sao? Muốn dùng thánh thượng để gây áp lực với ta?" Trong mắt Tiểu Thiên Diệu kéo lên một sự thất vọng nhỏ đến nỗi rất khó phát hiện.

Rốt cuộc, muốn bại lộ rồi sao?

Hắn biết, thánh thượng ban cho một người như vậy vào trong phủ của hắn, sao có thể là người đơn giản.

"Không, ta không có năng lực dùng thánh thượng để gây áp lực với Vương gia ngài. Ta chỉ muốn nói cho Vương gia biết, trừ phi ta thông đảm với người khác hoặc phạm phải sai lầm không thể tha thứ, nếu không..... cho dù chết ta cũng là Tiểu Vương phi. Tương tự như thế, Vương gia ngài muốn chết, ta cũng vẫn có thể tiếp tục làm Tiểu Vương phi của ta." Những lời cũng cứng, Lâm Sơ Cửu nói giọng đặc biệt nặng nề, ý vị uy hiếp rõ ràng.

"Người đang uy hiếp bản vương?" Tiểu Thiên Diệu lạnh mặt, nhưng không có dấu hiệu tức giận.

Lâm Sơ Cửu tức tức đả, "Không, ta không dám uy hiếp Vương gia, ta chỉ nói ra sự thật mà thôi." Người muốn Tiểu Thiên Diệu chết, từ trước tới nay đều không phải là nàng, nàng cũng không hiểu vì sao Tiểu Thiên Diệu phải nhắm vào nàng.

Chẳng lẽ nàng phải hợp còn chưa đủ hay sao? Sau khi nàng vào Tiểu Vương phủ vẫn luôn ngoan ngoãn, không phải sao? Không những không nhúng tay vào sự tình của Tiểu Vương phủ, còn đuổi hết hạ nhân của Lâm gia đi. Nàng thật sự không hiểu Tiểu Thiên Diệu còn có gì bất mãn?

"Muốn mạng bản vương, người còn chưa có năng lực kia." Tiểu Thiên Diệu mang vẻ mặt trào phúng, nhưng không còn sự khinh thường và khinh miệt lúc trước.

Hắn phát hiện ra Lâm Sơ Cửu rất kiên ngoa và nấn cần, dường như rất phản cảm khi người khác dùng ánh mắt khinh thường nhìn nàng. Thật sự không hiểu đại tiểu thư Lâm gia kiên cường không ai bì nổi, sao lại có tính nấn cần như vậy?

Vốn tưởng rằng Lâm Sơ Cửu sẽ không nói gì nữa, không nghĩ tới Lâm Sơ Cửu lại cười lạnh một tiếng, vẻ mặt cao ngạo nói: "Đại phu muốn giết người, người khó lòng phòng bị, trừ phi đôi này của người không sinh bệnh, không cần gấp đại phu."

Sau khi nói xong, Lâm Sơ Cửu bỏ rơi Tiểu Thiên Diệu và đi ra ngoài, không thêm quan tâm Tiểu Thiên Diệu có thể tức giận hay không.

"Đại phu giết người, khó lòng phòng bị?" Tiểu Thiên Diệu giống như suy tư điều gì, nhìn thần ánh Lâm Sơ Cửu rồi đi. Mãi cho đến khi thị vệ cẩn thận tiến vào, báo cáo tình hình bên ngoài cho Tiểu Thiên Diệu biết, Tiểu Thiên Diệu mới thu hồi tâm mất.

Không ngoài dự đoán, thích khách đã chạy, ngay cả bóng dáng thị vệ cũng không thể nhìn thấy. Tiểu Thiên Diệu không gây khó xử cho thị vệ, chỉ ném mũi tên trong tay tới trước mặt thị vệ, "Đi điều tra xem, mũi tên này là từ đâu ra."

Đầu mũi tên được dùng phương pháp mới để đúc, hơn nữa còn dùng sắt tối nhất trong quân đội, không có xương nào có thể làm được như thế.

"Vâng" thị vệ lui ra, lúc đi tới cửa lại nghe thấy Tiểu Thiên Diệu nói: "Tìm Lưu Bạch tới đây."

Lưu Bạch nghe thấy Tiểu Thiên Diệu lại bị ám sát, không cần Tiểu Thiên Diệu tìm cũng đã chủ động tìm tới. Sau khi xác định Tiểu Thiên Diệu không bị thương, Lưu Bạch liền xem xét những dấu vết trên mặt tường.

"Mặc dù mũi tên này được làm bằng phương pháp mới, nhưng nhìn quỹ đạo và lực đạo mũi tên phóng tới tuyệt đối là Chu Tử không sai. Chu Tử, người này rất nổi tiếng, hắn không nhận thị thời, một khi tiếp nhận nhiệm vụ nào đó thì sẽ không từ bỏ nửa đường. Cho dù có chủ tay tay lại, hắn cũng sẽ không từ bỏ." Lưu Bạch rất lo lắng nhìn về phía Tiểu Thiên Diệu.

Chu Tử chính là người đã bắn ra ba mũi tên vào Tiểu Thiên Diệu trong đêm đại hôn, thiếu chút nữa đã bắn chết Lâm Sơ Cửu.

Bị một người như vậy theo dõi, thật sự không phải là chuyện gì vui.

"Chu Tử?" Tiểu Thiên Diệu gõ nhẹ trên mặt bàn, vẻ mặt mỉa mai, "Bất quá là một tên thích khách, bản vương còn không để ở trong mắt. Cho dù Chu Tử lợi hại nhưng cũng không phải là sát thủ duy nhất. Chỉ dựa vào hắn còn không có tư cách bữa bãi ở trước mặt bản vương."

"Người muốn làm như thế nào?" Ánh mắt Lưu Bạch sáng ngời, hắn biết Tiểu Thiên Diệu đang muốn phản kích, Chu Tử khẳng định sẽ gặp xui xẻo.

"Đạo lý, chỉ có làm tặc ngàn ngày mới không thể phòng cướp ngàn ngày. Bản vương không có thời gian nhìn nhai chơi cùng với hắn. Sát thủ dùng tiền mua mạng, vậy bản vương sẽ tiền tiền mua mạng của hắn." Tiểu Thiên Diệu quay lưng lại cùng với xe lăn của mình, chậm rãi nói: "Treo giải thưởng mười vạn lượng, bản vương muốn mạng Chu Tử."

Sát thủ hiểu biết sát thủ nhất, có thể dùng bạc để giải quyết sự việc, vậy không cần phải phiền nào.

"Ta biết nên làm thế nào." Lưu Bạch vội gạt đầu, gấp không chờ được chỉ muốn đi làm chuyện này. Nhưng Lưu Bạch vừa mới xoay người đã bị Tiểu Thiên Diệu gọi lại, "Chờ một chút."

"Còn có việc gì?" Lưu Bạch vội dừng bước chân, xoay người hỏi.

"Mặc Thần Y nói đó, hãy nói bọn họ chờ thêm mười ngày nữa, mười ngày sau hãy đến trị liệu cho bản vương." Lâm Sơ Cửu đã nhắc nhở hắn, hắn không thể không cẩn thận, "Ngoài ra, hãy nói Mặc Thần Y liệt kê tất cả những dược liệu cần dùng vào một tờ danh sách và đưa cho bản vương xem qua."

"A? Có chuyện gì xảy ra sao?" Lưu Bạch mơ hồ nhận thấy có chút không đúng, nhưng lại nghĩ không ra vấn đề nằm ở nơi nào.

"Không có, ngại cứ theo ý bản vương mà làm là được." Tiểu Thiên Diệu không muốn nhiều lời với Lưu Bạch, so với Tô Trà, Lưu Bạch đơn thuần hơn nhiều.

"Ta hiểu rồi, nhưng....." Lưu Bạch sờ sờ đầu, có chút khó xử nói: "Lâm như vậy có thể khiến Mặc Thần Y không vui hay không? Nếu ông ấy không tâm tâm trị liệu, người phải làm sao bây giờ?"

Rõ ràng bọn họ đã hao hết tâm tư mới Mặc Thần Y tới đây, hiện tại lại không tin tưởng đối phương, nếu đối thành là bất luận kẻ nào cũng không vui nổi.

"Nói cho Mặc Thần Y biết, Vương phi của bản vương yêu thích y thuật, muốn biết dùng được gì có thể trị lành vết thương của bản vương, và bản vương cũng muốn nàng vui lòng." Tiểu Thiên Diệu không hề khách khí lấy Lâm Sơ Cửu ra để làm lý do.

Sự tình Lâm Sơ Cửu có hiểu biết về y thuật, chỉ cần dùng tâm tư điều tra một chút sẽ biết, đối với việc Mặc Thần Y có tin hay không cũng không liên quan tới hắn, hắn lưu mặt mũi cho đối phương như vậy đủ rồi.

"Ly do này ổn sao?" Lưu Bạch hơi sững sờ một chút, sau đó cảm thấy dường như mọi thứ không hoàn toàn đúng, điều này có thể khiến Mặc Thần Y cho rằng bọn họ không tin tưởng ông ta.

"Vi sao không được? Bản vương yêu thích Vương phi, muốn mang tới niềm vui cho Vương phi là điều hết sức bình thường." Tiểu Thiên Diệu nói rất đương nhiên, hoàn toàn phớt lờ sự lạnh lẽo trong mắt, giọng điệu vô cảm.....

Bạn đang đọc truyện *Phi Quyền Khuyết Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51: Thích ứng, dùng thân phận đại phu

Sau khi rống lên với Tiểu Thiên Diệu một hồi, mặc dù Lâm Sơ Cửu có chút sợ hãi nhưng nàng không hề hối hận. Nàng tự nhận bản thân mình đã làm đủ tốt, Tiểu Thiên Diệu quả thực được một tác lại muốn tiến một thước.

Tiểu Thiên Diệu là cháu thân Vương gia quyền cao ở Đông Văn quốc, hắn nói không phải không có đạo lý, nhưng hiện tại nói thế nào thì nàng vẫn là thế tử của Tiểu Thiên Diệu, cho dù hắn không thích rằng, cũng cần phải tôn trọng nàng chứ?

Mỗi lần Tiểu Thiên Diệu gặp nàng, không phải muốn giết nàng chính là uy hiếp nàng, muốn nàng bình tĩnh một chút cũng không thể được. Nàng là phải người, không phải thần linh.

Dọc theo đường đi, Lâm Sơ Cửu càng nghĩ càng giận, càng nghĩ càng cảm thấy ủy khuất, nỗi sợ hãi nơi đây lòng cũng tiêu tán hết.

Nàng không sai, ngay cả khi nàng sai thì như thế nào? Nàng là người, nàng cũng rất nóng nảy.

"Vương phi, có chuyện gì với người vậy?" Trần Châu nhìn thấy sự tức giận trong mắt Lâm Sơ Cửu, lo lắng hỏi.

Không phải Vương gia và Vương phi cãi nhau đấy chứ?

"Không sao, ta đã đôi bụng, chuẩn bị chút đồ ăn cho ta." Ở trong cung cấm bản không được ăn no, sau khi trở về lại gặp phải ám sát một hồi, Lâm Sơ Cửu thật sự đã chịu đủ rồi, hiện tại nàng cần phải lập đây dạ dày để thư giãn đầu óc.

"Vâng, nô tỳ này sẽ đi chuẩn bị." Phi Thủy và San Hồ vội vàng đáp lời, sợ Lâm Sơ Cửu chờ lâu nên mất kiên nhẫn, bước chân nhanh hơn so với ngày thường một chút.

Bốn người Phi Thủy đã từng nhìn thấy bộ dáng ung ngang kiêu ngạo của Lâm Sơ Cửu lúc ở cửa cung, bọn họ đều biết Vương phi nhà mình rất tốt bụng và dễ nói chuyện, nhưng tuyệt đối không hề dễ chọc, các nàng không muốn đâm mình vào họng súng.

Tốc độ của Phi Thủy và San Hồ có thể nói cực nhanh, nhưng bọn họ dù nhanh cũng không nhanh bằng Tiểu Thiên Diệu. Phi Thủy vừa mới đi tới cửa viện, lập tức nghe thấy tiếng của Tào quán gia.

"Vương phi, Vương gia thấy có quá nhiều binh lính bị thương, một mình Ngộ đại phu không thể lo liệu hết việc, vì vậy muốn mời Vương phi qua giúp đỡ. Hơn nữa có mấy người bị thương rất nặng, Ngộ đại phu không dám động tới, muốn nhờ Vương phi qua hướng dẫn." Lúc này mới đầu mùa xuân, nhưng trên trần Tào quán gia lại đầy mồ hôi.

Ồ ồ ồ..... Vương gia dám dùng Vương phi giống như đại phu, nhưng bọn họ lại không dám như thế.

"Hắn dám, hắn dựa vào đâu?!" Tiểu Thiên Diệu có ý gì đây? Trước mặt vừa chỉ vào mũi và mắng nàng vô dụng, sau lưng lại tức dùng nàng giống như đại phu? Có người vô si vậy sao?

Quả thực là đồ hỗn đản, đồ hỗn đản!

"Khụ khụ....." Tào quán gia bị nước miếng của mình sặc đến nỗi chết khiếp, cúi đầu giả chết.

Lão không nghe thấy gì hết.

Lâm Sơ Cửu không muốn gần chỗ đánh mèo với người khác, nằng hất một hơi thật sâu, miễn cưỡng áp xuống lưà gần trong lòng, sau đó nói: "Có mấy người bị thương nặng mà Ngô đại phu không dám động thủ?" Nàng trước tiên cần phải chuẩn bị đủ lượng dược cần thiết.

"Ba người, hai người bị thương ở trước ngực, một người bị bắn trúng đùi, những người khác bị thương không nặng lắm, Ngô đại phu đều có thể xử lý." Tào quân gia thấy Lâm Sơ Cửu đã dịu lại, trái tim căng cứng lúc này mới nới lỏng ra.

Vương phi quả nhiên rất dễ nói chuyện.

"Chờ một chút, ta thay quần áo xong sẽ đi." Lâm Sơ Cửu lạnh mặt, xoay người đi vào trong phòng. Mã Nào muốn tiến lên hầu hạ nhưng đã bị Lâm Sơ Cửu cự tuyệt.

Lâm Sơ Cửu rất hiếm khi nổi giận, cho dù đối mặt với Lâm gia gây khó dễ cho nàng, nàng cũng chỉ cười cười phản kích trở về. Lần này mặc dù nàng tức giận nhưng không đập đồ vật hay mắng chửi người khác, tuy nhiên vẫn khiến hạ nhân quanh mình sợ hãi.

Tào quân gia vẫy vẫy tay, ý bảo Mã Nào tiến lên, "Vương phi có chuyện gì vậy? Có phải xảy ra chuyện gì trong cung nên người không vui?"

"Không có," Mã Nào nhẹ nhàng lắc lắc đầu, các nàng không hề rời khỏi Vương phi một tấc lúc ở trong cung, mặc dù Vương phi bị người gây khó dễ nhưng không hề bị khinh bỉ. Vương phi đây là.....

"Từ sau khi Vương phi trở về từ trong cung và gặp Vương gia, Vương phi liền có bộ dáng này." Đôi mắt hơi đỏ giống như đã khóc, đoán chừng Vương gia đã khiến cho Vương phi khó chịu.

Đương nhiên, câu nói kế tiếp Mã Nào không dám nói ra.

"Thì ra Vương gia đã chọc cho Vương phi tức giận." Tào quân gia hiểu rõ gặt đầu, sau đó giả bộ không biết gì nữa.

Lâm hạ nhân, lão thật sự không có năng lực đi khuyên bảo Vương gia xin lỗi Vương phi.

Mã Nào cũng bắt đầu đi buông tay: Sự tình của chủ tử, hạ nhân các nàng không thể hiểu được.

Lâm Sơ Cửu từ lại trong phòng, lấy nước sát trùng ra từ Hệ thống Y Sinh, thuốc dùng để chữa ngoại thương, dụng cụ phẫu thuật, thuốc hạ sốt và những vật dụng khác. Riêng băng vải thì nàng dùng loại tự chế thay vì loại có sẵn ở trong hệ thống.

Không phải nàng keo kiệt, nhưng thật sự không cần lãng phí. Rốt cuộc, vật phẩm trong Hệ thống Y Sinh không những lấy không hết, dùng không cạn, mỗi một thứ trong Hệ thống Y Sinh đều không thể sử dụng lại, nhưng nàng vẫn muốn tiết kiệm một chút.

Lâm Sơ Cửu đặt tất cả vào trong hòm thuốc, sau đó chọn một bộ quần áo đơn giản để thay, đồng thời tháo hết tất cả kẹp tóc trên đầu, hoa tai, vòng tay cũng đều tháo hết.

Theo thói quen nghề nghiệp, Lâm Sơ Cửu không thích đeo đồ trang sức, chẳng qua nhập gia tùy tục, không muốn nhìn mình có vẻ không giống người thường mà thôi.

Ở thế giới này, thân phận nữ nhân tôn quý hay không đều dựa vào trang sức đầy đủ, nàng có thể đeo ít một chút, nhưng nếu như không đeo chút trang sức nào sẽ bị người nói là mình keo kiệt. Hơn nữa, nếu quá lập dị cũng không phải chuyện tốt, nói không chừng sẽ bị người xem như quái thai.

Những người vì danh tiếng ra môi trường, những người có đầu óc sẽ thay đổi môi trường, người bình thường thì thích ứng với môi trường. Lâm Sơ Cửu tự nhận mình là một người bình thường, nhưng chưa từng có ý muốn khiêu chiến với quy tắc của thế giới này, nàng chỉ muốn bình an sống hết cuộc đời mà thôi.

Sau khi thay quần áo xong, Lâm Sơ Cửu không trì hoãn thêm thời gian nữa, xách hòm thuốc lên và đi ra ngoài.

Hòm thuốc hơi nặng, nhưng Lâm Sơ Cửu vẫn có thể mang được, vì thế khi Tào quân gia tiến lên muốn xách giúp nàng, nàng đã cự tuyệt lão.

Thân thể này quá yếu, hơn nữa bởi vì độc mãn tính vẫn chưa được thanh trừ sạch sẽ, trong khoảng thời gian ngắn nàng không thể huấn luyện quá chuyên sâu, chỉ có thể ngày thường rèn luyện một số bài tập cơ bản, nếu không nàng có thể gặp phải nguy hiểm.

Tất cả thị vệ bên người Tiêu Thiên Diệu không phải ai cũng đều biết Lâm Sơ Cửu, vì vậy khi nhìn thấy Lâm Sơ Cửu thoải mái xách theo hòm thuốc đi tới, rất nhiều người đều nhầm Lâm Sơ Cửu chính là y nữ, không ai đứng dậy hành lễ với nàng.

Mặc dù Lâm Sơ Cửu đã thích ứng với thân phận mới, nhưng rốt cuộc nàng không phải được sinh ra và lớn lên giống như người Đông Vãn, vì vậy Lâm Sơ Cửu không thêm để ý. Ngược lại, Tào quân gia lại rất bất mãn, khi lo đang muốn giải thích thân phận của Lâm Sơ Cửu thì bị Lâm Sơ Cửu ngăn lại, "Không cần."

Đường đường là Vương phi lại bị người xem thành y nữ, đây không phải là sự tình đáng để khoe khoang. Nhưng, Lâm Sơ Cửu có thể ngăn Tào quân gia, lại không kịp ngăn Ngô đại phu.

Ngô đại phu từ xa nhìn thấy Lâm Sơ Cửu đi tới, vội vàng đứng dậy nói: "Vương phi đã tới, Thành Hồ bị trúng một mũi tên trước ngực, cách trái tim chỉ một móng tay, ta thật sự không dám động thủ."

"Cái gì? Vương phi? Đây là Vương phi nương nương?" Tất cả thị vệ dù bị thương hay không bị thương đều đồng thời ngừng động tác trên tay, ngừng đầu nhìn về phía Lâm Sơ Cửu.

Nữ tử trước mắt ăn mặc một thân quần áo đơn giản mộc mạc, cổ gấu mang theo một hòm thuốc đi tới, thật sự là Vương phi bọn họ?

Thế giới này quả là rất thần kỳ!

"Đứng là giống Vương phi thật, lúc trước ta từng liếc mắt nhìn qua một cái, rất giống." Thị vệ nói từng gặp qua Lâm Sơ Cửu đột nhiên ngậm miệng lại, nhanh chóng đảo mắt qua một cái, rốt cuộc bọn họ không dám cũng không thể nhìn thẳng vào Lâm Sơ Cửu.

"Tào quân gia đi theo phía sau nàng, vô cùng cung kính, khẳng định đây chính là Vương phi." Có người thông minh nói ra kết luận của mình, lập tức nhận được sự tán đồng của mọi người.

"Mau, mau, còn không đứng dậy hành lễ với Vương phi!"

Cho dù Tiêu Thiên Diệu không coi trọng Lâm Sơ Cửu đến mức nào, nhưng trước khi Tiêu Thiên Diệu chưa từ bỏ Lâm Sơ Cửu, Lâm Sơ Cửu vẫn là Tiêu Vương phi, nữ nhân của Tiêu Vương phủ. Tiêu Thiên Diệu không coi trọng nàng, nhưng thị vệ và hạ nhân Tiêu Vương phủ lại không dám lên mặt, ít nhất một ngoài không thể khiến người soi ra.

Lời vừa nói ra, ngoại trừ mấy thị vệ bị thương không thể đứng dậy, những người khác đều lần lượt đứng dậy. Tuy nhiên, không đợi bọn họ hành lễ, bọn họ đã nghe thấy Lâm Sơ Cửu nói: "Hôm nay ta mang thân phận đại phu tới đây, các người không cần đa lễ."

Đại phu?

Đám thị vệ ngây người, bọn họ có nghe nói Vương phi hiểu biết y thuật, nhưng Vương phi thật sự có thể tự mình điều trị cho bọn họ sao?

Vương phi thật sự không tới nhằm chỗ đây chứ?

Đám thị vệ hai mặt nhìn nhau.....

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Quyền Khuyết Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Tốc độ bàn tay, khiến người chờ mong...

Lâm Sơ Cửu cũng hy vọng bản thân mình đang tới nhằm địa phương, nhưng hiện thực là.....

"Vương phi, ngài mau tới đây, Thành Hồ đang hấp hối." Ngô đại phu quá gấp gáp, thậm chí không màng tới tôn ti, lớn tiếng nói với Lâm Sơ Cửu.

Tào quân gia và bọn thị vệ hoảng sợ, lần lượt toát mồ hôi lạnh giữa Ngô đại phu, chờ xem Vương phi giải phẫu huấn luyện.

Cho dù Vương gia đối đãi với Vương phi như thế nào, nhưng thân phận Vương phi vẫn nằm ở nơi đó, Ngô đại phu hô to gọi nhỏ đối với Vương phi, tuyệt đối chính là đang xem nhẹ quyền uy hoàng gia, trị hấn mộtội đại bất kính còn nhẹ. Tuy nhiên.....

Lâm Sơ Cửu chỉ nhún nhún mày, sau đó bước chân nhanh hơn và đi về phía Ngô đại phu.

Vương phi không hề tức giận? Không phải nói, đại tiểu thư con vợ cả Tả tướng gia, kiêu căng điều ngoa không ai bì nổi hay sao? Đây là kiêu căng và điều ngoa sao?

Bọn họ đã nhận sai người? Hay là bọn họ đã phán đoán sai vấn đề?

"Vương phi chúng ta là đại tiểu thư Tả tướng phủ, ta không nhớ lắm, đúng không?" Một thị vệ bị thương nào đó cảm thấy mình có khả năng đã biến thành ngốc tử, vội vàng kéo người bên cạnh để xác nhận.

Chẳng phải nàng là người điều ngoa kiêu căng hay sao?

Nhưng không đợi người bên cạnh trả lời, bọn họ đã thấy Tào quân gia mặt lạnh quét qua một lượt, thị vệ sợ tới mức im lặng giống như về mùa đông, không dám há răng nói tiếp, chỉ co lại một góc, thậm chí đầu mình thật sự đã bị đâm đến nỗi chosing văng mắt rồi.

Lâm Sơ Cửu bước nhanh tiến lên, từ xa đã nhìn thấy trên chiếc cổng đơn sơ, có một thiếu niên mặc trang phục thị vệ đang nằm trên đó, bị máu tươi nhuộm đỏ.

"Vương phi, người mau nhìn xem, đưa nhà Thành Hồ này sắp chết, máu vẫn luôn chảy không ngừng, ta không thể cầm máu được cũng không dám rút mũi tên ra." Ngô đại phu dùng hai tay đè trên miệng vết thương của Thành Hồ, cố gắng hết sức khiến máu chảy chậm lại.

Người bệnh quá nhiều, những người khác chỉ có thể đi theo sau giúp Ngô đại phu băng bó những người bị thương bên ngoài không nghiêm trọng lắm. Một mình Ngô đại phu thật sự không thể lo liệu hết việc, Thành Hồ bị thương không được cứu trị kịp thời, vì vậy hiện tại càng ngày càng trở nên nghiêm trọng.

"Ta tới," Lâm Sơ Cửu không hề dùn dẩy, đặt hòm thuốc ở trên bàn một bên, mở nắp hòm thuốc, lấy bao tay và khẩu trang ra, trong chớp mắt mang chúng vào. Những sợi tóc vương tán loạn ở trên thái dương cũng vén lại gọn gàng, nhìn qua rất chuyên nghiệp.

Đây... đây thật sự là Vương phi bọn họ? Sao lại có cảm giác giống như tướng quân ở trên chiến trường?

Bọn thị vệ trợn lớn mắt, lúc này bất kể thị vệ nào có thể đứng lên đều không cần người khác nhắc lời, hoàn toàn ăn ý đứng dậy, cúi dài có nhìn động tác của Lâm Sơ Cửu.

Bọn họ nghe nói Vương phi đã khâu bụng của Tào Lâm lại, cứu hẳn một mạng, nhưng không biết là thật hay giả?

Lâm Sơ Cửu nhanh chóng đeo bao tay vào, lấy nước sát trùng và khay phẫu thuật tới, liếc mắt quét mọi người một cái nhưng không nói gì, xoay người đi đến bên cạnh Ngô đại phu, "Tránh qua một bên."

"Được được, mời Vương phi." Ngô đại phu vội vàng chuyển người qua một bên, vốn định ở lại giúp đỡ Lâm Sơ Cửu, nhân tiện học trộm vài chiêu, nhưng không đợi hắn mới mở miệng, Lâm Sơ Cửu đã nói: "Người đi xử lý người bệnh khác đi, nơi này giao cho ta." Có ba người bị thương trì mụg, không thể chấp nhận sự lằng lằng tại nguyên.

"Được." Ngõ đại phu không muốn đi, nhưng nhìn thấy miệng vết thương những người khác vẫn đang chảy máu, hẳn chỉ có thể nhịn đau xoay người, "Ta sẽ đi ngay lập tức." Hẳn tin chắc sau này vẫn còn có cơ hội!

Ngõ đại phu vừa đi, vị trí của hắn đã được Tào quân gia thay thế, "Vương phi, có chuyện gì cứ việc phản phò, nô tãi đã sẵn sàng để Vương phi sai phái."

Tào quân gia nói lời khiêm nhường, có lẽ là có ý cất nhắc Lâm Sơ Cửu ở trước mặt thị vệ, tránh cho thị vệ coi khinh nằng. Lâm Sơ Cửu cảm kích ý tốt của Tào quân gia, gật gật đầu về phía lão, chậm rãi nói: "Đề hân lại, đứng để hân lộn xộn."

"Vâng." Tào quân gia tiến lên, để nửa người trên của Thành Hồ lại, lia đang muốn tìm một người tới giúp lia để nửa người dưới của Thành Hồ. Tuy nhiên, lia còn chưa kịp mở miệng đã có mấy người chủ động tiến lên.

"Cảm ơn." Lâm Sơ Cửu theo bản năng nói một câu, nhưng nằng không biết rằng một câu "cảm ơn" này của nằng đã khiến bọn thị vệ kinh hãi.

Bọn họ đã sống lâu như vậy, chưa từng nghe qua chủ tử nói một câu "cảm ơn" đối với bọn họ. Loại cảm giác này thật sự..... cực kỳ thoải mái.

Bọn thị vệ nhận thấy Lâm Sơ Cửu rất dễ nói chuyện, là gan cũng lớn hơn, bản đàn vốn chỉ đứng thị xa để nhàn, hiện tại một đám đều lể tiến lên, sau đó vây quanh Lâm Sơ Cửu.

"Chấn hết ánh sáng." Lâm Sơ Cửu ngẩng đầu nói một tiếng, những người phía trước lập tức tàn ra. Lâm Sơ Cửu gật gật đầu lia lòng, mở túi phẫu thuật ra, dùng một cái nhíp vô trùng, vạch vết thương đang chảy máu đầm đìa của Thành Hồ ra, xem xét vị trí mũi tên.

Không bị thương tổn đến trái tim, động mạch bị vỡ, cần phải được khâu lại, việc khâu lại có thể nói không khó nhưng cũng không dễ dàng.

Lâm Sơ Cửu kiểm tra qua tình huống của Thành Hồ một chút, xác định đầu hiệu sống sót của Thành Hồ vẫn còn, có khát vọng cầu sống rất mạnh, chỉ cần lúc nằng thao tác không gấp vấn đề gì, Thành Hồ sẽ không bị nguy hiểm tới tính mạng.

Trên mặt Lâm Sơ Cửu không có một chút cảm xúc nào hiện ra bên ngoài, nhưng đây lòng nằng li nệ nhằng thờ ra. Nằng dùng sinh mệnh của mình đảm bảo, trong lúc nằng phẫu thuật sẽ không xuất bất luận sai lầm nào, nằng nhất định có thể cứu sống được người trước mặt.

"Keng," cái nhíp được ném lên trên khay, Tào quân gia thấy vẻ mặt Lâm Sơ Cửu rất nghiêm túc, trên mặt không có một chút biểu tình nào, khiến người đoán không ra Thành Hồ có thể cứu được hay không. Lão lập tức lớn mật hỏi một câu, "Vương phi, Thành Hồ còn có thể cứu chữa hay không?"

"Có, không chết được." Lâm Sơ Cửu nói trong khi lấy ra một ít thuốc mê, tay trái hơi chắn một chút, tiêm vào trong cơ thể Thành Hồ.

Tào quân gia và thị vệ nhìn thoáng qua không thể thấy rõ, vì nhận thấy Lâm Sơ Cửu lạnh mặt nên không có người nào dám hỏi nhiều. Ngược lại, Tô Trà từ nơi xa nhìn thấy, không nhận được hỏi một câu: "Dì, Lâm Sơ Cửu vừa mới làm gì vậy?"

Đứng tức, hẳn đứng cách đó quá xa, cho dù hỏi thì Lâm Sơ Cửu cũng không thể giải đáp cho hẳn.

Tô Trà mừng vẻ mặt buồn bực, oán giận nói với Tiểu Thiên Diệu đang ngồi ở trên xe lư: "Thị vệ Tiểu Vương phi càng ngày càng không có kỷ luật, lúc này toàn bộ đều dám ghé vào cùng nhau xem náo nhiệt." Tô Trà quá chán nản, bọn họ đã chặn mất tầm mắt của hắn, khiến hắn không thể nhìn thấy rõ ràng.

Tiểu Thiên Diệu tả mị tức mặt nhàn Tô Trà một cái, nhưng không nói lời nào.....

Lúc này, Tiểu Thiên Diệu bỗng nhớ tới Lưu Bạch, đôi khi Tô Trà thật sự quá dơng dài, Tiểu Thiên Diệu thật sự không rõ bản thân mình vì sao lại kết giao với Tô Trà.

Sau khi tiêm thuốc mê vào xong, Lâm Sơ Cửu nhận lúc người không chú ý rút tiêm ra, ném ống tiêm vào trên khay sắt đựng những dụng cụ y tế khác.

Lâm Sơ Cửu dùng nhíp kẹp miếng gạc và ngâm vào nước sát trùng, cố gắng rửa sạch bên ngoài miệng vết thương của Thành Hồ, sau đó tiến hành cầm máu.....

Lâm Sơ Cửu là một người rất nghiêm túc và có trách nhiệm, một khi nằng đảm nhận công việc, nằng sẽ không có tâm tư chú ý tới các yếu tố bên ngoài, càng không hề dẩu dếm.

Cần nhắc tới việc nằng không thể quang minh chính đại truyền máu cho Thành Hồ, Lâm Sơ Cửu cần phải giấu giếm từng giọt, trong thời gian nhanh nhất phải cầm máu cho Thành Hồ, rút mũi tên ngắn ở trong thân thể hắn ra, bởi vậy tốc độ trên tay Lâm Sơ Cửu không thể không nhanh hơn vài phần.

Tào quân gia và bọn thị vệ nhìn xem, mắt không hề chớp. Động tác của Lâm Sơ Cửu quá nhanh, bọn họ sợ nếu chớp mắt sẽ bỏ lỡ mất động tác của Lâm Sơ Cửu, đương nhiên bọn họ cũng luyện tức chớp mắt.....

Bởi vì, mặc dù động tác trên tay Lâm Sơ Cửu rất đơn điệu, nhưng lại có một sự cảm dỗ khiến bọn họ không thể chịu được đi chuyển theo động tác tay của Lâm Sơ Cửu, sau đó chờ mong Lâm Sơ Cửu sẽ dùng đồ tay của nằng, cứu sống Thành Hồ.....

Bạn đang đọc truyện *Phi Quyền Khuyết Thiên Hạ* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 53: Không rảnh, môn hạ của vị tiên nhân nào

Tô Trà và Tiểu Thiên Diệu cách rất xa Lâm Sơ Cửu, Tiểu Thiên Diệu còn dờ, cho dù cách khoảng bốn năm mươi mét, hẳn vẫn có thể nhìn thấy rõ ràng động tác của Lâm Sơ Cửu, thậm chí có thể nhìn thấy những giọt mồ hôi tình tế trên trán của Lâm Sơ Cửu.

Từng có một khoảnh khắc, Tiểu Thiên Diệu có một loại xúc động muốn tiến lên lau những giọt mồ hôi cho Lâm Sơ Cửu. Cũng may, hẳn là người cực kỳ tự chủ, hẳn tuyệt đối sẽ không cho phép bản thân mình làm ra hành động kỳ quái như vậy.

Tuy nhiên, Tô Trà lại cảm thấy cay đắng, hẳn là một đại thiếu gia tay trái già không chặt, cho dù đứng ở vị trí cao cũng không thể nhìn thấy rõ Lâm Sơ Cửu đang làm gì, chỉ nhìn thấy từng bóng dáng xẹt qua trước mắt.

Đôi mắt Tô Trà đều bị hoa mắt, không nhận được oán giận một câu: "Vương phi của ngoại là điều thủ thân trộm hay sao?" Tốc độ tay nhanh như vậy, trộm đồ là tuyệt nhất!

Điều thủ thân trộm?

Đôi mắt Tiểu Thiên Diệu chợt lóe, ngay sau đó khôi phục lại bình tĩnh: Hẳn cũng muốn biết, Vương phi của hắn rốt cuộc đã bái vị tiên nhân nào làm môn hạ, mới có được bản lĩnh bậc này!

Rút mũi tên ra đối với Lâm Sơ Cửu mà nói, bất quá chỉ là một phẫu thuật nhỏ thuộc về khoa ngoại, có thể hoàn thành trong vài giây. Lâm Sơ Cửu hoàn toàn không để ở trong mắt, động tác trên tay không hề hoảng loạn, lưu loát thanh thoát giống như nước chảy mây trôi.

Tuy nhiên, đôi mắt người Tiểu Thiên Diệu mà nói, thủ pháp xử lý ngoại thương của Lâm Sơ Cửu, tất cả bọn họ đều nhìn thấy lần đầu tiên, cho dù là động tác hay là dụng cụ mà Lâm Sơ Cửu lấy ra, đều vượt qua sự nhận thức và trí tưởng tượng của bọn họ.

Chẳng qua Tào quân gia và đám người thị vệ ngại với thân phận Lâm Sơ Cửu nên không dám hỏi nhiều, đồng thời cũng sợ sau khi hỏi, có vẻ giống như bản thân mình không có kiến thức, sẽ bị mất mặt.

Người khác không hỏi, Lâm Sơ Cửu tất nhiên sẽ không nhiều chuyện nói ra. Sau khi Lâm Sơ Cửu tạm thời cầm máu chảy ra, nằng dùng băng gạc lau máu trên tay một chút, tiếp đó chuẩn bị rút mũi tên trên ngực Thành Hồ.

"Một người tới đây....." Lâm Sơ Cửu theo thói quen định tìm kiếm trợ thủ hoặc y tá, nhưng nằng vừa mới nói được một nửa mới nhớ ra đây không phải là bệnh viện quen thuộc của nằng, nằng không thể tìm được trợ thủ mình muốn ở đây.

Lâm Sơ Cửu lúc lắc đầu, đánh phải tâm tình bước một, cắt miệng vết thương của Thành Hồ ra, không có ai giúp nằng rút mũi tên ra, nằng cần phải tự mình làm. Đặc biệt, cần phải tránh mọi tổn thương tới tâm thất khi nằng rút mũi tên ra.

Lâm Sơ Cửu làm một bước này đặc biệt tinh tế, bởi vì ánh sáng không được tốt, nằng phải khom lưng xuống mới có thể nhìn thấy rõ ràng. Nhảy mất nằng cúi đầu, những sợi tóc mái theo đó bay tán loạn, dính vào trên cổ ướt đầm mồ hôi. Lâm Sơ Cửu cảm thấy khó chịu nên giật gấu cổ, nhìn thấy bộ dáng nằng vãi lãn muốn đuổi tay ra nhưng cuối cùng vẫn nhún xuống, khiến người khác hận không thể tiến lên giúp nằng vén tóc lên.

"Đi, tìm một thị nữ tới!" Nếu không phải ngại với sự khác biệt nam nữ, Tào quân gia thật sự muốn tiến lên vén tóc giúp Lâm Sơ Cửu, những sợi tóc kia thật sự làm hỏng mắt mỹ cảm, khiến trái tim người bậc bệ.

Và cũng trong thời khắc đó, Tiểu Thiên Diệu nơi xa cũng thờ ơ mở miệng: "Dì, gọi thị nữ Vương phi tới đây."

"A? Nơi nào đang nói chuyện với ta?" Tô Trà hơi sững sốt một chút, nhìn trái nhìn phải, phát hiện bên người Tiểu Thiên Diệu ngoại trừ bản ra, căn bản không có người khác.

"Ngoài ngoại ra còn có người khác sao?" Tiểu Thiên Diệu lẳng lẳng ngẩng đầu, đôi mắt lạnh băng đối diện với Tô Trà khiến Tô Trà kinh ngạc nhún dưng, vội nói: "Ta đi, ta sẽ đi ngay."

Tô Trà lu luyến mỗi bước chân, dùng hành động thực tế biểu hiện sự bất bình của mình. Tiểu Thiên Diệu phớt lờ bản, lẳng lẳng nhìn Lâm Sơ Cửu, muốn biết Lâm Sơ Cửu tiếp theo sẽ làm thế nào.

Tô Trà tuyệt đối là hải tị xưa xưa nhất trong lịch sử, hẳn vạ rồi đi không lâu sau, Lâm Sơ Cửu đã bắt đầu rút mũi tên cho Thành Hồ. Khi mũi tên bị rút ra, trong nháy mắt máu lại bắt đầu chảy ra từ miệng vết thương trên người Thành Hồ, không chỉ đám người Tào quân gia, ngay cả Tiểu Thiên Diệu cũng kinh ngạc như dưng, chỉ sợ Lâm Sơ Cửu xử lý không tốt.

Một đám người tự giác lo lắng cho Lâm Sơ Cửu, tuy nhiên Lâm Sơ Cửu lại không có một chút cảm giác lo lắng, ngay trong nháy mắt máu chảy ra, Lâm Sơ Cửu đã che lại miệng vết thương của Thành Hồ, sau đó.....

Chờ đến khi bọn họ lấy lại phản ứng, bọn họ đã nhìn thấy Lâm Sơ Cửu đang cầm máu cho Thành Hồ, từng động bóng nhem máu bị Lâm Sơ Cửu vớt bỏ qua một bên, và miệng vết thương chảy ra máu càng ngày càng ít.

Nhưng đây cũng chưa phải kết thúc, Lâm Sơ Cửu không giống như Ngõ đại phu, sau khi cầm máu sẽ rải thuốc lên miệng vết thương rồi băng bó lại, thay vào đó rắng lấy một cây kim và chỉ thật nhỏ, dùng cái nhíp kẹp một đầu, sau đó.....

Ngay dưới nĩ mắt của bọn họ, bắt đầu khâu mạch máu bên trong ngực lại.

Lâm Sơ Cửu đi chuyển kim rất nhanh, bọn họ bất quá chỉ sững sốt thất thần một chút, lập tức nhìn thấy Lâm Sơ Cửu thu kim, sau đó thì nhìn thấy miệng vết thương của Thành Hồ chảy máu càng ngày càng ít.

Bọn họ chỉ nghe nói có thể khâu bụng lại, nhưng hẳn giờ mạch máu cũng có thể khâu?

Khoẻ miệng của bọn thị vệ mở to thành hình chữ o, một đám đều tròn tròn mắt, nhưng.....

Cũng giống như lúc trước, bọn họ không dám hỏi câu nào, chỉ sợ vừa hỏi ra liền có vẻ giống như bản thân mình không có kiến thức, quá mất mặt.

Đương nhiên, cũng có người không sợ mất mặt, nhỏ giọng hỏi người bên cạnh, "Trước kia ngoại đã từng nhìn thấy sao? Mạch máu có thể khâu lại không?"

"Đồ không có kiến thức, bụng có thể khâu lại, mạch máu sao không thể khâu? Không phải cũng giống nhau sao." Không phải phùng mủ lên gãi làm cá nấp, hẳn chỉ muốn khoe khoang kiến thức của mình một chút.

"Ngoại chưa từng nhìn thấy nhiều chuyện, tiểu tử, về sau còn phải học nhiều." Người nọ vỗ vỗ bả vai đối phương, khẽ nhếch miệng, hương thụ ánh mắt sùng bái của mọi người bên cạnh.

Sau khi bản nói xong, lập tức đưa tới những lời thào lượn xung quanh của mấy tên thị vệ, "Ở trung tâm đế quốc, khẳng định đại phu trị liệu cho người đều giống như vậy, chẳng trách mọi người đều nói trung tâm đế quốc rất tốt, ngay cả đại phu cũng khác người!"

"Đáng tức, trung tâm đế quốc không cho phép người từ quốc tụy tiến ra vào, nếu không ta thật sự muốn tới đó học hỏi thêm kiến thức."

.....

Sau khi Lâm Sơ Cửu rửa sạch sẽ miệng vết thương cho Thành Hồ, lúc nằng đang chuẩn bị cầm mũi kim khác để khâu lại miệng vết thương trên ngực, nghe được tiếng của bọn thị vệ châu đầu ghé tai, không nhận được bật cười thành tiếng.

Đám người này thật đáng yêu, bọn họ đã nghĩ giúp nàng lý do rồi, nàng không cần phải giải thích nhiều thêm nữa.

Oa..... Vương phi cười!

Bọn thị vệ trừng lớn đôi mắt, gần như không thể tin được những gì mình nhìn thấy.....

Phải biết rằng, từ lúc Lâm Sơ Cửu từ tiến tới cho đến bây giờ, vẫn luôn mang một khuôn mặt tươi cười, đứng nói tươi cười, ngay cả một chút dị dạng cũng không hề có. Hiện tại Lâm Sơ Cửu đột nhiên tươi cười, sao có thể không khiến người vui vẻ.

"Vương phi cười thật đẹp mắt." Có một tiểu binh ngốc nghếch, không cần toán nài những gì hẳn nghĩ trong lòng, những người khác vội vàng gật đầu phụ họa. Điều này khiến cho Tào quân già tức giận, khuôn mặt liu đem lại, nói: "Mấy nhãi ranh của người nói vậy gì đó? Còn không mau ngồi lại đi, Vương phi là người mà các người có thể nghĩ luận hay sao?"

Nếu không phải Vương gia ra lệnh cho Vương phi tới đây, nhóm người này cả đời chưa chắc có thể có cơ hội nhìn thấy Vương phi.

Ách..... Bọn thị vệ lúc này mới nhớ lại, y nữ hai tay dính đầy máu tươi trước mặt, không phải là y nữ bình thường, mà là nữ chủ tử của bọn họ.

Bọn thị vệ kinh sợ, không dám tiếp tục vây quanh, một đám cuống quít thối lui, cũng không dám quang minh chính đại đánh giá Lâm Sơ Cửu, chỉ có thể dùng khúc mắt trộm ngắm về phía nàng.

"Có chuyện gì đã xảy ra vậy?" Khi Tô Trà mang theo Mã Nào đi tới, chỉ thấy được một màn như thế, không nhìn được hỏi một câu, nhưng.....

Tiểu Thiên Diệu sẽ trả lời hần sao?

Quả thực là quá ngây thơ!

"Qua đó đi." Tiểu Thiên Diệu không quay đầu lại, trực tiếp hạ lệnh. Mã Nào cúi đầu xuống, nghe thấy giọng nói của Tiểu Thiên Diệu vội vàng bước nhanh hơn đi về phía Lâm Sơ Cửu, để lại một mình Tô Trà ào ào tại chỗ không thôi, "Sao ta vừa mới đi một lúc, Vương phi người đã kháu lại miệng vết thương của Thành Hồ rồi? Ta vẫn chưa nhìn thấy gì!"

Ồ ô ô..... Có thể khiến Lâm Sơ Cửu kháu lại một lần nữa cho hần nhìn xem hay không?

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Quyên Khuyển Thiên Hạ* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Cùng giường, hiểu lầm lớn

Nguyên vọng "tốt đẹp" của Tô Trà chỉ định không có khả năng thực hiện, dừng nói Lâm Sơ Cửu mà ngay bản thân Tiểu Thiên Diệu cũng sẽ không để ý tới hần. Hơn nữa, người bị thương nặng ngoài Thành Hồ ra có hai người nữa, Tô Trà chỉ cần kiên nhẫn chờ là được.

Sau khi khâu xong vết thương, Lâm Sơ Cửu bôi được và băng bó vết thương cho Thành Hồ. Vì để tiện đối được, Lâm Sơ Cửu không băng bó băng vải cho Thành Hồ, thay vào đó nàng chỉ dùng một miếng băng dán che lại miệng vết thương.

"Ngộ đại phu, cho hần một ít thuốc chống viêm, thuốc bổ máu và thuốc hạ sốt, ta sợ nài đêm hần sẽ nóng lên." Lâm Sơ Cửu thu dọn mọi thứ trên mặt bàn, tách riêng những dụng cụ đã dùng rồi và chưa dùng tới, những dụng cụ có thể dùng lại lần nữa cũng đặt qua một bên.

Sau khi thu dọn xong mọi thứ, Lâm Sơ Cửu nâng cánh tay lên lau mồ hôi bằng ống tay áo. Khi nàng xoay người thì nhìn thấy một vật áo màu sắc rực rỡ lướt qua từ khúc mắt. Nàng ngẩng đầu nhìn lại, nhủ thầm nói: "Sao người lại tới đây?" Đường như nàng không hề gọi nha hoàn tới đây, đứng không?

"Bẩm Vương phi, Vương gia sai nô tỳ qua đây hỗ trợ." Mã Nào tiến lên, hành lễ.

"Vương gia?" Lâm Sơ Cửu sống sót một chút, "Hần ở đây? Ở đâu?" Nếu không thì làm thế nào biết được, nàng đang cần một cô nương lau mồ hôi giúp nàng?

"Vương gia ở kia." Mã Nào xoay người, chỉ vào vị trí nài đó không rõ ràng phía trước. Lâm Sơ Cửu theo ngón tay Mã Nào chỉ nhìn qua, quả nhiên nhìn thấy Tiểu Thiên Diệu đang ngồi ở trên xe lăn, còn có một nam nhân xa lạ phía sau người hần.

Khoảng cách quá xa, Lâm Sơ Cửu không thể nhìn được biểu tình của Tiểu Thiên Diệu, thậm chí ngay cả động tác nhỏ cũng không thể nhìn rõ, đối với động tác lớn?

Nàng có thể hy vọng xa với Tiểu Vương điện hạ sẽ có động tác gì lớn? Đừng mơ mộng nữa!

Lâm Sơ Cửu lui suy nghĩ vì sao Tiểu Thiên Diệu sẽ xuất hiện ở chỗ này, cho dù nhìn thấy hần được bao nhiêu, nàng cũng phải hướng về phía hần hành lễ. Đối với việc Tiểu Thiên Diệu có thể nhìn thấy hay không, Lâm Sơ Cửu hoàn toàn không quan tâm, nàng chỉ làm những gì mình nên làm là được.

Bọn thị vệ ở khoảng cách khá xa, không nghe được Lâm Sơ Cửu và Mã Nào nói chuyện, chỉ thấy Lâm Sơ Cửu đột nhiên hành lễ về phía trước, vội quay đầu nhìn lại, một khi vừa nhìn thấy thì bọn thị vệ thiếu chút nữa đã bị hỉ chết.

"Vương gia tới?" Sắc mặt bọn thị vệ đại biến, những âm thanh chói tai vang lên, quả thật rất tán loạn và vô kỷ luật.

"Vương phi nhà người hành lễ quá xa thì thật thất lễ. Nàng sẽ tới gần hơn, đúng không?" Nhưng Tô Trà bỗng ngừng đại khi nhìn thấy Lâm Sơ Cửu xoay người không chút để ý tới bọn họ, trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc: Bộ đáng của Tiểu Vương phi dường như hơi cuồng ngạo.

"Nàng sẽ..." Tiểu Thiên Diệu không chút nghĩ ngợi nói.

Tuy nhiên, sau khi Tiểu Thiên Diệu nói những lời như vậy, Lâm Sơ Cửu hành lễ xong thì chỉ xem hần như không hề tồn tại, xoay người nói với Ngô đại phu: "Còn hai người bệnh nữa ở đâu?"

Khi Lâm Sơ Cửu nói chuyện, nàng nhìn lướt qua những thương binh, không nhận được như vậy: Rõ ràng người bị thương nhiều như vậy, nhưng Hệ thống Y Sinh từ đầu tới cuối đều không hề có một câu nhắc nhở bất năng trị liệu cho người bệnh, quả thực rất kỳ lạ.

Chẳng lẽ là bởi vì thị vệ nhìn thấy có đại phu ở đây, một đám đã an tâm chờ đợi cứu trị? Vì bọn họ không phải trong tình trạng hoảng loạn bất lực?

Nếu thật sự là như vậy, vậy thì thị vệ Tiểu Vương phủ thật sự không tồi, kỷ luật nghiêm chỉnh.

"Vương phi, ngài có muốn gặp Vương gia hành lễ hay không?" Ngô đại phu có lòng tốt đề nghị, nhưng Lâm Sơ Cửu không thêm suy nghĩ cự tuyệt, "Không cần, đưa ta đi xem người bệnh." Nàng cần phải xong sớm để nghỉ ngơi một chút, hôm nay nàng đã quá mệt mỏi.

"Vâng, vâng." Ngô đại phu không tiếp tục khuyên, chỉ kín đáo nhìn thoáng qua về phía Tiểu Thiên Diệu, sau đó lập tức đưa Lâm Sơ Cửu đi vào bên trong.

Hai người khác được đưa tới sớm, Ngô đại phu đơn giản đã sơ cứu bọn họ, sau đó sai người sắp xếp bọn họ vào trong phòng bởi vì thương thế của bọn họ không nghiêm trọng bằng Thành Hồ.

Không gian bên trong không lớn, đứng nói là Tiểu Thiên Diệu đang ở bên ngoài, ngay cả khi Tiểu Thiên Diệu không có ở đây, bọn thị vệ cũng không thể nào đi vào, chỉ có Tào quân già và Mã Nào cùng nhau theo vào.

Tiểu Thiên Diệu và Tô Trà càng không cần phải nói, hai người vốn cách khá xa, hiện tại còn cách thêm một cánh cửa, trừ phi hai người đi tới, nếu không đứng nghỉ tới nhìn thấy cái gì.

Tô Trà đã biết tình của Tiểu Thiên Diệu, vội vàng nói: "Ta vừa rồi chưa nhìn thấy gì cả, chúng ta vào xem đi?"

"Bỏn vương đã xem rồi." Nói cách khác, hần không muốn đi vào.

"Nhưng ta vẫn chưa nhìn thấy!" Hơn nữa còn do người hại ta.

Nửa sau của câu nói, Tô Trà không dám nói ra. Nếu hần thật sự nói ra, Tiểu Thiên Diệu chắc chắn sẽ giết chết hần.

"Liên quan gì tới bỏn vương?" Tiểu Thiên Diệu lạnh lùng nói, đôi tay ẩn ở trên tay vịn, xe lăn quay vòng tại chỗ, "Đẩy bỏn vương trở về." Những gì hần muốn nhìn đã nhìn rồi, ở lại đây cũng không có nghĩa gì nữa.

"Ta gọi thị vệ của người tới." Tô Trà xoay người muốn đi, nhưng lại nghe thấy Tiểu Thiên Diệu bắt mắt "Hừ." một câu, vì thế hần đành phải dừng bước chân, ngoan ngoãn xoay người lại.

"Ta đây, ta đây người về là được chứ gì." Đời trước của hần nhất định đã đốt sai hương rồi, vì thế nên đời này mới quen biết Tiểu Thiên Diệu, yên lành làm một công tử nhà giàu không làm, đi theo Tiểu Thiên Diệu mạo hiểm, liều mạng, còn bị người khi dễ.

Tô Trà đành phải lui kén quay đầu lại và nhìn thoáng qua căn phòng, nhận mệnh đẩy Tiểu Thiên Diệu rời đi.....

Tiểu Thiên Diệu và Tô Trà đi rồi, bọn thị vệ mới dám thả lỏng, mấy người bị thương vội vàng chạm lại với nhau, có chút không dám tin nói: "Vương gia đến thăm chúng ta sao? Có phải Vương gia sẽ không truy cứu về việc chúng ta không bắt được thích khách hay không?"

"Ồ ô ô..... Quả cảm động. Vương gia thật sự tới thăm chúng ta, mặc dù chỉ liếc mắt nhìn một cái từ rất xa, nhưng như vậy là đủ rồi." Có người nhay cảm còn cảm động rơi lệ, còn có mấy người mặc dù không khoa trương như vậy, nhưng hốc mắt cũng ửng đỏ.

Có người nhay cảm dường nhiên cũng có người vẫn còn lý trí, thị vệ lúc trước khoe khoang "Kiến thức", rất hướng tâm cảm giác được mọi người sùng bái, hiện tại không nhận được lại bắt đầu thể hiện.

"Ta nói nài cả đám các người, các người thật sự nghĩ Vương gia tới thăm các người sao? Đừng nên mơ mộng hão huyền, Vương gia rõ ràng tới để gặp Vương phi."

"Gặp Vương phi? Sao có thể, chẳng phải Vương gia có thể đến chỗ Vương phi hay sao?..." Một thị vệ không tin, Vương gia rõ ràng đến thăm bọn họ, Vương gia khẳng định biết bọn họ đã vất vả, ô ô ô..... Thật là cảm động! Mặc dù Vương gia lúc nào cũng mặt lạnh, nhưng trái tim thật sự vẫn rất tốt.

Thị vệ thích khoe khoang kiến thức không nhận được trọn trắng mắt, "Thật nghĩ thế, người cho rằng trước kia chúng ta chưa từng bị thương hay sao? Người từng nhìn thấy Vương gia tới thăm người chưa? Lần này Vương gia tới là vì Vương phi, nếu không Vương gia cũng sẽ không tới."

"Rất có lý, lần trước chúng ta bị thương còn nhiều hơn, Tào Lâm thậm chí nữa đã chết, nhưng cũng không thấy Vương gia tới đây." Có người phản đối, tự nhiên cũng có người phụ họa.

"Mặc dù Vương gia đối tốt với chúng ta, nhưng tuyệt đối sẽ không có chuyện tới thăm chúng ta, nhiều lần là sai đại nhân Lưu Bạch thêm cơm cho chúng ta mà thôi." Vương gia nhà bọn họ luôn luôn dùng vật chất để khen thưởng, chưa bao giờ đi theo con đường tình cảm.

Bọn họ cần bản không thể nào tưởng tượng được, hình ảnh Vương gia lạnh như nài băng của bọn họ, sẽ có một ngày đột nhiên nạng về mặt tươi cười nắm tay bọn họ, quan tâm hỏi han bọn họ.

Hình ảnh kia quá đẹp, bọn họ không dám ảo tưởng.....

.....

"Vương phi, chắc chắn Vương gia tới đây là để gặp ngài." Trong phòng, Tào quân già nhỏ giọng nói bên cạnh Lâm Sơ Cửu, đồng thời cũng rất ảo não, "Ài, Vương phi vừa rồi nên tới chào hỏi Vương gia, nói không chừng đêm nay Vương gia sẽ đi tới sân Vương phi." Đã thành thói lâu ngày như vậy, nhưng hai người vẫn chưa ngủ chung giường, điều này thật sự.....

Khiến người lo lắng!

Nếu Vương gia và Vương phi cứ tiếp tục thế này, tiểu thế tử nhà bọn họ lúc nào mới có?

Toàn thân Lâm Sơ Cứu run lên, thiếu chút nữa đã khấu sai mũi kim, "Tào quân gia, lúc ta đang làm việc, yêu cầu người đừng nói chuyện khùng khiếp như vậy, sẽ hù chết người!"

Tiểu Thiên Diệu sẽ tới sân này?

Thế gian này không có điều gì đáng sợ hơn điều này. Nàng nghĩ rằng làm ca đêm ở đây, cũng không muốn cùng chung chân chung gối với Tiểu Thiên Diệu.....

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Quyển Khuyết Thiên Hạ* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Một môi, tìm tới cửa

Edit & Dịch: Emily Ton.

Dưới chân Tô Trà giống như có gió, hần chỉ muốn nhanh chóng đưa Tiểu Thiên Diệu trở về, sau đó quay lại không chừng còn có thể nhìn thấy Lâm Sơ Cứu rốt cuộc đã khấu lại miệng vết thương như thế nào.

Nói thật, Tô Trà vẫn rất tò mò, Ngõ đại phu và Tào quân gia đều nói Lâm Sơ Cứu còn tuyệt hơn cả thần y, hần thật tình muốn nhìn xem một chút. Hiện tại thật vất vả mới có cơ hội, sao hần có thể buông tha?

Khi đưa Tiểu Thiên Diệu đến trong viện của hần, Tô Trà buống xe lên ra đã muốn lập tức rời đi, nhưng Tô Trà còn chưa kịp xoay người đã nghe thấy Tiểu Thiên Diệu nói: "Không phải nói này."

"Hả?" Tô Trà tự nhận đầu óc mình không tệ, nhưng những lời này của Tiểu Thiên Diệu, Tô Trà thật sự nghe không hiểu.

"Không quay về thư phòng." Tiểu Thiên Diệu một đường trầm tư, căn bản không biết Tô Trà đã đưa hần về thư phòng.

"Vậy người muốn đi đâu?" Tô Trà nghiêng rắng.

"À....." Tiểu Thiên Diệu suy tư một lát, sau đó nói: "Đi tới sân của Lâm Sơ Cứu."

"Cái gì?" Tô Trà khoáy khoáy lỗ tai, "Ta không nghe lầm đấy chứ?" Thiên Diệu thật sự sẽ chủ động đi gặp Lâm Sơ Cứu, điều này..... trời không nói mưa bão đấy chứ?

Vấn đề không có trình độ như vậy, Tiểu Thiên Diệu từ chối trả lời, "Nhanh lên."

"Được." Dưới ánh lực của Tiểu Thiên Diệu, Tô Trà có gắng nén xuống một bụng đầy ắp khuất, đẩy Tiểu Thiên Diệu tới sân của Lâm Sơ Cứu, trên đường còn không nhận được oán giận dỗi cáu.

"Vi sao không để hạ nhân đẩy người đi?"

"Vi sao cứ kháng kháng bắt ta phải đẩy người đi?"

"Tay ta cũng không hề tốt hơn hạ nhân, không phải hay sao?"

Đáng tiếc, cho dù Tô Trà phàn nàn bao nhiêu, Tiểu Thiên Diệu đều phớt lờ hết, giống như hần không hề nghe thấy gì. Tô Trà tức giận đến nỗi suýt nữa đã học cả máu.

Sân Lâm Sơ Cứu sống không xa, tuy nhiên Tiểu Vương phủ lại rất lớn, vì vậy từ thư phòng Tiểu Thiên Diệu đến sân Lâm Sơ Cứu, ước chừng phải đi bộ mất vài khắc (30ph), tính cả đi lẫn về Tô Trà khẳng định có thể kịp quay lại để xem Lâm Sơ Cứu cứu người nếu muốn.

Tuy nhiên, Tô Trà nghĩ nên chờ Lâm Sơ Cứu trở về, trực tiếp hỏi nàng cách khấu vết thương như thế nào, nhưng.....

"Người có thể đi rồi." Tiểu Thiên Diệu vừa đến sân Lâm Sơ Cứu, lập tức bắt đầu đuổi người.

Tô Trà gần như muốn khóc, ừy khuất nói: "Ta đi rồi, ai đẩy người về?" Từ việc hần đã đẩy xe lẫn khắp nơi cả ngày, cũng nên cho hần lưu lại đây chứ? Thiên Diệu thật sự quá nhẫn tâm.

"Tiểu Vương phủ thiếu hạ nhân sao?" Tiểu Thiên Diệu lắc mắt nhìn Tô Trà một cái, thật may lời này của Tiểu Thiên Diệu còn chưa khiến Tô Trà choáng váng.

"Tiểu Vương phủ không thiếu hạ nhân, vậy người vừa rồi vi sao không cho hạ nhân đẩy?" Lâm người không thể xấu như vậy được, vô si tới mức sau khi qua sông thì phá mất câu hay sao?

"Người cũng giống như hạ nhân Tiểu Vương phủ, quá nhẫn rồi rồi." Tiểu Thiên Diệu thờ ơ nói lời khác nghiệt.

Tô Trà thiếu chút nữa bỏ máu, "Ta nhẫn lúc nào, một ngày ta phải đếm mấy vạn lượng bạc ra vào Tô đại thiếu, kinh doanh của tất cả các chi nhánh ta cũng đều phải xem qua, ta nhẫn cái gì mà nhẫn." So sánh hần với hạ nhân, quả thực không thể tiếp tục ở lại để nhận thêm ừy khuất.

"Không có người, công việc kinh doanh của Tô gia vẫn có thể diễn ra suôn sẻ." Tiểu Thiên Diệu không khách khí chém thêm một đao nữa. Tô Trà rốt cuộc hiểu được tâm tình của Lưu Bạch mỗi khi bị Tiểu Thiên Diệu mắng mỏ.

Tiểu Thiên Diệu, người này căn bản không biết cách nói chuyện hay.

"Ta sẽ đi bây giờ, không quý rầy phu thế các người ở cùng một chỗ." Tô Trà cất bước đi ra ngoài, trong lòng thực sự buồn bực. Khi đi đến ngạch cửa, hần đứng lại, xoay người nói một câu: "Đừng rồi, Vương gia, người khác nghiệt như vậy, không sợ Vương phi ghét bỏ người sao?"

Nói xong, hần căn bản không dám nhìn biểu tình của Tiểu Thiên Diệu, tăng tốc đi về phía trước, giống như phấp sau có chó dữ truy đuổi.

Tô Trà sợ Tiểu Thiên Diệu tìm tới hần phiền toái, vì vậy không dám đi tìm Lâm Sơ Cứu. Hần vội vàng rời khỏi Tiểu Vương phủ, cũng ăn thăm họ quyết tâm, trong khoảng thời gian ngắn tuyệt đối sẽ không tới Tiểu Vương phủ, tránh để bị Tiểu Thiên Diệu tra thả.

Lâm Sơ Cứu vẫn không biết, Tiểu Thiên Diệu mà nàng xem như một ác mộng tồn tại, lúc này đang ở sân này chờ nàng. Hiện tại nàng còn đang giúp Ngõ đại phu điều trị những người bệnh khác. Mỗi cho đến khi tất cả những người bị thương đều được xử lý hết, lúc này nàng mới thu dọn mọi thứ và chuẩn bị rời đi.

Khi thất lực nước mới không chịu được nữa, Lâm Sơ Cứu mới nhớ những xoa xoa để khiến mình dễ chịu hơn một chút. Cuối cùng nàng gom tất cả rác lại để Ngõ đại phu đốt chúng, sau đó đưa hòm thuốc cho Mĩ Nào, để Mĩ Nào xách nó giúp nàng.

Nàng quá mệt mỏi, thật sự không còn sức để mang theo hòm thuốc.

Lúc này trời đã tối đen, căn bản không thể nhìn rõ đường về, Lâm Sơ Cứu đang nghĩ đi tìm Ngõ đại phu để mượn đèn lồng. Tào quân gia đã mang một chiếc đèn lồng nhỏ tiến lên, ân cần nói: "Vương phi, nó tài đưa ngài trở về."

"Không cần," Lâm Sơ Cứu biết Tào quân gia rất bận, những người bệnh này còn cần Bảo an bài bố trí, ý tốt của Bảo nàng nhận, vì vậy Tào quân gia đã gọi hai tên thị vệ hộ tống nàng về.

Ban đầu, Lâm Sơ Cứu định mang theo đèn lồng để nàng có thể tự đi, nhưng nghĩ tới vụ ám sát lúc chiều, Lâm Sơ Cứu yên lặng về một dấu "X" thật lớn nơi đây lòng mình.

Ở Tiểu Vương phủ cũng không an toàn, ràng tốt nhất không nên hành động một mình, vạn nhất gặp phải cao thủ, ngay cả cơ hội kêu cứu nàng cũng không có.

Lâm Sơ Cứu chậm rãi bước đi, nàng thật sự rất mệt, thất lực và cổ đầu rất đau nhức, đôi tay tê liệt vì đã nắm chặt dao mổ cùng với chỉ khâu, đứng nơi tới đạ đây trống rỗng sắp không thể chịu nổi, vẫn luôn không ngừng phất ra âm thanh phàn kháng.

Đã lâu lắm rồi nàng chưa mệt như vậy. Mặc dù nàng làm việc ở trong bệnh viện năm sáu tiếng đồng hồ, thậm chí phải làm phẫu thuật tâm chĩn giờ, nhưng nếu có phẫu thuật thì chúng đều đã được lên lịch hẹn trước, nàng có thể có thời gian để chuẩn bị sẵn sàng, căn bản sẽ không vội vàng giống hòm nay như vậy.

Lâm Sơ Cứu nặng nề bước đi, hần không thể ngay trong khoảng khắc tiếp theo có thể đi tới tới viện của mình. Lúc đầu Mĩ Nào không chú ý tới tư thế đi đường của Lâm Sơ Cứu không đúng, đợi đến khi phát hiện ra thì mới hỏi Lâm Sơ Cứu có muốn sai người mang kiệu tới hay không, nhưng bọn họ đã về gần tới nơi.

"Có kiệu sao, vi sao không nói sớm?" Lâm Sơ Cứu không còn sức lực hỏi Mĩ Nào.

Mĩ Nào hoảng hốt, căn thận gửi thích nói: "Nô tỳ cho rằng Vương phi đã biết, vì thế....." Căn bản lúc trước Mĩ Nào thấy Lâm Sơ Cứu lúc đối mặt với những thị vệ bị thương đều luôn trợn đầy tinh thần, không hề giống như người mới mệt, vì thế Mĩ Nào đã không đề cập tới kiệu.

Hiện tại thì sao?

Trời quá tối, nếu Lâm Sơ Cứu không nói gì, Mĩ Nào căn bản không thể thấy rõ.

"Lần sau, nếu có chuyện xảy ra trong tự thì người có thể nhắc ta." Nàng không lớn lên ở nơi đại tiểu thư Lâm gia đã sống, mặc dù nàng có ký ức, nhưng không biết hết thói quen sinh hoạt của nguyên chủ, có một số thứ bình thường, nàng thật sự không thể nhớ được.

Một lúc lâu sau.

Lâm Sơ Cứu cảm thấy bản thân mình càng thêm mệt mỏi, nếu như không phải nàng đã nhìn thấy tiểu viện lờ mờ ánh đèn phía trước, nàng thật sự rất muốn khóc với Mĩ Nào. Nàng cũng thật sự muốn liều mạng với Hệ thống Y Sinh. Hôm nay nàng đã cứu ba người, còn giúp băng bó cho nhiều người bệnh như vậy, nhưng Hệ thống Y Sinh không hề cho nàng một chút giá trị thành tựu nào. Quát thực không có nhân tính!

Hệ thống Y Sinh nhất định đã bị hỏng rồi! Nếu không thì nàng đã bắt nhầm hàng giả!

Lâm Sơ Cứu vừa mệt vừa đói, thật vất vả mới đi về đến sân, còn chưa kịp cảm ơn thị vệ hộ tống, nàng đã nhìn thấy hai người Trần Châu và Phi Thụ mang theo một chiếc đèn cung đình, bước chân vội vàng đi tới, "Vương phi, cuối cùng ngài đã trở lại, Vương gia đang chờ ngài ở phòng khách lâu lắm rồi. Vương gia muốn ngài vừa trở về thì tới gặp ngài ấy ngay."

"Người nói gì vậy?" Lâm Sơ Cứu lao vào áo một bước, suýt nữa té ngã, "Vương gia tốt?"

Nàng đã làm điều gì khiến trời giận người oán hay sao? Tiểu Thiên Diệu lại tới tìm nàng lần nữa....

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Quyển Khuyết Thiên Hạ* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Ghét bỏ, đừng lừa gạt bọn Vương

Ở Tiêu Vương phủ Tiêu Thiên Diệu chính là vua, hẳn muốn gặp Lâm Sơ Cửu, cho dù Lâm Sơ Cửu không muốn cũng không thể cự tuyệt. Hiện tại Tiêu Thiên Diệu tự mình tới tìm Lâm Sơ Cửu, Lâm Sơ Cửu càng không thể nói không.

Cố gắng nén xuống sự bất mãn trong lòng, Lâm Sơ Cửu xoa xoa ấn đường. Nàng để Mã Nào mừng hóm thuốc của nàng về trước, nàng đi cùng Phi Thuý tới gặp Tiêu Thiên Diệu. Nhưng Mã Nào còn chưa kịp rời đi, Phi Thuý đã nói: "Vương gia nói, Vương phi hãy mừng theo hóm thuốc qua đó."

Đặc biệt nói rõ muốn nàng mừng theo hóm thuốc qua đó?

Trái tim Lâm Sơ Cửu dường như ngừng đập, nàng mơ hồ đoán được Tiêu Thiên Diệu đang muốn làm gì. Nàng cúi đầu để dấu đi sự bất an trong mắt, phần chân tình thầm nói: "Vậy thì đi thôi."

Dưới sự hộ tống của ba nha hoàn và hai tên thị vệ, Lâm Sơ Cửu bước đi nhẹ nhàng, không cảm thấy lo lắng và cũng không có một mối lo trước chút nào. Trong mắt Mã Nào hiện lên một chút nghi ngờ nhưng không dám nhiều lời.

Tới nơi, thị vệ canh giữ ngoài cửa, Phi Thuý đi vào thông báo một tiếng, sau khi Tiêu Thiên Diệu đồng ý, Lâm Sơ Cửu và Mã Nào mới có thể tiến vào.

Lâm Sơ Cửu hành lễ với Tiêu Thiên Diệu xem như lời chào. Mã Nào bước hóm thuốc trong tay, quý xuống, "Gặp qua Vương gia."

"Đi ra ngoài," Tiêu Thiên Diệu không hề ngừng đầu, nhưng ai cũng biết lời này của hắn là đang nói ai, Mã Nào vội vàng lui ra, căn bản không dám ở lâu.

Trong phòng, chỉ có hai người Tiêu Thiên Diệu và Lâm Sơ Cửu, Tiêu Thiên Diệu ở trên xe lăn, Lâm Sơ Cửu lặng lẽ đứng ở giữa phòng, không vui không buồn, không chịu ảnh hưởng bởi Tiêu Thiên Diệu chút nào.

Trong mắt Tiêu Thiên Diệu hiện lên một sự tán thưởng, nhưng rất nhanh liền biến mất. Tiêu Thiên Diệu ngược mắt liếc nhìn Lâm Sơ Cửu một cái, rồi cuộc mờ miêng, "Mở hóm thuốc của ngươi ra."

Lâm Sơ Cửu sớm đã đoán được chuyện này, nàng không hề hoảng loạn, trảm miếng mỡ hóm thuốc ra. Để tiện cho Tiêu Thiên Diệu có thể kiểm tra, nàng còn có ý chuyển hướng hóm thuốc để Tiêu Thiên Diệu có thể nhìn xem rõ ràng.

Quả là người thông minh!

Tiêu Thiên Diệu gật đầu, nói tiếp: "Lấy ra."

Hắn không nói lấy ra thứ gì, nhưng Lâm Sơ Cửu biết hắn đang nghĩ gì. Vì vậy, nàng thông minh lấy ra dụng cụ phẫu thuật đựng trên khay inox, đưa đến trước mặt Tiêu Thiên Diệu, "Vương gia."

Có một số thứ có thể giấu, nhưng có một số thứ lại không thể giấu được. Có Hệ thống Y Sinh ở đây, sau này nàng muốn cứu người, nhất định phải bại lộ một số thứ đặc biệt. Nếu khiến người hoài nghi, không bằng tự mình bại lộ một số thứ trước.

Tiêu Thiên Diệu lấy một con dao phẫu thuật trên khay và thường thức nó, lòng bàn tay nhẹ nhàng trượt ở trên lưỡi dao, lập tức cắt một lỗ hổng, từng giọt máu nhỏ xuống.

Dao nhỏ thật sự rất sắc bén.

Đôi mắt Tiêu Thiên Diệu lóe lên, hỏi: "Từ đâu ra?" Không đợi Lâm Sơ Cửu trả lời, Tiêu Thiên Diệu đã bồi thêm một câu: "Đừng lấy sự phụ kìa ra để lừa gạt bản vương, cũng đừng để cấp tới Trung Ương Đế Quốc với bản vương, bản vương biết nhiều hơn người nghĩ."

Lâm Sơ Cửu không hề kinh hoảng, thành thật và vô tội nói: "Nhưng, mấy thứ này đúng là do sự phụ để lại cho ta, đối với Trung Ương Đế Quốc, ta chỉ nghe nói qua, nhưng không biết rốt cuộc có chuyện gì xảy ra ở đó." Ta lừa gạt người thì như thế nào, có bản lĩnh cứ tới cắn ta!

"Bản vương rất dễ lừa hay sao?" Tiêu Thiên Diệu nhướng mày, ánh mắt hung dữ sắc bén như dao, đâm từng nhát tới Lâm Sơ Cửu.

Trước đây, Lâm Sơ Cửu sẽ không thể chịu đựng nổi uy áp như vậy, nhưng hôm nay nàng lại có gắng chống cự, khuôn mặt nàng vẫn luôn bình tĩnh, khỏe miệng mơ hồ mang theo một chút trào phúng, "Vương gia đang muốn đánh cho người nhận tội hay sao? Thật ra Vương gia không cần như thế, ta sợ nhất là đau và cũng không muốn chết, nếu Vương gia muốn nghe lý do một lần nữa, ta sẽ thuật lại không thiếu một chữ."

"Người đang chơi tâm cơ với bản vương sao?" Những lời này hẳn nói ra rất chậm, giọng điệu rất nặng nề. Lâm Sơ Cửu dường như cảm giác được có một áp lực vô hình đang đánh về phía mình. Khi nàng đang nỗ lực muốn chống cự, đột nhiên.....

"Choang" một tiếng, trọng lực đập tới chắc khay, Lâm Sơ Cửu trượt tay, dụng cụ phẫu thuật trên khay "xoảng xoảng" rơi xuống sàn nhà. Những con dao phẫu thuật nhỏ nhỏ thậm chí còn nẩy trên sàn nhà một chút, mũi dao đập vào mắt cá chân của Lâm Sơ Cửu.

"Tê....." Lâm Sơ Cửu ấn đau, cúi đầu, nhìn thấy một vết cắt trên gáy thêu, có vết máu chảy ra. Lâm Sơ Cửu hít vào một hơi, sau đó giống như chưa từng phát sinh chuyện gì, chân sau lui một bước kéo xa khoảng cách với Tiêu Thiên Diệu.

Vì tính mạng của mình, nàng cần phải cách xa người điên này một chút.

"Ngủ xuân, ngày cả trốn cũng không biết." Khoảng cách gần như vậy, ánh mắt Tiêu Thiên Diệu lại rất sắc, sao có thể không nhìn thấy nàng chảy máu.

Lâm Sơ Cửu không có sức lực cũng không có tinh thần để tranh luận với Tiêu Thiên Diệu, cố gắng trấn áp sự thiếu kiên nhẫn, hỏi: "Vương gia còn có chuyện gì khác nữa không? Nếu chỉ muốn hỏi dụng cụ trên tay ta đến từ nơi nào, ta đã trả lời rồi. Không có việc khác thì ta đi trước." Nàng vừa vừa một vĩa dãi, có thể tha nàng đi hay không?

Một ngày phát sinh nhiều chuyện như vậy, nàng đã mệt mỏi chết.

"Đi? Ngoài Tiêu Vương phủ ngươi có thể chạy đi đâu?" Ý trào phúng trong lời nói rất rõ ràng.

Lâm Sơ Cửu đi tới nơi nào cũng đều là địa bàn của hắn, muốn giương oai ở địa bàn của hắn, là gan Lâm Sơ Cửu còn lớn hơn.

"Vương gia còn muốn hỏi gì nữa, nhanh chóng hỏi đi, nếu ta biết nhất định sẽ nói." Lâm Sơ Cửu không hề che dấu sự mất kiên nhẫn của mình. Tiêu Thiên Diệu nhắm mày lại, trên mặt không có bất luận biểu tình gì, nhưng đôi tay đặt ở trên tay ghế lại nắm thật chặt, đáng tiếc Lâm Sơ Cửu vẫn luôn cúi đầu, không thể nhìn thấy.

"Như thế nào, mất kiên nhẫn?" Ngón tay hắn gõ nhẹ ở trên tay vịn, động tác cực kỳ nhẹ, gần như không có âm thanh, nhưng Lâm Sơ Cửu vẫn nghe thấy được.

Những tiếng gõ nhịp nhàng và có tiết tấu, giống như đang gõ vào trái tim nàng, khiến nàng không tự chủ được dòi lực chú ý tới đôi tay Tiêu Thiên Diệu. Đôi mắt Lâm Sơ Cửu bé lên, cố gắng ép mình dòi tâm mất đi, mất kiên nhẫn nói một câu: "Không dám."

"是不敢。而不是不耐？"萧天耀反问。却不等林初九回答。又道：“罢了，口是心非的女人，问了也不会说。不过是浪费本王的时间。” "Không dám, hay là không còn kiên nhẫn nữa?" Tiêu Thiên Diệu hỏi, nhưng không đợi Lâm Sơ Cửu trả lời, hắn đã nói "Thôi, nữ nhân khẩu thị tâm phi", hỏi cũng sẽ không nói, chỉ khiến bản vương lãng phí thời gian."

**口是心非：Khẩu thị tâm phi. Ngoài miệng nói phải, trong lòng nghĩ trái, chỉ sự dối trá.*

Điều này có nghĩa là nàng có thể rời đi?

Trên mặt Lâm Sơ Cửu vẫn không thay đổi, nhưng trong lòng nàng lại đang mừng thầm. Nàng đang chờ Tiêu Thiên Diệu tự động tránh đường, nhưng Tiêu Thiên Diệu dừng lại và nói: "Truyền tiễn."

Lời này là nói với hạ nhân ngoài phòng, hạ nhân không có biểu hiện gì nhưng Lâm Sơ Cửu thì lại rất sợ. Tiêu Thiên Diệu đang có ý gì?

Muốn ăn ở nơi này của nàng? Hẳn không sợ ăn không vào hay sao?

Lâm Sơ Cửu đột nhiên ngừng đầu lên, đối diện với ánh mắt cao thâm khó đoán của Tiêu Thiên Diệu, con người giống như hiểu rõ hết thảy. Nàng sợ tới mức vội vàng quay mặt đi, không dám nhìn tiếp, càng không dám đuổi Tiêu Thiên Diệu đi.

Tiêu Thiên Diệu hạ lệnh một tiếng, phớt lờ hỗn loạn trên sàn nhà, thúc đẩy xe lăn tiến lên và dừng lại ở bên người Lâm Sơ Cửu, "Như thế nào? Còn muốn bản vương chờ người?"

"Không....." Lâm Sơ Cửu ngăn ra, phát hiện hai người chỉ cách nhau nửa bước chân nên vội vàng thôi lui, "Ta bận rộn một ngày, quần áo trên người sớm đã ố ứ, thỉnh Vương gia cho ta thay đổi quần áo trước." Ý của nàng, chính là muốn tắm rửa một cái.

Tiêu Thiên Diệu gật bỏ quên mất lễ Lâm Sơ Cửu một cái, nhai mày nói: "Đi thôi." Dơ bẩn như vậy, hẳn xác thật ăn không ngon. Để Lâm Sơ Cửu thay quần áo trước vì hắn có thể ăn ngon, tuyệt đối không phải vì Lâm Sơ Cửu.

Lâm Sơ Cửu không biết ý của Tiêu Thiên Diệu, nói một tiếng cảm ơn, sau đó nhặt hết dao phẫu thuật trên sàn nhà lên, gọi Mã Nào vào và xách hóm thuốc đi. Cuối cùng nàng đi cùng Mã Nào trở về phòng, trong khi Tiêu Thiên Diệu đi tới phòng ăn.....

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Quyền Khuyết Thiên Hạ* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57: Ngất xỉu, Lâm cô nương đáng thương

Lâm Sơ Cửu không dám chắc chắn Tiêu Thiên Diệu có thể chờ nàng cùng nhau ăn cơm hay không, nhưng để an toàn, Lâm Sơ Cửu vẫn cấp tốc thay đổi quần áo, lau mặt qua loa, sau đó đi tới phòng ăn.

Nàng thì rằng tự mình tự da tình, cũng không thể để Tiêu Thiên Diệu đợi lâu, nếu không xui xẻo vẫn là chính nàng.

Vội vàng đi tới phòng ăn, nhìn thấy Tiêu Thiên Diệu đang lặng lẽ ngồi ở chỗ kia, hẳn vẫn chưa hề động tay với món ăn đầy bàn, Lâm Sơ Cửu liền biết mình đã làm đúng rồi.

Khi sắp đi tới gần cửa, Lâm Sơ Cửu có ý thì chậm bước chân, điều chỉnh hô hấp, sửa sang lại quần áo, ưu nhã thông dong cất bước tiến vào, thật sự giống như người vừa rời vội và không phải là nàng.

Vương phi thật sự cho rằng bộ dáng trong ngoài không đồng nhất của nàng, Vương gia không biết hay sao?

Trần Châu đi theo phía sau thầm nghĩ, San Hồ yên lặng nhìn trời.....

"Vương gia," Lâm Sơ Cửu an phận thủ lễ, tiến vào liền nhìn người hành lễ với Tiêu Thiên Diệu, tư thế đặt tiêu chuẩn, giọng điệu dịu dàng, có thể nói là phong phạm điển hình của phu nhân.

Khỏe miệng Tiêu Thiên Diệu hơi co gút, "Ngồi đi." Hành động giao tay như vậy, thật sự không giống Lâm Sơ Cửu.

"Ta vương gia," lại hành lễ thêm một lần nữa, Lâm Sơ Cửu ngồi xuống sau khi Tiêu Thiên Diệu gật đầu, đôi tay nàng đặt ở hai bên sườn, mắt nhìn thẳng. Tiêu Thiên Diệu bất động nàng cũng bất động, đợi sau khi Tiêu Thiên Diệu giờ đầu lên và gấp đồ ăn, lúc này Lâm Sơ Cửu mới bắt đầu động thái.

Trên bàn cơm tĩnh lặng không có tiếng động, thậm chí âm thanh bát đĩa va chạm vào nhau cũng đều không có. Hai người đứng chờ theo nghi lễ tiêu chuẩn, ngay cả âm thanh nhai nuốt cũng đều không thể nghe thấy.

Tiêu Thiên Diệu ăn cơm vẫn luôn như thế, hẳn không cảm thấy có gì không đúng. Nghi lễ dùng cơm của Lâm Sơ Cửu không tệ, nhưng ngày thường nàng sẽ không quá nghiêm khắc với bản thân mình. Hiện tại ngồi cùng bàn và dùng bữa với Tiêu Thiên Diệu, nàng chỉ có thể dùng phương thức dùng cơm ưu nhã nhất, một ngụm cơm phải nhai mấy chục lần mới nuốt xuống, chậm rãi giống như đang ăn độc dược.

Cũng may không phải mỗi ngày đều như thế, nếu không nàng nhất định sẽ phát điên.

Lâm Sơ Cửu nghiêm túc ăn giống như đếm hạt cơm không giống bình thường, thật sự trong mắt nàng dường như chỉ có đồ ăn. Tuy nhiên, tình hình thực tế thì chỉ mình nàng biết, nàng căn bản không hề có tâm trạng ăn cơm, nàng vẫn luôn đợi Tiêu Thiên Diệu buông bát đĩa và kết thúc màn tra tấn này.

Nàng thà rằng ăn chút điểm tâm lạnh, cũng không muốn ăn cơm cùng với Tiểu Thiên Diệu, ăn cơm xong một bữa, dạ dày nàng đau!

Rất nhanh, Tiểu Thiên Diệu phát hiện ra hành vi kỳ lạ của Lâm Sơ Cửu, nhưng Tiểu Thiên Diệu lại không thể hiểu chuyện gì đang xảy ra với Lâm Sơ Cửu?

Hắn đã có tình tự hiển nhiên rồi, chắc hẳn sẽ không khiến Lâm Sơ Cửu cảm thấy sợ hãi mới đúng. Chẳng lẽ Lâm Sơ Cửu đã làm chuyện gì xấu nên chột dạ, không dám dùng bữa cùng hắn?

Ngồi đến khả năng này, Tiểu Thiên Diệu nhàn nhai lại, buông bát đũa. Khi hắn đang muốn đánh giá Lâm Sơ Cửu thì thấy Lâm Sơ Cửu vội vàng nuốt đồ ăn trong miệng xuống và cũng buông đũa theo. Nàng thẳng lưng ngồi ở chỗ cũ, tư thái giống như phu nhân tham gia cung yến.

Điều này khiến Tiểu Thiên Diệu thực sự không hiểu, họ nhẹ một tiếng nói: "Ồ nhà không cần gì bỏ như thế." Lúc trước hắn chưa từng thấy Lâm Sơ Cửu bỏ bỏ như vậy, không phải nữ nhân này có là gan rất lớn hay sao?

Lâm Sơ Cửu mỉm cười, không nói gì.

Nàng rõ ràng đã mất buồng tay, nhưng Tiểu Thiên Diệu lại hoài nghi nàng. Nàng cần phải biểu hiện giống với nguyên chủ một chút, bởi vì nàng sợ Tiểu Thiên Diệu sẽ xem nàng giống như yêu nữ, sau đó thiêu nàng.

Lâm Sơ Cửu rõ ràng không quan tâm tới lời hắn nói, điều này khiến cho Tiểu Thiên Diệu bất mãn, "Bốn vương đáng sợ như vậy sao?" Đáng sợ đến nỗi, khiến người phải dùng hết tâm tư làm bộ làm tịch ở trước mặt bốn vương?

Nàng dám uy hiếp hắn, nói muốn phế bỏ chân thứ ba của hắn, Lâm Sơ Cửu thật sự cho rằng hắn không biết, tính cách của nàng mạnh mẽ bao nhiêu hay sao?

"Vương gia sao lại đáng sợ chứ?" Lâm Sơ Cửu nói trong khi cười khúc khích, tiêu chuẩn cười không lộ hàm răng, nhưng trong lòng nàng lại đang mắng: Tiểu Thiên Diệu thật sự không biết xấu hổ khi nói bản thân mình không đáng sợ. Mỗi lần nhìn thấy Tiểu Thiên Diệu, nàng đều có một loại cảm giác tình mệnh mình đang bị uy hiếp, chỉ sợ Tiểu Thiên Diệu không vui một cái sẽ muốn giết nàng.

Những gì đã xảy ra trong đêm động phòng hôm đó, thật sự khiến nàng có bóng ma ám ám đối với Tiểu Thiên Diệu!

"Thật sự không sợ?" Tiểu Thiên Diệu nghiêng người về phía trước khiến Lâm Sơ Cửu cảm thấy áp lực, vì vậy nàng hơi ngửa ra sau, kéo ra giữa khoảng cách hai người, cúi đầu nói: "Vương gia là người uy nghiêm, mặc dù thấp thân không sợ nhưng luôn tôn kính."

Hai từ "thấp thân" vừa ra, Lâm Sơ Cửu không nhận được cảm thấy ớn lạnh, nàng phát hiện bản thân mình mới lần nữa đặt giới hạn của mình thấp hơn. Rất cuộc, để có thể bảo đảm cuộc sống dưới tay Tiểu Thiên Diệu, điều gì nàng cũng đều nói được.

Không chỉ Lâm Sơ Cửu cảm thấy ớn lạnh, ngay cả bản thân Tiểu Thiên Diệu cũng không thể nào tiếp thu. Hắn ngừng đầu nhìn Lâm Sơ Cửu, thật sự đang nhìn nàng giống như nhân quái vật. Nữ nhân này có phải đang giả vờ hay không?

Chẳng lẽ vì hôm nay hắn để nói chuyện, vì vậy nên Lâm Sơ Cửu cho rằng hắn rất dễ lừa gạt hay sao?

Quả nhiên, nữ nhân còn không bằng súng vật!

"Lâm Sơ Cửu....." Tiểu Thiên Diệu đột nhiên hạ giọng, giọng điệu lạnh băng không có một chút độ ấm, nhiệt độ quanh mình dường như cũng giảm xuống theo. Cả người Lâm Sơ Cửu cảm thấy ớn lạnh, vội vàng đứng dậy, "Vương gia, thấp thân ở đây."

Nàng biết sự tình sẽ như vậy, Tiểu Thiên Diệu sao có thể mang về mặt mũi dơ dáy đối với nàng, điều này có vẻ không thực tế.

"Sau này, đừng tiếp tục nói hai chữ "thấp thân" trước mặt bốn vương." Nghe thật ghê tởm.

"Đã biết." Thật sự nghĩ nàng thích nó hay sao? Thiếp thân gì đó quả thực quá tầm thường, nàng không muốn thừa nhận nàng là thê tử của Tiểu Thiên Diệu chút nào.

Cho dù Lâm Sơ Cửu có phải đáp ứng ngoài miệng hay không, mục đích tới đây của Tiểu Thiên Diệu đã đạt được nên hắn rất vừa lòng, "Đây bốn vương trở về."

"Ta?" Lâm Sơ Cửu thực sự không muốn tiến lên, vì thế giả vờ ngốc nghếch hỏi một câu.

Nàng thật thật sự mệt, nếu đưa Tiểu Thiên Diệu trở về, sau đó nàng lại quay về..... vừa đi vừa về, ít nhất phải mất nửa canh giờ (1h), sau khi trở về nàng còn muốn tắm gội, trời ơi..... lúc nào thì nàng mới có thể ngủ?

"Trong phòng còn có người khác nữa sao?" Tiểu Thiên Diệu hỏi tiếp, Lâm Sơ Cửu sờ sờ lên đầu, "Ta sẽ đưa Vương gia trở về."

Cố gắng ép xuống sự bất mãn trong lòng, Lâm Sơ Cửu đi đến phía sau Tiểu Thiên Diệu, đẩy xe lăn đi về phía trước, mặt đẹp khuôn trong không hiển lộ cảm xúc, nhưng trong lòng lại không ngừng mắng Tiểu Thiên Diệu. Tiểu Vương phi có một đồng hạ nhân nhưng hắn không cần, có tình muốn hành hạ nàng đang một muốn chết, quả thực là quái đáng!

Nàng đã không tìm hắn gây rối, nhưng hôm nay hẳn lại có tình tới tìm nàng gây rối, chẳng lẽ Tiểu Thiên Diệu chỉ hải lòng khi nàng đã chết hay sao?

Nàng càng nghĩ trong lòng càng buồn, những cảm xúc tiêu cực chảy vào trong tim, một khi không cần thận lên lộ ra ngoài. Tiểu Thiên Diệu muốn giả vờ không biết cũng không được, hắn chau mày, cuối cùng cũng không nói gì.

Nữ nhân này, không tàn nhẫn bóc nàng, nàng sẽ không bại lộ ra tình thật sau của mình, cả ngày luôn làm ra vẻ khiến người nhân thấy đều không vừa mắt.

Hai người một đường vắng vẻ, không khí quý đi nói không nên lời, thị vệ và nha hoàn đi theo phía sau không gần không xa, không ai dám đi lên phía trước, bọn họ sợ hai người Lâm Sơ Cửu và Tiểu Thiên Diệu đột nhiên bùng nổ, bọn họ là cả trong ao cũng sẽ gặp nạn.

Lâm Sơ Cửu có thể thấy tốt hơn trong tương tượng của Tiểu Thiên Diệu, nàng nhìn nại đây Tiểu Thiên Diệu đến sân của hắn, cho đến lúc Tiểu Thiên Diệu đồng ý cho đi, Lâm Sơ Cửu mới rời đi.

Ngoài phòng, San Hô và Phi Thuý mang theo đèn lồng đi dạo, nhìn thấy Lâm Sơ Cửu đi ra, hai người vội vàng đi lên đón. Hai người đang định hành lễ vãn an, bỗng phát hiện sắc mặt Lâm Sơ Cửu trắng bệch, bước chân không có sức lực lao đảo, sắc mặt hai nàng đại biến, "Vương phi, ngài không sao chứ?"

"Không....." Lâm Sơ Cửu đỏ đầu, đang muốn cất bước đi về phía trước, nhưng không ngờ trước mắt tối sầm, một chân vấp vào đạp xuống, thật sự giống như đắm trên không, thân mình mềm nhũn ngã quỵ xuống phía trước.....

Bạn đang đọc truyện *Phi Quyền Khuyết Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 58: Trúng độc, không phải Vương gia thì là ai?

Lâm Sơ Cửu ngất xỉu!

Đột nhiên ngã xuống mà không có bất kỳ cảnh báo nào. Không chỉ San Hô và Phi Thuý, ngay cả Tiểu Thiên Diệu trong phòng cũng bị sốc: Hử, Lâm Sơ Cửu sao lại ngất xỉu? Chẳng lẽ đã trúng chiêu lúc ở trong cung?

"Vương phi, Vương phi?" Phi Thuý vội vàng ngồi xổm xuống, luống cuống tay chân nâng Lâm Sơ Cửu dậy, nhưng phát hiện trên trán Lâm Sơ Cửu chảy máu, máu vẫn đang không ngừng chảy ra, thực sự khiến người sợ hãi.....

"Mau, người đầu, người đầu, Vương phi đập phải đầu. Máu, nhiều máu quá! Vương phi chảy rất nhiều máu!" Phi Thuý ôm Lâm Sơ Cửu cố gắng đứng dậy nhiều lần, nhưng vì sức lực quá yếu, làm thế nào cũng không đứng dậy nổi, chỉ có thể khóc khóc hó to: "San Hô, mau, mau đi tìm đại phu, mau đi gọi người, Vương phi chảy nhiều máu quá." Nhìn qua giống như người chết, thật sự đáng sợ.

"Ta... ta sẽ đi ngay lập tức." San Hô vốn định giúp Phi Thuý cùng nhau nâng Lâm Sơ Cửu dậy, nhưng thấy tình huống như vậy đành phải đứng dậy chạy ra bên ngoài, nhanh chóng tìm đại phu cho Lâm Sơ Cửu.

Nam nữ thị thụ bất thần, thị vệ tiến lên nhưng không dám chạm vào Lâm Sơ Cửu, chỉ có thể đứng một bên lo lắng, "Phi Thuý có nương, trước tiên dùng khăn để trên miệng vết thương, không thể để Vương phi tiếp tục chảy máu."

Lâm Sơ Cửu cực kỳ xui xẻo, khi ngã xuống thì đầu vừa lại đập vào cạnh của bậc thềm đá, trong nháy mắt khiến trán bị thương, máu bắt đầu chảy ra.

"Đứng vậy, đứng vậy, Vương phi từng nói máu chảy ra nhiều sẽ chết người, cần phải cầm máu." Phi Thuý không sợ Lâm Sơ Cửu sẽ đau, liều mạng đè lên miệng vết thương của Lâm Sơ Cửu, lúc thấy tốc độ máu chảy ra chậm lại, nàng mới bình tĩnh lại. Phi Thuý run rẩy xem xét hơi thở của Lâm Sơ Cửu, xác định Lâm Sơ Cửu vẫn đang thở, lúc này nàng mới nhẹ nhàng thở ra.

Thị vệ biết được Lâm Sơ Cửu vẫn còn sống nên yên lòng hơn, chuẩn bị đi vào báo cáo với Tiểu Thiên Diệu, nhưng không ngờ vừa quay đầu lại đã nhìn thấy Tiểu Thiên Diệu tự mình đẩy xe lăn đi tới.

"Vương gia?" Thị vệ ngay lập tức đứng thẳng.

"Chuyện gì xảy ra vậy?" Tiểu Thiên Diệu đẩy xe lăn về phía trước, thị vệ lần lượt lui ra phía sau, tách ra đứng về hai phía.

"Bẩm Vương gia, Vương phi nương nương đột nhiên ngất xỉu, trán bị đập vào bậc thềm đá, máu chảy ra rất nhiều, nhưng rất may không bị nguy hiểm tới tính mạng." Thị vệ tiến lên, cúi ý rất nhiều lần.

"Ừ." Tiểu Thiên Diệu lên tiếng, thị vệ vốn tưởng rằng Tiểu Thiên Diệu sẽ rời đi, không ngờ Tiểu Thiên Diệu lại điều khiển xe lăn về phía trước.

Vương gia đang muốn làm gì?

Thị vệ sống sờ há miệng, vẻ mặt đầy nghi hoặc, nhưng khiến cho bọn họ càng kinh ngạc hơn chính là, Tiểu Thiên Diệu không chỉ một đường đi tới trước mặt Lâm Sơ Cửu, còn cong người xuống ôm Lâm Sơ Cửu lên từ trong tay Phi Thuý.

A?

Có phải bọn họ hoa mắt, hay là Vương gia bị trúng tà?

Chẳng phải Vương gia không gần nữ sắc hay sao? Vì sao Vương gia lại chủ động bế một cô nương lên?

Không đúng, đây không phải là cô nương, đây là Vương phi bọn họ, Vương gia tự mình bế Vương phi lên là điều hết sức bình thường, nhưng.....

Nhìn thấy Tiểu Thiên Diệu ôm Lâm Sơ Cửu ngồi ở trên xe lăn, thị vệ cảm thấy rất khó xử. Một màn trước mặt thật sự quá khó tin, bọn họ hoàn toàn không thể tin được đây là Vương gia nhà bọn họ.

Và khiến cho bọn họ càng thêm kinh ngạc còn ở phía sau, Tiểu Thiên Diệu lạnh giọng hạ lệnh: "Đi, chuẩn bị một căn phòng."

Đây là muốn an bài Lâm Sơ Cửu ở trong sân của hắn?

Phi Thuý mới lúc thật lâu cũng không thể hồi phục lại tinh thần được, cho đến khi Tiểu Thiên Diệu ôm Lâm Sơ Cửu, ý bảo thị vệ đẩy hắn về phòng. San Hô mới có phản ứng lại, vội vàng bỏ chạy và chạy đi thu dọn một căn phòng.

Cho dù Vương gia nghĩ như thế nào, Vương phi có thể ở lại sân Vương gia tình duyên đều là chuyện tốt.

Động tác của Phi Thuý cực kỳ nhanh, khi Tiểu Thiên Diệu ôm Lâm Sơ Cửu tiến vào, Phi Thuý đã dọn xong giường đệm. Phi Thuý tiến lên muốn đỡ Lâm Sơ Cửu từ trong tay Tiểu Thiên Diệu, nhưng lại bị Tiểu Thiên Diệu dùng một lực bất ngờ một cái khiến nàng sợ tới mức lên tục lui về phía sau.

Tiểu Thiên Diệu tự mình đặt Lâm Sơ Cửu lên trên giường, thị vệ mơ hồ nhìn thấy hai chân Tiểu Thiên Diệu chạm xuống đất, nhưng quá nhanh nên không kịp thấy rõ, Tiểu Thiên Diệu đã ngồi trở về.

Phi Thuý bị kích thích đến nỗi không biết nên phải làm gì, ngơ ngác đứng ở trong phòng, khi thị vệ đã nâng một chân, nâng mới có phản ứng lại, vội vàng bưng thau đồng lên và đi ra ngoài mức nước.

Ngô đại phu bâng bô xong cho bọn thị vệ thì trở về Tây viện, Tây viện rất gần với viện chủ của Tiểu Thiên Diệu. Miếng vết thương của Lâm Sơ Cửu đã ngừng chảy máu, Ngô đại phu vẫn còn chưa tới, trong khi Tiểu Thiên Diệu vẫn luôn chờ ở trong phòng. Mặc dù Tiểu Thiên Diệu không nói gì, nhưng Phi Thuý lại sợ tới mức không dám lộn xộn.

Nàng thật sự không hiểu được, rốt cuộc Vương gia có ý gì?

Nếu nói Vương gia quan tâm tới Vương phi, nhưng sau khi Vương gia tiến vào thì lập tức đưa lưng về phía Vương phi, thà rằng phát nổ với khung cửa sổ, cũng không tiếc mất nhìn Vương phi một cái.

Nếu nói Vương gia không quan tâm tới Vương phi, nhưng Vương gia lại không màng thương thế trên dưới, tự mình ôm Vương phi đi vào, không thêm mượn tay người khác.

Ai..... sự tình của chủ tử, thật sự quá khó hiểu!

Trong khi Phi Thuý vẫn đang miên man suy nghĩ, Ngô đại phu rốt cuộc cũng tới. Ngô đại phu còn không kịp thở dốc đã bị luồng khí lạnh toát ra quanh thân Tiểu Thiên Diệu làm cho hoảng sợ, "Vương... Vương gia."

Ngô đại phu lắp bắp gọi một tiếng, hiển nhiên không mong đợi Tiểu Thiên Diệu sẽ ở phòng trong.

"Ừ." Tiểu Thiên Diệu không quay đầu lại, vẫn ngồi gần cửa sổ, không người nào biết hắn đang nghĩ gì.

Ngô đại phu ngồi tại chỗ, San Hồ không thể nhìn tiếp nên tiến lên nhắc nhở một câu, Ngô đại phu lúc này mới phản ứng lại, tiến lên bắt mạch cho Lâm Sơ Cửu.

Với ý thuật của Ngô đại phu, có thể bắt mạch và chẩn đoán cho Lâm Sơ Cửu. Tuy nhiên, sau khi bắt mạch thì phát hiện ra Lâm Sơ Cửu không chỉ suy yếu, tinh thần cũng thảng, mệt nhọc, mà còn.....

Ngô đại phu đáp trên mạch của Lâm Sơ Cửu thật lâu vẫn không buông tay, mày cũng căng ngày nhăn càng chặt, sắc mặt cũng càng trở nên khó coi hơn.

"Ngô đại phu, có chuyện gì với Vương phi vậy?" Phi Thuý và San Hồ mang về một bát an, vội hỏi nói.

"Vương phi, nàng....." Ngô đại phu muốn nói lại thôi, dường như có gì đó khó xử. Phi Thuý và San Hồ vừa thấy liền biết có một số việc không phải cái nàng có thể nghe, vì vậy vội vàng thay quần áo sạch cho Lâm Sơ Cửu, sau đó rút lui ra ngoài.

Hai nhà hoàn cư xử rất tốt, lúc đi ra ngoài còn không quên đóng cửa lại.

Ngô đại phu không dám tiếp tục chẩn chờ, đứng dậy, đi tới phía sau Tiểu Thiên Diệu, hành lễ nói: "Vương gia, Vương phi trúng độc mãn tính." Ngô đại phu cũng không dám khẳng định, Lâm Sơ Cửu đã trúng độc gì, tẩm lại.....

Cơ thể Lâm Sơ Cửu thật sự không tốt.

"Àn," Tiểu Thiên Diệu không hề có chút ngạc nhiên, hiển nhiên sớm đã biết được việc này. Trong lòng Ngô đại phu hoảng hốt, âm thầm suy đoán độc trên người Lâm Sơ Cửu có thể là Vương gia hạ.

Nhưng, với ý thuật của Lâm Sơ Cửu, Lâm Sơ Cửu không thể không biết, cũng không thể để mình trúng chiều mũi dùi?

Nhưng không ngờ, Tiểu Thiên Diệu trầm mặc một lát lại nói một câu: "Có thể giải hay không?"

"Giải?" Ngô đại phu phát nổ, Vương gia hạ độc được cho Vương phi, vì sao hiện tại lại muốn giải độc?

"Không thể?" Tiểu Thiên Diệu xoay xe lén, ánh mắt quét về phía Ngô đại phu. Ngô đại phu hoảng hốt, vội vàng lui về phía sau hai bước, không thể nói Ngô đại phu đang chột dạ hay là sợ hãi, vì vậy chỉ nói: "Bẩm Vương gia, tiểu nhân cũng không dám khẳng định Vương phi đã trúng độc gì, còn thành Vương gia tìm người chuẩn bệnh lần nữa."

Ngô đại phu chỉ khám ra Lâm Sơ Cửu trúng độc được mãn tính, nhưng lại không biết đó là độc gì.

"Ừ," Tiểu Thiên Diệu gật đầu đáp ứng. Ngô đại phu càng thêm bối rối, chẳng lẽ độc trên người Vương phi, không phải do Vương gia hạ?

Nhưng nếu không phải Vương gia hạ độc, với ý thuật của Vương phi thì ai có thể hạ độc được nàng?

Bạn đang đọc truyện *1 Phi Quyên Khuyết Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 59: Máu lạnh, có thể sống được mấy năm

Ngô đại phu rất bối rối, nhưng chỉ có thể chôn đậy bụng nghi vấn ở dưới đáy lòng, thật cẩn thận chẩn bệnh cho Lâm Sơ Cửu. Nếu hắn có thể giúp Lâm Sơ Cửu giải độc, vậy thì mối quan hệ của bọn họ sẽ trở nên gần gũi hơn.

Ngô đại phu một lần nữa cố gắng bắt mạch cho Lâm Sơ Cửu, lúc này đã dùng thời gian lâu hơn so với lần trước, mày cũng nhăn càng chặt.

Thật lâu sau, Ngô đại phu mới buông tay Lâm Sơ Cửu, nhưng không nói ra kết quả chẩn bệnh, mà đứng dậy mở hòm thuốc của mình, từ bên trong lấy ra một cái chén nhỏ bạch ngọc và một con dao nhỏ sắc bén.

Không sai, Ngô đại phu không thể khám ra được Lâm Sơ Cửu đã trúng độc gì, chỉ có thể dùng biện pháp khác nghiệm chứng.

Tay đứt ruột xót, Ngô đại phu lấy máu trên đầu ngón tay Lâm Sơ Cửu, tích máu của nàng vào trong chén nhỏ bạch ngọc.

Từng tiếng tách tách vang lên, máu đỏ tươi rơi xuống ở trong chén bạch ngọc, nhưng không hề tẩn ra, mà giống như giọt sương trên lá sen, lăn qua lăn lại ở trong chén ngọc.

Ánh mắt Ngô đại phu nhẹ nhàng kéo lên, những giọt máu giống như hạt cườm lăn qua lăn lại ở trong chén nhỏ, không hề khiến chén nhỏ dơ bẩn chút nào.

Một lát sau, Ngô đại phu lấy một nắm thuốc bột màu trắng rắc vào trên hạt máu, sau đó nhẹ nhàng lắc lắc chén nhỏ, chỉ thấy hạt máu trong chén dần dần trở nên tối tăm âm đậm.

"Điều này....." Ngô đại phu nhìn hạt máu trong chén ngọc, thật lâu sau cũng không biết nên phản ứng thế nào.

Chén nhỏ bạch ngọc trong tay Ngô đại phu, chính là chén thuốc được từ tiền truyền lại. Để chế tác chén thuốc bạch ngọc, đã được dùng bí được ngâm trăm năm. Vì thế nó có thể phân biệt rõ trăm độc. Tuy nhiên hiện tại chén thuốc lại không cách nào phân biệt ra được Lâm Sơ Cửu đã trúng độc gì.

"Như thế nào?" Tiểu Thiên Diệu đợi thật lâu cũng không có được đáp án, không thể không mở miệng hỏi.

"Vương gia....." Ngô đại phu hiện tại đã biết rõ, Vương gia chỉ biết Vương phi trúng độc, nhưng độc này không phải do Vương gia hạ.

Khuôn mặt Ngô đại phu khổ sở, cảm chén thuốc tới trước mặt Tiểu Thiên Diệu. "Vương phi trúng độc rất lạ, trong khoảng thời gian ngắn sẽ không mất mạng, nhưng sẽ khiến Vương phi chậm rãi hao hết tinh khí mà chết."

Độc được mãn tính trong cơ thể Lâm Sơ Cửu, nếu nói đó là một loại độc đặc biệt có lẽ đúng hơn là độc được. Trong nháy mắt sẽ không mất mạng, nhưng sẽ khiến thân thể người càng ngày càng suy yếu. Sau khi tích lũy đến thời gian nhất định, lực phủ ngũ tạng sẽ bị suy kiệt, thoát nhân giống như từ vong bình thường, cho dù Ngô tác cũng ra không ra.

Người bình thường rất khó có thể nhìn ra, nếu không phải Lâm Sơ Cửu gần đây luôn dùng được điều dưỡng, độc tính đã lan rộng ra rồi, Ngô đại phu cũng không có khả năng dễ dàng điều tra ra được như vậy.

"Có giải được không?" Tiểu Thiên Diệu chỉ luôn luôn quan tâm tới trọng điểm.

"Không có," Ngô đại phu cũng da đầu nói, sợ Tiểu Thiên Diệu tức giận nên bồi thêm một câu: "Tiểu nhân đoán rằng Vương phi đã trúng độc mãn tính, không phải từ một loại độc, mà là từ mấy chục loại, thậm chí trên trăm loại được liệu chế thành độc tề."

"Nói như vậy, được này không thể giải?" Tiểu Thiên Diệu lạnh giọng hỏi, nghe không ra vui mừng hay tức giận. Ngô đại phu không dám nói thẳng, chỉ nói: "Rất nhiều thảo được có được tính tương khắc, dựa theo tỷ lệ nhất định và trộn lẫn chính lại với nhau, hiệu quả có thể giống như độc được. Từ khi có thể tìm được người hạ được Vương phi, lấy ra phương thuốc, sau đó phải giải từng thứ một."

"Nàng còn có thể sống bao lâu?" Tiểu Thiên Diệu lạnh lùng hỏi, không có cảm giác mất mát chút nào.

Ngô đại phu thật ra không hề bất ngờ, làm thuốc hạ cho Vương gia nhiều năm như vậy, hẳn biết rõ tính tình của Vương gia, trong lòng chỉ thấy đáng tiếc cho Lâm Sơ Cửu mà thôi.

Tuy nhiên, độc trên người Vương phi không phải do Vương gia hạ, cho dù muốn trách cũng không thể trách tới trên đầu Vương gia.

Ngô đại phu nói một cách thận trọng: "Nếu điều dưỡng tốt, hoặc dùng được đúng cách, chắc là có thể sống được mười năm, nếu như điều dưỡng không tốt, hoặc dùng sai được, năng chỉ có thể sống thêm vài năm nữa."

"Ừ, điều dưỡng cho tốt." Tiểu Thiên Diệu gật gật đầu, sau khi biết được đã xảy ra chuyện gì, hẳn không ngờ lâu thêm nữa, đây xe lén ra ngoài, giao Lâm Sơ Cửu cho Ngô đại phu và hạ nhân chăm sóc.

Phi Thuý và San Hồ chờ đến khi Tiểu Thiên Diệu đã rời đi hẳn mới dám tiến vào, vừa tiến vào liền hỏi: "Ngô đại phu, Vương phi thế nào?"

"Vương phi hơi yếu, ta khai đơn thuốc, để Vương phi nghỉ ngơi hai ngày sẽ đỡ." Mặc dù Tiểu Thiên Diệu không cảnh cáo Ngô đại phu, không được lan truyền chuyện Lâm Sơ Cửu trúng độc ra ngoài, nhưng Ngô đại phu đã ở Tiểu Vương phủ nhiều năm, vì vậy hiểu rất rõ điều gì có thể nói, điều gì không thể nói.

Phi Thuý và San Hồ nhẹ nhàng thở ra một hơi, "Vương phi không sao thì tốt rồi. Hôm nay Vương phi thật sự rất mệt. Sáng sớm đã phải tiến cung, ở trong cung ngay cả ngấm trà nóng cũng không thể uống, ra khỏi cung cũng không ngừng nghỉ một chút."

Hai nhà hoàn cung mới càng đau lòng. Ngô đại phu cũng buồn bã, nói: "Các người hãy chuẩn bị, ngày thường ăn uống hãy dùng đồ thanh đạm làm chủ. Thân thể Vương phi hơi yếu nên câu phải bồi bổ. Khi ta quay lại sẽ kể khai phương thuốc cho Vương phi, các người phải người đi bốc thuốc về. Đổi với được liệu và nguyên liệu dùng để nấu ăn, ta vừa rồi đã bẩm báo với Vương gia, thiếu gì thì Tào quân gia là được."

Ngô đại phu nghĩ tới Lâm Sơ Cửu không hề dấu điểm kiến thức giằng về kiến thức y học cho hắn, trong lòng có chút không đành lòng, vì vậy trong phạm vi khả năng cho phép, hẳn muốn giúp Lâm Sơ Cửu nhiều hơn một chút.

Phi Thuý và San Hồ vội vàng gật đầu nói lời cảm ơn, tâm tình tốt hơn nên trở gộp một câu: "Vương gia đối Vương phi thật tốt."

Ngô đại phu gượng cười một tiếng, nghĩ tới khi Vương gia nghe được Vương phi không sống được bao lâu vẫn mang về một thờ ơ, hẳn chỉ cảm thấy hai nhà hoàn này đã suy nghĩ quá nhiều.

Sau khi để lại phương thuốc và thuốc, Ngô đại phu cũng không ngờ lâu thêm nữa, mang theo hòm thuốc rời đi.

Sáng hôm sau Lâm Sơ Cứu tỉnh lại, nhưng người nàng rất suy yếu, dưới yêu cầu của Ngô đại phu, Lâm Sơ Cứu đành phải nằm trên giường dưỡng bệnh.

Sau khi Lâm Sơ Cứu biết được tình huống của mình, nàng không tranh cãi với Ngô đại phu, thành thật dưỡng bệnh, nhưng không chịu lưu lại chi viện của Tiểu Thiên Diệu, thật sự rất bất tiện.

Phi Thuý và San Hồ khuyên bảo lần nữa, nói Lâm Sơ Cứu thân mình suy yếu không nên đi chuyển, ngay cả Ngô đại phu cũng nói hẳn đi từ Tây viện tới chủ viện sẽ gần hơn so với đi tới tiểu viện hẻo lánh kia của Lâm Sơ Cứu, nhưng Lâm Sơ Cứu vẫn không đồng ý, khẳng khái đòi về.

Nàng từ từ đem chết nói lưu tại bên ngoài Tiểu Thiên Diệu dưỡng bệnh, Tiểu Thiên Diệu ở ngay cách vách nàng, nơi này nàng có một chút động tĩnh gì, Tiểu Thiên Diệu đều có thể nghe được. Thậm chí khi nàng xoay người cũng không dám có động tác lớn, chỉ sợ Tiểu Thiên Diệu thấy nàng quá ồn.

Dương nhiên, đây không phải là nguyên nhân chủ yếu. Nguyên nhân chủ yếu là nàng ở cách vách Tiểu Thiên Diệu, sẽ không thể dùng Hệ thống Y Sinh. Nàng trúng độc cần phải có thời gian dài điều dưỡng, trong khoảng thời gian này nàng vẫn luôn uống thuốc tẩy từ trong hệ thống. Nếu ở sân Tiểu Thiên Diệu, nàng không dám lấy thuốc ra từ Hệ thống Y Sinh, lỡ may bị Tiểu Thiên Diệu phát hiện ra thì nàng lên thảm.

Khoảng sân tới tận của nàng có vườn văn điều không tốt, tất cả đều không tốt, nhưng có một chỗ tốt, đó chính là tiểu viện tới tận của nàng không có Tiểu Thiên Diệu, còn có của hồi môn khổng lồ của nàng. Nàng có thể dùng bất kỳ lý do nào cũng có thể tẩy thuốc ra khỏi Hệ thống Y Sinh.

Lâm Sơ Cứu khẳng khái đòi về, Tiểu Thiên Diệu cũng không có ý giữ lại, mặc dù Phi Thuý và San Hồ cảm thấy đáng tiếc, cho rằng Lâm Sơ Cứu bỏ lỡ cơ hội bồi dưỡng tình cảm với Tiểu Thiên Diệu, nhưng dưới sự cứng rắn của Lâm Sơ Cứu, bọn họ cũng không thể không dọn về.

Lâm Sơ Cứu chỉ ở sân Tiểu Thiên Diệu một đêm, chưa kịp mang thứ gì lại đây, vì vậy Lâm Sơ Cứu chỉ đem gói nhỏ trên kiệu trở về. Nhưng nàng không biết rằng, Tiểu Thiên Diệu vẫn luôn ngồi ở phía trước cửa sổ nhìn theo nàng rời đi, cho đến khi thân ảnh của nàng biến mất không thấy, hẳn mới thu hồi ánh mắt.....

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Quyên Khuyết Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Chính thê, cần phải cưới Mặc cô nương

Sau khi trở lại sân của mình, ở trong phòng mình, Lâm Sơ Cứu cảm thấy cả người đều phấn chấn tinh thần, ngay cả hồ hấp cũng trở nên vui sướng hơn, hoàn toàn không có sa sút tinh thần giống như khi ở chủ viện.

Phi Thuý và San Hồ thấy đáng về Lâm Sơ Cứu như vậy, không nhận được bất cuộc. Mặc dù vẫn cảm thấy nàng bỏ lỡ cơ hội bồi dưỡng tình cảm với Vương gia, nhưng thấy Vương phi có thể an tâm dưỡng bệnh mới là điều tốt nhất. Thân thể dưỡng tốt mới có cơ hội sớm ngày sinh hạ tiểu đế tử, không phải hay sao?

Mặc dù thân thể rất yếu, nhưng Lâm Sơ Cứu vẫn không thể chịu đựng được trên người mình mang theo mùi nước sát trùng, khẳng khái muốn tắm gội.

Phi Thuý và San Hồ đã được kiến thức về sự cực cường và cổ chấp của Lâm Sơ Cứu, biết các nàng khuyến thể nào cũng đều vô dụng, vì thế các nàng đành ngoan ngoãn chuẩn bị nước tắm và quần áo cho Lâm Sơ Cứu.

Sau khi tắm gội qua một thân thoải mái mát mẻ, ngay cả vết thương trên trán cũng không đau nữa, Lâm Sơ Cứu ngồi ở bàn trang điểm, để Trần Châu giúp nàng hong khô tóc dài.

Đợi đến khi tóc khô một nửa, Lâm Sơ Cứu nâng tay lên, "Cứ như vậy đi." Nếu tiếp tục nữa thì tóc cũng không hoàn toàn khô được.

"Vương phi, ngài không thể trúng gió." Trần Châu cảm khẩn lòng, về mặt không tán đồng, nàng sợ Lâm Sơ Cứu không tiếp thu nên nói tiếp: "Vương gia lệnh cho nô tỳ phải chiếu cố ngài thật tốt, không được có sơ xuất."

"Vương gia chỉ cần ta không chết là được, các người yên tâm, trong khoảng thời gian ngắn ta không chết được." Khóe môi Lâm Sơ Cứu mỉm cười, nhưng trong mắt lại là một sự thờ ơ.

Tối hôm qua, khi Ngô đại phu nói chuyện với Tiểu Thiên Diệu nàng cũng nghe được, nàng không có gì đáng để thương tâm, những gì Tiểu Thiên Diệu nói cũng nằm ở trong phán đoán của nàng.

Nam nhân kia nếu như để ý tới sống chết của nàng, nàng mới cảm thấy kỳ lạ.

"Vương phi....." Trần Châu đột nhiên ngừng lại, không biết nên nói gì.

Vương gia nhà bọn họ màu lệnh vô tình đã có tiếng, hơn nữa đối với Vương phi cũng không tốt, ngày đầu tiên trong đêm tân hôn đã ném một mình Vương phi ở Thiên viện. Muốn khiến Vương gia đột nhiên thay đổi tính tình, thật tình để ý tới Vương phi, bản thân các nàng đều sẽ không tin.

Cũng may, Phi Thuý dùng lúc bùng hộp thuốc vào, giảm bớt sự xấu hổ cho Trần Châu.

"Vương phi, miệng vết thương của ngài vừa mới dính nước, Ngô đại phu nói nếu gặp nước thì phải lập tức đổi được." Phi Thuý bày thuốc trên bàn ở bên cạnh người Lâm Sơ Cứu, yên lặng kiên trì.

"Người có thể sao?" Lâm Sơ Cứu dựa đầu vào giường, biểu tình luih bình.

"Tối hôm qua Ngô đại phu đã dạy nô tỳ." Phi Thuý đặt được ở một bên bàn, uốn gối hành lễ.

"Vậy thì đổi đi." Lâm Sơ Cứu nghiêng người, thuận tiện cho Phi Thuý đổi được.

Vết thương ở trên trán, nàng không phải không thể tự mình đổi được, nhưng.....

Có người có thể giúp nàng, vì sao nàng phải tìm thêm việc?

Phi Thuý gỡ bỏ lớp băng, lộ ra một cái lỗ nhỏ bằng móng tay cái, miệng vết thương không lớn nhưng rất sâu, Phi Thuý hít hà một hơi nói: "Vương phi, Ngô đại phu nói miệng vết thương của ngài rất sâu, sau này chỉ sợ sẽ lưu lại sẹo."

"Không cần giữ." Lâm Sơ Cứu cũng không để ý, nàng thích bộ dáng xinh đẹp của mình, nhưng sẽ không quá nghiêm khắc, vết sẹo trên trán cũng không mang tới bất tiện cho cuộc sống của nàng.

"Nhưng....." Phi Thuý còn muốn nói điều gì, nhưng đã bị Lâm Sơ Cứu ngắt lời, "Đổi được đi." Lưu lại sẹo tất nhiên sẽ xấu, cho dù không nhìn thấy nhưng Lâm Sơ Cứu cũng biết miệng vết thương của mình sâu bao nhiêu.

Quả thật nàng cũng quá xui xẻo, ngã đúng vào chỗ không tốt, thật sự trùng vào bậc đá nhọn.

"Vâng." Phi Thuý khẽ thở dài, nuốt xuống những lời muốn nói đầy mình.

Được cảm nứu của Ngô đại phu có hiệu quả rất tốt, Lâm Sơ Cứu cũng cảm thấy không tệ, vì vậy không cần dùng thuốc trong hệ thống.

Nàng sớm muộn gì cũng cần phải quen với tất cả mọi thứ trong thế giới này, ý lại Hệ thống Y Sinh quá mức không phải chuyện tốt.

Sau khi Lâm Sơ Cứu đã được đổi được, nàng lấy lý do mình muốn ngủ trưa, đuổi hết nha hoàn ra ngoài.

Nằm ở trên giường, buông màn giường xuống, che đầy bên ngoài có thể nhìn trộm, Lâm Sơ Cứu khởi động Hệ thống Y Sinh và kiểm tra chính mình, sau khi xác định bản thân mình chỉ mệt nhọc quá độ, lúc này nàng mới hoàn toàn yên lòng.

Lấy thuốc ra khỏi hệ thống, Lâm Sơ Cứu nuốt xuống cũng cảm thấy có chút mệt mỏi, đem gói nhỏ đem nút gần một gói. Và nàng không biết rằng, sau khi nàng ngủ, có một hắc y nhân rời khỏi sân của nàng, lặng lẽ đi tới chủ viện.

"Vương gia, hắc y nhân quý mới gọi ở trước mặt Tiểu Thiên Diệu, không đợi Tiểu Thiên Diệu hỏi gì, hắc y nhân lập tức nói toàn bộ hành động của Lâm Sơ Cứu sau khi trở về, bẩm báo hết với Tiểu Thiên Diệu.

"Không có một chút bất thường?" Tiểu Thiên Diệu gõ nhẹ ở trên mặt bàn, giọng nói lạnh lùng: "Tiếp tục theo dõi."

Không có một chút bất thường, vậy nàng vội và trở về làm gì? Thật sự xem hắc y tên gốc hay sao?

"Vâng." trong lòng hắc y nhân kêu khổ, nhưng trên mặt lại không dám biểu lộ nửa phần, thành thật lui ra.

Hắc y nhân rời đi không lâu sau, Lưu Bạch đã tới tìm Tiểu Thiên Diệu, hẳn mang đến ý kiến của Mặc Thần Y. Mặc Thần Y không đồng ý để Tiểu Thiên Diệu trị liệu ở Tiểu Vương phủ, lý do là hẳn ta không muốn bị cuốn vào cuộc tranh chấp trong hoàng quyền Đông Yên.

"Không đồng ý? Thật sự không đồng ý hay là giả vờ không đồng ý. Có điều kiện gì, nói!" Tiểu Thiên Diệu lên tiếp hỏi, cũng may Lưu Bạch đã quen với sự nóng nảy của hắc y, vì vậy không bị Tiểu Thiên Diệu hỏi hoảng, hắc trãi lời từng câu: "Thái độ của Mặc Thần Y rất cứng rắn, nhất định không chịu tới Tiểu Vương phủ trị liệu cho người. Tuy nhiên, sau đó Mặc Thần Y đã đổi ý, nói người phải đồng ý với hắc y một điều kiện."

"Điều kiện gì?" Tiểu Thiên Diệu không bắt ngờ chút nào.

Thế ngoại cao nhân thì như thế nào? Thế ngoại cao nhân cũng cần ăn cơm, ngủ, dùng bạc. Không có hậu thuẫn cường thế và vàng bạc lớn để duy trì, có mấy thế ngoại cao nhân có thể duy trì thể diện và thanh cao của mình.

"Cưới Mặc cô nương làm phi." Lưu Bạch cố gắng ép xuống sự chua xót trong lòng, nói từng chữ một.

Mặc dù Lưu Bạch có chút tình ý đối Mặc cô nương, vốn có vài ý tưởng, nhưng hiện tại.....

Hoa rơi cổ ý, nước chảy vô tình. Mặc cô nương thích chính là Thiên Diệu, Lưu Bạch hẳn cũng nên chết dứt tương niệm kia.

"Cười? Chính thế?" Tiểu Thiên Diệu hừ nhẹ một tiếng, không chút nào che dấu sự mỉa mai của mình: "Chẳng lẽ Mặc Thần Y không biết, bốn vương đã cưới vợ sao?"

"Mặc Thần Y nói, chỉ cần người nguyện ý, nửa năm sau mới nghiêm thi Mặc cô nương qua cửa cũng được." Ý trong lời này chính là, chỉ cần Tiểu Thiên Diệu đồng ý, trong nửa năm Mặc Thần sẽ dùng ý thuật khiến Lâm Sơ Cứu yên lặng chết đi, đương nhiên tuyệt đối sẽ không người có thể tra ra.

Những âm chi này của Mặc Thần Y, quả là thích hợp với câu nói trước kia của Lâm Sơ Cứu: Đại phu ghét người vô hình.

"Uy hấp bốn vương?" Tiểu Thiên Diệu tức giận cười lớn, Lưu Bạch nghe giọng giải thích mới cầu: "Mặc Thần Y nói người không muốn cũng không quan trọng, ước định vẫn như lúc trước, hẳn sẽ thực hiện theo đúng lời hứa, sẽ không làm tiểu nhân lần nữa."

"Như thế nào? Âm chi bốn vương là tiểu nhân thay đổi thất thường?" Tiểu Thiên Diệu thừa nhận, Mặc Thần Y là người thông minh, cho dù uy hiếp cũng làm rất đẹp, không đến mức khiến người cảm thấy quá phản cảm, tuy nhiên.....

Đối Tiểu Thiên Diệu mà nói, Mặc Thần Y làm đẹp hơn mà cũng đều vô dụng, hẳn luôn luôn không thích cảm giác bị người khác thao túng, Mặc Thần Y sẽ biết tất cả đều vô dụng.

"Thiên Diệu, người là trúng trong vô." Lưu Bạch ngừng đầu, bắt đầu đi nhìn Tiểu Thiên Diệu.

Lưu Bạch và Tiểu Thiên Diệu vốn là bằng hữu không đánh không quen, mặc dù ngày thường Lưu Bạch luôn gọi Vương gia, Vương gia, nhưng giao tình xác thật không tệ, vì vậy Lưu Bạch gọi tên Tiểu Thiên Diệu cũng không có gì lạ.

"Bốn vương ghét nhất bị người uy hiếp." Mắ gần đây, hẳn liên tiếp bị ba người uy hiếp.

Hoàng thượng, Lâm Sơ Cứu, hiện tại lại là Mặc Thần Y. Hai người trước đều không chiếm được tiện nghi từ trên tay hắn, chẳng lẽ Mặc Thần Y cho rằng, dựa vào danh hào đệ nhất thần y tứ quốc của mình, liền có thể uy hiếp Tiêu Thiên Diệu hẳn hay sao?

Quả thực là nực cười!

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Quyền Khuyết Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 61: Trắc phi, không có ý gì khác

Lưu Bạch biết tình hình của Tiêu Thiên Diệu, rõ ràng hắn rất ghét bị người uy hiếp, nhưng hiện tại.....

Bọn họ đứng thật rất gần Mặc Thần Y, nếu không có Mặc Thần Y ra tay, chân Tiêu Thiên Diệu sẽ không thể cứu.

"Thiên Diệu, hiện tại không phải thời điểm hành động theo cảm tính." Lưu Bạch lên tiếng khuyên bảo: "Nam tử hán đại trượng phu có được đàn được, người từng nói với ta những việc bản thân có thể nhẫn mà người thường không thể nhẫn, mới có thể bao trùm phía trên mọi người. Hiện tại không phải là lúc chính bản thân người nên làm điều đó hay sao?"

"Lưu Bạch, người sai rồi, bản vương có thể nhẫn những việc người thường không thể nhẫn, nhưng tuyệt đối sẽ không vì chuyện này mà làm trái với lương tâm mình." Tiêu Thiên Diệu dè dặt tay trên tay vịn, hỏi ngái người ra sau, "Lâm Sơ Cứu là Tiêu Vương phi do Hoàng thượng ban hôn, bản vương cưới nàng, nàng chính là thê tử của bản vương. Bản vương là người duy nhất có thể giết thê tử của mình, người khác không có khả năng."

"Vậy người không muốn cưới Mặc cô nương?" Lưu Bạch hiểu, Tiêu Thiên Diệu nói nhiều như thế thật ra là có ý như vậy.

"Không muốn, cũng sẽ không cưới." Tiêu Thiên Diệu nói rất chắc chắn, cưới Lâm Sơ Cứu là bất đắc dĩ, lúc trước hắn không thể cự tuyệt. Khi hắn có thể cự tuyệt, hắn tuyệt đối sẽ không cưới thêm một nữ nhân khác chứ đừng nói mình.

"Mặc cô nương có gì không tốt? Mặc dù nàng ấy không thể giúp người trong chuyện triều chính, nhưng với thành danh của Mặc Thần Y, người chắc chắn nhận được trợ lực không nhỏ." Lưu Bạch cũng không biết mình đang bị làm sao, Thiên Diệu không cưới Mặc cô nương thì hẳn nên vui, nhưng tưởng tượng đến Thiên Diệu cảm thấy chương mắt Mặc cô nương, trong lòng hắn lại cảm thấy không thoải mái.

Cho dù Mặc cô nương không tốt, cũng còn tốt hơn Lâm Sơ Cứu.

"Nàng ấy tốt thì như thế nào, bản vương xem thường nữ nhân tự mình đưa tới cửa." Tiêu Thiên Diệu khinh miệt nói, thấy ánh mắt Lưu Bạch hiện lên bất mãn, hắn liền đưa ra một câu: "Lưu Bạch, người là huynh đệ nên ta báo cho người một câu, nữ nhân như Mặc Ngọc Nhi không xứng với người." Đúng là một nữ nhân, mà thường tôn tín nghĩa huynh đệ bọn họ.

"Thiên Diệu....." Lưu Bạch ngắt nà, hẳn cho rằng chính mình che giấu rất tốt, nhưng không nghĩ rằng Tiêu Thiên Diệu có thể nhìn thấy rõ ràng.

"Biểu hiện của người quá rõ ràng, bản vương tin rằng không chỉ có bản vương có thể nhìn ra, Mặc Ngọc Nhi cũng đã nhìn ra." Tiêu Thiên Diệu lại bồi thêm một câu, sắc mặt Lưu Bạch trắng nhợt, lão đạo lui về phía sau, "Thật sự rõ ràng như vậy?"

"Ừ." Tiêu Thiên Diệu lên tiếng. "Về thế, bản vương càng không thể cưới Mặc Ngọc Nhi."

"Bởi vì ta sao?" Lưu Bạch thay đổi giọng điệu, hơi thờ ơ định hơn nhiều.

"Không, bản vương ghét nữ nhân tâm cơ thâm trầm, đặc biệt là dùng tâm cơ này ở trên người bản vương." Nữ nhân của hắn có thể thông minh, nhưng không thể chơi trò thông minh vặt ở trước mặt hắn.

Lưu Bạch há mồm nói "Mặc cô nương không phải người như vậy, Lâm Sơ Cứu mới là nữ nhân tâm cơ thâm trầm." Nếu không phải tâm cơ thâm trầm, nàng sao lại trong ngoài đều khác nhau như thế!

"Mặc Ngọc Nhi như thế nào không liên quan tới bản vương, đối với Lâm Sơ Cứu? Bản vương cũng không thích nàng." Tiêu Thiên Diệu không hề suy nghĩ nói, nhưng đối lấy là phản ứng không tin của Lưu Bạch: "Thật vậy sao?"

"Đương nhiên." Bàn tay nắm trên tay vịn của Tiêu Thiên Diệu hơi dùng sức, hẳn rõ ràng không muốn nói tới đề tài này, ngược lại nói tới sự tình Chu Tử, "Sự tình treo giải thưởng đuổi giết Chu Tử đã làm tốt chứ?"

Lưu Bạch không có ý tiếp tục làm phiền, nếu Tiêu Thiên Diệu không nói hắn sẽ không hỏi, vì vậy hắn chỉ gật đầu nói: "Đã làm tốt, Tô Trà đưa ra mười vạn lượng tiền thưởng, có rất nhiều sát thủ động tâm."

"Rất tốt," Tiêu Thiên Diệu vừa lòng gật đầu, "Đi tìm Kinh Tri, nói với hắn, nếu giết được Chu Tử, bản vương sẽ cho hắn hai mươi vạn lượng."

"Kinh Tri?" Sát thủ được xếp hạng đệ nhất nhân trong giới sát thủ, kể từ khi hắn ta xuất đạo tới nay, chỉ cần là nhiệm vụ hắn ta tiếp nhận, chưa từng thất thủ. Hắn ta một tay phi đao, không trật một phát nào.

Tiêu Thiên Diệu đây là muốn bức cho Chu Tử chết.

"Không sợ Chu Tử chó cứng rút gấu hay sao?" Lưu Bạch lo lắng chính là điểm này.

"Người đặt bốn vương ở đầu! Người nào dám muốn lấy mạng bốn vương, sẽ không có kết cục tốt." Tiêu Thiên Diệu bình tĩnh nói, không có một chút cảm xúc, vô có khiến nhân tâm kinh hãi.

Lưu Bạch đột nhiên nghĩ tới Mặc Ngọc Nhi lạnh lùng cao ngạo, trong lòng liền hiểu vì sao Tiêu Thiên Diệu thấy nàng ấy chán ghét. Nếu Mặc Ngọc Nhi thật sự là nữ tử lạnh lùng cao ngạo, vì sao sẽ trăm phương ngàn kế, thậm chí giết chết Lâm Sơ Cứu cũng muốn gả cho Thiên Diệu?

Trong lòng Lưu Bạch giống như bị mất mát thứ gì đó, vừa tan vỡ vừa đau đớn, nhưng hắn vẫn vui vẻ chịu đựng, đau dài không bằng đau ngắn.

Sau khi báo cáo hết tình huống mình điều tra được cho Tiêu Thiên Diệu, Lưu Bạch phớt lờ đau đớn trong trái tim mình, ra khỏi Tiêu Vương phủ để đi tìm Mặc Thần Y và Mặc Ngọc Nhi, nói với bọn họ về quyết định của Tiêu Thiên Diệu.

Mặc Thần Y đẩy đầu tóc bạc, râu bạc trắng dài tua thóc, đôi mắt vẫn rất minh mẫn, tinh thần phấn chấn, không hiện lên vẻ già nua, nhìn qua giống như Bào thần tiên ăn náu chốn nhân gian.

Nghe những lời Lưu Bạch nói, Mặc Thần Y không hề tức giận, chỉ vuốt chòm râu nói: "Tiêu Vương gia trọng tình trọng nghĩa, Bào phu bội phục."

"Vương gia khi đối địch Bành khốc vô tình, nhưng đối người một nhà thật sự rất tốt." Lưu Bạch không hiểu Mặc Thần Y rốt cuộc có ý gì, chỉ có thể nói nó theo hắn, tận lực nói tốt về Tiêu Thiên Diệu. Rốt cuộc, hiện tại bọn họ vẫn cần Mặc Thần Y chữa chân cho Tiêu Thiên Diệu.

"Lão phu rất coi trọng Tiêu Vương gia trọng tình trọng nghĩa," Mặc Thần Y tăng bốc một câu, nói với nữ tử lạnh lùng cao ngạo một thân bạch y đứng ở phía sau: "Ngọc Nhi, hãy bình được bạch ngọc ở đầu giường của ta, mang tới đây."

"Vâng." Bạch y nữ tử Mặc Ngọc Nhi có khuôn mặt tinh xảo, nhưng lạnh như sương, nàng vừa nghe thấy Tiêu Thiên Diệu cự tuyệt cưới nàng, cũng không biểu lộ một chút cảm xúc, thật sự thờ ơ giống như không có tình cảm gì.

Trong lòng Lưu Bạch hiểu rõ, hẳn và Mặc Ngọc Nhi không có khả năng, nhưng lại không không chế được trái tim mình, hai mắt không tự chủ được truy đuổi thân ảnh Mặc Ngọc Nhi, trong lòng mơ hồ có chút dao động.

Mặc cô nương thật sự sẽ không từ thủ đoạn cũng phải gả cho Thiên Diệu hay sao?

Nàng muốn gả cho Thiên Diệu như vậy, thật sự là vì thích Thiên Diệu hay sao?

Rất nhanh, Mặc Thần Y đã cho Lưu Bạch đáp án.

"Thật sự không dám đầu đầu điểm, Bào phu không còn sống lâu nữa, nhưng không yên lòng về Ngọc Nhi, vì vậy nên mới muốn phó thác cho Tiêu Vương gia." Mặc Thần Y nhìn phương hướng Mặc Ngọc Nhi rồi đi, thở dài một hơi, "Thời trẻ ta hành sự bừa bãi, đắc tội với không ít người. Ta có một nghiệp đồ, thời trẻ đã trục xuất hẳn khỏi sự môn, và nghiệp chương kia ghi hận trong lòng, một lòng muốn trả thù ta. Nếu ta vẫn sống trên đời cũng không sợ hãi, nhưng nếu ta chết đi, ta sợ nghiệp chương kia sẽ trả thù Ngọc Nhi, vì thế mới muốn tìm một chỗ để Ngọc Nhi an thân."

"Thì ra là như thế." Lưu Bạch mang vẻ mặt khiếp sợ, trong lòng đau đớn nháy mắt biến mất, thay vào đó chính là sự đau lòng.

Mặc Thần Y nhẹ nhàng gật đầu, Bào phu không chỉ hiện lên vẻ già nua, "Nữ nhi này của ta trời sinh có độc, không hiểu chuyện trần tục, điều duy nhất ta không yên tâm là nàng, vì vậy muốn tìm một người đáng tin cậy để phó thác nàng cho hắn.

Tiêu Vương trọng tình trọng nghĩa, Bào phu thật sự bội phục, thành Lưu Bạch thiếu hiệp hãy chuyển lời với Tiêu Vương, việc lúc trước Bào phu đề xuất bất quá chỉ là Bào phu muốn trả. Lão phu tuyệt đối không có tâm tư gạt Vương phi, Bào phu chỉ sợ một ngày nào đó chỉ vì hám lợi, Tiêu Vương sẽ đẩy Ngọc Nhi ra ngoài. Hiện tại Bào phu đã biết Tiêu Vương không phải người tiểu nhân, trong lòng đã cảm thấy thoải mái.

Ngọc Nhi trời sinh có độc, không biết giao tiếp với mọi người, xuất thân gia đình họ cũng khó dám đương chức vụ Vương phi. Hôm nay Bào phu mặt dày thành cầu, thỉnh Tiêu Vương nạp Ngọc Nhi làm trắc phi. Lão phu không ý đồ gì, chỉ cầu Tiêu Vương báo đáp Ngọc Nhi cả đời an khang."

Mặc Thần Y nói giọng có chút nặng nề, đôi mắt đầm lầy, dường như rất miễn cưỡng khi phải nói ra những lời như vậy. Lưu Bạch sau khi nghe xong, chỉ cảm thấy càng thêm đau lòng, không chút nghĩ ngợi lập tức gật đầu: "Thỉnh Mặc Thần Y yên tâm, ta sẽ cố gắng giúp người việc này."

Không có âm mưu tính kế, Thiên Diệu chắc hẳn sẽ không tức giận, đúng không?

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Quyền Khuyết Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 62: Muốn mạng, do Lâm Sơ Cứu quyết định

Lâm Sơ Cứu không hề biết rằng, tất cả ở trong mắt nàng đều là thiếu sót. Những gì không tốt mà Tiêu Thiên Diệu đã làm với nàng, nàng đều âm thầm nhớ kỹ. Lúc này, các nô tỳ và Ngõ đại nhân đang vật lộn với thuốc của nàng!

Lâm Sơ Cứu biết rằng Trung dược rất đáng, nếu không cũng sẽ không có câu nói thuốc đáng đã tật, nhưng.....

Nàng thật sự không mong đợi, Trung dược sẽ đáng như vậy!

Dược này quả thực còn đáng hơn cả nhai mật, hơn nữa không biết do tác dụng ở trong lòng, hay là thân thể nàng bài xích uống được, chỉ một chén được nhỏ mà nàng đã uống hơn mười ngậm, miễn cưỡng nuốt xuống.

"Vương phi, nếu uống từng ngậm nhỏ sẽ càng đáng hơn, một hơi nuốt hết, chỉ đáng một chút mà thôi." Trần Châu có lòng tốt kiến nghị nói. Lâm Sơ Cứu cũng biết, nàng cũng muốn một ngậm uống hết, nhưng thân thể này lại không biết cố gắng, nàng uống nhiều hơn một ngậm đều sẽ cảm thấy buồn nôn, đúng rồi tới uống một ngậm đến hết.

"Đáng quái!" Lâm Sơ Cứu thật sự hối hận, nếu sớm biết được Trung dược khó uống như vậy, nàng nên cự tuyệt để Ngõ đại phu trị liệu, tự mình lấy vài viên thuốc Tây nuốt vào là được.

Mặc dù nói Trung dược có hiệu quả hơn, bệnh này của nàng uống Trung dược để điều dưỡng là tốt nhất, nhưng thân thể hư nhược này của nàng, thật sự không thể dùng nổi Trung dược.

"Vương phi, hãy uống được khi nó còn nóng." Còn non nữa chén, Trần Châu cố gắng đưa đến trước mặt Lâm Sơ Cứu, "Ngõ đại phu nói, dược này Vương phi nương nưong cần phải uống đủ mười ngày, mỗi ngày ba lần."

Lúc này mới ngày đầu tiên, Trần Châu đã có thể đoán trước, tương lai mười ngày này các nàng sẽ thống khổ bao nhiêu.

"Nói cho Ngộ đại phu biết ta không sao, ta chỉ uống một ngày." Cảm giác khó chịu trong bụng, Lâm Sơ Cửu không ngừng uống nước cho chúng trôi xuống, mùi vị trong miệng đã nhạt đi không ít, nhưng Trần Châu lại cảm chén thuốc đưa tới trước mặt nàng, "Vương phi, Ngộ đại phu nói thần thể của người bản thân người cũng rất rõ ràng, được này sẽ giúp người tốt hơn." Nói cách khác, nàng không thể không uống.

"Ta biết." Nếu không phải nàng biết Ngộ đại phu kẻ khai được có ích đối thần thể của nàng, nàng mới sẽ không uống.

Hít một hơi thật sâu, Lâm Sơ Cửu tiếp tục chén được trên tay Trần Châu, nhắm mắt lại, dùng tư thái thấy chết không sờn mà há miệng ra, đột nhiên rót xuống.

"Ôc ọc....." Một ngụm uống xong. Trong miệng tràn ngập hương vị chua xót, Lâm Sơ Cửu đợi một lúc, lại tiếp tục uống, và khi uống được đã lạnh, hương vị lại càng thêm kỳ lạ.

Quả thực không thể chịu đựng được nữa!

Một ngày uống ba lần, muốn nàng uống mười ngày, vậy nàng sẽ phi chịu đựng ba mươi khổ hình như vậy!

Lâm Sơ Cửu không biết, ngoại việc tra tấn bằng việc uống thuốc "khổ hình", Tiêu Thiên Diệu còn bỏ thêm một "khổ hình" khác với nàng.

.....

Lưu Bạch sau khi biết được nguyên nhân vì sao Mặc Thần Y kháng kháng muốn già nữ nhi cho Tiêu Thiên Diệu, ngày hôm sau hẳn liền báo việc này với Tiêu Thiên Diệu, nói: "Vương gia, Mặc Thần Y chỉ vì không có lựa chọn nào khác, Mặc cô nương không phải là nữ nhân tâm cơ thâm trầm giống như trong miệng người từng nói, nàng trong sáng thuần khiết, hồn nhiên vô tội."

Lưu Bạch chủ động nói tốt về Mặc Ngọc Nhi, mặc dù hẳn nghĩ tới việc Mặc Ngọc Nhi sẽ già cho Tiêu Thiên Diệu, trong lòng cảm thấy đau đớn, nhưng hẳn lại thỏa mãn nhiều hơn.

Mặc cô nương già cho Thiên Diệu, chung quy mới là giải pháp tốt nhất.

"Phải không?" Tiêu Thiên Diệu cười nhạo, rõ ràng không tin, nhưng cũng không nói gì thêm.

Lưu Bạch không chắc chắn nên ngừng đầu, hỏi: "Vương gia, vậy người đồng ý hay là không đồng ý?" Mặc Thần Y đã lui một bước lớn, nếu Thiên Diệu vẫn không đồng ý, như vậy sẽ có chút không biết tốt xấu.

"Mặc Thần Y đã nói tới phần thượng này, bốn vương có thể nói không hay sao?" Chấn của hắn, còn cần phải nhờ tới Mặc Thần Y cứu trợ.

Hai mắt Lưu Bạch sáng ngời, "Nghĩa là người đồng ý?"

"Không, bốn vương cũng không nói như vậy." Tiêu Thiên Diệu nói rất nghiêm túc, Lưu Bạch khó hiểu như mày, "Vương gia, Mặc Thần Y đưa ra điều kiện, không hề có bất lợi nào đối với người, người còn do dự gì nữa?"

Đấy chính là Lưu Bạch, nếu đối lại là người khác, tuyệt đối không dám nói chuyện với Tiêu Thiên Diệu như vậy.

"Điều kiện hắn đưa ra, cũng không có chỗ lợi nào đối với bốn vương, vì sao bốn vương phải đồng ý?" Tiêu Thiên Diệu hỏi lại, Lưu Bạch á khẩu không trả lời được, cuối cùng chỉ có thể rầu rĩ nói: "Ta đây sẽ nói lại cho Mặc Thần Y, nói người không đồng ý." Trong lòng Lưu Bạch có một chút mừng thầm, nhưng đau lòng nhiều hơn.

Hắn không hiểu, Mặc cô nương đẹp như vậy, cô nương tốt như vậy, thì chịu ụy khuất làm thiếp cũng được, vì sao Thiên Diệu không cần?

Thiên Diệu có thể chịu đựng được nữ nhân bất tài như Lâm Sơ Cửu, vì sao không thể chịu đựng được Mặc cô nương?

Lưu Bạch mừng trong mình đầy nghi vấn, nhưng không dám hỏi, chỉ đành rời đi rồi đi. Khi hắn vừa chuẩn bị mở cửa, phía sau lại vang lên tiếng của Tiêu Thiên Diệu: "Chờ đã."

"Vương gia, người thay đổi chủ ý?" Lưu Bạch giật mình trong lòng một cái, xoay người hỏi.

"Không." Khóe môi Tiêu Thiên Diệu gợn lên, ánh mắt nhìn và phía phương xa, lạnh lùng nói: "Chuyện này hãy do Vương phi quyết định, người đi xin chỉ thị của nàng."

Ba chữ "xin chỉ thị", rõ ràng là nói cho Lưu Bạch, hẳn không hy vọng Lưu Bạch sẽ uy hiếp hoặc ra lệnh cho Lâm Sơ Cửu.

"Do nữ nhân kia quyết định?" Lưu Bạch nói gần trong nháy mắt, một nữ nhân ngu xuẩn vô tri như vậy, dựa vào đâu có thể quyết định tương lai của Mặc cô nương.

Tiêu Thiên Diệu bất mãn như mày, "Lưu Bạch, nữ nhân kia trong miệng người, là Vương phi của bốn vương." Hẳn từng nói qua, nhưng Lưu Bạch cần bản không để ở trong lòng, đến bây giờ vẫn cho rằng Lâm Sơ Cửu giống như trong lời đồn đãi.

"Người thừa nhận nàng?" Lưu Bạch mừng về mặt khiếp sợ, dường như không thể tin được những gì mình vừa nghe.

"Cho dù bốn vương có thừa nhận hay không, nàng chính là Vương phi của bốn vương, trách phi có thể vào của này hay không, đều phải có sự cho phép của chính phi." Đương nhiên, điều này có nghĩa lớn hơn chính là, nếu Lâm Sơ Cửu không đồng ý, Tiêu Thiên Diệu hẳn sẽ không cười.

Lưu Bạch tự giễu nói: "Thiên Diệu, người đang chơi ta sao?" Lưu Bạch gọi thẳng tên, tỏ vẻ rất bất mãn.

"Lưu Bạch, người không phải là lần đầu tiên quen biết bốn vương."

"Người đang nghiêm túc sao?" Lưu Bạch nheo mắt, cố gắng bình tâm lại, hỏi: "Nàng đáng giá sao?"

"Đừng tin vào những lời đồn đãi người nghe bên ngoài, mắt thấy là thật, tai nghe là giả." Ít nhất hẳn có thể khẳng định, Lâm Sơ Cửu cách xa vạn dặm so với tin đồn.

Đại tiểu thư Lâm phủ kiêu ngạo điều ngosa, xúc động lỗ mũi, không có nào?

Nếu như Lâm Sơ Cửu thật sự là nữ tử như vậy, ngày đêm động phòng hóm đỏ nàng đã chết, căn bản không sống được đến hiện tại.

"Ta đã hiểu, ta sẽ không mừng theo thành kiến." Lưu Bạch hít vào một hơi thật sâu, áp xuống lửa giận vừa mới nảy sinh.

"Ừ, dĩ thời." Tiêu Thiên Diệu không nói thêm nữa, có một số việc hắn muốn bản thân Lưu Bạch tự mình nhìn xem, đối với Mặc Thần Y và Mặc Ngọc Nhi?

Cho dù bọn họ có tính toán gì hay không, thậm chí phóng ngựa tới đây, Tiêu Thiên Diệu hẳn lớn như vậy còn chưa từng sợ ai. Một thần y nhỏ nhỏ, cho dù thanh danh nổi bật thì như thế nào, ở trước mặt quyền thế tuyệt đối, hẳn ta cũng phải cúi đầu.

.....

Lâm Sơ Cửu chỉ uống một chén nước thuốc, nhưng lại giống như vừa trải qua một ca phẫu thuật lớn. Nàng suy yếu nằm ở trên giường, ngay cả động ngón tay cũng khó khăn. Máy người Trần Châu vừa buồn cười vừa đau lòng, sau khi giúp Lâm Sơ Cửu gém gọn góc chân, lập tức buồng mình giường xuống cho Lâm Sơ Cửu nghỉ ngơi. Nhưng.....

Tiểu nha hoàn bỗng tiến vào thông báo, Lưu Bạch công tử bên người Vương gia, nói có chuyện quan trọng muốn cầu kiến Vương phi!

Lưu Bạch công tử?

Lúc này tới đây, có chuyện gì sao?

Mấy người Trần Châu hai mắt nhìn nhau, trong lòng cảm thấy bất an.....

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Quyền Thiên Hạ* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 63: Nạp thiếp, nàng vui

Lâm Sơ Cửu đã già vào Tiêu Vương phủ được gần một tháng, nhưng để tránh cho bọn nghị ngờ, nàng chưa từng hỏi tới sự tình hay những người khác trong Tiêu Vương phủ. Khi nghe thấy tên Lưu Bạch công tử, Lâm Sơ Cửu thực sự sửng sốt một lúc, "Lưu Bạch công tử là người nào?"

Nàng chỉ biết quán gia và họ nhân trong phủ, điều này liên quan tới nhu cầu cuộc sống hằng ngày của nàng ở Tiêu Vương phủ. Đối với người và sự tình liên quan tới Tiêu Thiên Diệu, nàng không hỏi cũng không nhắc tay vào.

Trần Châu hẳn không thể mãi sắt thành thép liếc mắt nhìn Lâm Sơ Cửu một cái, "Vương phi, bên người Vương gia có hai vị công tử, một vẫn một vợ. Văn là Tô Trà, vợ là Lưu Bạch. Lưu Bạch công tử là bằng hữu tốt của Vương gia, cũng là hộ vệ Vương gia tín nhiệm nhất, thị vệ trong phủ phần lớn là do Lưu Bạch công tử dạy nên."

"Nếu nói như vậy, ta không thể không gặp?" Lâm Sơ Cửu chỉ quan tâm điều này.

Trần Châu gật đầu: "Lưu Bạch công tử tới tìm Vương phi, tất nhiên là có chuyện quan trọng." Tô Trà và Lưu Bạch có địa vị rất cao ở vương phủ, ngoại trừ Vương gia ra, không ai có thể ra lệnh cho bọn họ.

Lưu Bạch tới tìm Lâm Sơ Cửu, có khả năng rất lớn, chính là Vương gia sai hắn tới tìm Lâm Sơ Cửu.

"Mời Lưu Bạch công tử chờ ta ở đại sảnh. Trang điểm cho ta." Lâm Sơ Cửu có vẻ thờ ơ, không hề có chút thấp thòm vì Lưu Bạch đã đến.

Trần Châu âm thầm bội phục, trong lòng nàng càng thêm khẳng định, đi theo bên người Lâm Sơ Cửu sẽ không bị thiệt.

Vì không muốn để Lưu Bạch đợi lâu, Lâm Sơ Cửu chỉ mặc thường phục, búi tóc đơn giản, nhưng cho dù như vậy, chỗ đến khi Lâm Sơ Cửu gặp Lưu Bạch, cũng đã là một khác thời gian (15ph).

Khi Lâm Sơ Cửu đi tới, Lưu Bạch rõ ràng không còn kiên nhẫn nữa, mặc dù hẳn báo danh mình lần nữa, không mừng theo thành kiến tới gặp Lâm Sơ Cửu, nhưng hẳn vẫn không thể không chán ghét Lâm Sơ Cửu. Hiện tại nhìn thấy Lâm Sơ Cửu ốm yếu, bộ dáng không có tinh thần, Lưu Bạch càng thêm bất nhẫn.

Một chút tinh thần cũng không có, không biết Thiên Diệu coi trọng điều gì nơi nàng.

Lưu Bạch âm thầm chửi thầm một câu, hẳn đứng dậy, hai tay ôm quyền nói "Lưu Bạch gặp qua Vương phi."

Mặc dù lời nói rất khách sáo, nhưng không hề có chút cung kính. Lưu Bạch không phải là hạ nhân Tiêu Vương phủ, thân phận của hắn ở Tiêu Vương phủ được xem như một loại khách nhân, Lâm Sơ Cửu còn chưa đủ tư cách để hắn hành lễ.

"Lưu Bạch công tử khách khí." Lâm Sơ Cửu nhẹ nhàng nói, nàng không phải là người kiêu căng, vì vậy Lưu Bạch phản ứng như vậy nàng cũng không để tâm.

Hai người lần lượt ngồi xuống đối diện nhau, nha hoàn dâng nước trà lên liền lặng lẽ rút lui ra ngoài, từ đầu tới cuối không phát ra một chút âm thanh. Lưu Bạch nâng chung trà lên nhấp một ngụm, sau đó đặt xuống và nói: "Vương phi, ngôn từ của ta không hay cũng không vòng vo, có gì nói đó, nếu ta có điều gì đặc tội, thỉnh Vương phi đừng cảm thấy phiền lòng."

Hắn đã nói tới mức như vậy, còn nói là ngôn từ không hay?

Lâm Sơ Cửu mỉm cười, bày ra tư thế chăm chú lắng nghe, "Lưu Bạch công tử mời nói."

Lưu Bạch xác thật không hề vòng vo, nói hết thương thế về chân của Tiểu Thiên Diệu và yêu cầu của Mặc Thần Y, đương nhiên những điều Lâm Sơ Cửu không nên biết, Lưu Bạch cũng không nói một câu.

Lâm Sơ Cửu vừa nghe vừa gật đầu, đợi đến khi Lưu Bạch nói xong, Lâm Sơ Cửu rút cuộc cũng hiểu ý của Lưu Bạch.

Tiểu Thiên Diệu muốn nạp thiếp, bấy giờ muốn hỏi ý kiến của nàng, và nàng tất nhiên là.....

"Ta không có ý kiến, Mặc cô nương vào cửa, ta sẽ chăm sóc tốt cho nàng." Mặc dù Lâm Sơ Cửu cảm thấy nàng mới là người cần được chăm sóc.

"Ngươi đồng ý?" Lưu Bạch kinh ngạc nhìn về phía Lâm Sơ Cửu. Lâm Sơ Cửu chỉ vừa nói vào phải một tháng, hiện tại đã đồng ý để Thiên Diệu nạp thiếp. Nữ nhân này thật sự rộng lượng hiền lương, hay chỉ làm ra vẻ mà thôi?

Lâm Sơ Cửu bùng cháy tràn lên, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, che dấu khoe miệng trào phúng, "Bất quá là thêm tỷ muội, trong phủ nào nhiệt một chút, ta cũng cảm thấy thấy vui." Nàng có gì mà không đồng ý, nàng ước gì Tiểu Thiên Diệu thế thiếp thành đàn, như vậy hẳn sẽ không nhìn chằm chằm nàng cả ngày.

Đứng tương nàng không biết, bên người nàng có cao thủ giám sát. Nàng từng là gián điệp lại là đại phu, thật dễ để phát hiện khi có người nhìn nàng trong phòng.

"Ngươi thật sự nghiêm túc?" Lưu Bạch phát hiện có vẻ như hẳn không hiểu Lâm Sơ Cửu, nữ nhân này có lẽ thật sự không hề đơn giản giống như hắn nghĩ.

"Sự tình như thế này, ta sẽ không nói giỡn, Lưu Bạch công tử có thể quay về phục mệnh Vương gia." Lâm Sơ Cửu bùng trả tiền khách, không muốn nói nhiều hơn với Lưu Bạch.

Nàng không chán ghét Lưu Bạch, nhưng cũng không thích hắn, đây chỉ là bản năng phòng bị của nàng.

"Ta đã biết." Lưu Bạch cũng không muốn lưu lại lâu hơn, nhưng trước khi hắn rời đi có liếc mắt nhìn Lâm Sơ Cửu thật sâu một cái, dường như muốn nhìn thấu Lâm Sơ Cửu. Lâm Sơ Cửu không sợ, nàng cười nhạt nhìn lại, đoan trang ung dung, khí độ bất phàm, có điều.....

Lưu Bạch vừa đi, Lâm Sơ Cửu ngay lập tức tức tái lòng, giống như đang về phu nhân bất phàm vừa rời không phải là nàng.

Trần Châu và Phi Thuý đã quen với bộ dáng hai mặt của Lâm Sơ Cửu. Hai nàng chỉ xem như không thấy, có điều ở chung lâu ngày với Lâm Sơ Cửu như vậy, các nàng thật sự bắt đầu có suy nghĩ vì Lâm Sơ Cửu. Sau khi suy nghĩ hồi lâu, các nàng vẫn tiến lên khuyên: "Vương phi, người muốn kéo dài một chút hay không, Vương gia vừa mới cưới Vương phi đã lập tức nạp thiếp, nếu truyền ra ngoài sẽ khiến người cho rằng, Vương phi không có được trái tim Vương gia."

Đây là suy nghĩ vì nàng?

Lâm Sơ Cửu nhường mày nhìn về phía Trần Châu, thấy bên tai đối phương ửng đỏ, bộ dáng xấu hổ, Lâm Sơ Cửu nhẹ nhàng cười, "Người là người tốt."

Nói xong, nàng lập tức đứng lên, "Đờ ta trở về, ta cảm thấy mệt mỏi." Mặc dù Lưu Bạch chỉ ngồi khoảng thời gian hai nén hương, nhưng ngay từ khi tiến vào Lưu Bạch đã dùng khí thế áp nàng, hại nàng không thể không lên tinh thần để ứng đối.

"Vương phi....." Trần Châu dường như có vài phần ủy khuất, lời này của nàng thật sự vì muốn tốt cho Lâm Sơ Cửu, nhưng đối phương dường như không hề cảm kích.

Lâm Sơ Cửu đứng bước chân lại, vỗ vỗ tay nàng, "Yên tâm, Vương gia làm việc có chừng mực, cho dù nạp thiếp cũng sẽ không nạp lúc này. Hơn nữa, để chữa trị cho chân Vương gia, đứng nói nạp một trái phỉ, cho dù muốn ta nhường ra vị trí chính phi, ta cũng nguyện ý."

Lâm Sơ Cửu nói xong, quay người một cái, cảm thấy bản thân mình thật sự quá đối trá.

"Vương phi, Vương gia nhất định sẽ biết tâm lòng của người rất tốt." Trần Châu hơi dừng sò, cảm động nói.

Lâm Sơ Cửu nhẹ nhàng nhếch miệng, hiện lên một nụ cười miễn cưỡng.....

.....

Lưu Bạch nhận được sự chấp thuận của Lâm Sơ Cửu, lập tức đi tìm Tiểu Thiên Diệu, "Thiên Diệu, Vương phi đã đồng ý, ngại chặc hẳn sẽ không có ý kiến gì nữa, đúng không?"

Lưu Bạch nhìn Tiểu Thiên Diệu với ánh mắt mong chờ, chỉ sợ Tiểu Thiên Diệu sẽ phản đối lần nữa. Rốt cuộc, Tiểu Thiên Diệu cũng không phải không có thời điểm thay đổi thái thường.

"Bổn vương có thể có ý kiến gì." Ngón tay gõ nhẹ trên tay vịn, Tiểu Thiên Diệu không hề bất ngờ khi Lâm Sơ Cửu đồng ý, khoe môi hơi gió lên, chứng tỏ rằng tâm tình của hẳn lúc này không tệ.

Lưu Bạch thờ dài nhẹ nhõm, bỏ qua sự lo lắng trong lòng. Khi Lưu Bạch đang muốn cáo từ, lập tức nghe thấy Tiểu Thiên Diệu chuyển chuyện, "Tuy nhiên....."

Tiểu Thiên Diệu chỉ nói hai chữ, Lưu Bạch đã cảm giác tim mình đập lờ mờ một nhịp, vội hỏi: "Tuy nhiên cái gì?"

"Tuy nhiên, không phải ba ngày sau, mà là mười ngày sau. Mười ngày sau Mặc Thần Y mới nhập phủ trị liệu cho bốn vương." Tiểu Thiên Diệu không dung cự tuyệt nói, Lưu Bạch khó hiểu: "Vì sao phải chờ thêm bảy ngày nữa?"

"Bởi vì....." Mười ngày này Lâm Sơ Cửu vẫn đang uống được, hẳn không yên tâm dùng một thần y không quen ở trong phủ.

Tuy nhiên, lý do này Tiểu Thiên Diệu sẽ không nói cho bất luận kẻ nào!

"Mấy ngày nay bốn vương có chuyện quan trọng, không rảnh." Có thể tìm một lý do cho Lưu Bạch cũng không hề dễ dàng.

Lưu Bạch không suy nghĩ nhiều, gật đầu tỏ vẻ đã biết.....

Bạn đang đọc truyện *Phi Quyền Khuyết Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 64: Lời đồn đãi, cơn giận của đế vương

Mặc dù thời gian Lâm Sơ Cửu quen biết Tiểu Thiên Diệu không lâu, nhưng cũng biết Tiểu Thiên Diệu không phải loại người háo sắc. Đối với chuyện Tiểu Thiên Diệu nạp thiếp, Lâm Sơ Cửu không hề để trong lòng chút nào, càng đừng nói tới chuyện chỉ vì muốn trị chân cho Tiểu Thiên Diệu nên hẳn không thể không nạp thiếp.

Hơn nữa, nếu Tiểu Thiên Diệu thật sự gặp được "lĩnh yêu" cao quý, không phải nàng để bụng thì có thể giải quyết. Thay vì để ý tới nó, nàng thả rằng ngắm nghĩ biện pháp, làm thế nào uống được Trung dược còn tốt hơn.

Người khác lần đầu tiên uống Trung dược có lẽ sẽ không quen, nhưng sau khi uống nhiều sẽ chậm rãi thích ứng với vị được cũng là điều bình thường. Tuy nhiên, Lâm Sơ Cửu lại không giống như vậy, cho dù nàng uống bao nhiêu lần, mỗi lần uống, vẫn khó chịu giống như lần đầu tiên.

Lâm Sơ Cửu tự nhận mình không phải là người tinh tế, từ trước tới nay nàng luôn một mình, không ai quan tâm tới nàng thì nàng thế hiện cho ai xem?

Tuy nhiên, lần này chuyện nàng uống được, mỗi lần uống đều nhào đến nỗi toàn phủ đều biết, thậm chí việc này còn kinh động cả Tiểu Thiên Diệu. Vì thế Thiên Diệu còn có ý tìm một lão ma ma, sai lão ma ma làm một vò mơ chua và gửi cho nàng, nói rằng nó có thể áp chế vị được.

"Tiểu Thiên Diệu có ý gì vậy?" Lâm Sơ Cửu nhận được mơ chua Tiểu Thiên Diệu có ý phải người đưa tới, nàng không chỉ không vui, ngược lại càng thêm thấp thòm bất an. Tuy nhiên, những chuyện này nàng không thể nói với người khác, chỉ có thể chôn sâu ở đáy lòng mình, tự mình cân nhắc.

Bên cạnh đó, nàng phát hiện ra mơ chua mà Tiểu Thiên Diệu đưa tới có hiệu quả thật sự không tệ. Sau khi Lâm Sơ Cửu dùng nó thì việc uống được thuận lợi hơn rất nhiều, nàng không còn buồn nôn, cũng không còn cảm thấy khó chịu trong người.

Đám người Trần Châu, Phi Thuý không biết trong lòng Lâm Sơ Cửu nghĩ gì, thấy Tiểu Thiên Diệu mất công vì Lâm Sơ Cửu, một đám dường như đều rất vui, thỉnh thoảng còn trêu ghẹo vài câu, nói Vương gia coi trọng nàng bao nhiêu, yêu chiều nàng bao nhiêu.....

Trên mặt Lâm Sơ Cửu mang theo nụ cười, cũng giả bộ thẹn thùng, nhưng không để vào trong lòng, nàng đã từng có tình đầu, nhưng bị người hét vài câu đã không biết đứng nam tây bắc bao xa.

Lâm Sơ Cửu tự biết bản thân mình, nàng không có tướng mạo khuyển thành, không có tuyệt thế tài hoa, nam nhân trong khoảng khắc trước đã hận không thể giết chết nàng, sao có thể quay người lại lập tức yêu nàng? Người cho rằng đây là đang diễn trên truyền hình hay sao?

Sự tình Tiểu Thiên Diệu tìm kiếm mơ chua cho Lâm Sơ Cửu đã lan rộng khắp kinh thành, không hề lina gạt người khác. Tất cả mọi người trong kinh thành đều biết tin, cho dù trong hồ lô của Tiểu Thiên Diệu bán giả, vừa nghe thấy Tiểu Vương phi không thoải mái, rất nhiều người muốn đưa hậu lễ tới Tiểu Vương phi, một số người hơi thán cận một chút, còn muốn từ cửa thăm hỏi.

Thần phận Lâm Sơ Cửu cao quý, ngại từ trước nương náu hay các lão nhân giả từ trong cung đích thân tới, nếu không, rất hiếm người có thể gặp nàng khi đang bạo bệnh. Tuy nhiên.....

Tào quân giả không thể nào can được người, phạm là những người như phu nhân quan viên tam phẩm trở lên, phu nhân Hậu phủ, phu nhân Quốc công, quận chúa đã xuất giá, công chúa, tới cửa thăm bệnh, bất kể bọn họ có mục đích gì, Tào quân giả đều phải tiến cử, Lâm Sơ Cửu không thể không gặp.

Nói là dưỡng bệnh, nhưng ngoại trừ ba ngày nằm ở trên giường ra, mấy ngày sau Lâm Sơ Cửu đều ngồi ở tiền viện "hiếp khách", từng đợt phu nhân tới rồi đi..... Tuy nhiên, Lâm phủ và nhà ngoại nàng thì không có ai tới cửa, thật sự giống như nữ nhũ, ngoại tôn nữ là nàng không hề tồn tại.

Lần tiếp mấy ngày sau, mỗi ngày đều có mấy vị phu nhân tới chơi, cho dù mỗi người chỉ nói chuyện khoảng một khắc thời gian (15ph), Lâm Sơ Cửu cũng mệt mỏi muốn chết. Đến bảy giờ Lâm Sơ Cửu mới biết được, kinh thành có nhiều quý tộc như vậy, phải làm một Tiểu Vương phi có đủ tư cách, thật sự không hề dễ dàng.

Người tới thăm bệnh, không tránh được sẽ hỏi Lâm Sơ Cửu bị bệnh thế nào. Lâm Sơ Cửu đã cố gắng tạo ấn tượng với người khác rằng, nàng không phải là một tiểu nữ tư thân thế yếu nhược.

Mặc dù Lâm Sơ Cửu không biết mục đích của Tiểu Thiên Diệu là gì, nhưng nàng trước sau vẫn nhớ rõ lập trường của mình, nàng là Tiểu Vương phi. Mặc dù Tiểu Vương không xé rách mặt với Hoàng thượng, nhưng tuyệt đối cũng không phải huynh đệ tốt, vì thế Lâm Sơ Cửu tất nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội bôi đen Hoàng thượng.

Lâm Sơ Cửu vừa lúc sau khi tạ ơn từ trong cung trở về thì mới bị bệnh, nàng hằm hằm nói vài câu, mặc dù không nói trắng ra, nhưng đều ám chỉ bởi vì mình vào cung bị ủy khuất, vì thế khi trở về nàng mới bị bệnh.

"Đứng vậy, sau khi ta trở về từ trong cung thì lập tức bị bệnh."

"Hoàng hậu nương nương rất tốt, vì vậy ta đoán chắc là không có chuyện đó đâu."

"Đại phu nói, ta bị bệnh không nặng, dường mấy ngày sẽ khỏe."

"Cũng không phải bệnh gì, chỉ cần chú ý nhiều hơn."

"Mặc dù không nghiêm trọng, nhưng ta vẫn cảm thấy thân thể rất đau."

.....

Sức tưởng tượng của người là vô hạn, Lâm Sơ Cửu hàm hồ nói mấy câu, cũng đủ khiến các nàng sinh ra rất nhiều ý tưởng. Không lâu sau, kinh thành truyền ra một lời đồn đãi, Lâm Sơ Cửu bị người trong cung hạ độc.

Lời đồn đãi dưới sự thúc đẩy của người có tâm, càng trở nên kịch tính, thậm chí có người còn nói Thái tử không cam lòng vì bị đoạt thế, vì vậy mới hạ độc thù hại Lâm Sơ Cửu, còn có người nói người hạ độc thật ra là Nhị tiểu thư Lâm gia, vân vân.

Không biết ý của Tiểu Thiên Diệu xuất phát từ đâu, hẳn cũng không đường Lâm Sơ Cửu trở thành nữ tử trong khuê phòng, tin tức này ngày nay hẳn đều không hề lra gặt Lâm Sơ Cửu, điều này khiến Lâm Sơ Cửu nghĩ được một số mùi vị khác nhau.

"Luôn cảm giác có âm mưu gì đó." Lâm Sơ Cửu ngẫm mình ở trong thung táng, hưởng thụ sự hậu hỷ của Mã Nào và Phi Thủy, khi không cần thận trọng bước ra khỏi trong lòng.

"Vương phi ngài suy nghĩ quá nhiều, Vương gia chính là coi trọng người." Phi Thủy cười trừ gheo, cũng bởi vì Lâm Sơ Cửu được Tiểu Thiên Diệu coi trọng, trên mặt mấy nha hoàn các nàng cũng sáng hẳn lên, trong khoảng thời gian này tâm tình không tệ.

"Hy vọng như thế." Nhận thấy được mình nói lời lồi, Lâm Sơ Cửu không hề nhiều lời, nhắm mắt dựa vào trên thung táng, mặc kệ Mã Nào mất xa cho nàng.

.....

Ngự thư phòng, hoàng thượng cũng có cùng ý tưởng với Lâm Sơ Cửu, tức giận đập bàn, "Tiểu Thiên Diệu, hẳn rốt cuộc đang muốn làm gì? Hẳn sẽ không ngại thơ cho rằng, một lời đồn đãi hèn hạ có thể hủy đi thanh danh của trẫm đấy chứ?"

"Hoàng thượng bớt giận." Đại thái giám tâm phúc của Hoàng thượng lập tức quý xuống, phủ phục thân mình trên mặt đất không ngăn được run rẩy.

Bất luận sự tình nào có liên quan tới Tiểu Vương gia, luôn có thể khiến Hoàng thượng giận dữ.

"Bớt giận? Hẳn một lần nữa khiến khách uy quyền của trẫm, trăm phủ kim thế nào để bớt giận?" Khuôn mặt Hoàng thượng không có biểu tình gì, nhưng mỗi một câu lại nói đặc biệt nặng nề. Trong ngự thư phòng nháy mắt bị khí thế để vương bao phủ, sau lưng thái giám đang quý gối trong điện đã ướt đầm mồ hôi, nhưng không dám khuyên bảo nữa câu.

"Người tới," Hoàng thượng áp xuống tức giận, "Truyền ý chỉ của trẫm, lệnh cho Tán Viện Chính lập tức đi tới Tiểu Vương phủ, chuẩn trị cho Tiểu Vương phi."

"Nô tãi tuân chỉ." Thái giám tâm phúc thấy Hoàng thượng đã bình tĩnh lại, vội vàng không ngừng bỏ lên trên, chấp hai tay thi lễ, về mặt nghị nội nói "Hoàng thượng anh minh, Tán Viện Chính có y thuật bất phàm, cho dù Tiểu Vương phi có bệnh gì, Tán Viện Chính nhất định có thể điều tra ra."

"Hừ," Hoàng thượng hừ lạnh một tiếng, "Hẳn tốt nhất nên xác định rằng Vương phi của hân đã bị hạ độc, nếu không..... trẫm tuyệt đối sẽ không bỏ qua hân!"

Thái giám tâm phúc cúi theo, nhưng không dám nhiều lời nữa câu.

Hoàng thượng đã quá xem nhẹ Tiểu Vương gia. Tiểu Vương gia là loại người tàn nhẫn, sao có thể thương tiếc Tiểu Vương phàn kia chứ?. Lúc này chỉ sợ không những Hoàng thượng chiếm được tiện nghi, còn muốn chọc một thân tanh tưởi.

Thái giám ra khỏi ngự thư phòng, khi không có người nào thái giám mới dám thở phào nhẹ nhõm một tiếng, ngay sau đó giống như người không có việc gì, đi tiếp đọc ý chỉ của Hoàng thượng, lệnh cho Tán Viện Chính đi tới Tiểu Vương phủ. Đối với chuyện đã hơn nửa đêm, Tiểu Vương phủ có chuẩn bị hay không, không phải là sự tình một thái giám như hân suy xét.....

Bạn đang đọc truyện *! Phi Quyền Khuyết Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Chẩn bệnh, bệnh tình khó giải quyết

Vào khoảng nửa đêm, Tán Viện cùng với thái giám truyền thánh chỉ của Hoàng thượng đều đồng thời tới Tiểu Vương phủ. Người Tiểu Vương phủ không chú chút cảm kích, nhưng không thể không có chút hoảng loạn.

Cũng may, người Tiểu Vương phủ gần đây tiếp chi nhiều nên đã thành quen, chỉ trong vòng thời gian nửa nén nhang, hạ nhân đều quý đầy đất, Tiểu Thiên Diệu cũng ngồi ở trên xe lăn.....

Tiểu Thiên Diệu có đặc chi, ngoại trừ thánh thượng ra không cần phải quý ai, bao gồm thánh chỉ. Đây là một vinh quang mà hân đã dùng vô số chiến công đổi lấy, không phải không có người đố kỵ, nhưng bọn họ nhìn thấy Tiểu Thiên Diệu chiến tích đầy mình, vì thế không dám nhiều lời.

Đối với Tiểu Vương phi Lâm Sơ Cửu?

Người bệnh nặng thật sự không nên nửa đêm tới tiếp thánh chỉ, Tiểu Thiên Diệu không lên tiếng, mọi người cũng chỉ xem như không biết, bao gồm thái giám tuyên chi.

Nội dung thánh chỉ rất đơn giản, đầu tiên là an ủi Tiểu Thiên Diệu và Lâm Sơ Cửu, đảm bảo sẽ nhanh chóng bắt được thực khách, tiếp theo là ban rất nhiều dược liệu quý báu, để Tiểu Thiên Diệu và Lâm Sơ Cửu dưỡng bệnh cho tốt, đặc biệt là Tiểu Thiên Diệu, tốt nhất nhân cơ hội này hoàn toàn tập trung dưỡng bệnh, không cần phải vội vã thượng triều.

Hoàng thượng sau khi trấn an, còn nhân tiện chen ép Tiểu Thiên Diệu. Ngoài ra, có thể thấy Hoàng thượng rất ấn tượng Tiểu Thiên Diệu, đặc biệt phải ngự dụng của Hoàng thượng là Tán Viện Chính tới chẩn trị cho Lâm Sơ Cửu.

Công công tuyên chi để xong thánh chỉ, cung kính gào lại thánh chỉ vào tay Tiểu Thiên Diệu, sau đó chỉ vào Tán Viện Chính đang đứng ở góc, "Vương gia, cứu người như cứu hỏa, Tán Viện Chính đã tới, có thể mời Tán Viện Chính hiện tại chuẩn trị cho Vương phi hay không?"

"Đi, nhìn xem Vương phi còn thức hay không." Tiểu Thiên Diệu không thêm nhân thái giám, nói với Tào quân gia phía sau.

"Nô tãi tuân lệnh." Tào quân gia gọi một gì sai vật tới, nói đôi phương đi tới sân Lâm Sơ Cửu nhìn xem. Đối với thái giám tuyên chi và Tán Viện Chính?

Tiểu Thiên Diệu vẫn ngồi yên không nhắc nhích, hoàn toàn không có ý tiếp đón bọn họ đi vào. Hạ nhân Tiểu Vương phủ tất nhiên cũng sẽ không quên, bọn họ chỉ có thể đứng ở bên ngoài gõ lệnh.

Cũng may lúc này đã đầu mùa hạ, vì thế gió bên ngoài cũng không lạnh lắm, nếu không đêm hôm khuya khoắt đứng ở bên ngoài, Tán Viện Chính chỉ sợ cũng muốn bệnh một hồi.

Tiểu Vương phủ rất lớn, là kiến trúc lớn thứ hai trong hoàng thành, chi nhỏ hơn so với hoàng cung, nơi Lâm Sơ Cửu sống là nơi hẻo lánh nhất, gần sai vật một đường chạy như điên, nhưng chạy qua chạy lại cũng mất khoảng vài khắc (30ph) thời gian.

Trong hai khắc này, hạ nhân Tiểu Vương phủ, ngoại trừ Tào quân gia lưu lại bên người Tiểu Thiên Diệu cũng chờ bên ngoài, những người khác nên làm gì thì rồi đi làm, riêng Tán Viện Chính và người tuyên chi thì đang mắt to trừng mắt nhỏ.

Tán Viện Chính chưa từng cảm thấy thời gian trôi qua chậm chậm giống như bây giờ, rõ ràng chi có hai khắc ngắn ngủn, nhưng Tán Viện Chính dưới uy áp như có như không của Tiểu Thiên Diệu, lại cảm thấy thời gian trôi qua giống như dài hai năm.

Hơi thở nhanh dần, tần suất hô hấp cũng bắt đầu gấp, Tán Viện Chính thân là thái y, biết bản thân mình như vậy là không đúng, nhưng hân không thể nào thay đổi.

Ngay khi Tán Viện Chính cho rằng mình sắp chịu đựng không nổi, gần sai vật đi tới sân Lâm Sơ Cửu đã quay trở lại, "Vương gia, Vương phi nương nương còn tỉnh."

"Đi thôi." Tiểu Thiên Diệu không gây khó xử, Tán Viện Chính và thái giám tuyên chi giống như được đại xá, cùng nhau nhẹ nhàng thở một hơi, nâng bước đi về phía trước, nhưng.....

Tiểu Thiên Diệu đã đi trước một bước dẫn đường.

Đương nhiên, Tào quân gia đẩy xe lăn cũng đi về phía trước. Tiểu Thiên Diệu chỉ ngồi ở trên xe lăn, nhưng cho dù như vậy cũng không thay đổi được sự thật, Tiểu Thiên Diệu muốn đi cùng bọn họ tới sân Lâm Sơ Cửu.

"Không phải người nói, Tiểu Vương không thích Tiểu Vương phi hay sao?" Tán Viện Chính âm thầm dùng ánh mắt dò hỏi thái giám tuyên chi, bọn họ đều là tâm phúc của đế vương, có tin tức gì đều chia sẻ cho nhau.

Thái giám tuyên chi ôm hai tay, về mặt vô tội Hân nào biết đã xảy ra chuyện gì.

Tiểu Thiên Diệu ngồi ở trên xe lăn, Tào quân gia không đẩy quá nhanh, đoán người Tán Viện Chính tất nhiên không thể vượt qua Tiểu Thiên Diệu, vì thế.....

Một đám người, chỉ có thể chậm rãi đi ở trong Tiểu Vương phủ, nếu như ban ngày còn tốt. Ban ngày ít nhất có thể nhìn xem cảnh sắc Tiểu Vương phủ, mượn điều này để tổng cổ hành trình nhàm chán, nhưng buổi tối thì bọn họ có thể nhìn gì?

Tán Viện Chính nói không nên lời.

Tán Viện Chính đánh giá Tiểu Vương qua vài lần giao tiếp, Tiểu Vương đều luôn mảnh khảnh như vậy, hẳn tin tưởng rất nhanh sẽ thành thói quen, đến lúc đó bất luận Tiểu Vương làm ra hành động kinh thế hãi tục thế nào, mặt hân đều có thể không hề đổi sắc.

Dưới sự dẫn đường của Tiểu Thiên Diệu, đám người Tán Viện Chính phải mất thời gian gấp đôi so với bình thường mới đi tới được sân của Lâm Sơ Cửu. Lúc này Lâm Sơ Cửu gần như ngủ thiếp đi, năng cực kỳ buồn ngủ nên nằm nghiêng qua một bên, đôi mắt đẹp lấp lánh ở dưới ánh nến có vẻ yếu ớt.....

Nhưng rất đẹp!

Tiểu Thiên Diệu ngăn ra, giữ chặt tay vịn, không nhìn được tự hỏi một câu. Vì sao mình lại nghĩ đến từ đẹp lúc này?

Không đợi Tiểu Thiên Diệu nghĩ nhiều, lập tức nghe được giọng nói của Lâm Sơ Cửu mang theo một chút ừ ừ: "Thành an Vương gia, Vương gia thiên tuế." Giọng nói của nàng mềm mại, giống như đang làm nũng.

Hắn ngừng đầu, lập tức nhìn thấy Lâm Sơ Cửu cổ nển động tác ngáp ngủ, cũng vì động tác này, khóa mắt nàng có một giọt nước mắt chảy ra, Tiểu Thiên Diệu bất giác cúi mũi, "Miễn lễ." Giọng nói của hân rất bình thản, không có sự lạnh nhạt ngày thường. Đáng tiếc Lâm Sơ Cửu đang buồn ngủ muốn chết, căn bản không chú ý tới.

Lâm Sơ Cửu đóng lên và ngồi trở về, Tào quân gia, Tán Viện Chính và thái giám tuyên đồng thời tiến lên hành lễ với Lâm Sơ Cửu, "Tham kiến Vương phi nương nương, thiên tuế thiên tuế thiên tuế." "

"Miễn lễ." Lâm Sơ Cửu cần nói, cố gắng áp xuống một cái ngáp khác.

Đi là ai đêm hôm khuya khoắt, đang ngủ ngon lành khi bị người xốc lên, đều không thể lập tức thanh tỉnh.

"Tạ Vương phi nương nương." Ba người đứng dậy, Tán Viện Chính tiến lên một bước nói: "Tạ quan là Tán Chính Viện, phụng lệnh Hoàng thượng tới đây thăm bệnh cho Vương phi nương nương."

"Ngươi chính là Tán Viện Chính?" Lâm Sơ Cửu tức mắt đánh giá Tán Viện Chính một cái, sau đó nhìn về phía Tiểu Thiên Diệu, thấy về mặt Tiểu Thiên Diệu không có biểu tình, ràng biết nam nhân này sẽ không nói gì, vì thế ngoan ngoãn vron tay ra: "Tán Viện Chính, mời....."

Nàng đúng thật đang bệnh, Ngô đại phu cũng có thể khám ra, không có đạo lý Tần Viện Chính khám không ra.

Tần Viện Chính cúi người tiến lên, cẩn thận bắt mạch cho Lâm Sơ Cửu, một nén hương..... hai nén hương.....

Thời gian lững lờ trôi qua, nhưng bàn tay Tần Viện Chính đáp ở trên mạch tay của Lâm Sơ Cửu vẫn không thay đổi về, hơn nữa lòng máy hần càng nhấn càng chặt, sắc mặt càng ngày càng ngưng trọng, thật sự giống như đã chuẩn ra được Lâm Sơ Cửu bị bệnh gì đó không thể trị nổi, chớp mắt có thể sẽ chết.

Tiểu Thiên Diệu sớm đã biết về Lâm Sơ Cửu, hai người không hề có chút khẩn trương. Ngược lại, Tào quân gia và thái giám tuyên chỉ đều thấp thòm nhìn Tần Viện Chính, chỉ sợ Tần Viện Chính sẽ nói ra điều gì đó khiến cho bọn họ không thể tiếp thu.

Sau khi Tần Viện Chính khám xong mạch tay bên trái, hần lại muốn vươn tay bắt mạch bên tay phải của Lâm Sơ Cửu. Lâm Sơ Cửu cực kỳ phẫn hợp, Tần Viện Chính tiếp mất một thời gian dài, sắc mặt dần dần khôi phục như thường, chỉ có ngưng trọng hơn vài phần so với lúc mới tiến vào.

"Vương gia, Vương phi....." Tần Viện Chính thu hồi tay lại, chấp tay nói với Tiểu Thiên Diệu và Lâm Sơ Cửu: "Thân thể Vương phi suy yếu, cần phải tĩnh dưỡng cẩn thận, hạ quan sẽ kê khai đơn dược cho Vương phi."

Chuẩn đoán thật lâu, nhưng Tần Viện Chính lại không dám nói ra kết quả chuẩn đoán của mình. Trong khi đó, Tiểu Thiên Diệu và Lâm Sơ Cửu hình như rất ân ý, hai người không ai mở miệng dò hỏi, điều này khiến Tào quân gia và thái giám tuyên chỉ lo lắng muốn chết.

Sắc mặt Tần Viện Chính khó coi như vậy, chẳng lẽ Lâm Sơ Cửu sắp chết? Hay là nàng đang gạt vỏ bị bệnh?

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Quyển Khuyết Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 66: Thật giả, tiến cung phục mệnh

Tần Viện Chính không nói, Tiểu Thiên Diệu và Lâm Sơ Cửu cũng không hỏi, Tào quân gia và thái giám tuyên chỉ cho dù muốn biết, cũng không có lý gan mở miệng dò hỏi, chỉ có thể tro mắt nhìn Tần Viện Chính viết ra phương thuốc, miễn cưỡng phân phó vài câu xong liền chạy lấy người.

Đưa Tần Viện Chính ra ngoài." Tiểu Thiên Diệu vừa mở miệng, Tào quân gia vội vàng tiến lên, ân cần tiễn Tần Viện Chính. Mặc dù trong lòng tò mò giống như một con mèo, nhưng trên mặt Tào quân gia không dám biểu hiện ra ngoài, chỉ thành thật đưa Tần Viện Chính đi ra.

Trong phòng, Tiểu Thiên Diệu nhìn gương mặt một môi mồi và có chút tím nhợt của Lâm Sơ Cửu, mở miệng nói: "Nàng làm rất tốt." Nàng đã hành động tốt hơn so với dự kiến của hần, khiến hần luôn tức khi đối người khác làm Tiểu Vương phi của mình.

Nếu đổi thành người khác, chỉ sợ hần sẽ không thân mật được như vậy.

"Đạ tạ....." Lâm Sơ Cửu thật sự không nhận được nữa, ngáp một cái, vội vàng dùng tay ngăn miệng lại.

Nàng nghe đôi mắt, đôi môi hơi hé mở, điều này khiến nàng trong kén quật cường và khờ khạo hơn ngày thường, nhìn qua giống như một con mèo đang làm nũng, khiến người rất muốn kéo vào trong lòng ngực và xoa đầu một cái.

Tiểu Thiên Diệu không thích chạm vào tóc người khác, nhưng khi nhìn thấy bộ dáng Lâm Sơ Cửu mong manh dễ thương như vậy, thực sự có chút..... động tâm!

Có lẽ vì lúc trước hần đã ép nàng quá độc ác, Lâm Sơ Cửu sau khi ngáp một cái thật lâu mới tỉnh lại một chút, trong mắt chứa đầy nước mắt, gần như muốn tràn mi. Lúc này, đôi mắt ngáp nước của nàng trông rất đẹp, nhưng chính bản thân nàng lại không hề biết, vì thế nàng đơn giản nói: "Đạ tạ Vương gia khách lệ."

Có lẽ nhìn thấy Lâm Sơ Cửu không giống như tin đồn, có lẽ Hoàng thượng thực sự đã gửi tới cho hần một thứ tốt, Tiểu Thiên Diệu cảm thấy tâm tình rất tốt, "Khi Tào quân quay lại, hãy nói Bào mờ nhà kho ra, sau đó chọn vài thứ nàng muốn." Đã là nữ nhân gì vào trong phủ của hần, không thể dùng đồ của Lâm gia, nếu như để người biết tới sẽ nghĩ hần thật keo kiệt.

"Đây là phần thưởng hay sao?" Lâm Sơ Cửu chớp chớp mắt, một giọt nước mắt chảy xuống theo khóe mắt, lưu lại một vết nước trên má, khiến người rất muốn tiến lên lau nó giúp nàng.

"Ừ," Tiểu Thiên Diệu nhìn vết nước kia và nói, cần bản không biết bản thân mình đang nói điều gì.

"Đạ tạ Vương gia." Lâm Sơ Cửu giữ tay lau mặt, lau sạch nước mắt trên má, Tiểu Thiên Diệu tức nổi thu hồi ánh mắt, mặc dù.....

Hần cũng không biết, hần đang tức giận điều gì.

"Khụ khụ....." Tiểu Thiên Diệu lo nhẹ một tiếng, thu lại suy nghĩ không biết chuyện hướng thế nào của mình, nghiêm túc nói: "Đường thân thể có tốt, mấy ngày nay không cần gặp khách." Mục đích đã đạt thành, Lâm Sơ Cửu không cần tiếp tục vất vả, thật sự sẽ mệt chết Lâm Sơ Cửu. Hần sợ rằng cuối cùng mình sẽ không thể tìm thấy một người khác thích hợp với vị trí Tiểu Vương phi giống như Lâm Sơ Cửu.

"Ồ....." Lâm Sơ Cửu âm thầm nhẹ nhàng thở ra.

Cuối cùng không cần tiếp tục "hấp khách!", mấy ngày nay nàng đã phải cười đến nỗi khuôn mặt đều cứng, hơn nữa ban ngày phải phải phần chân thân thể để ứng phó với những nữ nhân đó, tới buổi tối nàng liền cảm thấy mệt mỏi, ví dụ như giờ phút này, nàng còn cảm thấy chóng mặt, cần bản không có sức lực để ứng phó với Tiểu Thiên Diệu.

Các quảng thân dưới mi mắt của Lâm Sơ Cửu hiện lên cực kỳ rõ ràng, vừa nhìn thấy liền biết không được nghỉ ngơi tốt. Tiểu Thiên Diệu không ở lại lâu hơn, ném xuống một câu: "Hãy nghỉ ngơi cho tốt" sau đó lập tức rời đi, để lại Lâm Sơ Cửu ngốc nghếch ngồi ở trên ghế, thật lâu sau đều không thể hồi phục lại tinh thần.

"Tiểu Vương gia vừa rồi là quan tâm ta sao?" Mặt trời mọc từ hướng Tây?

Không đúng, có lẽ là ánh trắng mọc vào ban ngày, đúng không?

"Vương phi, Vương gia vẫn luôn rất quan tâm tới người," Trần Châu thấy Lâm Sơ Cửu mừng về mặt mơ hồ, muốn cười lại không dám cười, "Vương gia còn cho người tới nhà kho chọn đồ. Mấy năm nay Vương gia Nam chinh Bắc chiến, nhà kho trong phủ có không ít thứ tốt, còn có một số đồ ngự và Hoàng thượng cũng không có đâu. Vương phi, người hãy đến chọn xem"

Tận đây kình minh, Trần Châu thật sự vui mừng cho Lâm Sơ Cửu, nàng nhìn ra được, Vương gia càng ngày càng xem trọng Lâm Sơ Cửu, có lẽ đó chỉ là sự bù đắp, nhưng rốt cuộc ngải ấy vẫn để Lâm Sơ Cửu ở trong lòng.

"Phải không?" Lâm Sơ Cửu nghe thấy Trần Châu nói vậy, đột nhiên bừng tỉnh, đại não chóiáng vàng cỏi phục lại bình thường, kết hợp với khoảng thời gian trước cùng với những lời đồn đãi, còn có buổi tối hôm nay, sự tình Hoàng thượng nhiều lần kế hoạch giết chết bọn họ, khiến Lâm Sơ Cửu hiểu rõ.....

Tiểu Vương gia khẳng định đang chơi một ván cờ rất lớn, nàng xa xẻo đã xông vào bàn cờ và trở thành quân cờ đi trước dẫn đầu.

Tuy nhiên, không bị mất pháo, còn được khen thưởng cũng xem như khá tốt.

Lâm Sơ Cửu ủ rũ ngáp một cái, lui tiếp tục nghĩ nhiều, tất cả đều đã bị Tiểu Thiên Diệu lợi dụng, dù nàng khóc lóc kêu trời cũng đều vô dụng, không bằng đường tình thân đây đủ, hôm nào sẽ đánh cướp nhà kho Tiểu Thiên Diệu một chút, dùng vật chất để bồi thường tâm linh cho nhỏ đã bị tổn thương của bản thân mình.....

Tốt thôi, Lâm Sơ Cửu thừa nhận, tâm linh nhỏ nhỏ của nàng không yếu ớt như vậy, nàng không ồm hy vọng gì đối Tiểu Thiên Diệu, vì vậy không có gì để thất vọng cả.

.....

Sau khi Tần Viện Chính rời khỏi Tiểu Vương phủ, lập tức tiến cung phục mệnh.

"Hoàng thượng, Tiểu Vương phi không phải bị bệnh mà do trúng độc." Tần Viện Chính lo sợ bất an, đầu hần gần như vùi vào trước ngực.

Hần thật sự quý xa xẻo, một khi không cẩn thận bỗng nhiên biết được một sự kiện ăn oán hờn oán, cũng không biết có thể sẽ bị diệt khẩu hay không.

Thái y thật sự là một công việc có nguy cơ cao, không biết hần có thể cáo lão hồi hương trước hay không.

"Trúng độc? Tiểu Vương hạ độc nàng ấy?" Hoàng thượng nhướng mày, lắc đầu nói: "Không đúng, với tính tình kiêu ngạo của Thiên Diệu, thật sự muốn mạng của Lâm Sơ Cửu, hần sẽ dùng một kiếm chém Lâm Sơ Cửu, cho dù vô dụng cũng sẽ trực tiếp bóp chết nàng ấy, tuyệt đối sẽ không dùng biện pháp hạ độc như vậy."

Với thân phận và quyền thế của Tiểu Thiên Diệu, cho dù hần một kiếm chém Lâm Sơ Cửu, cũng sẽ không có người nào dám mướn hần bởi mệnh, hần tội gì phải đi loay quanh hạ độc.

"Chắc là không phải do Tiểu Vương gia hạ độc, độc đó trong cơ thể Tiểu Vương phi đã được tích lũy lâu ngày mà thành, ít nhất cũng phải hơn 10 năm, mới có thể tạo thành kết quả hôm nay." Mặc dù Tần Viện Chính không muốn nói, nhưng lúc này hần thực sự không thể dấu diếm được.

"Mười năm? Trúng độc ở Lâm phi? Phụ nhân Lâm gia kia quả nhiên có bản lĩnh." Hoàng thượng lập tức hiểu ra, hử lạnh một tiếng.

Tần Viện Chính không dám thở mạnh, bất luận là Lâm gia hay là bên nhà mẹ đẻ của Lâm phu nhân, hần đều không thể đắc tội nói.

"Theo ý người, Thiên Diệu đã biết về điều này? Lâm Sơ Cửu có biết hay không?" Hoàng thượng không tiếp tục truy vấn, hần vội để ở trong lòng tới việc sống chết của Lâm Sơ Cửu.

"Tiểu Vương gia từ đầu tới cuối không hề hỏi một câu, có lẽ đã biết. Đối với Tiểu Vương phi?" Tần Viện Chính nhàu mày, nghĩ lại thái độ của Lâm Sơ Cửu một chút, nói: "Tiểu Vương phi có lẽ không biết tình hình, hạ quan thấy Tiểu Vương phi không có một chút sầu lo nào, tuyệt đối không giống bộ dáng biết được bản thân mình không sống được bao lâu nữa."

Không có người không sợ chết, ngay cả hoàng đế cũng sợ chết, Tần Viện Chính không tin một tiểu cô nương như Lâm Sơ Cửu, nghe thấy bản thân mình bị trúng độc mãn tính, hơn nữa sẽ chết sớm, vẫn có thể thờ ơ đối mặt với nó, xem như không có chuyện gì phát sinh.

"Thiên Diệu thật là nhân tâm." Hoàng thượng cười lạnh, nghe mất lý, không biết đang suy nghĩ điều gì.

Tần Viện Chính không có mệnh lệnh của thánh thượng nên không dám vọng động, cho dù hần đứng đến nỗi hai chân tê dại, cũng phải thẳng tắp đứng ở nơi đó, yên lặng chờ Hoàng thượng ra lệnh.....

Một lát sau, Hoàng thượng dường như đã nghĩ đến điều gì đó, đột nhiên mở mắt ra.....

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Quyển Khuyết Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 67: Thăm bệnh, luôn có người không muốn nàng khoẻ

"Độc của Lâm Sơ Cửu, người có khả năng giải hay không?" Hoàng thượng vội vàng mở miệng, trong mắt hiện lên một sự lạnh lẽo.

Tân Viện Chính hoảng sợ, lui về phía sau một bước, ổn định tinh thần nói: "Hạ quan vội vàng. Tiểu Vương phi bị trúng độc được mấy दिन, thân thể đã bị độc vật xâm hại, nếu như được điều dưỡng tốt, có thể sống hơn mười năm nữa."

Tân Viện Chính chỉ dựa vào mạch tượng liền có thể khám ra được Lâm Sơ Cửu trúng độc được mấy दिन hơn mười năm, rõ ràng y thuật cao hơn Ngô đại phu. Nhưng hẳn chỉ có thể chẩn đoán Lâm Sơ Cửu sống được hơn mười năm, có thể thấy rằng bệnh của Lâm Sơ Cửu khó giải quyết bao nhiêu.

"Quả nhiên....." Hoàng thượng bừng tỉnh đại ngộ, "Hắn đã tìm được cho mình một lý do hoàn mỹ. Tiểu Vương phi, thật đáng là..... không cần tiếp tục động thủ."

Ý trong lời của hoàng thượng không rõ ràng, Tân Viện Chính không dám nghĩ nhiều, thậm chí không dám nghe nhiều, hận không thể co nhỏ mình lại, đứng để Hoàng thượng phát hiện ra sự tồn tại của mình.

Mặc dù hẳn là tâm phúc của đế vương, nhưng không muốn biết tới chuyện riêng tư của đế vương chút nào, có đôi khi nếu biết quá nhiều chính là tội chết, mà hẳn lại không muốn chết.

Cũng may, hiện tại Hoàng thượng không có ý định muốn lấy mạng của Tân Viện Chính, sau khi phát hiện ra Tân Viện Chính bất thường, Hoàng thượng phát tiết tay, ý bảo Tân Viện Chính lui ra.

"Thần xin cáo lui, Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế." Tân Viện Chính nói một hồi xong, không đợi Hoàng thượng mở miệng liền vội chạy ra ngoài, bởi vì hẳn đi quá nhanh, thiếu chút nữa thì đâm sầm vào tiểu thái giám đang bụng đồ ăn khuya trên tay.....

Tin tức Tân Viện Chính đem khuya đến Tiểu Vương phi chẩn bệnh cho Lâm Sơ Cửu, sáng sớm hôm sau lập tức được truyền ra ngoài, đồng thời cũng truyền ra rằng Tân Viện Chính không thể khám ra được chứng bệnh của Lâm Sơ Cửu, cũng không thể trị được bệnh của Lâm Sơ Cửu.

Vì sao lại nói như vậy?

Bởi vì sau khi Tân Viện Chính chẩn bệnh cho Lâm Sơ Cửu, người Tiểu Vương phi bắt đầu mời đại phu khắp kinh thành tới chẩn trị cho Lâm Sơ Cửu, chỉ cần đại phu có chút danh vọng đều bị Tiểu Vương phi nài cưỡng ép "mời" tới Tiểu Vương phi trị bệnh cho Lâm Sơ Cửu, nhưng mỗi một đại phu tới trị liệu cho Lâm Sơ Cửu chỉ biết nói một câu: Tại hạ tài hèn ít học!

Thật sự là đại phu tài hèn ít học?

Không..... có lẽ một số người thật già dặn liền đều không thể khám ra được, nhưng một số đại phu có bản lĩnh đều có thể chẩn đoán được Lâm Sơ Cửu đã xảy ra chuyện gì, chẳng qua bọn họ cũng giống như Tân Viện Chính, không dám hoà nhập vào trong tranh đấu hào môn.

Điều này có thể hiểu được, ngay cả Tân Viện Chính cũng không dám đắc tội với người, không dám nói ra chứng bệnh, bọn họ chỉ là những đại phu bình thường sao dám nói ra?

Nếu bọn họ tham gia vào, quả thực chính là không còn muốn sống nữa!

Y thuật của Tân Viện Chính là đệ nhất Đông Vãn, ngay cả danh y đệ nhất Đông Vãn còn khám không ra chứng bệnh, những người như bọn họ chẩn đoán không được cũng không bị mất mặt, vì thế.....

Cho dù Tiểu Vương phi mời tới bao nhiêu đại phu, cuối cùng kết quả đều như nhau.

Lúc đầu, nghe thấy tin Lâm Sơ Cửu bệnh nặng, Lâm phu nhân rất sốc, bà ta chỉ sợ người Tiểu Vương phi sẽ biết được sự tình Lâm Sơ Cửu trúng độc, vì thế bà ta luôn tránh ở trong phủ mà không dám đi ra ngoài.

Khi biết được Tân Viện Chính tới chẩn trị cho Lâm Sơ Cửu, sau đó lại nghe thấy Tiểu Vương gia mời danh y khắp nơi tới trị liệu cho Lâm Sơ Cửu, Lâm phu nhân sợ hãi tới mức bị bệnh nằm trên giường.

Cho đến khi liên tiếp mấy chục đại phu bị mời vào Tiểu Vương phi, sau đó nói đã chẩn ra được kết quả bệnh tình, lúc này Lâm phu nhân mới nhẹ nhàng thở ra: Đường như, tiểu tiện nhân kia đã giữ lời của mình, cảm tạ quá nhiên không hề nói ra. Đáng tiếc, tiểu tiện nhân kia dùng mạng đổi lấy bạc, nhưng lại không có nhiều thời gian nữa.

Lâm phu nhân nằm ở trên giường bệnh, sắc mặt trở nên tốt hơn, Lâm Uyển Đình tiến vào, nhìn thấy mẫu thân mình có thể ngồi dậy, vẻ mặt vui mừng, đồng thời cũng khuyên: "Nương, sự tình Sơ Cửu bị bệnh mọi người đều biết, cho dù như thế nào nương cũng là mẫu thân trên danh nghĩa của nàng ấy, người đã hết bệnh rồi, chúng ta có phải nên nhanh chóng đến thăm nàng ấy hay không?"

Bởi vì sau đêm tân hôn của Lâm Sơ Cửu, sự kiện trả lại toàn bộ hạ nhân Lâm phủ đã khiến cho Lâm gia mất hết mặt mũi, hình ảnh người mẹ kế tốt bụng của Lâm phu nhân đã bị phá hủy, trong lúc nhất thời trở thành trò cười trong giới quý tộc, khiến cho Lâm Uyển Đình trong khoảng thời gian này cũng không dám ra ngoài, chỉ sợ bị người chỉ trích trở.

"Cậu mẹ của nàng ấy đều không đi thăm, chúng ta cũng không cần nóng vội. Để Tiểu Vương phi biết nhà mẹ đẻ Lâm Sơ Cửu không đáng tin cậy cũng tốt." Giọng nói của Lâm phu nhân vẫn còn có chút suy yếu, nhưng không ảnh hưởng gì.

"Mẫu thân tôi không sai, nhưng nếu để ngoại tử mẫu biết được, nhất định sẽ tức giận mắng nương và cậu mẹ, so với việc đi cùng với ngoại tử mẫu, không bằng chúng ta đi trước, ngăn chặn khả năng ngoại tử mẫu tới của chống lưng cho nàng ấy." Lâm Uyển Đình nói giọng nhẹ hơn rất nhiều, bất luận là biểu tình hay là giọng đều cũng giống một người bệnh hơn Lâm phu nhân.

"Ngoại tử mẫu của con khi nào sẽ quay trở về?" Trong khoảng thời gian Lâm phu nhân sinh bệnh, không có khả năng theo dõi hết mọi chuyện.

"Năm này, mẹ nói ngoại tử mẫu đã phải người đưa tin, năm này sẽ về hỏi kinh. Nếu như để ngoại tử mẫu biết được, Lâm Sơ Cửu bị bệnh đến nỗi sắp chết, nương và cậu mẹ nếu không đi thăm nàng ấy, nhất định sẽ rất tức giận." Lâm Uyển Đình đương nhiên không muốn gặp Lâm Sơ Cửu, hiện tại Lâm Sơ Cửu đã là Tiểu Vương phi, nàng ta gặp Lâm Sơ Cửu sẽ phải hành lễ. Nghĩ đến hình ảnh kia, Lâm Uyển Đình chỉ hận không thể xé xác Lâm Sơ Cửu.

Nhưng.....

Ngoại tử mẫu, nàng ta cũng không dám đắc tội, ở trước mặt ngoại tử, nàng ta cần phải giữ bộ tỷ muội tình thâm.

Lâm Uyển Đình cảm giận nản mặt, "Nương, đến lúc đó chúng ta nhất định phải nghĩ biện pháp khiến cho Lâm Sơ Cửu xấu mặt ở Tiểu Vương phủ, tốt nhất khiến cho Tiểu Vương gia và người Tiểu Vương phủ thấy rõ gương mặt thật của Lâm Sơ Cửu, khiến Tiểu Vương gia đứng tim danh y gì đó cho nàng ấy nữa, để nàng ấy tự sinh tự diệt mới tốt."

Giọng nói yếu nhược yếu đuối nhưng lại phát ra những lời độc ác, Lâm phu nhân không ngăn ngại nhẹ nhàng gật đầu, ánh mắt lộ ra sự khen ngợi.....

.....

Lúc này, Lâm Sơ Cửu ở Tiểu Vương phủ thật vất vả mới thoát khỏi những quý phụ độc hại trong kinh thành, bấy giờ lại lâm vào cảnh bị các danh y trong kinh thành "vây xem".

Khẩu khí..... nói "vây xem" thì hơi khoa trương một chút. Rất cuộc, thân phận Tiểu Vương phi tôn quý, dụng mạo của nàng không phải người nào cũng có thể nhìn xem. Ngô đại phu là người một nhà, Tân Viện Chính là ngự y do Hoàng thượng phái tới, có thể trực tiếp gặp mặt nàng, chẩn bệnh cho nàng là điều hết sức bình thường. Nhưng, những "danh y" do Tào quân gia mời đến trị kinh thành, tất cả đều không có đãi ngộ này. Bọn họ chỉ có thể chẩn bệnh cho Lâm Sơ Cửu cách một tấm màn, dùng một sợi tơ để bắt mạch cho nàng.

Trung Y thường chú trọng tới người, hỏi, quan sát, nhưng cách một tấm màn, lại dùng sợi tơ bắt mạch, nếu y thuật không tốt thật sự không dám tiến lên, nếu y thuật tốt.....

Cũng rất khó chẩn đoán ra được!

Lâm Sơ Cửu không biết có mấy đại phu nhìn ra được nàng bị trúng độc được mấy दिन, dù sao mỗi một đại phu khám thật lâu sau đó, cuối cùng tất cả đều lắc đầu thờ dài, nói một câu: "Tại hạ tài hèn ít học, thật sự không thể chẩn đoán ra bệnh tình của Vương phi nương nương."

Còn có người nói: "Vương phi nương nương bệnh nặng, xin hãy chuẩn bị hậu sự đi!"

Tuy nhiên, dù kết quả thế nào, Tào quân gia vẫn đưa cho đại phu một lượng bạc làm lễ phí đến khám bệnh tại nhà, sau khi đại phu rời đi, thị vệ còn giống có hết to một câu: "Lang băm, Vương phi nhà ta vẫn khỏe, chuẩn bị hậu sự còn quá sớm!"

Người bị mắng là lang băm, tất nhiên kêu lên đòi câu: "Lão phu chẩn bệnh tuyệt đối không sai, Tiểu Vương phi bị bệnh rất nặng, không sống được bao lâu nữa."

"Tiểu Vương phi nhìn thì không sao, thật ra thân thể đã xấu đi từ lâu, cho dù quý phủ có gắng cần thận bồi dưỡng. Tiểu Vương phi nhiều nhất cũng chỉ sống được ba bốn năm nữa mà thôi, các ngươi sẽ thấy....."

Vẫn luôn có mấy đại phu đầu xanh như vậy, y thuật không tệ, nhưng không hiểu những tranh đấu trong hào môn, mặc dù không nói ra Lâm Sơ Cửu đã bị trúng độc, nhưng vẫn nói ra tình hình thực tế. Dù vậy, Lâm Sơ Cửu vẫn thực sự hoài nghi lai lịch của những đại phu đó.....

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Quyền Khuyết Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**

Chương 68: Nói dối trắng trợn, trượng phu tốt

Lâm Sơ Cửu nghi ngờ, những đại phu đã tiết lộ tình trạng bệnh tình của nàng ở cửa Tiểu Vương phủ, chính là một phần kế hoạch của Tiểu Thiên Diệu!

Bởi vì.....

Đó là một sự trùng hợp quá lớn. Khi mọi người trong kinh thành đều đàm luận Tiểu Vương phi sắp chết, Tiểu Thiên Diệu vừa lúc nhận được tin tức Mặc Thần Y đang ở trong kinh thành Đông Vãn. Và vì để chữa bệnh cho nàng, Tiểu Vương gia Tiểu Thiên Diệu không quan tâm tới hai chân tàn tật của mình, tự mình tới của tìm thấy trị bệnh cho nàng.

"Đúng là đạo đức giả." Một trong những vai chính của vở kịch hay, Lâm Sơ Cửu không có sức mạnh nên chỉ có thể thốt ra những lời như thế.

Vì Tiểu Thiên Diệu cần lý do hợp tình hợp lý để Mặc Thần Y vào Tiểu Vương phủ, vì thế đầu tiên mất người khác, không thể khiến người biết được Mặc Thần Y tới là để trị liệu hai chân cho hẳn, vì thế hẳn đã đẩy nàng ra.

Không chỉ mượn năng để lừa Hoàng thượng mà còn dám đạp lên cả Lâm gia. Hiện tại, hẳn thậm chí còn trở thành một trong những nam nhân tốt, một hình tượng trượng phu lý tưởng. Tiểu Vương gia quả thực không thể không tiếp tục kiêu ngạo.

Mặc dù, Tiểu Thiên Diệu nói không sai, nếu dùng thật đã bị trúng độc, nếu như không giải được thì chỉ có thể sống được hơn mười năm nữa, có khả năng lợi dụng chuyện này hoàn hảo như thế, Tiểu Thiên Diệu quả thực quá vô si.

Gặp phải nam nhân như vậy, Lâm Sơ Cửu cảm thấy đối này của nàng đúng nghĩa tới việc xoay người, hiện tại nàng chỉ có thể cầu nguyện Tiểu Đại vương gia có thể đi lại, sau đó xem nàng như một phụ thân hiền lương thực đức mà thả nàng ra, để nàng đi tìm tự do.

Lâm Sơ Cửu vừa nằm ở trên giường bệnh ăn táo, vừa nghe Trần Châu lái nhai. Nhìn thấy Trần Châu thường xuyên mang bộ dáng cảm động muốn chết, Lâm Sơ Cửu thiếu chút nữa đã bị ghen tào mà chết.

Rất cuộc có bao nhiêu người đã mắc mưu của Tiểu Thiên Diệu?

Dù sao nàng sẽ không mắc mưu, nàng tin tưởng Hoàng thượng cũng sẽ không mắc mưu. Người sáng suốt đều có thể nhìn ra được, Tiểu Thiên Diệu mời Mặc Thần Y tuyệt đối là vì chữa trị hai chân cho bản thân hẳn. Ngoài ra,.....

Điều này cũng khiến cho mọi người không thể hiểu rõ, có một số người còn cho rằng Tiểu Thiên Diệu là nam nhân tốt.

Bởi vì, Mặc Thần Y là một người cao ngạo, cho dù phú quý cũng mời không được, ngay cả sự uy vũ cũng không thể khuất phục được ông ta. Mặc dù Tiểu Thiên Diệu tự mình tới cửa, Mặc Thần Y cũng sẽ không chịu tới Tiểu Vương phủ trị liệu cho Lâm Sơ Cửu. Tuy nhiên, Tiểu Vương gia vẫn không bỏ cuộc, Mặc Thần Y không đồng ý, mỗi ngày hẳn đều luân tới của thuyết phục.....

"Ồi, Tiểu Vương gia thật sự là một nam nhân tốt, rất mạnh mẽ và rất chu đáo." Các phu nhân trong kinh thành, các tiểu thư vẫn chưa lấy chồng đã quý gởi ở dưới chân Tiểu Thiên Diệu, đương nhiên các nàng cũng sẽ không quên nhắc nhở Lâm Sơ Cửu một chút, "Lâm gia đại tiểu thư thật là may

mắn, thật sự gặp được một nam nhân tốt như vậy."

"Đáng tiếc mệnh không tốt, Tiểu Vương gia dù tốt nhưng năng không có phúc hưởng thụ." Một phụ nhân đã có chồng cay nghiệt nói.

"Không biết khi nào thì Tiểu Vương phủ sẽ cưới kẻ phi, thật sự....." Một tiểu cô nương sắp gả thẹn thùng xen vào.

"Ai nói Tiểu Vương gia máu lạnh vô tình? Nếu Tiểu Vương gia thật sự là máu lạnh vô tình, sao sẽ vì một nữ nhân mà liên tiếp mấy lần bị của dập vào mặt được chứ?" Đây là những người hâm mộ khó tính của Tiểu Thiên Diệu, trung thành nói.

"Ai biết Tiểu Vương gia có thực sự tới của cầu xin Mặc Thần Y trị liệu hay không? Tiểu Vương gia là người tàn phế, có lẽ hẳn chỉ tới của tìm thấy trị bệnh cho bản thân hẳn, Tiểu Vương phi chỉ là một người ngây trang, các người đừng nên bị nam nhân dối trá lừa lừa. Năm đó, hẳn giết mổ nạn vật tù binh không hề chớp mắt, nam nhân như vậy, có thể có trái tim hay sao?" Một giọng nói của học giả tùy tiện phun ra, cũng có thể đoán được tâm chân mười phần.

Chân tướng, chính là khiến người khó có thể tiếp thu như vậy.

Cho dù bên ngoài tung tin đồn nam nhân thế nào, sau khi Tiểu Vương gia bị tàn phế hai chân, lần đầu tiên bộc lộ quan điểm ở trước mặt công chúng, chính là vì muốn tìm thấy trị bệnh cho Lâm Sơ Cửu, hoàn toàn không phải tìm thấy chữa trị cho bản thân mình.....

Lúc này, ngay cả Mặc Thần Y cũng nói, ông đã kiểm tra hai chân của Tiểu Vương gia, y thuật của ông không đủ tốt để chữa trị cho chân của Tiểu Vương gia. Vì vậy, ông chỉ có thể vào Tiểu Vương phủ để chữa trị cho Tiểu Vương phi mà thôi.

Danh tiếng của Mặc Thần Y không những lan rộng ở khắp Đông Vãn, ngay cả Tây Vô quốc cũng tồn tại giống như một truyền thuyết. Những lời ông ấy nói không có bất luận kẻ nào nghi ngờ, khi ông ấy nói ra rằng hai chân của Tiểu Thiên Diệu không thể trị được, hầu như mọi người đều tin tưởng rằng, đời này của Tiểu Thiên Diệu chỉ có thể làm bạn cùng với xe lăn.

Khi ông ấy nói ra rằng, Tiểu Thiên Diệu tới cầu xin ông ấy trị bệnh cho Tiểu Vương phi, tất cả mọi người đều không còn nghi ngờ gì nữa.

"Vị Lâm Sơ Cửu? Thật sự xem trọng là đồ ngọc không biết gì sao." Hoàng thượng nhận được tin tức bên ngoài, không nhìn được nhàu nát.

Lợi dụng chuyện Lâm Sơ Cửu trúng độc, Tiểu Thiên Diệu đã nhắc lên một lần sóng lớn ở trong kinh thành, và thanh danh bị hủy hoại lúc trước, hiện tại gần như đang phát triển theo chiều hướng tốt hơn, điều này khiến Hoàng thượng cực kỳ phẫn nộ.

Rốt cuộc, để cho mọi người biết được hình tượng Tiểu Thiên Diệu ích kỷ, giết người như ma, máu lạnh vô tình, Hoàng thượng đã không tốn không ít công sức, nhưng hiện tại dường như.....

Bản thân Lâm Sơ Cửu đã khôi phục lại thanh danh đã mất của Tiểu Thiên Diệu.

"Theo người được gửi tới bên người Tiểu Vương gia bẩm báo, Tiểu Vương gia gần đây rất coi trọng Tiểu Vương phi, hơn nữa Tiểu Vương phi làm việc khá tốt, đã giành được trái tim của Tiểu Vương gia." Một hắc y nhân quý gởi trong điện, nếu như hẳn không mờ mịt, căn bản không có người nào có thể phát hiện ra sự tồn tại của hắn.

"Được rồi," Hoàng thượng lên tiếng, nhưng không để những lời mà hắc y nhân đã nói ở trong lòng. Dù là nam nhân của Tiểu gia, hoàng thượng biết rõ Tiểu Thiên Diệu tàn nhẫn bao nhiêu.

Đừng nói chỉ vì một nữ nhân, ngay cả bản thân cha mình, Tiểu Thiên Diệu cũng sẽ không hy sinh như vậy. Tiểu Thiên Diệu cầu Mặc Thần Y tất nhiên là có liên quan tới hai chân của bản thân mình.

"Lui xuống đi," Hoàng thượng phát tay, hắc y nhân vâng lệnh, nhanh chóng biến mất ở trong điện. Hoàng thượng hét lớn một tiếng: "Người tới."

Thái giám ngoài điện chờ lệnh vội vàng tiến vào, Hoàng thượng không đợi hẳn hành lễ, lập tức nói: "Tuyên gọi Tàn Viện Chính."

Sau một khắc (15ph), Tàn Viện Chính vội vàng đi tới, "Tham kiến Hoàng thượng, vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế."

"Miễn lễ," không đợi Tàn Viện Chính mở miệng, Hoàng thượng đã hỏi: "Tàn Chính, người hãy liên lạc với quân cờ bí mật kia, trẫm muốn biết Mặc Thần Y sẽ dùng được liệu gì."

"Hạ quan lĩnh mệnh," Tàn Viện Chính vừa nghe tới việc này, lập tức cảm thấy nhe nhúm. Quân cờ bên người Mặc Thần Y đã được hắn cầm rất nhiều năm qua, bất cứ lúc nào đều có thể sử dụng.

Trên thực tế, lúc trước bọn họ đã từng dùng nó một lần, nếu không phải quân cờ kia đưa tin tức tới, bọn họ vẫn không biết được Tiểu Thiên Diệu đã âm thầm liên lạc với Mặc Thần Y, càng không biết được Mặc Thần Y sớm đã tới kinh thành rồi.

Cũng từ trong miệng quân cờ kia, Hoàng thượng và Tàn Viện Chính thậm chí cũng không biết được, Mặc Thần Y có giao dịch với Tiểu Thiên Diệu.....

Tàn Viện Chính vội vàng lui xuống sắp xếp. Cho đến một ngày ước định, Mặc Thần Y rốt cuộc đã cảm động bởi Tiểu Vương gia, đồng ý tới phủ để chữa trị cho Lâm Sơ Cửu, nhưng không đảm bảo đảm mình có thể sẽ cứu được nàng.

Tiểu Thiên Diệu đã nói những kế hoạch của mình với người bên ngoài, nhưng không có nghĩa những người khác không có bộ não.

Bên ngoài, sự tích Tiểu Thiên Diệu thành tâm như thế nào mà đã động được Mặc Thần Y, đã được biến đổi thành những câu chuyện ngắn. Rất nhiều quán trà, từ lâu lâu lấy chuyện này làm đề tài hấp dẫn khách nhân. Vì vậy, trong vòng chưa đầy hai tháng, Lâm Sơ Cửu cũng từ nữ nhân xui xẻo nhất kinh thành, trở thành nữ nhân hạnh phúc nhất kinh thành.

Lúc trước, nữ nhân kinh thành đi xem náo nhiệt, vũ sư dạo bao nhiêu khi thấy người gặp họa là Lâm Sơ Cửu bị gả cho Vương gia tàn phế không có binh quyền, bị hoàng đế ghét bỏ. Hiện tại đám nữ nhân kia đều không thể không hâm mộ Lâm Sơ Cửu may mắn gả cho một trượng phu tốt. Trong số đó, còn có Lâm Uyên Đình.....

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Quyên Khuyết Thiên Hạ* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 69: Chạm mặt, một đám đều xem nàng là ngọc tử

Khi Lâm Uyên Đình nghe được tin đồn từ bên ngoài, lý trí nói cho nàng ta biết, Tiểu Vương gia máu lạnh sát thủ không có khả năng đối xử thật tình với Lâm Sơ Cửu. Cho dù đó là thật tình, Lâm Sơ Cửu lúc này có được tình ái, cũng chỉ là gương trong trăng, hoa trong nước. Tuy nhiên.....

Lý trí chỉ là lý trí, Lâm Uyên Đình vẫn không thể khác chế được sự ghen ghét và không cam lòng trong tim. Nàng ta đó hai con mắt, bỏ vào vào trong lòng ngực Lâm phu nhân phản nân.

"Nương, tiểu tiện nhân Lâm Sơ Cửu thật sự quá may mắn, rõ ràng gả cho một phế Vương gia không có tiền đồ, không ngờ nàng ấy bỗng nhiên có thể xoay người. Nếu sớm biết Tiểu Vương gia thâm tình như vậy, lúc trước con nên gả cho Tiểu Vương gia, để tiện tiện nhân Lâm Sơ Cửu gả cho Thái tử, bị Thái tử và Hoàng hậu chán ghét vẫn là tốt nhất." Mặc dù khi nói có vẻ khắc nghiệt, nhưng có chút thật tình. Rốt cuộc, Lâm Uyên Đình cũng không yêu Thái tử, rằng ta chỉ xem trọng thân phận Thái tử mà thôi.

Lâm phu nhân lắc đầu: "Nhà đầu ngọc, Lâm Sơ Cửu sao có thể xoay người. Cho dù Tiểu Vương xem trọng nàng ấy thì sao, Tiểu Thiên Diệu được xem là gì? Dù hẳn thâm tình bao nhiêu cũng là một kẻ tàn phế không quyền không thế, đến khi Thái tử kế vị, muốn chém muốn giết cũng chỉ cần một câu."

"Nương, nương nói Tiểu Vương thật sự không có thể lực hay sao? Nhưng con thấy dường như hẳn không để Hoàng thượng vào trong mắt chút nào." Lâm Uyên Đình lo ra ánh mắt mà mừng, hình như có chút khó hiểu, "Nương, con nghe lên được cha nói chuyện với phụ tá. Cha nói, mặc dù binh quyền trên tay Tiểu Vương gia đã giao cho Hoàng thượng, nhưng Hoàng thượng lại không điều động được binh lính là thủ hạ của Tiểu Vương gia. Binh lính là thủ hạ của Tiểu Vương gia chỉ nhận Tiểu Vương, căn bản không nhận binh phủ."

"Cha con nói không sai, binh lính thuộc hạ của Tiểu Vương gia, đều là thân tín Nam chính Bắc chiến với Tiểu Vương gia nhiều năm, bội phục Tiểu Vương nhất. Khi người lên trên cao, nước sẽ chảy xuống thấp. Những binh tướng đó mấy năm nay có lẽ còn thương nhớ Tiểu Vương gia, nhưng qua vài năm nữa thì sao? Nếu Tiểu Vương gia sống, bọn họ sẽ nhận Tiểu Vương gia là chủ tử, nếu Tiểu Vương gia chết thì sao?" Lâm phu nhân không cho rằng, Hoàng thượng sẽ để Tiểu Vương gia tiếp tục sống sót.

Diệt có không diệt tận gốc, khi có gió xuân thì sẽ mọc trở lại. Đạo lý này phu nhân như bà ta đều hiểu, Hoàng thượng sao có thể không hiểu.

"Tiểu Vương gia sẽ chết?" Trái tim Lâm Uyên Đình nháy lên 'thành thực, thành thực', khuôn mặt nhỏ cũng trở nên trắng bệch, giống như đã bị dọa sợ.

Lâm phu nhân vuốt đầu Lâm Uyên Đình, về mặt điệu dáng nói: "Uyển Đình, con hãy tin tưởng mẫu thân, mẫu thân sẽ không hại con. Cho dù Tiểu Vương gia có quyền cũng không vượt qua được Thái tử, Thái tử là hoàng đế tương lai, đến lúc đó con chính là Hoàng hậu mẫu nghi thiên hạ, đừng nói Lâm Sơ Cửu, ngay cả Tiểu Vương cũng phải quý gởi bên chân của con."

"Nương nói đúng, tương lai con nhất định sẽ tôn quý hơn Lâm Sơ Cửu, ai cũng không thể vượt qua con." Lâm Uyên Đình gật đầu hài lòng, sự không cam lòng và ghen ghét trong tim cũng chậm rãi phai đi. Hai mắt khôi phục lại vẻ linh động, gương mặt nhỏ lên nôi: Tuy nhiên, hiện tại cũng không thể để tiện tiện nhân Lâm Sơ Cửu tốt hơn được, không phải Mặc Thần Y muốn tới phủ chữa trị cho Lâm Sơ Cửu hay sao? Nương, chúng ta đi tìm các mỵ cùng tới Tiểu Vương phủ thăm bệnh."

"Được, nếu đó là điều con muốn." Lâm phu nhân nghe những cười, "Gọi phụ thân con cùng nhau đi một lượt, trời thấy còn thương, hẳn từ Sơ Cửu bị bệnh nặng như vậy, chỉ sợ đang nghĩ muốn gặp phụ thân."

.....

Trong Tiểu Vương phủ, Mặc Thần Y đã bị sự "chấn thành" của Tiểu Vương gia cảm động, mang theo nữ nhi Mặc Ngọc Nhi đi tới Tiểu Vương phủ, Tiểu Vương gia tự mình ra ngoài nghênh đón.

Mặc Thần Y đạo cốt như nữ tiên, Mặc Ngọc Nhi lạnh như băng sương, hai người vừa xuất hiện đã dẫn tới đông đảo ánh mắt. Mặc dù Tào quân gia có kiến thức rộng rãi, cũng không thể không than một câu, Mặc Thần Y và Mặc cô nương thật sự phi phàm.

Nhưng, nữ tử giống như Mặc cô nương vào phủ, đối Vương phi không biết là phúc hay họa?

Tào quân gia âm thầm thở dài, Mặc Thần Y và Mặc cô nương y thuật cao siêu là thật, nhưng Lâm Sơ Cửu là người đã cứu con của ông, đây lòng ông vẫn có thiên hướng nghiêng về phía Lâm Sơ Cửu. Tuy nhiên, ông chỉ là một hạ nhân của Tiểu Vương phủ, có thể làm được gì?

"Mặc Thần Y, Mặc cô nương." Tiểu Thiên Diệu vẫn lạnh lùng như thường lệ, chỉ nói một lời chào hỏi, không có ý muốn hàn huyên, xoay người dẫn Mặc Thần Y tới sân của Lâm Sơ Cửu.

Nhìn thấy cảnh này, Tào quân gia kín đáo nghĩ những thứ ra: Vương gia đối Mặc cô nương cũng không có gì đặc biệt. Đối với Mặc cô nương?

Hoàn toàn khác với những gì ông đã tưởng tượng. Mặc cô nương quá lạnh lùng và quá cao ngạo, từ khi xuất hiện đến nay vẫn luôn mang một khuôn mặt lạnh băng, rất giống như bị người khác nự tiền của mình, không có một chút nhân tình, mặc dù khiến người không thể bỏ qua, nhưng lại khiến người không thể thích nói.

Ngay cả khi Vương gia nhà bọn họ cũng là người mặt lạnh, nhưng trên người Vương gia nhà bọn họ còn có dấu vết con người, không giống như cô nương này hoàn toàn không biết gì về thế giới, ánh mắt nhìn người giống như đang nhìn phàm nhân ngu xuẩn!

Lâm Sơ Cửu sống sót đã chuẩn bị sẵn, biết rõ Tiểu Thiên Diệu nới thân y tới, nhưng chi giống như đi ngang qua một cái sân khấu, căn bản không phải vì tới trị liệu cho rằng. Tuy nhiên, năng cũng cần phải làm bộ phối hợp như không có việc gì.

Tiểu Thiên Diệu đi tới phòng khách, lúc này mới sai người đi mời Lâm Sơ Cửu.

"Vương phi, Vương gia và Mặc Thần Y đã tới." Còn có mỹ nhân bằng tính sao Mặc cô nương.

Những lời phá sau Trần Châu không nói ra, cũng không dám nói.

Diện mạo và khí chất của Mặc cô nương đều không tầm thường, mặc dù Vương phi cũng không kém, nhưng nếu nhìn bề ngoài Vương phi thật sự kém hơn so với Mặc cô nương. Tuy nhiên, tính cách thì sao?

Vương phi lối lạc hào phóng, mỗi một cử động đều khiến người hoàn toàn ngạc nhiên. Tính tình của Mặc cô nương cũng không tệ, lạnh lùng kiêu hãnh, thanh lịch và tự nhiên.

"Đờ ta đi ra ngoài." Lâm Sơ Cửu thật sự vẫn rất yếu, nhưng không tới mức cần người giúp đỡ. Tuy nhiên, nàng vẫn làm ra tư thái như một mỹ nhân bị bệnh.

Trần Châu và Phi Thủy vội vàng tiến lên, một trái mặt phải nâng Lâm Sơ Cửu dậy, các nàng liền bị Lâm Sơ Cửu cự tuyệt: "Ta còn chưa bị bệnh đến mức như vậy."

Tuy nhiên, đó chỉ là giả vờ khi thế, sao nàng có thể thật sự đi bộ một mình?

Lâm Sơ Cửu gầy yếu, nhẹ nhàng đáp ở trên cánh tay Trần Châu, trên mặt mang theo nụ cười điềm đạm, chậm rãi đi về phía trước. Mỗi một bước nàng đều bước rất từ từ thật thong dong, không khiến người cảm thấy nàng đang cố tình, thật sự trông giống như nàng vốn nên như thế.....

Lâm Sơ Cửu mạnh mẽ mỉm cười và hành động giống như một quý tộc, đương nhiên đây không phải là tướng mạo vốn có của nàng. Vì vậy, nàng chỉ cần cố gắng diễn có kỹ thuật một chút để tăng cường vẻ ngoài quý phái của mình, tránh cho bị người coi khinh.

Rốt cuộc, hôm nay nàng sẽ gặp một nữ nhân đang mơ ước trượng phu của nàng. Cho dù nàng không có tình cảm gì với Tiêu Thiên Diệu, nàng cũng không quan tâm Tiêu Thiên Diệu cảm thấy nàng thế nào. Khi đối mặt với người muốn trở thành tiểu thiếp, Lâm Sơ Cửu không hề có ấn tượng tốt chút nào, ngay cả khi Mặc cô nương kia có nỗi khổ gì nữa.

Có nỗi khổ nào có thể khiến một nữ nhân đáng lý hợp tình chen chân vào trong cuộc sống phu thê của người khác? Có nỗi khổ nào có thể quang minh chính đại ngênh ngang đi vào nhà người khác? Có nỗi khổ nào khiến nàng phải nhượng bộ tiếp nhận?

Vui đùa gì vậy? Sau khi nàng giết người có thể nói một câu, nàng có nỗi khổ gì thế có thể miễn hình phạt cho nàng hay không?

Cho dù ngày đó Lưu Bạch có giết nói bao nhiêu lời hay ý đẹp để tỏ điểm cho Mặc Ngọc Nhi, nhưng Lâm Sơ Cửu vẫn không có ấn tượng tốt về Mặc Ngọc Nhi.

Mặc cô nương không muốn cái gì? Đây chỉ là ý của Mặc Thần Y?

Thật sự xem nàng là đồ ngọc hay sao? Nếu không phải vậy này có sự đồng ý của Mặc Ngọc Nhi, Mặc Thần Y sẽ mở miệng sao?

Một đám đều xem nàng giống như ngọc từ, vậy nàng sẽ ngọc cho mọi người xem

Lâm Sơ Cửu hít một hơi thật sâu, nâng chân bước vào phòng khách.....

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Quyển Khuyết Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 70: Thông báo, ra oai phủ đầu

Trong phòng khách, vị trí bên trái chủ vị đã bị rút đi, Tiêu Thiên Diệu đứng xe lìn ở đó. Mặc Thần Y ngồi ở phía dưới bên trái, có một nữ tử thanh lý thoát tục đứng ở phía sau, khiến người không thể không than nhẹ một câu. Đứng là một giai nhân tuyệt sắc!

Khuôn mặt trắng trẻo dẹt dẹt, môi đỏ mọng, mắt đen như mực, không lông mày nhưng lại có màu đen tinh khiết, khiến người không thể bỏ qua.

Mái tóc dài đẹp rủ xuống phía sau, được búi theo kiểu nữ nhi chưa xuất giá, không hề bị rối cho dù đi chuyển.

Là một nữ tử ôn định và cứng rắn.

Lâm Sơ Cửu đi tới, ánh mắt lướt qua ở trên người Mặc Ngọc Nhi, rất nhanh liền chuyển tới trên người Mặc Thần Y. Không hổ là hai cha con, cả hai người đều rất lạnh lùng kiêu ngạo, không biết tới người xung quanh. Một bên là băng tuyết tiên tử, một bên là tiên phong đạo cốt, đứng chung một chỗ cực kỳ phù hợp.

"Thiếp thân gặp qua Vương gia," Lâm Sơ Cửu tiến lên, gật đầu với Tiêu Thiên Diệu, "Đã khiến Vương gia đợi lâu."

"Ngồi đi." Tiêu Thiên Diệu không nhiều lời, thậm chí cũng không liếc mắt nhìn Lâm Sơ Cửu.

Lâm Sơ Cửu không thêm đề ý, tươi cười trên mặt không hề giảm đi. Nàng ngồi xuống bên cạnh Tiêu Thiên Diệu, tầm mắt một lần nữa rơi xuống trên người Mặc Thần Y, lúc này mới thành thật đánh giá, "Nói vậy vị này chính là Mặc Thần Y? Thiếp thân có lẽ."

Lâm Sơ Cửu nhẹ nhàng cúi đầu chỉ vài lễ phép, nhưng không ngờ cô nương Mặc Ngọc Nhi lại lộ ra một tia khinh thường, cực nhếch, chỉ thoáng qua mà thôi. Nếu không phải Lâm Sơ Cửu vừa lúc ngược mắt lên, tuyệt đối nàng sẽ không thể nhìn thấy.

Lâm Sơ Cửu nhẹ nhàng cúi đầu xuống, đầu đi sự mà mai trong mắt: Phàm phụ tục nữ này dám kinh thường nàng? Tự cho là rằng bản thân mình cao quý?

Mặc cô nương quả thực là ngây thơ, nếu không có phụ thân che chở, cho dù tướng mạo khuynh thế thế nào, cho rằng nàng ta có thể cả đối thành cao lạnh lùng kiêu ngạo, cao cao tại thượng, đập lền lưng bản chân tất cả mọi người?

Mặc cô nương dường như không biết, mặc dù nữ nhân sắc đẹp là tài sản lớn nhất của nữ nhân, nhưng cũng là nỗi buồn lớn nhất của nữ nhân!

Không có thực lực xứng với sắc đẹp, chỉ có thể khiến nam nhân đồ xô quanh mình mà thôi.

May mắn thay, Mặc Thần Y không có thái độ giống như Mặc cô nương, mặc dù nhìn tiên phong đạo cốt, nhưng cách nói năng lại rất khéo léo, không hề tự cao bởi ý thuật bất phàm, cũng không nhìn người ở nơi đáy mắt.

Sau khi hàn huyên trôi qua, Mặc Thần Y chủ động kiểm tra bệnh tình cho Lâm Sơ Cửu.

Bất kể âm thầm xảy ra chuyện gì, bề ngoài Mặc Thần Y vẫn đến đây là vì chẩn bệnh cho Lâm Sơ Cửu.

"Lâm phiến Mặc Thần Y." Lâm Sơ Cửu không ngăn ngại, nhẹ nhàng nâng tay lên, lộ ra một nửa cổ tay trắng nõn, thuận tiện cho Mặc Thần Y bắt mạch.

Mặc Thần Y vẫn chưa đứng dậy, đặt từ ở bên ngoài phòng chờ được lệnh nên mang theo hòm thuốc tiến tới, đặt ở dưới cánh tay Lâm Sơ Cửu một chiếc gối mềm, sau đó phủ lên một tấm khăn mỏng ở trên cổ tay Lâm Sơ Cửu, hết sức cẩn thận.

Trước khi Mặc Thần Y bắt mạch, còn dùng được tâm trên khăn lau tay, biểu tình nghiêm túc, thật sự giống như đang làm một việc lớn khó lường.

Lâm Sơ Cửu không biết Mặc Thần Y vô tâm hay là cố ý, sau thời gian khoảng một nén hương, Mặc Thần Y mới ngồi đối diện với Lâm Sơ Cửu, bắt mạch cho Lâm Sơ Cửu.

Lâm Sơ Cửu cảm thấy bất mãn, cho dù đối thành người nào khác cũng vậy. Nàng lo sợ nhịp tim của mình không ổn định, nhưng bề ngoài Lâm Sơ Cửu lại hành động giống như không có chuyện gì phát sinh, nụ cười trên mặt không hề nhạt đi, cũng không có ý đi chuyển bàn tay đặt trên bàn.

"Đã khiến Vương phi phải đợi lâu." Mặc Thần Y vuốt tay ra, đặt lên mạch tượng của Lâm Sơ Cửu, hơi dùng sức ấn xuống mà không hề giống như đang bắt mạch.

Cổ tay đau đớn, Lâm Sơ Cửu nhăn mày lại, nhưng Mặc Thần Y lại cực kỳ có chừng mực, trước khi Lâm Sơ Cửu có phản ứng đã lập tức buông lỏng bàn tay, khiến nàng không có thời gian để phản nản.

Đây có phải là đang muốn lập uy cho nữ nhi của Bào?

Hừ..... một Bào nhân dù chết cũng không sợ đắc tội với người nhiều, chỉ để báo vệ nữ nhi của mình.

Lâm Sơ Cửu im lặng không lên tiếng, âm thầm điều chỉnh hô hấp, dần dần giải phóng hơi thở của mình.....

Mặc Thần Y vừa mới bắt đầu đã xem thường, không quan tâm tới bệnh tình của Lâm Sơ Cửu, nhưng dần dần lại cảm thấy có gì đó không đúng, "Sao lại thế này?" Mạch tượng rất yếu, thậm chí không có?

Mặc Thần Y ngừng đầu nhìn về phía Lâm Sơ Cửu, nhưng thấy Lâm Sơ Cửu giống như người không có việc gì, mỉm cười nhìn Bào.

Chẳng lẽ ta khám sai rồi?

Mặc Thần Y vội vàng tập trung tinh thần, không dám xem thường Lâm Sơ Cửu nữa, tình tâm và chuyên tâm bắt mạch cho Lâm Sơ Cửu, nhưng.....

Thời gian một nén hương trôi qua, hai nén hương trôi qua, nửa nén hương thứ ba cũng dần trôi qua, Mặc Thần Y vẫn không thu hồi tay lại, ngón tay luôn đặt trên mạch đập của Lâm Sơ Cửu không bỏ. Thời gian trôi qua lâu đến nỗi ngay cả Tiêu Thiên Diệu cũng không thể bỏ qua.

"Mặc Thần Y, tình trạng của Vương phi như thế nào?" Tiêu Thiên Diệu mở miệng nói, đôi mắt dừng ở trên ngón tay đang bắt mạch của Mặc Thần Y.

Hắn sợ Mặc Thần Y nghĩ quẩn trong lòng, có thể sẽ hạ độc thủ đối Lâm Sơ Cửu.

"Vương phi, nàng....." Mặc Thần Y thu hồi tay lại, nhất thời không biết nên trả lời như thế nào.

Hắn có thể nói, Lâm Sơ Cửu không có mạch đập, nàng là người chết hay sao?

Rõ ràng không thể?

"Vương phi như thế nào?" Tiêu Thiên Diệu dường như không nhìn thấy sự xấu hổ của Mặc Thần Y, hỏi lại lần nữa. Lâm Sơ Cửu cũng muốn tham gia nào nhiệt, về mặt lo lắng nói "Thần y cứ nói thẳng không sao, có Vương gia tự mình tới cầu thần y, cho dù ngày mai ta sẽ chết, ta cũng thỏa mãn rồi."

Nói xong, nàng không quên ngược mắt đầy "thảm tình" nhìn Tiêu Thiên Diệu, hai mắt đầy nước, tình ý vô hạn, nhưng Tiêu Thiên Diệu chỉ cảm thấy ớn lạnh. Mặc Ngọc Nhi một bên giống như người ngoài cuộc, chỉ nở một nụ cười mỉa mai.

Mặc Thần Y không có khả năng nói ra những gì mình biết, rằng Lâm Sơ Cửu không có mạch đập, và rằng là một người đã chết. Vì vậy, Bào chỉ có thể hậm hờ nói: "Vương phi từ nhỏ đã phải chịu đựng nhiều, sức khỏe yếu đi, nếu như không điều dưỡng thật tốt, chỉ sợ không thể sống được lâu."

Mặc dù không nói rõ ràng bệnh tình, nhưng Bào nói cũng đúng bảy tám phần. Thần y không chỉ biết thăm mạch xem bệnh, Mặc Thần Y xem như vẫn có chút trình độ.

Tiêu Thiên Diệu và Lâm Sơ Cửu đồng thời gật đầu, Lâm Sơ Cửu không hề hé răng, đầy thảm tình nhìn về phía Tiêu Thiên Diệu, ánh mắt kia..... Ánh mắt sáng quắc, giống như muốn hòa tan người khác, ngay cả Tiêu Thiên Diệu cũng có chút khó chịu.

Tiêu Thiên Diệu vô như không thấy quay mặt đi, hỏi: "Không biết Mặc Thần Y có phương pháp trị liệu hay không?"

"Có, nhưng cần phải điều trị một thời gian dài, nhiều thì một năm, ít thì ba tháng." Mặc Thần Y không chút nghĩ ngợi nói. Lão tới đây là để trị hai chân cho Tiêu Thiên Diệu, đối với bệnh tình của Lâm Sơ Cửu?

Lão sẽ không trị!

Tiêu Thiên Diệu ngay lập tức nói: "Mời Mặc Thần Y ở lại trong phủ, trị liệu cho Vương phi."

"Điều này....." Trên mặt Mặc Thần Y hiện lên vẻ khó xử, muốn chờ cho Tiêu Thiên Diệu cầu xin Bào vài lần nữa, nhưng không ngờ Tiêu Thiên Diệu lại không hề mở miệng, chỉ ngồi ở chỗ kia chờ Mặc Thần Y chủ động đồng ý. Lâm Sơ Cửu cũng giống như người không có việc gì, mỉm cười nhìn

Mặc Thân Y, không biết là nàng rất chắc chắn, hay là không cảm thấy cuộc sống của mình đang gặp nguy hiểm.

Trong nháy mắt, phòng khách trở nên yên tĩnh, có thể nghe được tiếng chân rơi xuống đất. Lâm Sơ Cửu và Tiểu Thiên Diệu đều là người bệnh trong tình trạng nguy kịch, bọn họ đều cần tới thần y để trị liệu, nhưng lại hoàn toàn không hề kích động hay khóc lóc cầu xin giống như những người bệnh bình thường khác.

Mặc Thân Y đã hành nghề y nhiều năm, sớm đã quen với hình ảnh người nhà của người bệnh đập đầu cầu xin. Lúc này thấy hai người Tiểu Thiên Diệu và Lâm Sơ Cửu tới bây giờ vẫn bình tĩnh như vậy, trong lúc nhất thời không biết nên xuống đài như thế nào, nhưng cũng không muốn yếu thế.

Khi hai bên đang ở thế giằng co, một gã sai cui người, cẩn thận tiến vào thông báo.....

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Quyển Khuyết Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 71: Di nương, hư tình giả ý

Lý do mà gã sai vật mạo hiểm tới cả sinh mạng đi vào thông báo, là vì.....

Nhà mẹ đẻ và người thân của Lâm Sơ Cửu, đột nhiên tới phủ để thăm Lâm Sơ Cửu đang bị "bệnh nặng", hơn nữa Lâm tướng cũng đích thân đến.

Gã sai vật thông báo xong, Tiểu Thiên Diệu chưa kịp mở miệng, Lâm Sơ Cửu đã thờ dãi trước: "Chỉ là chút bệnh nhẹ, nào phiền tới phụ thân đại giá, là do ta không phải."

Người Lâm phủ và Trần Quốc Công phủ sớm không tới, muộn không tới, chờ đúng ngày Mặc Thân Y tới của mới tới. Đây rõ ràng là đã có kế hoạch, Lâm Sơ Cửu chỉ nghĩ cũng cảm thấy đau đầu.

Người khác bị bệnh sẽ nằm trên giường tĩnh dưỡng, nàng thì ngược lại. Nàng bị bệnh chính là sinh sự, không chỉ không thể tĩnh dưỡng mà còn phải ứng phó với một đống đầu trâu mặt ngựa.

Lâm Sơ Cửu cảm thấy đau đầu nên xoa xoa huyết Thái Dương, về mặt đáng thương nhìn về phía Tiểu Thiên Diệu, hy vọng Tiểu Thiên Diệu có thể giúp nàng ngăn cản người Lâm gia và Trần Quốc Công phủ. Nàng thật sự không muốn đối phó những người gọi là thân nhân kia.

Đứng tức Tiểu Thiên Diệu nhìn thấy nhưng không để ý đến nàng, chỉ sai người mời Lâm tướng đi tới thư phòng. Đối với Lâm phu nhân và các mẹ của Lâm Sơ Cửu, mới toàn bộ tới phòng khách do Lâm Sơ Cửu tiếp đãi.

"Mặc Thân Y, nhà ta có khách tới thăm, mời Mặc Thân Y đi nghỉ ngơi trước. Về bệnh tình của Vương phi ngày khác chúng ta sẽ bàn tiếp." Tiểu Thiên Diệu khách khí mở miệng, Mặc Thân Y vốn không muốn trị liệu cho Lâm Sơ Cửu, đương nhiên cũng không nói gì.

Mặc Ngọc Nhi đi theo phía sau Mặc Thân Y, trước khi rời đi không hiểu vì sao nàng ta có ý quay đầu lại liếc mắt nhìn Lâm Sơ Cửu một cái. Lâm Sơ Cửu vừa ngẩng đầu bắt gặp được, nhưng ánh mắt vừa giao nhau với ánh mắt của Mặc Ngọc Nhi, nàng ta đã giống như người không có việc gì rời đi.

"Một cô nương thú vị." Lâm Sơ Cửu có thể khẳng định, nàng với mọi nhân thấy được sự ghét bỏ và khinh thường từ trong ánh mắt của Mặc Ngọc Nhi, còn có cảm giác vượt trội cao tại thượng.

Cảm giác về sự vượt trội?

Nàng thật sự không hiểu, Mặc Ngọc Nhi có gì để kiêu ngạo ở trước mặt nàng?

So sánh về thân phận? Nàng là đích trưởng nữ của Lâm tướng ở Đồng Văn, như thế nào cũng cao quý hơn so với một y nữ giang hồ.

So sánh về bối cảnh? Nàng là Tiểu Vương phi được Hoàng thượng chọn ban, do chết vẫn mang danh hiệu là Tiểu Vương phi, sau này nếu nàng ta gả vào phủ chi có thể là vợ kế, ở trước mặt nàng cũng phải làm lễ tiếp.

Đối với Mặc Ngọc Nhi thì sao? Chính phụ thân nàng ta đã ép buộc Tiểu Thiên Diệu phải nạp trắc phi. Mặc Ngọc Nhi không phải cho rằng, chỉ dựa vào sắc đẹp của mình thì nàng ta có thể nắm bắt được trái tim của Tiểu Thiên Diệu?

Nếu như Mặc cô nương thật sự nghĩ như vậy, vậy nàng chỉ đánh phải nói, Mặc cô nương không đáng để nàng phí tâm chơi đùa trạch.

Tiểu Thiên Diệu thấy Lâm Sơ Cửu ngồi ở chỗ kia, lúc thì lắc đầu, lúc thì cười ngầy ngớ, hoàn toàn không biết nữ nhân này đang bị làm sao?

Bị người Lâm gia và Trần Quốc Công phủ dọa sợ đến nỗi choáng váng?

Nàng ấy không đến mức nhút gan như vậy mới đúng?

Tiểu Thiên Diệu lắc đầu, không để ý tới Lâm Sơ Cửu nữa, sự tình nhà mẹ đẻ của mình thì tự mình giải quyết, hẳn không có hứng thú hoà lẫn với sự tình của Lâm gia và Trần Quốc Công phủ.

Cuối thế tử, không chỉ không có thêm trợ lực, còn kéo chân sau của hắn, nói thật ra..... đây là Tiểu Thiên Diệu, nếu đối thành bất luận một người nam nhân nào khác, chắc chắn sẽ trực tiếp nhốt Lâm Sơ Cửu vào nơi hậu viện, còn nhà chưa từng cưới một chửa gây sự như vậy.

Tiểu Thiên Diệu rời đi không lâu, dưới sự dẫn dắt của hạ nhân, Lâm phu nhân, Lâm Uyển Đình và người của Trần Quốc Công phủ gồm đại phu nhân, nhị phu nhân, tam phu nhân đi tới.

Cho dù trong lòng Lâm Sơ Cửu không vui bao nhiêu, lúc này cũng phải đứng dậy chào đón: "Di nương, Uyển Đình, ba mẹ đều tới, mau..... mời ngồi."

"Di nương?" Lâm phu nhân ngăn ra, ba vị phu nhân Trần Quốc Công cũng rất kinh ngạc nhìn Lâm Sơ Cửu, "Con gọi ai là di nương?" Tất cả các nàng ở đây đều là phu nhân chính thất, không có di nương nào cả.

"Đương nhiên là gọi Liễu phu nhân." Lâm Sơ Cửu nói rất đương nhiên, ba vị phu nhân Trần Quốc Công phủ nhàu mày, nhưng rốt cuộc đây là sự tình Lâm gia nên các nàng không tiện những tay. Lâm Uyển Đình không nhận được, về mặt mạng theo thất vọng nhìn Lâm Sơ Cửu, "Tỷ tỷ, có chuyện gì với tỷ vậy? Vì sao mỗi mấy ngày mà tỷ đã quên thân nhân, ngày cả cầu nối thân cũng không gọi nữa sao?"

Lâm Uyển Đình ôm ngực, là chứ chắc khóc, bộ dáng như vừa mới chịu đại kích.

Lâm Sơ Cửu cười như không cười nói: "Uyển Đình, lời này mười mười nói ra thật kỳ lạ, bốn vương phi sao có thể quên được Lâm phu nhân? Lâm phu nhân là mẹ ruột của nương tỷ, vì muốn chăm sóc tỷ nên mới gả vào Lâm phủ. Tỷ gọi di nương không phải càng thêm thân mật hơn sao?"

Lâm Sơ Cửu mang về mặt tươi cười, đôi mắt chân thành, khiến người không thể nhìn ra một chút sơ hở. Nhưng, khi nghe hai chữ "Di nương" quá thật khiến người cảm thấy khó chịu, đặc biệt là phu nhân chính thất vốn mang thân phận vợ kế ở trước mặt không dám ngừng đầu. Lâm phu nhân hận nhất khi bị người khác nói bà ta là phu nhân vợ kế.

Nhưng, bên người Lâm phu nhân vốn cư xử dè dặt, hiền hòa. Bà ta không thể chỉ trích Lâm Sơ Cửu không đúng, chỉ có thể cắn răng nuốt máu, vô vô mủn tay Lâm Uyển Đình, miễn cưỡng nói: "Sơ Cửu nghĩ như thế nào thì cứ gọi như thế ấy, gọi di nương càng thêm thân mật một chút."

"Vẫn là di nương hiểu biết lý lẽ." Lâm đồng tiền của Lâm Sơ Cửu hiện lên như hoa, nhân qua tươi sáng động lòng người, giống như bệnh tật lúc trước đều bị cuốn đi, "Di nương, ba mẹ và mọi người nhanh ngồi xuống đi, nhìn thấy mọi người tới đây thăm ta, ta thật sự rất vui. Trong khoảng thời gian này, ta vẫn luôn trông mong mọi người tới thăm."

Mặc dù Lâm Sơ Cửu nói như vậy, nhưng ở đây có người nào mà không có máu mặt, có ai không biết Lâm Sơ Cửu đang muốn nói các nàng đã tới chậm.

Nữ nhi hay cháu gái bị bệnh đã hơn nửa tháng, người ngoài đều đã tới phủ bái phỏng, nhưng những người chỉ thân lại không có một ai tới phủ. Hiện tại, đại phu đã tìm tới cửa, các nàng mới tới bái phỏng, thật sự rất buồn cười.

Mặc dù ba vị phu nhân Trần Quốc Công phủ không thích Lâm Sơ Cửu, nhưng cũng không có thù oán gì với Lâm Sơ Cửu, khi nghe thấy Lâm Sơ Cửu nói vậy thì trên mặt hiện lên vài phần khó coi, cố gắng cười nói: "Các mẹ đã định đến sớm hơn, nhưng vì trong khoảng thời gian ấy lại nhận được tin tức, ba phu nhân sẽ quay trở về. Mấy ngày nay chúng ta vẫn luôn thả dạn trong phủ, bận rộn không thể rời đi."

"Ngoại tử sẽ quay về? Ngày nào về đến nhà?" Trong trí nhớ của Lâm Sơ Cửu, người của Trần Quốc Công phủ chỉ sơ duy nhất lào phu nhân, là người thật tình đối với nguyên chủ. Nếu không có bao phu nhân che chở, Lâm Sơ Cửu cũng sẽ không hiểu biết lễ nghi, ra khỏi phủ sẽ trở thành trò cười cho thiên hạ.

Với sự tận tâm dạy dỗ của bao phu nhân, nàng đã tránh được sự mất mặt không đáng có, Lâm Sơ Cửu dù sao cũng muốn tới cửa thỉnh an.

"Mười sáu trở về." Đại phu nhân nói nhưng ánh mắt thường xuyên đánh giá Lâm Sơ Cửu. Lâm gia đại tiểu thư sau khi gả chồng dường như rất hiểu chuyện, không giống như trước kia luôn kiêu ngạo, chỉ biết là hết phần nân.

"Chỉ còn vài ngày nữa. Ta sẽ nói với Vương gia một tiếng, đến lúc đó ta sẽ cùng với Vương gia đi thỉnh an ngoại tử, ngoại tử còn chưa gặp qua Vương gia." Đối với Tiểu Thiên Diệu có thể đi hay không?

Nàng đã giúp Tiểu Thiên Diệu nhiều như vậy, Tiểu Thiên Diệu dù sao cũng phải hỏi báo một chút, những thứ trong viện của Tiểu Thiên Diệu, nàng không cần là được.

"Tốt, tốt, tốt. Lão phu nhân chắc chắn rất vui nếu nhìn thấy Sơ Cửu đi cùng với Tiểu Vương gia." Đại phu nhân mừng về mặt vui mừng, tươi cười trên mặt đã thật hơn so với lúc trước vài phần, nhị phu nhân và tam phu nhân cũng vội vàng phụ họa.

Các nàng đột nhiên trở nên thân thiện hơn với Lâm Sơ Cửu, không phải bởi vì Lâm Sơ Cửu hiểu chuyện, mà bởi vì thân phận Tiểu Vương phi của Lâm Sơ Cửu, ngoài ra còn có sự coi trọng của Tiểu Vương gia đối với nàng.

Cho dù Tiểu Vương hiện tại có thực quyền hay không, tương lai như thế nào, chỉ cần Tiểu Vương không mưu phản, hẳn sẽ vẫn là thân vương nhất phẩm, có thể đứng đầu hoàng tộc ở trong kinh thành, các nàng không thể đắc tội được.....

Tiểu Vương không thể có được Hoàng thượng thì như thế nào, còn các nàng thì sao?

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Quyển Khuyết Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook_Full\(cham\)Net](http://Ebook_Full(cham)Net).

Chương 72: Chí thân, về nhà dưỡng bệnh

Ba vị phu nhân Trần Quốc Công phủ không thích cháu gái ngoại này của mình là Lâm Sơ Cửu, hiện tại nhìn thấy cách nói năng của Lâm Sơ Cửu rất tốt, có tiến có lui. Hơn nữa, với thân phận Tiểu Vương phi của nàng, cho dù trong lòng vẫn có đôi chút không vui, bọn họ cũng sẽ không biểu hiện ra ngoài.

Hai bên ấy y không đề cập tới quá khứ không vui, sau khi hàn huyên một lát, ba vị phu nhân đáng hậu lễ lên, "Ba vị cậu cháu của con biết được con bị bệnh, ngay lập tức đã tới nhà kho lấy ra vài thứ tốt, kêu người tới tặng."

"Ba vị cậu cháu có tâm." Lâm Sơ Cửu nâng tay lên, ý bảo Trần Châu tiến lên tiếp nhận danh sách quà tặng.

Đối với những thứ như quà tặng, Lâm Sơ Cửu cũng không để ý, nguyên chủ đối với ba vị cậu cháu kia cũng không có ấn tượng gì, ngay cả bộ dạng đều không quá rõ ràng, chỉ sợ là chưa từng gặp qua.

Ba vị phu nhân Trần Quốc Công phủ, sau khi thấy nhà hoàn Tiểu Vương phu nhân danh mục quà tặng, không hề lộ ra vẻ khiếp sợ, các nàng liền biết lễ vật mà mình chuẩn bị ở trong mắt người Tiểu Vương phi không tính là gì. Đây long bọn họ âm thầm cảm thấy hối hận, nếu sớm biết đại vị Lâm Sơ Cửu ở Tiểu Vương phủ cao như vậy, các nàng nên tặng thêm danh mục quà tặng, hoặc là..... nên tới thăm nàng sớm hơn một chút.

Bọn họ kìn đáo trùng mắt nhìn Lâm phu nhân một cái, Lâm phu nhân ngẩn ra, biết rằng bà vị tiểu tâu này đang trách mình, vì thế bà ta quay đầu, hiện lên một nụ cười mỉa mai.

Mấy năm nay, bà người này đều không có ích gì gì đối với bà ta, càng không làm được gì vì quyền lợi của Lâm tướng, hiện tại còn dám trách cứ bà ta, chán chính cũng..... giống như Lâm Sơ Cửu, một con sói xa lạ.

Lâm phu nhân không hề hy vọng gì với bà vị tiểu tử, chủ động mở miệng nói: "Sơ Cửu, ta nghe nói Tiểu Vương mời Mặc Thần Y tới chuẩn trị cho con, Mặc Thần Y đã nói như thế nào?"

Trong lòng Lâm phu nhân rất hoảng loạn, bà ta hiểu rằng, chỉ sự Tiểu Vương già đã biết được chuyện Lâm Sơ Cửu trúng độc, nhưng không biết vì nguyên nhân gì mà không nói ra.

Chẳng lẽ, thật sự vì năm mươi vạn lượng vàng hay sao?

Nếu như thật sự là như vậy, vậy số tiền mà bà ta đã mất kia cũng không bị phí phạm

"Khi đi nương tới, Mặc Thần Y vừa mới bắt mạch xong, còn chưa kịp nói gì." Lâm Sơ Cửu cố ý treo Lâm phu nhân lo lắng, vì nàng muốn khiến bà ta cảm thấy bất an.

Sự tình đã nằm ở trên tay nàng, nàng muốn xem Lâm phu nhân sẽ nháy nhót như thế nào.

Tiểu tiện nhân, dám uy hiếp mình?

Sắc mặt Lâm phu nhân vẫn không hề biến đổi, nhưng bàn tay không thể không nắm chặt trong khi hỏi nàng, "Những đại phu khác đã nói như thế nào?" Ngay cả Lâm Sơ Cửu cũng có thể phát hiện, nàng tin những đại phu trong kinh thành không có khả năng không phát hiện được gì.

"Những đại phu khác chỉ nói thần thể ta yếu đuối, cần phải nghỉ ngơi thật tốt. Đối với bệnh tình cụ thể, bọn họ chỉ nói với Vương gia, ta cũng không biết. Nếu như đi nương muốn biết, vậy hãy đi hỏi Vương gia là tốt nhất. Vương gia không muốn ta phải nhọc lòng tới những việc này, nói rằng muốn để ta an tâm dưỡng bệnh, chỉ cần làm nhanh cây vượn lên trong Vương phủ là được." Nói xong câu cuối cùng, Lâm Sơ Cửu cực kỳ phối hợp cúi đầu giả vờ thẹn thùng

Bốn nha hoàn bên cạnh nàng sau khi nghe xong, bộ mặt không chịu được không thể run rẩy: Vương phi, ngài nói đối trắng trợn như vậy được sao?

Lời này, các nàng có nên thuật lại cho Vương gia nghe hay không?

"Cố lời này của Vương gia, ta đã an tâm rồi." Tươi cười trên mặt Lâm phu nhân càng thêm không chắc chắn, bà ta không phải là một người thiếu kiên nhẫn, nhưng thật sự.....

Lâm Sơ Cửu lúc nào cũng mới câu đi nương, cảm thấy nghe rất chói tai, khiến bà ta có một loại ảo giác mình chính là nha đầu thông phòn. Hơn nữa, bề ngoài Lâm Sơ Cửu luôn nói những lời uy hiếp, càng khiến cho tâm thần Lâm phu nhân đại loạn.

"Vương gia đối xử với ta rất tốt, trong vài tuần qua ta đã cảm thấy khỏe hơn rất nhiều, đi nương không cần quan tâm tới ta." Lâm Sơ Cửu nằng chung trả lời, vẻ mặt âm đạm

Nàng thật tình không có kiên nhẫn để nói chuyện xa gần như vậy, rằng rõ ràng hận không thể một đao đâm chết đối phương, ngược lại nàng phải đối trá khách sáo ở chỗ này, không chỉ lãng phí thời gian mà còn lãng phí tinh lực.

"Ty ty, sao nương có thể không quan tâm tới ty, trước khi nghe được tin ty bị bệnh, nương lo lắng đến nỗi ốm đau nằm trên giường. Trên người vẫn chưa khỏe hẳn đã tới thăm ty." Lâm phu nhân có lời mà khó nói, Lâm Uyển Đình lại có thể nói thay nương mình.

"Đi nương không khỏe? Sao không phải người tới nói một tiếng, người đâu....." Trên mặt Lâm Sơ Cửu hiện lên vẻ lo lắng khoa trương, "Mau, đi lấy nhân sâm ngàn năm trong của hồi môn của ta. Đi nương nói đó là thứ tốt. Mau, hãy lấy cho đi nương."

Nhân sâm ngàn năm gì đó Lâm Sơ Cửu vẫn chưa nhìn đến, rằng chỉ nhìn thấy một cây nhân sâm được ngâm trong độc.

Một cây sâm độc, nàng không cảm thấy xót của chút nào.

"Không cần, nhân sâm kia là thứ đại bổ, vẫn nên để Sơ Cửu giữ lại cho bản thân dùng." Lâm phu nhân vội vàng cự tuyệt, bà ta biết rất rõ ràng, nhân sâm của hồi môn đưa cho Lâm Sơ Cửu không phải là thứ tốt gì, thậm chí ăn cũng không ăn được.

"Đi nương nói đùa, Vương gia là thân vương nhất phẩm, sao có thể thiếu nhân sâm? Hơn nữa, cây nhân sâm này là đi nương có ý tìm kiếm, hiện tại đưa cho đi nương dùng cũng là điều nên làm." Lâm Sơ Cửu hoàn toàn không cho Lâm phu nhân cơ hội từ chối. Không chỉ như thế, rằng còn nói "Uyển Đình mọii mọii nói đi nương không khỏe, không bằng để Ngộ đại phu tới khám cho đi nương. Ngộ đại phu là thần y cung phụng vương phủ, y thuật bất phẩm, vừa lúc cũng để Ngộ đại phu nhìn xem nhân sâm kia phải sắc thuốc như thế nào mới tốt."

"Không, không cần. Lòng tốt của Vương phi xa xỉ nhận, một chút bệnh nhẹ thật sự không dám phiền tới Ngộ đại phu." Lâm phu nhân gần như đánh hàm răng và nuốt máu.

Trên thực tế, kế hoạch hôm nay của các nàng là muốn bức Lâm Sơ Cửu gọi Mặc Thần Y tới xem bệnh cho bà ta, khiến Lâm Sơ Cửu bối rối.

Mặc Thần Y là người nào? Đó là thần y nổi tiếng trong bốn đại quốc, ngay cả khi người Trung Ương Đế Quốc nhìn thấy llo, cũng phải kính nể.

Mặc Thần Y sẽ né mặt Tiểu Thiên Diệu, nhưng sẽ không né mặt Lâm Sơ Cửu. Vì vậy, nếu Lâm Sơ Cửu gọi Mặc Thần Y nhưng Mặc Thần Y không tới tất nhiên nàng sẽ mất hết mặt mũi.

Ngược lại, Lâm Sơ Cửu nếu như không chịu, đó chính là bất hiếu. Nhưng không ngờ các nàng còn chưa kịp nói, các nàng đã bị Lâm Sơ Cửu ngăn chặn toàn bộ, hoàn toàn không thể nắm giữ quyền chủ động.

Bà vị phu nhân Trần Quốc Công phủ, ít nhiều cũng biết được tính toán của Lâm phu nhân. Hiện tại thấy Lâm phu nhân chỗ nào cũng bị ăn ghen, không thể không che miệng cười trộm, thậm chí trong lòng Đứa cháu gái ngoại này của các nàng dường như không ngu ngốc giống như các nàng từng nghĩ như vậy.

Lâm Uyển Đình đứng ở phía sau Lâm phu nhân, thấy mẫu thân thân sinh mình bị dồn vào chân tường, một khuôn mặt chợt xanh chợt trắng. Nhưng, nàng ta lại không thể giống như trước đây, nóng nảy ở trước mặt Lâm Sơ Cửu.

Trước kia, nàng ta và Lâm Sơ Cửu đều là Lâm gia tiểu thư như nhau, đều là văn bối. Nhưng hiện tại, nàng ta vẫn là văn bối còn Lâm Sơ Cửu lại là một phần của Tiểu Vương phủ, có tư cách nói chuyện bình đẳng với Lâm phu nhân và bà vị phu nhân Trần Quốc Công phủ.

Đây là chỗ tốt sau khi già chồng sao?

Lâm Uyển Đình đó một, trong mắt xuân tình nhộn nhào, không biết đang suy nghĩ gì.....

.....Edit & Dịch: Emily Ton....

Trong thư phòng, Tiểu Thiên Diệu đang tiếp đón và lắng nghe Lâm tướng nói, hẳn cười lạnh một tiếng: "Lâm tướng muốn Vương phi của bốn vương quay về phủ dưỡng bệnh?"

Lão thất phu Lâm gia muốn đánh vào mặt Tiểu Thiên Diệu hần sao?

Cũng không nhìn xem bản thân mình có bản lĩnh kia hay không.

"Không sai, Sơ Cửu là nữ nhi được nâng niu ở trên tay ta, giống như viên ngọc được được nuông chiều gần mười tám năm. Nhưng vừa mới thành hôn đã bị bệnh nặng, ngay cả Tán Viên Chính trong cung cũng không có biện pháp. Ta thật sự không yên tâm để nàng ở Tiểu Vương phủ dưỡng bệnh. Xưa Vương gia hãy cho phép ta đưa nàng trở về tỉnh dưỡng." Lâm tướng mừng vẻ mặt chính nghĩa, không thể nhìn ra một chút tư tình, hoàn toàn là phụ thân tối yêu thương nữ nhi. Tuy nhiên.....

Lâm Sơ Cửu đã ăn độc được mười tính trong mười mấy năm, Lâm tướng thật sự là một phụ thân tốt?

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Quyền Khuyết Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 73: Cáo trạng, gặp gỡ Tiểu Vương

Đừng nói Tiểu Thiên Diệu không tin Lâm tướng là phụ thân tối yêu thương nữ nhi, thậm chí hẳn cũng sẽ không tin Lâm tướng sẽ đón Lâm Sơ Cửu quay về. Lâm tướng thật sự nghĩ rằng hẳn sẽ xem ông ta là nhạc phụ? Sao ông ta không nghĩ bản thân mình có tư cách dụ hay không?

Tiểu Thiên Diệu thậm chí không thêm liếc mắt nhìn ông ta, hẳn chỉ nói: "Tướng gia muốn đón Sơ Cửu trở về, cần phải hỏi ý kiến của Sơ Cửu một chút." Ngay cả nhạc phụ cũng không chịu gấp, có thể thấy được Tiểu Thiên Diệu chưa từng xem Lâm tướng là nhạc phụ của mình.

Mặc dù Lâm tướng có chút bất mãn nhưng không dám biểu lộ ra ngoài. Ông ta vẫn nói câu kia, cho dù trên tay Tiểu Thiên Diệu có binh quyền hay không, hẳn là Tiểu Vương của Đông Vãn, ngoài trừ Hoàng thượng ra thì không có người nào khác dám xem thường hẳn.

Lâm tướng vẫn chưa đủ hiểu biết về Lâm Sơ Cửu, vì thế ông ta lập tức đồng ý, tràn đầy tự tin để Tiểu Thiên Diệu cho mời Lâm Sơ Cửu tới, ông ta muốn đích thân gặp mặt hỏi Lâm Sơ Cửu.

Lâm tướng cố ý nhấn mạnh hai chữ "gặp mặt", chỉ sợ Tiểu Thiên Diệu sẽ dùng thủ đoạn.

Sau khi Tiểu Thiên Diệu nghe xong, không thể không cười chế giễu: Lâm tướng còn tưởng rằng sự tình Tiểu Vương phải đánh vào mặt Lâm phủ, là nam chủ nhân hẳn làm ra. Ông ta không nghĩ rằng tất cả mọi chuyện đều do Lâm Sơ Cửu tự mình làm ra. Lâm Sơ Cửu mới là người chán chính chán ghét Lâm phủ, đáng tức Lâm tướng không biết.

Hạ nhân đi mời Lâm Sơ Cửu, sau khi Lâm phu nhân và Lâm Uyển Đình nghe thấy thì la hét muốn cùng đi. Bà vị phu nhân Trần Quốc Công sợ sẽ xảy ra chuyện gì đó tồi tệ, các nàng hiện tại đang muốn cố gắng hết sức để gây dựng lại mối quan hệ với Lâm Sơ Cửu, vì thế cũng đi theo sau.

Một con trâu kéo xe, một đám trâu cũng cùng nhau kéo, Lâm Sơ Cửu không thêm để ý có bao nhiêu người đi theo, dù sao không vui cũng không thể đuổi.

Hạ nhân thông báo ở bên ngoài thư phòng, Tiểu Thiên Diệu nghe thấy Lâm Sơ Cửu mang theo một đám người đi tới, sắc mặt lập tức trở nên khó coi. Sự tình Tiểu Vương chán ghét nữ nhân, tất cả mọi người đều biết.

Khóe mắt Lâm tướng lại hiện những nhếch nhể đặc ý, giống như việc nữ nhi ông ta đã chọn cho trợ phụ của mình không vui là một chuyện tốt. Phụ thân như vậy thật sự có thể đảm đương nổi chức danh "phụ thân tốt".

Hạ nhân Tiểu Vương phủ cũng rất linh hoạt, nhìn thấy Tiểu Vương đen mặt nên vội vàng bồi thêm một câu: "Phụ nhân kế Lâm gia và nhị tiểu thư là hết muốn đi tới đây cùng với Vương phi, bọn họ nói chưa từng được gặp Vương gia, muốn tới bái kiến Vương gia. Người tới là khách nên Vương phi không thể từ chối, vì thế mới đưa tất cả tới đây."

"Lâm tướng dạy bảo rất tốt." Tiểu Thiên Diệu đưa ra một lời bình luận, khiến cho Lâm tướng mặt đỏ tía tai, hổ thẹn hiện lên trên mặt, nhưng Tiểu Thiên Diệu còn không né mặt mũi ông ta, lập tức nói tiếp: "Lâm phu nhân vội vàng mừng theo nữ nhi thân sinh tới gặp bốn vương, vậy cứ để các nàng vào đi."

Vốn dĩ chỉ là một lần gặp mặt bình thường, nhưng nó đã bị đối vị ở trong lòng tai của Tiểu Thiên Diệu, bởi vì lúc trước Lâm phu nhân cũng từng vội vàng mang theo Lâm Uyển Đình đi gặp Thái tử, nhân tiện cướp mất nhân duyên vốn nên thuộc về Lâm Sơ Cửu.

Tiểu Thiên Diệu không hề vạch trần chuyện đó, nhưng cũng đủ khiến Lâm tướng bối rối. May mắn Lâm tướng là người có kinh nghiệm quan trường, trái tim sớm đã biến thành màu đen, cho dù bối rối ngoài mặt nhưng vẫn có thể giữ được sự bình tĩnh.

"Vương gia, thập thân quý rầy." Lâm Sơ Cửu tiến vào, nhẹ nhàng bình lễ với Tiểu Thiên Diệu, nhu nhược động lòng người nói không nên lời, thật xứng với câu "Thấp thân". Nhưng điều này lại khiến Tiểu Thiên Diệu ghét nhất.

Tuy nhiên, Tiểu Thiên Diệu còn chưa kịp phát tác, ngay lập tức đã thấy Lâm Uyển Đình không đợi Lâm Sơ Cửu giới thiệu, cũng không đợi Lâm phu nhân nói miệng, rằng ta đã đi theo phía sau Lâm Sơ Cửu tiến lên hành lễ, kiểu nói nội: "Ty phu, Uyển Đình gặp qua ty phu."

Khoảnh khắc khi Lâm Uyển Đình nhìn thấy Tiểu Thiên Diệu, trong mắt lập tức không còn có người khác, thậm chí rằng ta đã quên mất Tiểu Thiên Diệu tàn phế hai chân. Nàng ta chỉ nhìn thấy vẻ tuấn mỹ bề ngoài của Tiểu Thiên Diệu, cùng với khí chất cao quý không thể xâm phạm khiến người mê mọt

Tiểu Vương thật sự rất đẹp, so với Thái tử còn đẹp hơn trăm ngàn lần, còn đẹp hơn cả An Vương. Lâm Uyên Đình chỉ cảm thấy trái tim mình đập rất nhanh, thật sự giống như muốn bay ra khỏi lồng ngực. Đôi mắt nàng ta dính vào trên người Tiểu Thiên Diệu, làm thế nào cũng không thể dời ra được.

Lâm Uyên Đình biết bản thân mình làm như vậy là không đúng, nhưng nàng ta không thể không chế được mình, nàng ta muốn gần gũi với Tiểu Vương, muốn Tiểu Vương nói chuyện với nàng ta, muốn Tiểu Vương nhìn nàng ta. Nàng ta không biết chuyện gì đang xảy ra với bản thân mình, chỉ cần nghĩ rằng Tiểu Vương đang nhìn mình, toàn bộ thân thể nàng ta đều không ngăn được run rẩy. Không phải nàng ta đang run lên vì sợ hãi mà vì nàng ta đang rất phấn khích.

Vừa nhìn thấy Tiểu Thiên Diệu, Lâm Uyên Đình cảm thấy mình đã bỏ lỡ cả đời. Giờ phút này, trong mắt Lâm Uyên Đình chỉ có Tiểu Thiên Diệu, nàng ta thật sự ước gì bản thân mình trở thành Lâm Sơ Cửu, gả cho Tiểu Thiên Diệu, cho dù chỉ có thể sống mấy năm cũng được.

Đáng tiếc, Tiểu Thiên Diệu chỉ nhìn nàng ta một cái, ngay lập tức tỏ ra chán ghét ghê tởm.

Những người khác không chú ý tới sự bất thường của Lâm Uyên Đình, chỉ xem nàng ta như tiểu hải tử. Lâm Sơ Cửu yên lặng tách ra khỏi Lâm phu nhân và Lâm Uyên Đình, sau đó giới thiệu mọi người với Tiểu Thiên Diệu.

Tiểu Thiên Diệu vẫn yên lặng, ngay cả khi Lâm Sơ Cửu giới thiệu Lâm Uyên Đình lần nữa, hẳn cũng sẽ tình hình thoáng qua. Mặc dù đây là một cái liếc mắt kinh thường, nhưng Lâm Uyên Đình lại xem đó giống như phép thuật. Tiểu Thiên Diệu vừa liếc mắt đảo qua một cái, nàng ta đã tiến lên một bước, không quan tâm tới sự lạnh nhạt rõ rệt của Tiểu Thiên Diệu, một lần nữa bắt đầu ngạo ngạo, "Tỷ phu, đây là lần đầu tiên Uyên Đình gặp ngài, đều trách tỷ tỷ không mang theo ngài lại nhà, khiến ta tới hôm nay mới được nhìn thấy tỷ phu."

Nàng ta nói xong, còn không quên trừng mắt liếc Lâm Sơ Cửu một cái. Lâm Sơ Cửu đó khóc dờ cười nhìn thoáng qua Lâm Uyên Đình, lại nhìn thoáng qua Tiểu Thiên Diệu, không nhận được bất cười: Đây là cô em vợ để ý tới tỷ phu?

Nàng lại nhìn vào khuôn mặt đen tối của tỷ phu kia, không biết vì sao, Lâm Sơ Cửu liền thấy vui vẻ: Tiểu Thiên Diệu không vui, nàng vui.

Nhưng, nàng đã vui mừng quá sớm, nhất thời không che dấu nổi nên bị Tiểu Thiên Diệu vừa vạt tóm được. Hắn nắm lạnh đảo qua một cái, Lâm Sơ Cửu sợ tới mức khuôn mặt cứng đờ, vội vàng cúi đầu, không dám vui sướng khi người gặp họa.

Tiểu Thiên Diệu hoàn toàn phớt lờ Lâm Uyên Đình, nếu như nàng ta hiểu được ánh mắt của hắn, lúc này sẽ không nên tiếp tục đẩy đưa nữa. Tiểu Thiên Diệu vẫn luôn không nể mặt người khác, ngay cả khi nhí nhân xấu hổ cũng không liên quan gì tới hắn. Nhưng.....

Lâm Uyên Đình vẫn không buông tha, bất bình lên án nói: "Tỷ..... phu, sao ngài không để ý tới người ta?"

Đó là một câu nói cực kỳ yên chuyện, trong phòng có năm nữ nhân, ngoại trừ Lâm phu nhân rằng mình một cái, ba vị phụ nhân Trần Quốc Công phủ cũng không hẹn mà cùng nhau nói ở trong lòng: Vì sao cũng giống như con cáo trong nhà, đây thực sự là đích nữ hay sao?

"Lâm!" Sắc mặt Tiểu Thiên Diệu hoàn toàn đen lại, hẳn vừa mới bị Lâm Sơ Cửu chế cười, hiện tại nghe thấy lời nói ghê tởm như thế, cả người Tiểu Thiên Diệu đều cảm thấy khó chịu.

"Tỷ... tỷ phu....." Lâm Uyên Đình gạt mình tái mặt, nàng ta không thể tin rằng mình sẽ bị người quát lớn. Từ nhỏ tới lớn, nàng ta đều gặp người người thích, ngay cả Thái tử cũng rất sủng ái nàng ta. Vì sao, vì sao có thể sẽ có nam nhân không thích nàng ta, còn quát lớn trước mặt nàng ta?

"Tiểu Vương đứng nóng giận, đùa nhỏ này đã bị chúng ta nuông chiều nên ra. Nàng không có ác ý, chỉ vì quá sùng bái Vương gia." Lâm phu nhân vội vàng tiến lên kéo Lâm Uyên Đình, đến bây giờ bà ta còn chưa phát hiện ra sự bất thường của Lâm Sơ Cửu.

Lâm Uyên Đình không hề cảm kích, hất tay Lâm phu nhân ra và nói: "Tỷ phu, có chuyện gì với ngài vậy? Ngài không thích Uyên Đình sao? Có phải tỷ tỷ đã nói bậy về ta hay không? Vì thế nên tỷ phu mới không thích ta?"

Lâm Uyên Đình mím môi, hốc mắt đỏ lên gần như sắp khóc, giống như đang bị người khi dễ.

Lâm phu nhân âm thầm cảm thấy không đúng, nhưng nghĩ tới Lâm Uyên Đình đang bồi دنب Lâm Sơ Cửu ở trước mặt người khác, vì vậy không quá để bụng. Bà ta chỉ nghĩ rằng Lâm Uyên Đình đang thực hiện kế hoạch các nàng đã ấn định lúc trước, mượn cơ hội khiến Lâm Sơ Cửu bối rối.....

Bạn đang đọc truyện *1 Phi Quyền Khuyết Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook-Full\(cham\)Net](http://Ebook-Full(cham)Net).

Chương 74: Nhận biết, cắt đứt quan hệ

Lâm Sơ Cửu mừng rỡ xem diện. Tiểu Thiên Diệu nhìn thấy Lâm Sơ Cửu vui mừng, không biết vì sao, lời nói vừa mới đầu lưỡi đã nghẹn trở về. Hắn chỉ lạnh mặt ngồi ở trên xe lăn, không biết đang suy nghĩ gì.

Không người ngăn cản, Lâm Uyên Đình cầm chiếc cây thề, chỉ vào Lâm Sơ Cửu nói: "Tỷ tỷ, có phải tỷ thực sự đã nói những lời không hay về ta ở trước mặt tỷ phu hay không? Vì thế nên tỷ phu mới không thích ta? Tỷ tỷ, sao tỷ vẫn luôn như vậy, trước kia nói xấu về ta ở trước mặt cha và nương, ngay cả ở trước mặt tổ ngoại cũng nói xấu ta, ta đều không so đo với tỷ, nhưng sao tỷ có thể nói xấu ta ở trước mặt tỷ phu? Tỷ không sợ sau khi tỷ phu biết những chuyện tỷ làm, sẽ chán ghét tỷ hay sao?"

"Uyen Đình, đừng nói linh tinh. Tỷ tỷ người không phải là người như vậy." Lâm phu nhân vẫn chưa nghĩ tới, Lâm Uyên Đình kể một mặt cái đã để ý tới Tiểu Thiên Diệu. Bà ta già với khéo tay Lâm Uyên Đình, bất an nhìn về phía Lâm Sơ Cửu, thật sự giống như Lâm Sơ Cửu đáng sợ bao nhiêu.

Lâm Uyên Đình thuận thế bao vào trong lòng ngực của Lâm phu nhân, nước mắt rơi xuống từng hạt một, vừa khóc vừa nói: "Nương, nương vẫn luôn như vậy, cho dù tỷ tỷ làm gì, nương đều nói tỷ tỷ rất tốt. Rõ ràng tỷ tỷ vẫn luôn khi dễ ta, nhưng người vẫn muốn ta nhường tỷ tỷ. Nương, vì sao lại như vậy? Nhà người khác không phải đều là tỷ tỷ nhường mọi thứ hay sao? Vì sao nhà của chúng ta lại ngược lại như thế?"

Lâm Uyên Đình vẫn còn nhỏ tuổi, nhưng am hiểu rất sâu về cách của trượng. Nàng ta vừa nói mấy câu đã chỉ ra tình cảnh đáng thương của bản thân mình.

Trong tình huống bình thường, chỉ cần Lâm Uyên Đình vừa nói như vậy, tất cả mọi người đều sẽ nghiêng về một phía nàng ta, sẽ không ngừng chỉ trích Lâm Sơ Cửu không phải. Nhưng lúc này đây, phản ứng của mọi người lại nằm ngoài dự kiến của Lâm Uyên Đình, bởi vì.....

Ngoại trừ nương nàng ta ra, những người khác đều mang bộ dáng không nghe thấy gì, riêng phu thân nàng ta còn mang vẻ mặt xấu hổ, không ngừng đưa mắt ra hiệu về phía nàng ta, để nàng ta nhanh chóng đi ra ngoài.

Chuyện gì đang xảy ra vậy?

"Cha, nương, mọi người không tin con sao?" Lâm Uyên Đình mang vẻ mặt khó hiểu, chớp mắt nhìn về phía Tiểu Thiên Diệu, "Còn có tỷ phu, tỷ phu, ngài phải tin tưởng ta, những gì tỷ tỷ nói đều không phải là sự thật."

Mặc dù Lâm Uyên Đình tuổi còn nhỏ, nhưng chỉ vừa gặp mặt đã nảy sinh phong tình, đôi mắt cũng được nếm ra. Đáng tiếc, nàng ta lại tự ném cho người mà nhìn xem. Tiểu Thiên Diệu chỉ phớt lờ nàng ta, nói với Lâm tướng: "Lâm tướng, bốn vương không biết thương hương tiếc ngọc, nếu như thiên kim bị thương, chớ trách cứ bốn vương."

Đây là một sự uy hiếp. Mặc dù Lâm tướng không biết Uyên Đình nhu nhược như thế, làm thế nào mà chọc cho Tiểu Thiên Diệu không vui, nhưng ông ta thật sự sợ Tiểu Thiên Diệu sai người động thủ, đến lúc đó người mất mặt còn có ông ta.

"Còn không mau mang Uyên Đình lui xuống." Lâm tướng vội nói với Lâm phu nhân.

"Vâng, lão gia." Lâm phu nhân vội vàng đáp lại, nhưng trong lòng lại giống như sống cuộn biển gầm.

Lúc này đây, bà ta nhìn thấy biểu hiện của Lâm Uyên Đình đã hiểu ra được, vì sao Uyên Đình lại thất thường như thế. Lâm phu nhân kín đáo nhìn thoáng qua Tiểu Thiên Diệu bên người Lâm Uyên Đình, cảm thấy không tốt, vì vậy vội vàng kéo Lâm Uyên Đình đi ra ngoài, "Uyen Đình, lui xuống với nương."

"Nương....." Lâm Uyên Đình ngầy ngẩn cả người, không thể hiểu được vì sao sự tình lại biến thành như vậy, nhưng nàng ta không cam lòng cứ rời đi như vậy, quay về phía Tiểu Thiên Diệu nhẹ nhàng gọi một câu: "Tỷ phu, ngài....."

Đáng tiếc, nàng ta còn nói chưa xong, đã bị Tiểu Thiên Diệu chặn lại, "Thật ghê tởm"

Tiểu Thiên Diệu trực tiếp nói, giọng nói sắc bén, không lưu tình chút nào. Lâm tướng hiện lên vẻ mặt bất nhẫn, Lâm phu nhân sợ tới mức ngón tay run lên, Lâm Uyên Đình tái mặt, đứng ngay tại chỗ, mặc kệ Lâm phu nhân kéo ra ngoài cửa.

Ba vị phụ nhân Trần Quốc Công phủ âm thầm cảm thấy mất mặt, ở trong mắt Lâm tướng và Lâm phu nhân, Lâm Uyên Đình chính là đang làm nũng "Trường bối", nhưng ba người các nàng thật ra hiểu được, Lâm Uyên Đình làm nũng ở đây là đang khiến Lâm thị xấu hổ.

Làm trò trước mặt thân tỷ, câu dẫn tỷ phu của mình, sự tình như vậy Lâm Uyên Đình cũng làm ra được, càng khiến cho các nàng ngạc nhiên hơn chính là, vợ chồng Lâm tướng lại xem đó giống như là sự tình đương nhiên, quá thục là.....

Người một nhà thật đáng ghê tởm!

"Vương gia và tướng gia nói chuyện chính sự, chúng ta sẽ không tiếp tục quý rầy." Ba vị phụ nhân Trần Quốc Công phủ xem như còn có chút hiểu biết, vội vàng cáo lui theo, trước khi rời đi vẫn không quên nói với Lâm Sơ Cửu: "Sơ Cửu, có thời gian thì hãy hỏi phủ, các cậu cậu của con đều như thế hơn con."

"Ta sẽ về, cảm ơn ba mẹ." Thật khó khăn nhìn thấy được người bình thường, Lâm Sơ Cửu âm thầm nhẹ nhàng thở ra.

Mặc dù Lâm Uyên Đình khiến nàng xấu hổ ở trước mặt Tiểu Thiên Diệu nhưng nàng vẫn vui. Dù nói như thế nào thì đây cũng là người nhà mẹ đẻ, xem như cũng khiến nàng mất hết mặt mũi. Người Lâm gia vô vô mong đi rồi, còn lại nàng làm thế nào đối mặt với Tiểu Thiên Diệu?

Lâm Sơ Cửu cười khổ một tiếng, ngay sau đó đã trở lại bình thường. May mắn nàng và Tiểu Thiên Diệu không phải là phu thê bình thường, nếu không chỉ với chuyện xảy ra ngày hôm nay, đời này của nàng thật sự không dám ngừng đầu ở trước mặt Tiểu Thiên Diệu.

Sau khi ba vị phụ nhân Trần Quốc Công phủ đi ra ngoài, vừa lúc được phủ Lâm phu nhân và Lâm Uyên Đình đang cố lấy lại tâm tình. Lâm Uyên Đình đã lấy lại tinh thần, nhìn thấy ba vị phụ nhân đi tới, nàng ta vội vàng lau lau nước mắt. "Các mẹ cũng bị đuổi ra ngoài? Các mẹ đứng nóng giận, chỉ vì tỷ tỷ bị bệnh nên tâm tình không tốt, ta thật may tỷ tỷ xin lỗi các mẹ, chớ ít ngày nữa ta sẽ cùng với Huệ nhi tỷ tỷ tới Vương phủ khuyên nhủ tỷ tỷ, để nàng tin xin lỗi các mẹ."

Lâm Uyên Đình vui mừng vì tìm được lý do quay lại Tiểu Vương phủ lần nữa, nhưng ba vị phụ nhân Trần Quốc Công phủ lại không cho nàng ta một chút mặt mũi nào.

Nhì phu nhân, Tam phu nhân chỉ cười mà không nói lời nào. Đại phu nhân nói thẳng: "Người nghĩ quá nhiều, hài tử Sơ Cửu rất hiểu lễ nghĩa, sao có thể sẽ đuổi trưởng bối ra ngoài? Đối với việc tới Tiểu Vương phủ? Vẫn nên đứng đi, Huệ nhi rất bận, không có thời gian để tới Tiểu Vương phủ. Nếu người không có việc gì cũng đứng tới Quốc Công phủ. Trong khoảng thời gian này chúng ta rất bận."

A phi..... Các nàng mới không muốn nữ nhi của mình chơi cùng với thứ không biết xấu hổ như vậy, tới Tiểu Vương phủ câu dẫn tỷ phu.

"Đại tẩu, tẩu đây là có ý gì?" Sắc mặt Lâm phu nhân trầm xuống, trong lòng không vui.

Đại phu nhân cũng không nể mặt Lâm phu nhân, chán ghét nói: "Tiểu cô, những lời ta nói Uyên Đình không hiểu, sao người cũng không hiểu vậy? Đương nhiên, cho dù người nghe có hiểu hay không, tóm lại hai mẹ con các người sau này hãy ít tới Trần Quốc Công phủ, ngay cả Ba phu nhân cũng không thích các người tới cửa."

Trong mắt Đại phu nhân là sự ghét bỏ không chút nào che giấu, Lâm Uyên Đình bị đá kích, cả người loạng choạng, bỏ dăng sắp té xù: "Mẹ..... các mẹ sao có thể đứng về phía tiểu tiện nhân Lâm Sơ Cửu kia, nàng ấy là Tiểu Vương phi, còn ta là Thái Tử Phi tương lai. Không, ta không cần làm Thái Tử Phi, ta muốn làm Tiểu Vương phi. Chỉ có nam nhân giống như Tiểu Vương, mới có thể xứng đôi với ta."

Lâm Uyên Đình một khi kích động, lập tức nói ra hết những suy nghĩ trong lòng mình.

"Uyen Đình....." Lâm phu nhân thất thanh thét lên chói tai, ba vị phụ nhân Trần Quốc Công phủ cũng giống như đang nhìn xem quái vật, thật sự giống như không quen biết nàng ta.

"Không, không phải, đây không phải là lời ta nói, thật sự không phải ta nói." Lâm Uyên Đình muốn giải thích, nhưng sẽ có ai nghe?

Có một số việc, có thể làm nhưng không thể nói ra.

.....

Trong phòng, Lâm tướng đang cố gắng giải thích, bản thân mình đã quan tâm tới Lâm Sơ Cửu như thế nào, lo lắng cho Lâm Sơ Cửu như thế nào. Khi vừa nghe nói Lâm Sơ Cửu bị bệnh, phụ thân như ông ta đã lo lắng bao nhiêu.....

Lâm Sơ Cửu có nên sự ghé thăm vào nghe vừa giải đầu, tò vò bản thân mình thật sự đang lắng nghe, chỉ chờ Lâm tướng nhanh chóng nói tới trọng điểm, rồi cuộc Lâm tướng cũng vất và nói: "Sơ Cửu, thân thể của con yếu đuối, đại phu trong nhà thường xem bệnh cho con, hiểu biết về bệnh tình của con tốt hơn người ngoài. Hôm nay cha tôi....."

Đứng tức, Lâm tướng còn chưa nói xong, ngoài cửa đã truyền đến tiếng thét chói tai của Lâm phu nhân, "Uyển Đình, Uyển Đình đáng thương của ta. Uyển Đình, con làm sao vậy..... Người đầu, người đầu, mau, mau kêu đại phu. Nữ nhi của ta ngã xỉu... xỉu... nhiều máu quá!"

"Uyển Đình đã xảy ra chuyện gì?" Khuôn mặt Lâm tướng biến sắc, chấp tay thì lễ với Tiểu Thiên Diệu, "Vương gia, hạ quan cáo tội!"

Nói xong, Lâm tướng nhanh chóng đi ra ngoài, bởi vì mở cửa ra quá nhanh, ngay cả bóng dáng Lâm tướng cũng nhìn không rõ, hai cánh cửa kia đã kéo kẹt đóng đưa qua lại.

Phụ thân như vậy, thân nhân như vậy, quả thực là vấn đề đau đầu, may mắn thay lúc trước nàng không ôm bất cứ hy vọng gì.

Lâm Sơ Cửu không nói lời, nhìn trời, "Vương gia, ông ấy làm thế nào để trở thành Tề tướng vậy?"

Người không đáng tin như vậy, Hoàng thượng yên tâm sử dụng hay sao?

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Quyển Khuyết Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 75: Sắp đặt, chỉ có thể giúp được như thế

Lâm Sơ Cửu chẳng qua chỉ hỏi như vậy mà thôi, cần bản không hy vọng xa vời rằng Tiểu Thiên Diệu sẽ trả lời nàng, nhưng không ngờ Tiểu Thiên Diệu không những đáp lại, còn cực kỳ nghiêm túc.

"Năm đó Lâm tướng thì đồ đầu bưng, sáng suốt phi phạm, hơn nữa khi ông ta gia nhập quan trường, Hoàng thượng chính trực dần dần dần nghèo đến ép thế già. Lâm tướng xuất thân nhà nghèo, nhưng có một cửa hôn nhân với Trần Quốc Công phủ. Trong quan trường ông ta không có gia tộc để dựa vào, chỉ có thể dựa vào sự tin tưởng của hoàng đế mới có thể yên ổn ngồi trên quan chức, bỏ lên phía trên. Bản thân Lâm tướng cũng am hiểu thời thế, vì thế cố gắng nghiền ngẫm để tâm, hành sự toàn dựa vào ý của hoàng đế mà làm. Bởi vì Hoàng thượng đứng ông ta rất thuận tay nên cảm thấy yên tâm hơn."

Tiểu Thiên Diệu hiếm khi nói nhiều như vậy ở trước mặt Lâm Sơ Cửu, nhưng Lâm Sơ Cửu lại không nghe thấy gì, miệng nàng mở to thành hình chữ o, thật lâu sau cũng không thể khép lại được.

Tiểu Thiên Diệu từ khi nào thì nói chuyện tốt như vậy?

Hắn đã bị quỷ bám vào người, hay là cũng bị trúng tà giống như Lâm Uyển Đình? Có lẽ không đến mức giống như Lâm Uyển Đình, nhất kiến chung tình với nàng đấy chứ? Chung tình này đến cũng quá muộn một chút.

Không biết Tiểu Thiên Diệu có nhìn thấy biểu tình của Lâm Sơ Cửu hay không, hẳn chỉ lo nói với mình: "Năm đó Lâm tướng đồ Trọng Nguyên, sáng suốt tất nhiên không cần phải nói. Mặc dù mấy năm nay ông ta vừa làm chó săn cho hoàng đế, nhưng năng lực vẫn rất rõ ràng, nếu không cũng không thể làm tới chức tể tướng. Lâm tướng chỉ vì xuất thân nhà nghèo, hậu trạch cũng có mấy người phụ nhân, bởi vì không hiểu kỹ xảo và bản lĩnh tranh sùng của nữ nhân, vì thế đã bị mấy người phụ nhân giới trở thủ đoạn."

Lúc trước Lâm Sơ Cửu nghe không rõ, nhưng câu nói kế tiếp Lâm Sơ Cửu lại nghiêm túc lắng nghe. Tiểu Thiên Diệu vừa nói xong, nàng liền ngoan ngoãn nói lời cảm tạ: "Đa tạ Vương gia giải thích nghi hoặc."

"Không cần, chuyện này." Hẳn chẳng qua thấy Lâm Sơ Cửu nghe lời, không muốn khiến Lâm Sơ Cửu thương tâm vì chuyện này. Rồi cuộc, hành vi của Lâm tướng thật sự khiến người đau lòng.

Lâm Sơ Cửu nghiêm túc nói: "Đối với Vương gia mà nói đó là việc nhỏ, nhưng đối với ta chính là đại sự. Nếu không phải Vương gia giải thích nghi hoặc cho ta, ta sẽ vẫn luôn hoài nghi, ta không phải là nữ nhi của Lâm tướng."

Lâm Sơ Cửu chỉ nói đùa, nhưng Tiểu Thiên Diệu lại nghiêm túc gật đầu: "Có lẽ, năng lực sự không phải là nữ nhi Lâm tướng." Gọi phụ thân mình là Lâm tướng, đây thật sự là nữ nhi thân sinh sao?

"Vương gia, ta chỉ nói đùa." Lâm Sơ Cửu mừng vẻ ngọt ngào. Nếu nói năng không phải là nữ nhi Lâm tướng, chẳng phải nói nương nàng vạm vỡ với người khác sao? Mặc dù nàng không có tình cảm gì đối với nguyên chủ, nếu thanh danh nương nàng không tốt, nàng có thể tốt được sao?

"Bỏn vương cũng đang nói đùa." Tiểu Thiên Diệu rất đứng đắn, rất nghiêm túc, nhưng trong mắt lại thấm ra một nụ cười nhẹ.

Cũng là biểu hiện "phiên muộn", Lâm Uyển Đình biểu hiện ra chỉ khiến hắn cảm thấy ghê tởm, nhưng Lâm Sơ Cửu biểu hiện ra lại khiến hắn cảm thấy rất đáng yêu, khiến hắn nhìn thấy rất..... thuận mắt.

.....

Lâm tướng lên kế hoạch đón Lâm Sơ Cửu trở về, chỉ vì Lâm Uyển Đình tệ xấu nên hoàn toàn thất bại, cũng may Lâm tướng không ngờ, khi Lâm phu nhân đưa ra đề nghị nói Lâm Sơ Cửu đi mời Mặc Thần Y trị liệu cho Uyển Đình, Lâm tướng không chút nghĩ ngợi đã gạt bỏ đi.

Vai đùa gì vậy, ông ta không phải là người tử, chỉ vì một vết thương nhỏ muốn bức Sơ Cửu đi mời Mặc Thần Y, ông ta sẽ bị người mắng chửi.

Sau khi Lâm tướng mời Ngộ đại phu băng bó cho Lâm Uyển Đình, lập tức mang theo Lâm Uyển Đình quay trở về, điểm này Lâm phu nhân không hề phản đối. Bà ta thật sự sợ Lâm Uyển Đình lưu lại Tiểu Vương phủ, sẽ gây ra sự tình thất lễ nào đó. Lâm phu nhân nằm mơ cũng không ngờ tới, nữ nhi lại giống mình như thế, thích "bị phụ" của mình. Điều này thật sự quá đáng sự.

Lâm tướng tới đã làm gián đoạn việc trị liệu của Mặc Thần Y cho Lâm Sơ Cửu, nhưng điều này cũng không ảnh hưởng tới sự sắp đặt của Tiểu Thiên Diệu. Lâm tướng vào rồi đi không lâu, Tiểu Thiên Diệu lập tức đi tìm Mặc Thần Y, tìm hỏi về bệnh tình của Lâm Sơ Cửu.

Tuy nhiên, Mặc Thần Y không trả lời ngay, chỉ hỏi: "Vương gia, Vương phi có phải biết y thuật hay không?" Lúc ấy ông quá chấn kinh, vì thế nên bị hoảng sợ. Sau khi quay trở về, Mặc Thần Y liền nghĩ tới nguyên nhân.

"Đúng vậy, điều này có liên quan tới Mặc Thần Y?" Tiểu Thiên Diệu không thích người khác hỏi thăm người của hắn. Lâm Sơ Cửu là Vương phi của hắn, cho dù hắn không có hứng thú đối nữ nhân kia, nhưng bản vẫn không thích khi người khác hỏi thăm.

"Không, không liên quan. Chỉ vì hôm nay khi bắt mạch cho Vương phi, ta phát hiện ra mạch tượng của Vương phi bất thường, còn trong rằng Vương phi bị căn bệnh lạ. Hiện tại xem ra có lẽ Vương phi đã sửa lại mạch tượng của mình." Mặc Thần Y kín đáo cáo trạng, để Tiểu Thiên Diệu hiểu rằng Vương phi không hề cảm kích trước sự nỗ lực của ông, ngược lại còn để phòng người đó Tiểu Thiên Diệu một đến.

"Phải không?" Tiểu Thiên Diệu hơi nheo mắt lại, dưới hàng lông mi thật dài đầu đi ý cười trong mắt.

Có thể khiến Mặc Thần Y bối rối, y thuật của Vương phi nhà hắn dường như tốt hơn so với trường tượng của hắn.

"Vương phi tự mình cải biến mạch tượng của mình, điều này cực kỳ bất lợi với việc chuẩn trị, đại phu bình thường cần bản không thể kiểm tra ra bệnh tình của nàng." Mặc Thần Y hoàn toàn đứng ở lập trường của một đại phu, lúc nào cũng đều muốn tốt cho người bệnh. Đối với chuyện có tâm tư hay không?

Đây là chuyện của người nhân từ gặp người nhân từ, người khôn ngoan gặp người khôn ngoan.

"Tình nàng vẫn rất trẻ con, Mặc Thần Y đứng để ở trong lòng." Tiểu Thiên Diệu nhẹ nhàng giải thích một câu, thật sự cao quý lạnh lùng, nhưng điều này lại khiến Mặc Thần Y bất giác nhàu mày: Nữ nhân mười tám tuổi vẫn còn có tính trẻ con? Nếu như là người bình thường, đều đã là nương của hải tử, thậm chí còn có vài đứa.

Tuy nhiên, Tiểu Thiên Diệu đã nói đến mức như thế, Mặc Thần Y chỉ có thể cắn răng bỏ qua. Vì vậy, Mặc Thần Y chuyển chủ đề, nói: "Vương gia, chân của ngài....."

Mặc thần y vừa mới mở miệng, lập tức bị Tiểu Thiên Diệu không hiểu lễ phép ngắt lời: "Mặc Thần Y, Vương phi tự tiện sửa lại mạch tượng, đại phu bình thường không thể khám ra, chẳng lẽ ngay cả ngài cũng không thể khám ra được?"

"Đương nhiên." Ngoại trừ điều đó ra, Mặc Thần Y còn có lựa chọn thứ hai hay sao?

"Có thể trị hay không?" Tiểu Thiên Diệu hỏi, lúc này Mặc Thần Y lại không trả lời. Mặc thần y vuốt cằm râu nhàn Tiểu Thiên Diệu, im lặng từ chối.

"Mặc Thần Y cần những dược liệu gì, hãy viết ra trên một tờ danh sách. Ngoài ra, trong sản thiếu cái gì, hãy trực tiếp tìm Tào quán gia." Tiểu Thiên Diệu không vương bận về vấn đề này nữa, hẳn có thể mở miệng với Lâm Sơ Cửu đã là không tệ, muốn hắn cầu xin người khác giúp Lâm Sơ Cửu?

Nằm mơ còn nhanh hơn!

"Lão phu đã chuẩn bị xong dược liệu, trong viện cũng không thiếu gì, vì vậy Vương gia không cần lo lắng." Mặc Thần Y rõ ràng vui hơn một chút so với lúc này.

Cho dù như thế nào, nữ nhi nhà mình sẽ phải già cho Tiểu Thiên Diệu, nếu như Tiểu Thiên Diệu quá để ý tới Lâm Sơ Cửu, Mặc Thần Y khẳng định sẽ phải lo lắng cho nữ nhi nhà mình.

"Được, rất tốt, bổn vương sẽ nói Lưu Bạch thường xuyên qua đây." Tiểu Thiên Diệu âm thầm tạo cơ hội cho Lưu Bạch. Nếu như vậy vẫn còn không được, vậy hẳn cũng không có cách nào khác. Hẳn chỉ có thể giúp Lưu Bạch tới đây mà thôi.

"Đa tạ Vương gia quan tâm." Mặc Thần Y là người từng trải, cho dù không nhìn thấu sự tính toán của Tiểu Thiên Diệu, nhưng ông cũng biết được tâm tư của Lưu Bạch đối nữ nhi nhà mình, đó không phải là vấn đề rắc rối trước hôn sự. Vì vậy, Mặc Thần Y đứng lúc nói một câu: "Sức khỏe Vương phi không tốt, mặc dù nhà đầu Ngạc Nhi chưa học hết chẩn truyền của Bào phu, nhưng cũng đã học được bảy tám thành. Bắt đầu từ ngày mai, Bào phu sẽ đến nhà đầu Ngạc Nhi tới chăm sóc cho Vương phi, như vậy được không?"

Mặc Thần Y nghĩ hết mọi biện pháp, không muốn để cho Lưu Bạch gặp mặt Mặc Ngạc Nhi. Tiểu Thiên Diệu biết được tâm tư của Mặc Thần Y, nhưng lý do của Mặc Thần Y hợp tình hợp lý, hẳn cũng không tiện nói ra quá rõ ràng. Vì vậy, hắn đành phải tạm thời đồng ý, "Chờ bổn vương hỏi qua Vương phi rồi tính tiếp."

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Quyển Khuyết Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook-Full\(cham\)Net](http://Ebook-Full(cham)Net).

Chương 76: Học trộm, không hứa hẹn bất cứ điều gì

Lâm Sơ Cửu vừa mới cảm thấy Tiểu Thiên Diệu là người không tệ, không ngờ lại bị Tiểu Thiên Diệu tàn nhẫn lừa mình một phen. Khi Lâm Sơ Cửu nghe thấy những điều mà Tào quán gia nói ra, năng tức giận đến nỗi nháy dưng khỏi ghế.

"Vương gia có ý gì? Muốn để Mặc Ngạc Nhi tới chăm sóc ta?" Ta dựa vào! Nàng ta không thể chờ để có được danh phận hay sao?

Đám người này có bao nhiêu người không để Vương phi là nàng vào trong mắt, nàng đã cho Tiểu Thiên Diệu mặt mũi, nhưng Tiểu Thiên Diệu không thể cho nàng một chút mặt mũi hay sao?

Tào quán gia không ngờ Lâm Sơ Cửu lại có phản ứng như như vậy, vì thế vội vàng giải thích: "Vương phi nương nương, thân thể ngài còn yếu, Vương gia nghe nói Mặc cô nương đã học được chẩn truyền của Mặc Thần Y, nên muốn để Mặc cô nương tới đây chăm sóc cho ngài."

"Ồng chắc chắn chứ, đây là những gì Tiểu..... Vương gia đã nói?" Lâm Sơ Cửu tức giận đến nỗi thiếu chút nữa đã gọi ca tên lên hô, may mắn thay nàng phản ứng nhanh nên dừng lại đúng lúc. Nếu không, khi truyền tới lỗ tai Tiểu Thiên Diệu, rằng có thể vương vào một hồi kiện tụng.

"Điều này....." Tào quân gia thật sự bị đặt trong tình huống khó xử, nhưng ông vẫn gặt đầu nói đúng, cho dù ông cũng không tin tưởng, Vương gia nhà bọn họ có thể thân mật như vậy.

Cũng may, Lâm Sơ Cửu không tiếp tục gây khó khăn cho Tào quân gia. Nàng chỉ thờ dài rồi ngồi xuống nói: "Tào quân gia, ông hãy chuyển lời với Vương gia, lòng tốt của ngài ấy ta xin nhận, sống chết đều có số, phú quý do trời, Lâm Sơ Cửu ta sợ chết nhưng cũng không phải quá sợ chết như vậy."

Câu nói cuối cùng rất mâu thuẫn, nhưng Tào quân gia lại cảm thấy mình hiểu được.

Ý của Vương phi chính là, nàng trân trọng cuộc sống của mình, nhưng không phải là hạng ngoài tham sống sợ chết.

Nếu đổi thành người khác, Tào quân gia không muốn quản nhiều, nhưng đôi phương là Lâm Sơ Cửu, Tào quân gia không nhận được nên nói thêm một câu: "Vương phi, hay là ngài hãy nghĩ lại xem, Vương gia thật sự quan tâm tới ngài."

"Tào quân gia, chuyện này ta không thể đồng ý. Nếu Vương gia không nạp Mặc cô nương làm trắc thất, ta còn có thể để Mặc cô nương chăm sóc ta. Nhưng rõ ràng sau này Mặc cô nương sẽ là trắc thất và nhập vào trong phủ, trắc thất còn chưa vào cửa, ta đã mang theo nàng bên người để thiết lập quy củ. Nếu chuyện này truyền ra ngoài, người khác sẽ cảm thấy ta thế nào?" Nhưng quan trọng là, Mặc Ngọc Nhi là một mỹ nhân cao ngạo lạnh băng như vậy, thật sự sẽ chăm sóc ta sao?

"Nhưng, sức khỏe của Vương phi ngài?" Tào quân gia thật sự rất lo lắng.

Mặc dù Vương phi xuất thân từ Lâm phủ khiến người chán ghét, nhưng bản thân Vương phi tốt là được, ông không muốn thay đổi thành một chủ tử khác.

"Sức khỏe của ta, ta hiểu rõ nhất. Mặc cô nương không thể giúp được gì." Cho dù giúp được, nàng cũng không yên tâm. Mặc Thần Y trong khi bắt mạch đã ra oai phủ đầu với nàng, nếu nàng tin tưởng cha con Mặc gia đó thì chính là đồ ngốc.

Tốt thôi, Lâm Sơ Cửu thừa nhận, tất cả những điều trên không phải là lý do, lý do lớn nhất chính là nàng không tin Mặc Ngọc Nhi, không muốn mang theo một nhân vật nguy hiểm như vậy bên người.

Tào quân gia khuyên bảo không có hiệu quả, đành phải quay về phục mệnh. Sau khi Tiểu Thiên Diệu biết được, cực kỳ tà mị kiểu ngoa nói: "Nói nàng lập tức tới gặp bốn vương!"

Vừa nghe thấy giọng nói, Tào quân gia liền biết Tiểu Thiên Diệu tức giận. Tào quân gia nhận lệnh nhắc bước chân gài nua, một lần nữa chạy tới sân Lâm Sơ Cửu.

Sân của nam chủ nhân và nữ chủ nhân cách nhau xa như vậy, thật sự quá mệt mỏi.

Tào quân gia dậm dậm trên đôi chân của mình, lúc này mới ngoan ngoãn đi vào, mời Lâm Sơ Cửu lập tức đi gặp Tiểu Thiên Diệu.

"Ta thay quân áo trước." Mặc dù Lâm Sơ Cửu không mong đợi điều này, nhưng nàng cũng có một chút lo lắng. Hiện tại, Tiểu Vương gia nổi danh bên ngoài là trượng phu có tiếng tốt hàng đầu, cán bản sẽ không giết chết nàng.

Chỉ cần Tiểu Thiên Diệu không bóp chết nàng, Lâm Sơ Cửu cảm thấy hẳn không có gì đáng sợ. Sự cao quý lạnh lùng gì đó, nàng hoàn toàn không để ở trong mắt. Nàng không phải là Lâm Uyển Đình, không mong đợi Tiểu Thiên Diệu sẽ có tình cảm với mình.

.....

Nói đến Lâm Uyển Đình, cô nương kia cũng là hài tử đáng thương. Nàng ta xinh đẹp bị đuổi khỏi Tiểu Vương phủ không nói, bây giờ còn mắc bệnh tương tự. Nàng ta sốt đến nổi mơ mơ màng màng nhưng trong miệng vẫn gọi tên Tiểu Thiên Diệu. Lâm phu nhân sợ tới mức không dám để người hầu tới gần nàng ta, đành phải tự mình chăm sóc nàng ta.

Nhà nữ đều là của nợ, Lâm phu nhân nhận thấy Lâm Uyển Đình thì nghĩ đến bản thân mình, càng nghĩ càng thêm bị thương, nước mắt không ngừng chảy được rơi xuống.

Mình nhất định, nhất định phải khiến nữ nhi đánh mất ý niệm gia, cho ai cả cũng được nhưng không thể gì cho Tiểu Vương. Tiểu Vương là người tàn phế, không thể cho nàng tất cả mọi thứ nàng muốn.

Bà ta nhìn thấy rất rõ ràng, Lâm Sơ Cửu đến bây giờ vẫn là khuê nữ như hoa, Tiểu Vương bị thương như thế, cán bản là không được!

.....

Nếu như Tiểu Vương gia biết suy nghĩ của Lâm phu nhân như thế nào, đoán chừng sẽ hội ý với Lâm Sơ Cửu để bóp chết Lâm phu nhân. Đáng tiếc Tiểu Thiên Diệu không biết, và hiện tại người mà Tiểu Thiên Diệu muốn bóp chết lại là Lâm Sơ Cửu.

"Mặc cô nương chăm sóc nàng có chỗ nào không tốt? Dùng đưa ra quy củ và thanh danh để nói với bốn vương." Tiểu Thiên Diệu không phải là Tào quân gia, hẳn không tin lý lẽ mà Lâm Sơ Cửu đưa ra.

Nếu như Lâm Sơ Cửu để ý tới quy củ, đếm tân hôn nàng sẽ không uy hiếp bản. Nếu như Lâm Sơ Cửu để ý tới thanh danh, nàng sẽ không giống trống khua chiêng đánh vào mặt Lâm gia ngay sau ngày đại hôn.

"Vương gia, nếu buộc thấp thân phận nói ra sự thật, tất cả mọi người đều sẽ không vui, vì thế nên ngài không cần bận tâm." Lâm Sơ Cửu thờ dài, nàng không tin Tiểu Thiên Diệu không biết nàng đang nghĩ gì.

"Đừng để bốn vương nghe được hai chữ thấp thân lần nữa." Chỉ nghe thôi hẳn cũng cảm thấy ghê tởm.

"Vâng, ta đã sai." Lâm Sơ Cửu rất ngoan ngoãn đứng dậy cáo tội. Tiểu Thiên Diệu chỉ biết dựa lưng vào ghế, thái độ của nàng khiến hẳn không biết mình nên nói gì.

Ở đây không có người ngoài, Lâm Sơ Cửu đang gãi vò cho ai nhìn xem?

"Nói," Tiểu Thiên Diệu lần nữa trừng mắt nhìn Lâm Sơ Cửu mới cái, trong đôi hán chưa có nữ nhân nào khiến hẳn phải bận tâm như vậy, Lâm Sơ Cửu còn dám không cảm kích hẳn, nàng chán sống rồi sao?

"Ta không tin Mặc cô nương." Trên thực tế, nàng cũng không cần Mặc Ngọc Nhi, có Hệ thống Y Sinh ở đây, nàng tiếp tục uống thuốc hơn nửa năm nữa, dự định sẽ bị bài trừ hết, đến lúc đó tiếp tục điều dưỡng thêm một khoảng thời gian, thân thể của nàng sẽ không khác gì so với người khác.

"Nàng ấy là đại phu, nàng ấy sẽ nói lại với Mặc Thần Y." Tiểu Thiên Diệu chỉ muốn giúp Lâm Sơ Cửu chăm sóc sức khỏe, vì thế nên mới để Mặc Ngọc Nhi qua chỗ của nàng.

Nếu đã mời tới phủ, nhưng không cần dùng tới. Đối với việc nạp trắc thất thì như thế nào?

Hừ..... từ đầu tới cuối, dù sao hẳn cũng chưa hứa hẹn bất cứ điều gì.

"Vương gia, mặc dù Mặc Thần Y gọi là thần y, nhưng ông ta cũng là người. Đại phu chỉ có thể chữa bệnh mà không thể nào kéo dài cuộc sống, người thật sự muốn chết thì cho dù thần y muốn ra tay, người đó cũng sẽ chết. Nếu như người bệnh chết đi, sẽ không có người nào tính toán sai trái ở trên đầu Mặc Thần Y. Người ta chỉ cho rằng, người bệnh kia đã hết mệnh nên chết." Nếu nàng thật sự phải chết, với thanh danh của Mặc Thần Y, nàng tất nhiên phải đánh ông ta thật mạnh.

"Nàng không phải không sợ chết hay sao?" Dám dùng cuộc sống để uy hiếp hẳn, không phải đã biết hiện tại hẳn không lấy mạng nàng, nhưng Lưu Bạch sẽ không lấy mạng nàng hay sao?

Không thể không nói, nữ nhân Lâm Sơ Cửu này chân chính là người kiểu ngoa khó thuần, vừa thấy sinh mạng của mình không bị nguy hiểm nữa thì bắt đầu ngoa kểu, không có một chút đáng yêu giống như lúc trước nữa.

"Vương gia, ta không sợ chết nhưng rất quý mạng sống, ý tốt của Vương gia ta xin nhận lấy, nhưng thật sự không cần Mặc cô nương tới chăm sóc ta. Nếu như Vương gia sợ người bên ngoài phát hiện điều gì, hay là trước khi Mặc Thần Y trị liệu cho Vương gia, Vương gia có thể cho phép ta ở một bên làm bạn." Lâm Sơ Cửu chớp chớp đôi mắt, vẻ mặt chờ mong nhìn về phía Tiểu Thiên Diệu.

So với căn bệnh của mình, nàng càng muốn nhìn xem Mặc Thần Y trị liệu hai chân cho Tiểu Thiên Diệu như thế nào, nói không chừng nàng còn có thể học trộm được vài chiêu, thuận tay hoàn thành nhiệm vụ của hệ thống, trị khỏi hai chân cho Tiểu Từ An.....

Bạn đang đọc truyện *Phi Quyền Khuyết Thiên Hạ* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 77: Chuyện cũ, dùng ân tình nhập phủ

Đôi mắt Lâm Sơ Cửu sáng đến nỗi dọa người, tất cả trong con người đều là bóng dáng của hẳn. Tiểu Thiên Diệu bị nàng nhìn chăm chú như vậy, trái tim trong ngực mất không chịu sự khống chế hiện lên vẻ kinh hoàng, chờ đến khi hẳn phát hiện ra, sự hồi hộp trong lồng đã được bình ổn lại.

Lời đề nghị của Lâm Sơ Cửu không được xem là quá đáng, cho dù cảm kích bao nhiêu, đối với bên ngoài đều biết Tiểu Thiên Diệu mời Mặc Thần Y tới là để chữa bệnh cho Lâm Sơ Cửu. Khi Mặc Thần Y trị liệu cho Tiểu Thiên Diệu, nếu như Lâm Sơ Cửu không đó, ngược lại sẽ khiến người hoài nghi.

Tiểu Thiên Diệu cố gắng tìm thật nhiều lý do để thuyết phục mình, để bản thân mình tin rằng hẳn cho phép Lâm Sơ Cửu tham dự vào, hoàn toàn là việc công xử theo phép công, không có một chút tình cảm riêng tư nào ở đây.

Lúc này, Tiểu Thiên Diệu hoàn toàn bỏ qua những nghi ngờ của mình, Tiểu Vương phủ sớm đã bị hẳn phong bế đến nỗi giống như thùng sắt, người ngoài không thể vào được, người bên trong nếu không có mệnh lệnh của Tiểu Thiên Diệu, cũng không có khả năng truyền tin tức ra ngoài. Hẳn chỉ cần đưa Lâm Sơ Cửu tới hậu viện, sẽ không có người nào biết Mặc Thần Y rốt cuộc đang trị liệu cho ai.

"Bốn vương sẽ nói với Mặc Thần Y." Tiểu Thiên Diệu mở miệng đồng ý. Đối lại, Lâm Sơ Cửu chỉ nói một câu: "Vương gia, ngài thật sự quá tốt."

Sau khi Lâm Sơ Cửu nói những lời này, con người của nàng sáng lên lấp lánh, Tiểu Thiên Diệu ngay lập tức cảm thấy quyết định của mình là đúng đắn.

Đương nhiên, hẳn là sẽ không tự mình đi tìm Mặc Thần Y để nói chuyện này. Tiểu Thiên Diệu tìm tới Lưu Bạch, nói Lưu Bạch đi tìm Mặc Thần Y.

"Thiên Diệu, yêu cầu này có thể quá đáng hay không?" Lưu Bạch dùng ánh mắt hoài nghi nhìn về phía Tiểu Thiên Diệu, hẳn từng hoài nghi Tiểu Thiên Diệu đã ngại ám.

"Có gì sai sao?" Tiểu Thiên Diệu chưa kịp trả lời, Tô Trà đã nhanh miệng nói.

"Có gì sai?" Lưu Bạch tàn nhẫn trừng mắt liếc Tô Trà một cái.

Tô Trà không thêm đề chút uy hiếp nhỏ này vào mắt. Ở bên ngoài hẳn đã đầu Tiểu Vương phủ rất nhiều chuyện, mặc dù Tiểu Thiên Diệu chưa tìm hán tinh số, nhưng trong lòng Tô Trà vẫn sợ. Hiện tại có cơ hội để tạo ấn tượng tốt với Tiểu Thiên Diệu, Tô Trà tuyệt đối không buông tha cơ hội tốt lần này.

"Lưu Bạch, khi Mặc Thần Y trị liệu cho Vương gia, Mặc cô nương khẳng định sẽ ở một bên đứng không?" Tô Trà bắt đầu phát huy miệng lưỡi ba tác của mình, thuyết phục Lưu Bạch.

"Đương nhiên." Mặc cô nương chính là đệ tử thân truyền của Mặc Thần Y, cũng là trắc phi tương lai của Thiên Diệu, hỗ trợ ở một bên là điều hết sức bình thường.

"Mặc Thần Y từng nói, muốn để Mặc cô nương chăm sóc Vương phi đúng không?" Tô Trà từng bước một, dẫn Lưu Bạch đi vào bẫy của mình.

Lưu Bạch tiếp tục gặt đầu.....

"Mọi người đều biết, Vương gia mời Mặc Thần Y tới phủ là để chữa bệnh cho Vương phi, đúng không?" Khi Tô Trà hỏi câu này, hẳn gần như bật cười.

Lưu Bạch lúc này mới nhận thấy được có điều không đúng, vội vàng giải thích: "Nhưng cũng không cần Vương phi phải ở một bên, đúng không?"

"Không cần nhưng cũng không thể. Vương phi là thế tử danh chính ngôn thuận của Vương gia. Mặc cô nương không là gì cả, chỉ là người ngoài nhưng vẫn có thể ở đó, vì sao Vương phi không thể ở đó? Hơn nữa, Vương gia bị thương hai chân, đến lúc đó khẳng định sẽ phải bôi thuốc và thay quần áo. Mặc Thần Y không được, hạ nhân không thể, vậy thì ai sẽ hầu hạ Vương gia? Mặc cô nương hay sao?"

Tô Trà nói với nhanh với vợ, Lư Bạch thật lâu sau mới có phản ứng lại, nhưng chỉ để ý tới câu nói kia "Mặc cô nương không là gì cả, chỉ là người ngoài".

"Tô Trà, Mặc cô nương không phải là người ngoài, năng ấy sẽ sớm trở thành trắc phi của Thiên Diệu." Lư Bạch nhàu mày, không thích Tô Trà ghét bỏ Mặc Ngọc Nhi.

"Người cũng nói sẽ sớm đúng không? Điều này có nghĩa hiện tại năng ấy không phải, năng ấy chính là người ngoài." Tô Trà chưa từng gặp Mặc Ngọc Nhi, nhưng hẳn cũng không ngại chán ghét Mặc Ngọc Nhi.

"Lư Bạch, đừng nghĩ quá đơn giản về nữ nhân. Thiên hạ này có rất nhiều nam nhân có quyền thế hơn Thiên Diệu, Mặc Thần Y muốn tìm người bảo vệ nữ nhi của hắn, vì sao không phải là người khác ngoài Thiên Diệu. Mặc cô nương có khả năng gì mà vào Tiểu Vương phủ, người đứng nghĩ đơn giản như vậy, đứng bị về bên ngoài của năng ấy là gì?"

Tô Trà chưa từng gặp Mặc Ngọc Nhi, cũng chưa từng giao tiếp với năng, nhưng chỉ dựa vào việc Mặc Thần Y dùng ân tình áp chế Tiểu Thiên Diệu cưới Mặc Ngọc Nhi, còn không cần bất cứ yêu cầu nào, chỉ cầu có thể để Mặc Ngọc Nhi bình an sống thanh cao trong quãng đời còn lại. Điều này cũng đủ khiến Tô Trà chán ghét. Bởi vì phương thức mà Mặc Ngọc Nhi gia vào Tiểu Vương phủ, không hề khác gì với di nương nhà hắn.

Chỉ vì ân huệ nên bức chủ mẫu người ta không thể không cưới, còn to ra mình là người thật thòi, bị ủy khuất, khiến cho nam nhân đau lòng vì bà ta, cuối cùng lạnh nhạt với vợ cả và các con vợ cả.

Nghe đến những bất công nhà mình, còn có nhị phu nhân vừa ghé vào vừa dỗi trạ kia, Tô Trà có gắng tươi cười, nhưng khi nghĩ tới hai mẫu tử hẳn bị ném ở một thôn trang tự sinh tự diệt, nghĩ đến những khổ sở mà hắn và mẫu thân phải chịu đựng mấy năm nay, hẳn không thể không thở dài một tiếng.

Lư Bạch biết sự tình của nhà Tô Trà. Trên thực tế, nếu năm đó không phải Tiểu Thiên Diệu và Lư Bạch cùng nhau cứu Tô Trà, Tô Trà và mẫu thân hắn, sớm đã bị cha hắn và vị nhị phòng Tô gia "cao quý tốt đẹp" kia đánh chết.

Tuy nhiên, Lư Bạch vẫn rất tin tưởng, "Mặc cô nương không giống như vậy."

"Nữ nhân trong thiên hạ đều giống nhau, người đứng qua xem trọng năng ấy." Tô Trà mừng vẻ mặt khác biệt, Lư Bạch lại rất muốn đánh Tô Trà một trận, nhưng khi nghĩ tới tình huống nhà Tô Trà, Lư Bạch thật sự không đành lòng hạ thủ, "Thôi, có nói với người cũng vô ích."

"Ta cũng lượt tiếp tục nói chuyện với người." Tô Trà liếc mắt nhìn Lư Bạch một cái, "Được rồi, người đi nói với Mặc Thần Y, Vương phi nương nương nhà chúng ta cho dù vô dụng cũng là nữ nhi tương gia đương triều, ngoại tôn nữ Trăn Quốc Công phi, của hồi môn nhiều đến nỗi có thể mua được một tòa thành. Vương phi nương nương không ngại cũng không thiếu bạc, sẽ không ăn cắp học nghệ và đoạt bát cơm của Mặc Thần Y. Vương phi chỉ muốn quan tâm tới Vương gia mà thôi."

"Người không thể nói chuyện để nghe một chút hay sao?" Lư Bạch tức giận đến nổi cắn răng. Tô Trà không nói ra tên của Mặc Ngọc Nhi, nhưng lời này lại đâm Mặc Ngọc Nhi dưới lòng bàn chân.

"Sao ta lại nói chuyện không để nghe chứ? Chẳng lẽ người muốn ta giống người, tăng bậc Mặc cô nương lên tận trời cao, lúc ấy mới trăm tờ khen ngợi ta để nói chuyện?" Tô Trà bắt đầu độc miệng, có thể khiến người tức chết. Lư Bạch cực kỳ tức giận, nhưng miệng lưỡi của hắn lại chưa bao giờ là đối thủ của Tô Trà.

Tiểu Thiên Diệu thấy thế nên đành phải ra mặt ngăn cản, "Được rồi, đừng nói nữa. Lư Bạch, người hãy nói với Mặc Thần Y quyết định của bốn vương."

"Được thôi." Lư Bạch không hề phản kháng, hẳn căn bản không thể đánh lại Tô Trà.

"Sớm đồng ý thì sẽ chẳng xảy ra chuyện gì." Tô Trà cao ngạo hừ một tiếng. Lư Bạch lượt giải thích với Tô Trà, cho dù giải thích thì hẳn cũng không thể giải thích rõ ràng.

Lư Bạch chạy đi tìm Mặc Thần Y, vốn tưởng rằng Mặc Thần Y sẽ không vui, không nghe Mặc Thần Y đồng ý ngay lập tức. Lư Bạch cảm thấy khó hiểu về chuyện này, nhưng dù sao hắn đã hoàn thành nhiệm vụ quay về phục mệnh là được.

"Cha, vì sao lại phải đồng ý?" Lư Bạch vừa đi, Mặc Ngọc Nhi lập tức đi ra.

"Ngọc Nhi, vì phụ biết con rất giỏi, nhưng Tiểu Vương gia lại không biết. Một người có hai mắt tốt như hắn dù mờ to cũng không nhìn thấy, không phân được tốt xấu. Nếu như có Vương phi ở đó, một tốt của con mới có thể khiến người nhìn thấy." Mặc Thần Y nhìn nữ nhi mình với vẻ mặt dịu dàng từ ái.

Mặc Ngọc Nhi đỏ tai, cứng mặt gắt gât đầu: "Cảm ơn cha, con sẽ làm tốt." Ít nhất, sẽ khiến cho con nít của nam nhân kia nhàn nhãng.

"Con chỉ cần làm sự tình con muốn, những chuyện khác phụ thân sẽ làm tốt giúp con." Mặc Thần Y vỗ vỗ tay Mặc Ngọc Nhi, "Thứ con muốn, vì phụ đều sẽ giúp con tranh đoạt. Con không cần tự hạ thấp thân phận và nhai nhót giống như vai hẻ để tranh đoạt nó."

"Vâng." Mặc Ngọc Nhi ngoan ngoãn gật đầu, Mặc Thần Y tươi cười, trong mắt lại nhanh chóng hiện lên một tia sát ý.

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Quyền Khuyết Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Hôn quân, muốn lấy mạng người

Không sai, Mặc Thần Y đang nổi lên sát tâm đối với Lâm Sơ Cửu, lúc trước ông ta nói muốn chờ tử cho Lâm Sơ Cửu cũng không phải chỉ nói cho vui, tuy nhiên điều đó không có nghĩa là ông ta dự định sẽ giữ lại mạng cho một kẻ ngang ngược giống như Lâm Sơ Cửu.

Đang như những gì Tô Trà đã nói, với thân phận, địa vị của Mặc Thần Y, ông ta muốn tìm một nam nhân có quyền thế cưới Mặc Ngọc Nhi làm vợ, chăm sóc năng ta cả đời không phải là việc gì khó.

Mặc Thần Y sợ dĩ chọn Tiểu Thiên Diệu là bởi vì Mặc Ngọc Nhi yêu thích Tiểu Thiên Diệu. Người phụ thân như ông ta, tất nhiên muốn nữ nhi đạt được nguyện vọng. Tuy nhiên, những điều này Mặc Thần Y sẽ không nói cho bất luận kẻ nào, và người khác cũng sẽ không nhận ra được điều này. Rốt cuộc, Mặc Ngọc Nhi khi ở trước mặt người khác, chưa từng to ra yêu thích Tiểu Thiên Diệu.

Hiện tại, Mặc Thần Y đã được mời vào trong phủ, sự tình bên ngoài đã được Tiểu Thiên Diệu đè ép xuống. Mặc dù không nhìn thấy xương cốt của sát thủ Chu Tử, nhưng có mấy chục vạn giải thưởng treo ở đó, hiện tại Chu Tử chính là chuột bạch qua phổ, hẳn ta căn bản không dám hiện thân. Hơn nữa, thiên hạ để nhất sát thủ Kinh Tri đã tiếp nhận sự ủy thác ám sát Chu Tử. Hiện tại Chu Tử lo cho bản thân đã khó chứ đừng nói tới việc ám sát Tiểu Thiên Diệu. Chỉ cần hắn ta vừa hiện thân sẽ lập tức bỏ mạng.

Đối với người chỉ đứng phía sau thì sao?

Hoàng thượng sau vài lần tổn thất nghiêm trọng, hơn nữa Tiểu Thiên Diệu luôn có phòng bị, Hoàng thượng muốn âm thầm điều động đại đội nhân mã vây giết Tiểu Thiên Diệu, gần như không có khả năng.

Đối với việc vây giết quang minh chính đại?

Tiểu Thiên Diệu không hề phạm tội, trừ khi Hoàng thượng muốn đeo trên lưng ta tiếng giết hại công thần và thân đệ, nếu không Hoàng thượng tuyệt đối sẽ không dễ dàng ra tay. Hơn nữa, Hoàng thượng căn bản không dám chắc chắn, nếu hẳn quang minh chính đại ra tay có thể giết chết được Tiểu Thiên Diệu hay không. Đến lúc đó nếu Tiểu Thiên Diệu không chết, hẳn sẽ phải chết.

Hoàng thượng nếm chua xót vỡ đổ nên không dám vọng động. Tiểu Vương phủ phòng thủ kiên cố nên không cần lo lắng thích khách tới ám sát, tất cả đều được chuẩn bị ổn thoả, chỉ chờ Mặc thần y động thủ là xong.

Mặc dù mới Mặc thần y rất khó, nhưng một khi ông ta đã đồng ý trị liệu cho Tiểu Thiên Diệu, ông ta lập tức trở nên dễ tính. Ngày thứ ba sau khi nhập phủ, Mặc thần y mang theo nữ nhi vào ở Cẩm Thiên Viện, bắt đầu trị liệu hai chân cho Tiểu Thiên Diệu, và Lâm Sơ Cửu cũng theo đó tiến vào.

Bên ngoài Cẩm Thiên Viện, có ba tầng thị vệ, canh gác ba tầng, không hề có một lỗ hổng. Thời gian ban giao của mỗi thị vệ đều không chắc chắn, bao đảm không có người nào có thể lợi dụng việc đôi gác lên vào; kết nối liên mạch giữa các thị vệ là không thể, vì thế nên người bên ngoài không thể len vào trong phủ.

Hạ nhân hầu hạ trong viện Tiểu Vương phủ đều là lão nhân, đều do đích thân Tào quân gia lựa chọn, đảm bảo rằng Cẩm Thiên Viện vẫn có thể hoạt động suôn sẻ mà không cần phải tiếp xúc với bên ngoài nhiều.

Đang vậy, trong trị liệu, không cho phép kẻ nào ra vào Cẩm Thiên Viện, toàn bộ ăn uống tiêu tiêu đều được gửi quyết ở Cẩm Thiên Viện, bao gồm cả Tiểu Thiên Diệu.

Chu tử và toàn bộ người hầu trung thành với Tiểu Vương phủ đều tập trung ở Cẩm Thiên Viện. Để tránh cho việc Hoàng thượng đột ngột hạ thánh chỉ tới Tiểu Vương phủ, hoặc truyền chiếu người Tiểu Vương phủ tiến cung, người Tiểu Vương phủ không thể không công bố với bên ngoài, nói rằng Mặc Thần Y đã bắt đầu trị bệnh cho Vương phi, Vương gia sẽ đồng hành cùng nương trong suốt quá trình điều trị, không có tâm để xử lý công vụ. Toàn bộ sự việc trong ngoài Tiểu Vương phủ đều được gác lại, chờ đến khi việc điều trị cho Tiểu Vương phi kết thúc.

Bằng cách này, không những tránh ngại lời của bất phùng, cũng tránh cho việc trong cung đột nhiên truyền Tiểu Thiên Diệu tiến cung, để Hoàng thượng không có lý do gì hay lý do làm gián đoạn việc trị liệu, nếu không sẽ gây cho Tiểu Vương phủ hoặc Tiểu Thiên Diệu phiền toái rất lớn.

Những lời này vừa được tung ra, tin đồn bắt đầu lan rộng khắp kinh thành. Lần này Tiểu Vương gia càng nổi tiếng hơn cả lúc trước, chỉ vì mỹ nhân mà không màng tới chính sự.

Nhưng dù vậy cũng có những kẻ như hăm mộ vận may của Lâm Sơ Cửu, ngay cả Lâm Uyển Đình bệnh tình vừa mới có chút khởi sắc, sau khi nghe thấy Tiểu Vương có "tình cảm vô cùng sâu sắc" với Lâm Sơ Cửu, không thể không buồn bã thương tâm. Trong lòng nàng ta một lần nữa nảy mầm, ý tưởng lúc trước vì sao không phải là nâng ta gá vào Tiểu Vương phủ.

Nếu như nâng ta gá vào Tiểu Vương phủ, nữ nhân được Tiểu Vương sủng trong lòng bàn tay chính là nàng ta. Thái tử phi và Hoàng hậu cái gì, giờ phút này ở trong mắt Lâm Uyển Đình, đều không quan trọng bằng tình cảm sâu nặng của Tiểu Vương.

Càng không chiếm được sẽ càng muốn có, đứng nơi bàn thân Lâm Uyển Đình nhất kiến chung tình đối với Tiểu Thiên Diệu, cho dù tính cách của Lâm Uyển Đình là thích đoạt đồ của Lâm Sơ Cửu, tình cảm của nàng ta đối với Tiểu Thiên Diệu lại giống như ma chướng, mỗi ngày nàng ta đều luôn nhắc tới tên Tiểu Thiên Diệu. Thái Tử thâm tư thâm lường ta đều phơi lộ, điều này khiến cho Lâm phu nhân lo lắng, dù khuyên bảo Lâm Uyển Đình cũng không nghe, vì vậy Lâm phu nhân không có cách nào với Lâm Uyển Đình, chỉ có thể lo lắng suông mà thôi.

Các kẻ như nữ đều khen Tiểu Vương phủ có tình có nghĩa, nhưng nam nhân lại không nghĩ như vậy. Trong mắt bọn họ, nam nhân có thể yêu thích sắc đẹp, nhưng không thể trăm mê trong tư tình nữ nữ.

Một số cường sinh có tính cách cực đoan, thậm chí còn mủi miệng nói "May mắn là tiền hoàng không lập Tiểu Vương làm trứ quân. Nếu như Tiểu Vương trở thành hoàng đế, hẳn sẽ trở thành hôn quân, chỉ vì một mỹ nhân không cần giang sơn. Đến lúc đó, hẳn hạnh phúc với mỹ nhân của mình, nhưng bị tách chúng ta lại khổ."

Thư sinh ở Đông Văn có quyền thảo luận chính sự, thư sinh công kích quan viên, tình hình chính trị đương thời cũng không được xem là trái pháp luật. Nhưng, những lời của cường sinh này chỉ thẳng tới vị trí đế vương, như thể được xem là quá bốn phận. Sau khi hắn ta nói ra những lời này không bao lâu sau, hắn ta đã bị người quan phủ mời đi "Uống trà", sau đó thì không thấy xuất hiện nữa.

Lần này, thực sự giống như nổ tung nổ. Nôm na thì sinh, học sinh càng kịch liệt chỉ trích nạn hôn đối với Tiểu Thiên Diệu. Mặc dù không dám nói trắng ra giống như cuồng sinh, nhưng những lời chỉ trích cũng đủ chọc nhẩn tâm. Sau đó một áng văn chương trào phúng được phát hành, rất nhanh đã được lưu truyền ở trong kinh thành.

"Nhất định là có người cố ý, nhất định là như vậy." Tô Trà nhìn thấy văn chương công kích Tiểu Thiên Diệu mà thuộc hạ truyền đạt tới, tức giận đến nổi nắm thẳng vào bàn. Nhưng, hẳn chỉ là một tư sinh yếu ớt, đâm một quyền xuống bàn nhưng bàn không bị sứt mẻ chút nào, còn bản tay mình lại đau đến nổi sưng đỏ, ngay cả cầm bút cũng cầm không được.

"Công tử, thuốc mỡ." Thuộc hạ Cơ Linh đứng kia đưa thuốc mỡ tới, Tô Trà vừa bôi thuốc vừa lầm bầm: "Tức giận giùm Thiên Diệu khiến tay bị thương thật sự không đáng. Thiên Diệu không lo lắng, ta ở đây lo lắng làm gì?" Hẳn sâu muốn chết, nhưng cũng không thay đổi được sự tình bên ngoài.

"Vương gia không biết." Thuộc hạ sẽ giải thích sau với Tiểu Thiên Diệu.

Cẩm Thiên Viện đã hoàn toàn phong bế, tin tức không thể truyền ra cũng không thể truyền vào. Đương nhiên cho dù có thể truyền vào, Tô Trà cũng sẽ không truyền tin tức này vào, tránh cho Tiểu Thiên Diệu thêm phiền lòng.

"Công tử, nên làm gì đối với lời đồn đãi bên ngoài bây giờ?" Thuộc hạ tiếp nhận thuốc mỡ, hỏi.

"Cứ để bọn họ nháo đi, chỉ cần không nháo tới Tiểu Vương phủ thì không sao." Việc quan trọng cấp bách nhất là hai chân của Tiểu Thiên Diệu, Tô Trà hiện tại không có năng lực để quản những chuyện khác.

"Chỉ sợ sự tình nháo lớn, những thứ sinh cực đoan đó sẽ kích động những người có tâm, công vậy Tiểu Vương phủ." Đến lúc đó bọn họ muốn ngăn cản cũng cản không được, không ngăn cản cũng không được.

"Người lo lắng không phải không có lý, nhưng chuyện này chúng ta cần bàn không thể nhúng tay vào. Thắc mắc tất cả mọi chuyện ở sau lưng chính là người kia." Tô Trà chỉ chỉ trên trời.

Ở kinh thành, người dám nhắm vào Tiểu Vương phủ, hơn nữa chỉ trong một khoảng thời gian ngắn đã có thể nhắc lên sóng to gõ lớn, chỉ có đương kim thánh thượng. Và Tô Trà tự nhận hẳn không có bản lĩnh kia, dám đối đầu với đương kim thánh thượng.

Hắn hiện tại chỉ có thể gài hết hy vọng vào Mặc Thần Y, hy vọng ông ta có thể sớm điều trị được cho Tiểu Thiên Diệu, để Tiểu Thiên Diệu có thể ra ngoài và tự mình giải quyết những việc này. Nhưng.....

Bệnh đến như nư kỳ, bệnh đi như kéo tơ. Chưa kể tới hai chân của Tiểu Thiên Diệu đã bị kéo dài rất lâu, cho dù ngay khi bị thương lập tức được trị liệu, trong lúc nhai thuốc cũng không thể đứng dậy được.

Và hoàng đế lợi dụng lúc Tiểu Thiên Diệu bị bệnh, muốn mạng của Tiểu Thiên Diệu, sao có thể chỉ có một tay như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Quyền Khuyết Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 79: Chua xót, không phải cố ý cũng không được

Không dễ ý tới chuyện bên ngoài, giống như thứ sinh một lòng chỉ đạo sách thánh hiền, so sánh với những quan viên kinh nghiệm quan trường, vừa đơn thuần lại nhiệt huyết. Khách động một đám người như vậy là tốt nhất, khi đầu óc nóng lên sẽ gây ra những chuyện mà người thường không ai dám làm.

"Phải thêm mấy thứ sinh tiếp tục lan truyền, trăm muốn nghe những tiếng nói khác nhau." Tiểu Thiên Diệu dùng dư luận để gạt ra sạch thanh danh của mình, hiện tại Hoàng thượng cũng dùng phương pháp tương tự, đẩy Tiểu Thiên Diệu xuống dưới.

"Nhớ kỹ, trăm không cần nói hẳn không tốt." Hoàng thượng phái người dẫn đường tung lò đồn đãi, nhưng lại không muốn làm quá mức. Rốt cuộc, những người thông minh đều có mắt, vì vậy hoàng thượng không muốn thân tự nhin ra được bản thân hẳn gặp không chờ nói, không từ thủ đoạn đối phó với Tiểu Thiên Diệu tàn tệ. Nếu vậy sẽ khó tránh khỏi nhằm tâm mắng hấn tàn bạo.

"Thuộc hạ đã hiểu." Người tới vẫn gọi gài bắt động không nhúc nhích, chờ đến khi Hoàng thượng phân phó xong, lúc này người kia mới đứng dậy cáo lui.

"Người tới, tuyền Lâm tướng vào yết kiến." Hoàng thượng không ngừng một chút, mệnh lệnh hết người này tới người khác.

"Thần tham kiến thánh thượng." Lâm tướng tiến vào, tinh thần có chút hơi kém.

Nữ nhi báo bối của hắn đập đầu vào tường ở Tiểu Vương phủ, đại phu nói trên trán trán thượng sẽ lưu lại sẹo, chỉ với vết sẹo kia, vị trí Thái Tử Phi của Lâm Uyển Đình sẽ gặp ngay hiểm.

Không thể kết thân với Hoàng thượng, còn gài nữ nhi cho đệ đệ mà Hoàng thượng ghét nhất, điều này quả thực là muốn lấy mạng của hắn.

Mấy ngày nay Lâm tướng đều sầu não đến nỗi ăn cơm không vò.

"Ái khanh miễn lễ." Hoàng thượng như mây, giọng nói bất giác lạnh hơn vài phần. Lâm tướng vội lên tinh thần, lúc này Hoàng thượng mới vừa lòng gật đầu, "Lâm ái khanh, trăm nghe nói vài ngày trước, có ngư sử hạch tội Ninh Viễn tướng quân mạo phạm quân lĩnh, tham ô ngân lượng trợ cấp cho các tướng sĩ, việc này có thật hay không?"

Mặc dù đó là câu hỏi nhưng ý khẳng định lại rất hiển nhiên. Ninh Viễn tướng quân là tâm phúc của Tiểu Thiên Diệu, thủ quân ba vạn đại quân, đúng là được Tiểu Thiên Diệu giao quyền trước đó không lâu. Lúc này Hoàng thượng nhắc tới việc này, không cần nói ra cũng biết dụng ý.

Nghe giọng điệu cũng biết được tên bài hát, Lâm tướng luôn luôn ngoan ngoãn và ăn hiền để tâm. Vì vậy lúc này Hoàng thượng nói rõ ràng như thế, Lâm tướng sao có thể không thể hiểu rõ.

Cái gì mà mạo phạm quân lĩnh, tham ô ngân lượng, Ninh Viễn tướng quân có làm hay không đều không quan trọng, có chứng cứ hay không cũng không quan trọng. Tóm lại, bọn họ cần phải mượn chuyện này, để những thứ sinh kia nhìn xem, Tiểu Vương vì mỹ nhân không cần giương sơn, thuộc hạ đều là một đám người thế nào.

Đối với việc nếu phe phái Tiểu Vương phản kích thì sao?

Tiểu Vương không thể nào ra khỏi phủ, không có người nào sẽ mạo hiểm chọc giận hoàng đế, bảo vệ một con tốt nhỏ.

Mặc dù hai người quân thần không nói ra rõ ràng, nhưng trong lòng hai người đều hiểu rõ cần phải làm gì kế tiếp. Lâm tướng lui ra, Hoàng thượng xoa xoa ấn đường, đang muốn nhắm mắt tĩnh dưỡng một lát thì thấy thái giám tâm phúc đi tới nói: "Thánh thượng, Quý Phi trong cung sai người qua báo, tật chân của An Vương lại tái phát, thái y không giúp được gì. An Vương đau đến nỗi mặt không còn chút máu, ngón tay đều chuyển qua màu đen."

"Tư An....." Sắc mặt Hoàng thượng biến đổi, đột nhiên đứng dậy, "Bãi gãi tới Thanh Hòa Điện!"

.....

Trong Thanh Hòa Điện, An Vương Tiểu Từ An mặt không có chút máu nằm ở trên giường, toàn thân đau nhói, đôi môi run rẩy, trán đầy mồ hôi, mười ngón tay dính đầy máu đang tím chặt lấy chân.

Nhưng cho dù như vậy, hẳn cũng không hề rên lên một tiếng, người không biết còn tưởng rằng hẳn không đau.

"Tư An, con có khỏe không?" Hoàng thượng bước tới mép giường, cần bàn không có tâm tư quan tâm tới cung nhân đang quỳ đầy đất.

Tiểu Từ An khó khăn lắc lắc đầu, hẳn không nói gì vì sợ mình vào mở miệng sẽ mất hết lần đau đớn. Chu Quý Phi vội vàng tiến lên giải thích, "Thánh thượng, Tư An quá đau, không thể nói chuyện."

"Trẫm biết, trẫm biết." Hoàng thượng ngồi ở mép giường, rất muốn an ủi Tiểu Từ An nhưng lại không thể nào xuống tay. Hoàng thượng nhìn thấy Tiểu Từ An đang có kim nén đau đớn, lửa giận lập tức phát tiết ở trên người thái y, "Thái y, thái y ở đâu? Mau tới!"

.....

Thanh Hòa Điện gì bay chó sủa. Cấm Thiển Viện trong Tiểu Vương phủ lại rất hoà nhã, ít nhất bề ngoài chính là như thế.

Mặc Thần Y đầu tiên dùng ngón chạm với Tiểu Thiên Diệu, kích thích gân mạch hai chân của hắn, tiếp theo lại báo Mặc Ngọc Nhi xoa ấn huyết vị cho Tiểu Thiên Diệu, nhưng đã bị Tiểu Thiên Diệu cự tuyệt, lý do là: Việc nặng nhọc này không cần làm phiền Mặc cô nương.

Việc nặng nhọc không thể để Mặc cô nương làm, vậy thì để ai làm?

Mặc Thần Y vốn định kêu đồ đệ của mình tới, nhưng Tiểu Thiên Diệu đã nói trước một bước: "Vương phi, làm phiền."

Hắn có ý gì?

Lâm Sơ Cửu đứng tại chỗ, chớp đôi mắt. Nàng thề, nàng không hề cố gắng tận tình Tiểu Thiên Diệu, nàng chỉ cảm thấy tức giận, thực sự tức giận!

Mặc Ngọc Nhi không thể làm việc nặng nhọc, nàng có thể làm hay sao?

Nàng kém cỏi chỗ nào so với Mặc Ngọc Nhi?

Quả thực rất quá đáng!

"Ta....." Nàng còn chưa nói ra câu tiếp theo, Tiểu Thiên Diệu đã vẩy tay về phía Lâm Sơ Cửu, "Lại đây, cẩn thận lắng nghe Mặc Thần Y nói, nếu xảy ra sai sót, bốn vương sẽ không buông tha nàng."

Giữa phu thê mà nói "ta" hay "không ta", giống như đang nói tới nhân tính dân gian, để lộ một chút ái muội rung động lòng người. Nhưng Tiểu Thiên Diệu nói ra lại rất ngang ngạnh, giống như chủ nhân đối đãi hạ nhân, không có một chút khách khí.

Nếu như không có người ngoài ở đây, Lâm Sơ Cửu tuyệt đối sẽ không để ở trong lòng, trừ khi Tiểu Thiên Diệu không nói. Tuy nhiên, hiện tại không được, nàng không thể và không làm được như trước đây, xem như chưa từng phát sinh sự tình gì.

Tiểu Thiên Diệu ở trước mặt Mặc Thần Y và Mặc Ngọc Nhi, xem nàng giống như hạ nhân, hai người này sau này sẽ xem nàng như thế nào? Đợi sau khi Mặc Ngọc Nhi vào cửa, vương phi còn có vị trí của nàng nữa sao?

Lâm Sơ Cửu oán giận, nàng tự nhận bản thân mình xem như cũng có tình có nghĩa với Tiểu Thiên Diệu, nhưng Tiểu Thiên Diệu đáp lại nàng là gì?

Vinh viễn là một con dao đâm máu!

Nàng không quan tâm tới việc Tiểu Thiên Diệu nạp thêm trắc phi, cũng không để bụng Tiểu Thiên Diệu có nữ nhân khác, nhưng vấn đề là Tiểu Thiên Diệu không thể đánh vào mặt nàng ở trước mặt một nữ nhân khác, gắp đập lên sự kiêu ngạo của nàng, xem Lâm Sơ Cửu giống như hạ nhân, ngay cả khi không có ý cũng không thể được.

Nàng không tranh đoạt sủng ái của Tiểu Thiên Diệu, nhưng danh dự thuộc về bản thân mình cũng không cho nàng hay sao? Nàng không muốn những ngày tháng sau này ngoài việc phải nhìn xem sắc mặt Tiểu Thiên Diệu mà sống, còn phải nhìn xem sắc mặt của Mặc Ngọc Nhi.

Trong lòng Lâm Sơ Cửu khó chịu, nhưng ghen khuất chính là, cho dù nàng khó chịu đi chăng nữa, giờ phút này cũng không thể biểu hiện ra ngoài. Nếu nàng mạnh mẽ đấu tranh với Tiểu Thiên Diệu, cuối cùng, người duy nhất phải chịu đựng chính là nàng.

Nàng muốn giữ thể diện, Tiểu Thiên Diệu cũng muốn. Nàng không thể đánh vào mặt Tiểu Thiên Diệu trước mặt một người ngoài.

Lâm Sơ Cửu âm thầm nhéo cổ họng một chút, nuốt hết sự chua xót trong mắt trở về. Nàng tươi cười sáng lên, giống như không biết trong lời nói của Tiểu Thiên Diệu ẩn lờ bao nhiêu. Nàng cười tìm tìm đi đến bên người Tiểu Thiên Diệu, ưu nhã nhắc vẩy lên, không quan tâm tới người bên ngoài, trực tiếp ngồi xuống bên cạnh người Tiểu Thiên Diệu, nửa hôn đối nửa bắt mắt triệu ghẹo nói: "Vương gia, trước mặt người ngoài đừng hung dữ như vậy, chúng ta là phu thê thì không sao. Ta biết chàng không phải muốn khiến ta sợ, nhưng người khác sẽ sợ, đúng không? Ngọc Nhi muội muội"

Người khác là ai, không cần nói cũng biết.

Đáng tiếc, người khác là Mặc Ngọc Nhi không hề mặt cũng không để ý tới Lâm Sơ Cửu. Cũng may Lâm Sơ Cửu cũng không mong đợi Mặc Ngọc Nhi sẽ phối hợp với mình. Nàng nhẹ nhàng đặt một chút trên đầu Tiểu Thiên Diệu, "Chàng xem, chàng đã dọa sợ Ngọc Nhi muội muội rồi!"

Giọng điệu mang theo oán trách, nhưng cứ chỉ là hiện ra sự thân mật. Sự thân mật này là thứ mà người thứ ba không thể nào chen chắn. Mặc Thần Y và Mặc Ngọc Nhi nhìn xem cực kỳ chói mắt, nhưng sau khi suy nghĩ cẩn thận lại cảm thấy đó chỉ do một mình Lâm Sơ Cửu tình nguyện, Tiểu Thiên Diệu từ đầu tới cuối đều không hề phối hợp, nhiều lần chỉ là mục kẹ mà thôi, nhưng.....

Ngày khi bọn họ đang tự an ủi mình như vậy, Lâm Sơ Cửu đã thực hiện một hành động khác.

Chương 80: Đồi lập, thật ra là tới học lén

Nếu Tiêu Thiên Diệu không phớt hơ, đối với Lâm Sơ Cửu cần bản không tạo thành bất luận ảnh hưởng gì. Tiêu Thiên Diệu đen mặt phớt lờ, Lâm Sơ Cửu thậm chí còn kéo kéo ống tay áo Tiêu Thiên Diệu, đa mật dày nói "Vương gia, cười một cái. Ngồi xem, tất cả mọi người đều bị ngài dọa sợ hết rồi."

Lâm Sơ Cửu dùng "mọi người" để đại diện cho chính mình. Mặc Thần Y và Mặc Ngọc Nhi dường như suy tư điều gì. Tất cả thị vệ và Tào quân gia bên ngoài của chưa bị bước vào đều ngăn cả người: Vương phi, ngài thật sự sẽ tốt khi đại diện cho chúng ta sao?

Hơn nữa, ngài muốn Vương gia cười một cái, ngài thật sự không phải đang tìm chết?

Bọn họ không đành lòng xem!

Thị vệ cũ đầu, Tào quân gia yên lặng lui về phía sau một bước, giữ bộ bản thân mình vẫn chưa từng tiến vào; Mặc Thần Y và Mặc Ngọc Nhi lại rất chờ mong, muốn nhìn xem Tiêu Thiên Diệu làm thế nào khiến Lâm Sơ Cửu mất mặt. Nhưng khiến cho bọn họ bất ngờ chính là, Tiêu Thiên Diệu cần bản không hề tức giận.

Mặc dù Tiêu Thiên Diệu không cười, nhưng biểu tình trên mặt lại dịu đi mấy phần. Hắn nắm lấy bàn tay đang quấy rối của Lâm Sơ Cửu, thấp giọng nói: "Không được nghịch ngợm."

Giọng nói của hắn vẫn lạnh lùng như trước, nhưng ý trong lời nói lại hiện lên sự thân mật. Tất cả mọi người ở đây, bao gồm cả Lâm Sơ Cửu đều sửng sốt đến nỗi choáng váng.

Khi Lâm Sơ Cửu nói ra câu kia, nàng đã chuẩn bị tốt tinh thần để nhận chỉ trích của Tiêu Thiên Diệu, sau đó nàng sẽ phản kích lại. Dù sao Tiêu Thiên Diệu sẽ không đánh nàng trước mặt người khác, nhưng không ngờ sự tình đã hoàn toàn chuyển biến.

Tiêu Thiên Diệu đã bị quý bảm vào người?

Lâm Sơ Cửu mở to hai mắt nhìn hắn, nhưng chỉ thấy Tiêu Thiên Diệu cúi mặt cười, nói với Mặc Thần Y: "Mặc Thần Y đừng trách, Vương phi còn nhỏ tuổi, tâm tính của tiểu hài tử."

"Không, không sao." Khoe miệng Mặc Thần Y hơi gượng. Tiêu Thiên Diệu thật sự không phải cố ý? Đòi phu thê này thật sự khiến người chán ghét.

"Ngồi gần đây." Tiêu Thiên Diệu thấp giọng nói một câu với Lâm Sơ Cửu.

"Vâng, Vương gia." Tiêu Thiên Diệu vừa mới cho nàng một mùi, Lâm Sơ Cửu cũng sẽ không khiến Tiêu Thiên Diệu mất mặt.

Nàng không phải nữ nhân thông minh, nhưng cũng biết bảo vệ tôn nghiêm của mình trước mặt người khác, đặc biệt mũi nam tử dưới lòng bàn chân là hành vi ngu xuẩn nhất. Tiêu Thiên Diệu đã lui một bước, nàng không thể tiếp tục được một tác lại muốn tiến một bước.

Sự tình đã được tiết lộ như vậy, Lâm Sơ Cửu trở thành tiểu hài tử giống như lời Tiêu Thiên Diệu đã nói, ngồi xổm trước mặt Tiêu Thiên Diệu, nghe Mặc Thần Y liên tiếp tuôn ra tên huýt vĩ, sau đó những ngón tay của nàng chuẩn xác dừng lại ở trên huýt vĩ, dùng lực đạo lần lượt ấn xuống.

Tiêu Thiên Diệu sớm đã biết ý thuật của Lâm Sơ Cửu không tệ, nàng chuẩn xác nhận ra được huýt vĩ cũng không có gì kỳ lạ, nhưng Mặc Thần Y thì khác.

Mặc Thần Y biết Lâm Sơ Cửu từng học về ý thuật, nhưng chỉ xem năng giống như khuê nữ đi theo người khác học được một ít. Vì vậy khi Tiêu Thiên Diệu nói để Lâm Sơ Cửu thay thế Mặc Ngọc Nhi ấn huýt vĩ cho hắn, Mặc Thần Y không thêm ngăn cản, ý định muốn mượn cơ hội này khiến Lâm Sơ Cửu mất mặt, không nghĩ tới.....

Lại khiến Lâm Sơ Cửu có thể lên mặt.

Mặc Thần Y giống như suy tư điều gì, nhìn thoáng qua Lâm Sơ Cửu, nhưng cuối cùng cũng không nói gì. Ông ta chỉ không ngừng đọc tên những huýt vĩ trên đùi và lực đạo ấn xuống.

Lâm Sơ Cửu cũng biết Mặc Thần Y đang muốn gây khó dễ với nàng, nhưng nàng không để ở trong lòng. Nàng chạy tới Cẩm Thiên Viện là vì muốn học làm tay nghề. Mặc Thần Y gây khó dễ cho nàng một chút cũng là điều hết sức bình thường. Chỉ cần Tiêu Thiên Diệu không ra tay áp nàng, nàng cần bản không để Mặc Thần Y và Mặc Ngọc Nhi vào trong mắt.

"Những huýt vĩ vừa rồi, trình tự huýt vĩ và lực đạo đều không thể sai lầm, mỗi ngày ấn xuống ba lần, mỗi lần nửa canh giờ (1h)." Mặc Thần Y lần nữa vẫn gây khó dễ cho Lâm Sơ Cửu.

Mặc Thần Y vừa nói Lâm Sơ Cửu vừa ưỡn ẹo, chỉ cần nàng quen thuộc với huýt vĩ thì sẽ không gây ra lỗi. Tuy nhiên, Mặc Thần Y chỉ nói một lần, sau đó bảo Lâm Sơ Cửu có thể mà làm. Người bình thường cần bản không thể làm được, ngay cả bản thân Lâm Sơ Cửu cũng không thể thực hiện. Nhưng, cũng may nàng có Hệ thống Y Sinh nghịch thiên.

Hệ thống Y Sinh có chức năng lưu trữ hướng dẫn. Có Hệ thống Y Sinh ở đây, Lâm Sơ Cửu hoàn toàn không cần phải lo lắng bản thân mình sẽ gây ra lỗi. Vì vậy nàng cười đáp lại: "Mặc Thần Y yên tâm, ta đã nhớ kỹ. Sự tình của Vương gia ta đều ghi tạc trong lòng, sẽ không có sai lầm."

Lâm Sơ Cửu nói chuyện nhưng động tác trên tay vẫn không dừng lại, lặp lại một lần nữa. Sau khi Mặc Thần Y nhìn một lúc lâu, phát hiện cần bản nàng không hề ấn sai. Mặc Thần Y thật sự không biết nên vui hay nên ảo não.

Nếu như Lâm Sơ Cửu không phải là Vương phi của Tiêu Thiên Diệu, chỉ sợ Mặc Thần Y sẽ vỗ tay trăm trổ khen ngợi, muốn hỏi Lâm Sơ Cửu có nguyên ý bài ông làm thấy hay không.

Đệ tử có thiên phú như thế, đúng là hiếm thấy. Nhưng, Lâm Sơ Cửu lại là Tiểu Vương phi, cho dù nàng có thiên phú thì như thế nào, Mặc Thần Y cũng không có khả năng xem trọng nàng, khen nàng một câu "không tệ" đã là hiếm thấy.

"Vương phi thông minh, Bộ phu đi chuẩn bị thuốc tắm, sau nửa canh giờ nữa sẽ quay lại." Mặc Thần Y khẽ thở dài, trước khi rời đi còn không quên liếc mắt nhìn xem Lâm Sơ Cửu một cái.

Một măm ngon tốt như thế, vì sao lại là tình địch của nữ nhi mình?

Mặc Ngọc Nhi đi sát theo sau Mặc Thần Y. Vì mỹ nhân băng thanh ngọc khiết này, con mắt lúc này rốt cuộc cũng nhìn xem Lâm Sơ Cửu, nhưng ánh mắt lại tối nghĩa khó hiểu.

Cũng đúng, bản thân mình phải mất một canh giờ (2h) mới nhớ kỹ huýt vĩ, trình tự. Lâm Sơ Cửu chỉ nghe một lần đã có thể nhớ kỹ. Nếu như đối thành bất luận một người nào khác đều sẽ cười không nổi.

Tào quân gia lại rất vui lòng. Khi Mặc Ngọc Nhi đi tới bên người Bào, Bào khó khăn lắm mới cười ha ha và nói một câu: "Mặc có nương đi thông thả."

Vương phi nhà bọn họ thật là lợi hại, nhìn biểu tình hồi thôi của Mặc có nương..... Thật sự cho rằng giấu mặt đi thì người khác không thể nhìn ra được sao? Cũng không nhìn xem tình huống chủ tử trong phủ bọn họ như thế nào.

Tào quân gia vốn định tiến vào để nói gì đó, nhưng Bào nhìn thấy Lâm Sơ Cửu đang ngồi xổm trên đất và mặt xa cho Tiêu Thiên Diệu. Lão sợ Lâm Sơ Cửu mệt mỏi nên tự mình vỗ vâng mang tới một cái ghế thấp, "Vương phi, ngài ngồi đi." Muốn nàng ngồi xổm nửa canh giờ (1h), chân nàng đều sẽ tê rần.

"Cảm ơn Tào quân gia." Lâm Sơ Cửu quay đầu lại cười, sau đó đứng dậy ngồi xuống, động tác trên tay vẫn không dừng lại, sau đó nàng vẫn luôn rũ mắt xuống, không hề nhìn Tiêu Thiên Diệu, chỉ nhìn chăm chăm vào ngón tay của mình.

Người không hiểu còn tưởng rằng, Lâm Sơ Cửu đang cố gắng tập trung lực chú ý để khỏi mắc lỗi, nhưng Tiêu Thiên Diệu lại biết Lâm Sơ Cửu không vui.

Khi Lâm Sơ Cửu không vui, nàng đều thích duy trì sự im lặng, không nói lời nào cũng không thể hiện cảm xúc tiêu cực của mình, thực sự dễ dàng khiến người bỏ qua sự hiện diện của nàng. Tuy nhiên, mỗi một lần Tiêu Thiên Diệu đều có thể chuẩn xác nắm bắt được điều này.

Sau khi đuổi Tào quân gia rồi đi, Tiêu Thiên Diệu nhìn bàn tay ngọc đang đứng ở trên đùi mình, cau mày.

Hắn không hiểu vì sao Lâm Sơ Cửu không vui?

Là vì Mặc Thần Y gây khó dễ cho nàng hay sao?

Không có đạo lý! Mặc Thần Y cần bản không thể gây khó dễ cho nàng, không phải có thể nhìn thấy Mặc Thần Y và Mặc Ngọc Nhi xụ mặt lúc rời đi sao?

Vậy thì bởi vì sao?

Bởi vì khi Mặc Thần Y gây khó dễ cho nàng, hắn không ra mặt giúp nàng?

Nếu đúng như vậy, vậy hắn nên nói chuyện với Lâm Sơ Cửu, có một số việc hắn không tiện ra mặt, càng không thể trực tiếp đứng về phía bên Lâm Sơ Cửu.

Hắn muốn nói chuyện rõ ràng với Lâm Sơ Cửu, nhưng chỉ sợ sẽ nung tới phiền toái cho Lâm Sơ Cửu.

Giống như hiện tại, hắn già võ không biết gì hết, vậy nên Mặc Thần Y và Mặc Ngọc Nhi có thể hiện lên bộ mặt thật. Bọn họ có thể che dấu ý định thật sự và âm thầm ngăn cản Lâm Sơ Cửu. Đến lúc đó, hắn sẽ bị mặt giáp nàng. Đó mới là điều có lợi nhất cho Lâm Sơ Cửu.

Hắn có nên nói cùng nàng một tiếng hay không?

Tiêu Thiên Diệu nhìn đầu đen đen như mực của Lâm Sơ Cửu, trong lúc nhất thời phân vân.....

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Quyển Khuyết Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: Rối rắm, Vương gia không vui

Tiêu Thiên Diệu từ trước tới nay vẫn luôn không phải là người do dự thiếu quyết đoán, nhưng chuyện này lại khiến hắn do dự, trong lúc nhất thời không biết nên quyết định thế nào.

Hắn nên hỏi hay là không nên hỏi?

Lý trí nói cho hắn biết, không thể hỏi.

Hắn là ai, Lâm Sơ Cửu là ai, vì sao hắn cần phải để ý tới chuyện Lâm Sơ Cửu có vui hay không?

Nhưng hắn lại không thể nào không chế được cảm xúc của mình, hắn thật sự muốn biết rõ ràng vì sao Lâm Sơ Cửu không vui, để lần sau hắn có thể tránh.

"Khụ khụ....." Tiểu Thiên Diệu tự nói với bản thân mình, hẳn chỉ muốn thu thập ý kiến bất đồng, cùng một sự kiện nhưng người khác nhau có thể nhìn ra những vấn đề khác nhau.

"Vương gia cảm thấy khó chịu trong cổ họng? Có muốn uống nước hay không?" Lâm Sơ Cửu ngừng đầu, đôi mắt bình tĩnh không hề gợn sóng, nhưng hốc mắt hơi đỏ lại tiết lộ cảm xúc chân thật của nàng.

"Nàng không vui?" Tiểu Thiên Diệu không hề do dự, trực tiếp hỏi.

"A?" Lâm Sơ Cửu sững sờ khi bị Tiểu Thiên Diệu bắt ngờ hỏi như thế.

"Vi sao?" Tiểu Thiên Diệu chỉ nghĩ Lâm Sơ Cửu đang muốn trốn tránh.

"Chuyện gì vậy?" Đầu óc nàng hoàn toàn không theo kịp tiết tấu.

"Vi sao lại không vui?" Nếu như đã mở miệng hỏi, Tiểu Thiên Diệu lập tức không cảm thấy ngượng ngùng nữa.

Lâm Sơ Cửu lúc này mới nghe hiểu, động tác trên tay hơi dừng một chút, ngay sau đó lại khôi phục như thường, quay đầu tiếp tục nhìn chăm chăm vào hai chân Tiểu Thiên Diệu, nói "Ta không phải không vui." Loại ủy khuất giống như thế này, nàng đã chịu nhiều rồi.

Một cô nhi được gửi đi học ở nước ngoài, sao có thể không chịu sự kỳ thị của những người khác. Mặc dù quốc gia M là quốc gia đi đầu, nói dễ nghe thì mỗi người đều bình đẳng, dân chủ tự do, nhưng thái độ của bọn họ đối với người Hoa, kém hơn rất nhiều so với những gì bọn họ nói với quốc tế.

Sự phân biệt chủng tộc cực kỳ rõ ràng, thái độ và hành động của mọi người còn ác liệt hơn cả trăm ngàn lần so với Tiểu Thiên Diệu.

"Nói dối." Bất nần rõ ràng như vậy, thật sự xem hấn là người mù sao?

"Ta không lừa Vương gia, ta thật sự không phải không vui." Lâm Sơ Cửu không nhìn Tiểu Thiên Diệu, thờ ơ nói "Ta chỉ cảm thấy khó chịu, trong lòng không thoải mái mà thôi."

"Có khác nhau sao?" Sự khác biệt giữa không thoải mái và không vui ở đâu? Là một người rất ít khi có cảm xúc, Tiểu Thiên Diệu không thể hiểu được.

"Có, không vui là bởi vì sự tình nào đó không đạt được mong muốn của mình, vì vậy nên cảm thấy bức tức. Nhưng ta không có quyền được nói câu, vậy nên không cảm thấy không vui. Đối với việc ta không thoải mái, đó là bởi vì ta cảm thấy bản thân mình đã chịu tổn thương."

Nghĩ tới trong một khoảng thời gian dài tiếp theo, nàng sẽ phải ở cùng với Tiểu Thiên Diệu, Lâm Sơ Cửu cảm thấy có một số lời cần phải nói rõ ràng.

"Vương gia, chúng ta hãy nói rõ một lần. Con ngại của ta kiểu ngoa ngoại nhưng rất tự ti; thích có mặt mũi, yêu hư danh; Ta thì rằng trốn ở trong chăn khóc lóc, cũng sẽ không quý xuống cầu người thương tiếc; Cho dù ngày tháng của ta trôi qua quá khốn khổ thế nào, ta cũng muốn nạng đỡ tươi sáng xuất hiện trước mặt người khác. Để sống sót ta có thể hy sinh tất cả, nhưng không bao gồm nhân phẩm, giảm đập lên nhân phẩm cũng nghiêm trọng giống như muốn lấy mạng của ta."

Lâm Sơ Cửu nói giọng đều đều, lực đạo trên tay vẫn không thay đổi, nàng chỉ đơn giản nói lên sự thật.

"Vương gia, ta chính là một người như vậy. Ta biết ngài không thích ta, thậm chí chán ghét ta. Nếu có thể, ta hy vọng khi chúng ta ở bên nhau, trước tiên xin ngài hãy cho ta sự tôn trọng cơ bản nhất, và ta cũng sẽ cố gắng hết sức cách xa ngài, không mang tới phiền toái cho ngài." Với thân phận hiện tại của nàng, muốn có một chút tôn trọng cũng không quá phận.

"Nàng muốn rời đi?" Giọng điệu của Lâm Sơ Cửu, khiến Tiểu Thiên Diệu rất bất mãn.

"Ta không nghĩ như vậy, nhưng Vương gia không thể dung được ta." Vừa mới gặp đã muốn mạng của nàng, Tiểu Vương phủ thật có thể để nàng lưu lại cả đời hay sao?

"Bỏn vương khi nào dung không được nàng? Vương phủ có người bất kính với nàng?" Tiểu Thiên Diệu nhàu mày, đầu óc nhanh chóng sàng lọc qua những người từng tiếp xúc với Lâm Sơ Cửu trong khoảng thời gian này, cuối cùng dừng ở trên người Lưu Bạch.

Lưu Bạch chỉ vì một nữ nhân, thật sự càng ngày càng trở nên kỳ lạ.

"Vương gia, thật vậy sao?" Trước mắt Lâm Sơ Cửu sáng ngời, nàng không quan tâm Tiểu Thiên Diệu đang suy nghĩ gì, hiện tại nàng chỉ muốn Tiểu Thiên Diệu đưa ra một điều hứa hẹn.

"Thật cái gì?" Suy nghĩ bị gián đoạn, Tiểu Thiên Diệu dự định sẽ bảo Tô Trà nói chuyện với Lưu Bạch một chút. Nếu như Lưu Bạch vẫn không tỉnh táo lại, hẳn không ngại dùng nắm tay để giúp Lưu Bạch.

"Ta có thể ở lại Tiểu Vương phủ? Ngài sẽ không tiếp tục lấy mạng của ta?" Lâm Sơ Cửu hỏi rất cẩn thận, chỉ sợ Tiểu Thiên Diệu đổi ý.

"Bỏn vương khi nào muốn lấy mạng nàng?" Lần này đến lượt Tiểu Thiên Diệu cảm thấy khó hiểu.

Nếu hẳn muốn mạng của Lâm Sơ Cửu, Lâm Sơ Cửu còn có thể sống tới tận bây giờ?

Nếu hẳn thật sự muốn giết một người, hẳn không cần phải phí miệng lưỡi.

"Người..... lúc trước từng uy hiếp ta, chỉ là gạt ta thôi sao?" Lâm Sơ Cửu nở to miệng, kinh ngạc, nhưng động tác trên tay nàng vẫn không hề dừng lại.

Một công đôi việc!

"Không phải." Dù là lời nói dối thì hiện tại cũng không thể nói ra, nếu không sau này ở trước mặt Lâm Sơ Cửu, hẳn còn có uy tín gì nữa.

Nhưng điều này không thể xua tan được sự lo lắng của Lâm Sơ Cửu, Lâm Sơ Cửu cười đến nổi mí mắt cong cong, "Ngài sẽ không giết ta nữa, điều này sẽ luôn là sự thật đúng không?"

"Ừ." Hẳn đã không muốn mạng Lâm Sơ Cửu từ lâu, nhưng lời này không cần phải nói cho Lâm Sơ Cửu biết.

"Vương gia, ngài thật sự quá vĩ đại." Khuôn mặt tối tăm của Lâm Sơ Cửu đã bị cuốn đi, hiện tại trông nàng giống như đứa trẻ không quan tâm tới bất cứ điều gì.

Nhưng, nàng không quan tâm không có nghĩa là Tiểu Thiên Diệu sẽ mặc kệ, ngay cả khi chủ đề đã đi quá xa, Tiểu Thiên Diệu cũng không quên ý định ban đầu của mình.

"Trước đó, vì sao nàng không vui?"

"Trước đó?" Lâm Sơ Cửu sững sốt một chút, sau đó nàng mới hiểu được Tiểu Thiên Diệu đang hỏi gì. Tuổi cười trên mặt nàng lại chuyển qua chua xót, nhẹ giọng nói: "Một chút việc nhỏ mà thôi." Vì nàng quá mức miễn cảm, nên mới cảm thấy nghiêm trọng như thế.

"Nói," Tiểu Thiên Diệu không dung Lâm Sơ Cửu trốn tránh.

Lâm Sơ Cửu liếc mắt nhìn Tiểu Thiên Diệu một cái, phát hiện ra hẳn không có dấu hiệu lay chuyển, lúc này mới nói "Vương gia, lúc trước ta không vui là bởi vì thái độ của Vương gia."

Thái độ của bốn vương?

Tiểu Thiên Diệu nhướng mày, hẳn không cảm thấy bản thân mình có gì không đúng, hẳn vẫn luôn như thế không phải hay sao?

Lâm Sơ Cửu cũng không trông cậy vào Tiểu Thiên Diệu luôn tự xem mình là trung tâm của thiên chi kiều tử, sẽ dễ tâm hiểu được cảm giác của một bé gái mồ côi.

"Vương gia, ta biết ngài coi trọng Mặc Thần Y và Mặc cô nương. Ngài tôn trọng bọn họ là đúng, nhưng mong Vương gia nhớ rõ, trên danh nghĩa ta là Vương phi của ngài, mong ngài cố gắng tôn trọng ta một chút, ít nhất đừng xem ta giống như hạ nhân ở trước mặt người ngoài."

Lâm Sơ Cửu nói xong, ánh mắt một lần nữa dừng ở trên hai chân của Tiểu Thiên Diệu.

Tiểu Thiên Diệu không phải kẻ nguếch, lúc trước hẳn có thể không hiểu tâm tư nữ nhân, trong tối ngoài sáng đều thích ghen đua cao thấp. Nhưng, Lâm Sơ Cửu đã nói rõ ràng như vậy, hẳn còn có gì không hiểu. Tuy nhiên.....

"Nàng cho rằng bốn vương đã đối xử với nàng giống như hạ nhân?" Tiểu Thiên Diệu nghiêng răng nghiêng lợi, hẳn không thể..... hẳn không thể tát một cái chết Lâm Sơ Cửu.

Nữ nhân thừa, quá thực là ngọc đến nổi không có thuốc chữa!

Hắn khi nào từng dùng qua thị nữ?

Lâm Sơ Cửu là nữ nhân đầu tiên và duy nhất gần hắn. Nếu như hẳn xem Lâm Sơ Cửu giống như hạ nhân, Lâm Sơ Cửu muốn tới gần hẳn một bước cũng đều không thể, nói gì đến việc.....

Nói gì đến việc, kéo quần áo hẳn, mát xa cho hẳn. Nhưng những lời này, Tiểu Vương gia không nói ra, Lâm Sơ Cửu sao có thể biết được?

Lâm Sơ Cửu mang về một hoài nghi nhân về phía Tiểu Thiên Diệu, hoàn toàn không biết bản thân mình đã sai chỗ nào, chọc tôn thần này nổi giận.....

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Quyền Khuyết Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 82: Ra ngoài, quá xem trọng mình

Tiểu Vương không vui, thực sự không vui, nhưng.....

Nhìn thấy Lâm Sơ Cửu vẫn hoàn toàn không hiểu, hẳn lại nghĩ tới những lời vừa rồi Lâm Sơ Cửu nói, nghĩ đến chuyện nàng bất giác cảm thấy bị ủy khuất, Tiểu Thiên Diệu lại cảm thấy không cần phải tức giận.

Hắn chắc chắn rằng Lâm Sơ Cửu cũng biết hẳn đang tức, nhưng rằng sẽ không biết vì sao hẳn tức. Nữ nhân này, thời điểm nên thông minh thì lại không thông minh, nhưng thời điểm không nên khôn khéo, rằng lại khôn khéo đáng sợ.

"Thôi, lui xuống đi." Tiểu Thiên Diệu vẫn cần một hạ nhân.

"Mặc Thần Y nói cần phải ăn nửa canh giờ (1h), hiện tại thời gian vẫn chưa tới." Ở điểm này, Lâm Sơ Cửu thực sự rất kiên trì, chính nàng cũng là đại phu nên biết có một số việc không thể lười biếng.

"Nàng chỉ cần quay về và nhân lại với Tào quân gia." Lâm Sơ Cửu không muốn, hẳn cũng không ép buộc.

Hắn vốn tưởng rằng Lâm Sơ Cửu sẽ rất vui vẻ đồng ý, nhưng Lâm Sơ Cửu lại từ chối, "Tào quân gia sẽ khó mà học được, những huyết vị Mặc Thần Y nói ra quá phức tạp." Nếu không có Hệ thống Y Sinh ở đây, nàng là người học y nghe một lần cũng không thể làm được.

Nàng đã nói tới mức như thế, Tiểu Thiên Diệu còn có thể làm gì?

Hắn tự nghĩ bản thân mình sau này sẽ để ý hơn một chút, cho Lâm Sơ Cửu một chút thể diện, tránh cho cha con Mặc Ngọc trong mấy ngày sống ở vương phủ, ý vào mình có công mà coi khinh nằng.

Nửa canh giờ nói nhanh cũng không nhanh, nói chậm cũng không hề chậm, đối với Tiểu Thiên Diệu là người hưởng thụ mà nói, nửa canh giờ bất quá chỉ là một cái chớp mắt, nhưng đối với Lâm Sơ Cửu là người lao động mà nói, nửa canh giờ thật sự rất dài, tay nằng gấn như bị phé bỏ.

Đáng ra nên để Mặc Ngọc Nhị động thủ.

Lâm Sơ Cửu vừa xoa cổ tay, vừa xoa bụng mình.

Ngón tay nằng thật sự đau nhức.

Cũng may, Tiểu Thiên Diệu hiếm khi có nhân tính, nói một câu "Vất vả rồi".

Nghe ba chữ như thế, Lâm Sơ Cửu cực kỳ cảm khái. Đêm đông phòng hòm ấy, nằng cứu Tiểu Thiên Diệu nhưng không chiếm được chỗ tốt nào, hôm nay bất quá chỉ động tay một chút, đã khiến cho Tiểu Thiên Diệu nhớ tới nằng. Con người.....

Thật dễ thay đổi.

.....*Edit & Dịch: Emily Ton*.....

Mặc Thần Y và Mặc Ngọc Nhị quay lại đứng nửa canh giờ. Mặc Thần Y tiến lên kiểm tra hai chân Tiểu Thiên Diệu, vừa lòng gật đầu: "Vương phi nương nương vất vả rồi."

"Ta và Vương gia là người một nhà, nào có gì vất vả hay không vất vả, Mặc Thần Y mới thật sự vất vả." Lâm Sơ Cửu đối với những lời nói xem thường của Mặc Thần Y, dường như cảm thủ đến tận xương tủy.

Người này thật sự quá xấu, cho dù đó là vì nữ nhi của mình, nằng cũng không thể tiếp thu.

Lâm Sơ Cửu ngẫm lại cha con Mặc Ngọc Nhị mới chút, thật sự trái ngược với người nhà mình. Nằng cảm thấy Tiểu Thiên Diệu cười được mình cũng thật là một, có người nhà giống nằng như vậy, thật sự là xui tám đời.

Phòng ngâm nước tắm nằm ở cách vách, đồ đạc của Mặc Thần Y đã chuẩn bị sẵn sàng, chỉ đợi Tiểu Thiên Diệu đi qua.

Lê ra, hai chân của Tiểu Thiên Diệu không nên đứng sừng vào lúc này, nhưng với cá tính của Tiểu Thiên Diệu, hẳn sẽ để hạ nhân ôm hắn đi qua? Hay là ôm hắn lên trên xe lăn?

Sẽ không!

Sự kiêu ngạo của hắn không cho phép.

Đúng như những gì Lâm Sơ Cửu đã nói, gấm đáp lên sự tôn nghiêm cũng nghiêm trọng giống như muốn lấy mạng hắn.

Tuy nhiên, Tiểu Thiên Diệu không muốn để hạ nhân tới ôm mình đi, nhưng hắn vẫn có thể tiếp nhận sự giúp đỡ của Lâm Sơ Cửu. Lâm Sơ Cửu là thế tử của hắn, nằng khác với hạ nhân.

"Lại đây, đỡ bản vương." Tiểu Thiên Diệu không quan tâm Lâm Sơ Cửu có sức lực kìa hay không, trực tiếp điểm danh nằng.

Hắn vừa mới nói ra lời này, đột nhiên lại nhớ lại những gì Lâm Sơ Cửu nói lúc trước: Không thể xem nằng giống như hạ nhân, vì thế Tiểu Vương diện hạ xấu tính, lại bồi thêm một câu: "Bản vương không thích dùng hạ nhân."

Đây là lời giải thích của hắn?

Trời muốn nổi bão.

Lâm Sơ Cửu yên lặng ngừng đầu lên, nhìn thoáng qua bên ngoài cửa sổ. Nằng phát hiện ra bầu trời rất trong xanh, nhưng đành phải thu hồi ánh mắt. Dưới sự trầm mặc của Mặc Thần Y và ánh mắt lạnh lùng của Mặc Ngọc Nhị, nằng tiến tới nằng Tiểu Thiên Diệu lên.

Thật sự không có gì nặng hơn thế này!

Lâm Sơ Cửu cần rằng, mặc dù Tiểu Thiên Diệu đã cố nén trọng lượng của mình, nhưng Lâm Sơ Cửu vẫn phải cố hết sức.

Vì sao không thể để hạ nhân giúp đỡ?

Thật sự sĩ diện muốn chết như vậy hay sao?

Còn nằng thì sao?

Rõ ràng, nằng đã không có sức lực, không những phải gồng mình lên, còn phải cố tươi cười. Nằng không muốn người khác nhìn thấy nằng chật vật.

Hai vợ chồng thật đúng là tuyệt phối.

Lâm Sơ Cửu dừng hết sức lực, mới đỡ được Tiểu Thiên Diệu đến trên xe lăn. Nằng âm thầm điều tức một lát, không cần Tiểu Thiên Diệu mở miệng, Lâm Sơ Cửu cũng tự giác đẩy Tiểu Thiên Diệu đi qua.

Bất luận nằng cảm thấy thế nào, cần phải trả giá ra sao, nằng muốn Tiểu Thiên Diệu cho nằng một mũi trước mặt người khác. Nhưng, khi ở trước mặt người khác, nằng cũng cần phải cho Tiểu Thiên Diệu một mũi.

Vì có xe lăn nên Tiểu Thiên Diệu thuận lợi đi qua, Cẩm Thiên viện không có ngạc cửa, cực kỳ thuận tiện. Trong lòng Lâm Sơ Cửu âm thầm khen ngợi Tào quân gia.

Bởi vì là bồn thuốc tắm nóng, cần phải cách vách trần đầy sương mù. Lâm Sơ Cửu vừa bước vào lập tức ngửi được một mùi hương được nồng đậm, khí nóng hỗn loạn ập vào trước mặt.

Nằng rất quen thuộc đối với huyết vị trên thân thể người, cũng nhận biết một số Trung dược, nhưng muốn nằng thông qua mũi thuốc, ngửi ra được dược liệu và phân lượng, tuyệt đối nằng không thể làm được.

Con đường cần phải học còn rất dài lâu.

"Mặc Thần Y, tiếp theo muốn làm như thế nào?" Lâm Sơ Cửu đẩy Tiểu Thiên Diệu đi tới bên cạnh thau tắm, Tào quân gia cũng chò ở một bên.

"Coi quân áo, ngâm thuốc tắm." Mặc dù Mặc Thần Y không thích Lâm Sơ Cửu, nhưng khi ở trước mặt Tiểu Thiên Diệu, ông cũng không dám làm gì thái quá.

Lâm Sơ Cửu không phải là hạ nhân, nằng là Tiểu Vương phi do Hoàng thượng ban chỉ, chỗ dựa phía sau không những có Lâm phủ mà còn có Trần Quốc Công phi.

"Muốn coi sạch sao?" Khi nói lời này, Lâm Sơ Cửu có ý liếc mắt nhìn Mặc Ngọc Nhị một cái, tầm mắt tương giao, mỹ nhân băng là Mặc có nương hoàn toàn phớt lờ Lâm Sơ Cửu.

"Đương nhiên, làn da trực tiếp tiếp xúc với thuốc tắm sẽ mang tới hiệu quả tốt nhất." Mặc Thần Y khẳng định nói.

Lâm Sơ Cửu gật đầu tỏ vẻ đã biết, "Vương gia không thích hạ nhân hầu hạ, vậy ta sẽ giúp Vương gia coi áo."

"Đi ra ngoài." Tiểu Thiên Diệu đột nhiên mở miệng, mang theo một chút tức giận. Lâm Sơ Cửu cũng không nhìn hắn, nằng biết lời này của Tiểu Thiên Diệu không phải nói với nằng. Nhưng Mặc Ngọc Nhị dường như cũng không cho rằng, lời này là đang nói với nằng ta, vì vậy nằng ta vẫn đứng ở trong phòng không hề nhúc nhích.

Tào quân gia nhàu mày, đôi mắt nhỏ liếc nhìn về phía Mặc Ngọc Nhị. Cô nương này thật sự không có nhân lực, không thấy Vương gia nhà hắn không vui hay sao?

Không khí trong phòng đột nhiên trở nên căng thẳng. Lâm Sơ Cửu không nói gì. Nằng ngồi xổm xuống bên cạnh Tiểu Thiên Diệu, hơi nghiêng đầu, nhìn qua giống như nằng đang tựa vào trên đùi của hắn, thân mật tới không nên lời. Mặc Ngọc Nhị cách Tiểu Thiên Diệu khoảng tám ba bước, biểu tình lạnh băng rồi cuộc cũng bị vỡ ra một chút.

Nằng ta biết, lời này của Tiểu Thiên Diệu là muốn nói với nằng ta.

Mặc Ngọc Nhị cảm thấy không cam lòng!

Nằng ta đã sống tới từng này tuổi, vẫn chưa từng bị người đuổi ra ngoài.

Mặc Ngọc Nhị nắm chặt nắm tay, phớt lờ ánh mắt ra hiệu của Mặc Thần Y, tiến lên một bước, "Vương gia, trong mắt đại phu không phân biệt nam nữ."

Giọng nói cứng lạnh băng như người, thái độ kiêu căng thật sự khiến người không tài nào thích nổi.

Có lẽ, có một số nam nhân thích chinh phục mỹ nhân băng như vậy, nhưng người nam nhân này tuyệt đối không bao gồm Tiểu Thiên Diệu.

Tiểu Thiên Diệu không để ý tới Mặc Ngọc Nhị. Lâm Sơ Cửu ngừng đầu nhìn thoáng qua, nhướn miệng cười: Mặc dù trong mắt đại phu không phân biệt giới tính, nhưng người phụ trách điều trị cho Tiểu Thiên Diệu là Mặc Thần Y, Mặc Ngọc Nhị hoàn toàn không cần tồn tại. Mặc Ngọc Nhị đã quá xem trọng bản thân mình.

Tuy nhiên, trước mắt vẫn không thể đặc tội với Mặc Thần Y. Lâm Sơ Cửu nhìn thoáng qua Tiểu Thiên Diệu, chớp đôi mắt, kẩn đáo dò hỏi: Ngươi muốn xử lý như thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Quyền Khuyết Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 83: Thưởng thức, cực phẩm mỹ nam

Mặc Ngọc Nhị thờ ơ, vẫn đứng yên không nhúc nhích giống như khúc gỗ, căn bản không có ý định đi ra ngoài.

Lâm Sơ Cửu nhìn về phía Tiểu Thiên Diệu với ánh mắt cầu khẩn, hy vọng Tiểu Thiên Diệu có thể mở miệng nói thẳng với Mặc Ngọc Nhị. Nhưng Tiểu Vương gia căn bản không muốn nói chuyện với Mặc Ngọc Nhị, không nhìn mặt nằng, hoàn toàn không phối hợp.

Mặc Ngọc Nhị vẫn kiên quyết đứng ở trước mặt Tiểu Thiên Diệu. Tiểu Thiên Diệu không mở miệng nên nằng ta cũng bất động, ngay cả khi Tiểu Thiên Diệu tức muốn chết.

Không khí trở nên căng thẳng, áp suất quanh thân Tiểu Thiên Diệu càng ngày càng thấp. Lâm Sơ Cửu cảm thấy chân mình cứng lại, muốn đứng lên nhưng ngại với khí thế của Tiểu Thiên Diệu nên không dám đứng dậy.

Nhưng, Lâm Sơ Cửu đã vào Cẩm Thiên Viện thì dừng nghĩ tới đi ra. Mỗi ngày phải đọc sách cho Tiểu Thiên Diệu một canh giờ, nàng cũng dừng nghĩ tới việc đẩy qua cho người khác.

Lâm Sơ Cửu vừa mới phục hồi lại tâm trí, Tiểu Thiên Diệu đột nhiên nói, "Nói Mặc Thần Y sắc cho nàng một liều thuốc, bốn vương tin rằng giọng của nàng ngày mai có thể khôi phục lại như thường."

Thật sự xem hân là kẻ ngốc hay sao? Mỗi ngày đọc sách một canh giờ, sao có thể khiến cổ họng bị tổn thương?

Tiểu Thiên Diệu dám dùng hai chân của mình để đột cước, Lâm Sơ Cửu khẳng định đã âm thầm lăm đầu gì đó, mới có thể khiến giọng nói của nàng khàn như thế.

Hân đã nói tới mức như vậy, Lâm Sơ Cửu biết rằng mình không thể nào cư tuyệt, đành phải cố gắng duy trì giọng nói trong tình trạng tốt nhất. Nàng không muốn giọng nói của mình biến thành giọng của bà cô già.

Nháy mắt bảy ngày đã trôi qua, Mặc Thần Y điều chỉnh tiến trình trị liệu, lúc này không những mất xa hai chân, ngay cả nửa người trên và cánh tay cũng cần phải mất xa, và thời gian cũng nâng lên một canh giờ (2h).

Điều này thật sự mệt chết người.

Một canh giờ chính là hai giờ, thật sự xem nàng là nhân viên mát xa chuyên nghiệp hay sao?

Nhưng Mặc Thần Y nói với ngôn từ rất chính đáng, nói rằng nó sẽ giúp ích cho Tiểu Thiên Diệu.

Bản thân Lâm Sơ Cửu là một bác sỹ, Mặc Thần Y có phải đang cố ý chính nàng hay không, sao nàng có thể không biết. Tuy nhiên, nàng khinh thường và cũng không cần phải so đo với Mặc Thần Y mà thôi. Rốt cuộc, hai chân của Tiểu Thiên Diệu có thể đi lại, người được lợi nhất chính là nàng.

Tuy nhiên, có thù không báo không phải là tính cách của Lâm Sơ Cửu, ngày nọ thời điểm Tiểu Thiên Diệu ngâm mình trong thuốc tắm, Mặc Ngọc Nhi tiến vào thêm được liệu cho Tiểu Thiên Diệu, Lâm Sơ Cửu lập tức gài bộ nói một câu: "Mặc có nương nhìn qua có vẻ yếu đuối, không ngờ có thể chịu khổ như vậy. Ta mới chăm sóc Vương gia bảy ngày đã cảm thấy mệt mỏi muốn chết, Mặc có nương đi theo phía sau Mặc Thần Y, thường xuyên phải chăm sóc người bệnh bị thương, xoa ấn huyết vị cho người bệnh bị thương, thật sự vất vả bao nhiêu."

"Ta không làm thế." Mặc Ngọc Nhi không phải đồ ngốc, ý trong lời của Lâm Sơ Cửu sao nàng ta sẽ không hiểu. Nàng ta chỉ lạnh lùng kiêu ngạo, không cần hoặc là không thể giải thích quá nhiều.

"Mặc có nương không cần giải thích, ta hiểu, ta hiểu. Nhi nữ giang hồ không câu nệ tiểu tiết, Mặc có nương từng nói, ta nhớ rất kỹ. Nhưng Vương gia nhà chúng ta thật keo kiệt, Mặc có nương đứng để ở trong lòng." Dùng lời của Mặc Ngọc Nhi để chặn họng của Mặc Ngọc Nhi, loại cảm giác này thật sự rất sáng khoái. Lâm Sơ Cửu cảm thấy những áp bức mà Mặc Thần Y gán đầy gây ra với nàng, đều không tính là gì.

Đám khi dễ ta, ta sẽ khiến cho nữ nhi người mất mặt trước người mà nàng ta thích.

"Ta không bao giờ làm thế." Nàng ta vẫn nói một câu như cũ, nhưng nặng nề tăng âm lượng lên, giống như đang cố nhấn mạnh điều gì đó.

Lâm Sơ Cửu lại gài ngai ngạo, "Mặc có nương nhìn giọng một chút, ở kinh thành, mệnh phụ và quý nữ sẽ không nói chuyện lớn tiếng như vậy. Cô nương đột nhiên lớn giọng thực sự dễ khiến người khác kinh sợ, trước mặt người khác cũng rất dễ thất lễ."

Bàm..... Mặc Ngọc Nhi xấu hổ đến nỗi gương mặt đỏ bừng, ịy khuất cần mồi, hai mắt ngấm nước, yên lặng nhìn Tiểu Thiên Diệu, chờ mong Tiểu Thiên Diệu nói giúp nàng ta vài câu.

Đáng tiếc hai mắt Tiểu Thiên Diệu nhắm chặt, hân đang chống cự sự đau đớn từ thuốc tắm, nào có tâm tư để ý tới Mặc Ngọc Nhi.

Đương nhiên, dù Tiểu Thiên Diệu có tâm tư, hân cũng sẽ không quan tâm tới Mặc Ngọc Nhi.

Lâm Sơ Cửu lén lắt mắt nhìn Tiểu Thiên Diệu, thấy hân nhủ này, Lâm Sơ Cửu lập tức kết thúc cuộc trò chuyện, "Mặc có nương, được đã thêm vào rồi, có nương còn sự tình nào khác nữa không?" Nếu không có việc gì nữa thì có thể lén.

"Ta chưa bao giờ xoa ấn huyết vị cho người khác, cũng chưa từng nhìn thấy thân thể người khác." Mặc Ngọc Nhi giống như không nhìn thấy Lâm Sơ Cửu, nói với Tiểu Thiên Diệu đang nhắm nghiền hai mắt.

Nói xong, nàng ta xoay người đi ra ngoài, nhưng nàng ta chưa kịp bước vài bước, đã nghe thấy một câu của Lâm Sơ Cửu: "Không phải chứ, nhận biết huyết vị chẳng phải cần nhìn thân thể người hay sao? Thời điểm sư phụ dạy ta, đã để ta luyện tập trên thân thể sư phụ. Mặc có nương chưa từng xoa ấn huyết vị cho người khác, vậy làm thế nào xác định được huyết vị nằm ở đâu, hơn nữa làm thế nào biết được cần bao nhiêu lực đạo?"

Lâm Sơ Cửu giống như đang nói với chính mình. Nàng không quan tâm tới Tiểu Thiên Diệu đang ngâm mình ở trong nước thuốc, hay là Mặc Ngọc Nhi thiếu chút nữa đã bị vương ngaych của. Bọn họ đều biết, lời này của Lâm Sơ Cửu có ý là gì.

Tóm lại, Lâm Sơ Cửu làm trở trước mặt Tiểu Thiên Diệu bởi đen khuôn mặt của Mặc Ngọc Nhi, hơn nữa hoàn toàn biến đen không cách nào tẩy trắng.

Lâm Sơ Cửu thở ra một hơi, tâm tình rất tốt, tiện tay mở cuốn (Kinh Thi) và bắt đầu đọc tiếp. Bởi vì tâm tình Lâm Sơ Cửu khá tốt, giọng điệu cũng nhẹ nhàng hơn nhiều, khiến người nghe cũng cảm thấy tâm tình tốt lên.

Lông mày của Tiểu Thiên Diệu dần dần giãn ra, đợi sau khi hân thích ứng với sự thống khổ giống như kim đâm, Tiểu Thiên Diệu mới mới miệng nói: "Vừa lòng sao?"

"Cũng được." Lâm Sơ Cửu biết Tiểu Thiên Diệu đang hỏi gì, mới công đôi việc nói: "Vương gia yên tâm, ta sẽ có chừng mực." Ta sẽ không làm hỏng đại sự của người, người cứ an tâm đi.

"Ừ." Đêm này Tiểu Thiên Diệu không nghỉ ngơi chút nào.

Lâm Sơ Cửu là nữ nhân có chừng mực, cũng là một nữ nhân có thể khiến hân yên tâm. Nếu hân phải ra chiến trường, giao phía sau cho Lâm Sơ Cửu hân cũng cảm thấy yên tâm.

Đương nhiên, với điều kiện là hân không thể thất bại, cũng không thể chết trận.

Nếu hân thất bại hoặc là chết trận, nữ nhân này khẳng định sẽ tìm cách khác.....

Bởi vì, nàng luôn luôn thông minh và có chừng mực như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Quyền Khuyết Thiên Hạ* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 85: Đại diện, lão cha kéo chân sau

Dưới sự trị liệu của Mặc Thần Y, hai chân của Tiểu Thiên Diệu đã dần được cải thiện. Mặc dù hiện tại vẫn chưa thể khẳng định Tiểu Thiên Diệu có thể khôi phục lại như thường hay không, nhưng Mặc Thần Y có thể chắc chắn, Tiểu Thiên Diệu rất nhanh có thể đứng lên và đi lại giống như người bình thường.

Nghe thấy tin tức này vốn nên vui mừng, nhưng trên dưới Tiểu Vương phủ bao gồm cả bản thân Tiểu Thiên Diệu đều không thể vui nổi, bởi vì.....

Bên ngoài đã xảy ra chuyện!

Sáng sớm hôm nay, một đám thư sinh điển cuồng tụ tập ở bên ngoài Tiểu Vương phủ, thư sinh đứng đầu không ngừng ồn ào, kháng kháng muốn Tiểu Thiên Diệu ra ngoài và giải thích với gia đình của những người đã khuất, với thiên hạ bá tánh.

Mấy ngày trước, Tiểu Thiên Diệu và Lâm Sơ Cửu đều biết, bên ngoài có người có ý nói lời đồn đãi, nói rằng Tiểu Thiên Diệu trầm mê trong sắc đẹp, vì mỹ nhân mà không quan tâm tới giang sơn xã tắc, không quan tâm tới sự sống chết của thiên hạ bá tánh.

Những lời đồn đãi càng trở nên kịch tính, rất nhanh đã biến thành Tiểu Thiên Diệu dối trời, yếu đuối, ngu ngốc và háo sắc. Những chiến công hân đã lập ở biên cương trước đây, căn bản không phải do bản lĩnh thật sự của hân, mà do hân đã đoạt công lao của thuộc hạ.

Những lời đồn đãi giống như có mắt có mũi, một số chi tiết cũng miêu tả cực kỳ đúng chỗ. Nếu không phải Lâm Sơ Cửu biết Tiểu Thiên Diệu là dạng nam nhân thế nào, chỉ sợ nàng cũng cho rằng những lời đồn đãi đúng là sự thật.

Khi những lời đồn này càng truyền càng khó khăn hơn, trên triều đình lại có động tĩnh. Ngự sử buộc tội quan viên thuộc phe phái của Tiểu Thiên Diệu tham ô tiền an ủi của những binh lính bị thương, khiến cho mấy vạn người nhà của binh lính chết trận sa trường không có được số bạc mà bọn họ nên nhận được, vô số gia đình phải bán nhà từ từ và bán nữ nhi, kết cục vô cùng thảm thảm.

Đấy vốn là sự tình trên triều đình, nhưng một ngày này được truyền từ trên đường tới khắp phố lớn ngõ nhỏ, thanh danh của Tiểu Thiên Diệu bị rơi vào đáy cốc. Ở trong mắt bá tánh kinh thành, Tiểu Thiên Diệu đã không còn là chiến thần Đông Văn, mà là tội nhân Đông Văn.

Và người chịu đại tội cả những chuyện này, vừa là chính là phụ thân Lâm Sơ Cửu, Lâm tướng.

Đối với điều này, Tiểu Thiên Diệu không có bất luận phản ứng nào, Lâm Sơ Cửu cũng không nói gì. Thái độ của nàng đã đủ rõ ràng, Tiểu Thiên Diệu muốn nhân việc này cho nàng xem sắc mặt, nàng cũng chỉ có nhận, ai khiến nàng có một người cha chuyên hồ nhử nhử như vậy.

Cũng may, Tiểu Thiên Diệu không giận chó đánh mèo, không bởi vì chuyện Lâm tướng mà trách cứ Lâm Sơ Cửu. Hân vẫn dối xử và tỏ thái độ với Lâm Sơ Cửu giống như trước đó. Điều này khiến Lâm Sơ Cửu cảm thấy có chút an tâm.

Nhưng, cũng trong thời điểm như vậy nàng không thể quên được người cha hay hồ nhử nhử của mình, Lâm Sơ Cửu không thể không cẩn thận hơn. Lâm Sơ Cửu không quên được mưa gió bên ngoài, nàng chỉ có thể tận lực làm tốt sự tình của bản thân mình, cho dù Tiểu Thiên Diệu yêu cầu nhiều hơn nữa, nàng cũng sẽ cố gắng hết sức hoàn thành. Nàng vốn tưởng rằng sau khi Tiểu Thiên Diệu biết chuyện này, sẽ tìm cách gì quyết, nhưng không ngờ.....

Vấn đề tham ô tiền an ủi vẫn chưa có kết quả, những thư sinh điển cuồng đầy nhiệt huyết đó đã bị người kích động chạy tới Tiểu Vương phủ nhào sự.

"Vương gia, bên ngoài tụ tập rất nhiều cuồng sinh, bọn họ không ngừng chửi bậy, một số nghe nói là người nhà của những binh lính bị thương và chết, già hay trẻ, tất cả đều tụ tập ở bên ngoài phủ, muốn Vương gia đưa ra một lời tuyên bố." Tào quân gia không ngừng lau mồ hôi, "Tội vị Vương phủ đã ngăn chặn ở cửa, nhưng đám người kia vẫn lần muốn vào trong, chỉ sợ là không thể ngăn chặn được bao lâu nữa."

Bọn họ căn bản không ngờ tới, sự tình sẽ biến thành dạng này, hiện tại cũng không biết làm thế nào để kết thúc. Hoàng thượng muốn buộc Vương gia nhà bọn họ ra ngoài, thật sự có thể dùng bất cứ thủ đoạn nào.

"Chuẩn bị một chút, bốn....." Tiểu Thiên Diệu mở miệng, nhưng hân còn chưa nói xong. Lâm Sơ Cửu đã ngắt lời hân: "Vương gia, ta đi. Để ta xử lý."

Lâm Sơ Cửu không chút do dự đứng dậy, cho dù bản thân nàng cũng không dám khẳng định nàng có thể giải quyết sự tình bên ngoài hay không, nhưng nàng vẫn cần phải đứng ra, bởi vì nàng không có lựa chọn nào khác.

Từ lời nói của Tào quân gia có thể hiểu được, những người bên ngoài đang nhắm vào Tiểu Vương phủ, có hơn phân nửa là do thân cha của nàng thúc đẩy. Nếu như Tiểu Thiên Diệu xảy ra chuyện thì nàng chính là tội nhân, Tiểu Vương phủ sẽ không còn là nơi dừng chân của nàng nữa, và người phụ thân kia của nàng, tuyệt đối sẽ không báo vệ Tiểu Vương phủ này của nàng.

Ngày cả khi Tiểu Thiên Diệu bình an vượt qua cửa ải này, nhưng nếu nàng không tới về một chút, sau này nàng sống ở Tiểu Vương phủ cũng rất khó khăn, ai bảo nàng có một thân cha bất cứ lúc nào cũng chuẩn bị để hồ Tiểu Thiên Diệu.

"Vương phi nương nương, bên ngoài là một đám cuồng sinh, bọn họ gây loạn căn bản không có chừng mực, vạn nhất bọn họ quýy nhiều Vương phi có thể sẽ không hay." Tào quân gia vội tiến lên khuyên báo.

Lão không phải không tin Lâm Sơ Cửu, Bộ thật sự sợ Lâm Sơ Cửu sẽ xảy ra chuyện. Nếu như Lâm Sơ Cửu xông ra bên ngoài, cho dù Vương gia có thể chấp nhận nàng, nhưng hoàng gia chắc chắn sẽ không chấp nhận nàng.

Tiểu Thiên Diệu không mở miệng, chỉ nhìn Lâm Sơ Cửu. Hân biết vì sao Lâm Sơ Cửu đứng ra, vì thế cũng thành toàn cho ý nguyện của nàng, nhưng điều kiện là nàng phải chứng minh được mình có năng lực này.

Lâm Sơ Cửu đương nhiên biết bên ngoài rất nguy hiểm, nhưng nàng có thể làm gì bây giờ?

Lâm Sơ Cửu cười khô một tiếng, "Ta là Tiểu Vương phi, là nữ chủ nhân của Tiểu Vương phủ, ngoại trừ ta ra còn có ai có thể xử lý chuyện này? Vương gia không thể đi ra ngoài, Mặc Thần Y nói việc trị liệu của Vương gia đã tới thời điểm quan trọng, không thể xảy ra bất cứ sai lầm nào."

"Nhưng, Vương phi....." Một nữ tử yếu nhược thì có ích gì?

Tào quân gia cay đắng nhìn về phía Tiểu Thiên Diệu, hy vọng Vương gia nhà bọn họ sẽ mở miệng, nhưng Tiểu Thiên Diệu chỉ nói: "Nàng có thể giải quyết chuyện bên ngoài?"

"Không thể cũng phải thử một lần, hiện tại Vương gia không nên ra ngoài. Ngoại trừ ta ra, người trong phủ ai ra một cùng đều không hay." Lâm Sơ Cửu đã dần dần bình tĩnh lại, trong lòng cũng bắt đầu suy nghĩ sẵn mặt bần thảo trong đầu.

Nàng từng học qua cách xử lý khủng hoảng, mặc dù không có tác dụng lớn đối với tình huống hiện tại, nhưng nàng chỉ cần bày ra tư thế của mình là được.

Giai cấp trong thế giới này cực kỳ rõ ràng, sự đãi ngộ giữa quý tộc và bình dân cách biệt một trời, bá tánh bình thường tụ tập lại nhào sù, công vậy Tiểu Vương phủ là hành vi đại nghịch bất đạo. Mặc dù luật pháp tồn tại là để bắt người phạm tội, nhưng đây cũng không phải là một vấn đề lớn.

Tiểu Thiên Diệu liếc mắt nhìn Lâm Sơ Cửu thật sâu một cái, gật đầu nói: "Được, nàng đi đi. Bỏ vương tín nàng một lần."

Rõ ràng nàng đang giúp hắn giải quyết nguy hiểm, kết quả lại giống như tự mình mạnh mẽ xuất đầu. Tuy nhiên, nàng đứng thật rất cần cơ hội lần này, để Tiểu Vương phủ có thể trở thành nơi dừng chân của mình.

Lâm Sơ Cửu lắc đầu, không suy nghĩ nhiều nữa. Nàng quay đầu bảo Tào quân gia giúp nàng chuẩn bị Vương phục của mình.

Trên chiến trường, không thể thiếu áo giáp, và áo giáp tốt nhất của nữ nhân chính là cung phục của mệnh phu nhân!

Mặc Thần Y và Mặc Ngọc Nhi không biết tình huống bên ngoài, nhìn thấy Lâm Sơ Cửu muốn đi ra ngoài, hai người đều rất khó hiểu, nhưng bọn họ không tiện hỏi trực tiếp, chỉ nói: "Vương phi muốn rời khỏi Cẩm Thiên Viện? Vương gia có biết hay không? Buổi chiều ngài còn phải xoa ấn huyết vị cho Vương gia. Vương phi có khả năng quay về kịp hay không?"

Liên tiếp chất vấn khiến Lâm Sơ Cửu rất bất mãn, tâm tình nàng không vui, vì thế nàng không khách khí nói: "Mặc Thần Y, bốn vương phi không phải phạm nhân, Cẩm Thiên Viện cũng không phải nhà giam, bốn vương phi muốn đi ra ngoài hay không cũng không liên quan tới ngài. Đối với sự tình của Vương gia, Mặc Thần Y yên tâm, cho dù xảy ra chuyện lớn đến mấy cũng không quan trọng bằng sự tình của Vương gia. Bốn vương phi sẽ quay về đúng giờ."

Nói xong, nàng không thêm quay đầu lại và đi ra ngoài, bầu không khí quanh nàng cực kỳ cường đại, khiến Mặc Thần Y ngẩn ra: Chẳng lẽ, ông chưa từng nhìn thấy nữ nhân này hay sao?

Mặc Ngọc Nhi cũng phát ngốc nhìn chằm chằm vào bóng dáng của Lâm Sơ Cửu. Phía sau Lâm Sơ Cửu có tám hộ vệ đi theo, cực kỳ phổ trương. Mặc dù không đến mức mệnh mỏng cuốn cuộn, nhưng khi thế kìa thì người thường không thể có được.

Đây là quý nữ trong kinh, nhất phẩm Vương phi?

Mặc Ngọc Nhi cảm thấy hơi hoảng hốt.....

Bạn đang đọc truyện *1 Phi Quyền Khuyết Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86: Khí thế, Thái tử đã thua

Bên ngoài Cẩm Thiên Viện, Tô Trà và Lưu Bạch vốn đang chờ đợi. Bọn họ vừa nhìn thấy Lâm Sơ Cửu mang theo hộ vệ đi tới, Lưu Bạch nhủ thầm nói: "Sao lại là ngươi? Cha ngoại hại Vương gia chưa đủ, người còn muốn ra đây gây thêm rắc rối cho Vương gia hay sao?"

Lưu Bạch vừa mở miệng đã chụp mũ lên đầu của Lâm Sơ Cửu. Lâm Sơ Cửu lạnh lùng quét mắt liếc Lưu Bạch một cái.

Nàng vốn sẽ mặt Tiểu Thiên Diệu nên không muốn so đo với hắn, với tình cảm mà Lưu Bạch đã dành cho Mặc Ngọc Nhi, hẳn còn phải chấp nhận chuyện Tiểu Thiên Diệu cưới Mặc Ngọc Nhi, Lâm Sơ Cửu không nghĩ rằng mình phải khách sáo đối với Lưu Bạch.

"Không phải ta, chẳng lẽ là Mặc cô nương? Nàng ấy có thể đại diện cho Tiểu Vương phủ?" Lâm Sơ Cửu mở mồm, lập tức xuống tay ngay với người mà Lưu Bạch đề ý nhất.

"Ngươi có ý gì? Khanh thường Mặc cô nương? Mặc cô nương còn tốt hơn nhiều so với nữ nhân như ngươi." Khuôn mặt Lưu Bạch biến sắc, hung ác nói.

Lâm Sơ Cửu hừ lạnh một tiếng, hoàn toàn không bị ảnh hưởng. "Lưu Bạch đại nhân nghe không hiểu tiếng người hay sao? Ta đang muốn nói với người, Mặc Ngọc Nhi chẳng phải là người trong phủ, nàng ấy không có tư cách đại diện cho Tiểu Vương phủ."

"Họ Lâm, đừng tưởng rằng người là nữ nhân, ta sẽ không dám đánh ngươi." Lưu Bạch giờ nắm tay lên muốn tiến lên phía trước, may mắn thay Tô Trà phản ứng nhanh, vội vàng ngăn lại. "Lưu Bạch, đừng náo loạn."

"Ta đâu có náo loạn, những gì ta nói chẳng lẽ không phải là sự thực hay sao? Nếu không phải vì cha nàng, sự tình sao sẽ biến thành tình trạng thế này?" Lưu Bạch đẩy hết cả lỗi lầm lên đầu của Lâm Sơ Cửu, đôi mắt không thể nhìn thấy hình ảnh của Lâm Sơ Cửu.

Lâm Sơ Cửu không đáp lại, cũng không liếc mắt nhìn Lưu Bạch, bởi vì những gì Lưu Bạch đã nói chính là sự thật, nàng cần bản không thể nào cãi lại.

"Tình hình bên ngoài thế nào?" Lâm Sơ Cửu nhìn về phía Tô Trà, nàng tin rằng Tô Trà là người thông minh. Hơn nữa hiện tại nàng cần một người thông minh giúp đỡ, nếu không nàng sẽ khó tránh khỏi một kiếp, Tiểu Thiên Diệu cũng trốn không thoát!

Tô Trà thật sự suy nghĩ tới hơn so với Lưu Bạch, lúc này Tiểu Thiên Diệu cho phép Lâm Sơ Cửu xử lý việc này, chứng tỏ Tiểu Thiên Diệu rất tin tưởng nàng. không xem Lâm Sơ Cửu với Lâm tương làm một. Thiên Diệu sẵn sàng cho Lâm Sơ Cửu một cơ hội, để nàng có thể dựa vào bản lĩnh của bản thân mình và ở lại Tiểu Vương phi.

Tô Trà tức giận kéo tay phía sau Lưu Bạch, nói: "Tình hình bên ngoài không tốt lắm, không biết bọn họ tìm được một đám người gì và học sinh ở đâu. Bọn họ bắt ngờ lao tới cổng trước, thị vệ Vương phi không biết đối xử với bọn họ như thế nào. Lúc trước thị vệ có hơi dùng sức đẩy một lũ hèn ra, lũ hèn kia liền ngã xuống đất không đứng dậy nổi, có vẻ như Bão ấy đã bị trọng thương. Đám cuồng sinh kia mượn cơ hội này cho giọng mắng mỏ chúng ta ý thế háp người. Sự tình vừa mới phát sinh chúng ta đã lập tức báo quan, nhưng người quan phủ vẫn chưa thấy đến, dường như là sẽ không tới."

Tô Trà chỉ nói hai sự việc, nhưng từ hai sự việc này cũng đủ để Lâm Sơ Cửu hiểu biết chuyện gì đã xảy ra.

Quan phủ không đáng tin cậy, vì vậy nàng không hy vọng sẽ có người giúp nàng. Nàng không thể đánh hay mắng được đám người bên ngoài.....

Có một đám cuồng sinh nồm mép lại ở đó, đoán chừng mắng cũng mắng không thối.

"Ta đã biết." Lâm Sơ Cửu không tiếp tục hỏi, nòng nhanh chóng đi về phía trước. Tô Trà cũng mặc kệ Lưu Bạch, vội vàng đuổi theo, "Vương phi, người muốn đi đâu?" Nàng sẽ không cứ như vậy mà đi ra ngoài đấy chứ? Đồ quái thực là đi tìm chết.

"Thay quần áo." Lâm Sơ Cửu không quay đầu lại nói. Tô Trà vẫn muốn đi theo, nhưng hẳn đã bị thị vệ phía sau cản lại. "Tô công tử, Vương gia có lệnh, mọi thứ bên ngoài đều do Vương phi nương nương quyết định."

Những lời này họ vệ nói với Tô Trà nhưng lại nhìn về phía Lưu Bạch, ý trong lời nói cực kỳ rõ ràng. Sắc mặt Lưu Bạch khẽ biến, "Thiên Diệu sao có thể tin tưởng nàng? Tất cả đều do Lâm tương đang giờ trò quý."

"Chúng ta chỉ nghe theo phân phó của Vương gia." Thị vệ thờ ơ đáp lại, không nhiều lời thêm với Lưu Bạch và Tô Trà, bước nhanh đuổi kịp Lâm Sơ Cửu.

Tô Trà vỗ vỗ bả vai Lưu Bạch, "Đừng ngu ngốc. Lâm tương là gì? Chỉ đơn giản là một vị tướng không có bất luận căn cơ gì, dựa vào ông ta mà cũng dám ra tay với Vương gia sao?" Ông ta bất quá chỉ là một quân cờ mà thôi.

"Ngươi có ý gì?" Lưu Bạch nhất thời không hiểu. Tô Trà cũng không có ý định giải thích nghi hoặc của hắn, chỉ nói: "Nếu không hiểu thì không cần suy nghĩ nữa, tất cả mọi chuyện đều không liên quan tới ngoại, ngoại chỉ cần làm theo mệnh lệnh của Vương gia."

"Vương gia đã mệnh lệnh gì?" Lưu Bạch đuổi kịp Tô Trà.

Đều là huynh đệ, Tô Trà không muốn Lưu Bạch phạm sai lầm xa hơn, vì vậy hắn có lòng nhắc nhở: "Ý của Vương gia rất rõ ràng, chúng ta hãy nghe theo Vương phi."

"Muốn ta nghe theo một nữ nhân?" Lưu Bạch cảm thấy bị xúc phạm, Tô Trà lập tức tức mặt lạnh, "Lưu Bạch, ngoại cần phải biết thân phận của chúng ta. Vương phi là thế tử của Thiên Diệu, ngoại không thể ý vào giao tình giữa chúng ta và Thiên Diệu, không để Vương phi ở trong mắt."

"Nàng có chỗ nào xứng đáng để ta....."

Lưu Bạch còn chưa nói xong, hắn đã bị Tô Trà ngắt lời, "Lưu Bạch, ngoại hãy công bằng một chút. Đừng chỉ vì Mặc cô nương mà nhìn Vương phi không vừa mắt. Mặc cô nương chỉ là thấp thối, dù Vương phi muốn đối xử với nàng ấy như thế nào, đó cũng là số mệnh của nàng ấy."

"Mặc cô nương không có lựa chọn khác." Lưu Bạch nói như thể hắn là người chính nghĩa, Tô Trà "ừ" một câu, "Ngày cả ngoại cũng không tin, ngoại sẽ không hy vọng ta sẽ tin đấy chứ?"

Mặc dù nói lời nhắc nhở nhưng Tô Trà không hề kiểu ngoạ. Tô Trà vỗ vỗ bả vai Lưu Bạch sau đó đi về phía trước, sẵn sàng chờ Lâm Sơ Cửu ra ngoài.

Lâm Sơ Cửu trở lại sân của mình, sau khi Trần Châu và Phi Thủy nhận được tin tức, các nàng sớm đã chuẩn bị xong mọi thứ, "Vương phi nương nương, nô tỳ hầu hạ người tắm gội thay quần áo."

Bốn nha hoàn cùng nhau hành động, chỉ mất khoảng một khắc đã thay xong y phục Vương phi cho Lâm Sơ Cửu, trang điểm và đeo trang sức.

Lâm Sơ Cửu vẫn luôn nhắm mắt mặc cho bốn nha hoàn động thủ, đợi đến khi Trần Châu nói đã xong nàng mới mở mắt ra. Nhìn nữ tử tôn quý ở trong gương đồng, khoẻ mới của Lâm Sơ Cửu nhẹ nhàng cong lên, "Đi."

Lâm Sơ Cửu đứng dậy, bốn cung nữ cúi đầu theo sau, khí thế vô cùng phổ trương.

Bốn người Trần Châu Phi Thủy ngày đó tiến cung với Lâm Sơ Cửu, đã từng chứng kiến khí thế nhiếp người của Lâm Sơ Cửu thế này, mặc dù bọn họ cũng có chút kinh hãi nhưng không hề thất thố. Đây là lần đầu tiên Tô Trà và Lưu Bạch nhìn thấy, cả hai người đều đồng thời sùng sốt. Trong mắt Tô Trà lóe lên một chút kinh dị!

Lâm Sơ Cửu ngày thường vẫn luôn mặc thường phục, trên mặt mang theo nụ cười điềm đạm, nhìn qua có cảm giác khá thân thiết, không bao giờ hành động giống như mình là Vương phi. Nàng khiến cho người khác nghĩ lầm nàng là một người có trái tim mềm yếu, nhưng hiện tại

Nàng chỉ thay đổi trang phục, thu hồi nụ cười trên mặt, thật sự giống như đã đổi thành một người khác, bước chân nhàn nhạ tự do bỗng nhiên trở nên ưu nhã thong dong, cực kỳ khí thế, cao quý nghiêm nghị.

"Quả nhiên là quý nữ do một tay Bão phu nhân Trần Quốc Công dạy dỗ ra, ngày thường không hiện son lip đấy, nhưng tới thời khắc mấu chốt lại có thể khiến trời long đất lở." Sau khi Tô Trà lấy lại tinh thần, không thể không cảm thán một câu.

Hắn hiện tại hẳn rồi cuộc cũng hèn, vì sao quý nữ thế gia lại khó cầu như vậy.

Quý nữ thế gia đáng giá nhất không chỉ là xuất thân của các nàng, còn có sự giáo dục của các nàng. Kiến thức được giáo dục không hề thua kém nam tử, dù để các nàng có thể chống đỡ toàn bộ thế giới khi không có nam nhân ở đó.

Sự khôn ngoan sáng suốt như vậy, chỉ có thể gia danh môn giàu có mới có thể dạy dỗ ra được.

Tô Trà không nhận được nói: "Thái tử đã thua."

Nhặt hạt vừng và bỏ mất quả dưa, sau này nếu Thái tử biết được bản thân mình đã đánh mất nữ tử như thế nào, không biết có hối hận đến nỗi xanh ruột hay không.....

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Quyển Khuyết Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 87: Khiêu khích, được ăn cả ngã về không

Tô Trà không hề nói quá, Lâm Sơ Cửu và Lâm Uyên Đình đều là đích nữ Lâm gia, nhưng thân phận và địa vị của các nàng lại khác nhau một trời một vực.

Lâm Sơ Cửu xứng đáng là đích nữ, thân phận còn cao hơn cả Lâm phu nhân, tuyệt đối không phải đích kế nữ như Lâm Uyên Đình có thể so. Đương nhiên, quan trọng nhất vẫn là.....

Nhân chung, sáu vị tiểu thư của Trấn Quốc Công phủ và Lâm phủ, chỉ có Lâm Sơ Cửu là được lão phu nhân Trấn Quốc Công tự mình dạy dỗ, trong vô hình lại khiến cho thân phận của Lâm Sơ Cửu càng thêm tôn quý.

Đáng tiếc, nguyên chủ kiêu căng và thiếu hiểu biết, khiến cho toàn bộ hào quang ở trên người Lâm Sơ Cửu đều bị áp xuống. Vì vậy cho dù thân phận của Lâm Sơ Cửu cao mấy chẳng nữa, cũng không có người nào để mắt tới.

"Đù." Lâm Sơ Cửu không biết Tô Trà và Lưu Bạch đang suy nghĩ gì, nàng bước qua bên cạnh hai người bọn họ, bước chân không hề dừng lại, thậm chí ngay cả ánh mắt cũng không thèm liếc nhìn bọn hắn. Nhưng, Lưu Bạch và Tô Trà lại cảm thấy đây là điều đương nhiên, hai người không hề có một chút bất mãn.

Bởi vì, ngay ở trong nháy mắt vừa rồi, bọn họ nhìn thấy được khí thế chỉ có thể xuất hiện ở trên người Tiểu Thiên Diệu từ trên người Lâm Sơ Cửu, đó là khí thế của thượng vị giả, là sự tự tin và bình tĩnh không chế vạn sự trong tim.

Nếu như Lâm Sơ Cửu biết được trong lòng hai người này đang suy nghĩ gì, nhất định nàng sẽ cho bọn họ một ánh mắt xem thường.

Thượng vị giả mọi người!

Không chế vạn sự mọi người!

Rõ ràng là nàng không có biện pháp, không thể không không lấp đầy bụng đói.

Thế cục ăc liệt như vậy, xử lý không tốt nàng chính là tội nhân của Tiểu Vương phủ. Nếu nàng biểu hiện ra một chút nhút nhát bất an, người Tiểu Vương phủ có thể sẽ nghe nàng sao?

Nàng không phải thông dong tự tin, nàng chỉ là được ăn cả ngã về không, toàn bộ tương lai của nàng đều phụ thuộc vào kết quả ngày hôm nay.

Nếu nàng giải quyết tốt, nàng sẽ vẫn là Tiểu Vương phi tôn quý vô song của Tiểu Vương phủ. Nếu như thất bại.....

Lâm Sơ Cửu nắm chặt hai tay thành nắm đấm, móng tay ấn vào lòng bàn tay, sự đau đớn khiến nàng lập tức bùng tỉnh.

Nàng sẽ không cho phép bản thân mình thất bại, bởi vì nàng không thể nhận nổi kết cục của sự thất bại.

Nàng sợ chết, nhưng nàng cũng sợ sống mà không có phẩm giá.

"Mở cửa chính!" Lâm Sơ Cửu dừng bước chân lại, nhìn hai cánh cửa màu đỏ của Tiểu Vương phủ, trên mặt vẫn bình tĩnh không có gợn sóng, nhưng trong tim lại đang đập điên cuồng.

Nếu như có Tiểu Thiên Diệu ở đây, nhất định hắn sẽ phát hiện ra, biểu tình của Lâm Sơ Cửu lúc này giống hệt như biểu tình lúc nàng uy hiếp hắn trong đêm tân hôn.....

Cổng chính của Phi Thiên thần vương rất đồ sộ, phải cần tám vị vệ dũng tâm hiệp lực mới có thể mở ra. Cánh cửa này, ngoại trừ đại hôn ngày đó từng được mở ra, cũng chỉ có khi tiếp nhận thánh chỉ mới có thể mở ra.

Lâm Sơ Cửu ra lệnh muốn mở cổng chính một tiếng, mặc dù bọn họ vị hội sống sót một chút, nhưng rất mau đều có hành động, tám người đứng gần cửa chính nhất vội vàng tiến lên mở cửa.

"Chỉ a....." "Cánh cổng phát ra một âm thanh nặng nề kéo dài. Theo cánh cửa chậm rãi mở ra, trục cửa cũng rung động vang lên tiếng "Kêu kẹt", dường như không thể chịu được trọng lượng của nó.

Lâm Sơ Cửu nâng bước đi về phía trước, những thị nữ và nha hoàn cũng dưới theo kịp phía sau. Khi cánh cửa cổng mới được mở ra, những người vây quanh ở bên ngoài Tiểu Vương phủ có thể nhìn thấy một nữ tử hoa lệ đoan trang, trên khoe miệng hiện lên một nụ cười nhẹ nhàng, bước từng bước một đi ra bên ngoài.

Khi cánh cổng hoàn toàn được mở ra, Lâm Sơ Cửu cũng vừa lúc bước tới ngạch cửa. Nàng dừng chân lại, đôi mắt đảo qua một lượt, toàn trường đột nhiên yên tĩnh lại.

Rất tốt, những người này vẫn còn biết sợ.

Lâm Sơ Cửu vừa lòng gật đầu, nhắc chân bước ra khỏi ngạch cửa. Nàng đứng ở trước cổng lớn, từ trên cao nhìn xuống đánh giá mọi người ở dưới bậc thang.

"Các người chính là những người chặn trước của Tiểu Vương phủ?" Tuổi cuối trên mặt Lâm Sơ Cửu vẫn nhẹ nhàng ưu nhã, nhưng một khi mở miệng lại là lời trách cứ.

"Người là người phương nào?" Thư sinh có lá gan lớn tiến lên tìm hỏi, đôi mắt lăm lăm cần đánh giá Lâm Sơ Cửu. Lâm Sơ Cửu không trả lời hắn ta, vì vậy Trấn Châu tiến lên nói: "Lớn mật, ai cho ngươi quyền nhìn thẳng vào Vương phi nương nương, còn không mau quỳ xuống."

"Vương phi?" Cuồng sinh kia ngẩn ra, ngay sau đó nói: "Chẳng phải Vương phi đang bị bệnh sao? Sao có thể ra đây? Tiểu Vương gia chỉ vì Vương phi bệnh mà ngay cả triều chính cũng không để ý tới, chẳng lẽ là giả?"

Cuồng sinh kia quả nhiên am hiểu sâu sắc về việc kích động lòng người, chỉ một câu đã khiến cho tất cả mọi người cùng nhau phụ họa, phả vớ ụp ạp mà Lâm Sơ Cửu vừa mới cố tình tạo ra.

Một đám người từ trên ồn ào, người một câu ta một ngữ. Trấn Châu mở miệng nhưng chưa kịp nói hết lời, giọng nàng ấy đã bị chôn vùi. Lâm Sơ Cửu nhìn thấy cục diện đang bị mất khống chế, vì vậy hạ mệnh một tiếng, dẫn lực chú ý của mọi người tới trên người nàng.

"Người thật tốt gan, dám vu khống tội khi quân cho bốn vương phi. Bốn vương phi bị bệnh, Tần thái y đã tự mình chẩn trị. Toàn bộ mọi người trong kinh thành, thậm chí ngay cả Hoàng thượng cũng biết thân thể của ta không khoẻ. Người là thứ gì, sao bốn vương phi phải dùng tính mạng của mình lừa người?"

Lâm Sơ Cửu vừa mở miệng đã tỏ thái độ bất mãn của mình, cuồng sinh kia sững sờ, trong lúc nhất thời không biết nên nói tiếp thế nào.

Lâm Sơ Cửu ngoạ mạn nhìn lướt qua, nhưng vẫn nhẹ nhàng nói: "Các người không ngăn ngại đi hạ phạm thượng, ngăn cản trước cửa Tiểu Vương phủ, trong lúc nhất thời chỉ sợ sẽ không rời đi. Người tới, dọn ghế dựa tới đây, bốn vương phi bị bệnh vẫn còn chưa khỏi."

Mặc dù đứng thì có ưu thế hơn, nhưng ngồi cũng đủ khi thế, hơn nữa không mệt. Lâm Sơ Cửu luôn luôn không muốn khắt khe với bản thân mình.

Trước cổng lớn, những người ở dưới bậc thang không biết do bị thị vệ phía sau Lâm Sơ Cửu dọa sợ, hay là bị lời nói của Lâm Sơ Cửu dọa sợ, một lần nữa yên tĩnh trở lại.

Thị vệ Tiểu Vương phủ lập tức nhanh chóng hành động, trong thời gian nãy cái chớp mắt đã đưa một chiếc ghế dựa tới, Lâm Sơ Cửu cũng không thèm nhìn, vội sự giúp đỡ của Trấn Châu và Phi Thư y ngồi xuống.

Ngay khoảnh khắc vừa ngồi xuống, Lâm Sơ Cửu dường như nghe có người thở dài một hơi. Cũng trong một nháy mắt như vậy, Lâm Sơ Cửu cảm thấy bản thân mình có thể đã quá già tạo, vì vậy nàng nhanh chóng gài dụng giống như Từ Hi thái hậu.

"Hiện tại hãy nói đi, các người không sợ bị chém đầu, tự tập ở cửa Tiểu Vương phủ nháo sự, rồi cuộc là vì cái gì?" Lâm Sơ Cửu một khi mở miệng, lập tức định tội cho những người này, trong nháy mắt khiến cho mấy học sinh bắt đầu cảm thấy bất an.

Lúc trước đầu óc bọn họ nện nên không suy nghĩ nhiều, hiện giờ bọn họ bình tĩnh lại thì mới phát hiện ra, bọn họ đang làm những chuyện như vậy chính là tội chém đầu.

Cuồng sinh vừa rồi mở miệng, thấy có người dao động, vội vàng lớn tiếng nói: "Vương phi nương nương, ngài đứng dọa chúng ta, chúng ta không phải đang mạo phạm Vương gia, chúng ta chỉ vì thiên hạ bá tánh."

"Vị thiên hạ bá tánh?" Giọng nói như chiếc chuông bạc trong treo dễ nghe, nhưng lại nung theo một chút trào phúng. "Vị đại nhân hay công tử này? Ta nên xưng hô với người như thế nào?."

Sắc mặt cuồng sinh khẽ biến, những thị sinh khác thấy giọng điệu của Lâm Sơ Cửu khinh miệt, bọn họ không chút khách khí, một đám đều hiện lên bộ mặt oán giận, nhưng Lâm Sơ Cửu không để vào trong mắt chút nào.

Nàng không phải là hoàng tử, cũng không phải là Tiểu Thiên Diệu, nàng không cần chiều hiền đãi sĩ.

Cuồng sinh thật sự vừa lòng, dường hoàng nói: "Học sinh là Lưu Vĩnh Sinh, ba năm trước đây đã thi đậu cử nhân."

"Thi ra là Lưu cử nhân, Lưu cử nhân đã có công danh trong người, chắc hẳn biết rằng khi gặp bốn vương phi thì phải hành lễ thế nào? Va chạm với bốn vương phi thì chịu tội ra sao?" Đối tay của Lâm Sơ Cửu tùy ý đặt ở hai bên sườn tay vịn, giọng điệu thờ ơ nhẹ nhàng, nhưng ý trong lời nói lại không có một chút khách khí.

Bất giác phải bắt vua trước, cuồng sinh họ Lưu rõ ràng là người cảm đầu vụ nháo sự này, chỉ cần bắt lấy Lưu Vĩnh Sinh, sự tình phía sau sẽ dễ tiến hành hơn.....

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Quyển Khuyết Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)**Net.

Chương 88: Chung quy vẫn là bọn họ sai?

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Đổi mặt với sự chất vấn của Lâm Sơ Cửu, cuồng sinh họ Lưu thực sự ngại ngùng cả người. Hắn vịn lần cũng không ngờ được, Lâm Sơ Cửu còn quan tâm tới chuyện hắn không hành lễ.

Hắn biết bản thân mình lúc này nên quỳ xuống, nhưng nếu như hắn quỳ thì xem như hắn đã thua một ván. Hắn..... không thể quỳ, đặc biệt là ở trước mặt bao người.

Lưu Vĩnh Sinh nắm chặt nắm tay, cố gắng hết sức kìm nén nỗi sợ hãi trong lòng, đứng thẳng người nhìn Lâm Sơ Cửu.

Cho dù hắn có va chạm thế nào với Lâm Sơ Cửu đi nữa, hắn vẫn có người đứng ở phía sau, cho dù thật sự xảy ra chuyện gì, hắn cũng sẽ không sai xéo như những thư sinh bình thường khác, người phía sau hẳn nhất định sẽ bảo vệ hắn.

Chỉ cần suy nghĩ như vậy, Lưu Vĩnh Sinh lập tức càng thêm quyết tâm hơn, vô tư, kiêu ngạo nhìn về phía Lâm Sơ Cửu, ý muốn nói rằng hắn thà chết chứ không chịu khuất phục, bất chấp sống chết cũng không quỳ xuống.

Nhóm học sinh phía sau chịu ảnh hưởng từ hắn, một đám đứng thẳng người, cùng nhau dùng phương thức tương tự đối kháng lại Lâm Sơ Cửu.

Lâm Sơ Cửu không giận không cười, cũng không tiếp tục yêu cầu bọn họ phải quỳ xuống, nàng chỉ nói: "Lưu cử nhân là cử tử, bốn vương phi muốn hỏi người một vấn đề, người có biết người có thể quyết định vận mệnh thiên hạ bá tánh là ai hay không?"

Giọng nói của Lâm Sơ Cửu vẫn nhẹ nhàng mềm mại như cũ, giống như đang bàn chuyện nhà, nhưng ý trong lời nói của nàng lại cực kỳ sắc bén. Trên trán Lưu Vinh Sinh xuất hiện một lớp mồ hôi mỏng, sắc mặt hần trắng bệch, đột nhiên lui về phía sau một bước.

Không đợi Lưu Vinh Sinh trả lời, Lâm Sơ Cửu nói tiếp: "Lưu cử tử, còn có các vị, hôm nay bốn vương phi có lòng tốt khuyên các người một lời, sau này không nên đi đến nhậm chỗ. Người có thể quyết định sống chết của thiên hạ bá tánh này chỉ có đương kim thánh thượng. Lưu cử tử phải chờ lệnh vì thiên hạ bá tánh chứ không phải tới Tiểu Vương phi gây sự. Người nên tới hoàng cung cầu kiến thánh thượng, truyền đạt những điều người muốn cho thánh thượng nghe, đó mới chân chính gọi là chờ lệnh vì thiên hạ bá tánh. Người dẫn người vây quanh ở Tiểu Vương phi, bất quá chỉ muốn mua danh chọc tức mà thôi."

Một câu cuối cùng, Lâm Sơ Cửu nói vừa chậm rãi vừa nặng nề, mỗi một từ đều giống như lưỡi dao đâm vào trái tim của Lưu Vinh Sinh, mỗi một câu đều giống như đang đập vào trái tim của tất cả mọi người ở đây.

"Không, không phải như thế," Lưu Vinh Sinh lưỡng cổ, vội vàng nói: "Chúng ta muốn gặp Vương gia! Thủ hạ của Vương gia đã tham ô tiền an ủi tướng sỹ chết trận của người nhà bọn họ, chẳng lẽ Vương gia không nên ra ngoài và giải thích với người nhà bọn họ hay sao? Tuy nhiên, Vương gia lại trốn ở trong phủ, cứ Vương phi là một nữ nhân ra đây là có ý gì? Chẳng lẽ là Vương gia chợt dạ nên sợ hãi, vì vậy nên tránh ở phía sau nữ nhân?!"

Sự hoảng loạn ban đầu của Lưu Vinh Sinh trôi qua, rất nhanh hắn đã bình tĩnh trở lại, một lần nữa không chế quyền chủ đạo, không muốn để Lâm Sơ Cửu tiếp tục dất mũi hần.

Sau lời nói của Lưu Vinh Sinh, nhóm người nhào sự tụ tập ở cửa cũng hồi phục lại bình thường, một đám lớn tiếng la hét, muốn Tiểu Vương ra ngoài và đưa ra một lời giải thích. Bọn họ còn nói Tiểu Vương gia hèn nhát tránh ở phía sau nữ nhân.

Những người này nể nang thật sự khó nghe, nhưng cũng có một chỗ tốt chính là bọn họ không dám to gan lớn mật, vội lên phía trước đánh Lâm Sơ Cửu.

Thân phận của Lâm Sơ Cửu không phải là gái, chính phục trên người nàng cũng không phải là gái, nếu những người này dám xông lên phía trước, thì vệ Tiểu Vương phi sẽ dùng danh nghĩa bảo vệ Lâm Sơ Cửu, giết chết toàn bộ bọn họ.

Nhưng, ngăn chặn đám người này ở bên ngoài thì này cũng không giải quyết được gì, nếu như đó được xem là một giải pháp, Lâm Sơ Cửu sẽ không cần phải ra mặt, Tô Trà và Lưu Bạch cũng có thể làm được.

Nếu Lâm Sơ Cửu đã ra mặt, nàng cần phải giải quyết sự tình hôm nay, không thể để những người này tiếp tục tụ tập gây sự ở trước của Tiểu Vương phi.

Một nhóm thường dân, hết lần này tới lần khác đều xem thường Tiểu Vương phi, mặt mũi của Tiểu Vương phi nên để ở đâu?

Lâm Sơ Cửu vẫn lẳng lặng ngồi đó, nàng không quát mắng đám người đang ồn ào ầm ĩ, mặc cho bọn họ không ngừng nguyên rủa, nàng vẫn không đưa ra bất kỳ một lời bình luận nào hết.

Ban đầu, những người gây rối nghĩ rằng Lâm Sơ Cửu sợ hãi, nhưng sau khi chửi ra một lúc bọn họ cảm thấy dường như không đúng. Mặc dù bọn họ chửi rất dữ dội nhưng đối phương vẫn không hề có chút động tĩnh nào cả. Cảm giác này thật sự giống như đánh một quyền vào bóng, trong lòng bọn họ thờ dài một hơi, tim đập não cũng không thể phát tiết ra được.

Giống như đã hẹn nhau trước, tất cả mọi người gây rối đồng thời im miệng, lần lượt cùng nhau quay qua nhìn Lâm Sơ Cửu. Khi một người trong số họ đang muốn mở miệng thì đột nhiên nghe Lâm Sơ Cửu hỏi: "Sao không tiếp tục nói nữa? Chẳng lẽ vì nói lâu quá nên khát nước rồi? Người đâu, đưa trà lên đi."

Hạ nhân phía sau trong lúc nhất thời không có phản ứng, Tô Trà nhắc lại một lần nữa, lúc này đám hạ nhân mới vội vàng lui xuống chuẩn bị.

"Vương phi nương nương, chúng ta tới đây không phải để uống trà," Lưu Vinh Sinh đại diện cho mọi người lên tiếng nói.

"Ta biết, các người tới đây là để gây sự," Lâm Sơ Cửu tiếp lời rất tự nhiên, nàng nhìn bàn tay đang treo lên, chỉ về phía những hạ nhân và hài tử đang ngồi quỳ phía trước, "Các người không cần uống nước, nhưng bọn họ cần. Các người trẻ khỏe có thể chịu đựng được, nhưng những hạ nhân hài tử đó thì không thể chịu được."

Nàng quay đầu, nói với Trần Châu và Phi Thụy: "Đi, bảo phòng bếp bấp một chung mìn trâu lợn. Ta nghe quán giả nói bọn họ đã ngồi ở đây cả một buổi sáng, có lẽ cũng đói bụng rồi!"

"Vâng, Vương phi nương nương," Trần Châu và Phi Thụy cùng nhau uốn gối đáp, sau đó xoay người đi chấp hành mệnh lệnh của Lâm Sơ Cửu.

"Vương phi đang muốn làm gì?" Lưu Bạch khó hiểu nhìn về phía Tô Trà.

"Không biết," Tô Trà mơ hồ đoán được một chút, nhưng hần không muốn nói lời vô nghĩa.

"Người khẳng định biết điều gì đó, nói ta nghe một chút," Lưu Bạch đứng khuây tay huyệt Tô Trà, nhưng Tô Trà vẫn không nề mặt hần, tiến lên hai bước và kéo ra khoảng cách với Lưu Bạch, "Cho dù Vương phi làm gì, chúng ta chỉ cần nhìn là được. Nếu thật sự không được thì vẫn còn có Vương gia."

Lưu Vinh Sinh là đại biểu của nhóm cuồng sinh, càng muốn biết Lâm Sơ Cửu đang muốn làm gì. Vì vậy bọn họ cũng trực tiếp lên tiếng hỏi, "Vương phi nương nương, ngài có ý gì vậy?"

Muốn đừng đồ ăn để thu mua bọn họ?

Nằm mơ!

Bọn họ không phải là người có thể thu mua bằng một chút thức ăn, không có quan to lộc hậu, ai sẽ làm loại chuyện ngu xuẩn này.

"Bốn vương phi có thể có ý gì chứ? Thu mua các người? Các người còn chưa đủ tư cách. Tuy nhiên, có thể thấy sắc mặt của vài vị hạ nhân kia không được tốt lắm, sợ bọn họ đã đói mà thôi!" Lâm Sơ Cửu vẫn nhẹ nhàng thờ ơ, trên mặt không hề có chút lo lắng bất an, "Bọn họ tới đây là để tìm công lý, nếu không ăn no thì làm sao có sức lực để nói ra oan tình?"

Sắc mặt Lưu Vinh Sinh tái nhợt, nhưng hần vẫn cố gắng ngang ngạnh nói: "Vương phi, chúng ta tới đây là muốn Vương gia giải thích, Vương gia không những không ra ngoài mà còn gửi một người đàn bà ra đây là có ý gì?"

Lưu Vinh Sinh không thuận theo cũng không buông tha, mục đích của hần là muốn kéo Tiểu Thiên Diệu ra ngoài, muốn Lâm Sơ Cửu biết rõ điều đó.

Lâm Sơ Cửu khinh miệt liếc mắt nhìn Lưu Vinh Sinh một cái, nói: "Ồ, ta chưa nói với các người sao? Bệnh cũ của Vương gia tái phát, hai chân không thể nào dùng sức, Mặc Thần Y đang điều trị cho ngài ấy, vì vậy thật sự không tiện ra đây."

"Vương gia bị bệnh cũ tái phát? Chuyện xảy ra khi nào?" Ánh mắt Lưu Vinh Sinh hoảng loạn, Lâm Sơ Cửu cười nói: "Ta chưa nói với các người sao? Vương gia vốn muốn ra đây, nhưng khi nghe nói có người gây sự ngoài cửa, ngài ấy tức giận nên đột nhiên đứng lên, vì thế nên hai chân đã bị tổn thương."

Ý trong lời này chính là, những người này đã khiến cho bệnh cũ của Tiểu Thiên Diệu tái phát.

Sắc mặt Lưu Vinh Sinh tái nhợt, vội nói: "Ngài không nói ra, sao chúng ta biết được chuyện này."

"Phải không?" Lâm Sơ Cửu xoa xoa huyệt Thái Dương, "Các vị ồn ào khiến ta đau đầu quá. Ta thật sự đã quên mất chuyện quan trọng đó."

Chung quy vẫn là bọn họ sai?

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Quyền Khuyết Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 89: Di giá, loạn quyền đánh chết sư phó

"Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc."

Lưu Vinh Sinh cảm đầu nhóm cuồng sinh tròn tròn mắt, Tiểu Vương phi có thể đổi trắng thay đen, rõ ràng bọn họ không làm gì cả, vì sao lại trở thành lỗi của bọn họ?

Thủ đoạn này còn mạnh hơn so với bọn họ, điều này bọn họ biết trả lời như thế nào?

Bọn họ không muốn công trên lưng tội danh khiến cho bệnh cũ của Tiểu Vương tái phát.

Mấy người Lưu Vinh Sinh vội vàng muốn giải thích, nhưng Lâm Sơ Cửu lại không cho bọn họ cơ hội. Nàng không kiên nhẫn ngắt lời bọn họ, "Thân thể ta không khoẻ, Vương gia bị bệnh cũ tái phát, mong mọi người hãy an tĩnh một chút, đừng tiếp tục ồn ào nhốn nháo, có chuyện gì hãy bình tĩnh nói với ta."

Lâm Sơ Cửu không nói thẳng ra rằng, nhóm người này đang khi dễ nàng và Tiểu Thiên Diệu, người thì bệnh người thì tàn tật.

"Vương phi nương nương, sự tình....." Lưu Vinh Sinh có cảm giác quyền chủ động đã bị Lâm Sơ Cửu đoạt mất. Vì vậy hắn vội vàng mở miệng, nhưng Lâm Sơ Cửu sao sẽ cho hắn cơ hội. Nàng hoàn toàn phớt lờ sự tồn tại của hắn, nâng cao giọng nói "Người tới, đi lấy giấy và bút mực, viết hết tất cả những oan tình của các vị ở đây."

"A....." Tất cả những người tới đây gầy sự đều tròn tròn mắt.

Lúc đầu thì đưa nước, sau đó lại đưa màn thầu, hiện tại còn viết ra hết oan tình. Rốt cuộc Tiểu Vương phi đang muốn làm gì?

"A cái gì mà a, mặc dù Vương gia phụng chỉ nghỉ ngơi ở nhà, nhưng các người đều có oan tình, Vương gia nhất định sẽ không ngồi yên mà không làm gì. Các người cứ yên tâm, hãy mạnh dạn viết ra hết oan tình, Vương gia chắc chắn sẽ giúp các người truyền tới tai thiên tử." Lâm Sơ Cửu đã nói những lời rất nghiêm chỉnh, phớt sạch Tiểu Thiên Diệu ra khỏi những lời buộc tội. Lâm Sơ Cửu sợ những người này không hiểu rõ lắm, nàng còn có ý bồi thêm một câu:

"Ta nghĩ các vị học sinh không hiểu rõ lắm về sự tình trong triều. Long ân của Hoàng thượng mệnh mạng, sau khi biết được hai chân Vương gia đi đứng không tốt, người đã mệnh lệnh Vương gia ở nhà tĩnh dưỡng, không cần tham dự triều chính. Vương gia đã lâu không vào chầu triều, cũng không hề tiếp xúc tới chính sự, đối với sự tình của các vị thật sự là không biết tới. Vì thế, mong các vị hãy nói rõ ràng một chút."

Lâm Sơ Cửu đứng lại một lúc, nhìn lướt qua những học sinh bị kích động và hoàn toàn không biết chân tướng. Sau khi nhìn thấy biểu cảm ngu ngốc trên khuôn mặt bọn họ, Lâm Sơ Cửu cầu mọi cười vờ lòng.

"Tuy nhiên, các vị cứ yên tâm. Mặc dù Vương gia phụng chỉ ở nhà tĩnh dưỡng, nhưng các vị có oan tình, Vương gia chắc chắn sẽ xem đôn của các vị, sau đó phái người tới triều đình và thỉnh thoảng điều tra ra rõ chân tướng." Lâm Sơ Cửu vẫn không ngừng nói, cho dù Lưu Vinh Sinh lên tiếng giữa chúng, ý định ngắt lời nàng nói, Lâm Sơ Cửu cũng không bận tâm, nàng chỉ nói cho hết những lời mình muốn nói.

"Vương gia phụng chỉ ở nhà tĩnh dưỡng?" Sau đám người, có một thư sinh mặc quần áo màu xanh mở miệng hỏi. Nhưng khi hắn nói ra những lời này, cơ thể gầy gò của hắn run rẩy, rõ ràng đây là một người không hiểu biết gì.

"Cả triều văn võ đều biết, thánh chỉ vẫn còn được giữ trong Tiểu Vương phủ. Người tới, lấy thánh chỉ ra đây!" Lâm Sơ Cửu hoàn toàn không chơi bài một cách hợp lý, đám người Lưu Vinh Sinh hoàn toàn không thể nào chống đỡ.

"Không, không cần." Lưu Vinh Sinh vội vàng mở miệng cự tuyệt, nhưng thật khéo là khi hắn vừa mới mở miệng, hạ nhân Tiểu Vương phủ đã chuyển bàn ghế ra, bưng nước trà tới. Sau khi nhận lệnh của Lâm Sơ Cửu, hạ nhân Tiểu Vương phủ liền bày một loạt bàn ghế ở dưới bậc thang, vào lúc ngân càn khả năng nhóm người này xông lên phía trước.

"Các vị đã nói nửa ngày nên có lẽ khát rồi, hãy uống một chén trà trước để làm ấm cổ họng. Chờ sau khi tiền sinh tới, xin các vị hãy nói chi tiết rõ ràng, thuận tiện cho tiền sinh viết thành đơn kiện." Lâm Sơ Cửu ra lệnh cho hạ nhân châm trà, lần lượt đưa tới tay những Bô nhân và hài đồng ở hàng phía trước.

Những người này chỉ là bá tánh bình thường, kiến thức có hạn, vì vậy để đối phó hơn nhiều so với đám học sinh "đọc đủ sách thì thư" kia nhiều.

Khi những người này nhận được nước trà do hạ nhân vương phủ đưa, bọn họ tiếp nhận cũng không phải mà không tiếp nhận cũng không phải.

Nếu bọn họ tiếp nhận trà, chẳng tỏ bản thân không có can đảm. Nhưng nếu bọn họ không tiếp nhận, hạ nhân Tiểu Vương phủ cũng không chịu đi, vẫn luôn chờ ở ngay trước mặt.

Tình hình bế tắc, những người tới gầy rồi quay lại nhìn nhau, cuối cùng cùng nhau nhìn về phía Lưu Vinh Sinh, để hắn đưa ra quyết định. Còn Lưu Vinh Sinh thì sao?

Bản thân hắn cũng không biết nên làm sao bây giờ, nhìn thấy chén trà được đưa tới trước mắt, Lưu Vinh Sinh cảm thấy cay đắng trong lòng.

Thái độ của Tiểu Vương phi rất tốt, nếu hắn muốn tiếp tục gây rối thì cần phải cân thận hơn. Hắn không hoàn thành sự tình mà người sau lưng giao phó, bây giờ còn đắc tội với thân vương đương triều, hắn còn có đường sống hay sao?

Lâm Sơ Cửu không mở miệng nói gì, nàng chỉ giống như đang xem một vở kịch, trong đôi mắt hiện lên một nụ cười mờ nhạt.

Thân phận tự nhiên là một ưu thế, bá tánh bình dân tự nhiên cảm thấy sự hãi khi đối mặt với quý tộc. Nàng càng khách khí, nhóm người này sẽ càng cảm thấy bất an.

Bởi vì Lâm Sơ Cửu không mở miệng nói gì, hạ nhân Tiểu Vương phủ không dám lui về phía sau nữa bước, bàn tay tiếp tục bưng nước trà, ngay cả khi bọn họ cảm thấy bàn tay đau mỏi, bọn họ cũng không dám run tay khi cầm cốc trà.

Cũng may, Lâm Sơ Cửu không thích tra tấn người khác, đặc biệt nàng sẽ không tra tấn người trong nhà.

"Các vị không cần khách khí, các vị không sai trong việc tìm kiếm công lý, một chén trà là gì mà không thể uống?" Lâm Sơ Cửu mở miệng, nhưng rõ ràng là đang bức cho mọi người không thể không tiếp nhận trà.

"Cảm tạ Vương phi nương nương." Lưu Vinh Sinh co giật khỏe miệng, không dám tiếp tục kháng cự, cung kính tiếp nhận nước trà, trong mắt hắn ló lên một tia tàn nhẫn, nhưng hắn còn chưa kịp làm gì đã nghe thấy Lâm Sơ Cửu nói: "Nước trà mà các vị uống, đều do Mặc Thần Y dùng được trà để pha, rất tốt đối với thân thể. Đứng rồi, còn nữa, đó chính là tuyệt đối sẽ không có độc."

Lâm Sơ Cửu không biết Lưu Vinh Sinh đang định làm gì, nàng chỉ muốn phòng bị cho tương lai mà thôi.

"Người tới, đưa cho ta một chén." Nàng đường đường là Vương phi cũng uống, không bị độc chết, những người này cũng không đến mức sẽ bị độc chết, đúng không?

"Vương phi nương nương hành sự không có kẻ hồ, nhóm người này không có gì phải sợ nữa." Tô Trà âm thầm kết luận, sau khi quay lại hắn sẽ nói cho Tiểu Thiên Diệu nghe tất cả những biểu hiện của Lâm Sơ Cửu, để Thiên Diệu hiểu biết về thế tử của hắn, tuyệt đối không kiểu căng ngu xuẩn giống như lời đồn. Thiên Diệu không thể tiếp tục đối đãi với Vương phi giống như trước kia được nữa, nếu như khiến cho Vương phi lạnh tâm, có thể sẽ không tốt lắm.

Trước mặt mọi người, Lâm Sơ Cửu uống hết chén trà, sau đó nàng nữa đưa nửa nghiêm túc nói "Lòng hai người có thể có cũng có thể không, nhưng không thể không để phòng lòng người. Thật ra ta không khát, nhưng..... ta sợ sẽ có người sau khi uống trà của Tiểu Vương phủ, sau đó quay lại nói rằng mình bị ngộ độc. Để tránh phát sinh những chuyện như thế, ta uống cho mọi người nhìn xem. Ta là một người bệnh uống trà đều không sao, các vị là người khỏe mạnh uống vào chắc hẳn cũng sẽ không xảy ra chuyện gì, đúng không?"

Sức khỏe không tốt, đôi khi cũng rất có ích, Lâm Sơ Cửu một lần nữa lấy ra dụng.

"Vương phi nương nương nói đùa." Lưu Vinh Sinh nghiêng răng nghiêng lợi nói, cảm giác uống cạn chén trà.

Được trà của Mặc Thần Y cái gì, bất quá chỉ là trà cây kim ngân mà thôi. Đứng là đồ lừa đảo!

"Có phòng sẽ không có hậu họa." Lâm Sơ Cửu đưa chén trà cho hạ nhân, "Đi thúc gác phòng bếp, màn thầu đã hấp xong chưa? Nếu hấp chưa xong thì đi mua bên ngoài, không thể khiến cho các vị đi tìm chính nghĩa phải chịu đựng vì đói."

Một nén hương thời gian chỉ vừa mới trôi qua, khẳng định màn thầu vẫn chưa hấp xong. Lâm Sơ Cửu nói như vậy, chính là có ý không muốn cho những người này ăn đồ của Tiểu Vương phủ.

Thực ăn là một loại để động tay động chân nhất, nàng không muốn vì chuyện nhỏ này mà tạo thêm phiền toái cho bản thân mình.

"Nó tài sẽ đi mua trên phố." Hạ nhân Tiểu Vương phủ cũng rất có ánh mắt, lập tức đi về phía đường cái. Đám người Lưu Vinh Sinh muốn ngăn cũng không thể nào ngăn được, bởi vì.....

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Quyển Khuyết Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90: Uy hiếp, gây rắc rối cho cha

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Trong vô thức, Lưu Vĩnh Sinh và những người gây rối đã bị thị vệ Tiểu Vương phủ vây quanh. Đừng nói tới căn người, ngay cả bản thân mình cũng chạy không thoát.

Nhưng sự tình cứ thế nối tiếp nhau, không đợi cho bọn họ nghĩ ra đối sách, hạ nhân Tiểu Vương phủ đã cầm giấy và nghiền mực ra.

"Vương phi nương nương, bút mực đều chuẩn bị xong." Hạ nhân lần lượt mở giấy Tuyên Thành ra, sau đó tiến lên bắm bảo.

"Rất tốt." Lâm Sơ Cửu tán thưởng một câu, vung tay lên, nói: "Đi, gọi toàn bộ những người biết viết chữ trong phủ ra đây, hãy giúp khổ chủ và nhóm học sinh chính nghĩa. Nhớ viết rõ ràng oan khuất của bọn họ, tuyệt đối không buông tha bất luận điều gì."

Lâm Sơ Cửu vừa mở miệng, lập tức có một đoàn hạ nhân đi tới, hoàn toàn không cần nâng nhọc lòng.

"Không, không..... được." Lưu Vĩnh Sinh muốn cự tuyệt, nhưng lời hắn nói sẽ không có ai nghe.

"Vương phi nương nương, chúng ta cũng đi giúp đỡ." Tô Trà thấy thế, đi ra phía sau Lâm Sơ Cửu, nhưng lại bị Lâm Sơ Cửu ngăn cản, "Không cần thiết, Tô công tử cứ xem kịch vui là được."

Nàng còn có rất nhiều thời gian, không cần phải vội.

"Vương phi nương nương, chúng ta... chúng ta không thể viết rõ oan tình của mình, chúng ta chỉ muốn gặp Vương gia." Phía dưới, có người có đầu óc một chút, hiểu ra dụng ý của Lâm Sơ Cửu, cần bản không chịu phối hợp.

Gây rối không phải là vấn đề, nhưng nếu như viết ra trên giấy trắng mực đen, tình huống sẽ khác.

"Vương gia bị bệnh, hiện tại không thể gặp các người. Các người cứ việc viết xuống, ta sẽ trình oan khuất của các người cho thánh thượng xem." Cùng một lý do, Lâm Sơ Cửu không ngại nói nhiều thêm mấy lần, cuối cùng nàng còn bồi thêm một câu: "À, trước khi bọn họ rời đi, hãy viết rõ ràng tên họ và quê quán, tránh cho sau này Vương gia không thể tìm thấy người."

Đây là uy hiếp! Đây tuyệt đối là uy hiếp! Nhưng Lâm Sơ Cửu lại không hề để cập tới nó, chúng học sinh muốn kêu gọi nói rằng Lâm Sơ Cửu đang uy hiếp người, biến bọn họ thành những kẻ vu tội cho hoàng thất.

"Không, ta không có oan tình gì. Vương phi nương nương, ta không có oan uổng, ta có thể rời đi không?" Có học sinh biết tình huống không ổn, lập tức muốn bỏ chạy. Nhưng.....

Đi tới đây, vậy đừng mong có thể dễ dàng rời đi.

Nhiệt huyết xúc động không sao, nhưng bọn họ sẽ phải trả giá cho những gì mà mình đã làm.

"Không được, các người đều là học sinh chính nghĩa vì dân, sao có thể rời đi." Lâm Sơ Cửu vẫy vẫy tay, ý bảo thị vệ tiến lên, "Hãy hầu hạ vị công tử này viết rõ oan tình."

"Vương phi nương nương, ngài đang dùng ưu thế của mình, bức bách bá tánh hay sao?" Có người không chịu, bắt đầu lớn tiếng hét lên.

"Ưu thế của ta? Các người muốn giúp đỡ dân tình, ta đang cho các người cơ hội, sao lại trở thành ta bức bách bá tánh?" Lâm Sơ Cửu lúc này đang đứng ở đỉnh cao đạo đức, cần bản không sợ những gì người này nói.

"Ngài... ngài đang uy hiếp chúng ta... ngài đang uy hiếp chúng ta." Một số học sinh không thuận theo, không buông tha bắt đầu la hét, Lưu Vĩnh Sinh cũng hoà mình trong đó, la hét cùng mọi người.

Dù bọn họ có ngốc cũng biết, oan tình này một khi viết ra trên giấy, một khi lưu lại quê quán, đời này của bọn họ xem như bị hủy.

Các học sinh y vào việc thị vệ Tiểu Vương phủ không dám đá thương bọn họ, một đám người đẩy ta xô, muốn phá tan phòng thủ thị vệ để lao ra ngoài.

Bọn họ không sợ được sao?

Bọn họ không chơi nữa cũng không được sao?

Tất nhiên là không được!

Đám hải tử đáng thương này còn không biết rằng, bọn họ xuất hiện ở đây, đời này xem như đã bị hủy.

Thế giới của người trưởng thành rất tàn khốc, một lần sai lầm cũng đủ hủy diệt cả đời. Những học sinh tụ tập ở Tiểu Vương phủ hôm nay, bọn họ đã không có tương lai.

Mỗi người đều luôn phải trả giá cho những gì mình đã làm sai. Với tính cách của Tiểu Thiên Diệt, tuyệt đối không có khả năng sẽ bỏ qua cho nhóm người này, cho dù bọn họ chỉ là những người bị sai khiến.

"Nếu các vị đều không chịu viết xuống, không chịu lưu danh, ta cũng không miễn cưỡng." Lâm Sơ Cửu vừa mở miệng, mọi người đều cảm thấy nhẹ nhõm, nhưng ngay sau đó, Lâm Sơ Cửu lại nói, "Vậy chắc là các vị muốn làm chuyện tốt nhưng không muốn lưu danh. Nếu các vị có tâm nguyện như vậy, ta chắc chắn sẽ thành toàn."

"Vương phi....." Lưu Vĩnh Sinh cảm thấy sự tình sẽ trở nên tồi tệ hơn nên vội vàng mở miệng ngắt lời, nhưng Lâm Sơ Cửu giống không nghe thấy, tiếp tục nói: "Vương gia bệnh nặng không thể gặp các vị, nhưng các vị yên tâm, ta nhất định sẽ không khiến công sức của các vị bị lãng phí. Phụ thân ta là tá tướng đương triều, các vị hãy nói hết oan tình cho phụ thân ta nghe cũng được. Ông ấy chắc chắn sẽ lắng nghe các vị, sẽ giúp đỡ bá tánh."

"Không cần, không cần, chúng ta không đi tới tương phủ, một chút việc nhỏ sao dám làm phiền tướng gia." Lưu Vĩnh Sinh gằn như muốn khóc.

Tiểu Vương phi này thật đúng là loạn quyền đánh chết sư phó, năng không hề ra bài theo lý, quả thực khiến người không biết làm thế nào cho phải.

"Lón mặt!" Lâm Sơ Cửu đột nhiên quát lên. Lưu Vĩnh Sinh ngây ngẩn cả người. Hắn không biết bản thân mình sai ở chỗ nào, chỉ thấy Lâm Sơ Cửu đứng dậy, nhìn xuống từ trên cao nói: "Vương gia có thân phận gì, Lâm tướng có thân phận gì? Một chút việc nhỏ không dám làm phiền tướng gia, các người lại dám làm phiền Vương gia?" Nàng không tin, chụp cái mũi này xuống, nhóm người này còn dám tiếp tục gây sự.

"Không... không phải... không phải, học sinh không có ý này." Lưu Vĩnh Sinh lúc này mới phát hiện ra mình đã nói sai rồi, nhưng lời đã nói ra giống như nước bị tràn khỏi bát, muốn thu hồi lại.....

Không có khả năng!

Lâm Sơ Cửu vung tay lên, "Người đầu, chuẩn bị xe ngựa, đưa các vị khổ chủ cùng với các học sinh chính nghĩa đi tới Lâm phủ."

Lâm Sơ Cửu không chỉ nói suông mà thôi, nàng thật sự muốn đưa nhóm người này đến Lâm phủ, giao cho Lâm tướng xử lý.

Lâm cha có thể gây rắc rối cho nữ nhi, nữ nhi là nàng không thể gây rắc rối cho cha một hồi hay sao?

Khi Lâm tướng ra tay với Tiêu Vương phủ, không hề suy nghĩ về tình cảnh của nữ nhi mình, rằng vì sao phải suy xét thay Lâm tướng?

Nhì nữ là của nọ, nhì nữ đều là của nọ. Lâm tướng không thể tận dụng nó mà không chảy máu.

Lâm Sơ Cửu tiếp tục theo đuổi kế hoạch của mình. Sau khi uy hiếp xong Lưu Vinh Sinh, nàng lại tiếp tục khen nhóm người bọn họ tuổi trẻ tràn đầy nhiệt huyết, đừng cảm đầu tranh chống lại cái ác, là những học sinh mẫu mực trong thiên hạ.

Nhóm học sinh tới giờ biết rằng trên đầu bọn họ đã bị chụp mũ giấy, hôm nay khó có thể chạy thoát. Nếu như bọn họ không đi, thanh danh của bọn họ sẽ bị bóc mẽ.

Người sống với khuôn mặt, cây sống với lớp vỏ. Thanh danh, thể diện không có, sau này bọn họ làm thế nào vào triều làm quan? Sau này làm thế nào ở chung cùng với bảng hữu?

"Đi, chúng ta sẽ đi." Lưu Vinh Sinh và đoàn người đánh phải nghiêng răng nuốt máu.

Xe ngựa của Tiêu Vương phủ không nhiều lắm, nhưng xe đầy tay lại không thiếu. Hạ nhân rất nhanh đã đẩy xe tới, Lâm Sơ Cửu để từng người một lên xe.

"Vì chiếu cổ bào nhân và hài tử, hãy để bào nhân và hài tử ngồi trên xe ngựa, các vị học sinh hãy ngồi xe đẩy tay, như thế nào?" Không đợi cho Lưu Vinh Sinh cảm đầu nhóm học sinh mờ miệng, Lâm Sơ Cửu nói: "Các vị học sinh nguyên giúp đỡ người dân, tất nhiên sẽ rất vui lòng nhường xe ngựa cho những người có nhu cầu."

Khuyến cho một đám người đọc sách bọn họ ngồi xe đẩy tay?

Điều này quả thực là nhục nhã, nhưng.....

Tiêu Vương phủ đã chụp mũ xuống bọn họ, bọn họ có thể nói không hay sao?

Chúng học sinh cần rằng chịu đựng.

Từng người một, ngồi đầy ba chiếc xe đẩy tay, thậm chí ngay cả khi bọn họ không vui, thị vệ Tiêu Vương phủ đều khiến cho bọn họ vui, trái phải.....

Những gì bọn họ muốn làm bây giờ, đều không phải do bọn họ quyết định.

Chương 91: Quan sai, ngã thật đúng lúc

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Sau khi đưa những người gây rối vào trong xe ngựa và xe đẩy tay, Lâm Sơ Cửu không những để thị vệ Vương phủ đưa nhóm người gây rối tới Lâm tướng phủ, bản thân nàng cũng đích thân đi theo.

Lâm Sơ Cửu không yên tâm về lời cha vô krong kia của mình.

Tô Trà mừng về mặt lo lắng nói "Vương phi nương nương, như vậy có tốt hay không?" Lâm Sơ Cửu lúc vừa bước vào phủ, không phải đã xé rách mặt với Lâm tướng rồi sao?

Những người có tin tức linh thông một chút đều biết, đám cuồng sinh này chặn ở cửa Tiêu Vương phủ, phía sau mìn không thể thiếu độc thủ của Lâm tướng.

"Có gì mà không tốt, ta đưa chiến tích tới cho cha ta thì có gì sai?" Ánh mắt Lâm Sơ Cửu loé lên, ấn dấu một chữ sát khí. Tô Trà ngăn ra, lui về phía sau hai bước. Luru Bạch vội vàng tiến lên đỡ lấy hấn, thấy Tô Trà còn muốn tiến lên, Luru Bạch vội vàng kéo hấn, "Chẳng phải người nói, Vương phi nương nương là người có chí khí, chúng ta chỉ cần nghe theo nàng là được hay sao?"

"Luru Bạch, đừng giả ngu, người biết rõ Vương phi đi tới Lâm phủ, sau này xem như đối nghịch với Lâm tướng." Tô Trà đứng ở trên lập trường của Lâm Sơ Cửu, suy xét cho Lâm Sơ Cửu.

Bởi vì Lâm Sơ Cửu là nữ nhi Lâm tướng nên nàng mới có thể trở thành Tiêu Vương Phi, không phải bởi vì bản thân Lâm Sơ Cửu.

Không có thân phận là đích nữ Lâm tướng, Lâm Sơ Cửu sẽ không xứng với Tiêu Vương.

Không có thân phận đích nữ Lâm tướng này, Lâm Sơ Cửu ở Tiêu Vương phủ sẽ rất vất vả.

"Chúng ta chỉ cần nghe theo Vương phi là được, Vương phi còn biết rõ hơn chúng ta, Lâm tướng phủ và Tiêu Vương phủ vĩnh viễn không có khả năng đứng chung trận tuyến, Vương phi sớm muộn gì cũng phải đưa ra lựa chọn." Mặc dù Luru Bạch tư tưởng khá ích kỷ, nhưng những lời hấn nói cũng là sự thật.

"Luru Bạch công tử nói đúng, ta chung quy sẽ phải lựa chọn." Lâm Sơ Cửu nhắm mắt lại, thờ dài một hơi, trên mặt hiện lên vẻ mệt mỏi.

Nàng không gọi đối đầu với người như Tiêu Thiên Diệu, và nàng cũng không gọi trong việc xoay quanh.

Tô Trà nhìn thoáng qua nàng, yên lặng cúi đầu.

"Vương phi nương nương, đã chuẩn bị xong." Trần Châu tiến lên, thúc giục Lâm Sơ Cửu xuất phát.

Lâm Sơ Cửu mở hai mắt ra, không hề có một tia nhu nhược, bàn tay trắng nhệ dương, tùy ý đáp ở trên cánh tay Trần Châu, nàng không chút do dự nói "Đi."

Lâm Sơ Cửu bước xuống bậc cầu thang, giống như dùng sĩ kạo tới chiến trường.

.....Edit: Emily Ton.....

Lâm Sơ Cửu còn chưa rời đi, Tiêu Thiên Diệu ở Cẩm Thiên Viên đã biết hết sự tình phát sinh phía trước. Hấn cực hiếm khi cười, nhưng trên môi lại hiện lên một nụ cười rất nhẹ, giống như tuyết mùa đông tan chảy, giống như sao trời nở rộ. Đáng tiếc.....

Ngươi trư Tào quân gia ra, không có người thứ hai nhìn thấy.

"Quả nhiên không khiến bốn vương thất vọng." Những lời này, đủ để cho thấy Tiêu Thiên Diệu rất vào lòng với Lâm Sơ Cửu.

Tào quân gia cũng rất vui mừng, ông nhận định Lâm Sơ Cửu là nữ chủ nhân của Tiêu Vương phủ, cũng là nữ chủ nhân duy nhất, cho dù Mặc có nương lâu lâu lại đưa cho ông một cây nhân sâm, một ít hà thủ ô, cũng không thể khiến ông dao động được bị trí nữ chủ nhân của Lâm Sơ Cửu ở trong lòng ông.

Có một số người vẫn nhắm mắt lại, ngay cả khi năng lực gì cũng đều là đúng. Nhưng không phải ông.

"Đi, đưa toàn bộ nân thù mà Vương phi sai người mua tới Lâm tướng phủ đi." Mặc dù Lâm Sơ Cửu không theo lý ra bài, nhưng Tiêu Thiên Diệu lại rất vào lòng về biểu hiện của Lâm Sơ Cửu, vì vậy hấn muốn Lâm Sơ Cửu biết rằng, hấn đang ủng hộ nàng.

"Cho người truyền ra ngoài tất cả sự tình phát sinh hôm nay." Hấn không thể ra ngoài, không có nghĩa hấn không làm gì được. Hoàng thượng muốn bắt bắt nước bắn ở trên người hấn, không phải là chuyện dễ dàng như vậy.

"Vâng." Tào quân gia lĩnh mệnh, xoay người rời đi phân phó hạ nhân trong phủ.

Lâm Sơ Cửu còn chưa đi tới Lâm phủ, những sự tình nàng làm ở bên ngoài Tiêu Vương phủ đã truyền tới tai Hoàng thượng. Sau khi Hoàng thượng nghe được cũng không tức giận, ngược lại cười cười. "Nữ nhi này của Lâm tướng thật là thú vị."

"Thánh thượng, bước có này xem như bị hủy, chúng ta nên làm gì tiếp theo?" Một người mặc đồ đen quý gói giữa điện, không dám ngẩng đầu, giọng nói mơ hồ có chút sợ hãi.

"Lầm theo kế hoạch." Hoàng thượng không hy vọng vào mấy tên cuồng sinh đó có thể bức Tiêu Thiên Diệu ra ngoài.

Đây chỉ là mới bắt đầu!

"Những cuồng sinh đó thì sao?" Người mặc đồ đen thờ hỏi một câu, không có gì bất ngờ, hoàng đế đáp lại: "Xử lý sạch sẽ." Quân cơ vô dụng, không cần phải tồn tại.

"Thước họ đã hiểu." Người mặc đồ đen nói, trong lòng hấn âm thầm cảm thấy tiếc hận cho đám học sinh có ý đồ đầu cơ trục lợi kia. Bọn họ nên tỉnh tâm đọc sách, năm sau tham gia kỳ thi cử, cho dù không có thành tựu nhưng trở về cũng có thể tìm được công việc tốt để làm.

"Lui xuống."

Người mặc đồ đen vừa rời đi không lâu, phủ đoàn phủ Thuận Thiên đã cầu kiến ở bên ngoài điện.

"Tuyên."

Phủ đoàn phủ Thuận Thiên vội vàng tới gặp hoàng đế, chính là vì đã nhận được tin tức về Tiêu Vương phủ, vì vậy hấn đặc biệt tới xin chỉ thị của Hoàng thượng nên xử lý như thế nào.

Lúc trước nhóm cuồng sinh gây rối ở Tiêu Vương phủ, hấn chống lại áp lực không phải quan sai tới đó ngăn chặn, hiện tại Tiêu Vương phi lại gấp lần ba bỏ tay người, đưa người đến phủ Lâm tướng, bọn họ có cần phải phái binh đi bắt người hay không?

Đây thật sự là một vấn đề khiến người đau đầu, phủ đoàn phủ Thuận Thiên không biết nên làm thế nào cho phải, chỉ có thể vội vàng cầu kiến Hoàng thượng. Nhang.....

Hấn không mở miệng còn tốt, hấn vừa mở miệng Hoàng thượng đã đen mặt lại, "Loại việc nhỏ thế này cũng cần tới trẫm xử lý, trẫm dùng các người làm gì?" Lúc này, thần trí không ra mặt gánh tội thay, còn trông cậy vào việc hoàng đế là hấn ra mặt thừa nhận sai lầm? Đúng là một trò hề.

"Thần... sự... Thánh thượng bớt giận." Phủ đoàn phủ Thuận Thiên quý bịch xuống, hiển nhiên là rất sợ hãi.

"Lần ra ngoài." Hoàng thượng phần nộ, phủ đoàn phủ Thuận Thiên không dám tiếp tục hé răng, lao đầu chạy nhanh hết sức ra ngoài, cho đến khi ra khỏi cung điện mới cảm giác bản thân mình vẫn còn đang sống.

Phủ đoàn phủ Thuận Thiên lau mồ hôi, lao đầu đứng vững. Sau đó hấn quay lại nhìn cung điện ngạ nga chói vọt, vẻ mặt buồn bã.

Việc này phải làm sao bây giờ?

Hấn nên phải quan sai tới phủ Lâm tướng, tuy là không phải?

Thật sự là phiền muộn chết.

Phủ đoàn phủ Thuận Thiên vào cung một chuyến, không những không có được phương án xử lý, ngược lại còn chọc giận hoàng đế. Đọc theo đường đi hấn thấp thòm bất an, biểu tình hoảng hốt, vì thế nên khi quay lại nhà môn, đập hạt trên bậc thang một bước, cả người ngã xuống, hôn mê bất tỉnh tại chỗ.

Lần này không cần phải suy nghĩ gì cả!

Sau khi Hoàng thượng nhận được tin tức, lắc đầu cười một tiếng: "Thật là một kẻ khôn khéo."

"Ngã thật đúng lúc." Tiêu Thiên Diệu chế giễu nói, nhưng không quan tâm lắm, hiện tại kẻ cần đau đầu không phải là hấn, mà là nhục phụ tốt của hấn.

Tiêu Thiên Diệu nghĩ không sai chút nào.

Lâm tướng hiện tại đúng thật rất đau đầu. Hôm nay ông ta nghỉ ở nhà tắm gội, vốn định đi thăm nhà nữ bá bối, kiểm tra việc học của nữ tử bá bối một chút, nhân tiện nghe ngóng tình hình về Tiêu Vương phủ một chút, ào tưởng một chút về việc Tiêu Vương lúc này đau đầu bao nhiêu, nhưng không ngờ.....

Ông ta còn chưa kịp vui về đã nghe được một báo cáo: "Lão gia, Tiêu Vương phi tới, mang theo một đám học sinh, Bào nhân và hải đồng. Tất cả đều đứng đầy ngoài cửa, dẫn tới rất nhiều người qua đường vây xem."

"Người nói cái gì?" Lâm tướng vội vàng đứng lên, hỏi thêm chi tiết: "Bọn họ có nói vì sao đến đây?"

"Bọn họ nói là nhờ Bào gia chủ trì công đạo, giúp đỡ bọn họ." Người hầu chọn ra trọng điểm bẩm báo, đối với những lời tăng bốc về Lâm tướng của Lâm Sơ Cửu, người hầu không hề nói ra.

"Chủ trì công đạo?" Lâm tướng vừa nghe liền biết chuyện gì đang xảy ra.

Tiêu Vương đang muốn gấp lửa bỏ tay người, dẫn những người gây rối tới phủ ông ta, khiến cho ông ta đau đầu.

Tốt, tốt, tốt. Tốt lắm Tiêu Vương!

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Quyển Khuyết Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full . Net](http://EbookFull.Net).

Chương 92: Thành khẩn, tâm tư quá ích kỷ

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Sau khi nghĩ lại, Lâm tướng cũng đoán ra được dụng ý của Tiểu Vương phủ. Tuy nhiên, ông ta đó hết tất cả mọi chuyện lên đầu Tiểu Thiên Diệu, căn bản không hề nghĩ tới, đầu sỏ gây tội lại là Lâm Sơ Cửu.

Lâm tướng không cho rằng, nữ nhi vụng về của mình có thể có đầu óc như vậy.

Người hầu nhìn thấy Lâm tướng bất động tại chỗ, nhỏ giọng nhắc nhở một câu: "Lão gia, đại tiểu thư vẫn đang chờ ngài bên ngoài, ngài có muốn gặp hay không?"

"Đại tiểu thư cái gì, gọi là Vương phi nương nương." Lâm tướng lấy lại tinh thần, sắc mặt càng thêm khó coi.

Nữ nhi không có đầu óc, thật sự dễ dàng bị Tiểu Vương gia lợi dụng. Đúng là ngu không ai bằng, ông ta sẽ không thừa nhận mình đã sinh ra một thứ như vậy.

"Vâng, vâng. Vương phi nương nương đang ở bên ngoài, có nên mời nàng tiến vào hay không?" Người hầu vội vàng sửa sai, cúi đầu trước ngực.

"Không cần." Lâm tướng sửa sửa quần áo, "Bồn tướng sẽ đi gặp bọn họ, ngại phải người đi tới Thuận Thiên Phủ, báo phủ y phải quan sai tới đây bắt người." Mặc dù quan sai tám chín phần mười sẽ không tới, nhưng ông ta vẫn nên làm những gì có thể.

Lâm tướng nâng bước đi ra ngoài, khi ra tới cửa vừa lúc gặp Lâm phu nhân nghe tin cũng tới, "Lão gia, xảy ra chuyện gì? Ta nghe người ta nói, Sơ Cửu mang theo một đám người chặn trước cửa nhà. Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì vậy?"

Lâm phu nhân mừng vẻ mặt phần muộn, đôi mắt ngẩn ngơ, Lâm tướng cố gắng đè ép tức giận xuống, "Việc nhỏ mà thôi, phu nhân không cần lo lắng." Lâm tướng là đại nam nhân đứng đầu. Những chuyện bên ngoài không bao giờ nói với Lâm phu nhân.

"Không có việc gì thì tốt rồi. Lão gia, Sơ Cửu chỉ là một hài tử không có trái tim. Lão gia đừng chấp nếu như nàng làm điều gì khiến lão gia không vui. Nàng chỉ là vô tâm." Lâm phu nhân nói lời này có vẻ tốt cho Lâm Sơ Cửu, nhưng thực tế thì sao?

Bởi vì vô tâm, cho nên hành động của Lâm Sơ Cửu đều là phản ứng chân thật, bao gồm cả chuyện giúp Tiểu Thiên Diệu đối phó với thân cha của mình.

Lâm tướng co giật khòe miệng, gật gật đầu: "Phu nhân yên tâm, ta đã biết."

Lâm phu nhân thấy chuyện biến tốt nên lập tức dừng lại, vội vàng thôi lui qua một bên nhường đường cho Lâm tướng.

Lâm tướng không quyết đoán mở cửa chính ra giống như Lâm Sơ Cửu, ông ta chỉ sai người mở cửa hông ra.

Đi ra từ cửa hông, khi thế lập tức đã yếu đi một nửa. Nếu như không so sánh với Lâm Sơ Cửu thì không có gì để nói. Tuy nhiên, bởi vì Lâm Sơ Cửu đã ung dung hoa quý đi ra từ cửa chính trước đó, khi đám học sinh do Lưu Vĩnh Sinh cầm đầu nhìn thấy Lâm tướng lừng lững đi ra từ cửa hông, biểu tình trên mặt đều trở nên tĩnh lặng.

Lâm tướng vừa ra khỏi cửa đã nhìn thấy trước đầu môn tướng phủ đầy người, nháy mắt ông ta cảm thấy đau đầu. Không đợi ông ta lên tiếng, những người phía dưới đã bắt đầu ầm ĩ: "Tướng gia ra rồi, tướng gia ra rồi."

"Tướng gia, tướng gia..... Lâm tướng gia."

Những người hét không phải là đám học sinh gây rối, cũng không phải từ miệng khổ chủ là Lâm Sơ Cửu, mà là từ bá tánh bên ngoài ghé vào xem náo nhiệt.

Tiểu Vương phủ nằm ở hoàng thành, một nơi đều là hoàng thân quý tộc sinh sống, bá tánh ngày thường cực kỳ hiếm khi đi ngang qua đó. Hơn nữa Tiểu Vương gia ở bên ngoài nổi tiếng hung dữ, ngẫu nhiên có mấy người tới xem náo nhiệt cũng không dám nhìn nhiều.

Lâm phủ lại khác, mặc dù Lâm phủ được thánh thượng ban cho, nhưng không thể nào quý trọng bằng Tiểu Vương phủ. Mặc dù nó cũng nằm dưới chân hoàng thành, nhưng lại nằm ở trên đường cái náo nhiệt, không thể nào sánh được với Tiểu Vương phủ.

Lâm Sơ Cửu mới đường rêu rao khắp nơi, không biết dẫn theo bao nhiêu người tới đây. Hơn nữa hình tượng bên ngoài của Lâm tướng, luôn luôn nho nhã thân thiện, không cao sang giống như Tiểu Vương, vì vậy bá tánh không sợ hãi ông ta.

Nhưng, sự thân thiện ngày thường còn ổn, điều này cho thấy Lâm tướng làm người rất thành công, chiến được sự kính yêu của bá tánh. Nhưng lúc này Lâm tướng chỉ ước gì mình đừng mang tiếng "Hậu ái".

"Yên lặng một chút, tất cả mọi người hãy an tĩnh lại." Hạ nhân Lâm phủ tiến lên giữ trật tự, kêu đến nỗi khản họng, lúc này người bên ngoài mới miễn cưỡng an tĩnh lại.

Đối với các học sinh bị Lâm Sơ Cửu kéo tới giống như đàn "Gia súc" thì sao?

Lúc này bọn họ đang đỏ bừng khuôn mặt, đứng ở Lâm phủ không nói một lời, căn bản không dám ngẩng đầu lên.

Đọc theo đường đi, bị người nhìn giống như khi. Cho dù bọn họ có da mặt dày cũng chịu không nổi, càng đứng nói mỗi người đều là học sinh thanh cao cực kỳ sĩ diện.

Sau khi tới bên ngoài Lâm phủ, Lâm Sơ Cửu liền không quan tâm tới bọn họ nữa. Khi nhìn thấy Lâm tướng đi ra, Lâm Sơ Cửu nâng bước đi về phía trước, hành lễ nói: "Nữ nhi thành an phụ thân."

"Vương phi nương nương đa lễ, lão thân sợ hãi." Lâm tướng vội vàng cản lại, không dám nhận lễ của Lâm Sơ Cửu, trái lại chấp tay thị lễ với Lâm Sơ Cửu, "Lão thân gặp qua Vương phi nương nương."

Lâm Sơ Cửu ghi tay ra đỡ, nói: "Phụ thân, trăm triệu không thể. Ta là Vương phi nhưng vẫn là nữ nhi của người, sao có thể nhận lễ."

Cho dù nội bộ bọn họ cảm thấy thế nào, ngoài mặt hai người vẫn thể hiện rất tốt, người tới ta đi, đó chính là phụ tử nữ hiếu*. (*Cha nhân từ, con hiếu thảo)

"Sao ta lại cảm thấy ế rắng như vậy?" Lưu Bạch đứng ở phía sau đám người, khoa trương che mặt lại.

Hắn tới là vì phải bảo vệ Lâm Sơ Cửu, dù hắn có thích Lâm Sơ Cửu hay không, hắn đều phải hoàn thành trách nhiệm của mình, không thể để Lâm Sơ Cửu xảy ra chuyện ở bên ngoài.

Tô Trà chỉ cười không nói, thân thiện nhìn màn trình diễn của Lâm Sơ Cửu và Lâm tướng. Hắn vốn lo lắng Lâm Sơ Cửu có thể chịu khổ, hiện tại xem ra nếu như Lâm tướng là lão cáo già, vậy thì Lâm Sơ Cửu chính là tiểu hổ ly, ai hại ai vẫn chưa biết được.

Hai cha con hân huyên nửa ngày, người ở bên ngoài nhìn thấy còn cho rằng tình cảm hai cha con rất tốt, nhưng những người hiểu biết, bọn họ đều nhận ra hai cha con căn bản không có tình cảm gì, đó chỉ là sự khách sáo đối trá giống như với người xa lạ.

Lâm phủ sau khi hỏi thăm tình trạng sức khỏe của Lâm Sơ Cửu, rốt cuộc không tìm thấy bất kỳ điều gì để nói nữa; Tương tự, Lâm Sơ Cửu sau khi hỏi thăm tình hình trong Lâm phủ một lần, cũng không tìm thấy đề tài thích hợp để tiếp tục nói.

Trên hết, bọn họ không thể tiếp tục hân huyên mãi như vậy, bên ngoài vẫn còn có một đám người đang chờ bọn họ.

Mặc dù có câu nói, ai mở miệng trước, thể diện ra sự cấp bách sẽ thua. Nhưng đừng quên rằng còn có một cách nói khác, đó chính là đánh đòn phủ đầu.

Nếu như Lâm tướng không vội vàng tiến vào chủ đề chính, Lâm Sơ Cửu sẽ không khách khí đánh đòn phủ đầu.

Lâm Sơ Cửu nghe Lâm tướng nói sau khi Lâm Uyên Đình từ Tiểu Vương phủ trở về, sức khỏe không được tốt, Lâm phủ nhân cũng buồn bã mấy ngày nay, Lâm Sơ Cửu liền móc khăn tay ra, lau chùi khóe mắt không có nước mắt, về mặt lo lắng nói "Muội muội sao lại không cẩn thận như vậy, không biết trên trán có thể sẽ lưu lại vết sẹo hay không? Chẳng phải khiến người lo lắng chết hay sao?"

Không đợi Lâm tướng mở miệng, Lâm Sơ Cửu liền nói "Muội muội té ngã bị thương ở trong phủ của ta, mặc dù chính nàng đi đường không vững, nhưng ta và Vương gia cũng không thể khoanh tay đứng nhìn. Đến khi tật chân của Vương gia tốt hơn một chút, ta sẽ cầu Vương gia, có thể mời Mặc thần y tới trị cho muội muội hay không, cũng sẽ cầu Mặc Thần Y cho muội muội một chút thuốc mỡ. Muội muội chính là quý nhân, trên mặt không thể lưu lại vết sẹo."

Khóe miệng Lâm tướng không ngừng co giật, ông ta hoàn toàn không ngờ tới, đại nữ nhi nhà mình miệng lưỡi vụng về, một ngày nào đó có thể trở nên thông minh như vậy. Nàng không chỉ phơi bày trên mặt Lâm Uyên Đình có khả năng lưu lại vết sẹo, còn đẩy hết trách nhiệm của mình. Đây quả thực... quả thực là.....

Khiến người không biết nên nói gì cho phải!

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Quyền Khuyết Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 93: Hiểu rõ, ăn thất bại

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Lâm tướng ở trên triều đình, có thể đầu gối với các quan thần, miệng lưỡi toàn lời thánh hiền, nói đến nỗi cả triều không người nào không phục, nhưng lại không am hiểu đối với miệng lưỡi nữ nhân.

Nhưng chủ yếu ông ta cần bản bề nghĩ tới, Lâm Sơ Cửu có thể hiểu thấu như vậy, trước đó ông ta đã không hề có một chút chuẩn bị nào!

Khi Lâm tướng thật vất vả mới có phản ứng, chuẩn bị dùng miệng lưỡi ngôn từ nghĩa chính, đẩy hết trách nhiệm về phía Lâm Uyên Đình bị ngài lên người Tiêu Thiên Diệu và Lâm Sơ Cửu, Lâm Sơ Cửu đã lau lau nước mắt, vẻ mặt xấu hổ nói: "Phụ thân, nữ nhi đã phớt lờ lời dạy của ngài, tư tâm quá ích kỷ, vứt hết chính sự qua một bên, chỉ lo kể lại những việc nhỏ trong nhà. Mong phụ thân nể tình nữ nhi lẳng cho phụ nhân và muội muội, tha thứ cho nữ nhi một lần."

Nói xong, nàng quý xuống, thái độ thành khẩn không thể thành khẩn hơn.

Nói về chuyện gia đình chính là tâm tư quá ích kỷ!!

Mặc dù tính khí Lâm tướng tốt bao nhiêu, lúc này cũng không nhận được hơi biến sắc mặt, bởi vì.....

Lâm Sơ Cửu đã phá hỏng kế hoạch của ông ta, nếu như ông ta còn muốn tiếp tục đẩy drama chuyện của Lâm Uyên Đình không chỉ bỏ qua, đó chính là tâm tư quá ích kỷ!

Mặc dù Lâm Sơ Cửu quý vị là Vương phi, nhưng nàng dù sao cũng là một nữ tử, nếu tâm tư của nàng ích kỷ người khác cũng sẽ không nói gì. Nữ tử trên thế gian này luôn vô cùng khát khe và ích kỷ, đó là chuyện bình thường. Trên phương diện nào đó, các nàng vẫn có được sự khoan dung.

Sự ích kỷ của Lâm Sơ Cửu có thể hiểu và chấp nhận được, nhưng Lâm tướng lại khác. Ông ta là nam tử, là Tể tướng đương triều. Nếu như sự ích kỷ của ông ta bị phơi bày, kic đó con đường làm quan của ông ta sẽ có vấn đề, đối thủ của ông ta sẽ không bỏ qua.

Sự thất bại này, dù Lâm tướng không muốn ăn cũng phải ăn.

Ăn một sự thất bại lớn, Lâm tướng không dám tiếp tục coi thường Lâm Sơ Cửu, vẻ mặt nghiêm trọng hơn, vội vàng nâng Lâm Sơ Cửu đứng dậy, "Vương phi nương nương nói quá lời, nương nương quan tâm tới tâm tình người nhà, ta nghĩ các vị ở đây đều có thể hiểu được."

Không chỉ ăn thất bại, ông ta còn phải đối mặt chiếc mũi lớn lên đỉnh đầu của Lâm Sơ Cửu, cảm giác ghê tởm này giống như ăn phải một con ruồi.

"Chỉ cần phụ thân có thể thông cảm, không trách cứ nữ nhi ích kỷ là tốt rồi." Lâm Sơ Cửu thuận thể đứng dậy, dùng khăn tay nhẹ nhàng chấm chấm trên khóe mắt, chẳng mấy chốc đôi mắt đã đỏ hoe.

"Thủ đoạn rất tốt." Tô Trà không nhận được khen một câu.

Lúc trước hẳn còn tưởng rằng Lâm Sơ Cửu gửi bộ lau nước mắt cho mọi người xem, hiện tại hẳn mới phát hiện ra, nàng đã mượn hai mắt của mình, khiến cho bản thân mình nhìn qua thật là "tuyệt khuất".

Nước mắt nữ nhân chính là vũ khí trời sinh, nhưng nữ nhân không khác càng khiến cho nhân tâm đau khổ hơn. Lâm Sơ Cửu dùng nước mắt để đối lấy sự đồng tình của mọi người. Mặc dù nàng không chảy ra một giọt nước mắt, nhưng vẫn vô có khiến người đau lòng.

Sau khi kiểm soát được tình hình hết lần này tới lần khác, Lâm Sơ Cửu cuối cùng quyết định quay lại nói chuyện "Công việc" của mình cho Lâm tướng nghe.

"Phụ thân, những học sinh này tụ tập ở Tiêu Thiên phủ, nói là muốn giúp đỡ người dân. Vương gia nhà ta tặt củ tái phát, thật sự không có biện pháp xử lý những việc này. Ta chỉ là một nữ nhân cũng không hiểu chuyện, chỉ sợ lòng tốt sẽ khiến mọi thứ trở nên tệ hơn. Vì vậy ta đã đưa những người này tới Tiêu Thiên phủ, mong phụ thân định đoạt."

Lâm Sơ Cửu vừa nói vừa chú ý sắc mặt Lâm tướng, cuối cùng còn bồi thêm một câu: "Ta biết làm như vậy sẽ khiến phụ thân thêm phiền toái, nhưng ta thật sự không có biện pháp nào khác. Bọn họ nói triều đình có quan viên tham ô tiền an ủi tướng sĩ đã mất, khiến cho người nhà bọn họ bơ vơ không nơi nương tựa, phải bán nhà từ bán nữ nhi mới có thể sống tiếp.

Ta vốn nghĩ bản thân mình là một nữ nhân, không thể nhúng tay vào quốc sự. Nhưng phụ thân ngài là trung quán ái quốc, từ nhỏ luôn dạy ty muội chúng ta về đạo làm người, phải sống với lương tâm trong sạch, không kieu căng lam bày, ức hiếp bá tánh. Khi biết bá tánh có oan khuất, nếu ta không quan tâm tới, ngài nhất định sẽ tức giận tới đây. Vì vậy ta mới cá gan mang người tới đây, cầu mong phụ thân hãy giúp đỡ bọn họ. Nhì tử, trưởng phu, huynh đệ của bọn họ đều là vì bảo vệ Đồng Văn mà chết, bọn họ là anh hùng của Đồng Văn. Chúng ta không thể để các anh hùng chết trong vô vọng, không thể để các anh hùng chúng ta đã đổ máu mà vẫn còn rơi lệ."

Lâm Sơ Cửu nói đầy chân thành, tăng bốc giống như không cần tiền, liên tiếp đổ lên đầu Lâm tướng. Nàng chỉ thiếu không nói thẳng ra rằng, Lâm tướng là thánh nhân đại công vô tư, nguyên lý sinh tất cả vì thiên hạ bá tánh.

Lâm tướng nghe thấy thế thì da mặt căng ra, gần như không thể tiếp tục giữ được nụ cười trên mặt.

Ông ta từ lâu đã không phải là một tiểu tử vừa mới bước vào quan trường, cần bản không có khả năng chỉ vì mấy câu nói đó mà động lòng. Nhưng cố tình.....

Ông ta không động lòng, nhưng bá tánh và các học sinh phía dưới lại động lòng, một đám quý xuống mặt đất và hô lớn: "Mong Lâm tướng chú trì công đạo."

"Vương phi nương nương nói rất đúng, ta không thể khiến các tướng sĩ đã đổ máu còn phải rơi lệ."

Bá tánh vậy xem cần bản không biết chuyện gì đang xảy ra, chỉ ài theo kêu la, những học sinh khác mơ hồ hiểu ra được sự lợi hại trong đó, nhưng không dám tiếp tục ồn ào, chỉ có Lưu Vĩnh Sinh.....

Mục đích của hắn chính là hủy diệt thanh danh của Tiêu Thiên Diệu, lúc này đúng là cơ hội tốt nhất.

Lưu Vĩnh Sinh "bịch bịch" một tiếng quý xuống mặt đất, hô to: "Tướng gia, xin tướng gia hãy chú trì công đạo cho các tướng sĩ đã mất. Quan viên tham ô tiền an ủi của các tướng sĩ đã mất, chính là thù hata của chiến thần Đồng Văn Tiêu Vương gia chúng ta. Những quan viên đó sợ hãi quyền thế của Tiêu Vương gia, cần bản không dám thăm tra xử lý vụ án này. Mong tướng gia đích thân thăm tra vụ án này, một lời kết bất hết tham quan ở lại."

Mục đích của Lưu Vĩnh Sinh là khiến Tiêu Thiên Diệu xấu mặt, đối với việc có thể mang tới phiền toái cho Lâm tướng hay không, không phải là điều hắn cần lo lắng.

Có mấy học sinh cũng hòa theo Lưu Vĩnh Sinh, cùng nhau quý xuống, hô lớn gia thế Tiêu Vương quá lớn, không người nào dám đắc tội, chỉ có Tướng gia mới có thể làm điều này.

Tình hình đột nhiên xoay ngược, khiến cho mọi người ở đây đều tròn mắt nhìn.

Chỉ cần phải Tiêu Vương phi đang giúp đỡ bá tánh hay sao, vì sao trong nháy mắt đã biến thành người ác ức hiếp bá tánh?

Rất nhiều người châu đầu ghé tai, đều không hiểu rõ nguyên do. Lâm tướng ánh mắt sáng ngời, giống như tìm được một biện pháp mới, họ nhệ vào tiếng, sau đó nâng năng tay, ý bảo mọi người an tĩnh lại. Lúc này, cho dù là bá tánh đang xem náo nhiệt đều cực kỳ kính nể ông ta.

"Các vị yên tâm, bốn tướng đã làm quan mấy chục năm, chưa từng nộp một lộ sọ, không hề ghen với lương tâm, không dám nói đã làm nhiều chuyện vì bá tánh, nhưng ta tuyệt đối sẽ không ngồi yên nhìn bá tánh chịu ức hiếp mà không để ý tới. Vụ án này bốn tướng sẽ bảo đảm với thánh thượng, cho dù phía sau ai là người chơi xấu, bốn tướng đều không sợ hãi, chắc chắn xử lý theo lẽ công bằng."

Những lời này, người sáng suốt đều hiểu rõ. Nhưng Lâm Sơ Cửu lại giống như không nghe thấy, phụ họa nói: "Vương gia nói phụ thân đại công vô tư, là hình mẫu cho hậu bối noi theo, lời này quả nhiên không giả. Vương gia nói, nếu có phụ thân ra mặt xử lý vụ án này, chắc chắn sẽ lời ra được hết toàn bộ sâu mọt, sau đó niệm toàn bộ bọn họ xuống sông Hoàng Hà."

Phốc.....

Lâm tướng lại bị nuốt xuống một câu, trên mặt hiện lên một chút xấu hổ, nhưng rất nhanh đã khôi phục lại, chấp tay nói: "Vương gia nói quá lời, quân thần nhận bổng lộc của vua, chắc chắn sẽ tận trung làm việc cho vua." Ông ta có cảm giác, lời khen ngợi của Tiêu Vương không phải là chuyện gì tốt.

Lâm tướng cảm thấy bất an, nhưng bề ngoài ông ta và Tiêu Vương gia là cha vợ con rể, nếu cố gắng xé rách mặt với Tiêu Vương gia, chỉ trích Tiêu Vương gia không phải, ngược lại sẽ khiến người hoài nghi.

"Phụ thân nói rất đúng, quân thần nhận bổng lộc của vua, chắc chắn sẽ tận trung làm việc cho vua. Thiên hạ này là của Hoàng thượng, toàn bộ bá tánh thiên hạ là con dân của Hoàng thượng. Cho dù quan văn hay võ tướng, bọn họ cũng chỉ có một vua, đó chính là đương kim thánh thượng.

Thánh thượng ban cho bọn họ quyền lợi làm việc giúp dân, nhưng có một số người lợi dụng quyền lợi mà thánh thượng ban cho, không làm việc cho thánh thượng, chỉ biết mưu quyền đoạt lợi thỏa mãn dục vọng của mình. Ta thật sự cảm thấy tức giận cho sự tin yêu của thánh thượng. Những người này..... nên bị chém đầu!"

Lâm Sơ Cửu nói ra những lời chính nghĩa, và lúc này nàng là đại biểu cho Tiêu Vương phi. Điều này cũng cho thấy được thái độ của Tiêu Vương phi.

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Quyền Khuyết Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook-Full\(cham\)Net](http://Ebook-Full(cham)Net).

Chương 94: Dừng người, dừng vui mừng quá sớm

"Tốt, nói rất hay!"

Bá tính xem nào nhiệt không hiểu hết những ẩn ý trong lời nói đó, chỉ biết những lời này của Lâm Sơ Cửu thực sự đang mắng chửi quan tham nên rất hả giận. Tuy nhiên, Lâm tướng và Lưu Vĩnh Sinh cùng với đám học sinh đều hiểu được, những lời Lâm Sơ Cửu nói rất chính đáng, tất cả đều cho thấy bản thân mình trung quân ái quốc. Nhưng trên thực tế, năng chỉ giúp Tiểu Thiên Diệu phủ sạch liên quan tới vụ tham ô, đẩy hết tất cả tội lỗi lên đầu đương kim thánh thượng.

Thiên hạ là thiên hạ của thánh thượng, việc bỏ nhiệm quan lại đều do thánh thượng định đoạt, bọn họ trung thành hay không cũng do thánh thượng. Không biết nhìn người, không biết dừng người, tất cả đều là chuyện của đương kim thánh thượng, không liên quan gì tới Tiểu Vương gia!

Thật sự là một cái miệng rất lợi hại, chọn từ ngữ rất tốt!

Lâm tướng không biết những lời nói này là do Lâm Sơ Cửu tự mình nghĩ ra, hay là Tiểu Thiên Diệu đã dạy cho Lâm Sơ Cửu trước đó. Tóm lại, lần đầu tiên Lâm tướng nhìn Lâm Sơ Cửu bằng con mắt đánh giá, con người khôn khéo lúc lên ánh sáng cao thâm

Lâm Sơ Cửu không biết Lâm tướng đang suy nghĩ gì, năng chỉ cười nhạt đứng đó, phượng thoạ trên đầu hơi hơi đong đưa, tôn quý nói không nên lời. Năng chỉ đứng như vậy nhưng lại khiến người không thể bỏ qua.

Cho dù đầu óc năng thế nào, chỉ với khí chất này năng đã khác với thường lệ, tuyệt đối không phải chỉ trong một khoảng thời gian ngắn, Tiểu Vương có thể dạy dỗ ra được.

Có vẻ như nữ nhi này đã lừng lẽ trưởng thành, và ông ta thực sự hoàn toàn không biết gì cả!

Lâm tướng hít một, sau đó cẩn thận đánh giá Lâm Sơ Cửu, nhưng vẫn không thể nhìn ra được gì.

Có phải năng giả vờ quá tốt, có thể giấu diếm được đôi mắt ông ta; hay là bản tính của năng như thế?

Cho dù thế nào, ông ta đều không có cơ hội chiến thắng khi tranh đấu bằng lưỡi với Lâm Sơ Cửu. Hiện tại Tiểu Vương phải đang đứng ở phía đạo đức tối cao, nếu ông ta còn tiếp tục dạy đưa có thể sẽ bị kéo xuống.

Lâm tướng khẽ thở dài, giống như người không có việc gì thu hồi ánh mắt, không muốn tranh cãi miệng lưỡi với Lâm Sơ Cửu nữa. Ông ta xoay người nhìn về phía đám đông đang tụ tập ở cửa.

Sau khi Lâm Sơ Cửu nói những lời cay đắng và đầy chính nghĩa, trong tướng phủ vẫn luôn rất an ổn. Ngoại trừ Lưu Vĩnh Sinh và mấy tên trư sinh nói ra vài câu, những người khác đều luôn duy trì trầm mặc. Nhưng, điều này không có nghĩa Lâm tướng có thể tổng cổ bọn họ theo ý muốn của mình.

Lâm tướng biết rất rõ ràng, nhóm người này đã tới trước mặt ông ta, ông ta bắt luận thế nào cũng phải tiếp nhận, đuổi người đi là không có khả năng.

"Người tới," Lâm tướng gọi tay gọi hạ nhân tới, "Hãy dẫn xếp ôn thôi cho tất cả mọi người, làm rõ từng sự tình một, chờ sau khi bản tướng điều tra rõ chân tướng, lập tức thượng tấu triều đình."

Trước mặt mọi người, Lâm tướng làm rõ nói ra những lời rất hay.

Đối với chân tướng?

Điều tra ra chân tướng, không phải do Lâm tướng định đoạt. Thật chỉ sống chết của những người này, cũng không phải do Lâm tướng định đoạt.

Tô Trà và Lưu Bạch lo lắng Lâm tướng sẽ giết người diệt khẩu, sau đó giả họa cho Tiểu Vương phủ. Bọn họ đang muốn tiến lên nhắc nhở Lâm Sơ Cửu, Lâm Sơ Cửu đã mở miệng nói: "Phụ thân đại công vô tư, không giống như nữ nhi đây. Phụ thân và muội muội bệnh nặng, vì thế không thể lo liệu được hết những việc lợi vật. Bền người ta có mấy nhà hoàn và thị vệ, mặc dù bọn họ vụng về, nhưng một số việc nhỏ vẫn có thể giúp đỡ được."

Lâm Sơ Cửu không cho Lâm tướng cơ hội cự tuyệt, quay đầu phản phó với mấy người phía sau: "Toàn bộ các người đều lưu lại hết, giúp phụ thân ta làm tốt việc này. Vương gia giao đãi, nếu như việc này chưa điều tra ra manh mối, các người cũng đừng nghỉ quay về."

Nghe Lâm Sơ Cửu nhắc tới lệnh của Tiểu Thiên Diệu thì rất kỳ lạ, bất cứ điều gì không thể thuyết phục công chúng, năng liền nói tới Vương gia, người khác đều không có khả năng đi chứng thực.

Lâm tướng rheo mắt, vội vàng cự tuyệt nói: "Vương phi nương nương, trách nhiệm hàng đầu của thị vệ vương phủ là bảo vệ Vương gia, sao có thể để bọn họ lưu lại?" Lưu lại một đám người như vậy, ông ta làm thế nào sử dụng độc thủ?

"Phụ thân, ta cũng không muốn lưu thị vệ lại, nhưng quan sai làm việc không có hiệu quả, phụ thân cũng biết điều đó." Lâm Sơ Cửu khẽ thở dài, mang theo bộ dáng - ta đang suy nghĩ cho ông.

"Sống sớm hôm nay, ta đã để quân gia mang thế bài Vương gia đi tới Thuận Thiên Phủ, để phụ y phải quan sai tới xử lý việc này, nhưng đến nay vẫn chưa nhìn thấy bóng người. Trước khi tới tướng phủ, ta cũng sai người đi tới Thuận Thiên Phủ, mời quan sai tới đây duy trì trật tự, nhưng vẫn không có người nào tới đây. Quan sai của Thuận Thiên Phủ thật sự quá bận."

Vương gia nhà chúng ta ân lộc của thánh thượng, theo lý chia sẻ ưu phần vị thành thượng là điều nên làm. Quan sai quá nhàn việc không thể lo hết, để thị vệ vương phủ giúp đỡ phụ thân cũng không có gì. Ngại là phụ thân ta, về tình về lý Vương gia cũng không thể ngồi xem mặc kệ. Phụ thân ngàn vạn không cần để ở trong lòng, cứ việc sai bảo bọn họ. Mặc dù bọn họ vụng về, nhưng vẫn có thể chậy chân giúp đỡ phụ thân. Nếu như bọn họ không nghe lời phụ thân ngài nói, ngại cứ việc đánh gết là được."

Những lời này của Lâm Sơ Cửu mặc dù không đến mức kín kẽ không có sơ hở, nhưng lại khiến cho Lâm tướng không có cách nào phản bác. Phụ y Thuận Thiên phủ không tới là sự thật, ai cũng không có khả năng đòi trắng thay đen. Giữ thị vệ Tiểu Vương phủ ở lại Lâm phủ, điều này tuyệt đối không phải là một chuyện tốt.

"Vương phi nương nương, người lưu lại toàn bộ thị vệ và nha hoàn toàn, an nguy của người phải làm sao bây giờ? Cuộc sống hàng ngày của người nếu không có người hầu hạ thì không thể được." Lâm tướng cũng thay đổi thái độ suy xét cho Lâm Sơ Cửu, trong mắt tràn đầy lo lắng và không tán đồng.

Nếu bàn về kỹ thuật diễn, Lâm Sơ Cửu hoàn toàn không phải là đối thủ của Lâm tướng.

"Phụ thân yên tâm, dưới chân thiên tử ai dám sảng bậy, nữ nhi ở kinh thành rất an toàn. Đối với người hầu hạ? Nữ nhi không phải là người không tay không chân, tự mình vẫn có thể chăm sóc bản thân." Một nửa câu đầu của năng đều là giả, nhưng một nửa câu sau lại là thật sự. Tuy nhiên, không có người nào tin.

"Như vậy sao được, người là Vương phi, sao có thể không có người hầu hạ. Nếu không thì thế này, ta nói mẫu thân người an bài mấy nha hoàn tới hầu hạ người." Lâm tướng rất biết cách nói, vẫn muốn gài người vào Tiểu Vương phủ.

Lâm Sơ Cửu không khách khí cự tuyệt: "Đa tạ phụ thân hậu ái, mấy nha hoàn ở lại chỉ để phụ thân mượn dùng sai bảo, không phải sẽ ở lại Lâm phủ mãi mãi, sao còn cần phụ thân cho thêm nha hoàn. Vương gia nhà chúng ta luôn luôn tiết kiệm, bên người ta cũng chỉ có bốn nha hoàn, nếu nhiều quá Vương gia nhà chúng ta sẽ không vui."

Lâm Sơ Cửu nói đối không hề chớp mắt, Tô Trà và Lưu Bạch trực tiếp tròn mắt nhìn, hai người nhìn nhau: *Thiên Diệu thật sự nhỏ mọn như vậy hay sao?*

Lâm tướng vẫn chưa từ bỏ ý định, nói tiếp: "Bất cứ chỉ là mấy nha hoàn mà thôi, bọn họ chỉ hầu hạ người tới khi nha hoàn của người trở về, sau đó lại đưa bọn họ quay về Tướng phủ là được."

"Phụ thân, thật sự không cần phải phiền toái như vậy. Nếu trong phủ có quá nhiều nha hoàn, phụ thân có thể an bài các nàng tới Từ Ân Đường, những hài tử nơi đó cũng cần nhiều người chăm sóc hơn ta." Từ Ân Đường là nơi chuyên nhận nuôi những đứa trẻ bị bỏ rơi ở Đông Vãn, nơi đó..... rất rộng rộng, luôn thiên lộc. Lời này của Lâm Sơ Cửu đã khiến Lâm tướng cứng họng.

Liên tiếp hai lần bị Lâm Sơ Cửu chặn đứng, Lâm tướng bắt đầu nổi giận. Trong niên đại luôn chú ý tới hiếu đạo, những lời Lâm Sơ Cửu nói có thể là bất hiếu, nhưng Lâm Sơ Cửu hiện tại là Tiểu Vương phủ, nhìn giống như còn được Tiểu Vương coi trọng. Cho dù Lâm tướng là phụ thân Lâm Sơ Cửu, cũng không thể quát mắng Lâm Sơ Cửu.

Lâm tướng hít vào một hơi thật sâu, áp xuống lửa giận trong lòng. Ông ta điều chỉnh lại biểu tình trên mặt, không còn lời kéo chuyện này với Lâm Sơ Cửu nữa, chỉ nói: "Vương gia đại nhân, nếu thánh thượng biết được chắc chắn sẽ rất vui. Vậy Bao thân mật dạy xin mượn thị vệ Vương gia."

Sau khi Lâm tướng biết không thể cự tuyệt được nữa, lập tức tăng bậc Tiểu Thiên Diệu lên tới đỉnh đầu. Lâm Sơ Cửu chỉ cười một tiếng mà không trả lời, bởi vì.....

Một chiều mà năng vừa mới sử dụng, còn đội vào chiếc mũ cao này, tất nhiên là có mưu đồ.....

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Quyền Khuyết Thiên Hạ* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Chương 95: Thông thả, người thích hợp với Vương gia nhất

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Quả nhiên, sau khi Lâm tướng tăng bậc Tiểu Thiên Diệu xong, lập tức quay lại: "Vương phi nương nương, trong khoảng thời gian này thân chắc chắn sẽ bận rộn ngày đêm điều tra vụ án, không có thời gian quan tâm tới chuyện trong nhà. Muội muội của người vẫn luôn bị bệnh nằm trên giường triển mịch, mẫu thân của người cũng không khỏe, lo thân thật đấy cầu xin Vương phi nương nương hãy về nhà mẹ đẻ sống một khoảng thời gian, để tránh cho việc trong nhà không có người xử lý."

Vị đại sự thiên hạ, không rảnh lo việc vặt trong nhà, để nghị Lâm Sơ Cửu ở lại không có gì sai. Nhưng.....

"Trương gia, việc này chỉ sự không ổn." Không chờ Lâm Sơ Cửu từ chối, Tô Trà đã tiến lên đáp lời giúp Lâm Sơ Cửu, "Tiểu Vương phủ chỉ có một nữ chủ nhân, đừng nói mọi sự trong vương phủ cần tới sự điều hành của Vương phi, ngay cả Vương gia vẫn luôn bị bệnh nằm trên giường triển mịch....."

"Khụ khụ....." Thấy Tô Trà càng nói càng quý, Lâm Sơ Cửu vội vàng lên tiếng ngắt lời: "Phụ thân, đừng nghe Tô công tử nói linh tinh, nữ nhi có thể giao sự tình trong vương phủ cho quân gia, nữ nhi có thể ở lại."

Lâm tướng nghe được lời này của Lâm Sơ Cửu, trong mắt lấp lánh ánh sáng, nhưng không đợi ông ta kịp vui mừng, Lâm Sơ Cửu đã nói thêm: "Nhưng....." Lâm Sơ Cửu mang vẻ mặt khó xử, "Nhưng, phụ thân cũng biết, sức khỏe nữ nhi không tốt, Vương gia vẫn luôn không muốn nữ nhi mệt mỏi. Nữ nhi lo lắng mình không chỉ không giúp được phụ thân, ngược lại sẽ gây thêm phiền toái trong nhà."

Chỉ cần lý do có thể đứng, ai quan tâm tới việc dùng nó một lần hai lần hay ba lần?

Tô Trà rất tình ý, kịp thời bổ sung: "Trương gia, sức khỏe của Vương phi nương nương ngài là người rõ ràng nhất. Trong khoảng thời gian này Mặc Thần Y vẫn luôn điều trị cho Vương phi. Trước khi ra ngoài Mặc Thần Y còn nhắc nhở chúng ta, bảo chúng ta nhất định phải đưa Vương phi về đúng giờ, buổi chiều Vương phi còn phải ngâm thuốc tắm. Trương gia, ngài sẽ không cản trở Vương phi nương nương điều trị thân thể đấy chứ?"

"Đương nhiên..... sẽ không." Lâm tướng trả lời rất vắn vắn, ông ta âm thầm hận bản thân mình đã quên mất điều này.

Tô Trà cũng là một người nói đối không biết đó mặt, bản thân nhiên đổ hết nhiệm vụ mỗi ngày với Tiểu Thiên Diệu lên đầu Lâm Sơ Cửu.

Lưu Bạch cơ giết không nhịn, vốn tưởng rằng Tô Trà đã đủ vô sỉ, không ngờ lại càng vô sỉ hơn.....

Lâm Sơ Cửu tức mặt tròng Tô Trà một cái, phốt lò khuôn mặt đen tối của Lâm tướng, nói: "Không được nói linh tính, phụ thân ta sao có thể sẽ cản trở ta điều trị thân thể, không cho ta trở về tiếp tục tiếp nhận trị liệu của Mặc Thần Y."

Lâm tướng có cảm giác giống như bị hai thanh đao liên tiếp đâm phải, không trở mặt đã là rất tốt.

"Được rồi, vậy cũng được." Lâm tướng cực kỳ tức giận, nhưng trên mặt lại không hề có biểu tình khác thường, vẫn nhơ nhài ôn hòa. Ông ta chấp hai tay thi lễ, cúi thấp đầu nói với Lâm Sơ Cửu: "Thân thể Vương phi nương nương quý giá, nương nương vẫn nên sớm trở về, đừng khiến thân thể thêm một mối họa."

Lâm tướng nói lời này rõ ràng là đang giận dữ. Ông ta chờ Lâm Sơ Cửu ra chiều, nhưng không ngờ Lâm Sơ Cửu lại giống như nghe không hiểu, đồ lấy ông ta, sau đó nói: "Ta biết phụ thân quan tâm tới sức khỏe của ta, ta đây sẽ không tiếp tục ở lại thêm phần phụ thân. Phụ thân, ta đi trước."

Lâm Sơ Cửu đứng ánh mắt ra hiệu cho Tô Trà và Lư Bạch. Nàng thậm chí không quay đầu lại rồi đi, để lại Lâm tướng đứng tại chỗ, nhìn bóng dáng ba người bọn họ, nói không nên lời.

Nàng cứ rời đi như vậy?

Nhưng chưa hết, sau khi Lâm Sơ Cửu đi xuống bậc thang, nàng dừng lại và quay đầu nói với Lâm tướng: "Phụ thân không cần đưa tiễn, cũng không cần lo lắng cho ta, quốc gia đại sự quan trọng hơn."

Tất cả mọi người tới xem nào nhệc cũng tròn tròn mắt.

Vương phi nương nương, con mắt nào của ngài nhìn thấy Lâm tướng muốn đưa tiễn ngài?

Vương phi nương nương, con mắt nào của ngài nhìn thấy Lâm tướng đang lo lắng cho ngài?

Vương phi nương nương, không được lừa mình dối người như vậy!

Khóc mới Tô Trà và Lư Bạch run rẩy lợi hại, thật lâu sau mới bình tĩnh lại, trong khi Lâm Sơ Cửu giống như không biết câu nói kia của mình đạt hiệu quả lớn bao nhiêu. Nàng bình tĩnh quay đầu rồi đi.

Mỗi một bước đi đều rất ổn định vững chắc, châu thoa cấm ở trên đầu không hề gây ra một tiếng động nào, khiến cho các danh môn quý nữ, học sinh và thường dân đều kinh ngạc một phen, thậm chí có mấy tiểu nương tử còn lặng lẽ học cách bước chân của Lâm Sơ Cửu.

Lâm Sơ Cửu tiếp tục bước đi rất bình tĩnh, Lư Bạch cho rằng Lâm Sơ Cửu giống như một đoá hoa nhàn nhã, là hạng người ngay cả núi Thái Sơn sập ở trước mặt cũng không biến sắc. Nhưng không ngờ vừa ra khỏi phạm vi Lâm phủ, hắn đã nghe thấy Lâm Sơ Cửu vội vàng nói "Lư Bạch công tử, người mau một chút, nếu quay về chậm Vương gia sẽ không vui." Còn đúng một khắc (15ph) nữa chính là thời gian phải xoa ấn huyết đạo cho Tiểu Thiên Diệu, Lâm Sơ Cửu không dám trì hoãn.

"A?" Lâm Sơ Cửu lưu thị vệ lại cho Lâm tướng, khi quay về Lư Bạch không có lựa chọn nào khác là trở thành người đánh xe cho nàng. Lư Bạch nghĩ rằng mình đã nghe lầm, vội vàng hỏi một câu: "Vương phi nương nương, người vừa nói gì vậy?"

Lâm Sơ Cửu thúc giục một lần nữa: "Ta nói người nhanh lên, quay về chậm Vương gia sẽ không vui, ta lên thăm"

Trong khoảng thời gian này, Lâm Sơ Cửu gần như ngày đêm đều ở bên cạnh Tiểu Thiên Diệu, nàng hiểu rất rõ Tiểu Thiên Diệu là một nam nhân có ham muốn không chế mình liệt. Hắn sẽ không thích nếu có người hay sự tình nào đó thoát khỏi sự khống chế của hắn.

"Người cũng sợ Vương gia? Ta cho rằng người không sợ bất kỳ người nào." Có lẽ vì Lâm Sơ Cửu nói chuyện không phù hợp với thân phận của mình, vì vậy Lư Bạch cũng nói chuyện thoải mái hơn một chút.

Tô Trà gật đầu tỏ vẻ tán đồng.

Lâm Sơ Cửu nắm đôi đầu với Lâm tướng và Hoàng thượng. Nàng sẽ sợ Vương gia?

"Các người không sợ hay sao?" Lâm Sơ Cửu không nói nhiều lời, chỉ một câu như vậy đã chặn lại được miệng của Lư Bạch và Tô Trà.

Sợ, đương nhiên sợ. Ở Đông Văn không có mấy người không sợ chiến thần Tiểu Thiên Diệu. Một số người thậm chí bắt đầu khóc khi nghe tên của hắn. Trong dân gian thậm chí còn có truyền thuyết, khi tiểu hài tử khóc lớn thì non, chỉ cần nói, nếu con còn tiếp tục khóc, chiến thần Vương gia sẽ tới bắt con, nó sẽ ngừng khóc ngay lập tức.

Lư Bạch không quan tâm chuyện gì sẽ xảy ra với Lâm Sơ Cửu, nhưng hắn không dám chậm trễ chính sự của Tiểu Thiên Diệu, vì vậy vội vàng tăng tốc đưa Lâm Sơ Cửu trở về. Với kỹ xảo cao siêu, bọn họ đã thuận lợi về tới Tiểu Vương phủ một cách suôn sẻ.

Nhưng cho dù như vậy, bọn họ vẫn nằm trong khoảng thời gian khó khăn cho phép. Khi Lâm Sơ Cửu về đến Tiểu Vương phủ, nàng còn phải đi tới Cẩm Thiên Viện.

"Đáng chết, cha con phiền phức kìa chắc chắn sẽ mượn cơ sinh sự với ta." Lâm Sơ Cửu nhai xuống xe ngựa, không nói một tiếng, nhấc lên váy lên lập tức chạy về phía Cẩm Thiên Viện, châu thoa trên đầu va chạm kịch liệt, tạo nên những tiếng động dữ dội, ung dung hoa quý trước đó hoàn toàn biến mất.

Tô Trà đứng tại chỗ, trực tiếp tròn tròn đôi mắt: "Đây là Vương phi nương nương vừa mới ở tướng phủ, cao ngạo thị uy quần hùng?" Sự cao quý và đoan trang ở đâu?

Tô Trà đột nhiên cảm thấy Tiểu Thiên Diệu thật là đáng thương, cưới Vương phi có thể già vò như vậy, thật sự sẽ ổn hay sao?

Lư Bạch không vui khi Lâm Sơ Cửu nói câu "cha con phiền phức kìa", nhưng khi nhìn thấy bộ dáng Lâm Sơ Cửu vội vội vàng vàng cũng không nhận được bật cười.

"Thành thật mà nói, Vương phi nương nương là một người tốt, hơn nữa cũng rất thú vị." Tươi mới sống động, biết tiến biết lui, không những có thể trở thành vệ hiền của Thiên Diệu, còn có thể mang tới niềm vui cho Thiên Diệu.

Mặc dù Lư Bạch thích Mặc Ngọc Nhi, nhưng hắn cũng không thể không nói, so với Mặc Ngọc Nhi, Lâm Sơ Cửu là người thích hợp nhất với Thiên Diệu.

"Người cũng nghĩ vậy sao?" Tô Trà liếc mắt nhìn Lư Bạch một cái, thấy Lư Bạch xoay người muốn đi, Tô Trà vội vàng kéo lại: "Đi, chúng ta hãy cùng đi xem, Vương gia không vui thì Vương phi sẽ thăm bao nhiêu"

Đây chỉ là cái lấy, Tô Trà thật ra muốn để Lư Bạch nhìn xem, Mặc Ngọc Nhi là người đáng ghét bao nhiêu, hắn tin tưởng Lâm Sơ Cửu sẽ không phóng đại mọi thứ.

Trong lòng Lư Bạch cũng hiểu, lý trí nói với hắn dừng đi, nhưng hai chân lại không chịu sự khống chế bước theo Tô Trà, đi về phía Cẩm Thiên Viện.....

竟然被这个臭丫头摆了一道！
这群狂生就这样被推还给了
本相！被皇上知道了，一定
会觉得我办事不力……

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Quyền Khuyết Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook_Full\(cham\)Net](http://Ebook_Full(cham)Net).

Chương 96: Lau mồ Hôi, trời muốn đổ mưa máu

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Thời gian Lâm Sơ Cửu quay về Tiểu Vương phủ vào vận tốt, nhưng chờ đến khi nàng chạy tới Cẩm Thiên Viện thì đã hơi muộn. Đúng như dự đoán của Lâm Sơ Cửu, Mặc Thần Y và Mặc Ngọc Nhi không buông tha cơ hội này.

"Vương gia, thời gian ngài xoa ấn và ngâm thuốc tắm mỗi ngày không thể thay đổi, chân của ngài không thể tiếp tục chờ." Mặc Thần Y mang về mặt nghiêm túc, con người tràn ngập lo lắng, nhưng chỉ ông ta mới biết, tất cả đều là giả vờ.

Đó chỉ là khơi thông gân cốt và huyết mạch mà thôi, sớm hay muộn một chút thì có gì khác nhau?

"Ừ." Tiểu Thiên Diệu đáp nhẹ một tiếng, không trả lời.

Mặc Thần Y đã quen với tính tình của Tiểu Thiên Diệu, chỉ động nói: "Vương gia, không biết khi nào Vương phi nương nương mới tới, hay là để Ngọc Nhi giúp ngài ấn huyết trước?"

Mặc dù ông ta đang hỏi, nhưng ánh mắt lại ra hiệu về phía Mặc Ngọc Nhi, ý nói Mặc Ngọc Nhi tiến lên. Nhìn thấy Tiểu Thiên Diệu không có ý cự tuyệt, Mặc Thần Y nói tiếp: "Ngọc Nhi, y gia có trái tim phụ phụ, con hãy ở đây chăm sóc Vương gia cho tốt, cha đi chuẩn bị thuốc tắm."

Mặc Thần Y xoay người đi ra ngoài, để lại không gian cho Mặc Ngọc Nhi và Tiểu Thiên Diệu.

Mặc Ngọc Nhi chờ đợi một lúc, không thấy Tiểu Thiên Diệu mở miệng, sắc mặt có chút xấu hổ. Nàng ta quen thói được người chào đón, luôn được người lấy lòng, đây vẫn là lần đầu tiên nàng ta phải lấy lòng một người nam nhân. Nhưng.....

Người như Tiểu Thiên Diệu, nếu nàng ta không chủ động, cả đời Tiểu Thiên Diệu đều sẽ không chủ động.

"Vương gia, canh giờ không còn sớm, chân của ngài không thể chậm trễ, ta có thể giúp ngài ấn huyết trước được không?" Mặc Ngọc Nhi cố gắng nén sự xấu hổ và buồn bực trong lòng, mở miệng nói.

"Không cần." Tiểu Thiên Diệu lúc này không còn dung túng nữa, mở miệng thẳng thắn cự tuyệt.

Lúc này, Lâm Sơ Cửu đã chạy đến cửa Cẩm Thiên Viện, Tô Trà và Lưu Bạch theo sát sau đó, nhưng bọn họ không hiện thân ở trước mặt người khác.

Cẩm Thiên Viện có vòng phòng ngự kín như bưng, không cho phép bất luận kẻ nào tự do ra vào, nhưng Tiểu Thiên Diệu vẫn muốn biết tin tức bên ngoài, cho nên.....

Tô Trà và Lưu Bạch có thể tiến vào từ con đường bí mật, hai người bọn họ chào đón Tào quân gia, không kinh động tới bất cứ kẻ nào, lặng lẽ đi vào Cẩm Thiên Viện.

Tiểu Thiên Diệu cự tuyệt không chút do dự, khiến Mặc Ngọc Nhi thực sự không vui, gong điệu không thể không ăn liệt một chút. "Vương gia, phụ thân ta đã trị liệu cho ngài lâu như vậy, ngài muốn chỉ vì sai lầm của một nữ nhân, lãng phí hết tất cả hay sao?"

Tiểu Thiên Diệu không nói gì, chỉ ngược mắt nhìn Mặc Ngọc Nhi một cái. Một cái liếc mắt này không hề có bất kỳ cảm xúc gì, nhưng Mặc Ngọc Nhi lại cảm thấy xấu hổ, thật sự giống như tâm tư của mình đã bị người nhìn thấu.

"Vương gia....." Mặc Ngọc Nhi quát cường ngẩng đầu, cao giọng nói: "Vương phi biết rõ lúc này ngài cần phải xoa ấn hai chân, không thể bị trì hoãn, nhưng nàng đã không trở về đúng lúc, có thể thấy được rằng căn bản không quan tâm tới chân của ngài. Chẳng lẽ Vương gia muốn dùng sai lầm của người khác để trừng phạt mình hay sao?"

Lâm Sơ Cửu vờ đi gần đã nghe được câu nói như thế. Sắc mặt của nàng ngay lập tức trở nên xấu đi.

Tô Trà và Lưu Bạch ẩn mình ở trong bóng tối, không những có thể nghe được những gì Mặc Ngọc Nhi vừa nói, cũng thấy được biểu tình của nàng lúc này. Trong nháy mắt Lưu Bạch có chút kinh ngạc.

Tô Trà dùng ngón tay chọc chọc vào trán, Lưu Bạch quay đầu, vừa lúc nhìn thấy được nụ cười trào phúng của Tô Trà.

"Vương gia, ta và phụ thân đều muốn tốt cho ngài, chân của ngài không thể tiếp tục bị trị hoãn. Ta đã đặc biệt học qua, tuyệt đối có thể làm tốt hơn so với Vương phi." Mặc Ngọc Nhi vừa nói vừa tiến lên, Tiêu Thiên Diệu vẫn không nói gì, nhưng khóe miệng lại ngấm một nụ cười nghiền ngẫm.

"Vương gia, ta giúp ngài....."

Lâm Sơ Cửu không dám dừng lại để nghỉ, nàng đứng ở cửa, hít một hơi thật sâu, đẩy cửa ra vang lên một tiếng "kéo kẹt". Mặc Ngọc Nhi ngăn người, quay đầu lại lập tức nhìn thấy Lâm Sơ Cửu xinh đẹp đoan trang quý phái, một thân hoa phục đang đứng ở cửa.

Lâm Sơ Cửu mặt đến nỗi phải thờ hồn hèn, trái tim nàng vẫn đập rất nhanh, nhưng nàng cố gắng hết sức giữ vững bình tĩnh đứng ở cửa, nói từng chữ một: "Mặc cô nương, việc chăm sóc Vương gia không nhọc phiền người, ta tới."

Nói xong, nàng thông dong đi vào, mỗi cử động đều ưu nhã xuất quần, thật sự giống như nữ nhân vừa chạy vội một đường, một mùi vì một cơn chột không phải là nàng.

"Vương... Vương phi sao lại tới đây?" Mặc Ngọc Nhi cực kỳ kinh sợ, nếu không phải nàng ta phản ứng mau, chỉ sợ lúc này đã ngã ngồi xuống mặt sàn.

Câu dẫn nam nhân của người khác, vừa vận bị chính thể bắt được, nàng ta có thể không xấu hổ hay sao?

"Như thế nào? Ta không nên tới hay sao? Có phải ta đã quấy rầy nhĩ vị rồi hay không?" Lâm Sơ Cửu vẫn nói rất chậm, mỗi một từ đều giống như được phát ra ở đầu lưỡi, nhưng lại khiến cho nhân tâm thêm hoảng.

Tô Trà và Lưu Bạch âm thầm bội phục, khả năng Lâm Sơ Cửu có thể khống chế toàn cục càng ngày càng cao.

Nếu như hai vị này biết được, Lâm Sơ Cửu chỉ vì quá mệt mỏi nên không dám nói nhanh, nàng sợ bại lộ chân tướng trong khi nói, đoán chừng hai người này sẽ không suy nghĩ như vậy.

Mặc Ngọc Nhi càng thêm chột dạ, "Vương phi nói đùa, chỉ vì Vương phi lâu quá không tới, ta sợ chậm trễ tới việc chữa trị của Vương gia, vì thế nên mới qua đây hỏi Vương gia có cần ta giúp đỡ hay không. Nếu như Vương phi đã tới, ta sẽ không quấy rầy nữa."

Mặc Ngọc Nhi đứng dậy, thẳng lưng đi ra ngoài, tư thế có chút cứng nhắc, giống như kẻ bại trận cố gắng giữ lấy tôn nghiêm cuối cùng của mình.

Khi nàng ta đi qua bên người Lâm Sơ Cửu, Lâm Sơ Cửu nhìn nàng ta một cái, mỗi nàng khẽ mấp máy nhưng cuối cùng vẫn là từ bỏ.

Nàng không có sức lực nói chuyện tiếp với Mặc Ngọc Nhi.

Mặc Ngọc Nhi vừa đi ra ngoài, Lâm Sơ Cửu lập tức đóng cửa lại, sau đó.....

Nàng trực tiếp dựa vào trên cửa, hồn hèn thờ từng hồi.

Thật sự mệt chết nàng.

Lâm Sơ Cửu vội vỗ ngực mình, cố gắng bình tĩnh lại, khi nàng còn bận rộn ổn định nhịp tim của mình, nàng đã bỏ lỡ một nụ cười chột loét trong mắt của Tiêu Thiên Diệu. Đợi đến khi Lâm Sơ Cửu lấy lại bình tĩnh, Tiêu Thiên Diệu đã banh mặt ra, hoàn toàn nhìn không ra được tâm trạng của hắn.

"Vương gia, thật xin lỗi, ta đã tới chậm." Lâm Sơ Cửu chậm rãi thừa nhận sai lầm của mình.

"Ừ." Tiêu Thiên Diệu lên tiếng, xác chân ở hai chân lên, đuổi thẳng người, dụng ý này của hắn không cần nói cũng biết.

Lâm Sơ Cửu không làm ra vẻ, tiến lên nói: "Vương gia chờ một lát, ta đi rửa tay."

Lâm Sơ Cửu rửa tay sạch sẽ, sau đó dùng khăn mặt lau khô mồ hôi trên mặt. Nàng không vội vã xoa ấn chân cho Tiêu Thiên Diệu, mà là rót cho mình một chén nước trước.

Nàng đã khát muốn chết.

"Lộc cốc, lộc cốc....." Nàng uống một hơi cạn sạch, thẳng thản nhưng không thô lỗ, vẫn thể hiện được sự giáo dục một cách tốt đẹp.

Sau khi hơi thở bình tĩnh trở lại, Lâm Sơ Cửu lúc này mới tiến lên, ngồi ở trên ghế đầu, bắt đầu kiên nhẫn xoa ấn trên chân của Tiêu Thiên Diệu, thần sắc bình tĩnh, không có một chút bất mãn. Hai mắt nàng nhìn chăm chăm vào chân của Tiêu Thiên Diệu, nghiêm túc chuyên chú, nhưng lại không phát hiện ra, Tiêu Thiên Diệu đang chăm chú nhìn nàng.

Lưu Bạch và Tô Trà hiểu rõ, khi bọn họ vừa đến Tiêu Thiên Diệu sẽ biết, vì vậy khi nhìn thấy một màn như vậy, hai người rất có ý tứ lui ra, không dám tiếp tục nhìn xem nào nhiệt.

Cũng ngay khoảnh khắc khi bọn họ rời đi, Tiêu Thiên Diệu khẽ buông lỏng lồng mày. Tiêu Thiên Diệu nhìn thấy mồ hôi trên trán tinh tế của Lâm Sơ Cửu, không hề chán chờ, hắn cầm lấy cái khăn một bên, nghiêng người về phía trước, lau mồ hôi cho Lâm Sơ Cửu. Nhưng.....

Khoảnh khắc khi chiếc khăn đụng tới trán Lâm Sơ Cửu, hắn không nhìn thấy sự vui mừng của nàng như trong dự đoán, ngược lại chỉ có kinh sợ.

"Vương... Vương gia?" Ngài đang muốn làm gì?

Lâm Sơ Cửu sợ tới mức nói lắp, cả người trong nháy mắt cứng đờ, động tác trên tay cũng dừng lại.

"Lau mồ hôi, không nhìn thấy sao?" Tiêu Thiên Diệu bình tĩnh trả lời, động tác trên tay không hề ngừng lại, nhẹ nhàng và tỉ mỉ.

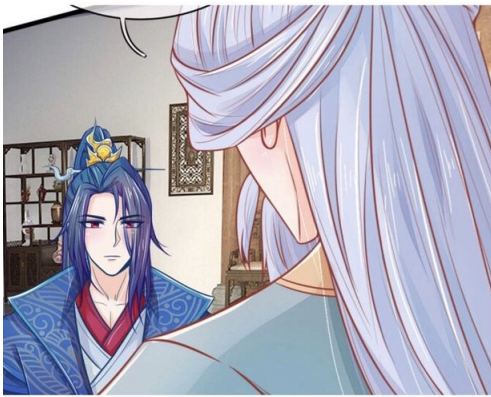
Điều này... hắn đang lau mồ hôi cho nàng?

Tiêu Thiên Diệu lau mồ hôi cho nàng?

Còn nhẹ nhàng như vậy?

Trời sắp đổ mưa máu hay sao?

Lâm Sơ Cửu choáng váng, ngờ ngác nhìn khuôn mặt tuấn tú phóng đại trước mắt, đầu óc hoàn toàn ngừng hoạt động, không thể suy nghĩ.....

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Quyền Khuyết Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.
Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 97: Khích lệ, đây tuyệt đối là ngoài ý muốn

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Lâm Sơ Cửu ngẩng đầu nhìn Tiểu Thiên Diệu, nhìn lần đầu tiên từ khi mình, sau đó chậm rãi xoay người lại giống như không có việc gì. Xong việc hắn còn không quên chế diễu một câu: "Như thế nào? Đi ra ngoài một chuyến đã thoáng vắng rồi sao? Còn không mau tiếp tục xoa ả, nằng muốn hại hai chân bốn vương vĩnh viễn không thể khôi phục hay sao?"

"Ồ, ồ....." Lâm Sơ Cửu không chú ý tới lời nói của Tiểu Thiên Diệu khất nghiệt bao nhiêu, nằng chỉ biết..... phong cách này của hắn không đúng!

Tiểu Thiên Diệu thật sự không bị quý ám đẩy chứ?

Khi Tiểu Thiên Diệu thu hồi tay lại, Lâm Sơ Cửu cũng khôi phục lại bình tĩnh, tiếp tục xoa ả cho Tiểu Thiên Diệu. Lâm Sơ Cửu vẫn luôn tự hỏi về vấn đề này.

Khả năng Tiểu Thiên Diệu trúng tà cực kỳ nhỏ bé, vậy nếu không phải trúng tà thì vì sao?

Chẳng lẽ hắn thích nằng?

Ý niệm này chợt lóe, Lâm Sơ Cửu đã bỏ qua nó, bởi vì quá không có khả năng.

Tiểu Thiên Diệu sao có thể thích nằng, khả năng này so với Tiểu Thiên Diệu trúng tà còn thấp hơn nhiều.

Có lẽ là bởi vì sự tình hôm nay!

Lâm Sơ Cửu càng nghĩ càng cảm thấy đó là chuyện như vậy. Nằng kín đáo liếc mắt nhìn Tiểu Thiên Diệu một cái, phát hiện ra Tiểu Thiên Diệu trước sau vẫn lạnh lùng cao ngạo. Nằng càng thêm khẳng định sự đoán của mình.

"Vương gia, ngài muốn ta nói về sự tình bên ngoài hay gì, hay là chờ tới khi ngài ngấm thuốc tâm hãm nữa?" Lâm Sơ Cửu rất biết điều, nhưng nằng lại không nhìn thấy ánh mắt Tiểu Thiên Diệu liếc lên một chút thất vọng.

Nếu Tiểu Thiên Diệu muốn biết sự tình bên ngoài, cần bản không cần Lâm Sơ Cửu tự mình mở miệng.

"Nói." Trên người Lâm Sơ Cửu vẫn đang mặc chính phục Vương phi, mặc như vậy đưa hắn đi ngấm thuốc tâm, chẳng sợ sẽ bị nghiệt thờ hay sao?

"Ồ....." Lâm Sơ Cửu nghe được lời khẳng định của Tiểu Thiên Diệu, hoàn toàn yên lòng. Quả nhiên Tiểu Thiên Diệu vẫn như bình thường, vừa rồi nhất định là ảo giác của nằng.

Lâm Sơ Cửu vừa xoa ả vừa nói hết tất cả mọi chuyện xảy ra bên ngoài cho Tiểu Thiên Diệu, không hề dấu diếm chút nào, bao gồm những lời hàn huyên khách sáo giữa mình và Lâm tướng. Lâm Sơ Cửu cũng không bỏ sót chút nào.

Nằng cực kỳ tỉ mỉ, mặc dù một số chi tiết nằng không nói ra, nhưng Tiểu Thiên Diệu có thể tưởng tượng được, Lâm tướng ghen ghét bao nhiêu khi đối mặt với hành động không theo lẽ thường của Lâm Sơ Cửu cùng với những học sinh đó.

Lâm Sơ Cửu đã làm rất tốt, ngay cả khi bản thân hắn đi ra ngoài, nhất định sẽ không làm được tốt hơn so với Lâm Sơ Cửu. Tuy nhiên.....

Tiểu Thiên Diệu khen Lâm Sơ Cửu, nhưng không phải khen nằng tốt, mà là: "Trí nhớ của nằng rất tốt." Ngay cả những lời người khác nói cũng nhớ rõ như vậy, trí nhớ này thật sự không phải tốt bình thường.

Đây tuyệt đối là sự khích lệ, nhưng Lâm Sơ Cửu lại không cảm thấy vui, ngược lại hiện ra một nụ cười khổ. Nằng cúi đầu, không nói gì.

Nằng có thể nói với Tiểu Thiên Diệu, trí nhớ của nằng tốt là bởi vì nằng đó nằng không mua nổi sách, chỉ có thể tới thư viện mượn. Sách mượn ở thư viện có thời gian quy định, có một số cuốn sách thậm chí không được mượn, vì vậy nằng không có cách nào khác là phải ghi chép lại hoặc cố ghi nhớ chúng.

Ghi chép quá chậm, vì thế nằng đã tự ép mình ghi nhớ chúng, ghi nhớ nhiều khiến trí nhớ trở nên tốt hơn. Trí nhớ tốt, tự nhiên sẽ có thói quen ghi nhớ những điều bản thân cảm thấy quan trọng.

Ví dụ như thù hận!

Tiểu Thiên Diệu không phải là người giỏi nói chuyện, nếu Lâm Sơ Cửu không nói lời nào hắn cũng không tìm thấy đề tài nào để nói. Trong lúc nhứt nhọt, trong phòng yên tĩnh đến nỗi có thể nghe thấy tiếng chân rơi, chỉ có âm thanh động tác tay của Lâm Sơ Cửu.

Lâm Sơ Cửu không cảm thấy có gì không đúng, những ngày trước đó cũng đều như vậy. Nhưng Tiểu Thiên Diệu lại cảm thấy không thoải mái, Lâm Sơ Cửu có thể nói chuyện với một người xa lạ, nhưng không có lời nào để nói với hắn hay sao?

Suy nghĩ như vậy, Tiểu Thiên Diệu càng thêm không vui, quanh thân tản ra một cơn ớn lạnh. Lâm Sơ Cửu run rẩy một chút, khó hiểu nhìn về phía Tiểu Thiên Diệu, "Vương giả, ngài không sao chứ?" Đừng dọa người như vậy được không, sẽ hù chết người.

"Bồn vương có thể có chuyện gì?" Tiểu Thiên Diệu không đáp, hỏi. Kết quả Lâm Sơ Cửu chỉ đáp lại bằng một tiếng thờ dài, cúi đầu tiếp tục động tác chưa xong trên tay.

Quả thực là khiến người tức học mầu!

Tiểu Thiên Diệu hít một hơi thật sâu. Quên đi, không cần phải nói với nữ nhân dần dần.

Hắn quay đầu, nhìn về phía bên ngoài cửa sổ, cẩn thận suy tư về sự tình hôm nay. Hắn càng nghĩ càng cảm thấy không đúng. Hắn và Hoàng thượng đầu đã nhiều năm như vậy, Hoàng thượng từ trước tới nay khi ra tay đều hạ sát chiêu, từ khi nào thì uyển chuyển như vậy, đột nhiên tìm một đám cường sinh tới bồi nhọ thanh danh của hắn?

Nhiều năm trôi qua như vậy, Hoàng thượng vẫn không hiểu biết hắn hay sao, hắn là người chưa bao giờ để ý tới hư danh.

"Hoàng đế rốt cuộc đang muốn làm gì?" Ngón tay hắn vô thức gõ lên tay vịn, truyền ra âm thanh "cạch cạch", khiến người không thể không tự điều chỉnh nhịp tim theo tần suất gõ.

Người ngoài nhìn vào, chỉ cảm thấy cặp phu thê này tương đối ấm áp, không hề có sự bối rối hay bất hoà nào.

Khi Mặc Ngọc Nhi tiến vào để mời Tiểu Thiên Diệu đi ngâm thuốc tắm đã nhìn thấy một màn như vậy, trái tim nàng ta co thắt lại, nhưng vẫn cố gắng tươi cười trên mặt.

"Đờ bốn vương đây." Tiểu Thiên Diệu thu hồi suy nghĩ, nói với Lâm Sơ Cửu.

"Được, Vương giả chờ ta một lát." Bởi vì Mặc Ngọc Nhi ở đây, nụ cười trên mặt Lâm Sơ Cửu trở nên dịu dàng hơn lúc trước rất nhiều, đặc biệt là khi nàng nhìn về phía Tiểu Thiên Diệu, sự dịu dàng trong mắt có thể khiến người chết đuối.

Tiểu Thiên Diệu biết rõ Lâm Sơ Cửu đang giả vờ, nhưng hắn vẫn cảm thấy trong lòng thoải mái hơn rất nhiều.

Lâm Sơ Cửu rửa tay, chuẩn bị xong, sau đó tiến lên nâng Tiểu Thiên Diệu dậy. Mặc Ngọc Nhi đứng ở một bên, không tiến lên giúp đỡ cũng không rời đi.

Tiểu Thiên Diệu nhìn thì không mập, nhưng thực tế hắn khá nặng. Giống như người ta vẫn thường nói, xương cốt bên trong đều là thịt. Mặc Ngọc Nhi không dám đảm bảo, một mình một người có thể nâng Tiểu Thiên Diệu dậy, nhưng Lâm Sơ Cửu lại có thể làm được. Điều này khiến cho Mặc Ngọc Nhi cảm thấy mất cân bằng trong tim.

Sự tình nàng ta có thể làm được, Lâm Sơ Cửu đều có thể làm được; sự tình nàng ta không làm được, Lâm Sơ Cửu cũng có thể làm được. Rõ ràng nàng ta mới là người có xuất thân y học, có một phụ thân mang danh thần y vang khắp thiên hạ, vì sao nàng ta vẫn không tốt hơn Lâm Sơ Cửu?

Lâm Sơ Cửu chuyển tâm, nâng Tiểu Thiên Diệu lên như thường lệ, nhưng không ngờ Tiểu Thiên Diệu không ngồi xuống ngay, vì thế trong nháy mắt kia, đôi môi của Tiểu Thiên Diệu lướt qua bên má của nàng, dừng ở bên tai nàng.

"Vương... Vương giả." Lâm Sơ Cửu giống như bị điện giật, bàn tay đỡ Tiểu Thiên Diệu bắt gắc run lên một chút.

Đây, đây là hắn đang đùa giỡn nàng hay sao?

Lâm Sơ Cửu nghiêng đầu nhìn Tiểu Thiên Diệu, đôi mắt mở to tràn đầy nghi hoặc. Tiểu Thiên Diệu lại giống như người không có việc gì, nhướn mày hỏi: "Có chuyện gì vậy?" Hắn thuận thế ngồi xuống, động tác không quá tự nhiên!

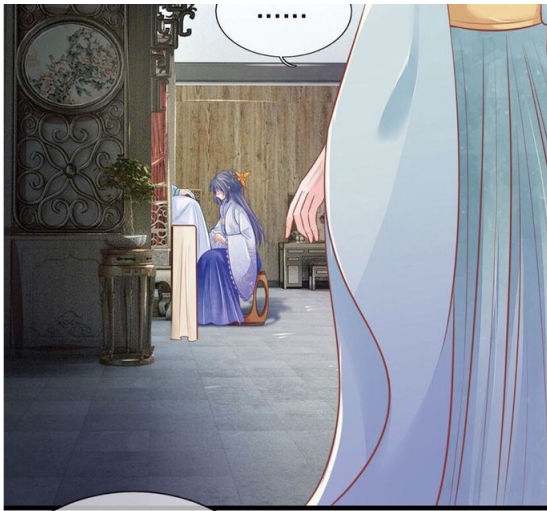
"Không có chuyện gì." Lâm Sơ Cửu cảm thấy có lẽ là mình đa tâm, vừa rồi tuyệt đối chỉ là ngoài ý muốn.

Bởi vì không đúng góc độ nên Mặc Ngọc Nhi không nhìn thấy hành động của Tiểu Thiên Diệu và Lâm Sơ Cửu. Nàng ta chỉ khó hiểu nhìn hai người. Khi thấy Lâm Sơ Cửu đẩy Tiểu Thiên Diệu đi ra ngoài, Mặc Ngọc Nhi cũng không nói gì thêm. Chờ Lâm Sơ Cửu đi rồi, nàng ta mới mang về mặt mất mát đi ra ngoài.

Trên người Lâm Sơ Cửu đang mặc chính phục đầy nặng, khi đi vào trong phòng Tiểu Thiên Diệu ngâm thuốc tắm, nàng cảm thấy có chút ối bực. Nhưng Lâm Sơ Cửu là người có thể nhẫn, cho dù không thoải mái nàng vẫn không nói câu nào.

Lâm Sơ Cửu giống như thường lệ yên lặng làm việc của mình, điều khác biệt duy nhất chính là, Mặc Thần Y vẫn âm thầm chỉ trích Lâm Sơ Cửu đã khiến thời gian trị liệu cho Tiểu Thiên Diệu bị chậm lại, nhưng Lâm Sơ Cửu không gây khó khăn cãi lại như trước, nàng chỉ xem như không hề nghe thấy.

Mặc Thần Y biết rằng Lâm Sơ Cửu không sợ, trong lúc nhất thời cảm thấy chán nản. Ông ta nói vài câu nhưng không được đáp lại nên cũng không mở miệng nói nữa. Sau khi thi chằm xong, ông ta sau xoay người đi ra ngoài, để lại Lâm Sơ Cửu và Tiểu Thiên Diệu trong phòng.....

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Quyền Khuyết Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook-Full\(cham\).Net](http://Ebook-Full(cham).Net).

Chương 98: Động thủ, không cảm tạ

Nhiệt độ bên trong dường như nóng hơn trước, Lâm Sơ Cửu chỉ nghĩ người một phần tư canh giờ (30 phút) đã có cảm giác ngột ngạt. Ở nơi mà Tiểu Thiên Diệu không thể nhìn thấy, Lâm Sơ Cửu ôm ngực thở ra vài hơi. Tiểu Thiên Diệu nhìn bóng dáng Lâm Sơ Cửu, đôi mắt càng thêm thâm thúy.

Hắn muốn nói gì đó, nhưng lại không biết mở miệng như thế nào.

Lâm Sơ Cửu cầm một cuốn sách, ngồi xuống bên cạnh Tiểu Thiên Diệu, nhẹ giọng đọc sách cho hắn, nhưng giọng đọc càng ngày càng trầm và khó nghe hơn. Lúc này rõ ràng không phải giả vờ, mà là Lâm Sơ Cửu thật sự cảm thấy khó chịu khi ở trong phòng, chính phục đầy nặng khiến hô hấp của hắn không thể thông thuận.

Mồ hôi trên trán rơi xuống lạnh lạnh, từng hạt từng hạt giống như viên pha lê, rơi từ trên cao xuống mặt sàn, bắn tung toé thành những bông hoa nước, nhanh chóng biến mất không thấy.

Lòng bàn tay cũng không ngừng đỏ mẩn, mỗi lần đọc sách đều phải thật cẩn thận. Sức nóng trong phòng rất lớn, chữ trên giấy bắt đầu có dấu hiệu mờ dần, Lâm Sơ Cửu phải dùng thêm một chút lực mới có thể nhìn rõ chữ trên đó.

Mái tóc nàng cũng ướt đầm mồ hôi, dính vào trên mặt, sáu bảy lớp quần áo sớm đã ướt đầm. Trên mặt Lâm Sơ Cửu cũng đỏ ửng bất thường, trước mặt cảm thấy mờ đi, giống bị một làn sương trắng che khuất.

Nhưng cho dù như vậy, Lâm Sơ Cửu vẫn không ngừng đọc, từng chữ từng chữ, mặc dù chậm đi nhưng không sai một chữ.

Sao nàng vẫn quật cường như thế?

Hắn thật sự chưa từng nhìn thấy cô nương nào lại quật cường giống như Lâm Sơ Cửu.

Tiểu Thiên Diệu lắc đầu, mở miệng nói "Lai xuống nghỉ ngơi đi." Hắn thừa nhận, hắn thua Lâm Sơ Cửu bởi sự quật cường và bướng bỉnh.

"À?" Lâm Sơ Cửu cảm thấy chói mắt, nghe thấy Tiểu Thiên Diệu nói chuyện, nhưng lại không biết hắn đang nói gì.

"Đi xuống nghỉ ngơi đi." Hấn không phải là bạo quân, Lâm Sơ Cứu rõ ràng không khoẻ, hấn còn tiếp tục ép buộc Lâm Sơ Cứu hay sao?

"Ồ....." Lâm Sơ Cứu lúc này đã nghe rõ, nhưng đứng nghỉ nàng sẽ mang ơn đội ngũ, đây vốn không phải là việc mà nàng phải làm.

Buồng sách xuồng, nàng không chút cảm kích xoay người rời đi, để lại Tiêu Thiên Diệu ngồi ở trong thuyền tắm, trong lúc nhất thời nói không nên lời.

Cô nương này thật sự không biết trái tim người tốt.

Mặc Thần Y không thể luôn để mắt tới nơi ở của Tiêu Thiên Diệu, cách mỗi khoảng thời gian nhất định, ông sẽ tới để thêm thảo dược cho Tiêu Thiên Diệu. Khi nhìn thấy Lâm Sơ Cứu không có ở đó, Mặc Thần Y cũng không nói gì, bỏ thêm thảo dược xong liền lui ra ngoài.

Trở lại trong phòng, Mặc Thần Y nhìn thấy bộ dáng Mặc Ngọc Nhi rầu rĩ không vui, trong lòng rất khó chịu.

Nỗi đau của nữ nhi cũng là nỗi đau của cha mẹ!

"Ngọc Nhi, chuyện tình cảm không thể gấp." Mặc Thần Y mở miệng khuyên bảo, trong lòng cũng có một chút hụt hẫng.

Vì chuyện này của Mặc Ngọc Nhi, ngay cả mặt gài của ông đều mang ra ngoài, nhưng kết quả thì sao?

Thật là mất mặt.

"Cha, con không hiểu, con có chỗ nào không tốt?" Mặc Ngọc Nhi banh mặt, vẻ mặt lạnh như sương.

"Ngọc Nhi của cha rất tốt." Nhưng, không phải mỗi người đều thích.

"Vì sao Tiêu Vương gia không thích con?" Mặc Ngọc Nhi đỏ mặt, trong lòng cực kỳ ủy khuất.

"Tiêu Vương gia không phải là người bình thường, chờ sau khi con trở thành nữ nhân của hấn trên danh nghĩa, mọi thứ sẽ ổn." Đây là những gì Mặc Thần Y đã cẩn thận quan sát được.

Tiêu Thiên Diệu không phải một người nam nhân tôn nhiều tâm tư với nữ nhân, Lâm Sơ Cứu có thể có được sự coi trọng của Tiêu Thiên Diệu, đó là vì nàng là Tiêu Vương phi.

"Vậy Lâm Sơ Cứu thì sao?" Lâm Sơ Cứu là Vương phi danh chính ngôn thuận của Tiêu Thiên Diệu, có một nữ nhân như vậy, Mặc Ngọc Nhi sao có thể vui được.

Mỗi một nữ tử từ đầu tin rằng mình sẽ tìm thấy tình yêu chân thành, lúc đầu sẽ không so đo danh phận, chỉ cần được đi theo bên người nam nhân. Nhưng dục vọng của con người là vô cùng, sau khi đi theo bên người nam nhân, lập tức sẽ muốn danh phận, sẽ cảm hận nữ tử đã chiếm lấy danh phận kia.

Trái tim của nữ nhân như vậy, không phải là điều tốt đối với nam nhân.

"Nàng không thể sống lâu." Cho dù lần trước bắt mạch xảy ra vấn đề, nhưng Mặc Thần Y vẫn có thể khẳng định.

Mặc Ngọc Nhi tin tưởng vào phán đoán của phụ thân mình, nàng khó hiểu nhất chính là: "Vì sao Vương gia không cầu cha cứu nàng?" Rõ ràng Vương gia rất coi trọng Lâm Sơ Cứu.

"Ngọc Nhi, con quá ngây thơ rồi." Mặc Thần Y lắc lắc đầu: "Tiêu Vương gia là nam nhân như vậy, sao sẽ để tâm tới nữ nhân."

"Hấn, bình khỏe như vậy?" Mặc Ngọc Nhi biến sắc, cảm thấy ổn lạnh trong lòng.

"Thiên gia vô tình, đó là khuyết điểm của Tiêu Vương gia. Vì phụ vẫn luôn khuyên con đứng động tình với Tiêu Vương gia, nhưng con có tình không nghe, vẫn lao đầu vào đó." Cả đời này của ông chỉ có một nữ nhi như vậy, khó tránh khỏi nàng sẽ trở nên kiêu căng và có chút ngây thơ. Mặc dù biết rõ điều đó là không thể, nhưng ông vẫn lựa chọn đứng về phía nữ nhi nhà mình.

"Con... con không tin. Con nhất định sẽ là ngoại lệ. Cha không phải thường nói, nam nhân vô tình nhất thiên hạ, sẽ là nam nhân thâm tình nhất thiên hạ hay sao. Con tin tưởng, con nhất định có thể khiến Tiêu Vương gia yêu mình sâu đậm."

Mặc Ngọc Nhi tràn đầy tự tin, năng tin tưởng vững chắc mình là xuất sắc nhất. Nếu là trước đây, Mặc Thần Y cũng sẽ cho rằng như vậy, nhưng sau khi ở bên Tiêu Thiên Diệu một thời gian dài, Mặc Thần Y cảm thấy chuyện này rất khó.

Nữ nhi Lâm tương tốt hơn Ngọc Nhi của ông rất nhiều, nàng ấy có điểm không tồi duy nhất chính là không có một phụ thân tốt, nhưng Tiêu Thiên Diệu không hề để ý tới điều này.

Nữ nhân như vậy, nếu không thể khiến Tiêu Thiên Diệu động tình, nữ nhi của ông có thể hay sao?

Mặc Thần Y thực sự nghỉ ngơi, nhưng nhìn thấy bộ dáng mê muội của Mặc Ngọc Nhi, ông lại không biết nên khuyên bảo thế nào, chỉ có thể tận lực giúp đỡ nữ nhi.

Mặc Thần Y xoay người đi ra ngoài, chuẩn bị được liệu mới để điều trị cho Tiêu Thiên Diệu, được liệu mới rất trân quý nên ông vẫn luôn cảm thấy huyền diệu.

Nếu thảo dược trân quý đó được thêm vào, tột chân của Tiêu Thiên Diệu có thể không khôi phục như thường, nhưng có thể khôi phục đến bảy tám phần. Ông vẫn luôn huyền diệu, hiện tại xem ra vì nữ nhi của mình, ông cần phải hy sinh nó.

Được đồng bên người Mặc Thần Y nhìn thấy Mặc Thần Y trở lại được phòng, lặng lẽ đi theo. Hấn rất được Mặc Thần Y coi trọng, ngày thường thường xuyên đi theo bên người Mặc Thần Y, thị vệ cũng không để ý nhiều tới hấn.

Sau khi được đồng tiến vào, hấn không vội vàng hiện thân, chỉ lăm bọ đảo dược, cúi đầu dấu đi ánh mắt ngắm loạn. Chờ sau khi Mặc Thần Y ra ngoài, được đồng mới cầm cái giỏ mức nước của Mặc Thần Y, ngửi mùi hương được dược thảo trên tay cầm mà Mặc Thần Y đã dùng. Được đồng âm thầm gật gật đầu.

Đi ra ngoài đổ nước, được đồng vừa lúc đụng phải đệ tử của Mặc Thần Y là Lục Nguyên, Lục Nguyên bị hắt một người đẩy nước, lảo đảo một cái gần như té ngã. Được đồng vội vàng cúi đầu xin lỗi, Lục Nguyên không nói gì thêm, chỉ quay trở lại phòng thay đổi quần áo.

Cảnh này quá bình thường, thị vệ nhân thường qua không phát hiện ra bất thường, lập tức thu hồi tầm mắt, tiếp tục tuần tra.

Lục Nguyên quay trở lại phòng thay quần áo, thân sắc vẫn giống như ngày thường, chỉ khi đưa lưng về phía cửa và nhìn tờ giấy trong lòng bàn tay, sắc mặt hấn mới có chút biến hóa.

Mở tờ giấy ra, phía trên viết hai chữ "Long phúc".

Lục Nguyên yên lặng nhét tờ giấy trên tay vào trong miệng, nhai vài cái rồi nuốt xuống.

Sau khi thay quần áo sạch sẽ, Lục Nguyên mở hòm thuốc luôn mang theo bên người, lấy ra một cái trâm cài bằng ngọc từ tận cùng bên trong hòm thuốc.

Trâm cài được dùng một khối ngọc trắng hoàn chỉnh điêu khắc thành hình hoa lily. Đẹp để quý giá tình xảo, thông suốt rất thật, chỉ cần liếc mắt nhìn thoáng qua sẽ tưởng đó là hoa lily thật. Có thể thấy được, trâm ngọc này giá trị xa xỉ.

Lục Nguyên lấy ra trâm cài bằng ngọc trắng, lặng lẽ nắm ở trong lòng bàn tay, từ cửa sau đi về phía phòng của Mặc Ngọc Nhi.

"Mặc sư tỷ, tỷ đang ở đâu? Ta có mấy chỗ không hiểu, muốn thỉnh giáo tỷ." Lục Nguyên gõ cửa phòng Mặc Ngọc Nhi, không lâu sau thì thấy Mặc Ngọc Nhi đi tới mở cửa.

"Lục Nguyên à, có việc gì sao?" Mặc Ngọc Nhi vẫn chưa để hấn vào cửa.

Lục Nguyên cung kính nói ra vấn đề của mình, sau khi Mặc Ngọc Nhi nghe xong, nhàu mày lại, dẫn người vào trong: "Người ngồi xuống trước, ta đi tra y thư một chút."

Vấn đề mà Lục Nguyên hỏi, Mặc Ngọc Nhi cũng không biết.

"Làm phiền sư tỷ." Lục Nguyên cúi người xuống, thân thái cung kính, mơ hồ còn có một chút sùng bái, ánh mắt này khiến Mặc Ngọc Nhi cảm thấy thương hại.

Mặc Ngọc Nhi quay trở lại nội thất tra tìm y thư, Lục Nguyên đợi một lúc rồi lập tức đứng dậy.....

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Quyền Khuyết Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 99: Nghỉ ngơi, tay nghề rất tuyệt

Hộp trang sức của Mặc Ngọc Nhi có một cây trâm bạch ngọc, giống như đôi trâm cài trong tay Lục Nguyên, nếu dùng mắt thường hoàn toàn không thể nhìn ra được sự khác biệt.

Lục Nguyên đi ngay lập tức sau khi đổi hai trâm cài trong hộp, sau đó giống như không có việc gì ngồi lại chỗ cũ.

Mặc Ngọc Nhi quay lại, không phát hiện có gì bất thường, sau khi giải đáp vấn đề của Lục Nguyên xong, nàng liền khách khí tiễn người rời đi.

Lục Nguyên cho rằng việc mình lăm thân không biết quý không hay, không ngờ thị vệ ở Cẩm Thiên Viện ngay khi hấn tiến vào trong phòng của Mặc Ngọc Nhi, lập tức bắt đầu theo dõi hấn.

Tối hôm đó, một hắc y nhân quỳ gối trước mặt Tiêu Thiên Diệu, cúi đầu nói: "Vương gia, Lục Nguyên đổi một cây trâm cài đầu của Mặc có nương, thị hạ đã lấy trâm cài ra, nhưng không biết đó là gì, không dám đưa cho Vương gia xem."

"Đưa trâm cài cho Vương phi." Tiêu Thiên Diệu trầm giọng nói, hắc y nhân biết rằng Lâm Sơ Cứu biết y thuật, vì thế không hề ngạc nhiên, "Thuộc hạ hiểu."

Hắc y nhân cúi đầu, chuẩn bị lui ra, đột nhiên nghe Tiêu Thiên Diệu nói: "Hiện tại Vương phi đang làm gì?"

"Vương phi?" Hắc y nhân cũng đỏ, không trả lời mà chỉ nhỏ giọng hỏi: "Vương gia, có muốn phái người theo dõi Vương phi hay không?" Lúc trước không phải Vương gia từng nói, không cần phái người theo dõi Vương phi hay sao?

Không có người theo dõi, bọn họ nào biết Vương phi đang làm gì.

"Không cần." Tiêu Thiên Diệu tắt nhiên nhận ra vấn đề của mình khiến thuộc hạ khó xử, vậy vậy tay nói: "Lui xuống đi."

Hắc y nhân vội vàng không ngừng chạy đi, chỉ sợ Tiêu Thiên Diệu tiếp tục hỏi những vấn đề kỳ lạ.

Ban ngày Lâm Sơ Cứu đã một nơi một ngày, vì vậy sau khi trở về nàng liền ngắm mình ở trong bồn tắm, Hết thống Y Sinh chẩn đoán nàng có dấu hiệu bị cảm, sợ bị bệnh nên Lâm Sơ Cứu lập tức đi ngủ. Hắc y nhân lui Lâm Sơ Cứu ra khỏi chân, nhờ nàng kiểm tra trâm ngọc trong tay.

Lâm Sơ Cứu đứng dậy với sự gấp đỗi của họ nhân, khi ra ngoài vẫn ngập nãi không thời: "Cho ta một chén trà đặc." Phải rằng cao tính thần, nàng mới có tính lực đối mặt với sự tình khó dễ của Tiêu Vương gia.

"Vương phi hãy chờ một lát." Hạ nhân cúi người lui ra, chỉ xoay người một lát đã pha cho Lâm Sơ Cửu một chén trà, không cần nàng ra lệnh, hạ nhân nhỏ giọng lui xuống.

"Tâm ta có việc gì?" Lâm Sơ Cửu đã hơi tỉnh táo, mở miệng hỏi.

Hắc y nhân giải thích qua, sau đó dâng tràm cái bạch ngọc, Lâm Sơ Cửu nhìn tràm cái nhưng không tiếp nhận, chỉ bất đắc dĩ nói "Ai nói với ngươi, ta có thể phân biệt có gì sai trong tràm cái này? Ta không phải là thần tiên, sao có thể biết được nó có bị người động tay động chân hay không?"

"Vương gia nói vậy." Hắc y nhân rất nghiêm túc trả lời.

Lâm Sơ Cửu yên lặng nhìn trời, buồn bực nói không nên lời.

Hắc y nhân thấy Lâm Sơ Cửu không có động tĩnh gì, cẩn thận bồi thêm một câu "Vương phi, sự tình liên quan tới chuyện Vương gia có thể khôi phục lại hay không, xin Vương phi đừng tính toán hằm khích trước đây, điều tra rõ tràm cái này có vấn đề gì hay không?"

Đừng tính toán hằm khích trước đây?

Lâm Sơ Cửu có gạt khước miệng, những người này cũng biết Tiêu Thiên Diệu thực sự quá đáng với nàng?

"Trám cái có vấn đề hay không rất quan trọng hay sao? Nếu phát hiện tràm cái bị người động vào, vậy vứt nó đi là được." Lâm Sơ Cửu vẫn không chạm vào tràm bạch ngọc, thậm chí luòì nhìn vào nó.

"Vương gia muốn biết, trên tràm cái có gì, để phân kích." Tính cách của Tiêu Thiên Diệu, không phải là người thích ăn mật, hẳn thích điều tra đến cùng, vì vậy.....

Lâm Sơ Cửu đêm nay cần phải điều tra ra!

"Đặt nó lên bàn rồi ra ngoài chờ, không được cho bất luận kẻ nào tiến vào." Lâm Sơ Cửu yêu kiều dụ rồi, vì thế không hề tự cao tự đại.

Vào đúng thời điểm nàng sẽ thể hiện thân phận, nhưng hôm nay không phải lúc.

Hắc y nhân thấy Lâm Sơ Cửu đồng ý, âm thầm nhẹ nhàng thờ ra một hơi.

Là một trong những người thân cận với Vương gia nhất, bọn họ có lẽ biết rõ hơn Vương gia về địa vị của Vương phi ở trong lòng Vương gia. Hôm nay nếu như Lâm Sơ Cửu không chịu đồng ý, bọn họ cũng không dám làm gì Lâm Sơ Cửu.

Hắc y nhân xoay người đi ra ngoài, trước khi bước ra khỏi cửa, bỗng nghe thấy Lâm Sơ Cửu nói "Không cần phải người theo dõi ta!"

Đây là cảnh cáo, đồng thời cũng nói với hắc y nhân, chuyện bọn họ theo dõi nàng lúc trước, nàng biết rất rõ.

Hắc y nhân trượt dưới chân một cái, gần như vấp ngã, Lâm Sơ Cửu cũng không để ý tới hắn, tiến lên đóng cửa lại.

Ngay cả cơ hội để hắn giải thích cũng đều không có!

Hắc y nhân gần như muốn khóc, suy nghĩ một lúc và quyết định buông xuống chuyện này, ngàn vạn không thể để Vương gia biết được.

Lâm Sơ Cửu dùng khăn tay cầm lấy tràm cái rồi trở lại trong phòng, sau khi bình tâm và cảm thụ hơi thở bốn phía, xác định không có sự hiện diện của người thứ hai, lúc này nàng mới khởi động Hệ thống Y Sinh, lấy ra một số thiết bị và thuốc dùng để kiểm nghiệm từ bên trong.

Nàng thay một chiếc áo trắng, buộc tóc lên, mang bao tay y tế vào, biểu tình trên mặt Lâm Sơ Cửu cũng trở nên nghiêm túc hơn, khiến người ta có cảm giác xa cách.

Trám bạch ngọc được làm từ vật liệu đặc biệt, Lâm Sơ Cửu không trực tiếp kiểm tra nó, mà chỉ ngậm nó ở trong dung môi đặc biệt. Chỉ cần ngậm tràm bạch ngọc trong đó, được tính phía trên nhất định sẽ nổi lên.

Năm phút sau, Lâm Sơ Cửu lấy tràm cái ra, kiểm tra ống nghiệm dung môi, kết quả có được chính là: Không có bất luận vấn đề gì.

"Hả?" Lâm Sơ Cửu cảm thấy tò mò, cầm lấy tràm cái nhìn dưới ánh nến một lần, mắt thường cũng không nhìn ra được vấn đề gì, "Chẳng lẽ đã bị trùng kẻ? Tràm cái này cần bản không có vấn đề gì? Đối phương chỉ tung hỏa mù thôi sao?"

Không thể trách Lâm Sơ Cửu nghĩ như vậy, nó thật sự khiến người khó dò.

Nhưng, Lâm Sơ Cửu không kết luận như vậy, nàng lấy kính hiển vi ra, đặt tràm cái ở dưới kính hiển vi rồi quan sát, khi vừa nhìn Lâm Sơ Cửu đúng thật đã phát hiện ra vấn đề.

"Đây không phải là một khối ngọc hoàn chỉnh. Không đúng, nó có lẽ là một khối ngọc hoàn chỉnh, nhưng bị người có ý cật ra thành khe, sau đó dùng thứ gì đó lấp lại." Người kia đã dùng phương pháp điều khiển rất cao minh, chỉ để lại một khe bờ dài trên thân, bên ngoài còn dùng được liệu đặc biệt phong bế lại, mắt thường căn bản không thể nhìn ra. Nếu không dùng kính hiển vi phóng đại hơn trăm, hơn ngàn lần, Lâm Sơ Cửu cũng không thể nhìn ra.

"Tay nghề rất tuyệt." Lâm Sơ Cửu không nhận được khen một câu, thợ thủ công thời cổ đại có tài nghề cao siêu, người đời sau đúng là theo không kịp.

Khen ngợi thì khen ngợi, việc nên làm thì vẫn phải làm, Lâm Sơ Cửu lấy một cây kim nhỏ, trước tiên nâng cạo chất keo sền sệt đang lấp kín khe hở, sau đó loại bỏ hết chất.

Có năm khe hở, Lâm Sơ Cửu lấy ra hoàn chỉnh keo ở trong bốn khe, có một khe cuối cùng nàng lờ lờ vào, chất keo lấy ra không được nhiều lắm, bày chúng ra ở trên một giấy cũng chỉ nhỏ bằng móng tay cái mà thôi. Cây tràm cái ban đầu, sau khi bị lấy ra một ít chất keo, hoàn toàn không nhìn ra được có gì khác biệt.

Lâm Sơ Cửu cần thận cắt tràm cái, lấy một chút keo già ngậm vào dung dịch đặc biệt để kiểm tra, phần còn lại nàng gói chúng lại, chuẩn bị để hắc y nhân mang tới cho Tiêu Thiên Diệu.

Lúc này cuối cùng đã có kết quả!

Chất keo kia là một loại hỗn hợp hợp lý phức tạp, không độc, có thể tan chảy trong nháy mắt nếu dùng tác nhân đặc biệt. Vì thế, chất keo chính là thứ có vấn đề. Sau khi chất keo bị ngậm vào thảo mộc đặc biệt, nó sẽ có tính ăn mòn nhất định. Tuy nhiên.....

"Cho dù nó có tính ăn mòn, như vậy cũng sẽ không huỷ hoại chân của Tiêu Thiên Diệu, đúng không? Vậy cái này có ích gì đối với Tiêu Thiên Diệu?"

Nhân bản báo cáo kiểm nghiệm, Lâm Sơ Cửu cảm thấy khó hiểu.....

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Quyền Khuyết Thiên Hạ* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 100: Chờ mong, phiên toái quán thân

Ngay cả khi chất keo kia có tác dụng ăn mòn, nhưng không ảnh hưởng gì tới chân của Tiêu Thiên Diệu, vậy Tiêu Thiên Diệu dùng cái này làm gì?

Lâm Sơ Cửu suy nghĩ một chút, nhưng vẫn không thể hiểu được thứ này sẽ gây hại thể nào với Tiêu Thiên Diệu, vì thế nên buông việc này xuống.

Đầu óc nàng không hoạt động nữa, hà tất phải lãng phí tế bào não.

Nàng thu dọn mọi thứ sạch sẽ, quay trở lại ăn thứ viết kết quả kiểm tra. Nhìn thấy bút lông ở trên bàn sách, Lâm Sơ Cửu có chút chợt dạ. Mặc dù chữ viết của nguyên chủ không đẹp, nhưng vẫn có thể viết ra, còn nàng thì sao?

Trước đây nàng chưa từng viết bút lông, vì thế thật sự không biết có thể viết ra hay không, nếu như viết không ra thì nàng phải làm sao bây giờ?

Lâm Sơ Cửu có chút lo lắng như vậy, chậm rãi mài mực, thái giấy ra, nhấc bút lên, nhưng không vội vẽ và viết xuống, mà là nghĩ lại bộ dáng viết chữ của nguyên chủ ở trong đầu, còn có tiêu điểm để ngắm viết.

Sau khi có tiêu điểm trong lòng, lúc này Lâm Sơ Cửu mới bắt đầu viết, nhưng.....

Nàng không gọi mài giấy bị quyết, đầu bút mềm nhũn, căn bản không thể viết thành chữ.

"Ồ..... có khả năng phải luyện trước mới được." Lâm Sơ Cửu hơi cau thả, nhưng không vút bỏ tờ giấy, tiếp tục vẽ ở trên tờ giấy đó.

Bản thân nguyên chủ đã có nền tảng viết chữ, Lâm Sơ Cửu chỉ cần nắm giữ được lực đạo đặt bút là được. Sau khi viết được mấy chục chữ, Lâm Sơ Cửu đã có thể viết chữ rất tốt, mặc dù không thể nói là đẹp, nhưng tuyệt đối không hề khó coi.

Nguyên chủ là nữ tử khuê các, rất hiếm người từng nhìn thấy chữ viết của nàng, Tiêu Thiên Diệu cũng chưa từng thấy qua. Hơn nữa Lâm Sơ Cửu nhìn kỹ một chút, nàng cảm thấy nàng viết không khác biệt lắm so với nguyên chủ.

Lâm Sơ Cửu tự mình có cảm giác rất tốt, cẩn thận sao chép lại một lần, sau khi kiểm tra xác định không có chữ sai, cảm thấy không tệ. Lâm Sơ Cửu gấp tờ giấy lại, đặt nó cùng với vụn ngọc và chất keo.

Nàng đi ra khỏi phòng, nói một câu "Có thể vào được rồi." Cửa mở ra, có thể tượng trưng được động tác của đối phương mau lẹ bao nhiêu.

"Vương phi." Hắc y nhân chấp hai tay thi lễ, đứng ở trước mặt Lâm Sơ Cửu.

"Đã có kế quả, tràm cái không có vấn đề, nhưng trên tràm cái có mấy khe hở, bên trong có một ít chất keo. Nếu ngậm chất keo ở trong thảo dược sẽ có tính ăn mòn. Ta đem giấy đã viết ra vài chữ, ngươi cầm lấy và đưa cho Vương gia." Lâm Sơ Cửu đưa hết mọi thứ cho hắc y nhân.

Hắc y nhân tiếp nhận, nhưng không rời đi ngay lập tức, ngập ngừng nhìn về phía Lâm Sơ Cửu, muốn nói lại thôi.

"Có chuyện gì, ngoại nói đi." Lâm Sơ Cửu mở miệng dò hỏi, hắc y nhân lại không dám nói, vội vàng lễ bái: "Không, không có, thuộc hạ sẽ lập tức cáo lui." Thật ra hẳn muốn hỏi Lâm Sơ Cửu, có thể tự mình đi gặp Vương gia hay không. Hắn có cảm giác Vương gia rất muốn gặp Vương phi, nhưng.....

Sự tình thế này, hẳn không biết nên mở miệng như thế nào!

Hắc y nhân sợ tâm tư của mình sẽ bị Lâm Sơ Cửu nhìn thấu, vì thế rời đi có chút vội vàng, mặc dù Lâm Sơ Cửu không đột nhiên gọi hắn lại, hẳn cũng thiếu chút nữa vấp ngã ở cửa.

"Ồ....." Lâm Sơ Cửu mở miệng thành chữ O: Tiêu Thiên Diệu là người khôn khéo như vậy, sao lại có thuộc hạ như thế?

Quả thực không thể nhìn thẳng.

Lâm Sơ Cửu che mắt, chuẩn bị tiến lên đóng cửa, lập tức nhìn thấy hắc y nhân giống như một trận gió chạy trở lại: "Vương... Vương phi, ta đóng cửa cho ngài."

Rầm..... cửa đóng lại, hắc y nhân rời đi, Lâm Sơ Cửu sững sốt tại chỗ một chút, sau đó đột nhiên mỉm cười.

Đứng tức, Tiểu Thiên Diệu lạnh như băng không để thân cận, nếu không ngại mai nàng nói chuyện này lại cho Tiểu Thiên Diệu, nhất định sẽ rất vui.

Tiểu Thiên Diệu vẫn luôn đợi tin tức của hắc y nhân, nghe thấy ngoài cửa có động tĩnh, trong mắt hiện lên một sự mong chờ mà ngay chính hắn cũng không nhận ra, nhưng.....

Khi hắn nhìn thấy chỉ có một mình hắc y nhân tiến vào, sự chờ mong kia nhanh chóng bay đi. Hắn trầm mặt xuống, bình tĩnh giống như mọi khi.

"Vương gia, Vương phi đã điều tra ra." Hắc y nhân đưa đồ trên tay đến trước mặt Tiểu Thiên Diệu.

Trầm ngọc, vụn ngọc và chất keo. Tất cả đều được dùng khăn giấu gói lại, còn có bản báo cáo kiểm nghiệm Lâm Sơ Cửu đã viết.

Lâm Sơ Cửu có thói quen viết báo cáo y tế ngắn gọn, mục đích không vẽ ra một bảng biểu kiểm nghiệm báo cáo, nhưng thói quen viết báo cáo của nàng, bắt giác vẫn dựa theo cùng khuôn mẫu. Nội dung trên giấy ngắn gọn rõ ràng, không có dư thừa vô nghĩa, nhưng với Tiểu Thiên Diệu là người không quen thuộc về y học, khi đọc nó cũng hiểu.

Tiểu Thiên Diệu vào nhìn thấy chữ viết của Lâm Sơ Cửu, chỉ muốn nói "Khó coi", nhưng sau khi nhìn thấy nội dung trên đó, Tiểu Thiên Diệu đã nuốt lời này xuống. Lâm Sơ Cửu viết rất ngắn gọn rõ ràng đã giành được trái tim của Tiểu Thiên Diệu, bù đắp cho khuyết điểm chữ xấu.

Sau khi xem xong, Tiểu Thiên Diệu cũng giống như Lâm Sơ Cửu, không nghĩ ra được chất keo kia rốt cuộc có tác dụng gì. Nhưng, mặc kệ có ích hay không, lấy thứ kia ra vẫn an toàn hơn.

"Trà lại đi." Tiểu Thiên Diệu tạm thời không muốn rời đây động rung.

.....Dịch: Emily Ton.....

Ban đêm, tại ngự thư phòng trong hoàng cung, thái giám thông báo có Tần thái y cầu kiến. Hoàng Thượng lập tức nghỉ đến đó là chuyện gì, buông bàn tấu chưa phê chuẩn trong tay xuống, cho lui hết cung nữ thái giám trong thư phòng, sau đó tuyên Tần thái y yết kiến.

Tần thái y là tâm phúc của đế vương, hiểu biết tâm tư của hoàng đế, sau khi hành lễ liền chủ động nói "Hoàng thượng, sự tình đã làm thỏa đáng." Những gì bọn họ có thể làm đều đã làm, kết quả như thế nào thì không phải là sự tình bọn họ có thể khống chế.

"Rất tốt, có khiến hắc y nhân ngờ hay không?" Tâm tình của hoàng đế rất tốt, khỏe mạnh không kiềm chế được nhếch lên.

"Không có tin tức xấu nào cả." Tàn thái y không dám khẳng định, chỉ có thể đưa ra đáp án như vậy.

Không có tin tức xấu, đối với hoàng đế mà nói chính là tin tức tốt nhất. Hoàng thượng vừa lòng gật gù đầu "Tần ái khanh đã vất vả rồi. Sau khi việc này chấm dứt, Tần ái khanh hãy trở về nghỉ ngơi một khoảng thời gian."

"Đa tạ bệ hạ." Trong mắt Tàn thái y hiện lên vui vẻ, biết ý của hoàng đế muốn ông trở về phía sau. Vì vậy, những thứ họ trung thành của Tiểu Vương cho dù nghĩ thế nào cũng không thể nghỉ ra được tới trên đầu ông, có tức giận cũng sẽ tìm tới Mặc Thần Y.

Quần thần hai người tiếp tục nói thêm vài câu, trước khi Tàn thái y rời đi còn xem mạch cho Hoàng thượng một cái, phát hiện gần đây Hoàng thượng có vẻ không yên, có chút tức giận và rất lo lắng.

Tần thái y chỉ nhắc nhở một chút, không nghĩ sẽ nhận được lời phản hồi, nhưng Hoàng thượng lại chủ động mở miệng nói:"Chân của Từ An không biết nên làm thế nào mới tốt, gần đây thường xuyên phát tác. Trầm nhàn thấy hài tử kia chịu khổ, trong lòng không chịu đựng được."

Chân của An Vương?

Tần thái y cũng từng khám qua, biết đây là một củ khoai lang nóng phỏng tay, lập tức giải chết không nói lời nào.

Hoàng thượng cũng biết Tần thái y không thể chữa được, thật sự chỉ lo lắng nên mới nhắc tới. Sau khi nói câu loa vãi câu, Hoàng thượng liền buông tha Tàn thái y. Ngược lại, Tàn thái y có chút do dự, "Hoàng thượng, có một câu, thần không biết có nên nói hay không?"

"Câu gì, nói....." Đã nói như thế, Hoàng thượng sao có thể không cho Tàn thái y nói.

"Hoàng thượng, y thuật của Mặc Thần Y rất tốt, có lẽ ông ta có thể trị khỏi chân cho An Vương." Tàn thái y chỉ đưa ra kiến nghị, đối với việc dùng nó hay không chính là chuyện của hoàng đế.

"Mặc Thần Y?" Hoàng thượng nhai nuốt ba chữ này, không lâu sau đột nhiên bật cười, "Đề nghị này rất hay, Tàn ái khanh có tâm."

Nếu Tiểu Thiên Diệu chết, Mặc Thần Y chỉ có thể nghe theo hoàng đế để bảo toàn tính mạng. Nếu Tiểu Thiên Diệu không chết, cũng chỉ có hoàng đế mới có thể nắm giữ Mặc Thần Y. Nếu đắc tội với một thần y nổi danh tứ quốc, Tiểu Thiên Diệu chắc chắn sẽ gặp phiền toái quần thần.....

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Quyển Khuyết Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 101: Tình cảm, chàng hãy tin ta một lần

Sau khi kiểm tra xong, Tiểu Thiên Diệu phải người trả lại đồ. Lâm Sơ Cửu một đêm ngủ ngon, nhưng Tiểu Thiên Diệu lại bị mất ngủ. Hắn làm thế nào cũng không ngủ được.

Tiểu Thiên Diệu lại nhìn báo cáo mà Lâm Sơ Cửu đã viết, không thể không suy nghĩ, hẳn dường như đã cuối được một thế tử khó lường. Nữ nhân này cực kỳ biết cách che giấu tài năng, nếu hắn không bức bách nàng lần nữa, chỉ sợ nàng sẽ giữ nó suốt đời.

Nói về chuyện này, hắn cũng không biết đây là may mắn hay bất hạnh.

Lâm Sơ Cửu đã ngủ một giấc ngon, ngày hôm sau tự nhiên rất có tinh thần. Mặc dù Tiểu Thiên Diệu một đêm không ngủ, nhưng tinh cũng tốt không thua kém Lâm Sơ Cửu.

Buổi sáng, Lâm Sơ Cửu có thói quen tới báo cáo với Tiểu Thiên Diệu, sau khi cùng ăn sáng với Tiểu Thiên Diệu, nàng ngồi một bên chờ Mặc Thần Y tới kiểm tra, đồng thời thì chăm cho Tiểu Thiên Diệu.

Trong mắt người ngoài, một ngày của Lâm Sơ Cửu ngoại trừ ngủ ra thì luôn chăm sóc cho Tiểu Thiên Diệu, tự tay làm tất cả sự tình liên quan tới Tiểu Thiên Diệu, không hề mượn tay người khác, đây là biểu hiện năng quan tâm tới Tiểu Thiên Diệu. Nhưng chỉ có Lâm Sơ Cửu mới hiểu, nàng không có lựa chọn nào khác, Tiểu Thiên Diệu cần bản không cho nàng chạy loạn.

Lâm Sơ Cửu thật sự hối hận khi tới Cẩm Thiên Viện. Không có tồn tại Phật Tiểu Thiên Diệu ở đây, cuộc sống của nàng ở Tiểu Vương phủ tuyệt đối sẽ rất dễ chịu, sao sẽ giống như bây giờ, không khác gì hạ nhân.

Tuy nhiên, thái độ của Tiểu Thiên Diệu đã dẫn trở nên dạn dạc, điều này khiến Lâm Sơ Cửu có chút cảm giác vui mừng. Nếu không, nàng thật sự muốn chết vì khóc.

Hai người lẳng lẳng ngồi đó, mặc dù không ai mở miệng nói chuyện, nhưng Tiểu Thiên Diệu đã có tình thu liễm hơi thở, khiến cho không khí trong phòng trở nên ấm áp hơn. Họ vệ ngẫu nhiên tuần tra đi ngang qua, lớn một kín đáo liếc mắt ngắm hai người một cái, bọn họ cũng mừng về mặt hâm mộ: tình cảm của Vương gia và Vương phi thật tốt.

Mặc Thần Y mang theo Mặc Ngọc Nhi tiến vào, thấy Tiểu Thiên Diệu và Lâm Sơ Cửu ở chung hòa hợp, Mặc Thần Y không thể không nhủ nhủ mày, trong lòng một lần nữa cảm thấy lo lắng cho nữ nhi của mình.

Mặc Ngọc Nhi hành động như không nhìn thấy, chỉ có ánh mắt hơi tối sầm lại, ngay sau đó giống như không có việc gì đi vào.

"Vương gia, ngài hãy vén ống quần lên." Mặc Thần Y cần phải thì chăm trên hai chân của Tiểu Thiên Diệu.

Lâm Sơ Cửu sớm đã nâng chân Tiểu Thiên Diệu, nửa ngồi xổm ở trước mặt hắn, thân sắc ấm áp, cứ chỉ nềm mại vén ống quần lên giúp Tiểu Thiên Diệu, trông giống như Tiểu Thiên Diệu là thủy tinh dễ vỡ.

Cảm giác được người trần trong như thế, thật sự rất tốt. Sự lạnh lùng của Tiểu Thiên Diệu bắt gác trở nên dạn lại. Lâm Sơ Cửu ngừng đầu, nhìn thấy Tiểu Thiên Diệu đột nhiên trở nên dạn dàng như vậy, trái tim không tự chủ được đập nhanh một nhịp, khỏe miệng bất giác mỉm cười.

Hắn thật sự.... thật sự rất đẹp.

Lâm Sơ Cửu lấy lại tinh thần, cảm thấy má mình nóng bừng, trong lúc nhất thời thực sự không được tự nhiên. Nàng muốn tránh đi, nhưng lại không tự chủ được bị con người thâm thúy của Tiểu Thiên Diệu hấp dẫn.....

Tiểu Thiên Diệu vốn dĩ lớn lên rất đẹp, ngày thường mặt lạnh đã đủ hấp dẫn người. Khi bị hắn dụ dỗ nhìn chăm chú, Lâm Sơ Cửu cảm thấy nhịp tim mình dường như đang thay đổi.

Đây có phải là dấu hiệu động tâm?

Lâm Sơ Cửu cảm thấy bất an trong lòng. lý trí nói với nàng, yêu một nam nhân như Tiểu Thiên Diệu sẽ rất khổ sở. Nhưng tâm lý nàng lại có một chút chờ mong. Tiểu Thiên Diệu là trượng phu của nàng, không phải nàng có tư cách hơn so với nữ nhân khác hay sao?

Càng nghĩ càng cảm thấy thái quá, Lâm Sơ Cửu không nhận được tự nhắc nhở một cái, đây lòng thầm mắng chính mình một tiếng: "Mình đang suy nghĩ miễn nan gì vậy, hiện tại bảo toàn mạng sống quan trọng hơn, phong hoa tuyết nguyệt kia không thể ăn được."

Được thôi, Lâm Sơ Cửu thừa nhận mình như nhút, Tiểu Thiên Diệu thật sự quá tốt, nàng treo cao không nói.

Mặc Thần Y đang chuyên tâm thì chăm cho Tiểu Thiên Diệu, quá trình này hơi đau, mặc dù Tiểu Thiên Diệu không biểu hiện ra ngoài, nhưng trên trán lại thấm ra từng giọt mồ hôi mỏng.

Trước đây cũng như thế này, Lâm Sơ Cửu đều xem như không nhìn thấy. Nhưng hôm nay không biết vì sao, Lâm Sơ Cửu lại không thể nào phớt lờ giống như lúc trước. Nàng do dự một lát sau đó cầm lấy khăn tiến lên.

"Vương gia, trên trán ngài chảy đầy mồ hôi, sao không nói một tiếng?." Lâm Sơ Cửu nửa oán giận, nửa hóm dỗi nói.

Trong khi nói chuyện, nàng cúi người tiến lên, nhẹ xoa lau mồ hôi cho Tiểu Thiên Diệu.

Tiểu Thiên Diệu sững sờ, nhưng rất nhanh đã thả lỏng người, ngay cả Mặc Thần Y cũng không phát hiện ra.

Thần sắc Lâm Sơ Cửu vẫn bình thường, nhưng chỉ có nàng biết, lúc này nàng không bình tĩnh bao nhiêu.

Khi gần gũi với đôi mắt chuyên chú của Tiểu Thiên Diệu, Lâm Sơ Cửu mới phát hiện ra đôi mắt này hấp dẫn người thế nào, nhịp tim một lần nữa không chịu khống chế lại đập nhanh hơn. Nàng rất muốn rời đi, nhưng lại bị Tiểu Thiên Diệu trở tay giữ chặt: "Ngồi xuống."

Giọng nói mềm mại, hoàn toàn khác với bình trước đây, Lâm Sơ Cửu cần bản không thể nào cự tuyệt.

Đương nhiên, lúc này không phải bởi vì sợ hãi, mà là cam tâm tình nguyện đồng ý. Bởi vì nàng không thể nào từ chối được một Tiểu Thiên Diệu như vậy.

Nam nhân bình khắc bá đạo, ngẫu nhiên thể hiện ra sự dịu dàng, có thể khiến người chết đuối.

Lâm Sơ Cửu ngồi xuống ở bên người Tiểu Thiên Diệu, Tiểu Thiên Diệu cũng thuận thể cầm tay Lâm Sơ Cửu. Hắn hơi dùng sức một chút, có thể để Lâm Sơ Cửu cảm giác được lực đạo của hắn, nhưng sẽ không khiến Lâm Sơ Cửu ấn đau.

Đây là lần đầu tiên Tiểu Thiên Diệu và Lâm Sơ Cửu thân mật dựa vào nhau như vậy, không giương cung bạt kiếm, không có ngại chết ta sống, chỉ đơn giản như một cái bắt tay, một tư thế ấm áp nhất.

Mặc Ngọc Nhi không thể không nghiêng rằng, nhưng nàng ta lại không thể rời mắt.

Nàng ta đang ảo tưởng, ảo tưởng Tiểu Thiên Diệu sẽ sẵn sóc nàng ta như vậy, dù đang cười với nàng ta.

Hình ảnh kia quá đẹp, khiến người say mê.

Mặc Thần Y nhận thấy được sự khác thường của Mặc Ngọc Nhi, sợ nàng ta sẽ gây ra chuyện gì, vì thế tìm một lý do đuổi nàng ta ra.

Mặc Ngọc Nhi không muốn rời đi, nhưng nhìn thấy hình ảnh Lâm Sơ Cửu và Tiểu Thiên Diệu nhìn nhau tươi cười, nàng ta cuối cùng không chịu được nữa, cắn răng rời đi.

Nhắm mắt làm ngơ.

Tiểu Thiên Diệu và Lâm Sơ Cửu ở phương diện nào đó cực kỳ giống nhau, bọn họ đều cực kỳ khép kín, Mặc Ngọc Nhi tồn tại hay không, căn bản không ảnh hưởng tới bọn họ. Bọn họ sẽ tiếp tục làm những gì mình muốn.

Động tác của Mặc Thần Y hôm nay dường như rất nhanh, không bao lâu sau đã trất hết ngón chân, nhẹ nhàng rung chân, tiếng chân vang lên, rung động với tần suất cực nhanh.

Nhìn thấy Mặc Thần Y về chân, búng chân, hai mắt Lâm Sơ Cửu tỏa sáng. Nếu không phải nàng chủ định đối địch với Mặc Thần Y, nàng thật sự không màng thân phận muốn quần tẩy Mặc Thần Y để học. Tuy nhiên.....

Lâm Sơ Cửu biết rất rõ ràng, cho dù nàng cầu xin Mặc Thần Y như thế nào cũng đều vô dụng, nàng vẫn đứng nên tự rước lấy nhục.

Tiểu Thiên Diệu thu hết thần sắc của Lâm Sơ Cửu vào trong đáy mắt, đợi sau khi Mặc Thần Y rút chân và rời đi, Tiểu Thiên Diệu mới nghiêng đầu nói: "Muốn học thuật thì chăm?"

"Ừ." Có lẽ là bầu không khí quá tốt, Lâm Sơ Cửu đã nói ra những gì trong lòng.

"Mặc dù y thuật của Mặc Thần Y rất tốt, nhưng ông ta không thích hợp để dạy nàng. Chờ một thời gian nữa, bốn vương sẽ tìm người dạy cho nàng." Tiểu Thiên Diệu nói nhẹ như gió, nhưng Lâm Sơ Cửu lại trợn tròn mắt, ngốc nghếch hỏi: "Chàng... chàng nói muốn mời người dạy ta?"

"Ừ, không thích sao?" Giọng nói rất nhẹ, giống như lông chim nhẹ phẩy trái tim. Lâm Sơ Cửu có cảm giác trái tim mình hơi run một chút, đầu óc trống rỗng, đầu lưỡi không chịu không chế cứng cứng, nói lắp bắp: "Không... không... không phải. Ta... ta thích."

Lâm Sơ Cửu có cảm giác tim mình đập rất nhanh. Nàng cảm thấy những suy đoán hôm qua của mình là thật, Tiểu Thiên Diệu có lẽ thật sự thích nàng. Nhưng, sự tình thế này không thể chỉ dựa vào suy đoán, nếu sai thì sẽ rất xấu hổ.

Lâm Sơ Cửu có gắng trấn áp tâm tình kích động, dùng chút lý trí còn sót lại hỏi: "Ta... ta có thể hỏi vì sao không?"

"Có thể." Tiểu Thiên Diệu mỉm cười gật đầu, đối với chuyện hân cơ trả lời hay không?

Điều này còn phụ thuộc vào biểu hiện của Lâm Sơ Cửu.....

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Quyển Khuyết Thiên Hạ* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 102: Long phách, chỉ là Vương phi

Lâm Sơ Cửu không biết Tiểu Thiên Diệu đang nghĩ gì, ngày ngốc xong lại cực kỳ nghiêm túc hỏi một câu: "Vi sao?"

Nhưng.....

Nàng đợi một lúc lâu cũng không thấy Tiểu Thiên Diệu trả lời, Tiểu Thiên Diệu giống như không hề nghe thấy, nghiêng đầu nhìn về phía bên ngoài cửa sổ.

Hắn có ý gì?

Lâm Sơ Cửu có chút bất an trong lòng, hỏi tiếp một câu: "Vương gia, ngài có thể nói với ta vì sao hay không?"

"Vi sao cái gì?" Tiểu Thiên Diệu mỉm miệng, giống như không để chuyện vừa rồi ở trong lòng, khiến người thất vọng. Nhưng Lâm Sơ Cửu là người có chấp, cho dù thất vọng nàng cũng muốn hỏi cho rõ, "Vương gia, vì sao ngài nguyên ý mời người dạy ta?" Vi sao lại đột nhiên đối tốt với nàng?

"Cần phải có nguyên nhân hay sao?" Tiểu Thiên Diệu lạnh mặt, nhưng trong mắt lại mang theo một chút ý cười.

Hắn rốt cuộc có thể hiểu được, vì sao Tô Trà lại thích pha trò với Lưu Bạch, bởi vì..... rất thú vị.

"Chàng vừa mới nói, ta có thể hỏi vì sao." Giọng nói của Lâm Sơ Cửu bắt gặp mang theo một chút ỷ khuất.

Tiểu Thiên Diệu nhẹ nhàng gật đầu, "Đúng là không sai, nhưng bốn vương có nói, bốn vương sẽ trả lời nàng sao?"

"Ồ....." Hắn không nói, nhưng Lâm Sơ Cửu vẫn hỏi lại: "Vương gia, ngài có thể trả lời ta sao?"

Lâm Sơ Cửu đứng thẳng người, trên mặt cũng mang theo nụ cười điềm đạm. Nhưng nàng không biết, đôi tay nắm chặt của nàng đã tiết lộ tâm tình của mình lúc này.

Tiểu Thiên Diệu nhìn thoáng qua rồi thu hồi ánh mắt, không tiếp tục theo đầu Lâm Sơ Cửu nữa, mỉm miệng nói: "Không có vì sao, nàng là Vương phi của bốn vương." Hắn thừa nhận thân phận của Lâm Sơ Cửu, không phải bởi vì thánh chỉ, đơn giản là chính vì bản thân Lâm Sơ Cửu.

"Thì ra, ta đơn giản chỉ là Vương phi của chàng." Lâm Sơ Cửu không nói nên lời đây là may mắn hay là mất mát, chỉ biết trong lòng nàng rầu rĩ khó chịu.

Nhưng, ngay sau đó suy nghĩ của nàng cũng trở lại bình thường. Tiểu Thiên Diệu thiên chi kiêu tử như vậy, sao có thể dễ dàng thích nàng được, là nàng tự mình đa tình. Nói chung, nàng chỉ suy nghĩ một chút, sẽ không động tâm.....

Đang vậy, nàng sẽ không động tâm, nàng không thích Tiểu Thiên Diệu. Vì thế, nàng sẽ không mất mát, cũng sẽ không khổ sở. Nhưng.....

Trong lòng nàng cảm thấy buồn bực khó chịu, hốc mắt hơi đỏ, rốt cuộc là bởi vì sao?

Lâm Sơ Cửu bực bội trong lòng, nhưng lại không muốn biểu hiện ra ngoài ở trước mặt Tiểu Thiên Diệu, tiếp sau đó Lâm Sơ Cửu trở nên cực kỳ trầm mặc.

Mặc dù, ngày thường nàng cũng thường nói nhiều ở trước mặt Tiểu Thiên Diệu, nhưng hôm nay sự trầm mặc của nàng vẫn có chút đặc biệt. Tiểu Thiên Diệu nhìn nàng một cái, nhưng Lâm Sơ Cửu lại giống như ngày thường, khi hành sự, nói chuyện cực kỳ kín kẽ, vì vậy Tiểu Thiên Diệu không chú ý nhiều hơn nữa. Rốt cuộc, mỗi ngày nếu hắn muốn, sự tình phải làm thật sự quá nhiều, có thể dành thời gian để mắt nhìn Lâm Sơ Cửu đã là sự tình không dễ dàng gì.

Buổi chiều, Lâm Sơ Cửu xoa ấn chân cho Tiểu Thiên Diệu giống như bình thường. Sau khi kết thúc, Mặc Thần Y cố ý tiến vào một chuyện, "Vương gia, hôm nay ta sẽ bỏ thêm một loại dược vào, rất có lợi cho hai chân của ngài, giúp khôi phục nhanh hơn."

"Dược gì?" Tiểu Thiên Diệu không tin nhiệm Mặc Thần Y, nhưng vẫn hành động như mình tin nhiệm ông.

"Long - Phách!" Mặc Thần Y nói hai chữ này, trong mắt hiện lên kiểu ngạo không chút nào che giấu. Nhưng ông thật sự đúng là có tư cách kiểu ngạo.

Long phách là thần dược của đại lục Thần Châu, chứa khối kinh mạch bị hao tổn, là một sự tồn tại gần giống như truyền thuyết. Nó là vô giá ở trên thị trường Đông Vãn và tứ quốc, thậm chí ở Trung Ương Đế Quốc cũng chỉ có quyền quý, mới có khả năng có được một chút long phách.

"Cây hoàn chỉnh?" Tiểu Thiên Diệu nói giọng có chút vội vàng, mặc dù là người luôn bình tĩnh như hắn, khi nghe tới tên long phách cũng không thể không khiếp sợ.

Khí hắn bị thương, đại phu trị liệu cho hắn nói, nếu có thể tìm được cây long phách hoàn chỉnh, lúc ấy chân hắn mới có thể chữa khỏi. Nhưng phỏng nhìn trên toàn bộ tứ quốc, đừng nói là cây long phách hoàn chỉnh, ngay cả một nhánh lá cây cũng không thể tìm được.

Thần sắc Mặc Thần Y cũng đỏ, thu hồi nét kiêu ngạo trên mặt, lời nói không được tự nhiên: "Nửa cây."

Mặc dù không phải là cây hoàn chỉnh, nhưng như thế cũng khó có được. Chẳng qua trước đó Tiểu Thiên Diệu đã âm hy vọng quá lớn, hiện tại nghe thấy chỉ có nửa cây nên hắn có vài phần thất vọng. Cũng may Tiểu Thiên Diệu rất giỏi chế dấu cảm xúc, không hề lộ trên mặt, chỉ cao giọng khạc: "Long phách chưa từng xuất hiện ở Trung Ương Đế Quốc, trên tay Mặc Thần Y có thể có nửa cây long phách đã là bất phàm, bốn vương bội phục."

Mặc Thần Y nghe được lời này, tâm trạng trở nên tốt hơn, rụt rè nói: "Vương gia tán thưởng, lão phu có được nửa cây long phách này cũng là ngoài ý muốn. Bao nhiêu năm qua, lão phu vẫn luôn luyện tểc dùng nó. Lão phu vốn định giữ nó cho Ngọc Nhi. Nhưng, hiện tại dùng ở trên người Vương gia, cũng không khác gì dùng cho Ngọc Nhi."

Trong lời nói, Mặc Thần Y rõ ràng có ý ám chỉ, hơn nữa khiến người không thể chán ghét. Tiểu Thiên Diệu chỉ dừng lại một chút, sau đó nói: "Bốn vương đã hiểu, Mặc Thần Y an tâm."

"Có những lời này của Vương gia, lão phu an tâm rồi." Mặc Thần Y âm thầm nhẹ nhàng thở ra. Ông còn lo sợ Tiểu Thiên Diệu sẽ tức giận vì lúc trước mình không lấy long phách ra. Hiện tại xem ra, Tiểu Thiên Diệu không quá keo kiệt như vậy.

"Vương gia hãy chờ khoảng một khắc (15ph), lão phu đi xử lý long phách." Nếu Tiểu Thiên Diệu không đưa ra một lời hứa hẹn chắc chắn với Mặc Thần Y, Mặc Thần Y tuyệt đối sẽ không dùng long phách. Rõ ràng Tiểu Thiên Diệu vừa đưa ra lời hứa hẹn, Mặc Thần Y đã an tâm hơn rất nhiều.

Trước khi Mặc Thần Y rời đi, ánh mắt quét qua về phía Lâm Sơ Cửu đang đứng ở phía sau Tiểu Thiên Diệu, trên mặt hiện lên một nụ cười có quái. Lâm Sơ Cửu chỉ giống như không nhìn thấy gì, trên mặt không hề hiện lên một chút phẫn nộ, thậm chí còn hiền dịu hơn cả lúc trước. Nhưng chỉ có nàng mới biết, trong lòng nàng khó chịu muốn chết.

Nàng không thể nói nên lời, đó là tư vị gì, chỉ biết rằng cảm thấy rất khủng khiếp trong lòng.

Lâm Sơ Cửu hít một hơi thật sâu, để ép xuống cảm xúc quay cuồng, hiện lên nụ cười không khác ngày thường, nói: "Vương gia, có muốn ta đỡ ngài lên giường nghỉ ngơi một lát hay không?"

"Không cần." Tiểu Thiên Diệu vẫy vẫy tay, ý bảo Lâm Sơ Cửu đi tới trước mặt hắn, "Lại đây."

"Vương gia, có chuyện gì?" Lâm Sơ Cửu tiến lên, nửa ngồi xổm trước mặt Tiểu Thiên Diệu.

Nàng biết, người nam nhân này không thích người nhìn, hắn luôn luôn thích nhìn xuống thiên hạ, cho dù đối mặt với đương kim thánh thượng, hắn cũng không ngừng đầu nhìn người.

"Nàng không vui?" Tiểu Thiên Diệu nói thẳng, biểu tình Lâm Sơ Cửu không hề biến đổi, "Sao có thể, chân Vương gia có thể trị khỏi, ta thực sự rất vui."

"Phải không?" Tiểu Thiên Diệu rõ ràng không tin. Lâm Sơ Cửu nói giọng chắc chắn, "Đương nhiên." Nàng thật sự vui. Nàng tin tưởng rằng nàng sẽ được tự do. Sau khi chân Tiểu Thiên Diệu được chữa lành, sự tồn tại của Vương phi nàng sẽ không có giá trị nữa.

Tiểu Vương phi có nữ chủ nhân là Mặc Ngọc Nhi, sự tồn tại của nàng sẽ không cần thiết. Đến lúc đó, bất luận là mất tích hay là "Chết bệnh", tất cả đều là một biện pháp thoát thân.

"Nàng đang nói dối." Tiểu Thiên Diệu nhìn chăm chăm Lâm Sơ Cửu một lúc lâu, đột nhiên cúi người về phía trước, ngón tay chạm vào mặt nàng. Cả người Sơ Cửu cứng đờ, không dám cử động.

Tiểu Thiên Diệu xem như không nhìn thấy, bàn tay to chạm rãi đi động, cho đến khi dừng ở chỗ hốc mắt của Lâm Sơ Cửu, "Khi nàng nói dối, đôi mắt sẽ mở rất lớn, cổ tình nhào vào mắt người đối diện." Giống như để chứng minh bản thân nàng đang không nói dối.

"Có phải không?" Đầu óc Lâm Sơ Cửu trống rỗng, căn bản không biết nói gì.

"Có phải hay không, trong lòng nàng rõ ràng nhất." Bàn tay hân di chuyển tới bên cạnh đôi mắt của Lâm Sơ Cửu. Ánh mắt Tiểu Thiên Diệu nhìn Lâm Sơ Cửu rất chuyên chú. Hần chuyên chú đến nỗi Lâm Sơ Cửu vừa mới nhấp đầu, lập tức có thể nhìn thấy hình ảnh của chính mình ở trong mắt Tiểu Thiên Diệu.....

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Quyền Khuyết Thiên Hạ* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 103: Dừng tay, có thể hại người

Đầu ngón tay Tiểu Thiên Diệu dừng lại chỗ hốc mắt của Lâm Sơ Cửu, nhẹ nhàng vuốt ve. Lâm Sơ Cửu thực sự không quen, vì thế nên cảm thấy ngứa. Nhưng Tiểu Thiên Diệu không có ý định bỏ tay ra hoặc tăng thêm lực đạo, cứ như vậy mềm nhẹ vuốt ve, giống như lông chim quẹt nhẹ qua trái tim nàng.....

Bốn mắt nhìn nhau, nhìn đến nỗi khuôn mặt tuấn tú của Tiểu Thiên Diệu phồng đại, và trong đôi mắt của hắn hiện lên hình ảnh thu nhỏ của nàng. Lâm Sơ Cửu không dám cử động, thậm chí ngay cả hô hấp cũng rất cẩn thận.

Hai mắt Tiểu Thiên Diệu giống như có ma lực. Lâm Sơ Cửu nhận ra lúc này ngoại trừ Tiểu Thiên Diệu, trong mắt, trong đầu nàng không có người khác, toàn bộ đều bị người nam nhân này lấp hết.....

Nàng nghĩ, nếu như lúc này Tiểu Thiên Diệu hỏi nàng, có nguyên ý chết vì hắn hay không, nàng cũng sẽ ngay ngắc gật đầu. Nhưng Tiểu Thiên Diệu lại không hỏi như vậy. Hắn chỉ vỗ về khuôn mặt của nàng, nói "Nàng là Vương phi của ta, cho dù Tiểu Vương phủ có bao nhiêu nữ nhân, nàng vẫn luôn là Vương phi duy nhất của bản vương."

"Chỉ... chỉ là Vương phi thôi sao?" Lâm Sơ Cửu không biết chuyện gì đang xảy ra với mình, nhưng sau khi hỏi rồi mới biết mình đã lỡ lời, lập tức cả kinh ngồi ngồi xuống mặt sàn, "Ta... ta không có ý."

Lâm Sơ Cửu nhìn bàn tay cứng cáp ở trước mắt, hoàn toàn không biết nên làm thế nào.

Ngày thường nàng không phải ngốc nghếch như vậy, nhưng hôm nay nàng lại.....

Rõ ràng nàng muốn biểu hiện tốt ở trước mặt Tiểu Thiên Diệu, nhưng lại không giống như mong muốn, một lần nữa thể hiện sự vụng về của mình ở trước mặt hắn.

Nàng cảm thấy chán nản.

"Ngốc nghếch." Tiểu Thiên Diệu giống như không có chuyện gì thu hồi tay lại, nhắm mắt, đầu đi ý cười trong mắt.

Lâm Sơ Cửu chán nản đến nỗi sắp khóc, cúi đầu, đầu đi thất bại trong lòng. Nàng tự mình chống tay đứng lên, sau đó vỗ bụi trên người, giả vờ như không có chuyện gì xảy ra, nói "Vương gia, sắp đến giờ rồi, ta đây ngại đi ngâm thuốc tắm."

"Ừ." Tiểu Thiên Diệu vẫn không mở mắt ra, bởi vì hắn vẫn không nhận được cười.

Lâm Sơ Cửu đẩy Tiểu Thiên Diệu tới vừa đúng lúc, Mặc Thần Y vừa lúc xử lý xong long phách. Vừa nhìn thấy Tiểu Thiên Diệu tới, Mặc Thần Y càng thêm kích động. "Vương gia, mặc dù chỉ có nửa cây long phách, nhưng nó là cây ngàn năm tuổi, được hiệu cực kỳ tốt. Không quá ba ngày, Vương gia sẽ có thể đi lại bình thường."

"Đa tạ Mặc Thần Y. Ân tình của Mặc Thần Y bản vương nhớ kỹ." Tiểu Thiên Diệu lúc này đã bình tĩnh lại, sau khi biết được trên tay Mặc Thần Y có long phách, hắn liền biết, bản thân mình rất nhanh là có thể khôi phục bình thường.

Ngồi ở trên xe lăn lâu như vậy, Tiểu Thiên Diệu đã quên cảm giác hai chân tự do đi lại.

Hắn rất chờ mong đến ba ngày sau!

"Không cần đa tạ, không cần đa tạ. Chúng ta đều là người một nhà, không có gì cần phải cảm tạ." Mặc Thần Y nói để thử hắn. Tiểu Thiên Diệu không hề phủ nhận, đương nhiên hắn cũng không thừa nhận.

Lâm Sơ Cửu hành động như mình không hề tồn tại, lặng im đứng ở một bên. Đôi mắt với ánh mắt thường xuyên khiêu khích ném tới của Mặc Ngọc Nhi, Lâm Sơ Cửu chỉ mỉm cười, không để ở trong lòng.

"Ngọc Nhi, lại đây giúp ta phối dược." Mặc Thần Y không muốn nữ nhi mình thất bại trong sự tranh sung với nữ nhân kia, vội vàng khiến cho Mặc Ngọc Nhi bận rộn.

Nữ nhi của ông, không cần phải dùng bộ dáng lấy lòng người khác, những việc này phụ thân là ông có thể làm tốt.

Mặc dù Mặc Ngọc Nhi không hiểu dụng tâm của Mặc Thần Y, nhưng lại hết sức nghe lời. Nàng ta lập tức tới gần, dựa theo sự phân phó của Mặc Thần Y, nghiền nát phối dược.

Có rất nhiều dược liệu được cho vào trong bốn tám, Mặc Thần Y kiểm tra nhiệt độ của nước rồi nói: "Vương gia, có thể coi áo."

Không cần phải nói, Lâm Sơ Cửu sẽ giúp Tiểu Thiên Diệu cởi quần áo, sau đó Tảo quân gia trông chừng bên ngoài cửa sẽ tiến vào giúp và đỡ Tiểu Thiên Diệu ngồi vào thau tắm.

"Ừm!" Trong khoảnh khắc ngồi xuống. Tiểu Thiên Diệu thán nhẹ một tiếng, nhắm mắt vì đau đớn, nhưng rất nhanh hắn đã bình tĩnh lại.

Căn phòng tràn ngập sương trắng, nhiệt độ trong thau tắm càng cao, không bao lâu sau cả người Tiểu Thiên Diệu đỏ bừng, trên mặt che kín mồ hôi. Lâm Sơ Cửu không giúp hắn lau chùi, chỉ lặng lẽ đứng nhìn ở một bên, chờ đợi Mặc Thần Y thêm dược, sau đó thì chăm cho Tiểu Thiên Diệu. Đột đến khi trong phòng chỉ còn lại hai người bọn họ, nàng mới ngồi bên cạnh 'dọc sách' cho Tiểu Thiên Diệu.

Mặc Thần Y thêm hai lần dược vào trong thau tắm, nhưng vẫn không thêm long phách vào, cho đến khi Mặc Ngọc Nhi nghiền nát, bảo chế xong dược liệu và mang sang. Lúc này Mặc Thần Y mới lấy long phách ra.

Đây là lần đầu tiên Mặc Ngọc Nhi nhìn thấy cơ thể Trần trưởng của Tiểu Thiên Diệu, mặc dù cách thau tắm cao cao không nhìn được gì, nhưng Mặc Ngọc Nhi vẫn đỏ bừng mặt. Tuy nhiên.....

Nhiệt độ trong phòng vẫn luôn rất cao, mọi người đều đỏ bừng mặt, người đỏ đầy mồ hôi. Hơn nữa, hiện tại lực chú ý của mọi người đều đặt ở trên long phách, vì thế không có người nào quan tâm tới Mặc Ngọc Nhi.

"Vương gia, được liệu đã chuẩn bị xong, ta sẽ thêm long phách vào. Quá trình này sẽ rất đau đớn, mong ngài hãy忍耐 một chút." Mặc Thần Y nói giọng có chút run rẩy.

Bởi vì ông vẫn luôn không muốn lấy long phách ra. Hiện tại lại phải dùng hết, ông càng không đành lòng.

"Bản vương nhẫn nhịn được." Tiểu Thiên Diệu nhấp môi, đôi mắt sáng hơn trước, có thể thấy được tận đáy lòng hắn kích động bao nhiêu.

"Ngọc Nhi, tới đây giúp cha cho dược liệu đã phối vào trong." Mặc Thần Y không lúc nào là không quen tạo cơ hội cho nữ nhi nhà mình. Long phách đang ở trước mặt, Tiểu Thiên Diệu chắc chắn sẽ không nói gì.

Trong lòng Mặc Ngọc Nhi đang suy nghĩ điều gì, không người nào biết được. Nàng ta thán nhiên tiến lên, mắt nhìn thẳng, dựa theo yêu cầu của Mặc Thần Y, thêm dược liệu vào trong thau tắm từng chút từng chút một.

Sau khi bỏ thêm dược được một nửa, Mặc Thần Y đưa long phách đã được bảo chế cho Mặc Ngọc Nhi.

Long phách trông đỏ như máu, nghe nói là hỗn phách thần long ngưng kết mà thành. Chất lỏng giống như máu thần long, vì vậy nên được gọi là long phách.

Chỉ có thánh địa Long tộc mới có long phách, người bình thường căn bản không thể tìm thấy, bên ngoài gần như không nhìn thấy bóng dáng long phách. Ngẫu nhiên có vài con long phách cũng là loại long phách trăm năm có phẩm chất kém. Long phách ngàn năm giống như trong tay của Mặc Thần Y, có thể nói là cực phẩm.

Nửa cây long phách trong tay Mặc Thần Y đã được xử lý. Sau khi trải qua phương pháp bảo chế đặc biệt, tính luyện ra được gần nửa bình chất lỏng màu đỏ. Mặc Thần Y giao nó cho Mặc Ngọc Nhi, để nàng ta tự mình thêm vào nước thuốc của Tiểu Thiên Diệu.

Mặc Ngọc Nhi dùng hai tay tiếp nhận, biểu tình nghiêm túc, cực kỳ cẩn thận, giống như đang cử hành nghi thức quan trọng nào đó.

Nàng ta mở nắp ra..... Một mùi hương khó nói ập vào trước mặt. Lâm Sơ Cửu cầu may, thấy sắc mặt Mặc Thần Y và Tiểu Thiên Diệu vẫn bình thường, vì thế rằng đoán đây có lẽ là hiện tượng bình thường.

Không hiểu nên không nói. Lâm Sơ Cửu không hề hé răng, cũng không lẩm miệng hỏi nhiều. Nàng nhìn Mặc Ngọc Nhi từ từ rót từng giọt long phách trong tay vào trong thau tắm.

"Tạch tạch..... tách tách!" chất lỏng màu đỏ tươi, còn thơm chói mắt hơn cả màu máu, nhưng lại không có mùi tanh của máu. Thật ngạc nhiên, mùi vị của long phách lại cực kỳ dễ nghe.

Lâm Sơ Cửu cảm thấy thế giới này thật sự rất thần kỳ, không ngờ còn có thứ thần kỳ như vậy.

Tuy nhiên, đúng vào lúc này, Hệ thống Y Sinh đột nhiên phát ra tiếng cảnh báo bên nhọt: *Cảnh báo cấp hai! Phát hiện có khi độc.*

Cái gì?

Lâm Sơ Cửu ngay ngắc một chút, lập tức nghe thấy Hệ thống Y Sinh lặp lại một lần nữa, hơn nữa lúc này còn nâng mức độ lên đến cấp ba: *Cảnh cáo cấp ba! Phát hiện đã có khi độc, có hại đối với cơ thể người. Xin hãy lập tức rời đi!*

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Quyền Khuyết Thiên Hạ* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 104: Giải thích, ta không biết.....

Khi độc, có hại cho cơ thể người?

Lâm Sơ Cửu biến sắc, phản ứng đầu tiên là nghĩ tới chân của Tiểu Thiên Diệu!

Hệ thống Y Sinh đột nhiên đưa ra báo động ngay khi Mặc Ngọc Nhi vừa thêm long phách vào, điều này chứng tỏ rằng —— long phách, không, chắc chắn là thuốc tắm có vấn đề.

Tiểu Thiên Diệu đang gấp ngay hằm!

Lâm Sơ Cửu biến sắc, không chút nghĩ ngợi lập tức xông lên phía trước, hô to: "Dừng! Dừng tay. Dừng tiếp tục thêm được. Có độc! Vương gia, thuốc tẩm có độc."

"A....." Mặc Ngọc Nhi đang nghiêm túc đổ long phách vào trong thau tắm, cần bàn không ngờ Lâm Sơ Cửu sẽ đột nhiên xông lên phía trước, vì thế nàng ta bị Lâm Sơ Cửu đẩy lui về phía sau hai bước, "Lạch cạch" một tiếng, long phách trong tay rơi xuống, chất lỏng dơ tưới nháy mắt nhuộm đỏ mặt sàn.

"A..... Long phách." Mặc Thần Y choáng váng, ngây ngốc bất động tại chỗ.

"Lâm Sơ Cửu, hỗn đản!" Tiểu Thiên Diệu rủa thầm một tiếng, lạnh lùng quét mắt về phía Lâm Sơ Cửu.

Nữ nhân này, dám phá vỡ được liệu có thể chữa khỏi hai chân của hân. Rốt cuộc nàng ấy đang muốn làm gì?

"Lâm Sơ Cửu, người đang làm gì vậy? Đây là long phách, đây là thánh dược có thể chữa lành hai chân Vương gia, không ngờ người dám phá hủy nó." Mặc Ngọc Nhi biến sắc, hét to.

Mặc Thần Y cũng có phản ứng lại, tức giận nhìn nàng, chửi lớn: "Nữ nhân điên, người đang làm gì vậy? Đây là long phách, người dám huỷ hoại nó. Người rốt cuộc đang rắp tâm điều gì?"

Nhìn long phách rơi trên mặt sàn, Mặc Thần Y đau lòng không làm gì được, ánh mắt nhìn Lâm Sơ Cửu càng thêm hung ác, tay phải nắm chặt thành quyền, cổ gồng kìm chế xúc động muốn đánh người.

Lâm Sơ Cửu không để ý tới bọn họ, vội vàng lao tới bên cạnh Tiểu Thiên Diệu, lôi kéo Tiểu Thiên Diệu ra ngoài, "Vương gia, thuốc tẩm có vấn đề, ngài mau đứng lên đi."

Hệ thống Y Sinh đã cảnh báo nhiều lần, mặc dù không nói ra nguyên nhân, nhưng Lâm Sơ Cửu biết, việc này tất nhiên có liên quan tới long phách.

Tuy nhiên, Tiểu Thiên Diệu không hề nhúc nhích, chỉ lạnh lùng nhìn nàng.

Được có vấn đề? Lâm Sơ Cửu đang đùa gì vậy. Đứng nói Mặc Thần Y không dám hạ độc thủ với hân, chưa nói tới người của hân luôn luôn theo dõi Mặc Thần Y, tất cả các loại dược trước khi sử dụng, đều do người của hân tự tay kiểm tra qua. Những loại dược đó có thể xảy ra vấn đề gì?

Trảm cái bịch ngọc? Nhưng cây trảm kia đã được xử lý rồi, thậm chí bọn người Lục Nguyên cũng bị theo dõi, bọn họ cần bàn không có hành động nào khác.

Lâm Sơ Cửu cần rằng một cái, nàng đã làm hỏng dược liệu có thể trị khỏi hai chân của hân, hân sẽ thoát ra thau tắm hay sao?

"Lâm Sơ Cửu, người bị điên rồi sao, còn không mau tránh ra, người muốn hại chết Vương gia hay sao?" Mặc Ngọc Nhi tiến lên, kéo Lâm Sơ Cửu ra. Lâm Sơ Cửu không thêm để ý tới nàng ta, trở tay đẩy nàng ta ra xa.

"Tiểu Thiên Diệu, chẳng hãy tin tưởng ta, ta không hề nói dối. Thuốc tẩm thật sự có vấn đề." Lâm Sơ Cửu lo lắng đến nỗi gọi thẳng tên của Tiểu Thiên Diệu, "Chẳng hãy mau ra đây."

Nhưng.....

Tiểu Thiên Diệu vẫn không nhúc nhích, hân thậm chí còn đẩy tay Lâm Sơ Cửu, "Lâm Sơ Cửu, vì sao lại phá hỏng long phách. Nàng rốt cuộc là người của ai? Hãy giải thích cho bốn vương?" Vì sao ngay trong thời khắc quan trọng nhất, nàng lại phá hỏng dược liệu có thể chữa khỏi hai chân của hân?

Lâm Sơ Cửu rốt cuộc đang muốn làm gì?

Chẳng lẽ, tất cả những gì Lâm Sơ Cửu đã làm trước đó, đều vì muốn lấy được sự tin tưởng của hân, sau đó phản bội hân ngay trong khoảnh khắc này?

"Vương gia, ta nói rồi, hai chân của ngài..... Không thể tiếp tục ngâm thuốc tẩm. Thuốc tẩm này có vấn đề, ngài mau đứng lên đi." Lâm Sơ Cửu không hề tức giận, nàng biết chỉ dựa vào lời nói của một bên sẽ không thể khiến Tiểu Thiên Diệu tin tưởng, nhưng hiện tại nàng không có chứng cứ, cũng không có thời gian để đi tìm chứng cứ.

Lâm Sơ Cửu lo lắng mức không quan tâm tới sự hiện diện của Mặc Thần Y, nói thẳng: "Vương gia, chẳng hãy tin tưởng ta một lần. Cầu xin chàng, cầu xin chàng mau ra khỏi đây. Dược này sẽ gây tổn hại cho chàng."

Vì muốn Tiểu Thiên Diệu tin tưởng mình, Lâm Sơ Cửu vội vàng nói: "Tôi hôm qua... chẳng phải tôi hôm qua chàng đã phát hiện ra Mặc Ngọc Nhi có điều bất thường hay sao?"

"Người đang nói bậy gì đó?" Mặc Thần Y cảm giác sự tình không đúng, lập tức đề nén tức giận, nói như chém đinh chặt sắt: "Nữ nhi của ta có gì bất thường? Bất luận kẻ nào trong thiên hạ đều có khả năng làm hại Vương gia, nhưng Ngọc Nhi sẽ không."

"Vương gia, cha ta nói không sai, hai cha con chàng ta tuyệt đối sẽ không làm hại Vương gia." Mặc Ngọc Nhi cứng người, vội vàng giải thích.

Tại thời điểm này, Tiểu Thiên Diệu tin rằng Mặc Thần Y không có năng lực kia, cũng không có bản lĩnh kia. Nhưng hân vẫn không nói gì, chỉ nhìn về phía Lâm Sơ Cửu. Hân cần một lời giải thích của Lâm Sơ Cửu.

Lâm Sơ Cửu lo lắng muốn chết, vội vàng thuyết phục Tiểu Thiên Diệu, nhưng nàng lại không tìm được chứng cứ, chỉ có thể hét to: "Vương gia, chẳng hãy tin ta một lần, ta đồ chàng đứng lên. Thuốc tẩm này có vấn đề, sẽ có hại với hai chân của chàng."

Biết rõ Tiểu Thiên Diệu sẽ không tin nàng, nhưng nàng vẫn muốn thử, bởi vì..... nàng không chịu đựng được nếu Tiểu Thiên Diệu xảy ra chuyện.

"Không thể, Vương gia không thể đứng lên. Một khi long phách bắt đầu có hiệu lực, không thể bỏ dở giữa chừng, nếu không..... hai chân của ngài sẽ bị phế, thậm chí còn có khả năng mất mạng. Vương phi đang muốn hại chết ngài." Mặc Thần Y lo sợ Tiểu Thiên Diệu thật sự tin lời Lâm Sơ Cửu, vội vàng giải thích nói: "Vương gia, hiện tại có phải ngài có cảm giác hai chân giống như bị kim châm hay không? Đó là hiệu ứng của long phách. Long phách sẽ từ từ thấm vào trong cơ thể, chữa trị kinh mạch đã bị tổn hại của ngài. Nếu quá trình này bị gián đoạn, nặng thì bỏ mạng, nhẹ thì tàn phế hai chân."

"Lâm Sơ Cửu, nàng nghe rõ chưa?" Đó là lý do Tiểu Thiên Diệu không thể đứng dậy.

Cho dù trong thuốc tẩm thật sự có độc đúng như lời Lâm Sơ Cửu đã nói, chỉ cần sẽ không lập tức lấy mạng, hân đều không thể đứng lên.

Đương nhiên, thuốc tẩm có độc hay không hân biết rất rõ, vấn đề tránh độc ở trên người hân không hề có bất cứ phản ứng nào.

Lâm Sơ Cửu đang nói dối!

Tiểu Thiên Diệu nhìn Lâm Sơ Cửu, ánh mắt lạnh băng không có một chút độ ấm, "Nàng rốt cuộc muốn làm cái gì? Đột nhiên hét lên như một người điên?" Nàng thật sự muốn lấy mạng hân sao?

"Ta... ta không biết long phách có hiệu lực như vậy." Lâm Sơ Cửu lui về phía sau một bước, gần như không thể tin được, Tiểu Thiên Diệu sẽ dùng ánh mắt lạnh băng như vậy nhìn nàng. Ánh mắt này.....

Ánh mắt này còn lạnh hơn gấp ba lần so với khi bọn họ vừa mới gặp nhau. Lâm Sơ Cửu không chút nghĩ ngợi, nếu Tiểu Thiên Diệu có thể động thủ, nhất định sẽ giết chết nàng.

Trái tim Lâm Sơ Cửu trong nháy mắt lạnh băng, giống như có bàn tay vô hình nắm chặt lấy trái tim nàng, siết chặt nó, rất đau.....

"Ta... ta không có ý hại chàng. Đó là sự thật, thuốc tẩm có vấn đề. Chàng sẽ gặp nguy hiểm, chàng cần phải nhanh chóng đứng lên." Cho dù như vậy, Lâm Sơ Cửu vẫn nghĩ về sự an toàn của Tiểu Thiên Diệu, nhưng nàng không dám tiến lên.

"Bốn vương không thể tin những lời nàng nói. Bốn vương tin muốn có chứng cứ, nàng hãy đưa ra bằng chứng đi." Tiểu Thiên Diệu vẫn không di chuyển, hân muốn tin Lâm Sơ Cửu, nhưng.....

Hành động của Lâm Sơ Cửu quá đột ngột!

Hơn nửa thời gian quá trùng hợp. Ngay thời điểm long phách có hiệu nghiệm, Lâm Sơ Cửu lại đột nhiên giống như nỗi điên lao tới, thậm chí còn phá hủy long phách. Điều này khiến cho Tiểu Thiên Diệu không thể không suy nghĩ nhiều.

Có phải Lâm Sơ Cửu là người của Hoàng thượng hay không?

"Chứng cứ, chứng cứ..... Ta," Lâm Sơ Cửu không biết nên nói như thế nào, cuối cùng chỉ có thể cúi đầu nói: "Ta

không thể đưa ra bằng chứng, nhưng ta không lừa gạt chàng, thật sự không lừa gạt chàng."

Nàng... nàng phải chứng minh như thế nào để Tiểu Thiên Diệu tin tưởng nàng?

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Quyền Khuyết Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 105: Thương tâm, không tin ta cũng không sao

Không thể đưa ra chứng cứ?

"Lâm Sơ Cửu, đây là lời giải thích của nàng với bốn vương sao?" Tiểu Thiên Diệu trở nên lạnh lẽo, hai tay ngăm ố trong nước nắm chặt thành quyền.

Hân muốn bóp chết Lâm Sơ Cửu. Lần đầu tiên hân muốn thử tin tưởng một nữ nhân, nhưng kết quả thì sao?

Nữ nhân này, dám trơ tay đâm hân một dao.

"Không phải..... Ta thật sự không đưa ra được chứng cứ, nhưng ta không lừa chàng. Ta dùng tính mạng mình xin thế, nước tẩm thật sự có vấn đề. Chàng mau ra đây..... mau ra đây, được không." Lâm Sơ Cửu cảm thấy tim mình đau như dao cắt, nhưng vẫn không bỏ xuống được Tiểu Thiên Diệu. Nàng muốn lôi hân ra ngoài, nhưng lại bị Mặc Ngọc Nhi đẩy ra.

"Vương phi, người đừng vội ngâm máu phạm người. Nói người bên cạnh phụ thân ta có vấn đề cái gì? Phụ thân ta vì giúp Vương gia, lấy cả long phách trân quý suốt nửa đời người. Người dựa vào đâu mà nói phụ thân ta hãm hại Vương gia? Nếu phụ thân ta muốn hãm hại Vương gia, chi cần không trị chân cho Vương gia là được, cần bàn không cần mọ hiểm."

"Ta không nói Mặc Thần Y hãm hại Vương gia, ta chỉ nói thuốc tẩm có vấn đề." Lâm Sơ Cửu nhìn Tiểu Thiên Diệu, Tiểu Thiên Diệu lại không nói một tiếng. Thái độ của hân khiến Mặc Thần Y và Mặc Ngọc Nhi hiểu rằng, hân không tin Lâm Sơ Cửu.

Mặc Ngọc Nhi càng thêm tức giận nói: "Vương phi, mặc dù ta là nữ tử gáng hồ, nhưng không phải là người có thể chịu sự khinh nhục như thế. Người không có chứng cứ đã nói lung tung rằng ta hãm hại Vương gia. Người rốt cuộc đang rắp tâm điều gì?"

Đôi mắt lạnh lùng của nàng ta ủa nước mắt, giống như đang chịu ủy khuất vô tận.

"Vương phi, người không chỉ vu tội ta, còn làm gián đoạn việc trị liệu của phụ thân ta đối với Vương gia. Thậm chí, người còn phỉ báng được có thể trị khỏi hai chân Vương gia. Người có biết hay không, không có nửa bình long phách này, chân Vương gia không những không khỏi, ngược lại thương thế càng nặng thêm. Người làm như vậy là muốn hại chết Vương gia hay sao?"

Mặc Ngọc Nhi lên ăn rất nghiêm trọng, nhưng Lâm Sơ Cửu không thêm đề bụng. Nàng chỉ để ý tới thái độ của Tiểu Thiên Diệu, "Chàng không tin ta sao? Nếu ta muốn hãm hại chàng, lúc ấy ta đã....." Đêm động phòng hôm đó, nàng hoàn toàn có thể giết chết Tiểu Thiên Diệu.

"Vì thế nên bốn vương muốn cho nàng một cơ hội giải thích." Tiểu Thiên Diệu tự nhận bản thân mình đã đủ khoan dung với Lâm Sơ Cửu, nếu đối lại là người khác, sớm đã bị hãm giết chết.

"Giải thích? Nếu ta có thể giải thích ta sớm đã nói ra. Tiểu Thiên Diệu, chàng rõ ràng biết người bên cạnh Mặc Thần Y có vấn đề, vì sao chàng còn chưa tin ta?" Lâm Sơ Cửu rất hiếm khi khác trước mặt người khác. Nàng xuất thân có nhĩ nên hiểu rất rõ, không có người nào đau khi nàng rơi lệ, nhưng lúc này nàng lại không kiềm chế được nước mắt rơi ra.

Nàng không phải khóc cho người nào nhìn xem, mà vì trong lòng nàng khó chịu đến mức tận cùng, đau đến nỗi không thể kìm nén.

Lâm Sơ Cửu khác rất thương tâm, nhưng nước mắt của nàng vẫn không đã động được bất luận kẻ nào. Mặc Thần Y thậm chí còn nói thêm vào: "Vương gia, Ngọc Nhi nói không sai. Long phách không đủ liều, không chỉ không trị khỏi hai chân ngài, ngược lại sẽ khiến thương thế nặng thêm. Nửa cây long phách vốn đã không đủ, cũng may đó là long phách ngàn năm, ta chỉ cần bổ thêm được khác để thúc giục được tinh của long phách, phát huy được tinh của nó đến mức tận cùng, lúc này mới miễn cưỡng có được hiệu của cây long phách hoàn chỉnh. Hiện tại, một nửa đã bị Vương phi phá nát. Vương gia, chân của ngài sự là....."

"Mặc Thần Y, người cần gì phải thêm mắm thêm muối," Lâm Sơ Cửu ngắt lời Mặc Thần Y, "Long phách là gì ta không hiểu. Ta chỉ biết thuốc tắm này có vấn đề. Nếu như còn tiếp tục, chân Vương gia không chỉ sẽ bị phế, người cũng sẽ có chuyện."

"Thuốc tắm thì có vấn đề gì? Còn thành Vương phi chi ra?" Mặc Thần Y cũng là một người ngang ngạnh. Ông biết rằng mình không hề hạ độc thủ, vì thế nên đứng lý hợp tình, cực kỳ tự tin.

"Ta cũng muốn biết, chuyện gì đang xảy ra ở đây?" Nếu biết, nàng sớm đã nói ra rồi, nhưng Hệ thống Y Sinh chỉ nhắc nhở có độc mà không nói ra nguyên nhân.

"Ha ha....." Mặc Thần Y cười châm chọc, "Vương phi, người cho rằng mình là người nào? Người nói có vấn đề là ô vấn đề sao? Người làm như vậy là ô nhục. Lão Phu. Vương gia, chính ngài cũng thấy được, Lão phu đã lấy được thảo trân quý ra để trị liệu cho Vương gia ngài, nhưng lại bị Vương phi hủy mất. Không chỉ có như thế, Tiểu Vương phi còn trả đũa chỉ trích Lão phu. Nếu không phải nể mặt Ngọc Nhi, Lão phu sớm đã phải tay chân lấy người. Vương gia, chuyện này quý phi không cho ta một lời giải thích hợp lý, ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua."

Mặc Thần Y cũng là người nóng tính. Ông không làm chuyện trái với lương tâm, nhưng lên tục bị Lâm Sơ Cửu chỉ trích. Nếu ông không phản kích, xem như chưa có chuyện gì phát sinh, như vậy sẽ rất mất thân phận, ngoài ra còn giống như mình chột dạ.

Tiểu Thiên Diệu hít một hơi, lộ ra một chút nguy hiểm. Một nửa nhắm vào Lâm Sơ Cửu, một nửa nhắm vào Mặc Thần Y.

Hắn không thích bị người uy hiếp, mặc dù Lâm Sơ Cửu làm không được tốt, nhưng Mặc Thần Y cũng không nên uy hiếp hắn.

"Đi ra ngoài." Tiểu Thiên Diệu mở miệng, nói với Lâm Sơ Cửu.

Mặc kệ Mặc Thần Y có vấn đề hay không, hiện tại hắn cần phải trấn an Mặc Thần Y, chân của hắn còn cần người ta trị liệu.

"Chẳng....." Lâm Sơ Cửu biến đổi sắc mặt, lao đảo lui về phía sau, cần mới nói: "Chàng muốn thế nào mới bằng lòng tin ta?"

"Bốn vương không thể tin nàng." Lâm Sơ Cửu không đưa ra được chứng cứ, muốn hãm tin nàng thế nào.

"Không thể tin được sao?"

"Đúng vậy."

"Ta..... đã biết." Lâm Sơ Cửu lau mặt một cái, lau khô nước mắt trên mặt, đỡ dẫn nhìn Tiểu Thiên Diệu, con người linh động không có một chút ánh sáng, "Chàng không tin ta không thành vấn đề. Thật sự chúng ta cũng không có quan hệ gì."

"Ta sẽ đi. Ta đây sẽ đi....." Lâm Sơ Cửu xoay người đi ra ngoài, nặng nề bước từng bước một. Cơ thể gầy gò hơi cuộn tròn lại, im lặng trước sự bất công mình của trái quai.

Tiểu Thiên Diệu cảm thấy đau xót trong lòng, vài lần muốn mở miệng, nhưng cuối cùng vẫn là nhịn xuống.

"Kêu kẹ?" một tiếng, cửa mở ra, Tào quân gia mang theo tinh binh đứng ở ngoài phòng. Vừa nhìn thấy Lâm Sơ Cửu đi ra, Tào quân gia lo lắng gọi một câu: "Vương phi, người có khỏe không?" Hiển nhiên, Tào quân gia cũng biết bên trong đã xảy ra chuyện gì?

"Tào quân gia, ngài tin ta sao?" Lâm Sơ Cửu không trả lời, chỉ hỏi một câu.

"Điều này....." Tào quân gia mừng vẻ mặt khó xử.

"Ha ha ha....." Lâm Sơ Cửu đột nhiên cười to, "Thì ra ngài cũng không tin ta. Ta làm người thật sự thất bại." Nàng tự nhận bản thân mình không khiến toàn bộ Tiểu Vương phi thất vọng, kết quả..... là nàng tự mình đã tình.

"Vương phi, người đừng như vậy. Có lẽ đã có hiểu lầm gì đó." Tào quân gia cố gắng hết sức tìm một lý do để nói với Lâm Sơ Cửu, nhưng.....

Đó không phải là điều mà Lâm Sơ Cửu mong muốn.

"Không có hiểu lầm, ta cũng không gạt người. Vương gia ngắm mình ở trong thuốc tắm, thật sự có hại." Lâm Sơ Cửu khẳng định phán đoán của mình lần nữa.

Tào quân gia sợ Lâm Sơ Cửu sẽ nói gì đó nữa, chọc cho Tiểu Thiên Diệu không vui, vội vàng thúc giục nói: "Vương phi, chúng ta hãy lui xuống trước đi." Đây là có ý muốn giảm lòng Lâm Sơ Cửu.

"Ta sẽ đi, nhưng không thể cứ rời đi như vậy. Vương gia các ngài không tin nhiệm ta, cũng không tốt với ta. Nhưng, Vương gia đã bảo vệ ta trong một khoảng thời gian. Vì những ngày tháng này, ta sẽ giúp Vương gia các ngài làm một chuyện cuối cùng."

Ý trong lời của Lâm Sơ Cửu lộ ra mùi nguy hiểm, Tào quân gia neho mắt, "Vương phi, ngài đừng làm chuyện ngốc nghếch."

Tào quân gia nói xong liền bước tới để kéo Lâm Sơ Cửu, nhưng đã quá muộn.....

"Tào quân gia, ta sẽ không làm chuyện ngốc nghếch, ta chỉ kết thúc sự động tâm ngu xuẩn lúc trước của ta."

Lâm Sơ Cửu đẩy Tào quân gia ra, nhân khi tất cả mọi người không hề phòng bị, đột nhiên đâm sầm về phía bốn tấm.....

"Tiểu Thiên Diệu, chúng ta không còn thiếu nợ lẫn nhau, quay về làm người đi!"

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Quyền Khuyết Thiên Hạ* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 106: Tính kế, giúp hay không

"Rầm" một tiếng động lớn vang lên, Lâm Sơ Cửu đâm sầm về phía thùng tắm. Tiểu Thiên Diệu và thùng tắm cùng nhau ngã xuống mặt sàn. Thùng tắm đập mạnh xuống mặt sàn, "Bịch" một tiếng vỡ ra, nước chảy lênh láng. Tiểu Thiên Diệu cũng ngã trên mặt sàn.

"Lâm Sơ Cửu, hẳn đã điên rồi!" Tiểu Thiên Diệu lớn tiếng này tuổi, chưa từng xấu hổ như vậy.

Cả người trần trụi té ngã xuống mặt sàn không nói, toàn thân sưng nước, trên tóc còn treo thảo dược, hai chân đau đớn như bị kim đâm.

Song quyền nắm chặt đến nỗi vang lên mấy tiếng "tắc rắc", Tiểu Thiên Diệu có xúc động muốn giết chết người.

"A....." Mặc Ngọc Nhi hét lên một tiếng, vội vàng che mắt quay người.

"Vương gia, mau, đỡ Vương gia lên." Tào quân gia phản ứng trước tiên, vội tới, cởi áo khoác và khoác ở trên người Tiểu Thiên Diệu, cùng thị vệ đỡ Tiểu Thiên Diệu đứng lên.

Trong hỗn loạn, không có người nào nhận thấy Lâm Sơ Cửu bị ngã vào nước thuốc vẫn không nhúc nhích, càng không có người nào chú ý tới, máu tươi tanh hồng thấm ra từ dưới người nàng, hoà chung với nước thuốc, tạo thành một loại hỗn hợp khiến người nhìn thấy buồn nôn.

Người của Tiểu Vương phủ đều vây quanh Tiểu Thiên Diệu, rất nhanh đã xử lý sạch sẽ Tiểu Thiên Diệu, nhưng lại phát hiện sắc mặt của Tiểu Thiên Diệu không đúng. Tào quân gia hô to: "Mặc Thần Y, ngài mau tới đây. Vương gia nhà ta... Vương gia nhà ta có chuyện gì vậy?"

Trên người Tiểu Thiên Diệu đó ừng không bình thường, nhìn qua thật sự giống như máu đang muốn bật ra ngoài.

"Long phách phản phệ, Vương phi đây là muốn Vương gia mất mạng!" Mặc Thần Y chỉ xem một cái liền hiểu, "Mau đỡ Vương gia quay về phòng, ta phải nhanh chóng thi châm!"

"Vâng, vâng." Tào quân gia không ngờ với vâng đầy xe lên, khi đi ngang qua bên cạnh Lâm Sơ Cửu, bước chân Tào quân gia đột nhiên dừng lại, "Vương gia, Vương phi nàng....."

"Nhốt lại!" Một lần nữa khách khứa sự nhần nại cực hạn của hắn, nặng thật sự cho rằng hắn sẽ không dám động tới nàng hay sao?

"Vâng." Tào quân gia lên tiếng, không dám tiếp tục trị hoãn, vội vàng đẩy Tiểu Thiên Diệu đi về phía trước. Tiểu Thiên Diệu phản nộ nên không phát hiện ra, vũng máu trên người Lâm Sơ Cửu càng lúc càng lớn.

Mặc Ngọc Nhi đi ở phía sau, nàng ta nhìn thấy được, nhưng như vậy thì sao?

Mặc Ngọc Nhi đi đến bên cạnh Lâm Sơ Cửu, dùng ánh mắt nhìn con kiến nhìn Lâm Sơ Cửu, con người xinh đẹp lộ sắc sáng, tiện tay gỡ xuống trái cài bằng ngọc trắng trên đầu, "lạch" một tiếng bẻ gãy, xoay người đi ra ngoài.

Một chiếc trâm cài bạch ngọc đã lìa được Lâm Sơ Cửu, mua bán này tính như thế nào cũng đều có lời.

Tiểu Thiên Diệu có lệnh, nhốt Lâm Sơ Cửu lại. Thị vệ không dám thiên vị, vội vàng kéo Lâm Sơ Cửu lên, nhưng thị vệ vừa mới động tới nàng đều trợn tròn đôi mắt.

Lâm Sơ Cửu đều bị bao phủ trong máu, cả người giống như được lới ra từ vũng máu.

"Vương phi, Vương phi không sao chứ?" Một thị vệ găm lên, thật cẩn thận vươn tay đặt ở dưới mũi Lâm Sơ Cửu, nhận thấy nàng vẫn còn hơi thở mới nhẹ nhàng thở ra.

"Vẫn còn thở."

"Vương phi thế này, cho dù còn thở chỉ sợ cũng không sống được bao lâu." Một thị vệ khác lo lắng nói.

Mặc dù ngày thường bọn họ không dám hể rằng, nhưng tất cả những gì Lâm Sơ Cửu đã làm ở Tiểu Vương phủ, bọn họ đều để ở trong mắt. Lâm Sơ Cửu căn bản không biết, rằng tự mình bằng bỏ mạng vết thương cho bọn thị vệ, đối với bọn họ có ý nghĩa lớn như thế nào.

Thị vệ Tiểu Vương phủ, cho dù có nhận ăn tình của Lâm Sơ Cửu hay không, trong lòng đều nhớ rất kỹ về Lâm Sơ Cửu. Nếu như không phải Lâm Sơ Cửu đặc tới với Tiểu Thiên Diệu, thị vệ Tiểu Vương phủ nhất định sẽ giúp đỡ nàng vô điều kiện, cho dù biết rõ nàng sai cũng sẽ không tức giận.

Nhưng cố tình Lâm Sơ Cửu lại đắc tội với Tiểu Thiên Diệu. Cũng may Tiểu Thiên Diệu vẫn chưa định án, nếu không bọn thị vệ cũng không dám giúp Lâm Sơ Cửu.

"Chúng ta có nên đi tìm Ngô đại phu hay không?" Một thị vệ gan lớn đỡ Lâm Sơ Cửu ngồi xuống, nhìn về phía đồng bạn.

Chuyện này Vương gia sẽ không hỏi đến, nhưng vấn đề là bọn họ đều không dám quyết định, nếu không.....

Bọn họ gánh vác không nổi hậu quả.

Một người khác do dự một chút, cần răng nói: "Vương gia chỉ bảo chúng ta nhất Vương phi lại, cũng không nói không thể mời đại phu cho Vương phi. Chúng ta cứ nhất Vương phi trước, sau đó đi tìm Ngô đại phu." Nếu Ngô đại phu không chịu cứu, bọn họ cũng không có cách nào.

"Cứ làm như vậy đi."

Trên người Lâm Sơ Cửu hay trên mặt sần, tất cả đều là máu. Hai tên thị vệ không biết Lâm Sơ Cửu rốt cuộc đã bị thương ở đâu, cũng không dám kiểm tra, chỉ có thể đưa nàng vào trong nhà lao trước, chờ Ngô đại phu tới xem.

Sau khi Ngô đại phu biết được nguyên nhân và hậu quả, cũng không biết có nên cứu Lâm Sơ Cửu hay không. Lâm Sơ Cửu không biết tầm quan trọng của long phách, nhưng ông biết.

"Vương phi đây là muốn hại chết Vương gia nha." Thị vệ không hiểu hậu quả của việc gián đoạn trị liệu, Ngô đại phu lại hiểu, vì thế ông càng không dám đi chuyển.

Vạn nhất, Vương gia xong việc bắt đầu truy cứu, hậu quả thật không dám tưởng tượng.

"Vương phi nói thuốc tẩm có độc, lúc này mới mới hiểm gián đoạn. Bản thân Vương phi cũng bị thương, có lẽ nàng không phải có ý hãm hại Vương gia, đúng không?" Thị vệ thật cẩn thận hỏi, bọn họ muốn hỏi càng đơn giản càng tốt.

"Quá trình như thế nào không quan trọng, quan trọng là kết quả. Cho dù Vương phi xuất phát từ mục đích gì, nàng hại Vương gia đều là sự thật. Các người chính là thị vệ vương phủ, có trách nhiệm bảo vệ an toàn của Vương gia." Ngô đại phu cố gắng thuyết phục thị vệ, đương nhiên cũng mượn đầu này để thuyết phục bản thân.

Ông không muốn gây chuyện, nhưng tâm lý lại bất an.

"Vương gia thật sự sẽ xảy ra chuyện hay sao?" Thị vệ cũng cảm thấy bất an. Bọn họ sẽ giúp Lâm Sơ Cửu với điều kiện là Tiểu Thiên Diệu không xảy ra chuyện.

"Long phách phản phệ, nặng thì bị thương, nhẹ thì tàn phế. Các người nói đi?" Ngô đại phu hỏi lại, bọn thị vệ á khẩu không trả lời được. Sau một lúc lâu, thị vệ mới lảng ta lảng túng nói: "Vương phi cũng hiểu y thuật, nàng ngăn cản như thế có lẽ thật sự là thuốc tẩm có vấn đề."

"Được mà Mặc Thần Y dùng ta đều đã kiểm tra qua. Tất cả đồ dùng để đựng trong nhà cũng đều là đồ của Tiểu Vương phi chúng ta. Đương nhiên, những điều đó đều không quan trọng, quan trọng là nếu thuốc tẩm thật sự có độc, vì sao Vương phi không nói ra? Nếu nàng nói ra vị được nào có vấn đề, sao Vương gia có thể nhất nung lại?" Rõ ràng, Ngô đại phu cũng không tin Lâm Sơ Cửu, nhưng cũng không thể hiểu được vì sao nàng lại làm như vậy.

Nếu nàng thật sự muốn hại chết Vương gia cũng không cần phải làm đến mức thô bạo như vậy. Với sự thông minh của Vương phi, nàng sẽ không đến mức làm ra chuyện bất cần như vậy.

"Vây, chúng ta sẽ không cứu Vương phi, đề nàng chết như vậy hay sao?" Thị vệ thấy Ngô đại phu nói như vậy thì tự trách mình, cảm thấy bản thân mình thực sự có lỗi với Vương gia.

"Sao có thể không cứu, Vương phi là chủ tử chúng ta. Có lẽ Vương phi làm điều đó là vì muốn tốt cho Vương gia, nhưng lại bị người che mắt." Ngô đại phu vừa nghe thấy thị vệ muốn từ bỏ, ông lại bắt đầu thuyết phục thị vệ.

Đúng vậy, Ngô đại phu thừa nhận bản thân mình không biết làm thế nào mới tốt.

Cứu, sợ chết.

Không cứu, tâm không yên.

Vương phi ngày thường đối với ông không tệ, không e dè dạy cho ông tuyệt học của sư môn, nếu như không giúp nàng, cuộc sống sau này của ông khó mà bình yên.

Nếu như Vương phi vì vậy mà chết, lương tâm coi đời này của ông đều sẽ bất an.

Thị vệ thấy Ngô đại phu nói như vậy lại càng sống sót, hoàn toàn không biết bây giờ phải làm sao mới tốt. Bọn họ hai mặt nhìn nhau, đồng thời hỏi: "Ngô đại phu, nói một lời chắc chắn đi. Ngươi rốt cuộc là giúp hay không giúp?"

"Ta....." Ngô đại phu cắn chặt hàm răng, gật đầu thật mạnh, chỉ có điều còn chưa kịp nói ra từ "Giúp", Lưu Bạch đã giống như bay chạy tới: "Ngô đại phu, mau, mau, Thiên Diệu gặp nguy hiểm. Mặc Thần Y muốn người giúp đỡ."

Nói xong, hẳn không quan tâm Ngô đại phu có nghe rõ hay không, chớp lấy người liền chạy.....

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Quyền Khuyết Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 107: Chứng cứ, bình tĩnh lại

Vương phủ chỉ có một mình Ngô đại phu là có thể sử dụng, hiện tại Ngô đại phu chạy mất, thị vệ dù muốn giúp Lâm Sơ Cửu cũng không có biện pháp, nhiều lắm là lấy một ít thuốc có thể dùng được từ chỗ Ngô đại phu đưa tới cho Lâm Sơ Cửu.

"Vương phi cũng là đại phu, có thuốc chắc là nàng có thể xử lý, đúng không?" Thị vệ không chắc chắn nói.

"Mặc kệ, chúng ta chỉ có thể làm được như vậy, Vương phi có hãm hại Vương gia hay không vẫn còn khó nói. Hiện tại chúng ta chỉ có thể giúp được chừng đó, không thể nhiều hơn."

Thị vệ cảm thuốc quay trở lại đại lao, nhìn thấy Lâm Sơ Cửu nằm ở trong bả có vẫn không nhúc nhích, thị vệ khẽ thở dài, "Thôi, đã làm người tốt thì làm tới cùng, ta đi lấy chân tới. Đứng rồi, còn có quần áo, quần áo Vương phi cũng ướt." Đối với chuyện Lâm Sơ Cửu đang ở trong lao, làm thế nào để thay quần áo không phải là vấn đề bọn họ cần suy xét.

Thị vệ cũng mặc kệ quần áo Lâm Sơ Cửu vẫn còn đang ướt, trực tiếp giúp nàng đắp một chiếc chăn sạch sẽ lên người, sau đó không quay đầu lại rời đi.

Hắn sợ nếu tiếp tục lưu lại sẽ mềm lòng, nhìn khuôn mặt Vương phi đầy máu thật sự quá thảm, không hề có một chút ung dung tôn quý như ngày hôm qua ở ngoài vương phủ.

Thị vệ bước chân rất nhanh, thật sự giống như phía sau có quỷ đang truy đuổi hắn. Hắn vừa ra khỏi đại lao còn chưa kịp thở phào nhẹ nhõm, bả vai đã bị người vỗ một cái, thị vệ sợ tới mức giật như nhũ lên, "Ai, ài?"

Thị vệ quay đầu lại, nhìn thấy nửa khuôn mặt Tô Trà ẩn hiện ở chỗ tối. Thị vệ thở phào nhẹ nhõm, vội vàng hành lễ nói: "Tô công tử."

"Ừ." Tô Trà lên tiếng, yên lặng nhìn về phía nhà lao, "Nàng có khỏe không?"

"Nàng?" Thị vệ đoán chừng đã quá sợ hãi, nhất thời không có phản ứng.

"Vương phi."

"Ồ ồ..... Vương phi... Vương phi không tốt lắm. Trên người không biết bị thương ở đâu, vẫn luôn chảy máu, người cũng hôn mê bất tỉnh, chúng ta không biết nên làm thế nào mới tốt." Thị vệ lo lắng giống như đổ ra đậu. Sau khi Tô Trà nghe xong chỉ nhẹ nhàng gật đầu: "Sai người chăm sóc tốt Vương phi, Vương gia cũng không hạ lệnh xử tử Vương phi."

Tô Trà không biết vì sao mình lại có ý q này đây mới chuyển, người muốn hãm hại Thiên Diệu hẳn đều chán ghét mới đúng. Nhưng sau khi nghe thấy Tào quân gia nói ra nguyên nhân kết quả, Tô Trà lại phát hiện bản thân mình thật sự không thể chán ghét Lâm Sơ Cửu, thậm chí tin tưởng những lời Lâm Sơ Cửu nói chính là sự thật.

Tô Trà tin rằng, Thiên Diệu cũng nên tin tưởng Lâm Sơ Cửu.

Thiên Diệu gần đây làm gì cũng mang theo Lâm Sơ Cửu bên người, người bên người nghĩ rằng Tiểu Thiên Diệu mang theo Lâm Sơ Cửu bên cạnh vì muốn quan sát và giám sát nàng, nhưng người hiểu Thiên Diệu đều biết, Thiên Diệu đây là tin nhiệm Lâm Sơ Cửu. Nếu không tin nhiệm nàng, với tính tình của Thiên Diệu căn bản sẽ không để nàng gần người.

Hắn nhất Lâm Sơ Cửu lại, có thể nói là một loại bảo vệ đối với Lâm Sơ Cửu.

"Hãy chăm sóc tốt cho Vương phi, đừng để nàng xảy ra chuyện." Tô Trà vỗ vỗ bả vai thị vệ, thận trọng phân phó.

Có những lời này của Tô Trà, thị vệ cảm thấy an tâm hơn, vội nói: "Tô công tử, có thể mời Ngô đại phu tới xem Vương phi hay không? Vương phi dường như bị tổn thương xương cốt, chúng ta không dám chạm vào."

"Ta sẽ đi nói với Ngô đại phu." Tô Trà xoay người rời đi, bước chân có chút vội vàng.

.....Dịch: EmilyTon.....

Trong Cẩm Thiên Viện, với sự hợp sức của Mặc Thần Y và Ngô đại phu, tình huống của Tiểu Thiên Diệu đã ổn định lại, nhưng.....

"Vương gia, mặc dù có thể bảo vệ được hai chân của ngài, nhưng việc trị liệu trong khoảng thời gian này xem như lắng phí, thậm chí long phách cũng bị lắng phí. Vì vậy cần phải cẩn thận chăm sóc một khoảng thời gian, sau đó mới có thể điều trị lại lần nữa." Nói đến long phách, Mặc Thần Y vẫn cực kỳ đau lòng.

Đó chính là đồ vật giá trị biến thành, để có được một gốc cây long phách, bao nhiêu cao thủ đã phải bỏ mạng tại thánh địa Long tộc.

"Ừ." Tiểu Thiên Diệu dựa vào đầu giường, giọng nói có chút yếu ớt, nhưng lại nghe không ra hi vọng.

Mặc Thần Y biết rõ đạo lý tốt xấu, mặc dù Mặc Ngọc Nhi vẫn còn bất mãn, nhưng Mặc Thần Y cũng không nói thêm gì nữa, cáo từ một tiếng rồi rút lui ra ngoài, đồng thời mang Mặc Ngọc Nhi rất muốn lưu lại đi theo.

Phòng trong chi còn lại Lưu Bạch và Tào quân gia. Tào quân gia tính sẽ giải thích những việc lặt vặt, nghỉ đi nghĩ lại vẫn không dám nhắc tới chuyện của Lâm Sơ Cửu, yên lặng lui xuống.

Người đầu đã đi hết, lúc này Lưu Bạch mới cẩn thận nói: "Thiên Diệu, người có sao không?"

"Người nói đi?" Tiểu Thiên Diệu đi chuyển đôi mắt, khoá chúng ở trên người Lưu Bạch.

Trên mặt Lưu Bạch hiện lên một sự xấu hổ, "Thiên Diệu, ta thực sự không biết chuyện xảy ra hôm nay."

"Người nên biết." Tiểu Thiên Diệu nói giọng lạnh băng. Luru Bạch cả kinh, sau lưng chảy ra mồ hôi, "Thiên Diệu, chuyện hôm nay là do ta thất trách, ta không dám giải thích điều gì."

Mỗi lần Tiểu Thiên Diệu ngấm thuốc tắm, Luru Bạch đều sẽ báo vệ hấn ở trong chỗ tối, nhưng hôm nay Luru Bạch lại không ở đó.

Với thân thù của Luru Bạch, chỉ cần Lâm Sơ Cửu vừa động, hấn liền có thể ngăn Lâm Sơ Cửu lại, sự tình phía sau sẽ không xảy ra, nhưng cố tình.....

Hôm nay Luru Bạch đã không ở đó, vì thế nên mới phát sinh chuyện như vậy.

"Người đã đi đâu?" Tiểu Thiên Diệu cố gắng hết sức khắc chế lửa giận của mình.

Luru Bạch cúi đầu, không dám hé răng.....

Nhân đang về này của Luru Bạch, Tiểu Thiên Diệu sao lại không biết, hấn cười lạnh nói: "Hừ, xem bộ dáng này của người, chỉ sợ là có liên quan tới Mặc Ngọc Nhi."

"Thiên Diệu, chuyện hôm nay không liên quan tới Mặc có nương, người không thể gần chỗ đánh mèo lên nằng." Luru Bạch vội vàng giải thích, chọc đến nỗi Tiểu Thiên Diệu càng thêm tức giận, "Không liên quan tới nằng? Nếu không phải là nằng, người sẽ thất trách sao?"

"Thiên Diệu, không ai biết Lâm Sơ Cửu sẽ đột nhiên hại người. Ta....." Đôi mắt với đôi mắt sắc bén của Tiểu Thiên Diệu, Luru Bạch không thể tiếp tục giải thích.

"Ai nói với người, Lâm Sơ Cửu muốn hại ta? Ai cho phép người gọi nằng cả tên lẫn họ." Tiểu Thiên Diệu rống giận, không chút nào che dấu lửa giận của mình.

Hành động của Lâm Sơ Cửu hôm nay, hấn thật sự tức giận!

Nàng có phụ sự tín nhiệm của hấn.

"Thiên Diệu, người biết rõ ràng những gì ta nói đều là sự thật. Hôm nay Lâm Sơ Cửu thiếu chút nữa đã hại chết người, tới bây giờ người còn muốn bao che cho nằng hay sao?" Nói tới việc này, Luru Bạch đúng lý hợp tình, "Đối với tên của nằng? Với chuyện nằng hại người hôm nay, nằng không có tư cách đề ta gọi nằng là Vương phi. Tiểu Vương phi không thể có Vương phi rắp tâm hại người."

"Nói xong chưa?" Tiểu Thiên Diệu không ngớt lời hấn nói, vẫn luôn chờ đến khi Luru Bạch nói xong hấn mới mở miệng.

"Nói... nói xong." Luru Bạch lấy hết can đảm, khi vừa bình tĩnh lại, cúi đầu nhận sai.

"Nói xong rồi thì nghe bốn vương nói." Chuyện đột nhiên xảy ra, kíc ấy Tiểu Thiên Diệu suy xét không chu toàn, hơn nữa Lâm Sơ Cửu không thể giải thích được nguyên nhân, Tiểu Thiên Diệu không thể tin Lâm Sơ Cửu. Nhưng hiện tại bình tĩnh cần thận suy nghĩ lại, hấn hiểu ra được một chút.

Ít nhất, những lời Lâm Sơ Cửu nói, đều không phải hoàn toàn không thể tin.

"Lâm Sơ Cửu không biết công hiệu của long phách." Đây là điểm thứ nhất, vì thế nên Lâm Sơ Cửu mới có thể mạo hiểm gián đoạn quá trình trị liệu.

"Lâm Sơ Cửu không hề hại ta." Nếu nằng thật sự muốn hại hấn, nằng sẽ không chờ đến khoảnh khắc cuối cùng mới dám về phía thu tầm.

"Hôm nay có lẽ thuốc tắm thực sự có vấn đề." Khi Mặc Thần Y chẩn bệnh cho hấn, thần sắc không đúng. Hấn nghĩ ngờ thương thể trên hai chân hấn tăng thêm, rất có khả năng không phải do long phách phản phệ gây ra.

"Người... người nói..... những gì Lâm Sơ Cửu nói đều là sự thật?" Lần này, Luru Bạch trợn tròn đôi mắt.

Nhất cử nhất động của Mặc Thần Y, tất cả đôi đũa đều nằm dưới nắm mắt theo dõi của bọn họ, chẳng lẽ có người có thể hại Tiểu Thiên Diệu ở dưới má mắt bọn họ?

"Có lẽ," Tiểu Thiên Diệu tin tưởng Lâm Sơ Cửu không hề hại mình, nhưng hành động của Lâm Sơ Cửu lại khiến hấn nổi lên nghi ngờ. Lâm Sơ Cửu muốn hấn tin tưởng, nằng phải lấy ra chứng cứ thuyết phục.....

Bạn đang đọc truyện *1 Phi Quyền Khuyết Thiên Hạ* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 108: Cãi lại, có hai khả năng

Trong khi Tiểu Thiên Diệu đang hỏi Luru Bạch đã ở đâu, Tô Trà và Ngô đại phu đã tới phòng thuốc tắm kiểm tra toàn bộ một lần, thậm chí ngay cả cửa và tường cũng không buông tha. Nhưng.....

"Không phát hiện gì cả." Tô Trà mang theo Ngô đại phu, tiến vào bẩm báo, đối với Luru Bạch yên lặng đứng ở một bên, hai người đều xem như không nhìn thấy.

"Thuốc tắm và được hiệu không có vấn đề gì, tất cả được hiệu đều đạt tới tỉ lệ tốt nhất." Ngô đại phu bổ sung nói: "Đối với long phách, chờ đến khi chúng ta tới đó, toàn bộ đều bốc hơi, không tìm thấy dấu vết."

Kết quả này, một lần nữa không thể nghi ngờ rằng Lâm Sơ Cửu nói dối!

Tiểu Thiên Diệu đưa ra rất nhiều lý do cho Lâm Sơ Cửu, nhưng khi nghe thấy Ngô đại phu nói vậy, hấn vẫn cảm thấy không thoải mái. Sau khi trầm mặc một lát, hấn hỏi: "Bên trong có loại được nào tương khác với long phách hay không?"

"Không có." Ngô đại phu trả lời chắc chắn. "Tất cả mọi thứ trong phòng ta đều kiểm tra qua, không có được tương khác với long phách. Quần áo trang sức của Mặc Thần Y và Mặc có nương, ta cũng lần lượt kiểm tra hết, không phát hiện ra điều bất thường. Tối hôm qua Vương gia giao cho ta bột phấn vận ngọc, ta đã cẩn thận kiểm tra, có bất lợi với việc khôi phục miệng vết thương, nhưng không có ảnh hưởng nào tới thương thể của Vương gia."

"Bốn vương hiểu rồi." Tiểu Thiên Diệu nhắm mắt lại, tỏ vẻ mình không muốn nhắc lại chuyện này nữa.

Ngô đại phu thấy thế cũng không nhiều lời nữa, chấp hai tay thị lễ, khom lưng lui ra ngoài. Khi đi tới cửa, ông nghe thấy Tiểu Thiên Diệu nói: "Đêm nay, không được phép đi đâu." Lời này ngầm nói, không được đi xem Lâm Sơ Cửu.

"Tiểu nhân đã biết." Ngô đại phu cảm thấy chua xót trong lòng. Ông không muốn gây chuyện, nhưng nghe thấy Tiểu Thiên Diệu nói vậy, trong lòng vẫn cảm thấy khó chịu, luôn cảm thấy có lỗi với Lâm Sơ Cửu.

Ông thật sự không hiểu vì sao lại có cảm giác áy náy này?

Chẳng lẽ bởi vì cách thức xử sự quyết đoán của Vương phi?

Ngô đại phu lắc đầu, vừa ra tới cửa thì lập tức nhìn thấy Tô quán gia đang đứng hầu ở bên ngoài cửa. Tào quán gia không dám hé răng, chỉ chỉ về phương hướng đại lao. Ngô đại phu lắc đầu, xem như không nhìn thấy khuôn mặt thất vọng của Tào quán gia, bước nhanh rời đi.

.....

Trong phòng, Tiểu Thiên Diệu và Tô Trà tiếp tục thảo luận về chuyện hôm nay.

"Chuyện hôm nay, người thấy thế nào?" Tiểu Thiên Diệu chủ động hỏi.

Tô Trà không trả lời, do dự một chút rồi hỏi: "Vương gia, ngài tin Vương phi không?"

"Nàng..... là nữ nhi Lâm tướng." Tín nhiệm, là một từ rất nặng nề. Lâm Sơ Cửu một lần nữa khiến hấn kinh ngạc. Hấn càng ngày càng cảm thấy khoan dung hơn đối với Lâm Sơ Cửu, nhưng kết quả thì sao?

"Ta đã hiểu ý Vương gia." Tô Trà rũ mắt, nhẹ nhàng thở dài, "Vương gia, người không nhìn thấy cuộc đối đầu giữa Vương phi và Lâm tướng, giữa cha con bọn họ đầy mùi thuốc súng, không diễn tả được. Cho đến nay, Vương phi chưa làm bất cứ chuyện gì có lỗi với người." Bao gồm cả chuyện hôm nay, Tô Trà cũng rất tin tưởng Lâm Sơ Cửu không làm chuyện gì có lỗi với Tiểu Thiên Diệu.

"Ừ, bốn vương tin." Vì thế nên hấn mới không một chương đánh chết Lâm Sơ Cửu, một lần nữa cho nằng cơ hội giải thích. Thậm chí hiện tại còn nói vài câu giúp nằng, cố gắng dùng sức người sức của điều tra.

Tô Trà âm thầm nhẹ nhàng thở ra, tiếp tục nói: "Vương gia, mặc dù Vương phi bốc đồng, nhưng điểm xuất phát của nằng tuyệt đối là vì lợi ích của người. Có lẽ người không biết, Vương phi nằng....."

"Có chuyện gì xảy ra với nằng?" Tiểu Thiên Diệu vội vàng hỏi, sau đó ngược mắt lên, vừa lúc đối diện với con người tựa như nhìn thấu hết thảy của Tô Trà. Tiểu Thiên Diệu họ nhẹ một chút, bởi rồi che dấu cảm xúc của mình, "Hiện tại nằng không thể xảy ra chuyện, bốn vương còn muốn hỏi nằng, chuyện hôm nay rốt cuộc là sao."

Tô Trà ăn cần không tiếp tục ếp hỏi, chỉ nói: "Tình huống của Vương phi thật sự rất tệ, thương thể của nằng giống như vừa mới đánh nhau xong, cả người đều là máu, đến bây giờ vẫn còn hôn mê bất tỉnh. Thậ vệ không dám chạm vào, chỉ có thể để Vương phi không ngừng chảy máu nằm trong thiên lao, nghiêm đó cả phòng giam."

Mặc dù Tô Trà hơi phóng đại lời nói một chút, nhưng không kém sự thật là bao.

Tiểu Thiên Diệu dùng thùng gỗ để làm chậu tắm, khi không có nước bên trong cũng cần hai thị vệ mới có thể nâng lên. Lâm Sơ Cửu đắm một cái đầu vớt, có thể thấy được nằng dùng bao nhiêu sức lực.

"Thương thể của nằng....." Tiểu Thiên Diệu nói tới đây, dừng lại một chút, "Ngươi mai, để Ngô đại phu đi xem." Hấn vừa nói mới Ngô đại phu buổi tối đứng đi ra ngoài, bây giờ không thể tự và miệng, thay đổi mệnh lệnh.

Tô Trà rất có chừng mực, thấy chuyện biến tốt liền thu, không đề cập tới chuyện của Lâm Sơ Cửu nữa. Đối với chuyện Luru Bạch thất trách, Tô Trà cũng không đề cập tới nữa câu, chỉ nói hấn nghi ngờ về mọi chuyện xảy ra hôm nay.

"Vương gia, ta luôn cảm thấy chuyện xảy ra hôm nay rất kỳ lạ. Mặc dù ta không thân với Vương phi nương nương, nhưng từ chuyện nằng xử lý các thư sinh gây náo, ta có thể nhìn ra được Vương phi không phải là người không có mưu tính. Hành động của Vương phi hôm nay rất kỳ vãng, có nhiều kẻ hù, tuyệt đối không hề có ý." Nói cách khác, chuyện xảy ra hôm nay không phải là Lâm Sơ Cửu đã có mưu tính, mà là bất ngờ xảy ra.

"Ừ." Tiểu Thiên Diệu đồng ý với những lời Tô Trà vừa nói, mặc dù Luru Bạch không ủng hộ, nhưng nơi này không chỗ cho hấn nói chuyện.

Tô Trà tiếp tục nói: "Vương gia, hôm nay Vương phi có cử chỉ khác thường gì không?"

"Khác thường?" Tiểu Thiên Diệu suy nghĩ một lát, vốn định gật đầu nhưng cuối cùng vẫn lắc đầu, nói như chém đinh chặt sắt: "Không có." Một chút bất thường nho nhỏ kia của Lâm Sơ Cửu, hoàn toàn là vì bị hấn trêu đùa, cần bản không phải bởi vì có tâm sự.

"Không có gì bất thường, cũng không phải có chủ ý, hơn nữa từ những gì Vương phi đã nói, chúng ta có thể lần nữa suy đoán. Vương phi căn bản không biết long phách, cũng không biết về tác dụng của long phách. Nói như vậy, Vương phi gián đoạn Vương gia ngấm thuốc tắm, không phải vì muốn hại Vương gia, mà là thật sự nhận thấy thuốc tắm có vấn đề."

"Người đoán như vậy không sai, nhưng vấn đề là thuốc tắm phải có vấn đề, hoặc là lúc trước xuất hiện điều gì đó bất thường. Bốn vương vẫn luôn ở trong nhà, căn bản không phát hiện ra bất cứ điều gì bất thường, trước đó Lâm Sơ Cửu cũng nói không có gì bất thường. Nằng giống như đột nhiên bị điện, hết to thuốc tắm có vấn đề." Tiểu Thiên Diệu muốn tin tưởng Lâm Sơ Cửu, nhưng hành động của Lâm Sơ Cửu có chút đáng ngờ.

"Nằng đưa vào đầu mà kết luận thuốc tắm có vấn đề? Thực gặc sao?" Nói tới đây, Tiểu Thiên Diệu không thể không hiện lên một nụ cười trào phúng.

Lúc ấy, chỉ cần Lâm Sơ Cửu suy đoán một khả năng với hần, hần cũng sẽ đứng ở phía bên Lâm Sơ Cửu, nhưng.....

Lâm Sơ Cửu không nói gì cả, chỉ nói thuốc tắm có vấn đề.

Một lời nói trống rỗng như vậy, làm thế nào khiến hần tin tưởng?

Phải biết rằng, Lâm Sơ Cửu không những hại hai chân sắp được khôi phục của hần nặng thêm, còn suýt nữa đã hại chết hần. Hần không giết Lâm Sơ Cửu đã là thù hạ lưu tình.

"Điều này, chỉ sợ chúng ta không thể hiểu được." Tô Trà bất đắc dĩ thở dài.

Hần cũng không thể nghĩ ra được một lý do nào cả.

"Nhưng, nếu Vương phi đã nhắc tới chuyện này, ta cảm thấy chúng ta nên điều tra lại, có lẽ sẽ có thu hoạch ngoài ý muốn." Tô Trà vẫn không buông tay. Thực giác nói cho hần biết, Lâm Sơ Cửu không hề nói nhảm.

"Tô Trà, đủ rồi!" Thái độ của Tô Trà quá ưu ái khiến Lưu Bạch không thích. Lưu Bạch không quan tâm Tiêu Thiên Diệu vẫn đang tức giận với mình, đứng ra nói: "Lâm Sơ Cửu đã cho người uống thuốc mê hôn giả, vì sao người lại giúp đỡ nàng như vậy? Chỉ vì một câu của nàng, tất cả mọi người chẳng ta phải bận rộn vì nàng hay sao? Chỉ vì một câu nói của nàng, chuyện nàng hãm hại Thiên Diệu có thể bỏ qua hay sao?"

Lưu Bạch tức giận nhìn Tô Trà, thấy Tô Trà không tán thành, lại nói "Tô Trà, người công bằng một chút, đừng bị nàng lừa gạt. Ai biết được có phải nàng đang cố ý giả vờ đáng thương hay không, khiến cho Thiên Diệu không truy cứu nữa. Người nói nàng không có mưu đồ, không có kế hoạch, đó là bởi vì trước đó nàng không biết Mặc Thần Y sẽ dùng tới long phách. Đối với chuyện nàng có biết hiệu quả của long phách hay không, ta nghĩ vấn đề này chỉ có bản thân nàng là biết rõ nhất."

Lưu Bạch càng nói càng thuận, mặc kệ Tiêu Thiên Diệu và Tô Trà nghĩ như thế nào, hần vẫn tiếp tục nói "Còn có, các người đều nói với sự thông minh của Lâm Sơ Cửu, sẽ không hành động đơn giản và thô lỗ như vậy. Nhưng ta thấy nàng không hề đơn giản hay thô bạo chút nào, nàng khiến Thiên Diệu bị thương, nhưng cuối cùng các người lại nói chuyện giúp nàng, giúp nàng thoát tội. Đây chẳng lẽ không phải là chỗ thông minh của nàng hay sao?"

Đổi mặt với từng câu chữ của Lưu Bạch, Tiêu Thiên Diệu và Tô Trà đều không nói gì.....

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Quyên Khuyết Thiên Hạ* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 109: Không tốt, tới cửa để xem

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Đủ sao, không phải Tiêu Thiên Diệu không tin, không phải Tô Trà không đủ khả năng tranh luận, mà là bởi vì Lâm Sơ Cửu không thể đưa ra chứng cứ.....

Nếu như Lâm Sơ Cửu có thể đưa ra một chút chứng cứ, chứng minh lời nàng nói là hợp tình hợp lý, bọn họ cũng không đến mức tranh chấp như thế, Tiêu Thiên Diệu sẽ không đến mức không thể quyết đoán.

Sau khi trầm mặc một lát, Tiêu Thiên Diệu nói "Tô Trà, người hãy theo dõi cha con Mặc Thần Y. Lưu Bạch, người theo dõi Lâm Sơ Cửu."

Tô Trà không phản đối, Lưu Bạch vẫn không vui, "Các người vẫn không tin Mặc có nương, rõ ràng Mặc có nương không làm gì sai." Trong khi Lâm Sơ Cửu đã phạm phải sai lầm trước mắt bao người, những người này vẫn bao che cho nàng.

"Không làm gì không có nghĩa sẽ không sai. Nếu như Vương phi cũng không làm gì, cũng sẽ không sai." Tô Trà không khách khí đáp trả, căn bản không hề nề mặt Lưu Bạch.

"Lưu Bạch, hôm nay người không làm gì cũng sai. Nếu lúc ấy người có thể làm gì đó, sẽ không phát sinh chuyện ngoài ý muốn, Thiên Diệu cũng sẽ không....." Tô Trà không nói câu kế tiếp, bởi vì khuôn mặt Lưu Bạch đã trở nên tái nhợt.

Lưu Bạch đẩy hết tất cả sai lầm lên đầu Lâm Sơ Cửu, nhưng lại quên chính bản thân đầu sỏ cũng phạm phải sai lầm cực lớn. Và hần phạm sai lầm, chính là bởi vì Mặc Ngọc Nhi. Nếu không có Mặc Ngọc Nhi, chuyện hôm nay cũng sẽ không xảy ra.

"Vương.... Vương gia..... Thành Vương gia trách phạt." Lưu Bạch không dám giải thích một câu, quý mặt gồi xuống mặt sàn.

Tiêu Thiên Diệu không hề nhìn hần, chỉ nói với Tô Trà: "Điều tra rõ sẽ phạt sau."

Đến lúc đó, hình phạt sẽ càng nặng hơn. Trong lòng Lưu Bạch hiểu nhưng không dám hé răng, lui ra ngoài cùng với Tô Trà.

Trong phòng, chỉ còn lại một mình Tiêu Thiên Diệu. Hần xoa xoa ấn đường đau nhức, dựa vào đầu giường, không thể không tiếp tục nghĩ tới Lâm Sơ Cửu.

"Nàng rất cuộc đang muốn làm gì?" Tiêu Thiên Diệu cảm thấy bức bối trong lòng, trong đầu không ngừng vang vọng câu nói kia của Lâm Sơ Cửu *Tiêu Thiên Diệu, chúng ta không còn nợ nhau nữa, quay trở về làm người lạ!*

Hần luôn có cảm giác giống như mình đã mất đi cái gì đó, nhưng hần lại không nắm bắt được.

Tiêu Thiên Diệu càng nghĩ càng thêm bức bối trong lòng. Hần mở to mắt nhìn lên nóc nhà, yên lặng cười khổ: *Hần không định là đã trúng tà.*

Trong phòng giảm to như vậy, ngoại trừ Lâm Sơ Cửu ra thì không có phạm nhân khác, quản ngục cũng không quản nhiều. Thị vệ sau khi đắp chăn cho Lâm Sơ Cửu cũng không ai tới nhìn xem Lâm Sơ Cửu sống chết thế nào.

Sau vụ va chạm, Lâm Sơ Cửu thực sự đã bị thương rất nặng, mãi đến nửa đêm nàng mới tỉnh lại vì quá lạnh. Lâm Sơ Cửu mím môi nói run rẩy, sau khi nhớ ánh trăng biết được mình đang ở đâu, nàng không thể không nộ một nụ cười chua xót.

Sao ta lại xúc động như thế?

Khiến mình ở trong tình trạng thế này, thật sự là rất xứng đáng.

Tiêu Thiên Diệu sống chết thì liên quan gì tới nàng?

Nàng nhắm mắt lại, nước mắt bắt đầu chảy xuống từ khóe mắt. Lâm Sơ Cửu lẳng lặng nằm ở nơi đó, cố gắng làm dịu nỗi lòng của mình.

Nàng là Lâm Sơ Cửu, không phải là đích trường nữ trường quốc Đông Vãn. Nàng là người đang học tập một mình ở một đất nước xa lạ, đang cố gắng sống sót trong mảnh đất màu xám. Một mình Lâm Sơ Cửu nàng cũng có thể sống tốt.

Tiêu Thiên Diệu không tin tưởng nàng cũng không sao, nàng cũng sẽ không tin tưởng Tiêu Thiên Diệu nữa. Nàng chỉ tin tưởng vào bản thân mình, chỉ tin tưởng mình mới có thể bảo vệ bản thân, sẽ không bao giờ dễ dàng tin vào lời nói của Tiêu Thiên Diệu.

Nàng khó khăn nâng tay trái lên, chỉ mới nhẹ nhàng di chuyển nhưng lại khiến nàng đau đớn giống như bị xé rách. Lâm Sơ Cửu biết mình đã bị thương tới xương cốt, vì thế không dám tiếp tục di chuyển nữa.

Y già không thể tự chữa trị cho mình, Lâm Sơ Cửu từng chút một lau sạch nước mắt trên mặt, thay tư cặp vào Hệ thống Y Sinh, hy vọng Hệ thống Y Sinh có thể chẩn bệnh cho tình huống hiện tại của nàng.

Hệ thống Y Sinh vẫn luôn không thêm giải thích với chủ nhân, lúc này không hề bất công. Tuy nhiên, kết quả chẩn bệnh của nó lại khiến Lâm Sơ Cửu hy vọng nó đã bị hư.

Chảy máu nội tạng, xương sườn bị gãy, nhiều chỗ gãy xương, mất máu quá nhiều.....

Quả thực có thể so sánh với hiện trường của vụ tai nạn giao thông.

Nó còn báo nàng không nên di chuyển, cần phải lập tức truyền máu, cần phải sơ cứu khẩn cấp!

Nàng phải đi tìm quý mới cứu được nàng.

"Lần sau, sẽ không nhiều chuyện như vậy nữa." Lâm Sơ Cửu nghiêng đầu, ghé vào trên cửa sổ nhỏ ở trong phòng giám, nhìn ánh trăng bên ngoài, nước mắt yên lặng chảy xuống.....

Hai cánh tay của nàng đều đã bị thương, căn bản không thể di chuyển. Trong Hệ thống Y Sinh có thuốc nhưng nàng không thể lấy ra được.

Đầu óc của nàng mờ mịt mông mênh, nhưng đau đớn lại rõ ràng như vậy, khiến nàng không chịu đựng nổi lại muốn ngắt đi. Nhưng bởi vì đau quá nên nàng không tài nào khép mắt được.

"Sao ta lại khiến mình rơi vào trong tình trạng này? Lâm Sơ Cửu ích kỷ đầu rồi?" Hai hàng nước mắt không thể ngừng rơi, nhưng hiện tại ngay cả lau nước mắt nàng cũng không tự làm được.

Khi Lưu Bạch tới đây, vừa lúc nhìn thấy một màn như vậy. Trong lòng hần dường như có chút không thoải mái, nhưng cuối cùng vẫn dừng lại, không nói gì.

Tối nay, chỉ định là một đêm mất ngủ.....

Lâm Sơ Cửu đau đến đến nỗi cả đêm không thể ngủ được, Lưu Bạch hai tay ôm đầu gối ngồi ở trên nóc nhà một đêm, cũng suy nghĩ cả một đêm.

Có phải hần đã sai rồi hay không?

Tiêu Thiên Diệu và Tô Trà cũng không thể ngủ, những lời suy đoán đủ hoán hảo đến nỗi mấy cũng đều vô dụng. Bọn họ cần chứng cứ, chứng minh những lời Lâm Sơ Cửu nói là sự thật, hoặc là.....

Điều tra ra ai là người đứng sau màn sai khiến Lâm Sơ Cửu.

Trong ngoài Tiêu Vương phủ đều được báo vệ kín mít, mỗi chỗ đều có người trông chừng, tin tức căn bản không thể tiết lộ ra ngoài, Hoàng thượng đang chờ tin tức ở trong cung khó tránh khỏi có chút nóng vội.

Từ sớm đến tối, đã qua ba canh giờ, nhưng bọn họ vẫn không nhận được dù chỉ một chữ tín tức, cũng không biết Tiêu Thiên Diệu có xảy ra chuyện gì hay không.

"Tần ái khanh, tới đó thăm dò lần nữa." Mắt thấy thời gian lâm triều sắp tới, trong lòng Hoàng thượng càng thêm không kiên nhẫn.

Tần thái y do dự lắc đầu nhìn Hoàng thượng một cái, thấy sắc mặt Hoàng thượng không tốt, nuốt hết những lời khuyên bảo sắp ra khỏi miệng, yên lặng lui xuống.

Thời gian chậm rãi trôi qua, trời đã sáng chang, nhưng tin tức "tốt" từ Tiêu Vương phủ vẫn chưa được truyền tới, ngay cả Tần thái y sau khi rời khỏi cung cũng chưa quay trở về. Hoàng thượng đành phải trấn áp chuyện luận tội Tiêu Thiên Diệu hôm nay, mang theo một bụng bất mãn đi vào triều sớm.

Không có tin tức "tốt" truyền đến từ Tiêu Vương phủ, chứng tỏ Tiêu Thiên Diệu vẫn còn sống!

Đối với nhận thức này, hoàng thượng cảm thấy ghé tởm giống như đang ăn nẫu bọ.

Hoàng thượng cố gắng hết sức nhẫn nại, rồi cuộc chờ được đến lúc tìm triều kết thúc. Trước tiên, ông ta triệu kiến Lâm tướng, lời trong ý ngoài đều ám chỉ Lâm tướng nên quan tâm nữ nhi nhiều hơn, nếu không có việc gì thì chăm đi lại vương phủ, vấn an Lâm Sơ Cửu.

Nghe hát tiền biết nhĩa ý, Lâm tướng ngay lập tức biết được Hoàng thượng muốn làm gì, vì thế tò vò sau khi làm triều, ông sẽ mang theo phu nhân đi thăm Lâm Sơ Cửu.

Sau khi Lâm tướng rời đi không lâu, Tần thái y đã quay trở lại.

"Hồi bẩm Hoàng thượng, trong vương phủ không có tin tức truyền ra, chỉ sợ đã bị người theo dõi." Tần thái y thấy sắc mặt Hoàng thượng không tốt, lại bồi thêm một câu: "Hoàng thượng, Tiểu Vương phủ bảo vệ nghiêm ngặt như vậy, cho dù không thành công, chỉ sợ Tiểu Vương cũng không tốt lắm."

Điều này tuyệt đối rất có khả năng, nhưng.....

"Còn có một khả năng khác, đó chính là long phách đã trị khỏi hai chân của hân, và hân không muốn để lộ tin tức ra ngoài." Hoàng thượng tối sầm mặt, nói ra khả năng mình không muốn thấy nhất. Tần thái y lập tức quỳ xuống, ngay cả câu thỉnh tội cũng không dám nói ra.

Trong đại điện, yên lặng đến nỗi có thể nghe thấy tiếng chân rơi, Tần thái y thờ cũng không dám thở. Hoàng thượng xoa xoa huyết Thái Dương, nhìn thấy Tần thái y đang phủ phục trên mặt sàn, nhàu mày nói: "Tần ái khanh....."

Hai từ "Đứng lên" còn chưa nói ra, trong điện đã vang lên một loạt tiếng kêu bốn nhện, "Hoàng thượng, Hoàng thượng, An Vương điện hạ không hay. An Vương điện hạ học máu. Quý Phi nương nương...Quý Phi nương nương cầu xin ngài mau tới nhìn xem một chút....."

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Quyển Khuyết Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chăm\).Net](http://EbookFull(chăm).Net).

Chương 110: Thăm, nàng có thể làm được

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Hoàng thượng rất coi trọng An Vương, hoàn toàn không cần nói nhiều, khi vừa nghe được tin tức đã lập tức chạy tới Thanh Hòa Điện. Đối với chuyện của Tiểu Thiên Diệu?

Hoàng thượng giao cho Lâm tướng toàn quyền phụ trách, Lâm tướng lập tức đồng ý.

.....

Sau khi Tô Trà nhận được mệnh lệnh của Tiêu Thiên Diệu, lập tức xuống tay từ chỗ Lục Nguyên trước. Từ chỗ ở của Lục Nguyên, hắn tìm được trâm cài bằng ngọc trắng, nhưng đã bị bể gãy. Trên trâm cài bằng ngọc trắng không có chất độc nào cả.

Chiếc trâm cài đầu kia của Mặc Ngọc Nhi, đúng là chiếc trâm mà Lâm Sơ Cửu đã từng kiểm tra, sau khi Ngô đại phu xem qua cũng thấy không có vấn đề gì. Mặc Ngọc Nhi vì muốn chứng minh mình trong sạch nên đã yêu cầu Tô Trà tới kiểm tra phòng nàng ta. Tô Trà quả nhiên tới đó tra xét, nhưng vẫn không thu hoạch được gì.

Bận rộn cả một đêm, cuối cùng vẫn không chứng minh được những gì Lâm Sơ Cửu nói là đúng, khiến cho mọi người không thể không nghi ngờ, Lâm Sơ Cửu đã nói dối, muốn mượn cơ hội hãm hại Tiêu Thiên Diệu.

"Vương gia, chuyện này chúng ta phải làm sao bây giờ?" Sau khi Tô Trà bẩm báo xong, hỏi Tiêu Thiên Diệu về phương án xử lý.

"Tạm thời dừng lại trước." Tình huống hiện tại, cho dù làm gì cũng không thích hợp, Tiêu Thiên Diệu tạm thời không muốn động tới nó.

"Được rồi." Sự tình đã đến nước này, Tô Trà cũng không dám giải vây giúp Lâm Sơ Cửu.

Sáng sớm, Mặc Thần Y vẫn lui tới giống như thường lệ, tái khám cho Tiêu Thiên Diệu, nhưng sắc mặt cực kỳ khó coi, "Tật chân của Vương gia càng thêm nghiêm trọng, ta chỉ có thể tận lực và nghe theo thiên mệnh."

"Không thể chữa trị được?" Tiêu Thiên Diệu hiểu được lời ám chỉ của Mặc Thần Y, nhưng..... hắn không có ý định đồng ý.

"Lão phu chỉ có thể cố gắng hết sức." Mặc Thần Y thấy Tiêu Thiên Diệu không nói tiếp, khôn ngoan không nhiều lời nữa.

Ông muốn tranh thủ vị trí chính phủ cho nữ nhi nhà mình, nhưng cũng không muốn xé rách mặt cùng với Tiêu Thiên Diệu.

"Lâm phiên Mặc Thần Y." Tiêu Thiên Diệu cũng không hùng hổ dọa người, thờ ơ nhắm mắt lại.

Mặc Thần Y không cần phải nhiều lời nữa, yên lặng thì châm cho Tiêu Thiên Diệu, toàn bộ quá trình đều không nói lời nào. Sau khi kết thúc thao tác hết một bộ châm, Mặc Thần Y mới thu châm lại và nói một câu: "Vương gia, gân mạch hai chân không bị chặn lại, đây là một điều tuyệt vời." Nói cách khác, thương thế trên chân của Tiêu Thiên Diệu cũng không quá nghiêm trọng, ít nhất không nghiêm trọng đến nỗi không thể trị được.

Hai thái độ trước và sau cho thấy sự nhượng bộ của Mặc Thần Y.

Tiêu Thiên Diệu âm thầm nhè những thờ ra, nhưng không thể hiện gì trên mặt, chỉ thờ ơ nói: "Vất vả Mặc Thần Y."

Mặc Thần Y đi rồi, Tiêu Thiên Diệu nhìn chăm chăm chân mình nửa ngày, cuối cùng không nhịn được gõ ở trên đùi một cái, lông mày nhàu chặt cuối cùng cũng giãn ra.

Nếu hai chân của hắn không thể hoàn toàn chữa khỏi, vậy thì.....

Cho dù Lâm Sơ Cửu là vì muốn tốt cho hắn, năng cũng chỉ có một con đường chết. Hiện tại.....

Chân hắn vẫn có thể chữa khỏi được, nếu Lâm Sơ Cửu không phải bị người khác sai khiến, không phải có tâm muốn hại tới tính mạng của hắn, vậy hãy để Lâm Sơ Cửu ăn một chút đau khổ cũng tốt.

Tiêu Thiên Diệu vào định ăn bài cho Lâm Sơ Cửu, Tào quân gia đã tới bẩm báo: "Vương gia, Lâm tướng tới cửa, muốn gặp Vương phi nương nương."

"Lâm tướng?" Tới thật đúng lúc, tin tức vương phi làm thế nào mà truyền ra ngoài?" Tiêu Thiên Diệu không vui, thực sự không vui.

Lâm tướng tới cửa lúc này, nếu nói đây là sự trùng hợp hẳn tuyệt đối không tin.

"Vương phi được báo về nghiêm ngặt từ trong ra ngoài, tin tức tuyệt đối không thể lọt ra bên ngoài." Về điểm này, Tào quân gia có thể đảm bảo với Tiêu Thiên Diệu. Hơn nữa, trước đó đã từng bị bại lộ một lần, hiện tại càng được quản lý nghiêm ngặt hơn, tuyệt đối không thể đưa tin tức ra bên ngoài được.

"Nếu tin tức không bị lọt ra ngoài, Lâm tướng làm thế nào biết được chuyện Vương phi?" Tiêu Thiên Diệu nhẹ nhàng gõ trên ván giường, những tiếng "cộc cộc cộc" vang lên khiến người ta cảm thấy da đầu tê dại. Tào quân gia không dám nói câu nào, trong lòng thầm mắng Lâm tướng.

Sau một lúc lâu, Tiêu Thiên Diệu cuối cùng mở miệng, "Hãy để Lâm tướng chờ đi, đưa Vương phi quay lại sân của nàng."

Đây là muốn thả Lâm Sơ Cửu ra.

Tào quân gia mừng thầm, hỏi tiếp một câu: "Vương gia, có muốn mời Ngô đại phu trị thương cho Vương phi nương nương trước hay không?"

Tiêu Thiên Diệu không trả lời, chỉ lạnh lùng liếc mắt nhìn Tào quân gia một cái. Tào quân gia không dám nhiều lời nữa, nhanh chóng lui xuống.

.....*Người dịch: Emily Ton.....*

Bên trong đại lao, Lâm Sơ Cửu một đêm không ngủ. Nàng vừa đau vừa đói lại vừa lạnh, cả người nóng bừng vì bị sốt suốt đêm. Lưu Bạch ngồi ở trên nóc nhà, cách một khoảng khá xa, vì thế hắn căn bản không biết tình huống của Lâm Sơ Cửu. Nếu chưa tới giờ đưa cơm sáng, cái ngục sẽ không tới đây. Khi Tào quân gia mang người đến để đưa Lâm Sơ Cửu ra ngoài, ông lập tức nhìn thấy Lâm Sơ Cửu đang bị sốt mê man.

"Vương phi, ngài ổn đấy chứ?" Tào quân gia nhìn gương mặt Lâm Sơ Cửu ửng đỏ khác thường, ông cảm thấy lo lắng, vội vàng ngồi xổm xuống và chạm vào trán của Lâm Sơ Cửu, "Trời ơi, nóng như vậy, đã bị sốt đến nỗi mê man."

Tào quân gia vội vàng sai người nâng Lâm Sơ Cửu ra ngoài, nhưng vào một di chuyển, Lâm Sơ Cửu liền phát ra tiếng lẩm bầm đau đớn, "Không... đừng đi chuyển ta... đừng."

Đôi môi khô khốc hơi mấp máy, giọng nói nhỏ đến nỗi cần phải nghiêng tai lắng nghe.

"Dừng tay... mau dừng tay lại." Tào quân gia vội vàng gọi người dừng lại, nửa quỳ ở trước mặt Lâm Sơ Cửu, "Vương phi, ngài cảm thấy thế nào? Tiểu nhân phụng lệnh đưa ngài ra ngoài. Người có sao không?"

"Ta..... bị thương xương cốt, không thể di chuyển." Lâm Sơ Cửu cố gắng hết sức mở mắt ra, đôi mắt đỏ hoe. Khi nhìn thấy Tào quân gia, nàng nở một nụ cười tươi trên mặt, "Vương gia..... biết lời ta nói là sự thật?"

Sau khi nói ra những lời đó, Lâm Sơ Cửu cảm thấy bản thân mình chắc chắn là bị sốt đến nỗi mơ hồ. Nếu không, sao nàng lại quân tâm Tiêu Thiên Diệu đang suy nghĩ gì. Nàng nên mặc kệ mọi đau.....

"Vương phi....." Tào quân gia đau lòng nhìn Lâm Sơ Cửu.

Đến lúc này Vương phi vẫn còn thương nhớ Vương gia, nếu nói Vương phi cố ý hãm hại Vương gia, chẳng phải bọn họ đã suy nghĩ quá nhiều rồi sao?

"Đường như... không tìm thấy gì." Tào quân gia gấp ngừng nói, nhưng Lâm Sơ Cửu vẫn hiểu.

Nàng nhắm mắt lại, không muốn để Tào quân gia nhìn thấy sự thất vọng ở trong mắt nàng. "Vl... vì sao lại mang ta ra ngoài?" Lâm Sơ Cửu không tin, không có lý do gì khi còn chưa kiểm chứng được sự trong sạch của nàng. Tiêu Thiên Diệu sẽ thả nàng ra ngoài.

Tiêu Thiên Diệu chưa từng làm một người nhân từ, càng sẽ không từ tế với nàng.

"Lâm tướng tới, nói là muốn thăm ngài." Chuyện này không thể lừa dối được, Tào quân gia không có ý dấu diếm.

"Thì ra....." Lâm Sơ Cửu cười tự giễu, "Thì ra... người cuối cùng có thể cứu ta, vẫn là dòng họ Lâm." Cho dù đối phương không phải đến vì muốn cứu nàng, nhưng lại bởi vậy nàng mới có thể rời khỏi thiên lao.

"Vương phi, Lâm tướng không phải tới cứu ngài." Tào quân gia nói giọng nặng nề, chỉ sợ Lâm Sơ Cửu không thể hiểu được.

"Ta biết, lúc này ông ấy xuất hiện, nếu ta vẫn không có chứng cứ, vậy càng không thể rửa sạch. Nhưng....." Lâm Sơ Cửu yếu ớt quay đầu, nhìn về phía ngoài cửa, "Nếu ta không ra đó, ta sẽ chết ở chỗ này." Cho dù sau khi ra ngoài, cuối cùng vẫn không chiếm được sự tin tưởng của Tiêu Thiên Diệu nàng cũng đành chấp nhận.

Nàng không thể bởi vì Tiêu Thiên Diệu không tin nhiệm mình mà vứt bỏ tính mạng. Tiêu Thiên Diệu còn chưa quan trọng đến mức như vậy.

"Vương phi... ngài... người có khỏe không? Ta sẽ đi tìm Ngô đại phu tới cho ngài." Tào quân gia vội vàng đứng lên, nhưng lại bị Lâm Sơ Cửu gọi lại, "Không cần, kiểm một tấm ván gỗ báo ngài nâng ta trở về. Ta không thể để phụ thân đợi lâu."

"Nhưng... nhưng....." Tào quân gia không nghĩ như thế. Với bộ dáng hiện tại của Lâm Sơ Cửu, không có đại phu thì không thể đi được.

"Không... Tào quân gia... cứ làm theo lời ta nói. Nói với Vương gia, ta sẽ không khiến hắn thất vọng." Lâm Sơ Cửu quật cường mở miệng, rõ ràng ý thức của nàng đã không rõ ràng lắm, nhưng lại ép buộc bản thân mình tỉnh táo.

Nàng, có thể làm được!

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Quyền Khuyết Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 111: Quan tâm, chính thất tức giận

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Xương sườn ngực và xương vai của Lâm So Cửu đều bị gãy, đôi tay gần như không thể sử dụng, tay trái miễn cưỡng có thể di động một chút. Lúc này, nàng chẳng khác gì phế nhân.

Sau khi được thị vệ nâng ra khỏi thiên lao, nàng chỉ có thể nằm ở trên giường, mặc kệ hạ nhân thay quần áo cho nàng. Mỗi một lần giơ tay, Lâm So Cửu đều cảm thấy đau đớn. Nhưng.....

Lâm So Cửu chịu đựng, hơn nửa ngày cần phải nhẫn nhịn!

Chỉ vì không muốn Lâm tướng nhìn ra được gì, Lâm So Cửu thậm chí cắn chặt hàm răng khi quá đau đớn. Nàng cân bản không dám cân mắng mình, chỉ sợ máu tươi chảy trên môi sẽ không thể gặp người.

Hạ nhân không hiểu về y lý, cho dù các nàng cẩn thận như thế nào, cũng không tránh được tổn thương tới Lâm So Cửu. Vết thương cũ của Lâm So Cửu thật vất vả mới khép lại được, một lần nữa lại bị vỡ ra, chảy ra máu.

"Nô tỳ đáng chết, nô tỳ đáng chết." Hạ nhân thấy thế, vội vàng quý xuống thành tội.

"Không sao." Lâm So Cửu cảm thấy ý thức của mình dần dần mất đi, thân thể càng ngày càng nặng nề, nhưng tâm trí lại càng ngày càng tỉnh táo hơn.

Lâm So Cửu biết tình trạng của mình rất nguy hiểm, có thể bị sốc bất cứ lúc nào. Nhưng y giải không tự chữa trị cho mình, hiện tại nàng không thể làm gì, chỉ có thể cầu nguyện bản thân mình có thể chống đỡ, ít nhất cho đến khi Lâm tướng trở về.

"Nô tỳ sẽ thay một bộ váy khác cho Vương phi." Sau khi hạ nhân bỏ dẫy, vội vàng đi tới tủ để lấy quần áo, nhưng lại bị Lâm So Cửu ngăn lại, "Được rồi, đừng cần làm." Như vậy sẽ không thể nhìn thấy vết máu.

Hạ nhân có tâm khuyên bảo, nhưng tâm ý Lâm So Cửu đã quyết, hạ nhân chỉ có thể tìm theo.

Sau khi thu dọn sạch sẽ, Lâm So Cửu đã có thể gặp người, hạ nhân lập tức lui ra ngoài, đi mời Lâm tướng tới.

Tào quân gia một đường đi cùng với Lâm tướng tới phòng của Lâm So Cửu. Trên đường đi Tào quân gia giải thích với ông ta, Vương gia và Vương phi có chút tranh chấp, Vương phi bị thương, tình huống không được tốt lắm, lúc này đang dưỡng thương ở trong phòng.

Lâm tướng vâng lệnh hoàng thượng, tới đây âm thầm điều tra tình huống của Tiểu Thiên Diệu. Khi nghe thấy Lâm Sơ Cửu thật sự bị thương, ông ta bỗng nhiên cảm thấy lo lắng sốt ruột. Khi vừa bước vào nhà đã lập tức nói: "Cửu nhi, con thế nào rồi? Vì phụ tôi chậm, vì phụ tôi chậm."

Ông ta đi đến mép giường Lâm Sơ Cửu, nhìn sắc mặt Lâm Sơ Cửu ửng hồng, hốc mắt Lâm tướng đỏ lên, ngồi xuống ở mép giường Lâm Sơ Cửu, "Cửu nhi, con đã chịu ủy khuất. Đừng sợ, có cha ở đây, cha sẽ làm chủ cho con."

Lâm tướng vừa nói vừa xem xét sắc mặt của Lâm Sơ Cửu, nhìn thấy sắc mặt Lâm Sơ Cửu tái nhợt, vì thế biết Lâm Sơ Cửu không phải là đang giả vờ. Trong lòng ông ta mơ hồ phát hiện ra, có khả năng Tiểu Vương phủ đã xảy ra chuyện, nhưng ông ta không thể biết được, và nữ nhi rẻ mặt của mình cũng có liên quan?

Trong mắt Lâm tướng hiện lên một nụ cười lạnh. Ông ta sớm đã không trông cậy gì vào nữ nhi rẻ mặt này của mình.

"Cha?" Lâm Sơ Cửu mơ mơ màng màng mở mắt ra, nhưng chỉ một lát sau, Lâm Sơ Cửu còn đang sốt mê man lại có chút mơ hồ, lẩm bẩm nói: "Ta đang nằm mơ hay sao? Không ngờ lại mơ thấy có người tới giúp ta? Sao có thể, từ khi ta lớn lên cho tới bây giờ, chưa từng có người nào làm điều gì cho ta."

Đây là phản ứng chân thật nhất của Lâm Sơ Cửu, nhưng Lâm tướng lại cho rằng Lâm Sơ Cửu đang có ý chế giễu mình, khuôn mặt ông ta nháy mắt cứng đờ, nhưng rất nhanh đã khôi phục lại bình thường. Ông ta rất có trách nhiệm, nói: "Sơ Cửu, có chuyện gì với đứa nhỏ này vậy? Chẳng lẽ vì nóng đến nổi chóng mặt?"

Lâm tướng nhìn thấy tay của Lâm Sơ Cửu rũ với bên cạnh người, vì muốn tò về mình lo lắng cho Lâm Sơ Cửu, Lâm tướng vươn tay ra cầm lấy tay nàng, nhưng không ngờ.....

Ông ta vừa mới động vào, lại lôi kéo đến miếng vết thương của Lâm Sơ Cửu.

"A....." Lâm Sơ Cửu đau đến nỗi cắn môi, nhưng không có sức lực gầy gù.

"Sơ Cửu, có chuyện gì với con vậy?" Biểu tình của Lâm Sơ Cửu không giống như đang giả vờ, Lâm tướng thật sự cảm thấy lo lắng.

"Phụ thân, ta không sao." Đau đớn kịch liệt khiến Lâm Sơ Cửu thanh tĩnh một chút. Rốt cuộc nàng hiểu ra được tình cảnh của mình, cố gắng cười nhạt, phớt lờ đau đớn trên người, hỏi: "Phụ thân, sao ngài lại ở đây?"

"Đứa nhỏ này, chẳng phải vì vì phụ lo lắng cho con hay sao. Sau khi quay về cũng không truyền một tin tức nào cả. Vì phụ lo lắng cho sức khỏe của con, sau khi làm triều lên tới thăm con. Không ngờ con lại bị bệnh nặng như vậy. Nếu hôm nay vì phụ không tới, chỉ sợ không biết được con một mình chịu khổ ở đây." Lâm tướng tăng thêm chút lực, thể hiện sự coi trọng đối với Lâm Sơ Cửu, nhưng lại không nghĩ rằng cứ chỉ này đối với Lâm Sơ Cửu mà nói, chính là đau đớn bím leo.

"A....." Lâm Sơ Cửu không nhận được nữa, kêu đau thành tiếng. Lâm tướng vội nói: "Sơ Cửu, có chuyện gì với con vậy? Con bị thương ư? Nói cho vì phụ biết con bị thương ở chỗ nào, vì phụ đi mời đại phu cho con."

Mặc dù Lâm tướng rất muốn biết, rốt cuộc Lâm Sơ Cửu đã xảy ra chuyện gì, nhưng chỉ dám cầm tay Lâm Sơ Cửu, không dám xúc chạm của nàng lên. Cho dù là cha con, ông ta cũng cần phải chú ý đúng mực.

"Bệnh... bệnh cũ mà thôi. Phụ thân không cần lo lắng." Lâm Sơ Cửu rút tay mình về, nhưng Lâm tướng lại nắm chặt muốn chết, nàng cắn bím không dám dùng sức, chỉ có thể chịu đựng.

"Phụ thân, không cần phải lo lắng cho ta. Tiểu Vương phủ có Mặc Thần Y ở đây, ta sẽ không sao." Ít nhất hiện tại nàng sẽ không chết. Chỉ cần ra khỏi đại lao, nàng có thể tìm được biện pháp, cứu sống bản thân mình.

"Tình trạng của con thế này sao ta có thể không lo lắng được. Con nhìn xem Tiểu Vương chăm sóc con như thế nào, một người bị bệnh nặng như vậy nhưng không thấy đại phu tới đây. Tiểu Vương đang ở đâu? Ta đi tìm hẩn tranh luận. Ta gửi nữ nhi tới Tiểu Vương phủ không phải để người khinh bỉ như vậy." Lâm tướng buông tay Lâm Sơ Cửu, đứng dậy muốn rời đi.

Lâm Sơ Cửu biết nếu để cho Lâm tướng đi rồi, Tiểu Thiên Diệu đoán chừng sẽ nghi ngờ nàng nhiều hơn. Nàng không quan tâm về việc Tiểu Thiên Diệu nghi ngờ nàng, nhưng nàng sợ ngày tháng sau này của mình sẽ càng thêm khổ sở. Nàng đang bị thương, cần có người chăm sóc.

Lâm Sơ Cửu không quan tâm tới tay mình đang bị thương, vội vàng túm chặt vạt áo Lâm tướng, "Phụ thân đừng đi, nữ nhi bị bệnh, tất cả đều tự mình gây ra. Vì ta đã sai trước, không liên quan gì tới Vương gia."

"Có chuyện gì xảy ra?" Lâm tướng dừng bước chân lại, xoay người hỏi.

Dù muốn đánh tới của cũng cần phải đứng lý hợp tình mới được. Nếu như đó chính là lỗi của Lâm Sơ Cửu, Lâm tướng thật sự không dám vọng động. Dù sao Tiểu Thiên Diệu cũng là thân vương.

"Vương gia muốn nạp trắc phi, ta không vui....." Lâm Sơ Cửu cố ý nói mơ hồ không rõ, cũng không nói cụ thể, mặc kệ Lâm tướng tự mình tưởng tượng.

"Nạp trắc phi? Nạp ai làm trắc phi?" Lâm tướng một lần nữa ngồi xuống, không hề cấp tới chuyện đi tranh luận với Tiểu Thiên Diệu.

Nam nhân nạp trắc phi là chuyện bình thường, ngay cả khi đứng ở trước mặt hoàng thượng, Tiểu Thiên Diệu cũng không hề sai.

"Mặc... Mặc có nương." Lâm Sơ Cửu rũ mắt, nhìn qua giống như thật hỗn lực phích.

Lâm tướng nhủ mảy, giáo huấn: "Chẳng qua chỉ là nạp trắc phi mà thôi, đây là chuyện hết sức bình thường. Con là chính thất thì phải có khí độ của chính thất. Chỉ vì một tiểu thiếp mà gây sự với Vương gia, thật sự không đáng giá chút nào."

"Phụ thân....." Lâm Sơ Cửu ỳ khẩu kêu lên một tiếng, nhưng Lâm tướng giống như không nghe thấy, tiếp tục nói: "Thôi, thôi. Con chung quy vẫn là nữ nhi của ta, con đã làm sai chuyện, vì phụ cuối cùng cũng phải tha dón giúp con. Vì phụ sẽ đi tìm Vương gia, bồi tội giúp con."

Lâm tướng nói xong, lập tức đứng dậy rời đi, cũng không hỏi về bệnh tình của Lâm Sơ Cửu.

Lâm Sơ Cửu không ngăn cản Lâm tướng, với tình huống hiện tại của nàng, thật sự cũng không ngăn được Lâm tướng. Những gì nên làm nàng đã làm, có thể làm nàng cũng đã làm hết, nếu Tiểu Thiên Diệu vẫn không vừa lòng, nàng cũng đành chịu.

Lâm Sơ Cửu chậm rãi nhắm mắt lại, bàn tay trái bị Lâm tướng buông ra, bất lực rũ xuống trên giường, máu tươi bắt đầu theo cổ tay chảy xuống.....

